— DỊCH LÂM AN —

Editor: ankhabinh

Vương gia, đi thong thả

Nguồn truyện: https://www.wattpad.com/user/SaX122

Mục lục

Chương 1: Gặp Thái Hậu

Chương 2: Nói Chuyện Cùng Mẫu Thân

Chương 3: Tứ Hôn

Chương 4: Tống Ứng Diêu

Chương 5: Tống Băng Trình

Chương 6: Hôn Lễ

Chương 7: Lửa Trong Phòng Hoa Chúc

Chương 8: Ngày Thứ Hai

Chương 9: Ngự Hoa Viên

Chương 10: Rơi Xuống Nước

Chương 11: Về Vương Phủ

Chương 12: Quan Tâm

Chương 13: Gặp Các Quản Sự

Chương 14: Lại Mặt (Một)

Chương 15: Lại Mặt (Hai)

Chương 16: Dạ Du

Chương 17: Kinh Hãi

Chương 18: Ném Vòng

Chương 19: Cùng Giường Cùng Gối

Chương 20: Tạm Xa Vương Gia

Chương 21: Biểu Lộ

Chương 22: Vương Phi Mới Thật Sự Là Sài Lang Hổ Báo

Chương 23: Tiệc Trung Thu

Chương 24: Gặp Lại Cố Nhân

Chương 25: Vương Phi Lại Bị Bệnh

Chương 26: Bị Triệu Kiến

Chương 27: Toan Tính

Chương 28: May Áo

Chương 29: Bạc Đầu

https://thuviensach.vn

Chương 30: Xuất Phát

Chương 31: Bị Tập Kích

Chương 32: Ám Sát

Chương 33: Đến Dương Châu

Chương 34: Tiệc Rượu Với Các Quan Lại

Chương 35: Sau Tiệc Rượu

Chương 36: Hội Tụ Cùng Quan Viên

Chương 37: Bản Vương Không Thích Nam Sắc

Chương 38: CùNg Nhau Tâm Sự

Chương 39: Phanh Thây Lý Thanh Nhữ

Chương 40: Chiêu Xù Lý Thanh Nhữ

Chương 41: Rang Muối Quan Chức Giang Nam

Chương 42: Lúc Lạnh Lúc Nóng

Chương 43: Ngắm Mưa

Chương 44: Dạ Du Sông Tần Hoài

Chương 45: Ghen

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

https://thuviensach.vn

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

https://thuviensach.vn

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 1: Gặp Thái Hậu

Sâu trong hoàng cung, trên con đường bằng phẳng có bốn người đang khiêng một cỗ kiệu chầm chậm đi tới, cạnh kiệu có một tùy tùng. Đột nhiên từ xa truyền đến tiếng gọi đánh vỡ yên tĩnh bốn phía.

“Vương gia, xin đi thong thả!”

Khánh nguyên năm thứ ba, sau khi lâm triều Thành vương gia Phương Đàn ngồi cỗ kiệu đang chuẩn bị hồi phủ, chưa ra đến cửa cung liền có người đuổi theo.

Hoán Sơn, người hầu bên cạnh Phương Đàn vừa nghe tiếng liền quay lại nhìn, hóa ra là Đại thái giám thân cận của Thái Hậu. Hoán Sơn vội vã chạy đến cửa kiệu, hướng vào bên trong nói nhỏ: “Vương gia, là Đại thái giám của Thái Hậu.”

Trong kiệu truyền ra một đạo âm thanh lành lạnh: “Dừng lại, hỏi hắn xem có chuyện gì.”

“Vâng.” Hoán Sơn đáp lại người trong kiệu, sau đó lập tức nói với kiệu phu để bọn họ dừng lại.

Lúc này Đại thái giám cũng đã chạy tới kiệu trước, y đứng trước kiệu hướng người trong kiệu hành lễ nói: “Nô tài tham kiến Vương gia.”

Người trong kiệu trả lời: “Miễn lễ “

https://thuviensach.vn

“Công công.” Hoán Sơn bước lên phía trước cung kính hỏi: “Xin hỏi công công tìm Vương gia có chuyện gì?”

Đại thái giám cung kính đáp “Thái hậu có ý chỉ, triệu kiến Vương gia.”

Hoán Sơn lại hỏi: “Thái hậu có nói chuyện gì không?”

“Thái hậu không có nói“. Dứt lời y liền lui sang một bên.

Người trong kiệu nghe vậy liền phân phó: “Hóan Sơn, sang cung Thái Hậu.”

Hoán Sơn đáp một tiếng 'vâng', liền ra dấu tay để kiệu phu chuyển hướng rẽ vào đường nhỏ đi đến Trường Nhạc Cung nơi Thái hậu đang ở.

Cỗ kiệu ngừng lại trước Trường Nhạc Cung, Hoán Sơn đi tới trước kiệu thưa: “Vương gia, đã đến Trường Nhạc Cung.” Tiện đà đưa tay nhấc lên màn kiệu.

Chỉ thấy người từ cỗ kiệu bước ra, mặt hoa như ngọc, môi hồng răng trắng, dáng thẳng người tô vẻ thêm khí vũ hiên ngang phi phàm, toàn thân toả ra khí chất cao quý. Đây chính là Thành vương gia đương triều Phương Đàn, cũng là đệ đệ cùng cha khác mẹ với đương kim thánh thượng Phương Hàng.

Phương Đàn đối với Hoán Sơn cùng kiệu phu ra lệnh: “Các ngươi ở đây hầu.”

Hoán Sơn và kiệu phu đồng thanh đáp “Nô tài tuân mệnh, Vương gia.”

Phương Đàn tiến vào Trường Nhạc Cung, đi đến đại điện. Thái hậu đã ngồi ở đó chờ hắn, sau khi hành lễ xong đứng dậy liền hỏi: “Xin thứ cho thần đến muộn, để Thái hậu đợi lâu, không biết Thái hậu tìm thần có chuyện gì cần tương nghị?”

https://thuviensach.vn

Thái hậu hiền lành cười nói “Lẽ nào ai gia không có chuyện gì thì không được triệu kiến ngươi sao?”

“Chuyện này..” Phương Đàn chưa kịp đáp lời, Thái hậu liền khẩn trương nói tiếp: “Bất quá, hôm nay thật sự có chuyện mới gọi ngươi tới.”

Phương Đàn nghe đến đó, trong lòng hòa hoãn không ít. Thật ra Thái hậu không phải thân sinh ra hắn, từ trước đến giờ đối với hắn không thương không ghét, hắn đương nhiên cũng sẽ không nhiều cảm tình với bà. Hai người từ trước đến giờ không có chuyện gì để nói, hôm nay đột nhiên gọi hắn đến đây, có chuyện là tốt rồi, không có chuyện gì mới là kỳ quái. Phương Đàn trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt không có gì thay đổi, cười nói: “Thái hậu có chuyện gì muốn hỏi thần?”

“Đàn, ngươi năm nay hai mươi rồi phải không?” Thái hậu hỏi.

Phương Đàn đối với việc Thái hậu đột nhiên thân thiết, rất nhanh thích ứng liền đáp: “Thưa đúng.”

Thái hậu cau mày, dáng vẻ quan tâm nói rằng: “Đã 20 mà vẫn chưa có Vương phi. Đây thực sự là do ai gia cùng mẫu phi của ngươi thất trách.”

“Thần nghĩ việc này cũng không gấp gáp.” Vừa nghe đến việc thành thân, Phương Đàn trong lòng cả kinh, nhưng trên mặt vẫn như trước bình tĩnh trả lời.

“Làm sao không vội? Ngươi nhìn xem Hoàng thượng cùng tuổi với ngươi đã có mấy hoàng tử công chúa, ngươi như vậy vẫn còn chưa kết hôn.” Thái hậu lại nói tiếp: “Ai gia rảnh rỗi sẽ cùng Hoàng đế bàn chuyện, để hắn chỉ hôn cho ngươi.”

“Thần nghĩ đây là việc nhỏ, hà tất làm phiền Hoàng Thượng.” Phương Đàn rốt cuộc biết mục đích của Thái hậu gọi mình đến đây.

https://thuviensach.vn

Lúc trước Tiên đế băng hà, Phương Hàng đăng cơ thuận theo di chiếu của Tiên hoàng, dân gian truyền ra lời đồn rằng ngôi vị hoàng đế vốn là của Phương Đàn, Phương Hàng bóp méo di chiếu mới được lên làm hoàng đế. Từ đó đến nay Phương Hàng vẫn hoài nghi Phương Đàn có âm mưu, cho dù Phương Đàn luôn biểu hiện ra mặt rằng mình không thích ngôi vị nhưng như vậy cũng khó có thể yên tâm. Phương Hàng muốn giết Phương Đàn, nhưng vì Phương Đàn không chỉ nắm trong tay binh quyền làm bùa hộ mệnh, hơn nữa cho tới nay luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm khiến cho Phương Hàng khó có thể tìm được cái cớ triệt tiêu Phương Đàn, cho nên hắn mới chậm chạp không dám động thủ. Hôm nay Phương Đàn đã 20, đến tuổi thành gia lập thất. Hắn lại bắt đầu lo lắng Phương Đàn sẽ cùng một trong số võ quan kết thành người một nhà, vì để tránh cho Phương Đàn kết bè vây cánh nên cố ý để Thái hậu tới thăm dò một chút.

“Ngươi không cần phải lo lắng, ai gia sẽ cùng Hoàng thượng chu toàn cho ngươi một Vương phi.”

“Thần...” Phương Đàn còn muốn chối từ.

“Hửm...” Thái hậu dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Phương Đàn.

“Thần..” Biết sự không thể tránh, Phương Đàn cắn răng trả lời “Đã như vậy, thần nguyện theo sự sắp xếp của thái hậu.”

Thái hậu thấy mục đích đã đạt được, thoả mãn gật gù: “Vậy ngươi hãy đi về trước chuẩn bị đi.”

“Thần cáo từ.”

Trên đường trở về, Phương Đàn ngồi trong kiệu cẩn thận hồi tưởng những lời mình cùng thái hậu vừa nói, kiểm tra lại lời nói thật sự không thấy có sơ hỡ, mới thở phào. Hắn chưa bao giờ nghĩ muốn đi tranh cái gì mà ngôi vị hoàng đế, cho dù là nghĩ, hắn có tư cách gì đi tranh? Một hoàng đế nữ phẫn nam trang? Nàng cười khổ lắc lắc đầu, Hoàng huynh này rốt

https://thuviensach.vn

cuộc muốn như vậy mới có thể tin tưởng nàng đây, nàng cũng đã thể hiện ra ngoài rằng nàng không thích quyền thế, vậy mà hoàng huynh vẫn không yên lòng. Mọi người nói Quân Vương không có tình, quả nhiên là như vậy.

Nếu không thì vì sao ngày tiên đế băng hà căn dặn nàng và huynh đệ cùng nhau phụ tá Hoàng đế trị vì quốc gia, nếu không phải vậy nàng đã sớm rời xa triều đình thị phi này lâu rồi.

Nếu Hoàng đế đi một bước này, nàng cũng nên bắt đầu nghĩ đối sách. Không biết hoàng đế sẽ chỉ hôn cho nàng con gái nhà đại thần nào, nếu như quá mức điêu ngoa thì nguy rồi, nghĩ tới đây lông mày của nàng lại nhíu lên.

Không lâu sau cỗ kiệu đã đến cửa Thành vương phủ, nàng bước xuống kiệu liền nhìn thấy có một vị lão phụ nhân quỳ gối trước vương phủ, mấy hạ nhân trong phủ đang đứng ở trước mặt lão phụ nhân nói gì đó.

“Chuyện gì xảy ra?” Phương Đàn chắp tay đứng kiệu trước hỏi.

Hoán Sơn nghe thấy Vương gia hỏi liền đáp “Tiểu nhân cũng không biết.”

Lời còn chưa dứt, hạ nhân đứng trước cửa nhìn thấy Vương gia trở về, vội vàng hướng Phương Đàn chào hỏi “Vương gia đã về.”

Mấy người dồn dập chạy tới, quỳ lễ trước mặt Phương Đàn. “Tham kiến Vương gia.”

“Đều đứng lên đi.” Phương Đàn quay sang hỏi lão phụ nhân: “Làm sao?”

Một hạ nhân vừa định đáp lời, lão phụ nhân cũng đã chạy tới: “Vương gia cứu mạng!”

https://thuviensach.vn

Hộ vệ bên cạnh Phương Đàn lập tức lấy vũ khí ra che chắn phía trước Phương Đàn không cho lão phụ nhân tiếp cận Phương Đàn. Lão phụ nhân gặp trận thế như vậy, vừa nhìn thấy vũ khí sáng loáng nhất thời chân liền mềm nhũn, trực tiếp ngã quỵ ở mặt đất.

Hoán Sơn hỏi lão phụ nhân: “Lão phu nhân, bà tìm Vương gia ta có chuyện gì, cứu người nào?”

“Chuyện này..” Lão phụ nhân sợ hãi nhìn hộ vệ vũ khí trên tay, chỉ lo mình nói sai cái gì, đao kia lập tức chặt mình ra thành nhiều khúc.

Phương Đàn phất phất tay để hộ vệ thu hồi vũ khí, lão phụ nhân lúc này mới vội vàng nói ra câu chuyện của bà.”Chồng của thảo dân bị bệnh nguy cấp, bây giờ tính mạng ngàn cân treo sợi tóc. Hi vọng Vương gia cho thái y trong phủ đến cứu giúp.”

“Nếu bệnh nguy hiểm vì sao không đi y quán, cớ gì đến đây van cầu Vương gia nhà chúng ta?” Hoán Sơn lên tiếng hỏi hỏi.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 2: Nói Chuyện Cùng Mẫu Thân

Nói đến đây, lão phụ nhân nhất thời nước mắt rơi như mưa trả lời: “Đại phu ở y quán đã bó tay, người có nói cho thảo dân biết bên phủ Vương gia có thu nạp đại phu chuyên chữa các bệnh nan y có thể cứu sống chồng của thảo dân. Thảo dân mới vạn bất đắc dĩ tới đây cầu cứu Vương gia “

Hoán Sơn len lén nhìn Phương Đàn, nét mặt Vương Gia không động dung chút nào. Hắn biết trong phủ quả thật có một nhóm danh y do Vương gia thiên tân vạn khổ mời về vì Thái phi.

Hoán Sơn liền hỏi tiếp: “Không biết chồng của phu nhân mắc bệnh gì?”

“Các đại phu kia không có nói bệnh gì. Cầu Vương gia cứu trượng phu của thảo dân, cứu người nhà của thảo dân với.” Lão phụ nhân lau nước mắt nói.

“Vì cứu mạng cho chồng, thảo dân đã bán hết thảy vật dụng đáng tiền trong nhà, tiêu hết tiền bạc. Chồng của thảo dân là trụ cột trong gia đình, nếu như ông ấy nằm xuống, một nhà năm miệng ăn không biết phải về đâu. Xưa nay nghe nói Vương Gia nhân từ, xin Vương gia hãy cứu lấy cả nhà thảo dân đi!” Lão phụ nhân liên tục dập đầu khóc lóc kể lể sự tình, hy vọng Phương Đàn có thể rũ lòng thương.

Hoán Sơn thấy lão phụ nhân như vậy thật đáng thương, tâm không đành lòng, vừa định ở trước mặt Phương Đàn nói giúp vài lời, nào ngờ đã nghe Phương Đàn gọi tên mình: “Hoán Sơn”

Hoán Sơn lập tức cúi đầu đáp: “Có nô tài.”

https://thuviensach.vn

Liền nghe Phương Đàn phân phó: “Phái mấy người hộ vệ đưa một vị danh y đi xem chồng của phu nhân này thế nào, nếu như có thể cứu thì phải cứu, cách này không được thì dùng cách khác. Cần thảo dược gì cứ về Vương phủ mà lấy. Chú ý an toàn.”

Dứt lời, Phương Đàn đi vòng qua lão phụ nhân, tiến vào trong phủ.

Hoán Sơn cao hứng đáp: “Vâng.” Hắn biết Vương gia sẽ đồng ý, Vương gia tuy mặt lạnh nhưng tâm lương thiện, gặp phải chuyện như vậy nhất định sẽ giúp đỡ.

Lão phụ nhân nghe Phương Đàn đáp ứng cứu chồng của bà, cảm kích không thôi, dập đầu mấy cái: “Tạ ơn vương gia, tạ ơn vương gia.” Phương Đàn đã đi xa bà cũng không biết.

Hoán Sơn nhìn thấy Vương gia nhà hắn đã vào trong vương phủ, đi đến bên cạnh lão phụ nhân đang dập đầu nói: “Đứng lên đi, đừng dập đầu nữa, Vương gia đã đi rồi.”

“Đa tạ đại nhân.” Lão phụ nhân ngẩng đầu lên nhìn thấy Hoán Sơn đứng trước mặt bà, đang muốn lạy tạ Hoán Sơn thì được Hoán Sơn đỡ dậy.

Hoán Sơn cười nói: “Lão phu nhân bà a, đừng lạy lục nữa, ta cũng là hạ nhân như bà đây thôi, bà cứ dập đầu, ta đây tổn thọ.”

Lão phụ nhân hướng lên trời thành khẩn nói: “Vương gia là người tốt, chúng tôi nhất định cả đời nhớ kỹ ân tình của Vương gia, có cơ sẽ báo đáp cho Vương gia.”

“Vương gia không cần các ngươi báo đáp, trong lòng bà nhớ đến Vương gia chúng ta là được”

“Vâng, nhớ nhớ “

https://thuviensach.vn

“Bà đi theo ta, ta mang bà đi gặp đại phu trong phủ.”

Phương Đàn vào phủ vừa vặn gặp lão quản gia Vương phủ - Phương Đại, nàng cởi áo choàng đưa cho Phương Đại.

Phương Đại tiếp nhận áo choàng đi theo sau Phương Đàn hỏi: “Vương gia, ngài ngày hôm nay vì sao trở về muộn như vậy? Thái phi mới vừa rồi còn hỏi ngài.”

“Vừa nãy gặp phải một chút chuyện, không có gì nghiêm trọng. Mẫu phi hỏi ta cái gì?”

Quy tắc Hậu cung đương triều chính là nếu Đức Vua qua đời, phi tử và các hoàng tử không cần phải chôn cùng, hoàng tử đã thành niên được ở lại vương phủ của mình, quy củ này đã có từ rất lâu, có người nói từ lúc khai quốc đến nay đã tồn tại. Sau khi vương phủ xây dựng xong, mẫu phi đón nàng về đây.

Phương Đại trả lời: “Chính là hỏi Vương gia ngài vì sao vẫn chưa về.”

“Vậy à, bản vương một lát sẽ đến thỉnh an mẫu phi, lão theo ta vào thư phòng một chút có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

“Vâng.”

Phương Đàn đi vào thư phòng, Phương Đại theo sát phía sau, xác định bốn phía không có ai, sau đó lệnh cho nha hoàn thiếp thân Thức Nguyệt canh giữ ở cửa không cho người lạ tới gần, sau đó mới an tâm bước vào. Tuy là vương phủ, nhưng cũng không biết được hoàng thượng đã sắp xếp bao nhiêu tai mắt, Vương gia không có ý mưu phản, dù gì cẩn thận đề phòng vẫn hơn.

Phương Đàn ngồi trên ghế bành nói với Phương Đại: “Lão lập tức phái người chuẩn bị lễ vật cần thiết cho hỉ sự.”

https://thuviensach.vn

“Vương gia đây là làm gì?” Phương Đại ngạc nhiên hỏi.

“Hoàng thượng mấy ngày tới có lẽ sẽ tứ hôn cho bản vương.” Phương Đàn cầm lấy tách trà ấm trên bàn sách nhấp một miếng, trấn định nói rằng.

“Tiểu nhân biết rồi, tiểu nhân lập tức phái người đi sắp xếp.” Phương Đại phấn chấn đáp lời. Lão là nhìn vương gia từ từ trưởng thành, hiện Vương gia muốn thành hôn, lão so với ai khác đều vui mừng khôn xiết, lão suy nghĩ một chút rồi hỏi “Không biết Vương phi là thiên kim của vị đại nhân nào?” Là thiên kim nhà ai mà phúc khí được gả cho Vương gia nhà lão.

“Bản vương cũng không biết.”

Phương Đại nghi hoặc làm sao Vương gia lại không biết, liền nghe Phương Đàn hỏi tiếp: “Trong phủ mấy hôm nay có xảy ra chuyện gì không?” Phương Đàn cầm lấy một quyển sách bên cạnh lật qua lật lại.

“Không có.” Phương Đại một mực cung kính đáp.

“Vậy lão lui xuống đi.” Phương Đàn nhìn chằm chằm vào trang sách không chớp mắt nói.

“Vâng, Vương gia.”

Phương Đại từ trong thư phòng bước ra vừa vặn bị Thái phi nhìn thấy, Thái phi liền biết Phương Đàn đã trở về, vội bảo nha hoàn lui xuống, một mình đi đến thư phòng.

Cửa thư phòng đột nhiên mở ra, Phương Đàn ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là mẹ của mình.

“Mẫu phi.” Phương Đàn khuôn mặt nở ra nụ cười, từ trên ghế đứng dậy đi tới bên người Thái phi muốn đỡ bà.

https://thuviensach.vn

“Ta có thể đi, không cần con dìu.” Thái phi muốn đẩy tay Phương Đàn ra, lại bị Phương Đàn quyết giữ lại.”Đây là hài nhi hiếu đạo với mẫu thân.”

Thái phi nghe được như vậy cũng không nói thêm, hài tử lớn rồi, bây giờ đã biết hiếu thuận với mình, mình chẳng lẽ ngăn cản nàng hay sao?

Phương Đàn đỡ bà ngồi vào chỗ của mình, bản thân nàng đứng bên cạnh xoa bóp cho bà, Thái phi vừa hưởng thụ vừa lên tiếng nói: “Hôm nay con làm sao muộn như vậy mới trở về?”

Phương Đàn giải thích: “Vừa nãy trên đường có việc nên trì hoãn. Con vừa rồi định sang thỉnh an mẫu phi, kết quả vừa xem vài trang sách liền đã quên.”

“Con đó... vừa đọc sách đã say mê.” Thái phi nhân hậu mỉm cười. Lại hỏi tiếp “Ta vừa thấy quản gia từ phòng con đi ra, có chuyện gì phải không?”

Phương Đàn nghe được Thái phi hỏi như vậy, tay dừng lại, sắc mặt nghiêm túc. Chuyện này trước sau gì mẫu thân cũng biết, không bằng sớm một chút nói ra, để mẫu thân chuẩn bị tâm lý.

Thái phi cảm giác được tay của Phương Đàn dừng lại, bất giác cũng thả xuống khuôn mặt tươi cười hỏi: “Làm sao?”

Phương Đàn cau mày đáp: “Mẫu phi, hài nhi muốn thành hôn.”

Thái phi sững sờ.

Phương Đàn lại nói tiếp: “Hài nhi cũng là bất đắc dĩ bị ép.”

Thái phi thở dài một hơi: “Vẫn là tránh không thoát kiếp nạn này a, ta trước đây thật lâu đã nghĩ đến vấn đề này, không nghĩ nhanh như vậy đã phải đối mặt với nó.” Bà lại hỏi “Cái kia là thiên kim nhà ai?”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn thấy mẫu thân của mình nhanh như vậy liền tiếp nhận sự thật, nàng cảm thấy kinh ngạc, chớp mắt đáp "Hoàng thượng tứ hôn, đến nay còn chưa biết."

"Hoàng thượng tứ hôn?"

"Phải." Phương Đàn gật gật đầu."Hôm nay sau khi hạ triều, thái hậu triệu kiến hài nhi, ẩn ý bên trong lời nói chính là bức bách hài nhi nhanh chóng thành hôn. Sợ là lần tứ hôn này chạy không thoát."

Thái phi lo lắng nói: "Hoàng thượng tứ hôn này không dễ gì ứng phó."

Phương Đàn cũng biết như vậy nhưng miệng lại an ủi Thái phi: "Mẫu phi đừng lo lắng, rồi sẽ có biện pháp."

Thái phi gật đầu: "Chỉ tiếc cô nương kia, làm lỡ một đời của nàng. Con nhất định phải đối xử tử tế với nàng, dù sao chúng ta có lỗi với nàng trước." Thái phi càng thêm tuổi, tâm càng lương thiện, từ nhỏ ở trong hoàng cung, chứng kiến rất nhiều nữ tử không được phu quân sủng ái, bà cũng là một trong số đó, bà không hy vọng một người như vậy chịu khổ.

"Mẫu phi con biết rồi." Phương Đàn đáp, đúng là gừng càng già càng cay, Thái phi nghĩ còn nhiều hơn so với nàng nghĩ.

Thái phi đè lại tay Phương Đàn đang xoa bóp, nắm tay nàng kéo đến trước mặt bà. Phương Đàn liền thuận thế ngồi xổm xuống, ngước mặt nhìn Thái phi ngồi trên ghế.

Thái phi đưa tay xoa xoa gò má Phương Đàn hỏi "Đàn, con có hận mẫu phi hay không?"

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 3: Tứ Hôn

"Mẫu phi sinh và nuôi dưỡng hài nhi, hài nhi có gì để trách mẫu phi?" Bàn tay Phương Đàn áp lên bàn tay của Thái phi đang xoa xoa gò má của mình cười nói.

Thái phi đau lòng: "Nếu như không phải mẫu hậu tự mình chủ trương mang con nữ phẫn nam trang, hôm nay con cũng đâu bị hoàng thượng nghi ngờ, cũng không cần cưới một cô gái làm vợ. Con năm nay đã hai mươi, bình thường nữ nhân ở cái tuổi này đã sớm kết hôn, hài tử phỏng chừng mấy đứa. Nhưng mà con..."

Phương Đàn vội vàng nói: "Có thể lúc đó mẫu phi vì phải chu toàn tính mạng, bất luận gọi hài nhi làm chuyện gì, hài nhi đều đồng ý."

Hậu cung đương triều có quy tắc, quy tắc kia ngoại lệ cho các phi tử sinh ra hoàng tử, còn nếu sinh ra công chúa, khi Tiên hoàng qua đời, các phi tử cũng nhất định sẽ bị chôn cùng. Năm đó lúc Thái phi sinh ra Phương Đàn, Tiên hoàng vừa lúc bệnh nặng, Thái phi khi đó cũng mới mười sáu, mười bảy tuổi, vẻ đẹp niên hoa, bà không muốn bị chôn theo Tiên hoàng, liền cùng bà mụ và tỳ nữ vú em lẳng lặng mang công chúa biến thành hoàng tử. Ai ngờ từ lúc Phương Đàn sinh ra, tiên hoàng thân thể càng ngày càng khỏe lên, tiếp theo sống thêm mười bảy năm mới tạ thế. Thế nhân đều nói Phương Đàn chính là thiên hàng phúc tinh, Phương Đàn thuở nhỏ lại thông minh lanh lợi rất lòng tiên đế, đó mới là câu chuyện đằng sau.

Thái phi nghe được Phương Đàn nói như vậy, tâm có phần an ủi: "Hại con một đời, mẫu phi cảm thấy áy náy quá. Nếu không..." Thái phi muốn

https://thuviensach.vn

khuyên nhủ Phương Đàn từ bỏ cuộc sống bây giờ, quy ẩn núi rừng. Nhưng nghĩ lại tính khi Phương Đàn quật cường, vẫn là từ bỏ cái ý niệm này.

“Mẫu phi, hài nhi hiện tại cũng rất vui vẻ a. Mỗi ngày vì quốc gia gắng sức, đây không phải là điều phụ hoàng vẫn chờ đợi hay sao?” Phương Đàn cười nói.

Thái phi vươn ngón tay chỉ vào trán Phương Đàn bất đắc dĩ nói “Con nha, cái gì cũng nghĩ cho phụ hoàng, nghĩ cho xã tắc, chưa bao giờ nghĩ cho mình.”

“Hài nhi nhất định sẽ! Mẫu phi cứ yên tâm đi.” Phương Đàn hướng về Thái phi bảo đảm nói.

Sau mười ngày, lúc lâm triều, Đại thái giám Thạch Tu đứng phía trên trước mặt văn võ bá quan tuyên chỉ, tứ hôn Thành vương gia cùng trưởng nữ của Quá thường tự khanh Tống Trưng Chi, lệnh một tháng sau thành hôn.

Nghe thánh chỉ tứ hôn các đại thần hai mặt nhìn nhau, ai cũng biết Tống Trưng Chi chỉ là một vị quan tam phẩm, trên tay căn bản không quyền lực, coi như nữ nhi của hắn cho dù có tốt đi chăng nữa, lấy thân phận của hắn cũng không xứng với Vương Gia. Hoàng thượng sắp xếp như thế là có ý gì. Phương Đàn đã sớm biết sẽ như vậy, hờ hững đứng ra tiếp chỉ.

Đứng trong góc điện Tống Trưng Chi vừa nghe thấy con gái của mình được ban hôn, thật khó có thể tin. Hắn chỉ là một quan văn nhỏ bé, từ trước đến giờ không có gì xuất chúng, lâm triều cũng rất ít khi bẩm tấu, hắn vào triều sớm chỉ vì ứng phó mà đến, hoàng đế căn bản không biết còn có người như hắn. Lúc này tại sao lại có chuyện tốt như vậy rớt trên người mình. Hơn nữa còn là tứ hôn với Thành Vương gia, có thể cùng hoàng thân quốc thích kết giao chính là mấy đời của hắn còn không dám vọng tưởng, ngày hôm nay lại xảy ra. Đây thật sự là hoàng ân Thiên Tử a!

https://thuviensach.vn

Hắn ngây ngốc tại chổ một hồi, ngay cả khi Thạch Tu gọi hắn tiếp chỉ mấy lần hắn còn chưa hoàn hồn. Nếu không phải vị đại thần bên cạnh đẩy hắn một cái, hắn còn không biết sẽ ngây ngẩn bao lâu. Khi Thạch Tu thiếu kiên nhẫn gọi rõ tên hắn Tống Trưng Chi, hắn bấm bắp đùi của mình một cái tự nhủ phải tỉnh táo lại, hoang mang lúng túng từ bên trong hàng ngũ bước ra, đứng bên cạnh Phương Đàn, cùng Phương Đàn tiếp chỉ.

Lúc này những đại thần khôn khéo đã biết rõ lý do vì sao. Họ đều nhìn hai người với ánh mắt sâu xa.

Hai người cùng nhau quỳ xuống nói "Thần lĩnh chỉ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Sau khi hạ triều, Phương Đàn cầm thánh chỉ tứ hôn muốn rời khỏi. Tống Trưng Chi cẩn thận từng li từng tí một ôm thánh chỉ từ trong nhóm các đại thần bị đẩy ra bên người Phương Đàn, loay hoay kiểm tra lại thánh chỉ một lần, chỉ lo làm hỏng. Sau đó mới hướng về phía Phương Đàn hành lễ nói: "Vương Gia."

"Sao?" Phương Đàn đáp xong liền nhìn hắn một cái, hóa ra là nhạc phụ của nàng. Nàng đối với hắn cũng không thích, nếu không vì lần này tứ hôn, nàng thật không biết trong triều còn có một người như thế.

"Quá thường tự khanh tìm bản vương có chuyện gì?" Nàng thuận miệng hỏi, chân vẫn bước không hề có ý dừng lại. Tống Trưng Chi không thể làm gì khác hơn là lẽo đẽo sau lưng nàng do dự mở lời: "Thần có thể cùng Vương Gia kết thành người một nhà là phúc ba đời, nhưng không biết đây là ý của Vương Gia hay là ý của Thánh thượng?"

Phương Đàn cười gằn một tiếng, hỏi ngược lại "Ngươi cảm thấy bản vương sẽ làm chuyện như vậy sao? Hết thảy đều là hoàng thượng sắp xếp."

Tống Trưng Chi khom người, cười không ngậm mồm vào được nói: "Vâng vâng vâng, hoàng ân đại hải." Điều này chứng minh hoàng thượng

https://thuviensach.vn

thật sự chú ý tới hắn, hơn nữa sau này con đường hoạn lộ còn được Vương gia trợ giúp. Vậy vinh hoa phú quý một bước lên mây còn có thể khác sao? Đây thực sự là chuyện nằm mơ.

Đi được một đoạn đường, Phương Đàn phát hiện Tống Trưng Chi vẫn còn đi theo phía sau của mình, tâm trạng không kiên nhẫn, Phương Đàn dừng lại, hướng Tống Trưng Chi hỏi: “Quá thường tự khanh còn có chuyện gì sao?”

Tống Trưng Chi nghe được Phương Đàn hỏi hắn, từ trong mộng đẹp hồi phục tinh thần lại, vội vàng lắc đầu nói “Thần không sao rồi.”

Phương Đàn khóe mắt liếc hắn một chút, thấy hắn bộ dáng vô cùng phấn khởi trong lòng mắng thầm 'người này đầu óc có bệnh'. Hắn là thật sự không hiểu hay giả vờ không hiểu chuyện trong quan trường. Lại nhìn không ra hoàng đế đối với Vương Gia là vô cùng căm ghét, hận không thể trừ khử nàng. Những đại thần khác thấy nàng là tìm cách tránh xa, chưa từng thấy có ai như hắn cứ dính sát nàng.

Người bình thường rõ ràng nếu gặp vấn đề có khả năng ảnh hưởng đến an nguy của bản thân đã sớm suy nghĩ biện pháp né tránh, hắn lại còn có thể cao hứng như thế, là ngốc hay là có mưu đồ gì khác... Phương Đàn không khỏi bắt đầu nghi ngờ nhìn về phía Tống Trưng Chi, ánh mắt biến hóa tài tình. Phương Đàn liền hỏi: “Quá thường tự khanh vì sao còn theo bản vương?”

Tống Trưng Chi lúc này mới phản ứng kịp, hắn đã theo Phương Đàn ra đến cửa cung, chỉ còn mấy bước nữa là đến cỗ kiệu chờ sẵn. Thành vương phủ cùng phủ đệ của hắn đâu phải ở cùng một phương, hắn phát hiện không đúng, vội vã chắp tay nói rằng “Hạ thần tiễn Vương Gia.”

Phương Đàn chỉ tay “Đưa tới đây được rồi, ngươi cũng trở về đi thôi.” Nói xong cũng không quay đầu lại bước vào kiệu.

https://thuviensach.vn

“Hạ thần cung tiễn Vương Gia.” Tống Trưng Chi hướng về cỗ kiệu cúi đầu, mãi đến tận khi kiệu của Phương Đàn khuất bóng mới đứng dậy. Sau khi đứng dậy mở thánh chỉ ra xem một lần nữa mà cười khúc khích.

Hạ nhân trong phủ Tống Trưng Chi đến đón hắn, nhìn thấy đại nhân nhà mình đứng trước cửa cung vẫn cười khúc khích, nghi hoặc hỏi “Đại nhân còn chưa về sao?”

Tống Trưng Chi bị hạ nhân gọi mới định thần nói “Trở về, làm gì mà không về?” Nụ cười trên mặt không giấu nổi. Hắn từ trước đến giờ không qua lại giao thiệp nhiều với các quan lại trong triều, cũng không tham gia tụ tập, sau khi hạ triều chỉ thành thật về nhà.

Tống Trưng Chi trở lại phủ của mình, lệnh cho gia đinhchuẩn bị bàn cúng bái ở đại sảnh, chính hắn mở thánh chỉ ra xác nhận đúng làthánh chỉ tứ hôn với Vương gia mới yên tâm cuộn thánh chỉ lại đặt lên bàn, bày rađồ cúng, hướng thánh chỉ quỳ lạy ba lạy. Nhìn thánh chỉ rực rỡ trên bàn, hắnkhông khỏi nghĩ đến tháng ngày thăng quan tiến chức, cười to không ngừng nhưđiên. Mười năm học hành gian khổ chỉ vì có thể đền đáp sơn hà xã tắc, hừng hựcchí khí tiến vào quan trường mới phát hiện mình căn bản không thích hợp với chứcvị này, toàn bộ suy nghĩ thời khắc đó bỗng dưng tan nát. Làm quan tầm thường vôvi hai mươi năm, hiện tại rốt cục có hi vọng được trọng dụng, thử hỏi hắn làmsao mà không sung sướng.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 4: Tống Ứng Diêu

Sau khi cười đủ, hắn lệnh cho hạ nhân gọi Đại phu nhân và trưởng nữ Tống Ứng Diêu ra đại sảnh.

Tống Ứng Diêu ở trong khuê phòng đang thêu khăn tay, hạ nhân đến gọi nàng đi gặp Tống Trưng Chi, tay đặt kim xuống, nàng nghi hoặc bước đến đại sảnh. Trong sảnh chỉ thấy cha của nàng Tống Trưng Chi cùng mẹ của nàng đều ngồi ngay ngắn, nàng đi tới trước mặt bọn họ hành lễ "Nữ nhi thỉnh an phụ mẫu."

Tống Trưng Chi khoát tay ra hiệu nói: "Đứng lên đi."

"Vâng, phụ thân." Tống Ứng Diêu đứng lên, lẳng lặng ở cạnh bên.

Tống Trưng Chi cẩn thận tỉ mỉ quan sát Tống Ứng Diêu, hắn ít quản chuyện nhà, nữ nhi sau khi lớn lên hắn cũng ít khi nhìn thấy, có lẽ là không nhớ rõ dáng vẻ của nàng trước đây. Sau khi hắn nhìn kỹ mới phát hiện con gái của mình không chỉ càng lớn càng càng đẹp, dung nhan mỹ lệ hơn nữa mọi cử chỉ hành động có lễ có nghi, tuyệt đối xứng đôi với Thành vương, hắn thoả mãn vuốt râu gật gù liền hướng Tống phu nhân đối diện nức nở khen "Phu nhân sinh một nữ nhi thật tốt a."

Tống phu nhân bị lời nói của hắn làm cho mờ mịt, không hiểu hỏi "Lão gia đây là ý gì?"

Tống Trưng Chi không trả lời Tống phu nhân, tiếp tục hỏi Tống Ứng Diêu "Ta nhớ Ứng Diêu năm nay cũng mười bảy chứ?"

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu gật đầu “Con gái năm nay vừa vặn mười bảy.”

“Lớn như vậy, cũng nên gả đi.” Tống Trưng Chi lờ nói đầy ẩn ý.

Tống phu nhân nghe được Tống Trưng Chi nhắc đến việc kết hôn của Tống Ứng Diêu liền như mở cờ trong bụng: “Thiếp đang muốn cùng lão gia nói đây, tỷ tỷ của thiếp mấy ngày trước đây đến dạm hỏi Ứng Diêu cho nhi tử. Thiếp cảm thấy Ứng Diêu và biểu ca rất thích hợp, thân lại càng thân, không bằng...”

Tống Trưng Chi không nghĩ tới vợ mình sẽ bàn chuyện này, mặt nhất thời sa sầm xuống, lên tiếng đánh gãy lời của Tống phu nhân: “Từ chối đi.”

Tống phu nhân đang cao hứng bỗng nhiên mặt cứng lại rồi hỏi “Tại sao, lão gia?”

“Sau này không nên nói những lời này nữa, danh tiếng của Ứng Diêu có thể không tốt.” Tống Trưng Chi nghiêm mặt nói, một hồi nhịn không được trong lòng mừng như điên, mỉm cười nói: “Hoàng thượng cho tứ hôn cho Ứng Diêu rồi!”

Nghe nói như thế Tống phu nhân cùng Tống Ứng Diêu đều cả kinh. Tống phu nhân trợn to hai mắt, hỏi “Lão gia ngươi đây là nói cái gì “

Tống Trưng Chi cho rằng phu nhân nghe không hiểu, thành thật lại lặp lại một lần nữa “Hoàng thượng tứ hôn cho Ứng Diêu rồi!”

“Tứ hôn cho Thành vương.” Tống Trưng Chi dương dương tự đắc “Sau này chúng ta là nhạc gia của Thành vương.”

Tống Ứng Diêu cùng Tống phu nhân càng kinh ngạc. Tống phu nhân trước tiên phản ứng lại, hỏi gặn Tống Trưng Chi “Lão gia, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Hôm nay ta vào triều, hoàng thượng đột nhiên ban dưới ý chỉ tứ hôn. Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Bất quá chuyện tốt này rơi vào nhà chúng ta, chúng ta có cái gì mà không được?”

Tống phu nhân lo lắng hỏi “Trong này sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Tống Trưng Chi trợn to hai mắt, đập trác nói: “Làm sao có khả năng.”

“Hoàng thượng nhất ngôn cửu đỉnh, làm sao có khả năng có vấn đề gì.” Hắn lại hướng Tống phu nhân giải thích, sau đó quay sang Tống Ứng Diêu gọi: “Ứng diêu?”

“Vâng? Phụ thân gọi hài nhi?” Tống Ứng Diêu còn khiếp sợ với những lời Tống Trưng Chi vừa nói, trì độn trả lời.

“Ứng Diêu, con nhìn phụ thân.” Tống Trưng Chi thành khẩn nhìn Tống Ứng Diêu nói rằng.”Ứng Diêu, những gì phụ thân nói với con, con phải nhớ kỹ, không thể quên.”

Tống Ứng Diêu vạn bất đắc dĩ cũng nhìn vào mắt Tống Trưng Chi.

“Ứng Diêu a, sau khi con cùng Vương Gia kết hôn, phải cố gắng chăm sóc Vương Gia, tranh sủng ái. Có cơ hội nhất định ở trước mặt Vương Gia nói tốt vài câu cho phụ thân, làm cho hắn nâng đỡ phụ thân. Ta nuôi dưỡng con lớn từng này dù sao cũng không dễ dàng, con cũng không thể thành Vương phi liền quên mình xuất thân từ đâu...”

Sau khi Tống Trưng Chi tận tình khuyên nhủ, dừng lại uống một hớp trà, còn muốn nói tiếp nhưng phát hiện những gì tốt đẹp nên nói cũng đã nói rồi. Hắn còn lo lắng về Tống Ứng Diêu nên đệm thêm: “Phụ thân muốn nói chính là những lời này, cũng không có chuyện khác, con lui xuống đi, ta muốn cùng mẹ con bàn chút chuyện.”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu hoảng hoảng hốt hốt trở lại khuê phòng của mình ngồi bất động trong phòng, đến cơm tối cũng quên ăn. Ban đêm ngồi thẫn thờ nhìn ánh nến đờ ra. Hiển nhiên nàng đối với tất cả những chuyện phát sinh hôm nay đều không tiêu hóa nổi.

Hoàng thượng vì sao đột nhiên chỉ hôn cho nàng đây? Tống Ứng Diêu trong đầu không rõ lắm. Theo tính tình phụ thân mà nói, chỉ cần ông không lên tiếng, người ngoài nhất định sẽ không biết Tống Trưng Chi còn có một đứa con gái là Tống Ứng Diêu. Mẹ của nàng còn hay lo gả nàng không được nữa kìa.

Tống Ứng Diêu lại nghĩ Hoàng thượng là chi chủ thiên hạ, có cái gì mà ngài không biết. Như vậy liền rõ ràng.

Còn về Thành vương, nàng cũng từng nghe nói một ít, chỉ biết hắn mười hai tuổi xuất cung lập phủ, đến nay đã tám năm. Nhớ đến Thành vương năm nay 20 tuổi, truyền thuyết tương truyền ngài ấy đẹp trai vô song, dáng vẻ đường đường làm bao nhiêu khuê nữ ái mộ, vì sao đến nay còn chưa lập phi, lẽ nào ngài ấy có bí mật gì không muốn cho người khác biết? Tống Ứng Diêu phát hiện mình càng nghĩ càng xa, vội vã lắc lắc đầu, kéo dòng suy nghĩ của mình về ngay thẳng. Ánh nến lung linh chiếu rọi khuôn mặt tú lệ của Tống Ứng Diêu. Loáng một cái đã đến nửa đêm, Tống Ứng Diêu vẫn không ngủ được.

“Haizzzz.” Nàng nhẹ giọng thở dài một hơi, gả cho ai cũng là gả, sau khi đến tuổi dựng vợ gả chồng nàng đã nghĩ như thế, hiện tại cần gì phải làm khó dễ chính mình, xoắn xuýt nhiều như vậy. Chỉ hy vọng người kia cũng tốt, cho dù không thể phu thê cầm sắt, chỉ cần cử án tề mi tương kính như tân cũng được rồi. Suy nghĩ thông suốt, nàng thổi tắt nến nằm trên giường ngủ.

Bởi đêm qua ngủ muộn, Tống Ứng Diêu hôm nay mãi đến tận giờ Thìn mới dậy, sau khi dùng qua điểm tâm liền bị Tống phu nhân gọi đến phòng

https://thuviensach.vn

của bà.

Tống phu nhân do dự nói rằng: “Ứng Diêu liên quan đến chuyện hôn sự..., “

“Con đồng ý.”

Tống phu nhân nghe Tống Ứng Diêu nói đồng ý, lông mày đang nhíu chặt mới giãn ra: “Vậy mẫu thân cũng yên tâm. Thánh mệnh khó trái, nếu con không muốn, phụ thân con cũng không cách nào kháng chỉ.”

Tống Ứng Diêu trong lòng đối với điều này rất rõ ràng, cho dù không muốn gả cho Thành vương, nàng cũng sẽ không nói ra miệng.

Tống phu nhân thở dài: “Con cùng biểu ca từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã, hắn đối với con có tình ý, bên ngoài nhìn đã biết, nhưng đáng tiếc...”

“Con gái đối với biểu ca chỉ là tình huynh muội, cũng không có tâm ý ái mộ. Mẫu thân sau này đừng nên nhắc đến biểu ca.” Tống Ứng Diêu nghe thấy Tống phu nhân nói đến biểu ca, vội vàng giải thích cho mọi chuyện sáng tỏ.

Tống phu nhân khó mà tin nổi nhìn Tống Ứng Diêu “Thật sao?” Tống ứng diêu gật đầu khẳng định.

“Mẫu thân còn tưởng rằng con cũng có tình cảm với biểu ca, đã như vậy thì không nhắc nữa “

“Con tin tưởng biểu ca nhất định sẽ gặp được nữ tử tốt hơn con.” Tống Ứng Diêu thấp mi nói. Nàng thật sự đối với biểu ca một chút ý tứ đều không có, từ nhỏ cùng nhau lớn lên cũng chỉ có tình huynh muội mà thôi, ai biết biểu ca sẽ thích nàng. Nàng mấy lần khéo léo từ chối tình cảm của biểu ca, nhưng đôi lần trông thấy dáng vẻ thâm tình của biểu ca, nàng không

https://thuviensach.vn

đành lòng đem lời từ chối nói ra miệng. Mãi kéo dài đến bây giờ, nàng còn nghĩ chính mình thật sự sẽ gả cho biểu ca nên không cần nhắc đến, vậy mà tự dưng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

“Thôi, thôi, không đề cập tới biểu ca con nữa.” Tống phu nhân chỉ biết lắc đầu, bà cũng không biết trong lòng con gái của mình trong lòng suy nghĩ gì, hài tử lớn rồi liền không cần trưởng bối.

Tiếp đó bà thật lòng căn dặn Tống Ứng Diêu: “Nội viện của Vương Gia cũng không biết có bao nhiêu nữ nhân, phụ thân con chức quan thấp bé, nhà chúng ta cũng không thể trợ giúp cho con cái gì, sau khi gả đi, con chỉ có một mình, nhất định phải chăm sóc thật tốt chính mình.”

“Ngàn vạn phải nhớ không được có lòng tham, đừng tranh nhiều thứ với người khác. Giữ mình trong sạch. Phụ thân coni nói...” Tống phu nhân dừng một chút, bà thấp giọng: “Không muốn thì đừng làm nữa, sống vì mình mới quan trọng nhất.”

Tống Ứng Diêu trong lòng dâng lên từng trận chua xót, nỉ non “Mẫu thân..”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 5: Tống Bằng Trình

“Những năm nay những chuyện xãy ra ở hậu viện mà mẫu thân từng trãi, con cũng đều biết. Mẫu thân chỉ hy vọng con không giẫm vào vết xe đổ của mẫu thân. Rắp tâm hại người thì không thể nhưng con phải phòng bị lòng người, con nhất định phải nhớ kỹ.”

Tống Ứng Diêu biết Tống phu nhân nói những thứ này là vì muốn tốt cho mình, nàng vừa nghe vừa gật đầu “Con gái biết “

“Sau khi gả tới Vương phủ, tranh thủ trong vòng hai ba năm sinh hài tử cho Vương Gia. Nữ nhân a! Nhất định phải có một đứa bé kề bên người, như vậy coi như sau đó Vương Gia không sủng ái nữa, con chí ít còn có hài tử bên mình.”

Tống Ứng Diêu không biết nên trả lời như thế nào, nàng chỉ gật đầu: “Con gái đều nhớ kỹ “

“Những lời này mặc dù nói có chút sớm, nhưng mẫu thân lo lắng con lần này gả đi không biết đến bao giờ mới về thăm mẫu thân. Sợ không có cơ hội.” Nói đến đây hai mẹ con mắt đỏ hoe. Tống Ứng Diêu không nhịn được gục đầu vào ngực Tống phu nhân, Tống phu nhân ôm đầu con gái, mẹ con ôm nhau khóc lóc một trận.

Tống Ứng Diêu từ trong lòng Tống phu nhân ngước lên lau lau nước mắt nghẹn ngào “Mẫu thân, con gái sau này không thể bên cạnh phụng dưỡng mẹ, mẹ nhất định phải chăm sóc mình thật tốt.”

Tống phu nhân vỗ vỗ mặt Tống Ứng Diêu: “Mẫu thân sẽ lưu ý.”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu còn muốn nói thêm thì đột nhiên bị tiếng mở cửa đánh gãy.”Tỷ tỷ có phúc lớn a! Nghe lão gia nói Ứng Diêu được thánh thượng chỉ hôn có đúng không?”

Chưa thấy người đã nghe tiếng, mẹ con Tống Ứng Diêu nhìn nhau, trong lòng rõ biết là ai tới, Tống phu nhân nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Tống Ứng Diêu tay nói: “Ứng Diêu, con lui xuống đi.”

Tống Ứng Diêu lo lắng nhìn Tống phu nhân, muốn nói lại thôi.

Tống phu nhân đưa mắt ý bảo hãy an tâm nhìn Tống Ứng Diêu rồi bảo: “Không có chuyện gì.”

Tống Ứng Diêu đứng dậy vừa vặn chủ nhân của giọng nói kia đi vào. Tống Ứng Diêu ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên chính là di nương của cha nàng - Chu Thị. (di nương: vợ lẽ)

Chu Thị cũng nhìn thấy Tống Ứng Diêu, liền mở miệng: “Ai nha, không nghĩ tới được gặp Đại tiểu thư ở đây, thần thiếp tiếp kiến Đại tiểu thư.” Chu Thị bước tới chào Tống Ứng Diêu, Tống Ứng Diêu chưa kịp trả lời Chu Thị đã đứng dậy.

“Sau này Đại tiểu thư là Vương phi, ngàn vạn lần phải nhớ đến lão gia a! “ Ngoài miệng mặc dù cung kính, thế nhưng trong mắt Chi Thị lại tràn ngập vẻ xem thường. Tống Ứng Diêu từ lâu đã quen thuộc thái độ của Chu Thị đối với mình, nàng gật đầu xong thì rời đi, một câu cũng không muốn nhiều lời cùng Chu Thị. Lúc nàng bắt đầu hiểu chuyện thì Chu Thị chính là tiểu thiếp của cha, cũng ở trong phủ. Cả ngày Chu Thị ỷ vào mình sinh được con trai duy nhất cho Tống Trưng Chi mà không hề đem nàng và mẫu thân để vào mắt, nàng muốn chống đối, lại bị mẫu thân ngăn cản, lâu dần nàng cũng không thèm màng đến Chu Thị.

Sau khi Tống Ứng Diêu rời khỏi phòng Tống phu nhân, đi ngang hậu hoa viên, đột nhiên sau lưng có người gọi tỷ tỷ, nàng xoay người lại thấy

https://thuviensach.vn

một thân hình nhỏ bé nhào vào ngực của nàng í ới kêu “Tỷ tỷ.”

Thằng bé chính là Tống Bằng Trình, con trai của Chu Thị năm nay mới bảy tuổi. Tống Ứng Diêu tuy rằng không thích Chu di nương, nhưng nàng và đệ đệ duy nhất này lại quan hệ vô cùng hòa thuận.

Tống Ứng Diêu nhìn đệ đệ của mình, cúi đầu mỉm cười hỏi “Làm sao rồi? Ai bắt nạt đệ?”

Tống Bằng Trình thoát ra ngẩng mặt lên lộ ra một đôi mắt long lanh ngấn nước nhìn Tống Ứng Diêu: “Đệ nghe mẹ nói tỷ tỷ phải gả ra ngoài, sau này không thể bồi Bằng Trình chơi nữa, có thật hay không?”

Tống Ứng Diêu gật đầu, Tống Bằng Trình muốn khóc lắm rồi, nắm chặt cánh tay nói: “Bằng Trình không muốn tỷ tỷ đi! Bằng Trình muốn tỷ tỷ bồi Bằng Trình chơi thôi!”

“Đệ ngốc.” Tống Ứng Diêu buông Tống Bằng Trình đang ôm chặt cánh tay nàng ra, ngồi xổm xuống bằng với Tống Bằng Trình thương yêu sờ sờ đầu của y: “Tỷ tỷ đã lớn, trưởng thành thì phải gả đi, đây là chuyện hiển nhiên.”

“Tỷ tỷ có thể vì Bằng Trình ở lại không?” Tống Bằng Trình hi vọng nhìn Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu bất đắc dĩ lắc đầu “Không được.”

Tống Bằng Trình nghe được nàng nói như vậy, khuôn mặt nhỏ mếu máo muốn khóc lên.

“Bằng Trình là nam tử hán đại trượng phu làm sao nói khóc liền khóc? Đệ mà khóc là tỷ không cần đệ nữa!” Tống Ứng Diêu nhìn thấy y muốn khóc, cuống quít khuyên bảo.

https://thuviensach.vn

Tống Bằng Trình nghe Tống Ứng Diêu nói không muốn mình nữa, lập tức nấc nghẹn "Tỷ tỷ không muốn Bằng Trình."

Tống Ứng Diêu khuyên lơi: "Tỷ tỷ không phải không muốn đệ, Bằng Trình sau khi lớn lên còn phải bảo vệ tỷ tỷ, tỷ tỷ làm sao sẽ không muốn Bằng Trình đây?"

Tống Bằng Trình vẫn nghẹn ngào.

"Bằng Trình phải mau lớn lên, không được khóc, như vậy mới có thể bảo vệ tỷ tỷ a!" Tống Ứng Diêu không thể làm gì khác hơn đành nói: "Tỷ tỷ cam đoan với đệ sau này chỉ cần có cơ hội tỷ tỷ nhất định sẽ về thăm đệ, còn có thể mang cho đệ rất nhiều rất nhiều đồ ăn thật ngon. Có được hay không?"

"Có thật không?" Tống Bằng Trình vừa nghe Tống Ứng Diêu nói sẽ cho y đồ ăn ngon lập tức ngừng khóc, dùng ống tay áo lau nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc nước mắt nước mũi tèm nhem.

Tống Ứng Diêu từ trong tay áo lấy khăn tay ra tỉ mỉ lau khô nước mắt cho Tống Bằng Trình, vừa lau vừa an ủi "Lẽ nào tỷ tỷ gạt đệ sao?"

Tống Bằng Trình lắc lắc đầu "Tỷ tỷ sẽ không gạt đệ, đệ tin tỷ." Tống Ứng Diêu nghe thấy lời nói thành thật như thế, nàng liền mỉm cười.

"Tỷ tỷ, đệ có thể ôm tỷ một chút được không?" Tống Bằng Trình dọ hỏi.

Tống Ứng Diêu không y muốn làm gì nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Tống Bằng Trình nhón chân lên, tay nhỏ ôm cổ Tống Ứng Diêu dùng sức ôm Tống Ứng Diêu một hồi.

Sau khi ôm xong, Tống Bằng Trình nói: "Đệ lén lút chạy đến đây, mẹ không biết, đệ bây giờ phải về rồi. Tạm biệt tỷ tỷ!" Nói xong xoay người chạy đi, vừa chạy vừa vung lên tay nhỏ.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu đứng dậy cũng hướng về y vẫy tay chào mãi đến tận không nhìn thấy bóng dáng Tống Bằng Trình nữa mới buồn bã quay lưng bước đi.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 6: Hôn Lễ

Khánh Nguyên năm thứ 3, ngày 13 tháng 7, ngày đại hôn của Thành Vương. Đối với dân chúng bên trong thành Lạc Dương mà nói bọn họ đây là được xem cảnh tượng náo nhiệt nhất trong đời. Sắc đỏ trãi dài mười dặm, hoa tươi khắp đường, lễ nhạc rung trời. Thành Vương mặc lễ phục đỏ cưỡi ngựa trắng đi trên đường, anh tuấn rạng ngời, mặt hoa như ngọc. Theo sau ngựa của Vương gia là đại kiệu tám người khiên chầm chậm hướng về Thành Vương phủ.

Bách tính hai bên đường chen chúc nhau xem náo nhiệt, những cô nương trẻ tuổi vừa đố kị với vận may của tân nương, vừa cảm mến Thành vương tuấn tú. Những bà cô sồn sồn cảm thán mình sinh ra không gặp thời. Những gã thương nhân thì kinh ngạc khi trông thấy tài lực của Thành vương gia. Đây là cảnh bao nhiêu người nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi.

Phương Hàng ở trong hoàng cung nghe thủ hạ của hắn báo cáo tình hình xong liền nói: “Ồ? Trẫm không nghĩ hoàng đệ lại làm lớn đến thế, bất quá, cưới một vị thiên kim nhà quan tam phẩm mà thôi, có cái gì đáng giá mà đệ ấy lại khoa trương.”

Phương Hàng nhìn một chút thánh chỉ trên tay lại tiếp: “Thôi vậy, trẫm làm ca ca cũng nên tặng cho y một phần đại lễ.” Nói xong cầm lấy ngọc tỷ bên cạnh ấn xuống.

“Người đâu, đem ý chỉ của trẫm đến chổ Thành vương phủ đi, chúc mừng Thành vương tân hôn đại hỉ.”

https://thuviensach.vn

Đại thái giám trong điện nghe thấy liền bước nhanh đến nhận thánh chỉ đáp: “Nô tài tuân mệnh.”

Bên này Thành vương phủ, kiệu hoa vừa dừng lại. Phương Đàn trên ngựa trắng bước xuống, dưới sự chỉ dẫn của bà mối đi đến trước kiệu hoa dùng chân đá cửa kiệu. Tiếp theo là một bé gái năm, sáu tuổi theo tân nương đứng trước cửa kiệu, Phương Đàn thấy thế liền đi tới nâng tay Tống Ứng Diêu. Cảm giác trên tay xiết chặt, Phương Đàn dùng tay mình vỗ vỗ bàn tay Tống Ứng Diêu an ủi, Tống Ứng Diêu nghiêng đầu nhìn Phương Đàn cách một tầng khăn voan đỏ dần dần bình tĩnh lại.

Bước qua cửa phủ, tiếp theo hai người dìu nhau đến một căn phòng có cửa sơn đỏ, lại vượt qua một lò than, bước đi trên thảm đỏ trước hỉ đường. Thái phi đang ngồi ở phía trên hiền hòa nhìn hai người.

Hai người vừa muốn bái đường, đột nhiên ngoài cửa truyền đến âm thanh: “Thánh chỉ đến” làm tất cả mọi người dừng mọi động tác. Nghe giọng nói, đó là Đại thái giám do Hoàng thượng phái đến - Thạch Tu.

Thạch Tu đứng lại nhìn lướt qua, thấy mọi người có vẻ lo lắng, cuối cùng hướng về Phương Đàn nói: “Vương Gia còn không mau tiếp chỉ?”

“Được” Phương Đàn trả lời xong kéo vạt áo liền quỳ xuống, tất cả mọi người đều đồng loạt quỳ theo, Tống Ứng Diêu đỡ Thái phi cũng quỳ xuống.

Thạch Tu thấy tất cả mọi người đều đã quỳ mới mở thánh chỉ ra tuyên đọc lời chúc phúc cùng đại lễ của Hoàng Thượng ban cho Phương Đàn và Tống Ứng Diêu.

Thạch Tu miễn lễ, khuôn mặt tươi cười dịu dàng nói với Phường Đàn: “Hoàng thượng bận bịu chính sự vì thế không đến tham dự hôn lễ của Vương Gia được, ngài chỉ phái lão nô đến tuyên chỉ, Vương Gia thứ lỗi.” Các đại thần dưới trướng nghe lời ấy liền biết hoàng thượng là không muốn

https://thuviensach.vn

đến, vốn dĩ bọn họ biết Thành vương gia không phải người lòng dạ hẹp hỏi, nhưng cũng khó tránh khỏi lo lắng thay cho Thành Vương gia, không biết Thành vương sẽ phản ứng như thế nào.

Phương Đàn chỉ trả lời: “Hoàng thượng trăm công nghìn việc, sao thần đệ có thể làm phiền! Khẩn cầu công công sau khi về thay thế bản vương cảm tạ Hoàng thượng ban ân.”

“Đây là tất nhiên.”

Lúc này Thái phi xen vào nói: “Công công hay là dùng chén rượu nhạt rồi hãy về.”

Thạch Tu khom lưng quay về phía Thái phi: “Đa tạ ý tốt của Thái phi ý, nô tài phải về cung phục chỉ.”

Thái phi gật đầu, Thạch Tu thi lễ với Phương Đàn: “Vậy nô tài xin cáo từ.”

Phương Đàn đưa mắt ra hiệu cho Phương Đại đang đứng bên cạnh, Phương Đại lập tức lấy trong ống tay áo ra đưa cho Thạch Tu một túi bạc.

Phương Đàn nói: “Cảm tạ công công nhọc công một chuyến.”

Thạch Tu xóc xóc túi tiền trên tay, cảm giác được nằng nặng mới cười nói: “Đây là nô tài phải làm.”

Thạch Tu đi rồi, hôn lễ tiếp tục tiến hành rất thuận lợi.

Đến đêm, Phương Đàn cáo từ mọi người hướng phòng hoa chúc mà đi. Đi tới nửa đường đột nhiên bị người gọi lại, nàng quay đầu nhìn hóa ra là Thượng thư bộ Lễ, người vẫn hay giúp đỡ nàng.

Thượng thư bộ Lễ đi tới trước mặt Phương Đàn thi lễ: “Tham kiến Vương Gia.”

https://thuviensach.vn

“Miễn lễ.” Sau khi Phương Đàn cho hắn đứng lên mới hỏi “Không biết Thượng thư bộ Lễ tìm bản vương có chuyện gì?”

“Chuyện này...” Thượng thư bộ Lễ sắc mặt do dự nói.

“Có lời gì xin mời nói thẳng, không cần lúng túng.”

“Không biết Vương Gia trong lòng đang suy nghĩ gì?” Thượng thư bộ Lễ nghe được Phương Đàn nói như vậy, liền trực tiếp hỏi ra câu hỏi.

“Ngươi cảm thấy bản vương trong lòng đang suy nghĩ gì?” Phương Đàn lại hỏi ngược lại.

“Chuyện này...” Thượng thư bộ Lễ bị câu nói này của Phương Đàn làm cho nghẹn đến nữa ngày không nói ra được một câu.

Phương Đàn không kiên nhẫn, nhíu lại lông mày nói rằng “Nếu như Thượng thư bộ Lễ không có chuyện gì, xin mời lui ra, bản vương còn có việc.” Còn có việc... Còn có việc... Lúc này có thể có chuyện gì, lẽ nào chuyện này có thể so với chuyện của hắn còn quan trọng hơn sao? Thượng thư bộ Lễ bị Phương Đàn làm tức thiếu chút nữa phun ra máu.

“Vương Gia nhất định phải cân nhắc!” Thượng thư bộ Lễ nhìn Phương Đàn xoay người muốn đi, liền khuyên nhủ nói với theo.

Phương Đàn không thèm để ý đi thẳng, những người này từng người một đều không có ý tốt, bọn họ vẫn hi vọng mình đứng ra đối nghịch với Phương Hàng, thật ra bọn họ cũng chỉ vì thăng quan tiến tước, xưa nay không để ý đến cảm nhận của nàng.

Hai nha hoàn đứng trước của phòng hoa chúc nhìn thấy Phương Đàn từ xa đi đến, cùng nhau hành lễ: “Vương Gia “

Phương Đàn khoát tay: “Đi xuống đi.”

https://thuviensach.vn

“Vâng.” Nha hoàn nói xong liền lui xuống.

Trong phòng, Tống Ứng Diêu nghe được bên ngoài có tiếng, căng thẳng, tay xiết chặt đặt trên đầu gối.

Phương Đàn chờ nha hoàn đi rồi mới xoay người quay về cửa, tay giơ lên bỗng dừng lại chốc lát, do dự một chút mới đẩy cửa ra.

Kẹt kẹt một tiếng, lại một tiếng, Tống Ứng Diêu sống lưng căng cứng, vội vàng ngồi ngay ngắn.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 7: Lửa Trong Phòng Hoa Chúc

Phương Đàn đóng cửa lại, đầu tiên liếc mắt liền thấy một nữ tử ngồi ngay ngắn trên giường. Nàng cất bước qua vén lên khăn voan đỏ trên đầu Tống Ứng Diêu, cũng không có nhìn nàng ấy một cái liền xoay người ngồi vào trước bàn, cầm bầu rượu lên rót đầy hai chén rượu, lạnh nhạt nói rằng: "Cả ngày mệt nhọc nàng cũng đói bụng rồi, đến ăn một chút gì đi."

Phương Đàn vẫn chưa thích nghi với việc kết hôn với một nữ tử nên cũng không muốn đối mặt với Tống Ứng Diêu, trốn tránh được lúc nào hay lúc ấy.

Tống Ứng Diêu bị nhấc lên khăn voan còn chưa kịp ngượng ngùng đã nghe lời nói như vậy, nàng sững sờ. Đôi mắt trầm xuống, nho nhỏ trả lời: "Được" tiếp theo liền từ bên giường đứng dậy, đi tới bên người Phương Đàn.

Phương Đàn chỉ cái ghế bên người: "Ngồi đi". Sau khi chờ Tống Ứng Diêu ngồi xuống liền mang rượu ra đổ đầy chén trước mặt người ta. Bản thân mình không chút khách khí trước tiên uống một chén.

Kỳ thực Tống Ứng Diêu không uống rượu, nhưng trước hành động của Phương Đàn nàng cảm thấy buồn bã không thôi. Nàng nhìn chén rượu một hồi, do dự tựa như uống rượu vào sẽ đi đến cửu tuyền, cứ như vậy mà uống hết vào bụng. Xưa nay nàng không uống rượu, lần đầu tiên đã uống nhiều như vậy, Tống Ứng Diêu lập tức bị sặc, liên tục ho khan.

Phương Đàn buồn cười nhìn nàng nói: "Nguyên lai nàng không biết uống rượu." Liền đưa bàn tay lấy lại chén rượu trước mặt nàng, lại xếp đôi

https://thuviensach.vn

đũa ở trước mặt: “Vậy thì đừng uống, ăn nhiều một chút.”

Tống Ứng Diêu giận hờn đoạt lại chén rượu trên tay Phương Đàn nói “Không, thần thiếp muốn uống!” Nói rồi cầm bầu rượu rót đầy chén của mình.

Phương Đàn bất đắc dĩ nhìn nàng nói: “Vậy nàng uống đi” nếu nàng ấy vừa vặn uống say vậy mình nàng không cần lo lắng làm sao để vượt qua đêm nay. Phương Đàn cầm đũa gắp một miếng thức ăn đưa lên miệng.

Cứ như vậy hai người ăn vận lễ phục đại hôn ngồi trong phòng hoa chúc, một người hết chén này đến chén khác mà uống rượu, một người yên lặng tập trung ăn, đối lập không còn gì để nói.

Qua một khoảng thời gian, Phương Đàn thấy Tống Ứng Diêu đã muốn say rồi liền để đũa xuống nhấp một ngụm trà, từ trong tay áo móc ra khăn nhẹ nhàng lau miệng, lại thu hồi khăn. Xòe bàn tay ra lắc lắc trước mặt Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu uống đến hai mắt mê ly, thần trí mơ hồ nằm nhoài trên bàn, cảm giác được trên mặt có gì đó động đậy, gian nan giơ cánh tay lên đem vật trước mắt vỗ xuống bàn hỏi: “Làm cái gì?” Nói xong còn muốn đem chén rượu trên bàn uống tiếp.

Phương Đàn bị nàng vỗ một cái cũng không cảm thấy phiền muộn, khóe miệng lộ ra nụ cười giảo hoạt, đứng dậy đoạt lấy chén rượu trong tay Tống Ứng Diêu “Nàng uống say rồi, nên đi ngủ.”

“Ta không có say! Ngủ cái gì ngủ.” Tống Ứng Diêu nửa tỉnh nửa say cảm giác được chính mình bị bế lên, mở mắt ra nhìn thấy mình đang nằm trong lòng Phương Đàn, Phương Đàn ôm lấy nàng, đưa nàng đến giường hoa chúc, nàng vội vã giãy dụa “Ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì!! Thả ta ra.”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn ôm lấy nàng thật chặt, không để nàng ngã xuống. Người uống rượu say thì làm gì có sức, chỉ chốc lát Tống Ứng Diêu giãy dụa mệt mỏi liền yên tĩnh lại.

Phương Đàn nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, tránh cho nàng buổi tối ngã xuống. Sau khi thả xuống cảm giác dưới cánh tay có gì đó. Rút tay từ sau cổ Tống Ứng Diêu ra, vén chăn lên nhìn, phía dưới chăn toàn là đậu phụng, hạt sen, long nhãn. Phương Đàn xạm mặt lại, động phòng có nhiều quy tắc vậy sao.

Phương Đàn bất đắc dĩ đem giường chiếu thu dọn gọn gàng, ngồi trên giường hay tay đặt trên đùi nhìn chăm chú Tống Ứng Diêu đang ngủ, đây là lúc quan trọng nhất.

Bước thứ nhất bắt đầu, nàng dò xét xung quanh một lượt, phát hiện có một chiếc khăn trắng đặt giường, duỗi dài tay đem khăn kéo lại đây, ánh mắt ngưng trọng, đây là việc nhất định thái hậu sẽ kiểm tra. Bất quá nàng đã sớm chuẩn bị, từ trong ngực móc ra một cái bình nhỏ, mở nút đem máu bên trong nhỏ lên khăn, sau đó đem khăn cất vào bên trong hộp gấm. Bước đầu tiên cũng là bước quan trọng nhất vậy là xong.

Tiếp theo Phương Đàn đứng lên đi đến bên người Tống Ứng Diêu ngồi xổm xuống, mang kim sức trên đầu Tống Ứng Diêu lấy xuống, cẩn thận từng li từng tí một, chỉ sợ kéo tới tóc của nàng.

Sau khi lấy ra hết kim sức, tay Phương Đàn mỏi gần chết trực tiếp ngồi bẹp xuống giường, vẩy vẩy tay thở phì phào một hơi, nàng không nghĩ tới cái đầu nho nhỏ của Tống Ứng Diêu lại có thể mang nhiều kim sức đến như vậy, thật khó mà tin nổi.

Phương Đàn nhìn Tống Ứng Diêu, ánh mắt lướt từ trên xuống dưới thật chăm chú tỉ mỉ, da thịt trắng nõn, lông mi dài uốn lượn, gương mặt như tranh. Đây là lần đầu từ lúc vào phòng đến giờ nàng thật lòng nhìn ngắm

https://thuviensach.vn

thê tử của mình, đúng là Tống Ứng Diêu cũng không tệ lắm, tuy rằng không phải thiên tư quốc sắc, nhưng rất có hương vị nữ nhân.

Phương Đàn không kìm lòng được đưa tay ra muốn sờ mặt nàng, chưa kịp chạm tới liền phục hồi tinh thần, lập tức thu tay, di chuyển mình ra nơi khác nếu không nàng lại nhìn ngắm gương mặt Tống Ứng Diêu lần nữa, trong lòng xùy xùy tự nhủ bản thân mình đang nghĩ bậy bạ gì đấy.

Tương lai nếu nàng ấy phát hiện hôn nhân của mình từ đầu đến cuối chính là âm mưu, nàng sẽ như thế nào. Mà cái âm mưu này bên trong có quá nhiều người liên quan, cũng đã tới mức độ này, không thể lui được nữa.

Phương Đàn thầm than một tiếng.

Đến cùng đều là Phương Đàn ta có lỗi với Tống Ứng Diêu, nàng không xứng là một trượng phu, nàng không thể cho Tống Ứng Diêu một gia đình hoàn hảo, nàng không thể mang đến cho Tống Ứng Diêu những gì mà nàng ấy nên có, bất quá chỉ cần nàng còn tồn tại, nàng có thể bảo đảm cho cuộc sống của Tống Ứng Diêu không lo không nghĩ. Phương Đàn trong lòng thật nghĩ như vậy. Sau đó liền dứt khoát đưa bàn tay hướng vào vạt áo Tống Ứng Diêu, lúc này trên mặt Phương Đàn hiếm thấy xuất hiện một tầng ửng đỏ.

Trong quá trình cởi quần áo, Tống Ứng Diêu thật biết điều, tùy ý để Phương Đàn muốn làm gì thì làm, có lúc còn chủ động cởi ra quần áo. Phương Đàn thoát một cái hạ xuống, liền thuận lợi đem nó ném tới trên sàn nhà. Nàng đem Tống Ứng Diêu cởi hết chỉ còn chừa lại cái yếm mới bằng lòng bỏ qua. Nàng ngắm nhìn kiệt tác của mình không khỏi mặt đỏ tới mang tai, nàng không biết mình đây là làm sao, rõ ràng cùng là nữ nhân, nàng thẹn thùng cái gì.

Nàng mang chăn đắp kín thân thể Tống Ứng Diêu lại, thấy quần áo Tống Ứng Diêu vương vãi khắp phòng, lại cởi hết y phục của mình ném xuống

https://thuviensach.vn

đất, giả tạo ra một bức tranh như là hai người "vật lộn" rất kịch liệt, chỉ có thể như vậy mới có thể che dấu tai mắt người khác. Nhưng nàng không có đem y phục của mình cởi sạch như Tống Ứng Diêu bên kia, còn để lại một thân áo lót. Dù sao nàng còn có bí mật muốn giữ lại.

Mọi chuyện được thu xếp ổn thỏa nàng mới xuống giường thổi tắt nến, nằm ở rìa ngoài cạnh giường, khoảng cách giữa hai người đủ để chứa thêm một người nằm ngủ. Trong lòng Phương Đàn vẫn là nghĩ chuyện chính sự, chỉ chốc lát liền ngủ, hôm nay nàng cũng rất mệt.

Ban đêm, trong mộng, Phương Đàn đột nhiên cảm thấy có vật gì tiến vào trong ngực của mình, nàng dùng tay ngăn lại vô thức muốn đẩy vật kia ra ngoài, nhưng vật kia thực sự quá nặng nàng làm sao cũng đẩy không ra, thôi kệ bỏ qua đi, ngủ tiếp.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 8: Ngày Thứ Hai

Sáng hôm sau, mặt trời còn chưa lên, phía chân trời tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt hừng đông, tiếng mõ thông báo giờ mão vang lên, hai người bên trong phòng hoa chúc cũng vừa tỉnh giấc.

Tống Ứng Diêu ngày bình thường giờ này đã thức dậy đọc thư tịch, thói quen nhiều năm như vậy tuy là có vào Vương phủ cũng không thay đổi. Mặc dù tối hôm qua uống nhiều rượu cũng là như thế, đầu nàng gác lên cánh tay của Phương Đàn lắc lắc vài cái từ từ tỉnh dậy. Phương Đàn bị nàng động, đối với người có giấc ngủ nông như Phương Đàn cũng bị đánh thức.

Một lát sau, Phương Đàn sờ phía dưới thấy vật gì trơn mịn, nghi hoặc mở mắt ra muốn nhìn một chút là vật gì, vừa vặn Tống Ứng Diêu cũng mở mắt ra ngước nhìn Phương Đàn, bốn mắt nhìn nhau. Hai người đều ngẩn người, tiếp theo trăm miệng một lời cùng quát to một tiếng, cả hai đồng thời nhảy cẫng trên giường. Tống Ứng Diêu lúc này mới phát hiện trên người chỉ mặc mỗi cái yếm, lập tức gương mặt đỏ hồng ngồi xổm xuống muốn kéo chăn trên giường che lại, lúc này Phương Đàn cũng nảy sinh ý tưởng giống như vậy. Hai người liền như vậy một người kéo một đầu chăn, trong bóng tối phân tranh cao thấp, ai cũng không chịu buông tay. Tống Ứng Diêu mặt càng đỏ liếc mắt nhìn Phương Đàn.

Phương Đàn lúc này mới tỉnh ngộ, bực bội thả chăn ra, Tống Ứng Diêu lập tức đem chăn kéo tới bao bọc thân thể của mình. Nàng sợ hãi nhìn trên người Phương Đàn chỉ mặc áo lót, trong đầu nhanh chóng hiểu qua sự tình phát sinh tối hôm qua, nàng chỉ nhớ tối hôm qua uống khá nhiều rượu, sau đó không nhớ gì nữa. Thế nhưng lúc nãy tỉnh giấc hai người đều ở trên

https://thuviensach.vn

giường, trên người mình chỉ còn lại một cái yếm, trong lòng liền biết đã xãy ra chuyện gì. Cúi đầu không nói câu nào.

Phương Đàn quay lưng lại với Tống Ứng Diêu vội vã kiểm tra y phục trên người mình, cũng không thấy gì lộn xộn, lúng túng ho khan một cái: “Nếu tỉnh rồi, vậy thì dậy đi. Một lát còn vào cung.” Nói xong liền giả vờ trấn định bước xuống giường, nhìn thấy dưới đất ngổn ngang quần áo, trong lòng thầm nghĩ 'tối hôm qua cởi hơi nhiều...'

Phương Đàn đem quần áo trên đất từng cái từng cái nhặt lên, mang quần áo của Tống Ứng Diêu đặt ở bên giường, nàng cầm y phục của mình sang phòng sát vách mặc vào, miễn cho hai người nhìn nhau lại bối rối.

Sau khi Phương Đàn đi ra một lát, Tống Ứng Diêu mới cẩn thận đưa tay cầm y phục của mình, chỉ lo Phương Đàn đột nhiên quay lại. Trong lòng của nàng đang rối rắm không tả được, tuy rằng đã sớm biết sẽ có một ngày như thế, nhưng khi ngày đó chân chính đến, lại không biết nên làm sao đối mặt.

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, Tống Ứng Diêu nhanh chóng gọi nha hoàn mang nước vào tẩy rửa. Tắm rửa ăn vận thỏa đáng mới tự tin ra khỏi phòng.

Vừa ra cửa thì có một nha hoàn đi tới trước mặt nàng hành lễ: “Vương phi, Vương Gia nói sau khi người chuẩn bị xong hãy đến tiền thính dâng trà cho Thái phi“.

Tống Ứng Diêu hỏi: “Vương Gia người đâu?”

Nha hoàn đáp lời: “Vương Gia thông thường giờ này sẽ ở hậu viện luyện kiếm.”

Tống Ứng Diêu gật đầu ra hiệu mình đã hiểu: “Ngươi có thể mang ta...” Nàng đột nhiên nghĩ đến thân phận hiện nay của mình đã thay đổi liền nói

https://thuviensach.vn

“Ngươi có thể mang bản phi đến đó không?”

Nha hoàn vâng lệnh đưa nàng đến hậu viện, vừa vặn Phương Đàn cũng vừa luyện kiếm xong, chờ Phương Đàn thu xếp chỉnh tề, hai người cùng nhau đến tiền thính.

Lúc hai người đến, Thái phi đã chờ sẵn nơi đây.

“Mẫu phi, sớm.” Phương Đàn hành lễ với Thái phi.

Thái phi nhìn thấy Phương Đàn hành lễ, trong lòng như trút được gánh nặng cười nói “Người già không có ngủ nhiều”.

Lúc này nha hoàn Vân Tụ bên cạnh Phương Đàn bưng hai tách trà đến, Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu mỗi người quỳ xuống thảm trước mặt Thái Phi dâng trà.

Phương Đàn đoan chính lấy tách trà trong khau đưa cho Thái phi: “Mẫu phi mời uống trà “

“Được được được.” Thái phi cười tiếp nhận, uống một hớp trà, để qua một bên, từ trong lòng lấy ra một bao tiền lì xì cho Phương Đàn.

Đến phiên Tống Ứng Diêu dâng trà, Thái phi sau khi uống trà xong nói rằng: “Con nếu trở thành người của vương phủ, hãy trở thành một người vợ hiền lành đảm đương việc nhà.”

“Con biết “

“Lão thân không có cái gì cho con. Cái này là tiền lì xì con mua trang sức mà dùng.” Vừa nói vừa từ trong lòng lấy ra một bao lì xì đỏ đưa cho Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu thuận theo nhận lấy.

https://thuviensach.vn

Thái phi thấy Tống Ứng Diêu đã nhận, bà rất hài lòng hỏi hai người "Các con vẫn chưa ăn gì phải không? Cùng lão thân dùng thiện đi."

Tống Ứng Diêu đưa mắt nhìn Phương Đàn, chỉ nghe được Phương Đàn trả lời: "Vậy cũng được, một lát hài nhi cùng Vương phi vào cung thỉnh an thái hậu."

Sau khi ba người dùng bữa sáng xong, Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu cáo từ Thái phi, thay đổi quần áo trang trọng liền cùng nhau bước ra cửa phủ. Hoán Sơn đã sớm chuẩn bị kỹ càng xe ngựa ở bên ngoài.

Tống Ứng Diêu phải mặc lễ phục nên có chút nặng nề khó đi, thời điểm bước lên xe ngựa giẫm phải váy của mình thiếu chút nữa là ngã, Phương Đàn nhẹ nhàng kéo váy cho nàng nói "Cẩn trọng một chút." Nàng thật không tiện, nhìn trộm Phương Đàn một cái thấy sắc mặt vương gia không có gì thay đổi, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoán Sơn thấy Vương Gia cùng Vương phi đều lên xe ngựa, liền giục phu xe chạy mau.

Ngồi trong xe ngựa xốc động, Tống Ứng Diêu thật khó chịu vặn vẹo eo, lại nghe nói hôm nay phải vào hoàng cung, nàng thấp thỏm bất an. Lúc ở nhà nàng chỉ xem qua sách sử. Hoàng đế chính là người có quyền chém giết tùy ý, dù cho người thân cận nhất, đến lúc muốn giết cũng không chần chừ. Giết gà dọa khỉ, qua cầu rút ván, tru diệt chi thần có công. Hậu cung bên trong các loại dâm loạn, tranh sủng, mưu sát...

Còn có phụ thân ngày trước còn kể có vị đại thần đắc tội với hoàng thượng lập tức liền bị chém đầu. Nào là một vị hoàng phi trong cung chết không rõ ràng. Những chuyện này nghe thật đáng sợ, hoàng thất là vô tình nhất, có thể nói giết người không dị tình, mình hôm nay đi vào nếu như không cẩn thận phạm sai lầm gì không biết còn có thể sống sót đi ra hay không... Nếu như liên lụy Vương Gia...

https://thuviensach.vn

Phương Đàn đang nhắm mắt nghĩ ngợi cảm giác được động tĩnh bên cạnh, mở mắt ra nhìn về phía Tống Ứng Diêu: “Nàng làm sao?”

Tống Ứng Diêu không nghĩ tới Phương Đàn sẽ hỏi nàng, ngại ngùng lắc đầu liên tục “Không có gì.”

Phương Đàn nghe vậy lại nhắm hai mắt lại: “Nàng lần đầu vào cung không cần căng thẳng, có bản vương che chở cho nàng, người khác không dám làm gì nàng đâu.” Phương Đàn thấp mi cười cợt “Chúng ta chỉ đi cho có lệ thôi, thái hậu chưa chắc gì muốn thấy chúng ta.”

Tống Ứng Diêu nghe được Phương Đàn nói vậy mím môi môi gật đầu, trong lòng cũng thoải mái hơn, không bao lâu nàng đã lấy lại sự hăng hái.

Xe ngựa đến trước cửa cung thì dừng lại, Hoán Sơn xuống xe hướng vào bên trong xe ngựa: “Vương Gia, đã đến hoàng cung.”

Phương Đàn mở mắt ra nói với Tống Ứng Diêu: “Chúng ta xuống đi.” Liền trước tiên đứng dậy xuống xe ngựa trước.

Tống Ứng Diêu ở trên xe ngựa thư thả chốc lát mới xốc màn xe bước xuống. Vừa nhìn thấy cửa cung nàng liền chấn kinh rồi, nguyên tưởng rằng vương phủ đã khổng lồ, không nghĩ tới hoàng cung so với nó càng hùng vĩ hơn, nàng đứng trước cửa cung chỉ cảm thấy chính mình nhỏ bé. Dù cho cha nàng từng kể cho nàng nghe về hoàng cung nhưng cũng không bằng một phần ngàn cảnh tượng hôm nay nàng nhìn thấy.

Xe ngựa không được vào hoàng cung, may mà cửa cung cách Trường Nhạc Cung không xa, đi bộ cũng có thể. Nếu như theo Phương Đàn nghĩ, bọn họ đi đến trước cung thái hậu cung quả nhiên bị chặn ngoài cửa.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 9: Ngự Hoa Viên

Đại thái giám bên cạnh Thái hậu đứng trước mặt các nàng cung kính mà nói rằng "Thái hậu đang nghỉ trưa, Vương Gia có cần nô tài vào thông báo một tiếng hay không?" Phương Đàn nghe vậy suy nghĩ chốc lát nói: "Đã như vậy, bản vương không quấy rầy Thái hậu nghỉ trưa."

Đại thái giám làm ra dấu tay xin mời: "Vương Gia, Vương phi mời về." Phương Đàn chuyển hướng sang Tống Ứng Diêu phía sau: "Chúng ta trở về đi thôi."

Đột nhiên một tiểu thái giám từ trong cung chạy đến thì thầm vào tai Đại thái giám vài câu. Đại thái giám sau khi nghe xong, lập tức hướng Phương Đàn và Tống Ứng Diêu: "Vương Gia cùng Vương phi xin dừng bước!"

Phương Đàn nghiêng đầu hỏi: "Làm sao?"

Đại thái giám một mực cung kính đáp lời: "Thái hậu đã nghỉ trưa xong rồi, xin mời Vương Gia và Vương phi tiến cung."

Phương Đàn xoay người nhẹ gật đầu, xòe bàn tay ra hướng về Tống Ứng Diêu. Tống Ứng Diêu không hiểu Vương gia đưa ta ra là làm gì. Phương Đàn bất đắc dĩ dùng khẩu hình, không hề có một tiếng động nói: "Tay." Lại âm thầm hất cằm ra hiệu Tống Ứng Diêu đưa tay trái đặt vào lòng bàn tay mình. Tống Ứng Diêu lần này đã hiểu, lập tức đưa hai tay của mình ngay ngắn đặt trong lòng bàn tay của Phương Đàn.

Phương Đàn "..."

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu vô tội mở to hai mắt nhìn Phương Đàn, không biết Vương Gia muốn tay của mình làm cái gì. Có lẽ nàng lo lắng quá nên những chuyện bình thường đều đã quên.

Phương Đàn chỉ thật thà cầm tay trái của nàng, cười đối với Đại thái giám nói rằng: “Xin mời công công dẫn đường.” Một bộ động tác như nước chảy mây trôi, không hề có một chút sơ hở để cho Đại Thái giám mảy may nghi ngờ.

Tống Ứng Diêu bị Phương Đàn kéo đi mới phản ứng được chính mình vừa nãy là đang làm gì, nhất thời đỏ mặt, hận không thể lập tức tìm một cái lỗ để chui vào. Nàng là thiên kim khuê tú, khi nào thì thất thố như vậy.

Nàng một bên vừa xấu hổ vừa cúi đầu đi theo Phương Đàn, càng đi càng áp sát Phương Đàn mà không hay biết. Lúc đi tới chủ điện Thái hậu dành tiếp khách, cả người đã muốn dí sát vào Phương Đàn phía trước.

Tống Ứng Diêu cảm giác người phía trước dừng lại, nàng ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy cửa điện đóng chặt, trên cửa điện có bảng hiệu mạ vàng, mặt trên rồng bay phượng múa đề ba chữ lớn Trường Nhạc Điện.

Lúc này Đại thái giám đứng trước cửa điện đối mặt với bọn họ thưa rằng: “Vương Gia Vương phi, thái hậu đang ở bên trong, lão nô không tiện đi vào. Vương Gia Vương phi xin mời.” Nói xong liền đẩy cửa điện ra.

Phương Đàn đối với những quy củ này đã sớm tập mãi thành quen, cầm tay Tống Ứng Diêu trực tiếp bước vào bên trong điện. Sau khi Tống Ứng Diêu bước vào điện đầu cũng không dám ngẩng lên, cứng nhắc thân thể cúi đầu cùng Phương Đàn quỳ xuống lạy lễ.

Chỉ nghe một giọng nói tràn ngập uy nghiêm truyền đến: “Đứng lên đi!”

“Tạ ơn thái hậu, thái hậu ngàn tuổi.” Hai người đồng thời đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Lúc đứng dậy Tống Ứng Diêu thận trọng nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nhìn thấy trước mặt mình là một lảo bà bà dung nhan hoa quý, nàng chỉ dám lén lút nhìn một chút thì lập tức cúi đầu, nàng đối với sự tàn nhẫn của hoàng thất vẫn vô cùng sợ hãi.

Bỗng nhiên nghe được thái hậu hướng về nàng ra lệnh: “Ngẩng đầu lên, để ai gia nhìn.”

Tống Ứng Diêu chần chờ một lát mới ngẩng đầu lên.

Thái hậu ngắm nhìn tỉ mỉ một hồi, gật gù “Cũng xứng với Thành vương.”

“Thần đa tạ thái hậu cùng hoàng thượng ân điển.” Phương Đàn đáp lời.

Cảm giác được ánh mắt Thái hậu thỉnh thoảng nhìn qua hai người nắm tay, Tống Ứng Diêu cuống quít muốn đem tay của mình rút ra khỏi tay của Phương Đàn, lại bị Phương Đàn nắm chặt lại. Nàng không thể làm gì khác hơn là chậm rãi di chuyển về phía trước một chút, che giấu đi hai bàn tay đang tương khấu.

Thái Hậu chậm rãi nói: “Ngươi sau khi thành hôn một lòng vì triều chính mà suy nghĩ. Đừng vì những chuyện khác mà phân tâm. Hậu viện hãy giao phó cho Vương phi xử lý.”

Thái hậu nói với Phương Đàn xong lại nhìn Tống Ứng Diêu nói tiếp: “Gia hòa vạn sự hưng, ngươi phải chăm sóc thật tốt cho Vương Gia, không thể ghen tị, phải vì Vương Gia mà suy nghĩ, phụ trợ Vương Gia quản lý việc nhà, sớm ngày sinh ra thế tử.”

Lời nói này nếu từ miệng của mẫu thân mình nói ra thật cảm động biết bao, nhưng từ miệng thái hậu nói ra lại một phen ý vị. Tống Ứng Diêu gật đầu đồng ý không dám do dự.

https://thuviensach.vn

“Nếu không có chuyện gì, ai gia mệt mỏi, các ngươi có thể về.”

Thế là xong, Tống Ứng Diêu trong lòng nghĩ như vậy, Phương Đàn buông tay nàng ra ra đối với thái hậu hành lễ “Thần cáo từ.” Nàng lập tức nói theo “Nô tì xin cáo lui.”

Ra khỏi Trường Nhạc Cung, Tống Ứng Diêu thở dài một hơi. Này thái hậu mặc dù so với những lão nhân bình thường không có gì khác nhau, thế nhưng quanh thân thể bà tràn ngập khí thế uy nghiêm, mọi thứ đều như trong tầm mắt của bà, Tống Ứng Diêu chỉ cảm thấy từng trận ngột ngạt, đến nỗi không dám thở mạnh.

Phương Đàn nhàn nhạt ngữ khí hỏi: “Sau này sẽ thường xuyên gặp được thái hậu, nàng muốn mỗi lần đều sợ như vậy sao?”

Tống Ứng Diêu khôi phục vẻ đoan trang: “Thần thiếp nhất định sẽ sớm ngày thích ứng.”

Phương Đàn cười, người này thật thú vị, một khắc trước còn căng thẳng mặt mày trắng bệch, một khắc sau liền có thể chính kinh hứa hẹn sẽ không sợ hãi nữa. Bất quá chút chuyện nhỏ này còn chưa đủ để lòng Phương Đàn cảm động, cười để quên. Còn Tống Ứng Diêu bị Phương Đàn cười như thế, thẹn đến muốn chui xuống đất, hận không thể xoay người đi gặp thái hậu lần nữa chứng minh mình thật sự sẽ không căng thẳng.

Phương Đàn thấy nàng thẹn quá thành giận, thu hồi khuôn mặt tươi cười nói rằng: “Đi thôi, bản vương dẫn nàng đi cho quen thuộc hoàng cung, miễn cho nàng sau này đến một mình lại lạc đường.”

Tống Ứng Diêu kinh ngạc nhìn Phương Đàn nói “Cái gì? Một mình đến đây sao?”

“Đúng vậy, nàng là Vương phi của bản vương. Sau này thỉnh thoảng cần phải vào cung thay thế bản vương thỉnh an Thái hậu, còn có quốc yến, gia

https://thuviensach.vn

yến đều cần nàng và bản vương cùng tham dự“. Phương Đàn nói chuyện đương nhiên.”Chẳng lẽ còn muốn bản vương đi cùng nàng mãi sao?”

Tống Ứng Diêu không nghĩ tới Vương phi cần làm nhiều chuyện như vậy, sững sờ gật đầu. Xem ra mình ở khuê phòng học tập so với bên ngoài vẫn còn thiếu rất nhiều, cần học hỏi nhiều hơn mới có thể làm tốt chức trách Vương Phi này.

Hai người đi tới ngự hoa viên, thời tiết đầu thu, thế nhưng bên trong ngự hoa viên trăm hoa đua nở, muôn ngàn màu sắc, tranh kỳ đấu diễm. Trong đó có nhiều loài hoa Tống Ứng Diêu chưa bao giờ thấy.

Phương Đàn thấy Tống Ứng Diêu trước một chậu hoa không màng nhúc nhích, mang theo nghi hoặc đi tới phía sau nàng hỏi “Làm sao?”

Tống Ứng Diêu trả lời: “Hoa này rất lạ, vì sao chỉ có hoa không có lá? Thiếp chưa từng gặp loài hoa như vậy. Hơn nữa hiện tại đã là đầu thu, hoa tuy rằng chưa tàn nhưng cũng đã xuống sắc, mà loài hoa này vẫn nở rất cứng cáp, không hề tầm thường.”

Phương Đàn khẽ nhìn hoa rồi nói: “Thiên hạ chi lớn, không gì không có. Nàng chưa từng thấy cũng là bình thường. Đây là hoa mạn châu sa hay còn gọi là bỉ ngạn hoa, có người nói nó vốn sinh trưởng trên đường đi xuống Hoàng Tuyền, bên hồ Vong Xuyên, chỉ dẫn đường đi cho linh hồn của nhân giới. Thấy hoa không thấy lá, thấy lá không gặp hoa, hàng năm là như vậy.”

Tống Ứng Diêu nghi ngờ hỏi: “Vậy bồn hoa này từ đâu mà đến được ngự hoa viên.”

Phương Đàn lắc lắc đầu “Bản vương cũng không biết.”

Tống Ứng Diêu không tìm được lời giải thích liền quay đầu đưa tay ra muốn chạm vào hoa kia, lại bị Phương Đàn ngăn cản: “Cẩn thận, hoa này rễ cây có độc, đừng nên chạm vào.”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu đáng tiếc lắc đầu: “Không nghĩ tới, hoa này tuy rằng đẹp đẽ, nhưng cũng có độc.”

“Có vài thứ càng đẹp lại càng độc, người cũng như vậy, thật đáng tiếc cho những thứ đẹp đẽ, nhưng mà có độc hay không còn là do sự lựa chọn của chính mình.”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 10: Rơi Xuống Nước

Hai người đi tới bên hồ, mặt hồ yên ả không gợn sóng, bên bờ dương liễu quyến luyến ve vẩy mặt nước xanh. Phương Đàn vừa định cất lời thì đột nhiên từ đàng xa có một thái giám chạy đến nói với nàng rằng: “Vương Gia, Hoàng thượng gọi ngài đi ngự thư phòng nghị sự.”

“Vậy à?” Phương Đàn quay đầu nhìn Tống Ứng Diêu một chút, nàng không hỏi tại sao hoàng đế lại biết nàng còn ở trong cung, mà lại hỏi: “Hoàng thượng có nói chuyện gì không? “

Thái giám lắc đầu: “Hoàng thượng không nói, nô tài cũng không biết.”

Phương Đàn xoay người đối với Tống Ứng Diêu nói rằng: “Nàng ở đây trước tiên đi dạo một vòng, bản vương một lát sẽ trở lại.”

Tống Ứng Diêu hành lễ: “Thiếp tiễn Vương Gia.”

Bất luận Hoàng đế triệu kiến Phương Đàn để làm gì, chỉ nói riêng Tống Ứng Diêu bên này, từ khi Phương Đàn rời đi, nàng cũng không có chỗ nào để đi, liền bước thong thả đi dạo quanh hồ. Không lâu lắm xuất hiện một đám người đi tới, người dẫn đầu hỏi: “Phía trước là người phương nào.”

Tống Ứng Diêu nghe tiếng lập tức nhìn đến, chỉ thấy một đoàn nữ tử ăn mặc cao sang, trang phục lộng lẫy hướng bên này đi tới, người vừa mới cất giọng hỏi chính là người đi đầu, bên cạnh còn có thêm một nữ tì.

Tống Ứng Diêu đoán được người này khả năng là vị phi tử nào đó trong hậu cung của hoàng thượng, nhìn thấy quần áo trên người của nàng ta so

https://thuviensach.vn

với quý phi vẫn còn kém sắc, Tống Ứng Diêu phúc thân: “Thần thiếp là vương phi của Thành vương, hôm nay ngẫu nhiên ở đây, không biết người tới là vị phi tử nào?” Vốn nàng không cần tôn trọng phi tử bên trong hậu cung vì cấp bậc của Vương phi ngoại trừ hành lễ với hoàng hậu thì đối với các phi tần khác đều không cần. Thế nhưng nàng là người mới, hay là cẩn thận vẫn hơn.

Nô tì bên cạnh lớn tiếng quát: “Lớn mật, ngươi thậm chí ngay cả Liễu phi được hoàng thượng sủng ái cũng không biết!”

Ả nô tì kia ỷ vào chủ tử mình được hoàng thượng nâng niu không đem ai để vào mắt, nói kiểu như là trên đời này ai cũng phải biết đến chủ tử nhà của ả.

Liễu phi ánh mắt lạnh lùng nhìn người hầu của mình quát tháoTống Ứng Diêu, một chút ý tứ ngăn cản đều không có, chỉ đứng chờ Tống Ứng Diêu tự xấu mặt. Không ngờ là Tống Ứng Diêu đối với ả nô tì vô lễ kia nàng không hề để vào mắt, loại ỷ thế ức hiếp người này nàng ở nhà mẹ đẻ đã gặp nhiều rồi, không nghĩ đến chính là trong cung cũng sẽ gặp phải chuyện như vậy.

“Nguyên lai ngươi chính là con gái của quan tam phẩm.” Liễu phi xem thường nhìn Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu bình tĩnh đáp: “Vâng.”

Liễu phi và tì nữ đi chung quanh Tống Ứng Diêu cẩn thận tỉ mỉ quan sát Tống Ứng Diêu rồi nói: “Bổn cung đã nghe nói, thật không biết ngươi làm sao xứng được với Vương Gia.”

Tống Ứng Diêu cúi đầu không nói gì.

“Bổn cung từ lâu đã nghe danh tiếng của Vương gia phong thần tuấn lãng, có một không hai, trong lòng không khỏi hâm mộ, lại không nghĩ

https://thuviensach.vn

rằng...” Liễu phi ngợi khen Phương Đàn chỉ còn thiếu chút nữa thốt ra rằng mình muốn làm thiếp của Vương gia, vội vàng nói tiếp: “Thật không biết ngươi đời trước tích được công đức gì lại có thể được Vương Gia chiếu cố.”

Tống Ứng Diêu: “Ta cùng Vương Gia là do hoàng thượng tứ hôn, duyên phận mà thôi...”

Liễu phi híp mắt nguy hiểm nhìn Tống Ứng Diêu: “Nhất định ngươi có âm mưu quỷ kế gì uy hiếp Vương Gia mới khiến Vương gia cầu xin thánh thượng ban chỉ tứ hôn.”

Tống Ứng Diêu “...”

Nàng bây giờ mới biết người trước mặt mình là cố tình gây sự, nàng không muốn cùng 'con mụ' này nói nhiều, sẵn nhân tiện nói: “Ta còn có việc, xin cáo lui trước.” Nói xong xoay người rời đi, chẳng lẽ tránh không khỏi hay sao?

Liễu phi hừ lạnh một tiếng, nháy mắt ra hiệu cho ả nô tì đứng bên người nói: “Nếu Vương phi có việc, vậy chúng ta cũng trở về đi thôi?”

Nhận được lệnh của Liễu phi, ả nô tì kia đáp: “Vâng.” Vừa dứt lời Liễu phi liền dẫn đám người bên cạnh chen lấn lung tung đi sau lưng Tống Ứng Diêu, đẩy Tống Ứng Diêu qua một bên.

Tống Ứng Diêu nguyên bản cách hồ không xa, bị đoàn người như thế xô đẩy, dưới chân không vững lập tức liền ngã xuống hồ. Liễu phi nghe thấy tiếng rơi xuống nước, kinh ngạc xoay đầu lại thấy Tống Ứng Diêu giãy dụa liên tục trong hồ nước. Liễu phi nguyên lai chỉ muốn cho Tống Ứng Diêu ngã mà thôi, không nghĩ rằng nàng sẽ rơi xuống nước. Liễu phi sợ hãi nhìn ả nô tì kia hỏi: “Ngươi làm sao đẩy nàng xuống nước.”

https://thuviensach.vn

Ả nô tì chính mình cũng không nghĩ tới sự việc đến nước này, sợ đến tè ra quần rồi, lập tức quỳ xuống run rẩy: “Là bản thân nàng tự ngã xuống, không liên quan gì đến nô tì.”

“Mau mau, tìm người tới cứu thành Vương phi!!!” Liễu phi kêu lớn, giọng nói phát run. Những thị nữ bên người lập tức chạy ra ngoài gọi người.

Lúc này Phương Đàn vừa vặn cùng hoàng thượng đã nghị sự xong, đi đến ngự hoa viên, từ phía xa đã thấy một đám người đứng bên hồ hô hoán, trong lòng cảm nhận được Tống Ứng Diêu khả năng đã xãy ra chuyện, vội vàng chạy tới, Hoán Sơn ở phía sau chạy theo muốn không kịp. Lúc Phương Đàn đến gần mới nhìn thấy Tống Ứng Diêu đang ở trong hồ liều mạng giãy dụa, chỉ còn chới với một chút là sẽ chìm xuống, liền một mình nhảy xuống nước cứu Tống Ứng Diêu.

Khi Hoán Sơn chạy đến đã thấy Vương Gia nhảy xuống nước rồi, cao giọng gọi thị nữ bên người: “Nhanh đi tìm người, Vương Gia cũng rớt xuống nước rồi!”

Tống Ứng Diêu lúc bắt đầu bị chen lấn còn chưa biết chuyện gì. Sau khi rơi xuống nước nàng mới biết mình đã rớt xuống hồ. Nàng chưa bao giờ tiếp xúc với nước sâu như thế, đương nhiên là không biết bơi. Nước trong hồ không ngừng tràn vào mũi của nàng khiến nàng liên tục ho khan sặc sụa, vừa há miệng ra là nước tràn vào, một điểm khe hở để thở cũng không được. Nàng muốn tìm một điểm tựa đạp trồi lên nhưng cảm giác dưới chân là một mảnh hư vô, không chỗ đặt chân. Tầm nhìn khi thì trên mặt nước, khi thì lại chìm vào trong hồ, căn bản không cách nào thở được.

Nàng cảm giác trên bờ người ta nhao nhao ồn ào, nhưng không có ai nhảy xuống cứu nàng. Nàng chỉ có thể không ngừng vung tay cố gắng trồi lên mặt nước nhiều lần để thở, nàng không muốn chìm xuống, nàng tin tưởng Vương Gia chẳng mấy chốc sẽ về cứu nàng. Sau khi khí lực toàn

https://thuviensach.vn

thân cạn kiệt, nàng nghĩ mình có lẽ sẽ chết, không nghĩ tới có tiếng rơi xuống, hình như có vật gì đó bay xuống cạnh mình, bọt nước bắn lên tung tóe. Nàng dựa vào bản năng nắm lấy vật đó, mơ mơ hồ hồ nàng nhìn thấy gương mặt của Vương Gia, bàn tay cố gắng chạm vào muốn chứng minh đó không phải ảo giác, nhưng còn không chạm được nàng đã ngất đi. Vương Gia ngài ấy đã đến, thật tốt biết bao.

Đội cứu viện chưa kịp đến, Phương Đàn đã cứu được Tống Ứng Diêu. Nàng giận dữ đứng bên cạnh Liễu phi, Liễu phi bị nàng trừng mắt sợ hãi lui lại mấy bước: “Vương Gia...”

Phương Đàn làm vài thao tác chăm sóc Tống Ứng Diêu, sau đó lập tức ôm lấy nàng đi Thái y viện.

Bên trong Thái y viện có gian phòng nghỉ ngơi có sẵn thái y túc trực, Phương Đàn lệnh cho mọi người sắp xếp một gian, sau đó đưa Tống Ứng Diêu vào.

Thời điểm Thái y giúp Tống Ứng Diêu trị liệu, Phương Đàn cả người ướt sũng ngồi bên cạnh Tống Ứng Diêu khẩn trường nhìn thái y bắt mạch. Thái y bị nàng nhìn chăm chú quá nên mở miệng khuyên nhủ: “Vương Gia trước tiên đi thay bộ quần áo khác đi, bằng không phong hàn xâm lấn thân thể, Vương Gia cũng sẽ sinh bệnh.”

Phương Đàn do dự một chút rồi từ chối thái y lời khuyên của Thái y: “Bản vương thuở nhỏ thân thể khỏe mạnh, phong hàn không tính là gì.”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 11: Về Vương Phủ

Thái y khuyên bảo không có kết quả, bất đắc dĩ lắc đầu chuyên tâm bắt mạch. Một lát sau Thái y mới buông tay Tống Ứng Diêu ra.

Phương Đàn cấp bách hỏi: “Thế nào rồi?”

Thái y sờ sờ bộ râu dài: “Vương phi chỉ là rơi xuống nước bị doạ quá độ đến nỗi toả nhiệt phong hàn, Vương Gia không cần phải lo lắng, chờ thần kê hai phương thuốc uống vào là tốt rồi.” Dứt lời thái y liền đứng lên đi hốt thuốc.

Phương Đàn ngồi ở bên giường đem tay của Tống Ứng Diêu đưa vào trong chăn, kéo góc chăn thẳng thóm mới yên tâm đi thay quần áo. Quần áo ướt trên người Tống Ứng Diêu sớm đã gọi thị nữ thay ra giúp nàng ấy, chỉ có nàng còn chưa kịp đổi.

Chờ nàng đổi xong quần áo trở lại, thái y đã đưa phương thuốc rồi rời đi. Hoán Sơn nấu bát canh gừng đặt trước mặt Phương Đàn.

Phương Đàn hỏi: “Vương phi uống sao?”

Hoán Sơn đáp: “Nô tài đã bảo nha hoàn múc bát khác cho Vương Phi.”

Phương Đàn lại hỏi: “Ta bảo ngươi đi điều tra, tra được gì rồi.”

“Đã điều tra được là thị nữ bên người Liễu phi đụng vào người Vương Phi. Nô tài đã phái người đi hỏi han nàng ta.”

https://thuviensach.vn

“Có phải là Liễu phi sai thị nữ kia làm như vậy hay không?” Phương Đàn lông mày nhíu chặt hỏi

“Liễu phi chỉ muốn Vương phi mất mặt.” Hoán Sơn đã điều tra rõ ràng.

Phương Đàn gật đầu tiếp nhận bát canh gừng từ tay Hoán Sơn, sau khi thổi nguội liền uống một hơi cạn sạch. Cơ thể ấm áp mới đưa bát cho Hoán Sơn: “Vậy tha cho Liễu phi đi.” Nói xong Phương Đàn đi đến gian phòng của Tống Ứng Diêu. Tống Ứng Diêu cũng vừa uống xong canh gừng, nha hoàn mở cửa đi ra, lúc cửa mở hai người vừa nhìn thấy nhau, thật tốt. Hầu gái hướng về Phương Đàn hành lễ: “Vương Gia “

Phương Đàn thấy bát canh gừng đã được uống cạn liền ra lệnh: “Hừm, lui xuống đi.”

Nha hoàn đóng cửa lại rời đi. Phương Đàn đi tới trước giường, Tống Ứng Diêu vừa được nha hoàn cho uống canh gừng xong sắc mặt đã hồng hào rất nhiều. Nhìn một hồi, nàng mới nhớ đến đây làm gì. Nàng đi tới bên người Tống Ứng Diêu, dùng chăn quấn Tống Ứng Diêu lại, đệm chăn tất cả đều là hoàn toàn mới, nàng làm sao có khả năng để Vương phi của mình ngủ đệm chăn của người khác, tạm thời cũng không được. Sau khi quấn kín, kiểm tra nàng ấy bên trong sẽ không khó thở, Phương Đàn ôm lấy chăn quấn Tống Ứng Diêu lên, cũng không nặng lắm, có lẽ là Tống Ứng Diêu quá gầy.

Xoay người đi ra khỏi phòng, nói với Hoán Sơn đang canh cửa: “Về vương phủ.”

Hoàng cung thật không an toàn, ngay cả Tống Ứng Diêu người mới vào cung đã gặp nguy hiểm.

Ra khỏi Thái y viện đã có cỗ kiệu ngoài cửa chờ sẵn, các nàng hai người vào chung một kiệu. Bên trong kiệu tuy rằng chật hẹp, thế nhưng hai người

https://thuviensach.vn

vẫn là có thể. Ra khỏi cửa cung, sau khi thay xe ngựa thẳng đến Thành vương phủ.

Lúc trở lại Thành vương phủ, Phương Đàn ôm Tống Ứng Diêu đến phòng ngủ của hai người mở chăn ra, Tống Ứng Diêu đã ra một thân mồ hôi. Nàng lại phải giúp người ta thay đổi quần áo mới an tâm rời đi.

Ban đêm, Tống Ứng Diêu mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy một phòng bóng đêm, không thể tin được nháy mắt một cái, mình còn sống sót sao? Hay là đã đến Địa ngục, nàng choàng ngồi dậy nhìn thấy gian phòng quen thuộc, mới nhớ đây là phòng ngủ của nàng và Vương Gia. Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, xem ra mình đúng là sống sót.

Đột nhiên trong bóng tối chi ca một tiếng, cửa mở ra, từ bên ngoài đi tới một người.

Tống Ứng Diêu thăm dò hỏi: “Là Trương ma ma sao?” Trương ma ma là người lúc nàng gả đi theo hầu hạ nàng. Trước đây Trương ma ma là thiếp thân của Tống phu nhân, sau khi Tống phu nhân biết Tống Ứng Diêu phải gả cho Thành vương gia, bà không yên lòng những người khác chăm sóc con mình nên để cho Trương ma ma cùng nàng gả tới, sẵn tiện săn sóc cho nàng.

Người mở cửa người nghe được Tống Ứng Diêu hỏi lập tức mừng rỡ trả lời: “Tiểu thư, là lão nô. Tiểu thư người tỉnh rồi a!” Vừa nói Trương ma ma vừa đi đến giá cắm dùng lửa thắp nến lên.

Trong phòng nhất thời liền sáng ngời, từ ánh sáng ngọn nến xuất hiện một nữ nhân hiền từ ăn vận quần áo người hầu ước chừng hơn 40 tuổi, đó chính là Trương ma ma.

Trương ma ma bưng một bát cháo hoa đứng ở trước giường nói: “Vương Gia để lão tới thăm ngươi một chút xem coi tỉnh chưa, thuận tiện mang một bát cháo cho ngươi dùng.”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu gật đầu nửa nằm trên giường, Trương ma ma muốn đút cho nàng ăn lại bị nàng từ chối, Tống Ứng Diêu tiếp nhận bát cháo nói: “Ta tự mình làm.”

Trương ma ma không tranh nổi với nàng, chỉ ngồi nhìn nàng ăn ân cần hỏi han: “Tiểu thư buổi trưa đã không dùng cơm, có muốn hay không lão nô chuẩn bị một ít đồ ăn cho ngươi?”

Tống Ứng Diêu uống xong cháo hoa, cầm chén đưa cho Trương ma ma, chính mình dùng khăn tay lau khô miệng lắc đầu nói: “Không muốn, ta không đói bụng.”

Trương ma ma nghe Tống Ứng Diêu từ chối, liền lại nói: “Tiểu thư, ngươi hù chết lão nô. Buổi chiều lúc Vương Gia trở về, lão nô không nhìn thấy tiểu thư, lão nô quýnh quáng lắm, còn tưởng rằng không gặp được ngươi. Không nghĩ tới tiểu thư được Vương Gia ôm trong chăn.”

Tống Ứng Diêu nghi ngờ hỏi “Ta bên trong chăn? Cái gì chăn? Chuyện gì xảy ra?”

Trương ma ma giải thích: “Chính là buổi chiều lúc tiểu thư trở về là được Vương Gia dùng chăn ôm về đây.”

Tống Ứng Diêu vẫn không hiểu mình vì sao bị Vương Gia dùng chăn bọc lại: “Đến cùng xảy ra chuyện gì?”

“Lão nô cũng chỉ nghe qua là ngươi ở trong cung bị rơi xuống nước và được Vương Gia cứu, chuyện tiếp theo lão nô liền không biết.” Trương ma ma nói cho nàng nghe hết toàn bộ những gì bà biết.

Tống Ứng Diêu cảm thấy đau đầu, chuyện buổi chiều phát sinh nàng còn chưa hết sợ hãi, cảm giác bất lực khi rơi xuống nước, nàng kiếp này không muốn nhớ lại. May mà Vương Gia đến kịp lúc nếu không thì mạng nhỏ của nàng đã sớm không còn.

https://thuviensach.vn

Trương ma ma nhìn Tống Ứng Diêu đang thống khổ xoa đầu, bà cho rằng nàng bị làm sao, thất kinh hỏi: “Tiểu thư nơi nào không thoải mái sao? Ta lập tức đi tìm thái y trong phủ.” Nói xong liền muốn đi ra ngoài.

“Ta không có chuyện gì, ma ma đừng vội.” Tống Ứng Diêu lên tiếng ngăn cản Trương ma ma bước chân ra ngoài. Lại hỏi “Buổi chiều, thực sự là Vương Gia cứu ta sao?”

“Đúng thế.”

Tống Ứng Diêu nhớ lại buổi chiều nàng ở trong nước nhìn thấy gương mặt đó đúng là Vương Gia, đó không phải ảo giác của nàng, trong lòng cảm thấy một tia an ủi.

Trương ma ma thấy Tống Ứng Diêu không có chuyện gì thì trở về: “Tiểu thư không có chuyện gì là tốt rồi, hôm nay lão nô có thể nhìn rõ Vương Gia rất quan tâm đến tiểu thư, từ khi trở về không ngừng phái người lại đây dò hỏi tình hình tiểu thư. Lão nô còn chưa từng thấy một người nào khác so với phu nhân quan tâm tiểu thư nhiều như vậy đây?”

Tống Ứng Diêu nét mặt tái nhợt lộ ra một tia mỉm cười “Thật sao?

“Đúng thế.”

“Ma ma lui xuống trước đi, ta còn muốn nghỉ ngơi một chút.” Tống Ứng Diêu kiệt sức nằm lại trên giường nói.

Trương ma ma vâng mệnh, trước khi đi nhắn nhủ: “Tiểu thư nghỉ ngơi thật tốt, Vương Gia không chừng một lát nữa sẽ tới.”

“Ừm.”

Lại một lát sau, trước cửa phòng có tiếng động vang lên.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu lập tức đứng dậy, con mắt sáng lên nhìn ra cửa hỏi "Là ai?"

Người bên ngoài trả lời "Nô tỳ là Vương Gia phái tới đưa thuốc cho Vương phi."

Tống Ứng Diêu thất vọng thở dài một hơi, mặc quần áo tử tế ngồi vào bên giường nói "Vào đi."

Người bên ngoài lập tức đẩy cửa ra, bưng chén thuốc đi vào. Trước tiên thi lễ một cái nói "Khởi Tú ra mắt Vương phi."

"Đứng lên đi." Tiếp nhận chén thuốc trong tay Khởi Tú, cầm lấy cái thìa uống mấy cái. Làm Vương phi đương nhiên phải có khí thế của Vương phi, nàng trưng ra khí thế Vương phi đưa mắt hỏi "Ngươi hầu hạ Vương Gia?"

Người thị nữ kia đáp: "Nô tỳ là thị nữ hầu hạ bên cạnh Vương Gia."

"À" Tống Ứng Diêu lại hỏi: "Vương Gia hiện tại đang làm gì?"

Khởi Tú thành thật trả lời: "Vương Gia hiện tại đang ở thư phòng viết tấu chương"

"Vậy ngài có nói khi nào thì xong không?" Tống Ứng Diêu chờ mong nhìn Khởi Tú.

"Vương Gia nói Vương phi nghỉ ngơi trước, không cần chờ ngài."

"Được rồi..." Tống Ứng Diêu cúi đầu, dưới ánh nến mờ ảo không thấy rõ vẻ mặt của nàng, trong giọng nói tràn ngập nỗi thất vọng sâu sắc.

"Vương phi xin mời mau uống thuốc, nô tỳ còn phải về báo lại với Vương Gia."

https://thuviensach.vn

“Ừ” Tống Ứng Diêu uống xong chén thuốc, cầm chén trả lại cho Khởi Tú. Khởi Tú đi rồi, Tống Ứng Diêu nghiêng người nằm xuống, sau một hồi lâu trong xa xăm, nàng thở dài một tràng.

Đối với việc Phương Đàn mới vừa thành hôn đã bận rộn như thế, Tống Ứng Diêu cũng không suy nghĩ nhiều. Ngài ấy dù sao ở trong triều nắm giữ quyền cao chức trọng, trên người là biết bao sinh mạng của bách tính, bận bịu một chút cũng là đúng thôi. Tống Ứng Diêu tuy rằng trong lòng có chút khó chịu, thế nhưng vẫn là tự khuyên bảo mình như vậy.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 12: Quan Tâm

Thời điểm nửa đêm, Phương Đàn viết xong tấu chương, nương theo ánh trăng đi đến phòng ngủ. Nha hoàn Khởi Tú thấy Phương Đàn đi đến vừa định hành lễ, liền bị nàng ngăn cản.

Khởi Tú nghi hoặc nhìn Phương Đàn: "Vương Gia?"

Phương Đàn giơ ngón trỏ lên đặt ở bên môi: "Xuỵt" nhỏ giọng hỏi "Vương phi đã ngủ chưa?"

"Đã sớm ngủ."

"Vậy thì tốt." Nếu còn chưa ngủ Phương Đàn thật không biết làm sao đối mặt với Tống Ứng Diêu, đêm động phòng coi như qua được, nhưng nếu như hàng đêm cứ phải cùng chăn cùng gối với Tống Ứng Diêu, vậy chuyện thân phận của nàng sớm muộn gì cũng bại lộ. Nàng hơi khom người xuống, bước chân mềm mại đi tới phía trước cửa sổ, dựa vào sáng của trăng nhìn thấy người trên giường đang ngủ say sưa.

Khởi Tú thấy Vương Gia của mình như kẻ trộm lén lén lút lút nhìn lén người ta, không nhịn được cười, xì một tiếng liền bật cười.

Phương Đàn lập tức xoay đầu lại giơ ngón trỏ lên đặt ở bên môi: "Suỵt "

Xác định Tống Ứng Diêu đã ngủ, nàng liền đứng thẳng người rời đi, trước cửa sổ còn nhìn thấy Khởi Tú che miệng cười không thôi, nghiêm túc hỏi: "Có cái gì mà cười?"

https://thuviensach.vn

Khởi Tú ở bên cạnh Phương Đàn đã lâu, sớm biết Phương Đàn là kẻ mặt than lương thiện, đối với người ngoài lạnh lùng thờ ơ nhưng đối với người của mình thì không phải như vậy. Khởi Tú căn bản là không sợ Vương gia của nàng, nói trắng ra: "Vương Gia giống ăn trộm, giống tên bắt cóc."

Phương Đàn đỡ trán, nàng đối với những hạ nhân bên cạnh thật không có biện pháp nào. Nàng biết Khởi Tú là đang ám chỉ mình, đưa tay lên miệng giả vờ ho khan một cái: "Bản vương đi đây, ngươi ở đây trôm nom kỹ vào."

"Vương Gia ngài muốn đi nơi nào?" Khởi Tú không cười nữa, nghiêm túc hỏi: "Vương Gia chẳng lẽ không ngủ cùng Vương phi sao?"

Phương Đàn thuận miệng tìm một cái cớ nói: "Nàng đã ngủ rồi, bản vương vào sẽ khiến nàng thức giấc, như vậy không tốt."

Khởi Tú lo lắng hỏi: "Vậy Vương Gia muốn ngủ nơi nào?"

"Bản vương sang thư phòng ngủ một đêm là được rồi."

"Đường đường là Vương Gia tại sao có thể ngủ thư phòng được? Nếu như Vương Gia không chê thì đến phòng nô tỳ ngủ đi, nô tỳ đêm nay canh ở đây." Vừa nói mặt của Khởi Tú hiện lên hai đóa hồng vân, chỉ là trời quá tối nên không ai nhìn thấy.

"Không cần, không cần, nếu như bị người khác nhìn thấy truyền ra ngoài thì họ sẽ nghĩ chúng ta thế nào đây." Phương Đàn không phản đối nói rằng: "Ngủ thư phòng cũng không sao." Tương lai có thể sẽ phải ngủ thư phòng dài dài.

Khởi Tú không cãi lại Vương gia nữa nên đành nói: "Nô tỳ cung tiễn Vương Gia."

Phương Đàn liền xoay người đi đến thư phòng.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm sau trời còn mờ tối, Phương Đàn đã tỉnh giấc, nằm trên bàn sách ngủ thực sự là mệt mỏi, cái cổ cũng đau nhừ dữ dội. Nàng được nuông chiều từ bé nào có chịu khổ như thế. Đứng lên co giãn thân thể một chút, cả người đều kêu răng rắc răng rắc.

Xoa xoa cái cổ, rửa mặt chải tóc, sau khi mọi việc thỏa đáng nàng định đi vào triều, lúc ra đến cửa chợt nhớ nàng vẫn còn ba ngày nghỉ ngơi sau hôn lễ, không cần thượng triều. Hôm qua là một ngày, hôm nay nữa là ngày thứ hai, liền chuyển hướng đi tới phòng ngủ, tính toán canh giờ có lẽ Tống Ứng Diêu có thể đã dậy. Từ xa liền nhìn thấy cửa phòng ngủ đã mở, Tống Ứng Diêu quả nhiên dậy rồi.

Chầm chậm đến cửa, người hầu bên cạnh Tống Ứng Diêu đi ra, người đi đầu là Khởi Tú, các nàng cùng hành lễ: “Vương Gia.”

Phương Đàn phất phất tay: “Lui xuống đi.”

Nha hoàn vừa đi khỏi, Trương ma ma trong phòng đi ra hành lễ: “Vương Gia “

“Lão cũng nghỉ ngơi đi.”

Trương ma ma tuân mệnh.

Sau khi chờ tất cả mọi người đi rồi Phương Đàn mới cất bước vào trong nhìn thấy Tống Ứng Diêu đang ngồi trước bàn trà, nàng nhỏ giọng đến bên cạnh Tống Ứng Diêu hỏi “Hôm nay có khỏe hơn chút nào chưa?”

Đột nhiên xuất hiện giọng nói bên mình, Tống Ứng Diêu sợ hết hồn, ngẩng đầu lên xem hóa ra là Phương Đàn, vội vã để chén trà trong tay xuống, muốn đứng lên hướng Phương Đàn hành lễ. Lại bị Phương Đàn ngăn lại không cho nàng đứng lên: “Sau này ở vương phủ nàng không cần nhiều lễ nghi với bản vương như vậy“.

https://thuviensach.vn

“Vương Gia không nên!” Tống Ứng Diêu cựa quậy hai vai muốn thoát ra khỏi tay của Phương Đàn, nhưng Phương Đàn vững vàng giữ nàng lại, nửa điểm cũng không cho nàng đứng lên hành lễ.

“Trong vương phủ tất cả đều do bản vương làm chủ, có gì mà không thể? Huống hồ nàng hiện tại đang có bệnh!”

Tống Ứng Diêu khó xử, hôm qua nàng rơi xuống nước sau đó lại phát sốt thì làm gì có khí lực đối phó với cái người người khỏe mạnh Phương Đàn kia, chỉ có thể tạm thời chịu thua, dùng kế hoãn binh ứng phó với Phương Đàn, chờ nàng khỏi bệnh rồi muốn hành trăm cái lễ cũng hành đi, lúc ấy Phương Đàn dám nói nàng hay sao, đành nhỏ nhẹ nói rằng: “Thiếp tuân mệnh, thần thiếp cũng khỏe hơn rồi.”

Phương Đàn thấy nàng ngoan ngoãn như thế đưa tay sờ lên trán này xác thực không còn sốt cao như hôm qua mới yên tâm thu tay về: “Như vậy liền tốt.”

Tống Ứng Diêu nghiêng đầu hỏi: “Vương Gia tối hôm qua nghỉ ngơi ở đâu?”

“Ừm... Cái này...” Phương Đàn dừng một chút “Đêm qua viết tấu chương hơi muộn, sợ sang đây sẽ đánh thức nàng, nên ta ngủ ở thư phòng.” Lời vừa ra khỏi miệng liền lập tức hối hận, tại sao có thể nói như vậy đây.

Quả nhiên Tống Ứng Diêu liền nói: “Vương Gia sau này không cần như vậy. Vương Gia thân quý ngàn vàng không thể vì thần thiếp mà hại đến thân thể.”

Phương Đàn buông tay đang giữ vai của nàng, ngồi đối diện với nàng do dự một hồi đáp: “Được...” Chỉ lo nàng sẽ nói thêm mấy chuyện liên quan đến vấn đề ngủ này nọ, vội vã chuyển đề tài: “Hôm nay khí trời sáng sủa, Vương phi có sắp xếp gì không?”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu rót chén trà đưa đến trước mặt Phương Đàn, lắc đầu nói: “Không có.” Nàng vừa tới vương phủ, cuộc sống không quen có thể đi đâu được chứ.

“Vậy hôm nay bản vương mang nàng đi gặp gỡ mọi người trong phủ.” Phương Đàn uống một hớp trà nói rằng.

Tống Ứng Diêu gật đầu đồng ý, nàng Vương phi của vương phủ, đương nhiên phải tiếp quản mọi chuyện trong ngoài của phủ, sớm muộn gì mọi người trong phủ cũng phải biết đến nàng.

Phương Đàn nói là làm, chuyện này lúc Tống Ứng Diêu còn chưa gả đến đã an bài xong, vì thế Phương Đàn chỉ cần mang nàng đến đại sảnh là được. Nơi đó đã được chuẩn bị một bàn trà cùng điểm tâm, phía trước có che chắn bình phong.

Tống Ứng Diêu cùng Phương Đàn ngồi xuống, phía sau là nha hoàn thiếp thân. Phía sau Phương Đàn là Khởi Tủ, mà phía sau Tống Ứng Diêu chính là Miên Niên nha hoàn gả tới cùng nàng.

Trước tiên là các quản sự bên trong phủ, hơn phân nữ là nữ tử, cúi đầu cung kính, để tránh hiềm nghi họ sẽ không tùy tiện kéo bình phong lên. Phương Đàn trước hết để cho nàng nhìn qua Phương Đại - Đại quản gia vương phủ.

Phương Đại đi tới trước mặt hai người, cung kính mà hành lễ: “Vương Gia, Vương phi.”

Phương Đàn giới thiệu cho Tống Ứng Diêu biết: “Đây là Đại quản gia Phương thúc, là trưởng bối trong phủ, nàng sau này quản chuyện nhà có gì không rõ có thể đi hỏi lão.”

Tống Ứng Diêu đứng lên lễ phép thưa: “Phương thúc.”

https://thuviensach.vn

Phương Đại mặt mày hớn hở liên tục xua tay: “Vương phi gọi nô tài là Phương Đại được rồi, không cần đối với nô tài khách khí như vậy.”

“Lão là trưởng bối trong phủ, Vương Gia còn gọi lão là Phương thúc, ta đương nhiên cũng phải gọi là Phương thúc.”

Sau khi gặp Phương Đại, Tống Ứng Diêu gặp quản lý chủ sự các nơi trong vương phủ, nhớ kỹ tên cùng tướng mạo của bọn họ từng người từng người một.

Sau đó chính là quản sự quản lý sản nghiệp bên ngoài, nhân cơ hội này, Phương Đàn để cho bọn họ mang đến cho mình các khoản vốn liếng tài sản, đưa đến cho Tống Ứng Diêu xem thử, muốn thử xem nàng có năng lực quản lý hay không.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 13: Gặp Các Quản Sự

Cách bình phong, các quản sự trông coi sản nghiệp bên ngoài vương phủ từng người từng người đi tới trước bình phong nộp các khoản ghi chép tài sản, báo cáo chi tiết về tình hình sản nghiệp mình quản lý, thu chi bao nhiêu, thất thoát bao nhiêu và nguyên nhân gây ra thất thoát.

Sự thực chứng minh năng lực Tống Ứng Diêu quả thật không tệ, Phương Đàn vừa uống trà ăn điểm tâm, vừa nhìn nàng tính sổ. Nàng không chỉ không có tính sai mà những chổ Phương Đàn cố ý để bọn họ làm sai nàng từng chổ từng chổ đều có thể tận tường chỉ ra.

Mà lúc này trong lòng Tống Ứng Diêu vô cùng kinh ngạc, không nghĩ vương phủ vậy mà ở bên ngoài cũng có nhiều sản nghiệp như vậy, những này sổ sách trước mặt bên trong không chỉ có đất đai điền trang do hoàng cung ban cho Phương Đàn, còn có Tửu lâu, Hiệu ăn số lượng không ít. Nàng nhanh chóng tính toán, chỉ lo sai một điểm sẽ khiến vương phủ bị tổn thất. Nàng đương nhiên không nghĩ tới, Phương Đàn vì khảo nghiệm nàng, bên trong sổ sách còn thêm thắt rất nhiều thứ.

Sau khi tiếp xúc qua một lượt các quản sự cũng đã quá trưa. Phương Đàn cho hạ nhân trực tiếp sắp xếp cơm ở đại sảnh. Thừa dịp tất cả người hầu lui xuống dùng cơm, hai người còn chưa ăn, Phương Đàn nói với Khởi Tú: “Ngươi cũng xuống dùng cơm đi, bản vương không cần ngươi hầu hạ.”

Khởi Tú vâng lời lui xuống. Tống Ứng Diêu thấy lúc này cũng không tiện Miên Niên hầu hạ mình, cũng ra lệnh cho Miên Niên lui xuống.

https://thuviensach.vn

Đợi đến hai nha hoàn đã đi xa, Phương Đàn từ trong tay áo lấy ra một quyển sổ cùng một khối ngọc bội đưa cho Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu nhận lấy, mở ra nhìn vào thấy xen lẫn bên trong quyển sổ còn cất giấu một tờ ngân phiếu, nghi ngờ hỏi: “Vương Gia đây là?”

Phương Đàn cầm bát cơm nói rằng: “Đây là tài sản riêng của bản vương, bây giờ giao cho nàng quản. Nếu như nàng cần tiền thì hãy phái người cầm khối ngọc bội kia đến những nơi này nói tên bản vương, dĩ nhiên là sẽ có người đưa tiền cho nàng. Còn ngân phiếu kia, nàng giữ lại phòng khi khẩn cấp.”

Tống Ứng Diêu cho rằng trong mình giữ hết tài sản riêng của Phương Đàn rồi thì Vương ai phải làm sao nên lo lắng hỏi: “Nô tì lấy đi, cái kia Vương Gia làm sao bây giờ?” Vạn nhất ngài ấy đột nhiên cần tiền thì làm sao bây giờ?

Phương Đàn mỉm cười gian tà nói “Nếu như bản vương cần tiền, bản vương sẽ có biện pháp, nàng yên tâm.”

Nói vậy cũng đúng, mình ở ngay trong vương phủ, Vương Gia nếu như không có tiền có thể đến tìm mình lấy, mình chỉ thay thế ngài ấy quản lý mà thôi, Tống Ứng Diêu thản nhiên chấp nhận lời Vương gia vừa nói.

Sau khi dùng bữa trưa xong, Phương Đàn cất lời: “Bản vương thấy Miên Niên bên cạnh nàng còn chưa hiểu hết chuyện, bản vương muốn đưa Khởi Tú theo hầu hạ nàng, nàng nghĩ thế nào? Khởi Tú đến vương phủ đã lâu, quen thuộc trên dưới vương phủ. Nàng có Khởi Tú bên cạnh mọi việc sẽ dễ dàng hơn.”

Tống Ứng Diêu tâm tư dao động, nàng xác thực cần một cánh tay đắc lực, nàng từ nhà mẹ đẻ sang chỉ mang theo Trương ma ma già cả, Miên Niên lại non nớt, căn bản không giúp được nàng những chuyện đại sự, liền gật đầu đồng ý.

https://thuviensach.vn

Đêm thứ hai sau đêm Tân Hôn, Phương Đàn lại lấy cớ tránh né cùng Tống Ứng Diêu chung giường.

Sáng hôm sau, Phương Đàn từ rất sớm đã thấy Tống Ứng Diêu trang phục chỉnh tề, ngồi bên trong phòng ngủ của hai người dùng bữa sáng.

Phương Đàn kỳ quái hỏi "Vương phi hôm nay vì sao sớm thế?" Mới giờ Mão mà thôi, mặt trời còn chưa thức. Phương Đàn bản thân quen thuộc dậy sớm để đi vào triều, mà Tống Ứng Diêu vì sao lại dậy sớm?

Thái phi từ trước đến giờ ở trong hậu viện ăn chay lễ Phật, xưa nay không ăn cùng các nàng, nếu như không có chuyện gì bà cũng không cho Phương Đàn và Tống Ứng Diêu quấy nhiễu bà, vì thế nên Tống Ứng Diêu sáng sớm không cần thỉnh an mẹ chồng, đồng nghĩa với việc nàng không cần dậy sớm. Nhắc tới cũng là Tống Ứng Diêu hạnh phúc nhất, vừa không gặp phải mẹ chồng điêu ngoa, vừa không nặng nề việc nhà, đây là bao nhiêu cuộc sống mà bao nhiêu thiếu nữ mơ ước.

"Hôm nay thiếp không cần trở về nhà lại mặt sao?" Tống Ứng Diêu hỏi ngược lại.

Phương Đàn nghi hoặc chớp mắt cái, dùng giọng nói phi thường ngớ ngẩn hỏi lại cái vấn đề này: "Lại mặt là cái gì?"

.....

Phương Đàn thật sự không biết "Lại mặt" là làm cái gì, cũng không có ai nói với nàng rằng sau khi thành hôn phải trở về nhà mẹ đẻ của thê tử. Sau khi mất mặt trước Tống Ứng Diêu, nàng lập tức tìm người tìm hiểu cái gì gọi là "Lại mặt", nguyên lai chính là sau khi kết hôn, nhà trai phải đưa lễ vật về nhà nhà gái, cảm tạ cha mẹ nhà gái đã có công ơn nuôi dưỡng thê tử của mình.

https://thuviensach.vn

Sau khi hiểu rõ, nàng thấy cũng không còn sớm nữa liền bảo gia nhân chuẩn bị xe ngựa, nàng thì vào bên trong kho tiền của vương phủ chọn vài món lễ vật thỏa đáng, lại đến kho thuốc chọn một ít vị thuốc quý đại bổ tốt cho người già, cầm lễ vật đóng gói thật tốt, cuối cùng chính mình thay đổi quần áo, sai người đến phòng ngủ gọi Tống Ứng Diêu đến cửa vương phủ.

Tống Ứng Diêu kinh ngạc nhìn xe ngựa chứa đầy lễ vật, nàng không thể tin được chỉ trong thời gian ngắn đã có thể chuẩn bị kỹ càng nhiều lễ vật đến như vậy, liền nói: “Vương Gia đây là?”

Phương Đàn: “Lần đầu ra mắt nhạc gia, đương nhiên phải chu toàn lễ nghĩa.”

“Vương Gia, ngài cùng thần thiếp về nhà lại mặt sao?” Nàng vốn nghĩ một mình về nhà là được rồi, không nghĩ đến Phương Đàn cũng theo nàng cùng đi.

Phương Đàn gật đầu: “Đương nhiên.”

Tống Ứng Diêu vừa muốn mở miệng từ chối, Trương ma ma đứng bên cạnh liền lén lút kéo ống tay áo của nàng, nàng quay đầu thấy Trương ma ma lắc lắc đầu, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là để Phương Đàn theo mình cùng đi.

Trương ma ma thấy Vương Gia muốn đi cùng, trong lòng hết sức cao hứng, đây chính là tiểu thư cho Đại phu nhân cơ hội nở mày nở mặt, làm sao có thể bỏ qua. Thấy tiểu thư muốn cự tuyệt, vội vã ngăn cản nàng.

Vương Gia mà đi đương nhiên là tiền hô hậu ủng. Ma ma, hầu gái, gã sai vặt, hộ vệ ngay ngắn nối gót, khi tất cả chuẩn bị kỹ càng, các nàng mới xuất phát. Từ lúc Tống Ứng Diêu đi ra đến giờ đã được khoảng nửa canh giờ. Tống Ứng Diêu có hơi mất kiên nhẫn, Phương Đàn cầm quạt gõ vào lòng bàn tay lên tiếng an ủi: “Không nên gấp gáp, rất nhanh sẽ đến.” Tống Ứng Diêu mím môi gật đầu. Đột nhiên nhớ tới việc nàng đã từng đồng ý

https://thuviensach.vn

với Tống Bằng Trình, vội vã cùng Phương Đàn phúc thân nói: “Vương Gia, thần thiếp từng đáp ứng người trong nhà một điều thỉnh cầu nhất định phải làm, thần thiếp mạn phép...”

Phương Đàn đánh gãy lời của nàng: “Thỉnh cầu gì, để hạ nhân làm là được rồi, xe ngựa cũng đã chuẩn bị, nếu nàng không đi sẽ muộn.”

Tâm niệm của Tống Ứng Diêu xác thực là như vậy, liền cùng Phương Đàn nói rõ nguyên do, Phương Đàn lập tức phái người đi làm thật nhanh. Sau khi lên xe ngựa, Phương Đàn lại căn dặn Tống Ứng Diêu: “Phía sau xe ngựa có một hòm đựng thuốc đại bổ cho nhạc mẫu, bản vương giao cho Khởi Tú giữ, nàng một hồi phải đưa cho nhạc mẫu.”

Tống Ứng Diêu không nghĩ tới Vương gia nghĩ tới mẹ của mình, tâm trạng cảm động, trong đầu nhớ kỹ ngài ấy tốt với mình, tương lai sẽ đối với ngài ấy tốt hơn. Tống Ứng Diêu chính là như vậy, người khác đối với nàng xấu, nàng có thể tha thứ, thế nhưng chỉ cần đối với nàng tốt một chút, nàng nghĩ sẽ đối lại tốt gấp đôi. Phương Đàn đối với nàng tốt như vậy, nàng nên làm gì báo đáp. Vừa nghĩ tới nàng đã là người của ngài ấy, hai người lại ngồi cùng xe ngựa mà giữa hai người có một khoảng cách xa xa, thực sự không đúng. Liền lặng lẽ nghiêng mình tới, cắn môi, đem đầu của mình đặt trên vai Phương Đàn. Tống Ứng Diêu trong lòng bay nhảy rộn ràng mà không có để ý đến người bên cạnh, khi đầu của nàng đặt trên vai, thân thể người kia đột nhiên cứng ngắc.

*Tác giả có lời muốn nói:

Phương Đàn: “Lần đầu kết hôn cái gì cũng không hiểu, xin mời chỉ giáo.”

Tống Ứng Diêu: “...”

Phương Đàn: “Sau này chậm rãi sẽ thông thạo.”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu nắm lỗ tai Phương Đàn, mỉm cười hỏi: “Ngài còn muốn thành thân mấy lần?”

Phương Đàn đau đến nhe răng: “Vương phi, bản vương sai rồi!”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 14: Lại Mặt (Một)

Đột nhiên xe ngựa phanh một cái, Tống Ứng Diêu ngồi không vững liền ngã nhào tới phía trước, cũng may là Phương Đàn nhanh tay lẹ chân chặn lại kéo nàng vào trong ngực mới khiến nàng không ngã xuống. Tránh được một nạn, hai người không hẹn cùng thở phào, sau đó mới phát hiện tư thế hai người gần kề như vậy... Tống Ứng Diêu níu vạt áo của Phương Đàn lặng lẽ đỏ mặt, mà Phương Đàn càng thêm cứng ngắc. May là sau khi kết hôn nàng càng phòng hộ mình cẩn trọng hơn, không phải vậy lần này đã bị phát hiện rồi...

Phương Đàn bây giờ buông ra cũng không phải mà ôm vào lại càng không phải. Tống Ứng Diêu nào biết đến điều đó, Phương Đàn không thể làm gì khác hơn là tiếp tục...ôm. Mãi đến khi xe ngựa đến trước cửa Tống phủ, nàng mới buông Tống Ứng Diêu ra, giả vờ bình tĩnh đi xuống xe.

Tống Ứng Diêu bị Phương Đàn ôm một đường, ngượng ngùng nhưng vẫn không có nói gì, sau khi được Phương Đàn buông ra, nàng chỉnh sửa quần áo cùng dung nhan có chút ngổn ngang ngay ngắn xong xuôi mới xuống xe ngựa.

Lúc hai người còn trên đường đến Tống phủ, quản gia của Tống phủ nhận được tin hôm nay tiểu thư sẽ về nhà, từ sáng sớm liền bắt đầu đợi ở cửa, không nghĩ đến khi xe ngựa dừng ở Tống phủ, từ trên xe bước xuống không chỉ có tiểu thư còn có Thành vương, liền nhanh trí gọi gã sai vặt mau mau chạy vào phủ thông báo cho lão gia.

https://thuviensach.vn

Không lâu sau đó, Tống Trưng Chi nhận được tin tức mang theo Tống phu nhân ra cửa lớn nghênh tiếp Thành vương gia, Tống Trưng Chi vừa thấy Phương Đàn, lập tức quỳ xuống nói: “Không biết Vương Gia cũng tới, không thể nghênh đón xin Vương Gia thứ lỗi.”

Phương Đàn đỡ hắn đứng lên: “Nhạc phụ xin đứng lên, không cần đa lễ.”

“Đa tạ vương gia” Tống Trưng Chi thấy Thành vương cùng Tống Ứng Diêu trở về, hẳn là rất yêu thích con gái của mình, không khỏi vui mừng trong dạ, xem ra tương lai sắp tới mình sẽ thăng chức rất nhanh. Né thân mình qua một bên nói: “Vương Gia xin mời vào phủ.”

Phương Đàn gật đầu, cầm tay Tống Ứng Diêu dẫn đầu đi vào. Một số hạ nhân theo vào bên trong hầu hạ Vương gia và Vương phi, còn lại thì mang lễ vật đem vào Tống phủ.

Từ khi Tống phu nhân trông thấy Tống Ứng Diêu, đôi mắt chưa bao giờ nhìn qua nơi khác, bà vẫn chăm chú nhìn nàng, thấy nàng ngoại trừ trên mặt có chút nhợt nhạt, ngoài ra không có gì khác, có lẽ sống trong vương phủ rất tốt. Con bà giờ đây đã vấn tóc chứng tỏ mình đã thành gia lập thất, có dáng dấp phu nhân, chỉ là vầng trán vẫn còn rất trẻ trung. Tống Ứng Diêu nhìn về phía Tống phu nhân với ánh mắt ân cần, trong lòng có chút xót xa nhưng nét mặt không hiện ra, nàng hướng về phía Tống phu nhân mỉm cười ra hiệu chính mình rất tốt, Tống phu nhân lúc này mới yên tâm, theo mọi người vào phủ.

Tiến vào phòng khách, sau khi Tống phu nhân cùng Tống Trưng Chi hành lễ với Phương Đàn và Tống Ứng Diêu, Phương Đàn để Tống Ứng Diêu theo Tống phu nhân vào hậu viện trò chuyện ít lời riêng, còn nàng thì lại ở đại sảnh ngồi cùng Tống Trưng Chi thưởng thức trà, nói chuyện phiếm. Tống Ứng Diêu mặc dù đối với chuyện cha mẹ mình hành lễ trước mặt mình không dễ chịu gì cho mấy, thế nhưng cũng không có cách nào, hiện tại chính là địa vị chênh lệch.

https://thuviensach.vn

Trong phòng hậu viện.

Vừa mới ngồi xuống Tống phu nhân liền liên tiếp hỏi ba câu: “Sống trong vương phủ có hợp không? Vương Gia đối đãi với con có tốt không? Thái phi sẽ không làm khó con chứ?”

Tống Ứng Diêu không biết trả lời câu nào trước, không thể làm gì hơn là dùng một câu nói khái quát trả lời hết mọi chuyện: “Dạ được, rất tốt, Thái phi người cũng hiền từ.”

Tống phu nhân đau lòng xoa mặt Tống Ứng Diêu: “Sắc mặt của con làm sao nhợt nhạt như vậy?”

Tống Ứng Diêu giải thích: “Con gái không có chuyện gì, chỉ là hai ngày nay có hơi sốt.”

“Làm sao ở nhà không xảy ra chuyện, vừa gả vào vương phủ liền bị sốt cơ chứ?” Tống phu nhân đưa bàn tay sờ trán Tống Ứng Diêu, cảm giác nhiệt độ trên người nàng.

Tống Ứng Diêu đem tay của Tống phu nhân cầm vào tay mình, an ủi: “Con không có chuyện gì “

“Đã xem đại phu chưa?”

“Đã xem.”

Tống phu nhân mừng đến khóc: “Vậy thì tốt.”

Tống Ứng Diêu khuyên lơn Tống phu nhân đang khóc lóc một hồi, sau đó nhìn chung quanh nói rằng: “Hôm nay con không thấy Bằng Trình? Đệ ấy thường ngày không phải thích nhất đến chơi với mẹ sao?”

“Phụ thân con đưa nó đến trường đi học.” Tống phu nhân lau khô nước mắt nói: “Con tìm nó có chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu lắc đầu: “Không có chuyện gì, lần trước đáp ứng với đệ ấy lần sau trở lại phải cho đệ ấy ăn thật ngon.” Nói xong hướng ra phía ngoài hô: “Khởi Tú, đem lễ vật vào đi.”

Khởi Tú ở bên ngoài nghe được Vương phi gọi nàng, lập tức đem những lễ vật kia vào.

Tống phu nhân nhìn cái người xa lạ, nghi hoặc chỉ chỉ Khởi Tú: “Đây là? Miên Niên bên cạnh con đâu?”

Tống Ứng Diêu giải thích rằng Vương Gia thấy Miên Niên còn quá non kém, liền đem cánh tay đắc lực của ngài ấy sang phụ giúp nàng.

Tống phu nhân gật đầu hiểu ý.

Khởi Tú mang lễ vật vào xong liền lui ra ngoài, Tống phu nhân liếc mắt nhìn có tới hai hòm to. Tống Ứng Diêu chỉ vào trong một hòm khá lớn nói: “Hòm lớn này là cho Bằng Trình, bên trong không chỉ đồ chơi còn có thức ăn, mẫu thân nhớ đưa cho đệ ấy.” Lại chỉ vào hòm còn lại nói nhỏ: “Hòm này bên trong là thuốc bổ, đặc biệt mang cho mẫu thân.”

Tống phu nhân nhìn những lễ vật kia cười nói: “Con cứ cưng chiều Bằng Trình, vạn nhất làm hư nó thì sao bây giờ? Còn có a, chỗ của ta cần đâu cần những thứ này?”

Tống Ứng Diêu cười: “Những thứ này đều là Vương Gia chuẩn bị, con làm gì có những thứ đó.”

Tống phu nhân thở dài: “Vương Gia thật là có tâm.” Lại vui mừng tiếp lời: “Xem ra con gặp được người tốt, nếu không tại sao có thể có tâm tư chuẩn bị những thứ này.” Trong lòng đối với con rể càng ngày càng hài lòng.

https://thuviensach.vn

“Mẫu thân mới vừa nói Bằng Trình đi học ở trường tư thục sao” Tống Ứng Diêu hỏi.

“Đúng vậy “

Tống Ứng Diêu nhíu mày: “Trường bên đó không phải là rất lộn xộn hay sao, phụ thân vì sao để cho đệ ấy đến đó học“.

Trường tư thục Cố Danh Tư chính là nơi con cháu quan lại đến đây học tập, nhưng bên trong cũng không phải chỉ có con cháu quan lại mà còn có những người dựa vào quan hệ mà được vào. Phẩm chất chênh lệch, không đồng đều, loại người gì cũng có, phu tử quản giáo lại không nghiêm, vì thế phi thường loạn, còn không bằng trường tư bình thường khác.

Tống phu nhân chỉ biết nói: “Ta cũng có khuyên giải lão gia, nhưng lão gia không nghe, ông ấy nói như vậy Bằng Trình mới có thể giao hảo cùng con cháu quan lại khác...” Dù Tống phu nhân không nói, Tống Ứng Diêu sớm biết đây là chủ ý của cha nàng.

“Con nếu có cơ hội sẽ thưa cùng Vương Gia, để Vương Gia sắp xếp xem Bằng Trình có thể hay không đến Quốc Tử Giám học.” Tống Ứng Diêu mím môi nghĩ đến, vì tương lai của Tống Bằng Trình, bất đắc dĩ nàng mới thỉnh cầu Vương Gia. Quốc Tử Giám là nơi chuyên bồi dưỡng thế hệ kế tục trụ cột của triều đình, ở đó lựa chọn học trò từ một trăm người mới được một người, phu tử cũng phi thường nghiêm khắc, Bằng Trình được vào đó học nhất định sẽ có tiền đồ. Về phía Vương Gia, có lẽ sẽ đồng ý.

Sau đó hai người trò chuyện thật lâu việc của Tống Bằng Trình. Tống phu nhân vừa đùa vừa nhắc đến chuyện con cái, Tống Ứng Diêu nhớ tới chuyện khi nãy xảy ra trên xe ngựa, mím môi cười: “Con sẽ tận lực.”

Mặt khác, Phương Đàn ngồi đại sảnh, Tống Trưng Chi liền bận bịu gọi hạ nhân: “Dâng trà, dâng trà, nhanh cho Vương Gia!”

https://thuviensach.vn

Chỉ chốc lát trà liền mang đến, Phương Đàn bưng lên chén trà vừa mở nắp vừa nhíu lông mày, này trà cũng quá kém đi, nàng ở trong vương phủ từ trước đến giờ chỉ uống Vũ Di Đại Hồng Bào (loại trà cung đình).

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 15: Lại Mặt (Hai)

Tống Trưng Chi nhìn thấy Phương Đàn cau mày, ngượng ngùng nói "Không biết Vương Gia đến đây nên không chuẩn bị trà tốt, xin Vương Gia đừng ghét bỏ."

Phương Đàn không thể nói thẳng rằng trà của Tống phủ rất tệ, đành phải dùng nắp trà gạt đi lớp bọt, thổi nguội uống một hớp: "Không có chuyện gì, bản vương biết nhạc phụ thanh liêm, quý phủ không có trà ngon cũng là chuyện đương nhiên, bản vương không trách hờn."

"Đa tạ vương gia hiểu cho hạ thần "

Phương Đàn đưa tay chỉ những món lễ vật trong đại sảnh nói: "Đây là tiểu tế mang đến một ít lễ vật tuy không đáng giá là bao, xin nhạc phụ nhất định phải nhận."

Tống Trưng Chi nhìn thấy lễ vật bên ngoài được đóng gói tinh xảo liền biết bên trong giá trị không nhỏ, cười toe tét, miệng không ngừng khách sáo nói "Vương Gia thật là có tâm."

Hai người bỗng nhiên rơi vào trầm mặc, Phương Đàn cảm thấy có chút tâm trạng gõ gõ ngón tay lên bàn, một lát sau Tống Trưng Chi lại hỏi: "Không biết Vương Gia đối với những chuyện xảy ra trong triều gần đây thấy thế nào."

Từ khi Tống Ứng Diêu gả cho Phương Đàn, Tống Trưng Chi liền tự nhận là hắn sẽ đứng về phe Phương Đàn, vì thế quan tâm so với trước kia nhiều hơn. Nhưng mà hắn không biết luận việc triều đình phân tranh, hắn

https://thuviensach.vn

muốn tham dự vào còn chưa đủ tư cách. Phương Đàn nghe hắn muốn cùng nàng nghị luận chuyện chính sự không khỏi nhíu mày, nếu hoàng đế không đột nhiên tứ hôn cho nàng, bố cục triều đình làm sao sẽ phát sinh thay đổi, nếu không phải nàng có một nhạc gia tam phẩm, những đại thần kia làm sao ồ ạt nghiêng về phía hoàng huynh của nàng. May mà nàng không có tâm tư tranh hùng xưng bá, nên không thèm quan tâm đến những thay đổi này, nàng chỉ cần có thể bảo vệ tốt chính mình, bảo vệ tốt toàn bộ vương phủ là được rồi.

Nàng cũng không muốn tiếp tục cùng Tống Trưng Chi đàm luận chuyện quốc gia đại sự, liền từ chối: “Hôm nay là ngày Ứng Diêu lại mặt, cần gì phải đàm luận những kia phiền lòng, nhạc phụ tạm thời đừng nhắc đến. Cùng bản vương nói chuyện Ứng Diêu có được không?”

Tống Trưng Chi lập tức đồng ý, bất quá hắn cũng không biết chuyện gì của Tống Ứng Diêu để mà nói cho nên không biết nên nói điều gì. Phương Đàn muốn biết nhưng Tống Trưng Chi lại không biết, Tống Trưng Chi muốn đàm luận chuyện triều đình, Phương Đàn lại không muốn tán gẫu, căn bản hai người nói chuyện không có hợp, hai người cứ như thế câu được câu không mà trò chuyện, thời gian rất nhanh lại trôi đi.

Vốn tân nương lại mặt, có thể ở lại nhà mẹ đẻ một quãng thời gian, thế nhưng Vương Gia cũng theo về nên không thể để đường đường là một Vương Gia lại nghỉ lại nhà quan đại thần, vì thế Tống Ứng Diêu cùng Phương Đàn chỉ ở Tống phủ chơi đến đêm rồi trở về vương phủ.

... Thật lo lắng khi màn đêm xuống, mà nó lại đến nhanh như vậy. Không cho người ta cơ hội, chớp mắt đã hoàng hôn. Phương Đàn hiện tại chỉ muốn tức giận hỏi trời cao: “Tại sao ông lại mau tối như vậy. Mấy canh giờ trước chẳng phải vừa mới tối xong đó sao?” Nàng đều chưa tìm được lý do nào để tránh việc ngủ chung thì trời đã tối...

https://thuviensach.vn

Phương Đàn ngồi trên xe ngựa về vương phủ vắt hết óc suy nghĩ cớ buổi tối ứng phó với Tống Ứng Diêu, nhất thời không có sáng kiến gì, ngẩng đầu lên thấy Tống Ứng Diêu đang kéo một góc rèm cửa sổ của xe nhìn ra bên ngoài.

Giờ khắc này Tống Ứng Diêu căn bản không biết Phương Đàn đang lo âu, nàng từ năm bảy tuổi sau đó cũng không còn ra ngoài dạo chơi, cả ngày chỉ ở khuê phòng học tập lễ nghi và nữ công, lúc nhàn hạ thì ra đình viện trồng hoa trồng cây hoặc ở trong thư phòng đọc sách. Sau khi gả cho Phương Đàn, đôi lần ra ngoài đều đi đến vội vàng, làm gì có cơ hội tiếp xúc thế giới bên ngoài. Tất nhiên là đối với cảnh vật bên ngoài hết sức hiếu kỳ, lần này hiếm thấy khi thanh thản, cố dựa vào cửa sổ xe muốn nhìn một chút bên ngoài là như thế nào.

Bên ngoài tà dương đã lặn chìm dần xuống phía sau ngọn núi, ánh trăng nhè nhẹ ôm lấy màn đêm, treo lơ lửng giữa không trung, bốn phía đầy sao lấp lánh. Đèn được thắp lên, thế là đêm đã bắt đầu. Một ngày làm việc mệt nhọc kết thúc, dòng người qua lại, phố xá tấp nập, thỉnh thoảng có người dừng lại trước một sạp hàng nhìn xem thương phẩm. Người đi đường tiếng cười nói lẫn lộn, nhiều người bán hàng rong ra sức rao hàng truyền vào tai Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu trong lúc vô tình cứ thế ngắm nhìn xung quanh một cách mê say, vừa nghĩ tới một lát nữa thôi sẽ đến vương phủ, trong lòng không khỏi luyến tiếc. Tay thả rèm cửa sổ ra, nàng cúi thấp đầu không nét mặt trầm buồn.

“Nàng muốn đi dạo bên ngoài sao?” Phương Đàn mặt không cảm xúc hỏi.

Tống Ứng Diêu ngẩng đầu lên, mím môi lắc đầu. Đối với Vương phi chuyện này thật không hợp quy củ.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn cong ngón tay gõ gõ vách xe ngựa, người bên ngoài nghe được lập tức hỏi “Vương Gia có chuyện gì không?”

“Đỗ xe.” Xe ngựa lập tức ngừng lại.

Tống Ứng Diêu không hiểu chuyện gì nhìn Phương Đàn.

“Muốn đi thì đi. Có bản vương ở đây.” Phương Đàn như trước nhàn nhạt khẩu khí tiếp tục nói: “Không ai dám nói gì nàng đâu.”

Có bão có mưa, bản vương vì nàng chống đỡ.

Chỉ một câu nói dịu dàng, rơi vào lòng Tống Ứng Diêu như cự thạch ngàn cân, cho tới nhiều năm sau này, Tống Ứng Diêu nhớ lại cảnh tượng hôm nay, trong lòng đều cảm thấy ấm áp, không tự chủ sẽ khẽ cười. Không tưởng tượng được nếu như nàng không phải gả cho người này thì nàng làm sao có thể nghe được những lời nói thâm tình như thế, trải qua những chuyện giống như thế.

Chuyện sau đó cứ thế mà xảy ra, hai người tiêu sái xuống xe ngựa, để hạ nhân trở về vương phủ trước, chỉ lưu lại hai người ở đầu đường, nhìn nhau không nói gì.

Một lát sau, hai người đồng thời cất tiếng: “Đi nơi nào?”

Phương Đàn “...”

Tống Ứng Diêu “...”

Tống Ứng Diêu thì không cần nói, người ta là thiên kim khuê các chưa bao giờ ra ngoài. Còn Phương Đàn đây? Kỳ thực Phương Đàn cũng không thường ra ngoài, mỗi ngày đều ở vương phủ hoặc ở hoàng cung, di chuyển tới lui không phải ngồi kiệu chính thì là ngồi xe ngựa, coi như có ngày

https://thuviensach.vn

nhàn nhã hưu mộc cũng quanh quẩn trong thư phòng... Hai cái người không thích rong chơi nên mới tạo thành tình cảnh bối rối như lúc này.

“Vậy thì tùy tiện đi một chút đi.” Cuối cùng vẫn là Phương Đàn nói trước.

“Chờ đã... Chúng ta không có mang tiền... Còn có chúng ta ăn mặc y phục rườm ra như thế này có thể đi nơi nào?” Hai người vì trở về lại mặt nên đều mặc quần áo trang trọng, y phục như thế chỉ có thể mặc ở những sự kiện trọng đại, làm sao có thể ăn mặc khắp nơi như đi dạo, chưa kể đến mặc như vậy đi trên đường nóng nực đổ mồ hôi đầy người, còn bị người khác xem là kẻ đần.

Tống Ứng Diêu sốt ruột đến danh xưng cũng đã quên, đem mình cùng Phương Đàn trực tiếp sáp nhập thành chúng ta, người nói vô ý, người nghe hữu tâm. Phương Đàn nhìn thấy Tống Ứng Diêu dáng vẻ không bình tĩnh cùng người vừa nãy bình tĩnh trên xe ngựa, như là hai người khác nhau, không khỏi nở nụ cười, lại lập tức nén lại không dám cười.

Tống Ứng Diêu sợ hãi nói: “Vương Gia, nếu không chúng ta trở về đi thôi?”

“Trở về? Đi nơi nào?” Phương Đàn cố tình chế nhạo nàng, giả bộ nghiêm túc nói: “Vương phi, chúng ta không thể quay về. Bởi vì bản vương không biết đường về.”

“A?” Lần này Tống Ứng Diêu thật sự hoảng sợ rồi, Vương Gia không biết đường, nàng cũng không quen bước, bọn hạ nhân đã sớm đi xa, làm sao mà gọi họ trở lại. Vừa nãy ở trên xe ngựa đối với thế giới bên ngoài hiếu kỳ đã sớm không thể làm chủ đôi chân, nhưng thật ra lại tràn ngập nỗi sợ hãi.

“Nếu đến rồi, vậy đi thôi!” Phương Đàn vung tay lên đi về phía trước, nàng tuy rằng không có thường ra ngoài nhưng vẫn có ít nhiều kinh

https://thuviensach.vn

nghiệm.

Tống Ứng Diêu hoang mang đuổi theo bước chân Phương Đàn, vừa đi vừa hỏi “Vương Gia chúng ta đi đâu?”

“Tiệm may.”

“Chúng ta lại không tiền, đi nơi đó làm cái gì?”

“Nàng đoán xem...”

“Vương Gia...”

“Ở bên ngoài đừng gọi ta là Vương Gia.”

“Ách, thần thiếp biết rồi.”

“... Cũng không cần xưng là thần thiếp “

Nếu như không đi ra ngoài một vòng, Phương Đàn vẫn chưa phát hiện được Vương phi của mình có một mặt tính cách dễ thương này. Nói chung có thể phát hiện dáng vẻ chân thực nhất của Vương phi, nàng cảm thấy thật vui vẻ.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 16: Dạ Du

Trong tiệm may, Phương Đàn dùng chiếc nhẫn bên người làm vật thế chân, nhờ ông chủ tìm giúp hai bộ quần áo thay đổi, lại đổi được một chút bạc vụn. Ông chủ nhìn các nàng liền biết các nàng không giàu sang thì cũng cao quý, khả năng là quý nhân nhà quan to, chỉ lo sợ đắc tội các nàng, vì thế không dám không cho các nàng đổi. Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu trong cửa hàng vừa vặn khéo léo chọn được hai bộ quần áo. Sau khi thay quần áo xong, Phương Đàn nhờ ông chủ mang quần áo các nàng về Thành vương phủ, điều này chứng thực cho suy nghĩ của ông chủ. Ông chủ chờ các nàng đi rồi mới âm thầm vui mừng tự nói bản thân mình không đắc tội đến quý nhân, lập tức sai người mang quần áo đi, chiếc nhẫn đặt cọc của Phương Đàn cũng đưa trả về, hắn chỉ là một chủ điếm nhỏ bé làm sao dám nhận đồ vật của Vương Gia.

Hai người sóng bước trên đường lớn, Tống Ứng Diêu không nhịn được nhìn về phía Phương Đàn, Vương gia tuy bây giờ mặc quần áo bình thường cũng không che giấu được khí chất khác biệt của ngài ấy, đi trong đám đông như hạc lạc giữa bầy gà. Phương Đàn trời sinh môi hồng răng trắng, đôi mắt sáng quắc, trên người không có nửa phần thô lỗ như những nam tử Tống Ứng Diêu gặp qua, nhưng lại có chút mịn màng giống như..nữ tử. Đột nhiên cái ý nghĩ này đập vào lòng nàng: “Nếu như Vương Gia là nữ tử, có thể hay không nghiêng nước nghiêng thành?” Tống Ứng Diêu suy tư một phen: “Có lẽ đi, ngài ấy đẹp như thế mà.” Bỗng nhiên nàng ý thức được chính mình đang suy nghĩ hồ đồ rồi, vội vã lắc lắc đầu đem ý niệm kỳ quái này vứt ra khỏi đầu óc, mình ở đây đoán già đoán non cái gì, Vương Gia

https://thuviensach.vn

làm sao có khả năng là nữ tử. Lại nghĩ tới vừa nãy ở trong tiệm may, ông chủ kia nói nàng cùng Vương Gia rất xứng đôi.

Nàng cùng Vương Gia rất xứng đôi đấy! Ý tứ chính là mình đứng ở bên cạnh ngài ấp rất hợp, Tống Ứng Diêu không tự chủ liền nhếch môi bắt đầu cười ngây ngô, đột nhiên một khuôn mặt phóng to xuất hiện trước mặt nàng, nàng giật mình lập tức thu hồi thần trí lại nhìn rõ người xuất hiện trước mắt, hóa ra là Vương Gia.

“Nàng đang cười cái gì?” Phương Đàn hơi cúi thấp người, nghiêng đầu nhìn Tống Ứng Diêu, nghi ngờ hỏi.

“Không... Không...” Tống Ứng Diêu bị nàng bắt gặp mình đang suy nghĩ linh tinh, lòng sinh ngượng ngùng, đỏ mặt xoay đầu sang chỗ khác giả vờ như đang xem sạp hàng bên đường.

Phương Đàn đứng thẳng lên, chép miệng, không hiểu nổi hành động của Tống Ứng Diêu.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, cách đó không xa trước mặt xuất hiện một đoàn người tụ tập xung quanh đang xem cái gì đó ở chính giữa, trong đám người thỉnh thoảng truyền ra đánh tiếng chiêng cùng tiếng hoan hô của mọi người.

Tống Ứng Diêu hiếu kỳ nhón chân lên, muốn nhìn qua đám người để xem cảnh tượng bên trong nhưng làm thế nào cũng không nhìn thấy, nàng kích động hướng Phương Đàn đang muốn nói rằng: “Vương...” Đột nhiên nhớ tới gì đó, dừng lại từ tốn nói “Ngài, chúng ta vào xem một chút đi.”

Không nghe Phương Đàn đáp lời, nàng liền lôi kéo tay của Phương Đàn hướng về đám người xông tới. Phương Đàn bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là theo nàng chạy đi, thỉnh thoảng đưa tay che chắn cho nàng, miễn cho nàng bị người khác va đập.

https://thuviensach.vn

Những người bị Tống Ứng Diêu đẩy ra để chen vào, họ bắt đầu cáu giận, có người còn chửi bới, liếc mắtc thấy Phương Đàn theo sát sau lưng Tống Ứng Diêu, nhất thời lạnh lẽo sống lưng không nói nên lời. Tống Ứng Diêu thiên tân vạn khổ rốt cục chen được ra phía trước mới nhìn rõ cảnh tượng bên trong, hóa ra là một đoàn tạp kỹ đang biểu diễn.

Đoàn tạp kỹ treo rất nhiều cờ xí. Hí giả mang trên người một cây gậy trúc thân to bằng cái bát, một tay cầm cờ xoay tít, một tay ném gậy trúc vào không trung, chờ gậy trúc rơi xuống thì dùng chân, vai, trán, cằm thậm chí xương hông vững vàng đỡ lấy gậy trúc. Đầu gậy trúc treo ba lá cờ, ở giữa là một miếng lụa dài, mặt trên thêu tranh vẽ tượng trưng cho cát tường, hai bên thùy tua rua, mặt trên tô điểm vài cái lục lạc nhỏ, theo nhịp múa của Hí giả, cờ nhỏ lay động, lục lạc reo vàng từng hồi.

Mỗi lần gậy trúc rơi xuống, đám đông sẽ trầm trồ kinh ngạc, cho dù gậy trúc bị Hí giả quăng cao bao nhiêu, Hí giả đều có thể đỡ được, cảm giác như là gậy trúc nhẹ tựa lông hồng. Người bên ngoài quan sát cảm thấy việc này mạo hiểm vạn phần, mà người bên cạnh Hí giả không ngừng khua chiêng gõ trống làm nổi bật bầu không khí. Khán giả theo dõi từng trận ly kì, trái tim theo tiếng gõ chiêng lên cao rồi hạ xuống.

Còn có đập nát tảng đá lớn trên ngực, phóng phi tiêu, múa sư tử, tung hứng xô chậu..vv..vv., đủ kiểu kỹ xảo để khán giả xem mắt không kịp nhìn.

Trước mắt Tống Ứng Diêu và Phương Đàn là một Hí giả cầm một con dao vung vẩy. Đầu dao sáng như tuyết có vẻ như rất sắt nhọn, múa may thì không dùng tay mà khiến cho cánh tay, đùi, vai, cái vị trí sau lưng chuyển động, lưu loát tung trổ trăm ngàn tuyệt kỹ khiến cho Tống Ứng Diêu xem không chớp mắt.

Hí giả múa một lát đột nhiên dừng lại, Tống Ứng Diêu cảm thấy kỳ lạ lắm, chỉ thấy Hí giả dùng vải quấn lên đầu hai cây xiên, sau đó mang hai cây xiên ngâm vào dầu hỏa, lấy nến đốt đuốc lên, hai cây xiên lập tức cháy

https://thuviensach.vn

hừng hực, sau đó Hí giả cầm hai cây xiên đang cháy bắt đầu múa lượn. Khán giả xung quanh xem thấy cảnh này nhất thời reo hò, vỗ tay liên tục.

Tống Ứng Diêu thấy cảnh này cũng không nhịn được, giơ ra hai tay kích động vỗ tay. Phương Đàn đứng ở phía sau nàng vẫn như trước, mặt không cảm xúc nhìn hí giả biểu diễn, những thứ này đối với Phương Đàn mà nói không có gì nhạc nhiên, mỗi khi trong cung có tiệc rượu, hoàng thượng vì hiếu kính Thái hậu sẽ mời đoàn tạp kỹ vào trong cung biểu diễn. Những màn biểu diễn trong cung mới gọi là thiên kỳ bách quái, làm người khác chú ý, còn những trò trước mặt nàng hiện giờ vốn chỉ là trò trẻ con.

Tống Ứng Diêu xoay đầu lại thấy Phương Đàn một điểm sắc mặt cũng không thay đổi, muốn gọi Vương gia. Do chung quanh quá ồn ào, Phương Đàn căn bản không nghe thấy nàng gọi, chỉ thấy miệng của nàng cử động giống như đang nói với mình điều gì. Phương Đàn ra hiệu cho Tống Ứng Diêu biểu thị mình không nghe thấy. Tống Ứng Diêu xoay người đối mặt với Phương Đàn làm cho Phương Đàn cúi đầu xuống, còn mình nhón chân lên ghé sát vào lỗ tai của Phương Đàn. Mới vừa định nói gì, bỗng nhiên những người bên cạnh đều hô to, cấp tốc né tránh hai người bọn họ ra. Tống Ứng Diêu kỳ quái quay đầu nhìn lại, một ánh lửa hướng về phía vị trí hai người bọn họ vị trí thổi tới.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 17: Kinh Hãi

Chớp mắt một cái, lúc quả cầu lửa lóe qua Phương Đàn ôm lấy hông của nàng. Hóa ra là vừa rồi người biểu diễn màn phun lửa không kiểm soát chắc lượng dầu hỏa nên khi phun ra lượng lửa lớn khiến khán giả hoảng hốt, vừa vặn ngay chổ đứng của Tống Ứng Diêu và Phương Đàn. Thấy mọi người vội vã né tránh, chỉ có hai người bọn họ còn đứng ở đó. May là Phương Đàn phản ứng đúng lúc, đem Tống Ứng Diêu ra khỏi đám người, không phải vậy hai người sớm đã bị đốt cháy khét.

Tống Ứng Diêu vừa trải qua một hồi sinh tử kiếp, kinh hồn bạt vía ôm chặt lấy eo của Phương Đàn không chịu buông ra. Phương Đàn vỗ về lưng của nàng, ôn nhu động viên: “Không sao rồi.”

Tống Ứng Diêu sợ hãi không thôi từ trong ngực của Phường Đàn thò đầu ra, trong mắt mang theo ẩn chứa nỗi sợ hãi đối với chuyện vừa xãy ra: “Ngài, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?”

“Không cái gì, Hí giả phun lửa hơi nhiều mà thôi.” Phương Đàn giải thích, khẩu khí nhẹ như mây trôi gió thoảng giống như vừa nãy suýt chút nữa người bị đốt không phải là hai người bọn họ.

Tống Ứng Diêu còn nhớ quả cầu lửa trong nháy mắt phả vào mặt cảm giác nóng bỏng, đôi mắt đảo quanh kiểm tra thân thể Phương Đàn và mình một lượt, phát hiện mình và Phương Đàn không tổn thương gì, mặt lộ vẻ nghi hoặc: “Vừa nãy...”

Phương Đàn giơ tay đưa ngón cái lau đi nước mắt sắp rơi ra còn đọng trên khóe mi của nàng: “Đừng nghĩ, vừa nãy không chuyện gì.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng là...”

Bất đắc dĩ, Phương Đàn nói tiếp: “Nàng không buông tay, ta liền bị nàng ôm chết...” Phương Đàn cúi đầu, bên tai Tống Ứng Diêu nhẹ giọng: “Hơn nữa bị người ta vây xem như vậy, có được không?”

Tống Ứng Diêu nghe vậy quay đầu nhìn bốn phía, không nghĩ đến mọi người bu xung quanh nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, nàng vừa nãy chìm đắm đang trong sợ hãi nên không cảm giác được mình bị nhiều người như thế vây xem. Vội vã buông cánh tay đang ôm Phương Đàn ra. Mặt ửng hồng trốn sau lưng Phương Đàn sợ hãi hỏi: “Ngài, bọn họ đang nhìn cái gì?”

“Nhìn...” Phương Đàn trong nhất thời cũng không biết bọn họ đang nhìn cái gì: “Chắc là ngắm sao.”

Vừa mới trãi qua hiểm cảnh kinh người, rõ ràng là không thoát được hỏa diễm, vậy mà Phương Đàn đã kéo Tống Ứng Diêu vượt qua. Chậm một giây thật sự có thể nguy hiểm đến tính mạng, Phương Đàn mang đến cho bọn họ sự kinh ngạc còn hơn những gì đoàn tạp kĩ biểu diễn, vì thế bọn họ liền quây quần nhìn Phương Đàn các nàng như là kỳ nhân.

Vương Gia đơn giản nói dối, đã không biết ngượng còn tỏ vẻ một cách đương nhiên như thế. Tống Ứng Diêu bị ngài ấy làm cho bật cười, xì một tiếng.

Phương Đàn đen mặt, ngạo kiều ngụy biện nói: “Bản... Ta lẽ nào có nói sai sao?” Đánh chết cũng không thừa nhận tự mình nói sai.

Tống Ứng Diêu cố nén ý cười ý: “Ngài nói không sai, bọn họ là ngắm sao.” Phương Đàn lúc này mới thoả mãn gật gù, nàng là Vương Gia nàng làm sao có lỗi.

https://thuviensach.vn

Lúc này một đám người từ trong len lỏi ra ngoài chạy đến trước mặt hai người, đi đầu là nữ tử giang hồ, nàng hướng về hai người ôm quyền: “Công tử và tiểu thư không sao chứ “

Tống Ứng Diêu: “Các ngươi là?”

“Chúng tôi là người của đoàn tạp kỹ, tại hạ là thủ lĩnh của bọn họ, vừa nãy tiểu đệ của tại hạ suýt chút nữa thương tổn hai vị, thực sự xin lỗi. Tại hạ cố ý dẫn hắn đến đây xin lỗi hai vị.” Nữ tử e dè áy náy nói. Nàng hướng về phía sau vẫy vẫy tay, một nam tử da ngăm đen từ trong đám người đi ra, đối với hai người ôm quyền: “Xin lỗi hai vị.”

Tống Ứng Diêu cùng Phương Đàn vừa nhìn liền nhận ra đây là người biễn diễn màn phun lữa lúc nãy. Phương Đàn thấy khuôn mặt của hắn cũng còn trẻ trung, nhưng do hành tẩu giang hồ nên vương không ít sương gió. Trong lòng biết đám người bọn họ đều là lấy mạng ra kiếm miếng cơm, tâm trạng liền không muốn tính toán với bọn họ làm gì liền nói: “Hai chúng ta cũng không bị thương gì, không cần tính toán. Phu nhân, nàng cảm thấy thế nào?”

“A?... Ân, thiếp nghe theo phu quân.” Tống Ứng Diêu vừa nghe thấy Phương Đàn gọi nàng là phu nhân, suýt chút nữa không phản ứng kịp. Thuận tiện dùng xưng hô vợ chồng bình thường mà đáp lời.

“Nguyên lai hai vị là phu thê a, quả nhiên là thần tiên quyến lữ, trai tài gái sắc“. Nữ tử vừa nghe đến hai chữ phu nhân, lập tức nịnh nọt nói. Nàng thấy hai người có vẻ là hào hoa phú quý, nhất định là người có thân phận bất phàm. Những tưởng chuyện này không dễ dàng giải quyết, cũng không biết phải bồi thường bao nhiêu, trong lòng lo lắng lắm. Không nghĩ đến câu nói đầu tiên chính là Phương Đàn không trách các nàng, thực vô cùng may mắn!

https://thuviensach.vn

“Công tử đại nhân đại lượng, đa tạ công tử đã bỏ qua cho tại hạ.” Nam tử thấy các nàng không tính toán với mình, tâm trạng cảm kích, ôm quyền nói.

Phương Đàn vung tay lên ý là bọn họ có thể đi, nàng và Tống Ứng Diêu cũng xoay người rời đi, còn những người dân đứng vây quanh, bọn họ thích ngắm sao thì cứ để bọn họ ngắm sao.

Hai người cùng bước, Tống Ứng Diêu hỏi: “Ngài biết võ công?” Nàng đã hiểu tất cả những chuyện vừa rồi, nguyên nhân chỉ có một, Vương Gia có võ công, vừa nãy ngài ấy đã cứu nàng.

“Trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy, nếu như không có bản lĩnh bảo vệ mình, ta làm sao sống cho đến hôm nay.” Phương Đàn nhàn nhạt đáp.

“Ngài...” Tống Ứng Diêu không biết cuộc sống của Vương Gia trước đây như thế nào mới khiến ngài ấy nói ra những lời này, muốn mở lời an ủi ngài ấy, lại bị Phương Đàn đánh gãy.

“Đi thôi, tham quan những nơi khác.”

Tống Ứng Diêu nghe Phương Đàn nói như thế, âm thầm ở trong lòng quyết định. Xem ra Vương Gia không muốn nhắc lại chuyện cũ, vậy nàng liền không hỏi nữa. Quãng đường đời còn lại có nàng bồi tiếp Vương Gia, Vương Gia sẽ không cô đơn nữa.

Tống Ứng Diêu chú ý đếm một sạp hàng hấp dẫn phía trước, sạp hàng bày ra từng hộp gấm nhỏ được sắp xếp ngay ngắn, bên trong hộp gấm đựng đủ loại đồ trang sức và ngọc bội, hộp gấm nối tiếp hộp gấm đặt cạnh nhau, không biết nên chọn cái nào.

Tống Ứng Diêu chọn một hộp gấm ở giữa có một đôi ngọc bội, nàng kéo Phương Đàn đến trước sạp hàng, chủ sạp thấy có khách đến lập tức trưng ra khuôn mặt tươi cười: “Công tử, tiểu thư muốn mua đồ sao?”

https://thuviensach.vn

“Mua?” Tống Ứng Diêu chỉ vào hộp gấm có ngọc bội nói: “Ông chủ, hai khối ngọc bội kia bao nhiêu tiền.”

“Tiểu thư cái kia không có bán.” Chủ sạp cười gian nói, Phương Đàn đứng sau lưng Tống Ứng Diêu liền hỏi: “Vậy ngươi bày ở đây làm gì?”

“Những kia là quà tặng của trò ném vòng.” Chủ sạp lập tức giải thích, cầm trên tay ra mười mấy vòng tròn bằng trúc: “Chính là dùng cái này để ném, ném lọt vào đồ vật nào thì vật ấy liền thuộc về ngài nhé.”

“Có thể cho ta thử được không?” Tống Ứng Diêu hỏi.

“Không được!” Chủ sạp thu mấy vòng tròn trên tay về nói: “Mười xu hai mươi.”

Tống Ứng Diêu xoay người, vô cùng đáng thương nhìn Phương Đàn, nàng chưa kịp mở miệng, Phương Đàn từ trong tay áo móc ra một khối bạc nhỏ, ném vào tay chủ sạp: “Cho ta một trăm.”

“Được rồi!” Chủ sạp nhận được bạc, cân cân trọng lượng, sau đó cất vào ngực, lập tức đưa mấy vòng tròn ra đếm, sau khi đếm xong tươi cười giao cho Tống Ứng Diêu.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 18: Ném Vòng

Tống Ứng Diêu cao hứng tiếp nhận, lại hỏi Phương Đàn: “Ngài muốn chơi sao?”

“Nàng chơi đi, ta không chơi.” Phương Đàn thấy Tống Ứng Diêu vui vẻ như thế, không nhịn được giơ tay lên đi xoa đầu của nàng, sủng nịnh mỉm cười.

“Được” Tống Ứng Diêu ngoan ngoãn gật đầu cầm vòng trúc đi tới chổ những sợi dây ngang dọc đan xen mà chủ sạp chỉ cho nàng. Phương Đàn đứng ở bên cạnh nhìn.

Tống Ứng Diêu đưa mắt nhìn Phương Đàn một chút rồi lấy ra một vòng trúc cầm trong tay nhắm vào hai khối ngọc bội mình thích, cổ tay trắng ngần vung một cái liền ném vòng trúc ra xa. Hai người cùng chăm chú nhìn theo vòng trúc bay lên không trung tạo ra một đường cong, sau đó bay qua luôn hai khối ngọc bội, cuối cùng rơi xuống thật xa trên mặt đất, không có trúng vật gì bên trong, Tống Ứng Diêu thất vọng đăm đăm nhìn vòng trúc.

Phương Đàn đi tới bên người nàng an ủi: “Không có chuyện gì, mới một cái mà thôi, còn chín mươi chín cái chưa có ném đấy.” Tống Ứng Diêu mím môi không nói, lấy thêm lên một cái vòng trúc khác, hướng về phía hộp gấm đựng ngọc bội ném đi.

Vẫn không trúng vật gì bên trong, vòng trúc lướt qua nắp hộp gấm bay ra ngoài. Một cái, hai cái, ba cái, bốn cái... Tất cả đều thất bại, có vài lần ném trúng rồi, không nghĩ tới vòng trúc rơi xuống đất lại nảy ra ngoài. Tống Ứng Diêu càng ném càng ủ rũ, đến cuối cùng không thèm nhìn nữa cứ ném

https://thuviensach.vn

loạn xạ ngầu, trong chớp mắt một trăm vòng trúc chỉ còn lại mười mấy cái. Tống Ứng Diêu cúi đầu buồn bã đếm vòng trúc trong tay, muốn ném một lượt hết số vòng trúc kia luôn. Lại bị Phương Đàn nhìn thấu ý đồ của nàng, ngăn lại nói: “Để cho ta ném.”

Phương Đàn cầm lấy số vòng trúc còn lại từ tay Tống Ứng Diêu, nàng ở bên cạnh nhìn Tống Ứng Diêu ném nhiều như vậy hình như bên trong có điều gian xảo.

Phương Đàn xắn một đoạn tay áo, cầm trên tay một cái vòng trúc, thử chuyển động tay, sau đó không chút do dự ném đi. Tống Ứng Diêu trợn to hai mắt, nhìn vòng trúc rơi xuống móc trên hộp gấm, nhảy nhót hỏi: “Chủ sạp như vậy có tính là trúng rồi hay không?”

Chủ sạp bất đắc dĩ: “Tiểu thư, nhất định hộp gấm phải lọt hoàn toàn vào trong vòng mới tính.”

Tống Ứng Diêu nhụt chí rù rì nói: “Chuyện đó làm sao có khả năng.” Bất quá nàng vẫn tin tưởng Vương Gia có thể làm được, chốc lát lại khôi phục ý chí chiến đầu tràn đầy nhìn Phương Đàn ném vòng trúc.

Phương Đàn đứng bên cạnh nghe nàng nói không sót một chữ, khóe miệng lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Vòng trúc sau đó được ném về hộp gấm, có khi móc bên góc hoặc lệch bên cạnh, chưa có cái nào bao trùm được hộp gấm. Chủ sạp vui cười hớn hở nhìn hai người bọn họ ném, mỗi khi Phương Đàn ném rơi một vòng trúc xuống, hắn liền dùng móc sắt móc vòng trúc trở về, sợ va chạm đến những vòng trúc khác đang rơi xuống. Hắn không hề lo lắng Phương Đàn sẽ ném vào hộp gấm, từ khi hắn bày sạp đến nay, không mấy người có thể ném lọt được đồ vật bên trong.

Phương Đàn ngón tay vân vê vòng trúc cuối cùng trước mặt Tống Ứng Diêu lắc lắc, mỉm cười nói: “Ném xong cái này nếu như không thành công,

https://thuviensach.vn

chúng ta liền đi ha!”

Tống Ứng Diêu không cam lòng nhìn đôi ngọc bội kia, khó khăn gật đầu.

Phương Đàn nghe được câu trả lời chắc chắn, ý cười ngày càng thâm trầm, tiện tay liền đem vòng trúc ném lên không trung, xoay người không thèm nhìn đến vòng trúc, kéo tay Tống Ứng Diêu nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tống Ứng Diêu nhìn chằm chằm vòng trúc từ từ rơi xuống vững vàng bao trọn lấy hộp gấm kia, không thể tin, trợn mắt ngoác mồm, dùng sức lắc tay của Phương Đàn, không nói nên lời: “Vương Gia! vào rồi, vào rồi, ném vào rồi!”

“Làm sao có khả năng.” Phương Đàn hững hờ quay đầu lại nói: “Nàng cũng không nên nói dối a.” Ánh mắt nhìn vào hộp gấm kia, quả nhiên hộp gấm nằm trọn trong vòng trúc.

“Thật sự vào rồi!” Tống Ứng Diêu nhoài người vào lòng Phương Đàn, cánh tay vòng lấy cổ Phương Đàn, mừng rỡ. Nàng sợ Vương Gia không tin nên lại đi lập lại: “Ngài xem, thật sự vào rồi!”

“Hay, hay, tốt.” Phương Đàn thấy Tống Ứng Diêu vui vẻ như thế, cũng vui mừng theo nàng, vòng ta ôm lấy hông của nàng, nói liên tục ba chữ “hảo“.

Chủ sạp nghe được Tống Ứng Diêu vừa nãy gọi một tiếng Vương Gia, mới ý thức được trước mặt mình là hai vị đại nhân, sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng. Tay chân run cầm cập chạy đến cầm hộp gấm kia lên lau khô ráo, sau đó cho vào túi vải sắp xếp gọn gàng, cẩn thận từng li từng tí một đem hộp gấm trìnnh lên, hướng Tống Ứng Diêu nói: “Tiểu thư, đây là vật ném trúng được.”

Tống Ứng Diêu thấy chủ sạp mang hộp gấm đưa tới, nàng buông tay đang ôm Phương Đàn ra xoay người tiếp nhận túi vải: “Cảm tạ ông chủ!”

https://thuviensach.vn

“Không dám không dám.” Ông chủ sạp miễn cưỡng mỉm cười, đôi mắt thỉnh thoảng liếc trộm Phương Đàn. Chỉ thấy Phương Đàn đang vui vẻ nhìn Tống Ứng Diêu, chắc sẽ không để ý đến hắn, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trời cao phù hộ, hắn không đắc tội Vương Gia.

Tống Ứng Diêu vô cùng phấn khởi vừa đi đưa tay vào túi vải lấy hộp gấm mở ra, bên trong hộp gấm chứa hai khối ngọc bội long phượng xanh biếc, mặt trên mỗi ngọc bội còn cột một cái đồng tâm kết, tượng trưng cho việc người nắm giữ đôi ngọc bội vĩnh kết đồng tâm.

Phương Đàn thấy dáng vẻ vui mừng của nàng mới hỏi: “Nàng thích ngọc sao? Trong vương phủ có rất nhiều.”

Tống Ứng Diêu cười lắc đầu đáp: “Cái kia không giống nhau.” Hai khối ngọc này là Vương Gia vì nàng mà có được, làm sao có thể cùng những thứ ngọc trong vương phủ giống nhau. Nàng lấy long bội đưa cho Phương Đàn: “Chúng ta mỗi người một khối!” Như vậy có phải là sẽ vĩnh kết đồng tâm?

Phương Đàn nhìn ngọc bội kia trên mặt khắc một con rồng uốn lượn dũng mãnh có chút hoảng thần, bất quá vẫn rất nhanh đưa tay nhận lấy, khi ngón tay chạm đến ngọc bội, từ sâu thẳm đáy lòng nảy sinh một tia cay đắng. Hai mươi năm đã qua, nàng dường như đã quen thuộc với thân phận của mình, không nghĩ rằng có ngày sẽ nếm được mùi vị này.

Hiện thực chính là như vậy, càng không nghĩ lại càng nhớ đến, hoặc là vì một người nào đó, hoặc là nhân một chuyện nào đó, một chút kích thích nho nhỏ gợi lại những ký ức đau thương, khiến cho nàng càng không nghĩ chính mình sẽ vì người trước mặt mà nhớ tới, chính mình... Phương Đàn không muốn nghĩ nữa, nàng đành mang nỗi lòng gói vào trong.

“Ngài xem kìa?” Tống Ứng Diêu gọi một tiếng đem Phương Đàn từ thế giới của mình tỉnh dậy, Phương Đàn định thần nhìn đồ vật Tống Ứng Diêu chỉ, giải thích cho nàng nghe: “Xâu kẹo hồ lô?”

https://thuviensach.vn

“Đúng.” Tống Ứng Diêu gật đầu.

Phương Đàn: “Nàng muốn ăn sao?” Tống Ứng Diêu do dự lắc đầu.

“Chúng ta đi thôi.” Phương Đàn còn chưa dứt liền bước chân đi.

Tống Ứng Diêu kéo cánh tay của nàng lại, ủ rũ nhìn người bán kẹo hồ lô.

Phương Đàn đối với Vương phi của mình thực sự hết cách, rõ ràng rất muốn ăn, ngoài miệng lại ương ngạnh. Nàng dừng bước lại, gọi người bán kẹo lại đây mua một xâu đưa đến trước mặt Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu đôi mắt lấp lánh nhìn Phương Đàn, lại nhìn xâu kẹo hồ lô trước mặt, Phương Đàn cảm thấy buồn cười, nhét vào tay nàng cười nói: “Muốn ăn thì cứ ăn.”

Tống Ứng Diêu sắc mặt vui mừng, cắn xâu kẹo hồ lô trong tay một cái, ngọt đến tận răng. Sau khi nàng ăn xong một viên, đem kẹo hồ lô đưa đến trước mặt Phương Đàn.

Phương Đàn lắc đầu: “Ta không thích ăn ngọt.”

Tống Ứng Diêu vẫn kiên trì đưa xâu kẹo hồ lô đến trước mặt nàng. Phương Đàn không cự tuyệt được nàng, lại cảm thấy trước mặt mọi người mà ăn thì có chút ngại ngùng, đôi mắt đảo quanh một vòng, thấy không có ai chú ý mới nhanh chóng cúi đầu cắn một viên hồ lô vào miệng, sau đó giả vờ như không có chuyện gì. Bất quá viên kẹo nhô lên trong miệng đã làm nàng bại lộ.

Tống Ứng Diêu nhìn dáng vẻ Phương Đàn ẩn nhẫn, nhịn không được cười lên. Phương Đàn bị nàng cười có chút mặt đỏ, cúi đầu nhìn nàng. Khi Tống Ứng Diêu cười, đôi mắt loan loan, miệng đang nhai kẹo phình ra, dáng vẻ vô cùng đáng yêu. Phương Đàn không quản được tay của mình, bất

https://thuviensach.vn

giác đưa tay xoa xoa cái miệng phúng phính của nàng, sau đó cũng nở nụ cười.

“Ngài xem!” Tống Ứng Diêu ấp úng gọi, bởi vì miệng đang ngậm một viên kẹo hồ lô cho nên nói chuyện có chút gian nan. Phương Đàn theo hướng nàng nhìn lên thấy đèn Khổng Minh đầy trời đang từ phương xa bay lên, thắp sáng bầu trời đêm. Giờ khắc này mọi người trên đường đều yên tĩnh lại, chỉnh tề nhìn lên không trung.

Hai người trở lại vương phủ, Phương Đàn đưa Tống Ứng Diêu đến cửa phòng ngủ, sau đó sẽ đi thư phòng, vừa mới chuyển thân muốn đi lại bị Tống Ứng Diêu kéo lại.

Tống Ứng Diêu nắm tay của nàng, ước ao nhìn nàng: “Vương Gia, tối nay có thể hay không lưu lại?”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 19: Cùng Giường Cùng Gối

Tống Ứng Diêu nắm tay của nàng, ước ao nhìn nàng: “Vương Gia, tối nay có thể hay không lưu lại?”

“Không được...” Phương Đàn vừa định tìm một lý do từ chối.

“Một đêm thôi!” Tống Ứng Diêu xúc động nói, trong mắt mơ hồ ngấn lệ, từ lúc bọn họ kết hôn đến nay chỉ đêm động phòng đó là Vương Gia ngủ lại, mấy đêm khác Vương Gia đều ở trong thư phòng bận bịu đến đêm khuya. Tuy rằng không biết Vương Gia đang bận cái gì, thế nhưng nàng biết bận rộn mỗi đêm như vậy, ban ngày lại bồi tiếp nàng rong chơi, khỏe mạnh đến đâu thân thể cũng sẽ hao gầy.

Phương Đàn thấy Tống Ứng Diêu vì mình mà hết lời như thế, trái tim nhất thời mềm nhũn ra, miễn cưỡng gật gù. Tuy rằng nàng ngủ ở thư phòng, một phần là muốn tránh ra Tống Ứng Diêu, thế nhưng phần lớn ba ngày nghỉ này trong triều không ngừng phát sinh nhiều chuyện, nàng không ngừng xử lý những chuyện này, duy trì trật tự bình thường của triều đình. Việc này cho thấy sự cân bằng thế lực trong triều căn bản không thể thiếu nàng. Đồng ý với Tống Ứng Diêu cũng là bản thân nàng muốn nghỉ ngơi đôi chút, chuyện hôm nay không cần xử lý, để ngày mai làm luôn thể.

Sau khi hai người bọn họ tự thân tắm rửa xong thì Phương Đàn có chút hối hận... Tại sao có thể dễ dàng đáp ứng như vậy? Vạn nhất mình bị nàng ăn thì làm sao bây giờ? Áo lót không cẩn thận bị nàng cởi ra thì làm sao? Dù gì thì mình quấn chặt lắm rồi, vừa nãy ở tịnh phòng đã quấn chặt đến muốn chết... Phương Đàn mà suy nghĩ thì căn bản là dừng không được,

https://thuviensach.vn

càng nghĩ càng xa xăm. Cứ đứng trước cửa phòng ngủ như đêm động phòng hôm đó, bàn tay đặt trên nắm cửa do dự có nên hay không đẩy cửa đi vào.

Lúc này cửa vang một tiếng mở ra, nàng vội vã đưa tay ra sau lưng, giả vờ như mới vừa đi tới, nhìn thấy Khởi Tú đang bưng nước từ trong phòng đi ra, liền tự nhiên gật đầu với Khởi Tú.

Sau khi Phương Đàn đi vào, Khởi Tú ở bên ngoài đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại hai người nàng và Tống Ứng Diêu, nàng thấy Tống Ứng Diêu đang ngồi xõa tóc trước gương, trên người mặc một cái chiếc áo mỏng manh, nàng ấy còn chưa phát hiện nàng đi vào. Phương Đàn đưa tay lên ho nhẹ một tiếng, Tống Ứng Diêu nghe thấy lập tức quay lại: “Vương Gia ngươi đến rồi.”

Lúc này Phương Đàn mới nhìn rõ dáng vẻ của nàng. Quả nhiên thanh thủy phù dung, xinh đẹp tự nhiên. Sau khi tẩy rửa, Tống Ứng Diêu ăn vận đơn giản trung y màu trắng, tóc dài rối tung che khuất đầu vai, dung mạo trời sinh quyến rũ động lòng người, trên người lại toát ra hương vị nhẹ nhàng thanh thoát.

Tống Ứng Diêu không nghe tiếng trả lời, kỳ quái buông lược xuống đứng dậy bước đến gần Phương Đàn gọi: “Vương Gia?”

Phương Đàn ý thức được mình lại thất thần trước Tống Ứng Diêu, vội vã đem ánh mắt từ trên người nàng dời đi, đôi mắt nhìn lung tung nói: “À, bản vương vừa đến.”

“Vương Gia, ngài ăn mặc chỉnh tề như vậy làm gì?” Tống Ứng Diêu đứng bên người Phương Đàn thấy vương gia muốn đi ngủ nhưng quần áo lại chỉnh tề tỉ mỉ. Nếu không phải Phương Đàn đã thay quần áo khác, nàng còn tưởng rằng Phương Đàn vừa đi ra ngoài mới trở về.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn bị nàng hỏi lên như vậy thì giật mình, hai tay chắp sau lưng, đôi bàn tay nắm chặt vào nhau, chặt đến nỗi hiện lên lằn đỏ ửng. Nàng không biết phải trả lời như thế nào câu hỏi của Tống Ứng Diêu, chỉ có thể cứng ngắc gật gù "Ừ...."

"Để thiếp giúp Vương Gia thay y phục." Tống Ứng Diêu thấy Phương Đàn vẫn làm thinh, mà hai người cũng không thể cứ như vậy qua đêm nay, nàng không thể khác hơn là liều mạng nói, nói xong liền muốn đưa tay cởi đai lưng cho Phương Đàn.

Phương Đàn nắm chặt tay của Tống Ứng Diêu đang chuẩn bị nắm đai lưng, nhắm mắt nói: "Để bản vương tự cởi."

Tống Ứng Diêu cắn môi nhẹ nhàng gật đầu, lập tức liền xoay người không nhìn tới nàng nữa.

Tuy rằng đêm động phòng hôm đó hai người cũng đã ngủ cùng nhau, thế nhưng hôm đó một người thì say, nào có không khí ngột ngạt ám muội như hôm nay. Tống Ứng Diêu vẫn cho rằng các nàng đã thân mật với nhau rồi thì việc cùng giường cùng gối cũng không có vấn đề gì to tát, nếu Phương Đàn muốn cái gì, nàng cũng sẽ không từ chối, chỉ là đáy lòng vẫn còn chút ngượng ngùng mà thôi. Mà Phương Đàn đối với chuyện các nàng động phòng ngày đó lại rất rõ ràng, chỉ lo sợ Tống Ứng Diêu biết thân phận của nàng. Hai người trong lòng đăm chiêu suy nghĩ, nhưng suy nghĩ lại không giống nhau, vì thế liền tạo thành tình cảnh như bây giờ.

Phương Đàn xoắn xuýt cởi áo ngoài ra, sau đó xoay người nhìn thấy Tống Ứng Diêu đã nằm trên giường quay lưng về phía mình. Tắt nến trong phòng, nàng chầm chậm đi đến bên giường ngồi xuống, trong quá trình này Tống Ứng Diêu không hề nhúc nhích,Phương Đàn còn tưởng rằng nàng đã ngủ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Ai ngờ khi nàng nằm xuống nghiêng người sang định giúp Tống Ứng Diêu đắp chăn, Tống Ứng Diêu bất ngờ trở mình nằm ngửa. Bởi vì giường hơi lớn, Phương Đàn muốn đắp chăn cho

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu phải kề sát sau lưng nàng. Vì thế khi Tống Ứng Diêu trở mình vừa vặn đầu gối lên cánh tay của Phương Đàn.

“Vương Gia?” Trong bóng tối, đôi mắt của Tống Ứng Diêu vẫn lấp lánh tinh anh.

“Hử?...” Phương Đàn căng thẳng trả lời, lúc này cơ thể hai người tiếp xúc vô cùng gần, đôi bên có thể cảm giác được hơi thở của đối phương, bầu không khí trở nên mập mờ. Tống Ứng Diêu gọi xong một tiếng thì im lặng, không biết là đang đợi cái gì.

Phương Đàn muốn mở lời nhưng cảm thấy như có cái gì nghèn nghẹn bên trong, một lát sau mới thấp giọng: “Hôm nay nàng cũng mệt mỏi, đi ngủ sớm một chút đi. Ngày mai ta còn phải vào triều.” Dứt lời liền kéo chăn qua cẩn thận đắp cho Tống Ứng Diêu, sau đó cũng nằm xuống nhắm mắt lại, tùy ý để cho Tống Ứng Diêu gối đầu trên tay của mình.

Hồi lâu sau, Phương Đàn mơ mơ màng màng nghe thấy có người đang thấp giọng gọi mình “Vương Gia.” Không nghe được mình trả lời, người kia liền hướng theo tay của mình tiến vào trong ngực mình, nàng cũng bình thản ôm sát người trong ngực, ngủ say.

Hôm sau Phương Đàn thức dậy, mở mắt nhìn trời vẫn còn tối, nhưng nàng bây giờ phải rời giường chuẩn bị vào triều, cúi đầu mới phát hiện nàng và Tống Ứng Diêu hai người ôm nhau sát chấy, nửa điểm khe hở cũng không có.

Phương Đàn “...”

Tối hôm qua rất lạnh sao?

Phương Đàn đem cái tay đang ôm eo của mình dời ra, lại cẩn thận từng li từng tí nâng đầu nàng dậy từ từ rút tay trái ra. Sau khi rút ra mới cảm giác được toàn bộ cánh tay đều mềm nhũng. Phương Đàn dùng sức vận động

https://thuviensach.vn

ngón tay. Sau khi trở lại bình thường, nàng giúp Tống Ứng Diêu đắp chăn, mặc quần áo tử tế mới chịu rời đi.

Lúc Tống Ứng Diêu tỉnh dậy thời thì Phương Đàn đã đi lâu rồi, nơi nàng ngủ cũng đã không còn hơi ấm.

Phương Đàn trên đường vào cung vẫn đang suy nghĩ chuyện tối hôm qua hai người ôm nhau ngủ, còn chưa tìm được đáp án thì đã đến nơi. Sau khi vào triều, nàng hoàn toàn không còn tâm tình nào mà suy nghĩ việc đó nữa, nàng nghỉ ngơi ba ngày, rất nhiều chuyện đại sự ứ đọng lại cần nàng giải quyết, những việc nhỏ như ngủ chung này nọ nàng đã sớm quên tới chín tầng mây.

Nói rằng Tống Ứng Diêu hôm đó sau khi tỉnh lại không thấy Phương Đàn đâu, liền một tháng sau nàng vẫn chưa gặp lại được bóng dáng của Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 20: Tạm Xa Vương Gia

Tống Ứng Diêu cõi lòng còn mong nhớ chờ đợi Phương Đàn đến gặp nàng, mỗi ngày từ lúc mặt trời mọc nàng liền ở trong phòng chờ ngài ấy, đợi mãi đến đêm khuya cũng không thấy bóng dáng Vương gia dù chỉ một lần, dần dần đến nỗi hoài nghi Vương Gia có phải rất ghét nàng hay không. Trương ma ma bên cạnh nhìn thấy Tống Ứng Diêu một tháng qua tâm tình biến hóa, bà đau lòng Tống Ứng Diêu, thỉnh thoảng mở miệng khuyên Tống Ứng Diêu, nhưng mà tâm tình Tống Ứng Diêu cũng không thể giảm bớt mấy phần.

Một ngày nọ, Tống Ứng Diêu ngồi trước cửa sổ cầm một quyển sách lên xem, muốn dùng việc đọc sách phân tâm một ít nỗi niềm của mình, để mình không suy nghĩ lung tung, cũng là cho thời gian qua mau. Nàng còn chưa đọc được vài chữ, trong đầu đã xuất hiện chuyện tối hôm đó nên không muốn đọc thêm nữa. Mới vừa buông sách xuống, Trương ma ma đẩy cửa đi vào, Tống Ứng Diêu ngẩng đầu lên thấy bà đưa tới một chén canh: "Ma ma đó là gì?"

Trương ma ma hiền lành cười nói: "Đây là thuốc bồi bổ thân thể." Nói xong liền bưng đến cho Tống Ứng Diêu.

"Có tác dụng gì sao?"

Trương ma ma cười càng vui vẻ: "Tiểu thư uống vào có thể sớm một chút mang thai tiểu Thế tử."

Tống Ứng Diêu bị bà nói như thế cười đỏ mặt, cầm lấy chén thuốc: "Thật sự sẽ sao? Có thể tin được không?" Ngoài miệng tuy rằng nói như

https://thuviensach.vn

vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn uống vào.

“Tiểu thư không thử làm sao biết?”

Uống thuốc xong, Tống Ứng Diêu bất mãn hỏi: “Ma ma, bà nói xem Vương Gia có phải ghét ta?”

“Làm sao lại như vậy?”

“Vậy tại sao Vương Gia không tới gặp ta.” Tống Ứng Diêu thở dài một hơi.

Trương ma ma suy nghĩ một chút nói: “Vương Gia chắc là bận quá.”

“Bận bịu? Lẽ nào bận bịu đến nỗi không nghỉ ngơi sao?” Tống Ứng Diêu nghĩ đến điểm này có chút buồn bực.

“Chuyện này...” Trương ma ma do dự.

“Ma ma, ta nghĩ ta thích Vương Gia.” Tống Ứng Diêu nghiêm túc nói. Lúc gặp ngài ấy sẽ cảm thấy trong lòng rộn rã, không gặp sẽ thấy nhớ, nếu như vậy không phải thích thì còn là gì, nàng đối với biểu ca không hề có cảm giác như vậy. Tình yêu một khi đã nảy nở, càng nhớ càng sâu, nàng là thật sự thích Vương Gia.

“Tiểu thư nhớ nhung Vương Gia như vậy thì đi tìm ngài ấy đi!” Trương ma ma tuy rằng không muốn Tống Ứng Diêu bị thương tổn, thế nhưng bà cũng hi vọng nàng được hạnh phúc.

“Nhưng Vương Gia cả ngày bận bịu quốc gia xã tắc, nam tử lấy đại sự làm trọng, ta làm sao dám mang tư tình nhi nữ quấy nhiễu ngài ấy, việc này không đúng với đức hạnh thê tử mà trong sách đã răn dạy.” Tống Ứng Diêu cúi đầu ủ rũ.

https://thuviensach.vn

“Đứa nhỏ ngốc, nếu thích thì phải nói ra, vạn nhất...” Lời phía sau cho dù Trương ma ma không nói thẳng, Tống Ứng Diêu cũng biết là cái gì, từ xưa nam tử đa tình, Vương Gia có thể thích nàng được bao lâu, ai biết mai sau khổ sở thế nào, hiện tại nếu như không nói, e rằng sau này không có cơ hội để nói.

“Tiểu thư phải chủ động một chút, Vương Gia sẽ càng thêm thích ngươi a!” Trương ma ma nhỏ nhẹ ám chỉ.

“Chủ động?” Tống Ứng Diêu không biết đang nghĩ đến cái gì, mặt đã hồng nay càng thêm đỏ.

Buổi sáng Trương ma ma nói nàng nên chủ động, sau đó chỉ cho nàng cách chủ động như thế nào. Buổi chiều Tống Ứng Diêu nghe Phương Đàn hồi phủ, tâm trạng liền muốn đi thử một lần.

Nàng hỏi thăm được Vương Gia hiện đang ở thư phòng của vương phủ, nàng liền bưng một chén chè xanh đi đến thư phòng. Đứng ngoài cửa thư phòng gõ gõ gọi: “Vương Gia có ở đây không?”

Bên trong thư phòng không có ai trả lời, nàng nghi hoặc đẩy cửa ra nghiêng đầu vào xem, thư phòng lặng lẽ, một tiếng động cũng không có. Trong lòng đang nghĩ chả lẽ Vương Gia không có ở đây, ánh mắt lại nhìn thấy chồng tấu chương cao to che khuất người nào đó, chỉ lộ ra một góc nhỏ tay áo, tay áo kia chính là thuộc về một người duy nhất.

Nàng tiến vào thư phòng tiện tay đóng cửa lại, vừa đến gần nhìn thấy Phương Đàn nằm nhoài trên mặt tấu chương ngủ say. Tống Ứng Diêu thấp mi ý nở nụ cười, nỗi sầu mấy ngày đối với ngài ấy phút chốc tan biến, ngược lại biến thành đau lòng.

Nàng đem chén chè xanh trong tay đặt trên bàn sách, vòng ra phía sau chiếc bàn, thấy Phương Đàn mặc chiếc áo mong manh liền xoay người lấy

https://thuviensach.vn

chiếc chăn đặt trên ghế dựa đắp lên cho Phương Đàn. Bây giờ đã vào thu, khí trời càng ngày càng se lạnh, nếu không chú ý sẽ nhiễm phong hàn.

Nhìn khuôn mặt Phương Đàn ngủ say, Tống Ứng Diêu có một loại cảm giác chân thực, một tháng không gặp, Vương Gia dường như gầy hơn, cằm thon đi rất nhiều, là vì quốc sự quá bận rộn hay sao? Nàng không nhịn được muốn đi đưa tay đi sờ một chút, rụt rè cuối cùng vẫn là không dám, lợi dụng lúc người ta không hay biết gì là chuyện không nên làm.

Nhìn quanh thư phòng, đập vào mắt Tống Ứng Diêu là một bức họa treo tường có chút quen thuộc, Tống Ứng Diêu bước đến nhìn kỹ bức tranh, đó là một bức (giang sơn tú lệ đồ). Bút pháp nước chảy mây trôi, trong quá trình họa liên tục không hề dừng lại, đường nét rõ ràng cẩn thận, mỗi một nét đều được vẽ vô cùng tỉ mỉ, từng chiếc lá kim trên cây thông được vẽ rất rõ ràng. Vừa nhìn liền biết là tác phẩm của một vị danh tác. Hơn nữa thông qua bức họa có thể thấy được người họa sĩ này lòng dạ rộng rãi, trông ngóng tự do.

Ánh mắt Tống Ứng Diêu từ trên bức họa rơi xuống nơi người vẽ kí tên, nhưng không nhìn thấy bất kỳ con dấu nào, trong lòng có chút tiếc nuối, thì ra không phải là Giang Thượng.

Giang Thượng là họa sĩ nổi tiếng một thời, tranh của y được vẽ rất tinh tế, vừa xuất hiện liền lập tức được các văn nhân mặc khách nhiệt liệt vây đỡ. Thế nhưng Giang Thượng là một người thần bí, không có mấy người được gặp y, cũng không ai biết y từ nơi nào đến, chỉ biết là có một quãng thời gian kinh thành truyền lưu vài bức họa, những bức họa kia đều được kí tên Giang Thượng. Một bức vẽ đơn giản của y có thể đáng giá ngàn vàng, các vị quan to quý nhân vung tiền ra mua tranh của y cảm thấy rất tự hào. Sau đó một quãng thời gian, Giang Thượng liền tuyệt tích, năm rộng tháng dài, mọi người đều đã quên mất họa sĩ Giang Thượng là ai.

https://thuviensach.vn

Nàng từng có may mắn xem bản sao tranh của Giang Thượng, so với bức họa trước mặt, mấy bức trước kia quả thực khó coi.

“Đó là bản vương thời niên thiếu vẽ nên, có gì đáng xem?” Tống Ứng Diêu đang muốn cẩn thận quan sát bức họa này, đột nhiên nghe được âm thanh khiến nàng giật mình.

Tống Ứng Diêu quay đầu nhìn lại, hóa ra là Vương Gia đã tỉnh, đang cặm cụi viết gì đó. Nàng quay đầu lại thật lòng thưởng thức bức họa, đánh giá nói: “Vương Gia họa tranh này thật như họa sư Giang Thượng.”

“Ồ? Nàng cũng nghe qua Giang Thượng?” Phương Đàn cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Đương nhiên, khi đó Giang Thượng vẽ tranh náo động cả kinh thành, ngay cả thần thiếp ở khuê phòng cũng có thể nghe danh.” Tống Ứng Diêu đáp. Nàng đến bên cạnh Phương Đàn hỏi “Vương Gia đang làm gì?”

“Viết tấu chương.” Lời còn chưa dứt, nàng nàng đã viết xong nét bút cuối cùng, thả xuống bút lông, hai tay cầm tấu chương xem lướt qua một lần, kiểm tra không có lỗi gì mới mang tấu chương đặt sang một bên. Ngẩng đầu lên nhìn Tống Ứng Diêu: “Nàng đến đây làm gì?” Khi Tống Ứng Diêu vừa vào thì nàng đã tỉnh, chỉ là không muốn mở mắt ra mà thôi.

“Thiếp đến gặp Vương Gia một chút mà thôi.” Tống Ứng Diêu thấp mi nói nhỏ.

Phương Đàn nằm trên ghế dựa nghiêng đầu nhìn Tống Ứng Diêu, trong bụng định sẽ trêu chọc nàng, đưa tay đem Tống Ứng Diêu kéo mạnh về phía mình, Tống Ứng Diêu bị kéo xoay người thuận tiện ngồi trên chân của nàng. Động tác này làm Tống Ứng Diêu sợ quá hét lên, gương mặt lại ửng hồng.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn ôm chặt Tống Ứng Diêu, phủ trên lỗi tai củanàng, dùng âm thanh nhẹ nhàng nói: “Là nhớ bản vương sao?” Phương Đànphát hiện nàng càng ngày càng yêu thích chọc ghẹo cô vợ nhỏ này.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 21: Biểu Lộ

“Vương... Vương...” Tống Ứng Diêu căng thẳng nắm vạt áo Phương Đàn, không nói thành câu.

Phương Đàn bị bộ dạng bối rối của nàng chọc cười, Tống Ứng Diêu thẹn quá thành giận giơ tay đấm nhẹ vai nàng mấy cái.

Phương Đàn cười nói: “Hôm nay bản vương rất vui, hay là cho nàng xem Giang Thượng làm sao vẽ tranh.”

Tống Ứng Diêu nghe vậy không khỏi ngạc nhiên trợn to hai mắt, chẳng lẽ Vương Gia chính là họa sĩ Giang Thượng? Trong thư phòng đâu còn ai khác, nàng không phải rồi, vậy chỉ có thể là Vương Gia.

Phương Đàn mang ra một tờ giấy, dùng thước chặn bên cạnh trấn trụ, tự mình nói “Năm đó tuổi trẻ ngông cuồng, chỉ muốn làm những chuyện chấn động nhân gian, muốn khẳng định tài hoa của mình. Mà bản thân Thành vương đã quá vang dội, bản vương sợ cái tên Phương Đàn này sẽ bị người khác có ý đồ xấu, vì thế mới dùng kí danh, không nghĩ một bức tranh truyền ra ngoài liền bị nhiều người truy tìm.”

Tống Ứng Diêu nghe Phương Đàn kể đến bản thân bị mê hoặc, lại hỏi: “Vương Gia sau đó vì sao không vẽ?”

Phương Đàn cười nói: “Vương phủ lại không thiếu tiền, bản vương cần gì phải để cho người ta xoi mói bình phẩm tranh của mình.” Nàng nhỏ một chút nước vào nghiên mực, tay bắt đầu mài mực.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu nhân cơ hội từ trong lòng Phương Đàn đứng dậy, ngại ngùng không dám nhìn Phương Đàn, cần tay Phương Đàn nói "Để thần thiếp mài mực." Gương mặt đỏ ửng phiêu diêu trong gió.

Phương Đàn sâu xa nhìn nàng cười gật đầu: "Được" thu hồi tay của mình, ngồi thẳng, nhìn chăm chú vào tờ giấy, trong đầu từng bước họa ra một bức tranh sơn thuỷ.

Chờ Tống Ứng Diêu mài mực xong, nàng cũng mường tượng xong bức tranh sắp vẽ, bắt đầu cầm bút lông, nhúng đầy mực nước tự tin một bút vẽ ra.

Thời gian dần qua, bức tranh nét vẽ ngày càng nhiều, bóng hình sơn thủy dần dần hiện ra, Tống Ứng Diêu một lát nhìn bức họa, một hồi nhìn Vương Gia, mang dáng vẻ Vương Gia thật lòng ghi khắc trong tim.

Hơn một nén nhang, một bức (Tây hồ chơi thuyền đồ) đã hoàn thành. Phương Đàn đặt bút xuống, thở phì một hơi. Bên tai nghe được Tống Ứng Diêu hỏi: "Vương Gia không đề tên sao?"

Nàng lắc lắc đầu: "Hư danh lợi lộc chỉ là vật ngoại thân, người chết đâu thể mang theo, hà tất lưu ý làm gì?"

Tống Ứng Diêu không ý kiến gì, chỉ gật đầu, nàng tập trung nhìn ngắm bức tranh vừa vẽ xong trước mặt, trên trang giấy trắng vẽ ra một con đường nhỏ dẫn tới chiếc cầu xa xa, bên trong đình viện cạnh chiếc cầu còn có lãng khách trú mưa, Tống Ứng Diêu chưa từng đi Tây hồ, đây hẳn là một phần của chiếc cầu ấy. Ánh mắt chuyển qua nơi khác, chỉ thấy hai chiếc thuyền con lãng đãng trên mặt hồ, mặt hồ êm ả không gợn sông, thuyền con không biết trôi dạt về phương nào. Nét họa tuy đơn giản, thế nhưng chỉ vài nét đã vẽ ra được một bức tranh. Liền ngay cả đá sỏi bên hồ cũng có linh hồn, quả nhiên là tác phẩm của Giang Thượng. Chỉ là..."Vương Gia có phải là thiếu chút gì?" Nàng cất tiếng hỏi Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

“Còn thiếu đề từ.”

“Đúng”

Phương Đàn lại lần nữa cầm bút lên, chấm mực nước hỏi: “Muốn đề từ gì?”

Tống Ứng Diêu đôi môi khẽ mở, chậm rãi thì thầm:

*Một con thuyền nhỏ nhẹ trôi xuôi

Chở cả lòng ta lẫn lòng người

Dường như người vẫn không hay biết

Sao vẫn thờ ơ vẫn hững hờ*

(*đại loại là bài thơ này editor không biết edit ra làm sao nên đành phải hiểu đại khái ý nghĩa của bài thơ rồi tự mình viết ra một bài thơ khác có ý nghĩa tương tự như vậy, mong mọi người thông cảm.)

Tống Ứng Diêu sợ Phương Đàn nghe không rõ nên cố tình đọc chậm rãi từ từ: “Tâm duyệt quân hề quân không biết.” (câu này ý là trong lòng thương nhớ người ta mà người ta nào hay biết)

Ban đầu Phương Đàn không biết Tống Ứng Diêu đọc có ý gì, nàng đọc một câu Phương Đàn liền tả một câu, đợi đến khi Tống Ứng Diêu đọc câu: “Sơn có mộc hề mộc có cành.”(ý câu này là Trên núi có cây, trên cây có cành) Câu này khiến nội tậm Phương Đàn căng thẳng. Đầu bút dừng lại, chút nữa đã muốn rơi ra. Nàng lập tức lấy lại tinh thần, cổ tay linh xảo vẽ vời một cái, tránh được sai lầm.

Tống Ứng Diêu mỗi câu một chữ đọc ra đều khẩn trương nhìn vẻ mặt Vương Gia vẻ mặt, những biến hóa nhỏ bé như vậy đương nhiên không tránh được đôi mắt của Tống Ứng Diêu, nàng mỉm cười đọc tiếp.

https://thuviensach.vn

Khi nàng đọc xong câu cuối cùng, trong lòng có phần cấp bách, chờ mong lại có chút sợ sệt mong chờ phản ứng của Vương Gia.

Không nghĩ tới Phương Đàn vừa viết xong đặt bút sang một bên, một mặt bình tĩnh hỏi Tống Ứng Diêu: "Thế nào?" Có vẻ như một chút cũng không hiểu ý tứ của Tống Ứng Diêu, cũng không hiểu ý nghĩa sâu sắc của bài thơ.

Tống Ứng Diêu không biết Phương Đàn biểu hiện như vậy là có ý gì, miễn cưỡng cười nói: "Vương Gia họa và viết tất nhiên là thiên hạ vô song."

Phương Đàn được nàng khen ngợi nhưng lại không có vẻ gì đắc ý, nghĩ đến những câu thơ nàng vừa nghe, nhẹ gật đầu.

"Nếu không có chuyện gì, thần thiếp lui xuống trước." Tống Ứng Diêu chật vật muốn rời khỏi chỗ này, vội vã hành lễ nói. Sau khi được Phương Đàn chấp thuận xoay người liền muốn rời đi, mới vừa bước đến cửa chợt nghe phía sau lưng giọng Phương Đàn cất lên: "Buổi tối bản vương ghé phòng ngủ của nàng."

"Thần thiếp chờ ngài." Lời còn chưa dứt người đã biến mất không thấy bóng hình. Chỉ để lại Phương Đàn một mình ngồi trong thư phòng nhìn bức họa đờ ra.

Hồi lâu sau, Phương Đàn ngón tay thon dài vân vê bức tranh từ lâu chữ đã thẩm thấu vào tờ giấy bên trong tự nhủ: "Tống Ứng Diêu, bản vương nên làm sao đối với nàng đây?" Phương Đàn nhíu chặt mày, thờ dài một hơi.

Kẻ ngu ngốc đến mấy khi nghe Tống Ứng Diêu biểu lộ rõ ràng như thế cũng sẽ biết Tống Ứng Diêu có ý với mình, huống hồ Phương Đàn là người thông tuệ, chỉ vì nàng không biết trả lời như thế nào với Tống Ứng Diêu mà thôi. Cả hai trong một tháng không gặp đối phương, không chỉ có một mình

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu biết nhớ biết nhung. Tống Ứng Diêu chỉ biết là nàng vì chờ Phương Đàn trở về thường ngồi nương nhờ ánh nến đến tận khuya, nhưng lại không biết khi đó Phương Đàn vẫn đứng ở cửa sổ cách đó không xa, nhìn thấy đèn phòng ngủ tắt nàng mới an tâm rời đi. Nàng không biết hiện tại nàng đối với tình cảm của Tống Ứng Diêu nên làm sao, thế nhưng nàng sợ có một ngày Tống Ứng Diêu biết thân phận thật sữ của mình sẽ bất chấp mà xa cách mình. Nguyên lai vẫn tưởng rằng nàng đối với bất kỳ người nào đều sẽ không động tâm, không nghĩ rằng Tống Ứng Diêu xuất hiện càng làm rối loạn cuộc sống của nàng, khiến trái tim băng lãnh của nàng bắt đầu rung động. Nàng muốn giữ lại Tống Ứng Diêu, nhưng lại không biết làm sao để giữ, cũng đành áp dụng biện pháp né tránh Ứng Diêu.

Về phần tại sao nàng dám nói với Tống Ứng Diêu rằng buổi tối muốn ghé phòng ngủ, đại khái là ma sai quỷ khiến đi.

Sau khi Tống Ứng Diêu từ thư phòng về phòng ngủ của mình, cố gắng để lòng an tĩnh chốc lát, nghĩ đến chuyện Vương Gia tuy rằng không có câu trả lời chắc chắn cho nàng, nhưng Vương gia cũng không có ý từ chối, cái kia chính là nàng vẫn còn có cơ hội, liền ở trong lòng liên tục tự an ủi chính mình “Vương Gia chỉ là chưa nhận ra mà thôi, nàng còn có cơ hội!” Hơn nữa Vương Gia nói buổi tối muốn đến chổ nàng ngủ, vừa vặn đây là cơ hội, Tống Ứng Diêu cắn môi hạ quyết tâm, vì giữ lại Vương Gia, rụt rè cái gì bây giờ nàng không thèm nữa!

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 22: Vương Phi Mới Thật Sự Là Sài Lang Hổ Báo

Đợi đến buổi tối Phương Đàn đi đến phòng ngủ, mở cửa ra nhìn thấy Tống Ứng Diêu trên người chỉ mặc một cái áo lụa mỏng manh nằm nhoài trên bàn, say khước không biết gì. Trước mặt xếp vài bầu rượu, xem ra đã uống rất nhiều. Khắp phòng đều là mùi rượu cùng mùi đàn hương kết hợp, ngửi thật thơm. Phương Đàn chỉ cần đưa mắt nhìn một chút là có thể nhìn thấy phong cảnh lúc ẩn lúc hiện xuyên qua áo lụa mỏng manh trên người Tống Ứng Diêu. Đường cong mỹ miều, da thịt căng tràn trắng nõn không tỳ vết. Phương Đàn bỗng chốc nuốt nước miếng một cái, tự giác cúi thấp đầu khép cửa phòng lại, tránh cảnh "xuân" bị người ngoài lỡ may nhìn trộm.

"Vương Gia?" Tống Ứng Diêu thấy có người đến, hai tay chống mặt bàn loạng choạng đứng lên hướng Phương Đàn đi tới, dưới chân không vững vấp một cái xém ngã nhào xuống đất, may là Phương Đàn nhanh chóng một bước dài đến đỡ lấy nàng. Tống Ứng Diêu nhân tiện rúc vào trong ngực của Phương Đàn.

"Làm sao ăn mặc mỏng manh như thế, lại còn uống nhiều rượu?" Phương Đàn ôm nàng cau mày hỏi.

Tống Ứng Diêu say khướt: "Ma ma nói đàn ông các ngài thích chủ động rồi còn thích ăn vận hở hang một chút." Nàng vươn đầu lưỡi của mình kề sát mặt Phương Đàn, mắt nhìn thẳng hỏi: "Vương Gia chẳng lẽ không thích như vậy?"

Bởi áp sát quá gần, hơi thở mang mùi hương của rượu phả vào mặt Phương Đàn, trái lại nàng cảm thấy rất thơm, thật lòng đáp lại lời Tống

https://thuviensach.vn

Ứng Diêu: “Ừm... Còn... Còn có thể.” Sau khi nói xong lập tức đưa ánh mắt dời đi, sợ nhìn lâu sẽ chảy máu mũi. Tống Ứng Diêu mặc quần áo loại kia lộ ra cả da thịt, dáng người như thế nào thì Phương Đàn từ buổi tối động phòng ngày hôm ấy đã biết rồi. Nhưng hôm nay nàng cảm giác không giống nhau, khi nàng vừa nhìn thấy thân thể mềm mại sau áo lụa mỏng kia bỗng chốc trong người máu huyết sôi trào, kích thích không ngừng. Đặc biệt Tống Ứng Diêu hiện tại ở trong ngực của nàng không ngừng vặn vẹo như muốn đem trái tim của nàng dày vò đến nỗi bừng cháy lên.

“Vương Gia, ngài vì sao không nhìn ta.” Tống Ứng Diêu hiển nhiên cảm giác được nàng đang tránh né mình, bĩu môi lẩm bẩm nói. Giơ hai tay cầm lấy hai má Phương Đàn cùng mình đối mặt, người uống rượu say khí lực trở nên mạnh mẽ kỳ lạ, đầu Phương Đàn đột ngột bị nàng giữ chặt. Lụa mỏng từ cổ tay nàng trượt xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn như ngó sen.

Mặt của Phương Đàn bị Tống Ứng Diêu giữ chặt, ánh mắt rơi vào cánh tay của nàng ấy, giật mình, muốn tìm đường thoát ra thế nhưng phát hiện tâm tư của mình rối loạn, vội vã đưa ánh mắt chuyển qua nóc nhà.

Tống Ứng Diêu dùng sức lay lay đầu của Phương Đàn làm nũng: “Vương Gia nhìn ta!”

Phương Đàn bị nàng lắc đến trời đất quay cuồng, trong lòng tự nhủ thôi kệ đi, xem thì cũng đã xem rồi, có gì đáng sợ chứ. Ép buộc chính mình nhìn thẳng vào Tống Ứng Diêu, nhưng mà đôi mắt tự nhiên lại chuyển đến trước ngực Tống Ứng Diêu. Càng nhìn càng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, mím mím môi, lúc này Tống Ứng Diêu đột nhiên tiến tới hôn lên môi nàng.

Phương Đàn trợn to hai mắt, khó có thể tin nhìn Tống Ứng Diêu, không nghĩ bình thường Tống Ứng Diêu mảnh mai sẽ làm chuyện như vậy. Nàng tránh né Tống Ứng Diêu, quay mặt qua chỗ khác đôi mi chớp chớp nói: “Nàng uống say.” Vừa nói vừa ôm Tống Ứng Diêu đem nàng đặt lên giường.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu ngồi ở bên giường, lôi kéo cổ áo Phương Đàn, dùng sức giãy bày tâm tình: “Ta không có say! Ta thích Vương Gia.”

Phương Đàn ngồi chồm hỗm xuống giúp nàng cởi giầy, nghe được nàng nói chính mình, sững sờ, lại nghĩ đến nàng đã uống say, lời của người say không thể cho là thật, cười cười như đang dỗ dành hài tử: “Được rồi, nàng thích bản vương.”

Tống Ứng Diêu buông cổ áo Phương Đàn ra nắm lấy cổ tay của nàng, cả người vô lực ngã vào vai của nàng, thì thầm: “Cái kia, Vương Gia có thích ta không?”

“Có lẽ là thích đi.” Phương Đàn bị hơi thở của nàng phả ra trên cổ, ngưa ngứa, nàng rụt cổ lại đáp. Hai tay cởi xong giầy đỡ lấy eo Tống Ứng Diêu miễn cho nàng rơi xuống giường.

“Cái kia, Vương Gia vừa nãy vì sao lại né tránh ta?” Tống Ứng Diêu vừa nghe vậy cánh tay ôm cổ Phương Đàn, môi dán vào má của nàng thủ thỉ.

Phương Đàn liều chết trả lời: “Không có a.”

“Vương Gia sau này đừng né tránh!” Tống Ứng Diêu giảo hoạt nở nụ cười. Lời còn chưa dứt liền đem trọng lượng toàn thân tựa vào vao Phương Đàn. Phương Đàn ngồi hơi lâu hai chân mất cảm giác, một xíu không chú ý liền bị nàng đẩy ngã trên mặt đất, Tống Ứng Diêu sau đó hiên ngang nằm trên người nàng.

“Nàng muốn làm gì?” Phương Đàn kinh ngạc nhìn người đè trên thân mình.

“Trên đất lạnh, mau đứng lên.” Nói xong liền muốn đẩy Tống Ứng Diêu ra.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu híp mắt, giơ ngón tay lên đặt trước môi Phương Đàn: “Xuỵt!” Phương Đàn không biết vì sao nên nhìn vào mắt nàng. Chỉ thấy Tống Ứng Diêu cúi đầu dùng môi của mình thay thế ngón tay đang chặn môi Phương Đàn.

Đầu tiên là dùng đầu lưỡi vân bê vẽ một vòng môi Phương Đàn, sau đó dễ dàng cạy ra hàm răng của Phương Đàn cùng Phương Đàn đầu lưỡi quấn quít lấy nhau. Phương Đàn tuy rằng trong lòng biết rõ đây là không đúng, nhưng đầu lưỡi truyền đến cảm giác quá mức rõ rệch khiến cho nàng không ngừng mong muốn cảm giác này mãi kéo dài. Hai tay giữ lấy vai Tống Ứng Diêu nhưng không đành lòng đẩy nàng ra, trái lại kéo nàng xuống thấp kề sát với mình.

Mãi đến tận khi nàng mang Tống Ứng Diêu đè trên mặt đất, bàn tay sờ soạn vào quần áo Tống Ứng Diêu tìm thấy hai khối mềm mại mới chợt tỉnh ngộ, mình đây là đang làm gì, cuống quít rút tay ra, từ trên người Tống Ứng Diêu bò dậy. Nhìn Tống Ứng Diêu quần áo xốc xếch nằm trên đất, cái miệng nhỏ khẽ nhếch, khuôn mặt tràn ngập xuân tình nhìn mình, môi cũng bị nàng mút đến sưng đỏ, trên cổ Tống Ứng Diêu tất cả đều là vết tích nàng hôn qua. Phương Đàn hận không thể cho mình hai bạt tay, đây là đang làm gì! Vội vàng ôm Tống Ứng Diêu lên giường, có tật giật mình đắp kín chăn.

Bản thân nàng muốn chạy trốn, lại bị Tống Ứng Diêu ôm cánh tay cứng ngắc, thanh âm nũng nịu: “Vương Gia, đừng đi.”

Phương Đàn trong lòng hoảng loạn không biết nên làm thế nào cho phải, vỗ nhẹ chăn che lại cho nàng đáp: “Bản vương sẽ không đi. Nàng ngủ đi.”

Tống Ứng Diêu nghe thấy nàng nói không đi, trên mặt lộ ra một tia cười mãn nguyện, nhắm mắt lại ngủ. Phương Đàn thấy nàng ngủ rồi mới thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng rút cánh tay bị nàng ôm trong ngực ra, vừa động liền không biết đã chạm đến cái gì, nhất thời đỏ một ngượng ngùng.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu còn loạn một hồi, lại quấy phá hô: “Nóng quá nóng quá.” Giơ lên một cước liền đem chăn mền trên người đạp văng ra xa. Phương Đàn kinh ngạc nhìn nàng đá tung chăn, còn muốn cởi cả quần áo mỏng manh lụa mỏng. Phương Đàn vội vã ngăn động tác của nàng lại: “Chớ lộn xộn, sẽ cảm lạnh!” Sau đó bưng chậu nước lạnh đến, cầm khăn lông ướt đắp lên trán nàng. Cứ như thế đến nữa đêm mới ngủ.

Rạng sáng hôm sau Phương Đàn mang hai con mắt đen thùi lùi ngáp một cái gọi Khởi Tú đến hầu hạ Tống Ứng Diêu, nhân tiện hỏi: “Tối hôm qua xảy ra chuyện gì? Vương phi vì sao uống nhiều rượu như vậy?”

“Vương phi biết Vương Gia buổi tối đến ngủ cùng,chẳng biết vì sao rất hồi hộp. Liền gọi nô tỳ mang rượu đến, một mình ở trongphòng. Nô tỳ còn tưởng rằng Vương phi bảo mang rượu đến là vì muốn cùng VươngGia uống...” Khởi Tú do dự đáp, nàng vốn đã hứa với Tống Ứng Diêu khôngnói cho Vương Gia, thế nhưng Vương Gia mới là chủ nhân của nàng, ngài ấy hỏithì nàng làm sao không nói.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 23: Tiệc Trung Thu

Phương Đàn xoa trán khổ não. Trong lòng liên tưởng đến tối hôm qua trên người nàng mặc chiếc áo lụa mỏng, liền biết tại sao nàng phải uống nhiều rượu như vậy. Nhát gan còn muốn mê hoặc người ta, mượn rượu lớn mật, sau khi uống rượu thật sự cái gì cũng dám làm. Phương Đàn nhớ lại cảnh đêm qua, liền mơ mơ màng màng. Ý thức được Khởi Tú còn ở đây, nàng vội thu hồi tinh thần, căn dặn Khởi Tú: “Một hồi Vương phi dậy, ngươi nhớ phải mang cho nàng bát canh giải rượu, tránh cho nàng đau đầu.” Lại từ trong tay áo lấy ra một hộp gỗ tử đàn đưa cho Khởi Tú: “Đưa cái này cho nàng.” Lần trước cùng Tống Ứng Diêu đi dạo chợ đêm, thấy nàng yêu thích ngọc bích. Lúc trở lại liền tự tay chọn một khối phỉ thúy tốt nhất để thợ thủ công điêu khắc thành hai khối ngọc bội. Một khối đưa cho nàng, một khối đương nhiên là giữ lại bên mình. Vốn định tối hôm qua muốn trao cho nàng, kết quả nàng lại uống say nên cũng khiến mình quên mất.

Phương Đàn dặn dò xong, vừa muốn cất bước đi tịnh phòng, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện xoay người đối nói với Khởi Tú: “Hai ngày nữa chính là Trung thu, ngươi nói với Vương phi một chút chuẩn bị tham dự quốc yến.”

Hàng năm vào dịp tết Trung thu, trong cung sẽ tổ chức quốc yến mời bá quan văn võ vào cung cùng thưởng nguyệt chúc mừng tết Trung thu, nàng là Vương Gia đương nhiên mang theo Vương phi cùng tham dự.

*

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu đầu đầy mồ hôi từ trong mộng giật mình tỉnh lại, ngồi trên giường mờ mịt nhìn chung quanh. Khởi Tú đứng ngoài cửa nghe được động tĩnh liền bưng canh giải rượu đi vào.

Tống Ứng Diêu thấy Khởi Tú đi vào, vội vàng hỏi "Vương Gia đâu?"

Khởi Tú bưng canh giải rượu vừa đi vừa đáp: "Vương phi, Vương Gia đã vào triều."

Đôi mắt Tống Ứng Diêu khẩn trương nhìn Khởi Tú, sốt sắng hỏi: "Tối hôm qua Vương Gia có tới sao?"

"Đêm qua Vương Gia ở cùng Vương phi một đêm." Khởi Tú bưng canh giải rượu đặt trên mặt bàn nói.

Tống Ứng Diêu vẻ mặt nhăn nhó, thống khổ vỗ trán, trong đầu đối với chuyện xãy ra đêm qua một chút cũng không nhớ. "Tối hôm qua phát sinh cái gì?"

"Nô tỳ không biết." Khởi Tú tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng ánh mắt chuyển qua trên cổ Tống Ứng Diêu, vết tích đêm qua vẫn còn đó chưa phai mờ.

Tống Ứng Diêu theo ánh mắt của Khởi Tú nhìn lại mình, chỉ thấy từng vết hồng ngân rơi rớt trên người mình xuyên áo lụa lan tràn đến cổ, kinh ngạc thốt lên một tiếng vội vã kéo chăn che lại mình. Trước khi uống rượu nàng còn nhớ rõ khi đó nàng mặc không phải bộ y phục này, chính là... Hơn nữa trên người cũng không có mấy vết hồng hồng kia. Tối hôm qua... Tống Ứng Diêu vùi đầu trong chăn, thật thà nhớ lại.

Khởi Tú thấy mình hơi quá đáng, vội thu hồi ánh mắt. Bưng canh giải rượu tới trước mặt nàng: "Vương phi, dùng canh giải rượu đi."

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu sững sờ gật đầu, tiếp nhận bát canh, dùng thìa khuấy mấy lần, bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi Khởi Tú: “Vương Gia trước khi đi có nói cái gì không?”

Khởi Tú thật thà đáp: “Vương Gia để nô tỳ chờ Vương phi dậy rồi, hầu hạ Vương phi dùng canh giải rượu.”

Tống Ứng Diêu không thể chờ đợi được nữa lại hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Vương Gia còn nói hai ngày nữa chính là quốc yến mừng Trung Thu, để Vương phi chuẩn bị sẵn sàng.” Khởi Tú nói tiếp: “Còn có...” Nàng từ trong tay áo móc ra hộp gỗ tử đàn của Phương Đàn: “Đây là Vương Gia nói nô tỳ đem giao cho Vương phi.” Dứt lời liền đem cái hộp kia giao cho Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu mở ra xem, bên trên vải lót màu đỏ đặt một khối ngọc bội hình lưỡi liềm xanh biếc, cầm trong tay màu sắc xanh tựa giọt nước, thả ở lòng bàn tay mặt bên trong dường như lõm xuống màu xanh lá. Mặt trên có khắc một con Phượng Hoàng giang cánh tung bay, dáng dấp trông rất sống động có thể thấy được tay nghề chạm trổ tinh tế.

Khởi Tú một bên nói rằng: “Nghe Hoán Sơn nói ngọc này là do tự Vương Gia chọn, ngài ấy còn cho thợ thủ công khắc thành hai khối, một khối chính mình giữ lại, một khối đưa cho Vương phi.”

“Thật sao?” Ý là ngọc đính ước đây sao?

Tống Ứng Diêu không nghĩ tới Vương Gia sẽ đưa cho nàng vật này, mừng rỡ không thôi, đem ngọc ấp ủ vào ngực mãn nguyện mỉm cười, cảm giác khó chịu vì rượu nhanh chóng tan đi một nửa.

Trung thu ngày đó, sáng sớm Tống Ứng Diêu sửa soạn chính mình đoan trang, sau đó cùng Vương Gia và Thái phi dùng cơm. Đợi đến khi trăng

https://thuviensach.vn

vừa lên khỏi núi liền cùng Phương Đàn ngồi xe ngựa vào cung. Trong tiệc rượu, Phương Hàng ngồi trên ngai rồng cao cao đưa ánh mắt quan sát các đại thần dưới điện, chỉ cần một cửa động nhỏ cũng không thể nào lọt qua mắt hắn. Chính giữa đại điện mười mấy ca vũ nhảy múa uyển chuyển theo nhạc khúc, thật là bức tranh ca múa mừng cảnh thái bình, hình ảnh quân thần hài hòa, Phương Hàng thoả mãn gật gù.

Ánh mắt chuyển đến vị trí của Phương Đàn, nhìn thấy Phương Đàn đang bóc vỏ cua, bên cạnh có một nữ tử. Các đại thần bên cạnh đều là do phu nhân bóc cho họ hoặc có nô tỳ hầu hạ, không bao giờ tự mình ra tay, so với các đại thần còn lại cũng thật là đặc biệt. Nữ tử bên cạnh không chỉ tỉ mỉ giúp Phương Đàn bóc vỏ cua mà còn gắp rất nhiều đồ ăn cho Phương Đàn. Xem ra Phương Đàn là không tình nguyện, liền biết có lẽ là Phương Đàn khăng khăng không để nàng giúp.

“Hoàng đệ, đây chính là Vương phi vừa mới cưới đó sao?” Phương Hàng mở miệng hỏi, Phương Đàn lại không để ý Tống Ứng Diêu khuyên can, tự mình cố gắng lột vỏ một cái càng cua, chút xíu nữa là xong rồi, chợt nghe có người gọi mình, ngẩng đầu lên thấy hoàng đế ở chính điện hào quang lấp lánh đang nhìn nàng. Không chút hoang mang, Phương Đàn cầm lấy bên cạnh vải bố bên cạnh lau tay, đứng lên thưa: “Bẩm hoàng thượng, đúng vậy.”

Tống Ứng Diêu cũng theo Phương Đàn đứng lên: “Nô tì thỉnh an hoàng thượng.” Nàng cúi đầu, trong lòng thấp thỏm bất an, cho rằng hoàng thượng sẽ trách mình không giúp Phương Đàn bóc vỏ cua. Nàng muốn giúp Vương gia, nhưng mà Phương Đàn là người cứng rắn, nói muốn chính mình làm, không cho nàng động nửa phần.

Phương Hàng nhìn thấy Phương Đàn khí khái nhàn nhã, hắn cả ngày đều nghĩ Phương Đàn có ý định soán ngôi đoạt vị, làm sao còn có thể bình tĩnh nói chuyện cùng hắn, lẽ nào Phương Đàn không cảm thấy hổ thẹn lương tâm sao? Phương Hàng càng nghĩ càng giận, nhìn thấy y đứng trước mặt

https://thuviensach.vn

mình liền không biết lửa giận từ đâu cháy tới, muốn trực tiếp đem giết Phương Đàn. Thế nhưng hắn hiện tại không có lý dao để giết người, đành phải nhịn xuống, trên mặt mang theo vẻ giận dỗi nói: “Ngồi xuống đi.”

Tống Ứng Diêu vừa nghe thấy hoàng thượng nói để bọn họ ngồi xuống, có chút không dám tin, hoàng thượng không trách mình sao? Khi hoàng thượng nói “Ngồi xuống”, rõ ràng là đang ngậm lấy tức giận. Phương Đàn xoay người đỡ tay nàng thấp giọng nói: “Ngồi xuống đi!” Có trách thì chỉ trách ngôi vị Hoàng đế của Phương Hàng có được quá thuận lợi, còn có lời đồn chết tiệt kia, không phải vậy nàng làm sao sẽ bị hắn mỗi ngày hoài nghi. Sau khi Phương Đàn ngồi xuống bất đắc dĩ lắc đầu cái, nàng đã quen thuộc với gã hoàng đế tính tình hỉ nộ vô thường này lâu rồi.

Tống Ứng Diêu ngồi xuống, trợn to hai mắt, lén lút liếc mắt nhìn người ngồi trên cao cao Phương Hàng, chỉ thấy hắn khôi phục sắc mặt vui mừng, đang uống rượu của các phi tử bên cạnh dâng lên. Thấp giọng nói lầm bầm: “Hoàng thượng tính khí thật quái lạ.”

Nàng nói nhỏ xíu, lại bị lễ nhạc lấn át khiến Phương Đàn nếu không chú ý đến nàng, khả năng đã bỏ qua câu nói lầm bầm này. Phương cầm chén rượu đưa lên định uống, nghe thế liền dừng lại, khóe miệng lộ ra nụ cười, tỏ vẽ như vừa rồi không nghe gì, ngửa đầu đem rượu bên trong uống cạn.

Tống Ứng Diêu thấy thế cũng cầm lấy chén rượu trước mặt muốn uống, còn chưa được được lên miệng đã bị Phương Đàn ngăn cản.”Nàng đừng uống.” Phương Đàn nghĩ nếu như Tống Ứng Diêu một hồi lại say biến thành dáng vẻ kia, nàng không dám chắc bản thân mình kiềm chế được bao lâu.

“Tại sao” Tống Ứng Diêu bĩu môi hỏi.

Phương Đàn nghiêm mặt mang chén rượu của nàng đặt lại bàn: “Bản vương nói nàng đừng uống, nàng cũng đừng uống.” Liền tay gắp một đũa

https://thuviensach.vn

thức ăn vào trong bát của nàng: “Ăn nhiều một chút đi.”

“Không có lý lẽ!” Trong miệng nói như vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn đặt chén rượu xuống, ăn món ăn Phương Đàn vừa gắp cho mình.

Phương Đàn thấy nàng như thế đắc ý nở nụ cười, nàng có thể làm gì ta? Cắn ta a! Sau đó lại rót cho mình một chén rượu, chậm rãi thưởng thức, ân, rượu ngon! Tống Ứng Diêu kế bên tức tối sắp bể phổi rồi.

Được nửa tiệc rượu, Tống Ứng Diêu nói với Phương Đàn muốnra ngoài đi dạo, không nghĩ đến rằng sẽ gặp lại cố nhân.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 24: Gặp Lại Cố Nhân

Phương Đàn vốn muốn bồi Tống Ứng Diêu cùng đi dạo nhưng Tống Ứng Diêu chỉ muốn đi vòng quanh hoàng cung một chút thôi, cũng không lạc đường được nên không cho Phương Đàn bồi tiếp. Hơn nữa một người biến mất thì còn được, cả hai phu thê cùng biết mất sợ là có lời ra tiếng vào.

Trái với cung điện náo nhiệt, những con đường trong cung lại hoàn toàn yên tĩnh, đến cả thái giám cung nữ qua lại đều không thấy. Con đường nhỏ xa xăm chỉ có mỗi mình nàng, trên tường đèn lồng treo lơ lửng phát ra ánh sáng mờ nhạt thắp sáng toàn bộ những con đường trong cung. Tống Ứng Diêu đưa tay, đầu ngón tay quét lên tường chầm chậm chạm vào từng chiếc đèn lồng nàng đi qua, tường thành rộng lớn vậy mà chỉ vang vọng mỗi tiếng bước chân của nàng.

Nàng cứ đi mãi cho đến khi cảm thấy mệt liền dừng bước lại ngẩng đầu lên, trên đầu ánh tranh vằng vặc, đôi mắt xuyên qua mái hiên màu lưu ly, ở trong hoàng cung ngắm trăng cũng thật nhiều cảm xúc đi. Thở nhẹ một hơi, bỗng nhiên đâu đó cảm giác tịch liêu dâng tràn trong suy nghĩ, phảng phất giữa đất trời chỉ còn lại một mình nàng. Là bởi vì hoàng cung quá rộng sao? Hay là bức tường son bên cạnh quá dày? Vẫn là bản thân nàng cảm giác mình ở trước cảnh vật trước mắt quá mức nhỏ bé. Nhưng nghĩ tới ở chốn cung nga kia có người đang chờ mình, mình nếu không trở lại ngài ấy sẽ vẫn chờ, bỗng nhiên cảm thấy an lòng thay thế cho nỗi cô đơn trước tđó.

Tống Ứng Diêu thấp mi cười nhẹ, xoay người muốn đi tìm người kia. Bất chợt nghe trước mặt có người kêu: “Biểu muội!” Nàng đưa mắt nhìn

https://thuviensach.vn

thấy có người hướng mình chạy tới, hóa ra là biểu ca Ôn Hành Ngôn, người từ nhỏ lớn lên với nàng.

Nàng kinh ngạc: “Biểu ca, huynh tại sao lại ở chỗ này?”

Ôn Hành Ngôn chạy đến trước mặt nàng thở hổn hển kích động nói: “Gia đình sắp xếp cho ta ở trong cung chức vị thư đồng cho hoàng tử, tương lai sẽ tiến vào quan trường. Không nghĩ đến lại gặp muội ở đây!”

Tống Ứng Diêu cũng không nghĩ rằng nàng ở hoàng cung sẽ gặp phải người quen, lại như tha hương ngộ cố tri, trong lòng vui vẻ, gật đầu liên tục.

Ôn Hành Ngôn ổn định hơi thở, đôi mắt mang theo nhiều ý tứ nói: “Muội có khỏe không?” Nói xong định nắm lấy tay Tống Ứng Diêu nhưng Tống Ứng Diêu nhanh nhẹn né tránh.

Tống Ứng Diêu không nghĩ đến hắn lại vô lễ như vậy, gương mặt đang tươi cười chỉ vì hành động như thế khiến cho nàng trầm xuống: “Rất tốt, đại nhân nên tự trọng.”

Ôn Hành Ngôn cười khổ: “Ta tính là đại nhân cái gì a, bất quá là nô tài của hoàng tử mà thôi.” Hắn bước thêm một bước hướng về Tống Ứng Diêu, đau lòng nói rằng: “Biểu muội không phải nên an ủi ta sao, chúng ta là thanh mai trúc mã nhưng bởi vì một đạo thánh chỉ mà thành vô duyên, muội có biết...”

Tống Ứng Diêu theo hắn tiến lên trước, nàng lại lùi một bước, từ đầu đến cuối duy trì khoảng cách nhất định với hắn. Nếu như hắn không đề cập đến chuyện này, nàng suýt chút nữa đã quên mất vị biểu ca này thầm thương trộm nhớ nàng từ bé, nàng cũng suýt nữa đã gả cho hắn. Tống Ứng Diêu vẫn là không nỡ nhẫn tâm thương tổn hắn, dù sao thì hai người cũng cùng nhau lớn lên, nàng miễn cưỡng nói: “Đại nhân đó là chuyện đã qua!” Không nghĩ rằng Ôn Hành Ngôn vì câu nói này lại nghĩ ra ý tứ khác.

https://thuviensach.vn

“Không nên gọi ta là đại nhân!” Ôn Hành Ngôn đột nhiên nắm chặt quyền quát lớn, dọa Tống Ứng Diêu một phen sợ hãi. Sau đó Ôn Hành Ngôn phát hiện chính mình hơi quá lời, vội thu hồi cơn tức giận: “Ứng Diêu, ta biết muội vẫn còn thích ta! Muội có phải vẫn trách ta, trách ta tại sao không dũng cảm cưới muội trước khi hoàng thượng chỉ hôn hoặc trực tiếp dẫn muội trốn đi. Đó là do có nguyên nhân, khi đó ta muốn đi tìm muội nhưng cha mẹ ta lại ra sức cản ngăn.”

“Biểu ca...” Tống Ứng Diêu không nghĩ hắn sẽ nói như thế, mới vừa mở miệng định giải thích, nhưng lại bị hắn đánh gãy lời, Ôn Hành Ngôn lấy ánh mắt kiên định nhìn nàng: “Ứng Diêu, muội hãy nghe ta nói, ta hi vọng muội có thể tha thứ cho sự hèn nhát của ta, ta hiện tại vô cùng hối hận. Nếu như muội bây giờ còn nguyện ý cùng với ta, ta lập tức bỏ tất cả, không tiếc bất kỳ thứ gì để mang muội đi!”

Ôn Hành Ngôn càng nói càng thái quá, Tống Ứng Diêu hoàn toàn nghe không lọt, đành xen vào lời hắn: “Biểu ca huynh đừng nói nữa!”

Hiện tại nàng không thể không đem sự thực nói cho hắn biết, nàng cúi đầu cắn môi, ấp ủ từng lời nói, sau đó mới ngẩng đầu lên: “Ứng Diêu chưa từng thích biểu ca...” Lời nói ngắn ngủi nhưng đủ đánh vỡ mộng ảo tưởng bao năm nay của Ôn Hành Ngôn.

“Cái gì!” Ôn Hành Ngôn không chấp nhận sự thật: “Làm sao có khả năng, biểu muội, muội đừng dối lòng có được không!” Hắn giơ hai tay muốn ôm Tống Ứng Diêu, lại bị nàng nhanh một bước lui lại.

Tống Ứng Diêu cuống quít: “Biểu ca xin đừng nói nữa, cứ như vậy đi.” Sau khi thoát được Ôn Hành Ngôn, nàng vội vã rời đi, không nhìn thấy vẻ mặt của hắn chập chờn trong bóng tối.

Tống Ứng Diêu chưa kịp trở về cung điện, nơi diễn ra yến tiệc, trên đường đi trời bắt đầu mưa. Trời đang tốt đột nhiên đổ mưa, Tống Ứng Diêu

https://thuviensach.vn

ngẩng đầu quái dị liếc mắt nhìn bầu trời, nguyên lai mặt trăng đang sáng sủa đã hoàn toàn bị mây đen dày đặc che lại, xem ra tối nay tránh không được trời đổ mưa to. Tâm tình của nàng phiền muộn lại càng phiền muộn, dùng bàn tay che đầu vội vã chạy nhanh.

Lúc sắp đến cung điện, trong cung điện truyền ra tiếng trống đàn vang dội, mưa cũng ngày một lớn, nàng định tăng nhanh bước chân, mông lung trong màn mưa xuất hiện một chiếc ô dầu, dưới tán ô là một bóng lưng quen thuộc, càng đến gần bóng dáng ấy hiện ra càng rõ ràng hơn.

Tống Ứng Diêu khẽ gọi: "Vương Gia?" Tấm lưng kia nghe tiếng gọi liền quay lại. Phương Đàn nhìn nàng ôn hòa mỉm cười, Tống Ứng Diêu buông bàn tay che đầu xuống, trong chớp mắt ấy tất cả huyên náo như ngừng lại, mưa cũng ngừng rơi, trong mắt của nàng chỉ có duy nhất người trong chiếc ô dầu kia, người đó đang nhìn nàng mĩm cười.

"Còn không qua đây sao?" Phương Đàn cười nhìn nàng ướt sũng.

Tống Ứng Diêu ngơ ngác trong mưa hỏi: "Vương Gia sao lại ở đây?"

"Bản vương không biết nàng đi đâu nên đứng đây đợi nàng."

"Đợi bao lâu."

"Không biết nữa, chỉ biết nhạc đã đổi từ bài này sang bài khác, rồi lại sang bài khác" Tống Ứng Diêu cảm thấy hốc mắt ươn ướt như có điều gì trào dâng trong lòng. Nàng không để ý cả người đang ướt đẫm, lao vào trong lòng Phương Đàn gọi: "Đàn."

Phương Đàn nghe được nàng thân thiết như vậy, nụ cười trên mặt càng nồng, một tay che dù một tay ôm nàng, ân cần hỏi han: "Lạnh không? Ta sai cung nữ đi lấy quần áo."

Tống Ứng Diêu trong ngực của nàng lắc đầu: "Chúng ta về nhà đi."

https://thuviensach.vn

“Được, chúng ta về nhà.” Không phải về vương phủ, mà là về nhà! Dứt lời liền đem Tống Ứng Diêu tách ra, cởi xuống ngoại sam bên ngoài che trên người nàng thật kín đáo, sau đó mới ôm nàng rời đi.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 25: Vương Phi Lại Bị Bệnh

Tống Ứng Diêu sau khi về nhà, uống chén canh gừng liền nặng nề ngủ thiếp đi. Nàng không biết giờ khắc này trong thư phòng đã xãy ra một chuyện.

“Ngươi chắc chứ?” Phương Đàn liếc người đang quỳ gối trước mặt mình.

“Đúng, Vương Gia.” Người quỳ gối cúi đầu thành khẩn đáp.

“Vậy ngươi lui ra đi.” Phương Đàn phất tay nói.

“Tuân mệnh.” Lời còn chưa dứt, người đã từ trong thư phòng biến mất rồi.

Phương Đàn làm sao an tâm để Tống Ứng Diêu một mình ra ngoài, lần trước ở ngự hoa viên Tống Ứng Diêu súy nữa chết đuối, lòng nàng vẫn còn sợ hãi, cho nên khi Ứng Diêu vừa rời khỏi tiệc rượu, nàng liền lập tức sai thủ hạ theo bảo vệ nàng ấy. Sau khi Tống Ứng Diêu trở về, thủ hạ tức khắc cũng sẽ trở về và cũng mang chuyện Tống Ứng Diêu cùng Ôn Hành Ngôn hai người trong lúc đó đã nói những chuyện gì lần lượt báo cáo hết cho nàng nghe.

Phương Đàn nghe người kia báo cáo, nàng cau mày, từ trước đến giờ chỉ có mẫu phi là tử huyệt của nàng, hiện tại lại thêm Tống Ứng Diêu. Người nào chạm vào tử huyệt của nàng, nàng nhất định không để hắn sống yên thân.

https://thuviensach.vn

Nàng suy tư, thời gian một chén trà qua đi mới nới lỏng chân mày. Ôn Hành Ngôn dù sao cũng là biểu ca lớn lên cùng nhau với Tống Ứng Diêu, Ứng Diêu đối với hắn không có tình yêu cũng có tình thân, mình nếu diệt trừ hắn, Tống Ứng Diêu biết được sẽ như thế nào. Hắn cũng không gây rắc rối gì nhiều đến Tống Ứng Diêu, lần này coi như bỏ qua, nếu như lần sau lại khó dễ Vương phi của mình, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Lúc này cửa thư phòng đột nhiên có người gõ lên.

“Có chuyện gì?” Phương Đàn lên tiếng hỏi, nếu như không phải có chuyện gì gấp, hạ nhân sẽ không gõ cửa thư phòng của nàng.

“Vương Gia, Vương phi bị sốt rồi!” Thị nữ gõ cửa sốt ruột hồi đáp.

Phương Đàn lập tức đứng lên mở cửa thư phòng, vừa nhanh bước hướng về phòng ngủ, một bên hỏi thị nữ đi sau lưng mình: “Làm sao lại đột nhiên bị sốt.”

“Vương phi sau khi thức dậy miệng kêu nóng, Khởi Tú tỷ tỷ đến xem thấy gương mặt Vương phi đỏ bừng.” Thị nữ thở hổn hển đáp, nàng theo không kịp bước chân Phương Đàn, chỉ có thể đi phía sau.

“Đã mời y phủ chưa?” Phương Đàn cau mày lo lắng hỏi, tốc độ bước chân càng nhanh.

“Khởi Tú tỷ tỷ đã đi mời, lúc này phỏng chừng cũng sắp đến rồi ạ.”

Rất nhanh hai người đã đến phòng ngủ, Phương Đàn đẩy cửa ra, Trương ma ma thấy Vương Gia đến, tay đang bận bụi vắt khăn mặt cũng dừng lại đứng bên cạnh Khởi Tú đang quỳ nói: “Vương Gia.”

“Đứng lên đi.” Phương Đàn không để ý đến các nàng, bước nhanh tới xốc vạt áo lên ngồi xuống mép giường. Vừa nhìn quả nhiên như thị nữ nói, Tống Ứng Diêu khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng bừng như tô son, nàng lo lắng

https://thuviensach.vn

đưa bàn tay ra sờ trán của nàng, lòng bàn tay nóng hổi, ngẩng đầu lên hỏi thị nữ: “Phủ y làm sao còn chưa tới, mau phái người đi hối!”

Lập tức có người chạy ra ngoài, Tống Ứng Diêu mơ mơ màng màng, cảm giác vật gì đó mát mẻ trên trán mình, miễn cưỡng mở mắt ra thấy Vương Gia ngồi trước mặt mình, gương mặt hốc hác khô khốc nói: “Vương Gia ngài làm sao đến đây.” Nàng hiện tại chỉ cảm thấy cả người vô lực, đầu óc cũng mờ mịt.

“Nàng bị ốm, bản vương liền tới thăm nàng một chút.” Phương Đàn nhìn Tống Ứng Diêu yếu đuối, lông mày xoắn xuýt không thôi. Nàng không nghĩ thân thể Tống Ứng Diêu yếu mềm như thế, xem ra sau này phải cố gắng bồi bổ cho Vương phi của nàng.

Tống Ứng Diêu khóe miệng cười nhạt, nắm chặt tay của nàng nói “Thật tốt!” Buổi tối trong phòng ngủ có thể nhìn thấy Vương Gia thật tốt.

Thị nữ đi hối thúc y phủ chưa được bao lâu ngoài cửa truyền đến tiếng hô: “Y phủ đến rồi.”

Phương Đàn nhìn ra cửa thấy thị nữ hối hả mang theo y phủ đi vào. Nàng từ bên giường đứng lên nói: “Phủ y, mau đến xem Vương phi.” Nói xong định buông ta Tống Ứng Diêu ra để y phủ xem mạch.

“Vương Gia đừng đi!” Tống Ứng Diêu bỗng dưng kéo nàng lại, mệt mỏi lên tiếng.

“Bản vương không đi.” Phương Đàn động viên nàng.

Tống Ứng Diêu cắn môi gật đầu, lúc này mới buông tay nàng ra.

Trương ma ma thấy thế kéo màn qua che Tống Ứng Diêu kín mít, cầm một tay của nàng đưa ra ngoài, phủ khăn lên một đoạn, phủ y vội vã ngồi trước giường bắt mạch cho Tống Ứng Diêu.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn đứng một bên nín thở chờ đợi.

Trương ma ma thấy Vương Gia lo âu cho tiểu thư của mình như vậy, đành mở lời an ủi: “Vương Gia đừng lo lắng quá, Vương phi từ nhỏ thân thể rất tốt, không có việc gì.” Phương Đàn nghe vậy chỉ gật đầu.

Thời gian qua một chén trà, y phủ thu tay về. Trương ma ma vội vàng hỏi “Phủ y thế nào rồi?” Phương Đàn tuy rằng không mở lời nhưng trong mắt thật sự lo âu.

Phủ y ngập ngừng chốc lát: “Vương phi không có chuyện gì, uống mấy thang thuốc hạ sốt là tốt rồi. Thế nhưng cần phải chú ý hơn đừng để bị phong hàn nữa, có thể sẽ lưu lại biến chứng.”

“Được.” Trương ma ma đứng một bên liền đáp lời.

“Vương phi mắc mưa, đúng lúc quần áo ướt sũng không thay đổi kịp thời, hơn nữa trời thu lúc nóng lúc lạnh, người bình thường còn dễ dàng bị bệnh, huống hồ Vương phi thân thể vốn không được tốt cho lắm, Vương Gia không cần quá lo lắng.” Phủ y nói tiếp.

Phủ y đi rồi, bọn hạ nhân cũng đều lui xuống, bên trong phòng ngủ chỉ còn lại Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu. Phương Đàn ngồi bên cạnh giường giúp nàng sửa lại chăn, đem khăn ướt đắp lên trán nàng an ủi: “Không sao rồi, một hồi uống thuốc là khỏi.”

“Thiếp thật vô dụng, lại bị sốt.” Tống Ứng Diêu nằm trong chăn vô cùng đáng thương than thở, khuôn mặt nàng vốn nhỏn xinh, trên trán lại đắp một cái khăn lông, hiện tại chỉ lộ mỗi đôi mắt ra ngoài, tuy rằng sinh bệnh nhưng đôi mắt ấy cũng không mất phần long lanh.

Phương Đàn buồn cười nhìn nàng: “Không thể trách nàng.”

https://thuviensach.vn

Khi hai nàng đang trò chuyện có tiếng gõ cửa vang lên: “Vào đi.” Tiếng Phương Đàn vọng ra bên ngoài. Tiếp theo cửa mở ra, Khởi Tú mang thuốc đi vào “Vương Gia, thuốc đến rồi.”

“Mang tới đây cho bản vương.”

“Vâng.” Khởi Tú đem chén thuốc đưa đến cho Phương Đàn, Phương Đàn sau khi nhận lấy bảo nàng lui xuống.

Phương Đàn một tay bưng chén thuốc, một tay cầm lên thìa khuấy khuấy. Một luồng hương thảo dược nhất thời tràn ngập cả phòng, người bình thường đều cảm thấy mùi vị này gay mũi, Phương Đàn vậy mà mặt không biến sắc múc một thìa thổi cho nguội.

“Vương Gia để ta tự làm.” Tống Ứng Diêu thấy thế miễn cưỡng từ trên giường ngồi dậy, đưa hai tay nhận lấy bát. Phương Đàn cản nàng lại nói: “Để bản vương làm.” Tống Ứng Diêu không thể cự tuyệt đành ngoan ngoãn nghe lời Phương Đàn, đưa miệng đến cho Vương Gia đút nàng từng thìa từng thìa một, chén thuốc rất nhanh đã thấy đáy, Phương Đàn biết nhưng giả vờ hỏi: “Đắng sao?”

Tống Ứng Diêu đáng yêu le lưỡi một cái, gật gù. Đắng đến nỗi đầu lưỡi của nàng muốn tê cả rồi.

“Rõ ràng là ngọt, nàng lừa gạt bản vương!” Phương Đàn giơ đôi mắt thản nhiên nói.

“Không tin Vương Gia chính mình nếm thử đi.” Tống Ứng Diêu cảm thấy oan ức, rõ ràng đắng muốn chết, đem chén thuốc đẩy lên trước mặt Phương Đàn nói.

“Bản vương không uống cái này.” Phương Đàn đem chén thuốc để qua một bên.

https://thuviensach.vn

“Cái kia vương...” Tống Ứng Diêu còn chưa nói hết câu nói liền bị Phương Đàn hôn, lúc mới bắt đầu Tống Ứng Diêu còn lo lắng bệnh khí của nàng sẽ lây nhiễm cho Vương gia, dùng sức muốn đẩy người ta ra. Phương Đàn căn bản không cho phép nàng đẩy mình ra, một tay ôm hông của nàng, một cái tay ngăn bên người nàng, vững vàng đem Tống Ứng Diêu vây quanh cùng thành giường, Tống Ứng Diêu muốn tránh cũng không tránh được. Sau khi dần dần trầm luân, tay muốn đẩy Phương Đàn ra đã không còn sức lực nữa, ngược lại vòng qua ôm lấy cổ Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 26: Bị Triệu Kiến

Hồi lâu mới rời môi, Phương Đàn cười hỏi: “Còn đắng không?”

“Không, không đắng” đây là lần đầu tiên Tống Ứng tỉnh táo cùng Phương Đàn hôn môi, hai lần trước nàng uống rượu say căn bản không nhớ ra được, vì thế trong ý thức của nàng đây là lần thứ nhất!! Hơn nữa còn là Vương Gia chủ động!! Nội tâm phấn khích không thể kìm chế. Mặt hồng hồng so với lúc nãy bị sốt còn hồng hơn, kéo chăn che mặt lại, từng chút một rúc vào trong chăn.

Phương Đàn cho rằng nàng lại bị sốt, vừa định hô người đi gọi phủ y, lại bị Tống Ứng Diêu ngăn cản lại, nàng ngượng ngùng nói rằng: “Vương Gia, thiếp không có chuyện gì!” Sau khi uống thuốc nàng cảm thấy khỏe hơn nhiều, hơn nữa vừa nãy nụ hôn kia khiến tâm tình vô cùng khấn khởi, toàn thân đổ mồ hôi, bệnh tự nhiên tốt hơn một nửa.

“Không có chuyện gì là tốt rồi, nàng ngủ đi.” Phương Đàn nói xong liền muốn đứng lên.

“Vương Gia lại muốn đi sao?” Tống Ứng Diêu vội vàng kéo tay của nàng.

Phương Đàn lại ngồi xuống: “Bản vương không đi, sẽ ở đây cùng nàng.”

“Nếu không đi, Vương Gia đến đây ngủ đi” Tống Ứng Diêu thân thể hướng vào phía trong nới ra một khoảng trống.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn trêu ghẹo nàng cười nói: “Lần này không sợ truyền bệnh cho bản vương sao?”

Tống Ứng Diêu da mặt mỏng, bị nàng vừa nói như thế lập tức gương mặt lại thêm một phần hồng, giận hờn buông tay nàng ra, xoay người nằm nghiêng trên giường, không thèm cãi lý với Phương Đàn nữa.

Chờ Phương Đàn tắt đèn trong phòng, khá lâu sau nàng vẫn không nghe tiếng mở cửa hay đóng cửa, đang muốn quay đầu xem chuyện gì xảy ra thì có một thân thể ấm áp nằm xuống nửa giường còn lại bên cạnh nàng.

“Vương Gia?”

“Ừm.” Tống Ứng Diêu trong lòng vui vẻ, xấu xa tự xoay người lại da mặt dày tiến vào lồng ngực người bên cạnh. Mà người bên cạnh cũng chỉ cứng ngắc một chút thì an tĩnh. Đây là lần đầu Tống Ứng Diêu trắng trợn nằm trong lòng Phương Đàn, thường ngày hầu như là nàng phải chờ Phương Đàn ngủ rồi mới dám, nhưng tối nay hai người bọn họ vừa hôn môi, này liền không giống nhau, nàng cũng không nói ra được khác nhau chổ nào, nói chung nàng cảm thấy phải thân mật hơn với Vương Gia.

Nàng khó có thể tin tình huống như bây giờ, không ngừng gọi tên Phương Đàn lấy đó để chứng minh rằng đây là thực, không phải mơ, Phương Đàn cũng vui vẻ trả lời nàng. Hai người cứ như vậy, một người gọi, một người đáp lời, chậm chạp không chịu ngủ.

“Vương Gia.”

“Hả?”

“Vương Gia.”

“Sao?”

https://thuviensach.vn

“Đàn?”

“... Ân.”

“Có Vương Gia ở đây thật tốt.” Nàng đưa tay lên vân vê môi của Phương Đàn, sau đó lại co vào lòng người ta, kéo kéo vạt áo của người ta nói.

“Nếu như có thể hàng đêm nhìn thấy Vương Gia, có bệnh cũng không sao.” Nếu được, nàng sẽ tình nguyện bị bệnh.

“Nàng ngốc.”

Sáng hôm sau là ngày hưu mộc (cứ 10 ngày thì quan lại được nghỉ một ngày để nghỉ ngơi, tắm gội, cũng như chúng ta đi làm cuối tuần được nghỉ vậy á) nên Phương Đàn không cần dậy sớm, vì thế Tống Ứng Diêu may mắn nhìn thấy được vẻ mặt Phương Đàn khi say ngủ. Lông mi thật dài, mũi thẳng ưỡn cao, môi mỏng son hồng, da trắng mịn màng. Nàng phải thừa nhận rằng Vương Gia của nàng không một chút nào giống nam tử thô ráp bình thường, ngài ấy đặc biệt vô cùng thanh tú.

Khi bàn tay của nàng chạm vào chiếc cằm cong cong, bị nàng xoa xoa, người kia đột nhiên mở miệng: “Đang làm gì?”

Nàng sợ hãi lập tức rút tay về đáp: “Không có gì.” Ngẩng đầu lên nhìn thấy người bên cạnh đã mở mắt ra đang nhìn mình.

Tống Ứng Diêu bướng bỉnh: “Không có gì mà.”

Phương Đàn híp mắt nhìn nàng lại hỏi một lần nữa: “Thật không có?” Tống Ứng Diêu cảm thấy có một luồng nguy hiểm kéo tới, thế nhưng vẫn lắc đầu: “Không có.”

Phương Đàn vươn mình liền đem nàng ép dưới thân: “Còn dám nguỵ biện, bản vương đều nhìn thấy hết đó.”

https://thuviensach.vn

“Cái kia Vương Gia nói ta làm gì?” Tống Ứng Diêu nghiêng đầu, vẻ mặt tươi cười nhìn Phương Đàn, mái tóc đen nhánh xõa dài trên gối.

“Bản vương cảm thấy nàng muốn gần gũi với bản vương?” Phương Đàn phủ thấp thân thể kề sát bên tai của nàng, giọng nói mê luyến. Sau đó không cho Tống Ứng Diêu phản ứng lại, đã lấp kín miệng nàng bằng môi của mình.

Phương Đàn mỗi đêm trước khi đi ngủ đều sẽ tắm rửa một phen, vì thế ngày hưu mộc đối với nàng cũng không ý nghĩa gì nhiều, ngoại trừ đọc sách chính là nghỉ ngơi, hiện tại lại có một người bồi bên cạnh là Tống Ứng Diêu. Nhưng từ khi nàng cùng Tống Ứng Diêu tình cảm tiến triển tốt đẹp, nàng cảm thấy được nghỉ một ngày bầu bạn bên cạnh Tống Ứng Diêu căn bản là không đủ. Mà đột ngột hôm nay Hoàng đế gọi nàng vào cung, trong lòng càng bực bội nhưng gương mặt vẫn che giấu kín đáo tâm tình của mình. Hai người bọn họ rất ít khi gặp mặt, lúc này vì sao đột nhiên triệu kiến nàng, vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo. (nghĩa là khi không mà tỏ ra ân cần không phải chuyện trộm cướp thì cũng là chuyện gian trá)

Phương Đàn tiến vào ngự thư phòng, hoàng đế quay lưng ra cửa không biết đang nghĩ gì, nàng xốc vạt áo lên quỳ xuống: “Thần tham kiến hoàng thượng.”

Phương Hàng nghe tiếng xoay người lại, thì ra là Phương Đàn đã đến, vẻ mặt tươi cười: “Hoàng đệ ngươi tới rồi.” Nói xong giơ hai tay muốn nâng Phương Đàn dậy: “Hoàng đệ nhanh mau đứng lên, ngự thư phòng chỉ có hai người chúng ta, không cần đa lễ.” Phương Hàng tuy rằng chưa bao giờ xem đệ đệ này vừa mắt, thế nhưng một chút dáng vẻ hắn vẫn phải cố mà làm.

“Thần không dám.” Phương Đàn lui về phía một chút đáp rằng.

https://thuviensach.vn

Phương Hàng chính là đang chờ câu này, hắn liền thu tay lại, đến góc áo Phương Đàn cũng không chạm đến, giả vờ bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Vậy cũng tốt, ngươi trước hết đứng lên.”

“Tạ ơn hoàng thượng” Phương Đàn lúc này mới đứng dậy.

Phương Hàng vẫy vẫy tay: “Thạch Tu, mang ghế cho Thành Vương ngồi.”

“Vâng.” Thạch Tu đứng cạnh bên lập tức cho hai tiểu thái giám mang ghế ra đặt phía sau Phương Đàn.

“Hoàng đệ ngồi đi” Phương Hàng ghé mắt nhìn Phương Đàn nói, chính mình cũng ngồi vào long ỷ.

“Đa tạ hoàng thượng!” Phương Đàn hành lễ xong liền ngồi xuống.

“Đã lâu không gặp hoàng đệ, trẫm thật là tưởng niệm vì thế hôm nay trẫm cố ý triệu hoàng đệ vào cung cùng trẫm ôn chuyện.” Phương Hàng trưng ra bộ mặt tươi cười giả tạo muốn cùng Phương Đàn thân cận. Giữa hai người cũng đâu có câu chuyện gì chung để mà trò chuyện, hắn bắt đầu tự hồi tưởng: “Trẫm thực sự là nhớ chuyện xưa, từ khi đăng cơ trẫm không còn vui vẻ như trước nữa. Sau khi tiên hoàng từ giã cõi đời, trẫm cùng huynh đệ từ từ xa lạ, điều này làm cho trẫm rất đau lòng, nhớ năm đó trẫm cùng ngươi ở ngự thư phòng...”

Phương Đàn không cảm thấy hứng thú cho mấy, chỉ lẳng lặng lắng nghe hắn nói bừa giảng đạo, không hé môi một lời.

“Hoàng đệ ngươi còn nhớ những việc này sao?” Phương Hàng xem như nói mệt rồi, bưng lên chén trà vừa uống vừa hỏi. Phương Đàn không hứng thú hắn cũng không muốn dong dài nữa, một người biểu diễn nếu không ai hưởng ứng cũng thật là vô vị.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn mỉm cười: “Thần dường như đã quên rất nhiều, hoàng thượng trí nhớ thật tốt.” Phương Hàng nghe Phương Đàn khen mình trí nhớ tốt, mặc kệ là thật hay giả, hắn vẫn là nhận lấy lời khen này. Lại tròn mắt nói cho có lệ: “Đúng đấy đúng đấy, khi đó ngươi còn nhỏ như vậy làm sao nhớ rõ.” Rõ ràng hai người cùng tuổi, nhưng hắn nói như thể hắn ra đời sớm hơn nàng mấy năm không bằng.

Phương Đàn vì tránh cho hắn ở dài dòng văn tự, tiếp theo mở lời: “Hoàng thượng gọi thần đến trừ việc ôn chuyện ra còn có chuyện gì sao?”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 27: Toan Tính

Phương Hàng thấy Phương Đàn đã hỏi trắng ra như thế, hắn cũng chẳng muốn vòng vo, tay đưa lên mép giả vờ ho khan nói: “Trẫm hôm nay là có chuyện muốn nói với ngươi.” Nếu không phải kiêng kỵ Phương Đàn vẫn còn giá trị lợi dụng, hắn đã không cần nể mặt mũi ở đây cùng y đánh bát quái sao?

“Hoàng thượng xin phân phó.” Phương Đàn cúi đầu nói.

Phương Hàng *bì tiếu nhục bất tiếu* nói rằng: “Chớp mắt đã sang thu, tháng hai mùa xuân năm sau tới kỳ khảo thí. Đây là khoa cử đầu tiên từ lúc trẫm đăng cơ đến nay, trẫm phi thường coi trọng. Cho nên muốn phái hoàng đệ sang năm đi Giang Nam một chuyến vì trẫm chọn lựa rường cột nước nhà, không biết hoàng đệ có nguyện ý vì trẫm phân ưu?”

*Bì tiếu nhục bất tiếu: bên ngoài cười bên trong không cười

“Trong triều có rất nhiều người uyên bác hơn hạ thần, vì sao hoàng thượng không phái họ đi, so với họ thần nào có năng lực chi đây? Hạ thần sợ mình không đủ tài năng đảm đương trọng trách này, thỉnh xin hoàng thượng phái người khác.” Phương Đàn đứng lên từ chối.

“Ai nha, hoàng đệ không cần khiêm tốn, trẫm biết năng lực của ngươi có thừa. Lần này khoa cử không phải chuyện nhỏ, nếu như không xong sẽ tổn hại uy danh của trẫm. Phái những người khác trẫm không yên lòng, ngươi cùng trẫm là máu mủ tình thâm, là người thân của trẫm, ngươi đi trẫm mới an tâm.” Phương Hàng xua tay dối trá bạo biện.

https://thuviensach.vn

Ý Phương Hàng đã rõ ràng, chuyện này làm xong chưa chắc được khen thưởng, nhưng một khi làm sai còn có thể nguy hiểm đến tính mạng. Nếu đã như vậy, nàng cần gì phải lao vào vũng bùn này: "Thần..." Phương Đàn còn muốn chối từ.

Phương Hàng híp mắt, ngữ khí mang theo sát ý: "Lẽ nào ngươi muốn kháng chỉ sao?" Cơ bản mà nói chuyện này là củ khoai nóng bỏng tay, nếu mình đã muốn y đi, y nhất định phải đi. Bằng không chính là kháng chỉ!

Nếu như bây giờ nàng trả lời là không đi, Phương Hàng càng có lý để giết nàng. Phương Đàn cực kỳ thận trọng cân nhắc một phen, sau đó mới vạn bất đắc dĩ quỳ xuống hành lễ nói: "Thần nguyện hết lòng hết sức vì hoàng thượng."

Phương Đàn vỗ tay tán thưởng: "Trẫm lập tức ban thánh chỉ xuống, ngươi nhận lệnh làm khâm sai đại thần, thay trẫm đi Giang Nam. Trẫm ban cho ngươi một tấm kim bài, thấy kim bài như thấy trẫm."

"Tạ ơn hoàng thượng." Phương Đàn quỳ xuống thi lễ, lời còn chưa dứt liền đã nghe hắn nói tiếp: "Hoàng đệ, tiên đế chỉ có hai người con trai là trẫm và ngươi, tiên đế mặc dù truyền lại ngôi vị hoàng đế cho trẫm, nhưng thiên hạ này cũng có một nửa là của ngươi. Nếu hai người chúng ta hợp lực trị quốc, nhất định có thể thịnh thế, sử sách lưu tên! Hoàng đệ ý như thế nào?" Đánh một gậy rồi lại cho ăn kẹo ngọt, lời nói của Phương Hàng tuy dễ nghe, nhưng tất cả đều là giả dối. Sự còn chưa thành đã hứa hẹn lợi ích, thiên hạ nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Phương Đàn vội vã cúi đầu: "Thần không dám, thần nguyện vì hoàng thượng cúc cung tận tụy, chết không từ nan."

"Được được được, vậy vất vả hoàng đệ một chuyến, đợi sau khi ngươi từ Giang Nam trở về trẫm sẽ trọng thưởng!" Phương Hàng thấy mục đích đã đạt được, tươi cười dối trá nói với Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

Người bình thường nghe được những lời như vậy nhất định sẽ cảm khái ân đức của Phương Hàng, riêng Phương Đàn trong lòng biết việc này không phải việc tốt, thờ ơ đáp lời: “Tạ ơn hoàng thượng.” Lần đi này không biết là cát hay hung, nàng mới vừa nghĩ đến không biết có nên phái thêm ám vệ theo bên người Tống Ứng Diêu hay không, Phương Hàng lại hào phóng nói rằng: “Trẫm nghĩ ngươi vừa thành hôn nên cho phép ngươi mang em dâu cùng đi thưởng ngoạn Giang Nam mỹ cảnh.”

Phương Đàn không nghĩ hắn lại thâm hiểm như vậy muốn kéo Tống Ứng Diêu vào cuộc, chuyện này thật không tốt, vội vàng nói: “Hoàng thượng thật không thể, Vương phi thân thể yếu đuối, từ khi gả vào vương phủ thường xuyên sinh bệnh. Thần sợ nàng không chịu được trên đường bôn ba. Hơn nữa nàng là nữ lưu, đi theo thần chỉ sợ làm lỡ sự tình mà thôi, cũng không trợ giúp được gì.”

“Cái này...” Phương Hàng thấy y phản ứng như vậy rất hài lòng, chứng thực Tống Ứng Diêu ở trong lòng y chiếm vị trí trọng yếu, xem ra tin tình báo là thật. Hắn giả vờ trầm ngâm một hồi nói: “Trẫm cũng có nghe nói, nhưng hoàng đệ phải ở Giang Nam một quãng thời gian, nếu không có người hầu hạ bên cạnh, e là không được tốt.”

“Thần sẽ mang theo người hầu.” Phương Đàn lông mày nhíu chặt.

“Nghe nói Giang Nam mỹ nữ rất nhiều, hắn là hoàng đệ muốn...” Phương Hàng ý tứ sâu xa liếc Phương Đàn.

Phương Đàn ra vẻ giống như bị hắn đoán đúng tâm tư, cười cợt: “Bị hoàng thượng đoán được rồi, hoàng thượng thực sự là thần cơ diệu toán.” Lại khẩu thị tâm phi nói rằng:“Vương phi nếu như theo bên người, vậy thì không tiện hành động.”

Phương Hàng đắc ý ngửa mặt lên trời cười to. Chờ Phương Đàn khuất bóng, nụ cười trên mặt hắn đột nhiên dừng lại, cắn răng nghiến lợi nói:

https://thuviensach.vn

“Hoàng đệ này của trẫm thật sự là giả nhân giả nghĩa!” Gương mặt nở nụ cười âm hiểm: “Bất quá vẫn là trẫm thắng! Hahaha “

Thạch Tu từ phía sau ngự thư phòng đi ra, khom lưng nịnh hót: “Hoàng thượng quả nhiên anh minh.”

Phương Hàng đắc ý nói với Thạch Tu: “Đến kỳ thi mùa xuân năm sau, trẫm không hy vọng gặp lại hoàng đệ, cũng không muốn nó còn có con cái mồ côi trong bụng mẹ. Có nghe hay không?” Nhổ cỏ không tận gốc, gió xuân lại sinh sôi. Phương Hàng không phải người nhân từ. Bất luận Phương Đàn có mang Tống Ứng Diêu theo hay không, hắn vẫn đưa hai người bọn họ vào chổ chết.

Phương Đàn ra khỏi ngự thư phòng chợt nhớ đến một người, dừng bước ngước nhìn mặt trời, trong lòng tính toán thời gian, giờ này chắc là vừa vặn Quốc tử giám vừa tan học.

Từ ngày về nhà lại mặt, Tống Ứng Diêu mang chuyện Tống Bằng Trình nói với nàng, nàng liền đem đệ ấy sắp xếp vào học tập trong Quốc tử giám, cũng không biết học hành ra sao rồi. Nghĩ đến Tống Ứng Diêu cũng đã lâu không gặp đệ của mình, lúc này vừa vặn tan học, liền muốn một chuyến đi Quốc tử giám mang Tống Bằng Trình về cho Tống Ứng Diêu nhìn một chút.

Khi Phương Đàn đến Quốc tử giám, bọn học trò đang năm tụm ba nói chuyện nhao nhao ồn ào từ trong đi ra, đúng là tan học.

Tống Bằng Trình đi ra thì nhìn thấy xe ngựa của Phương Đàn trước cửa Quốc tử giám, có chút không tin được, còn sợ mình nhìn lầm kiệu của ai. Đợi đến khi trông thấy người dẫn hắn vào Quốc tử giám- Hoán Sơn thúc thúc đưa tay vẫy vẫy, mới tin là mình không nhìn lầm, vội vã cùng bạn học chào một tiếng, xong liền hướng xe ngựa Phương Đàn chạy đến.

https://thuviensach.vn

“Hoán Sơn thúc thúc, thúc làm sao ở đây?” Hắn mới vừa mở miệng hỏi, chỉ thấy Hoán Sơn hướng về bên trong xe ngựa nói cái gì đó, mành xe ngựa xốc lên, Phương Đàn từ bên trong bước xuống.

“Tả phu (anh rể)?” Ý thức được mình gọi sai, vội vã sửa lại: “Vương Gia, vì sao lại đến Quốc tử giám.”

Tống Ứng Diêu và Tống Bằng Trình trường giống nhau đến mấy phần, Phương Đàn xuống xe ngựa thấy Tống Bằng Trình đang sợ sệt nhìn mình, trong lòng nghĩ lúc Tống Ứng Diêu còn nhỏ có thể hay không cũng giống như vậy, liền đưa tay đi sờ sờ đầu của hắn nói: “Tỷ tỷ của ngươi nhớ ngươi, để bản vương dẫn ngươi đi gặp nàng.”

“Có thật không?” Tống Bằng Trình kinh hỉ mở to hai mắt hỏi, nhưng lập tức lại trở nên ảm đạm “Nhưng Phu tử nói buổi chiều còn phải đi học.”

Phương Đàn vỗ bờ vai của hắn an ủi: “Không có chuyện gì, bản vương sẽ cho người nói cho hắn biết một tiếng.”

“Thật ư!” Tống Bằng Trình vừa nghe đến Phương Đàn nói như vậy liền nhảy nhót như chim xanh. Phương Đàn mỉm cười lắc đầu, hài tử quả nhiên đều không thích học hành, chính mình khi còn bé cũng như thế.

Hai người lên xe ngựa, trực tiếp về Thành vương phủ.

Tống Bằng Trình vừa xuống xe ngựa, nhìn thấy phủ đệ Thành vương phủ cao to kinh ngạc hỏi: “Đây chính là nhà của Vương Gia sao?”

Phương Đàn gật đầu: “Đúng vậy “

“Tỷ tỷ đang ở bên trong sao?”

Phương Đàn thấy hắn đắn đo suy nghĩ, cười nói “Tỷ tỷ của ngươi không ở trong nhà của bản vương thì ở nhà ai đây? Đừng lo lắng, vào đi thôi.”

https://thuviensach.vn

“Được.”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 28: May Áo

Tống Ứng Diêu nghe người ngoài cửa nói Vương Gia trở về, liền ra ngoài đón ngài ấy, không nghĩ rằng sẽ gặp được Tống Bằng Trình, nàng ngạc nhiên không thôi. Tống Bằng Trình nhìn thấy Tống Ứng Diêu, vừa gọi nàng vừa chạy nhanh đến nhào vào lòng Tống Ứng Diêu:"Tỷ tỷ!"

Tống Ứng Diêu vỗ vỗ đầu Tống Bằng Trình, trợn mắt hỏi: "Bằng Trình, đệ làm sao đến đây?"

"Là anh rể dẫn đệ tới."

"Anh rể?" Tống Ứng Diêu ngẩng đầu lên thấy Phương Đàn đang chăm chú nhìn nàng, thấp mi cười hỏi "Đã ăn cơm chưa?"

"Còn chưa?" Tống Bằng Trình lắc đầu.

Phương Đàn trông thấy hai tỷ đệ thâm tình, trong lòng muốn ganh tị rồi, làm bộ lơ đãng bên cạnh nói: "Nam tử hán đại trượng phu, cũng không thể mỗi ngày ôm tỷ tỷ mãi được." Tống Bằng Trình nghe vậy lập tức đẩy tỷ tỷ của mình ra: "Anh rể nói rất đúng, Bằng Trình sau này không ôm tỷ tỷ nữa!"

Tống Ứng Diêu oán trách nhìn nàng một cái, nắm tay Tống Bằng Trình: "Cùng ăn cơm đi." Sau khi Tống Bằng Trình dùng cơm xong, lại cùng Tống Ứng Diêu tán gẫu trăm chuyện, nhân tiện nói với nàng rằng hiếm khi có dịp ra khỏi Quốc tử giám một chuyến, đệ ấy muốn về thăm nhà một chút, Tống Ứng Diêu nghĩ hắn một tháng chỉ có thể về nhà một lần nên đồng ý với đệ ấy, để hạ nhân đưa đệ ấy về nhà.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn thấy Tống Bằng Trình đi rồi mới bước vào trong phòng ngủ thấy Tống Ứng Diêu quay lưng ra cửa ở trên bàn đang làm cái gì đó, Phương Đàn lặng lẽ tới gần Tống Ứng Diêu từ phía sau lưng ôm eo của nàng.

Tống Ứng Diêu bị người ta đột nhiên ôm giật cả mình, quay đầu lại nhìn thấy hóa ra là Phương Đàn bĩu môi trách hờn: “Hù chết thần thiếp rồi!”

“Ngoại trừ bản vương, còn ai dám đối với nàng như vậy?” Phương Đàn cười nói ôm lấy Tống Ứng Diêu, đem cằm tựa lên vai của nàng hỏi: “Nàng đang làm gì?”

Tống Ứng Diêu tay cầm vải trả lời: “Mùa đông sắp đến, thiếp muốn may cho Vương Gia áo ấm.”

Phương Đàn kéo kéo ngón tay của Tống Ứng Diêu: “Những chuyện này có thêu nương làm là được rồi, nàng không cần phải lo!” Đỡ bờ vai của nàng, làm cho nàng xoay người đối viện với mình, Phương Đàn cúi thấp người muốn hôn lên đôi môi của nàng, liền bị nàng vươn ngón tay ra chặn lại lắc đầu: “Không được!”

Phương Đàn thở dài một hơi, xoay người tiêu sái ngồi vào ghế, rót cho mình một chén trà: “Thật không có cách nào với nàng.”

Tống Ứng Diêu cười cười không nói lời nào, cầm thước đo đến sau lưng Phương Đàn đo độ rộng vai của nàng: “Vương Gia ăn nhiều thêm một chút. Gầy thật không tốt.” Vai của Vương Gia nhà nàng còn không bằng hai ba phần vai của những nam tử bình thường.

Phương Đàn cầm chén trà ngưng trệ bên môi, một lát mới nói rằng: “Ăn nhiều hơn nữa cũng vô dụng, trời sinh ta như vậy.” Sau đó mang trà bên trong chén uống một hơi.

https://thuviensach.vn

Nang kéo Tống Ứng Diêu qua, tay đặt trên vai nàng ấy: “Đừng đo nữa, bản vương nói cho nàng nghe chuyện quan trọng.”

Tống Ứng Diêu thấy nàng một mặt nghiêm túc, cho rằng nàng có chuyện vô cùng trọng yếu muốn nói với mình liền đi tới trước mặt nàng hỏi: “Ngài định nói chuyện gì?”

Phương Đàn nghiêm trang: “Đây là một bí mật, bản vương ẩn sâu nhiều năm nay.”

Tống Ứng Diêu ngạc nhiên: “Là bí mật gì?” Vương Gia tuy rằng cùng nàng rất thân mật, thế nhưng hai người cho dù dựa lại gần nhau nàng cũng không đoán được nội tâm của Vương gia đang suy nghĩ gì. Phương Đàn đối với nàng như một mê cung không lời giải, muốn thấu hiểu được Vương gia, nàng có lẽ phải dùng thời gian cả đời, dù có như vậy nàng cũng thấy mãn nguyện. Chỉ cần có thể ở lại bên cạnh Phương Đàn, mặc kệ làm gì cũng được. Không nghĩ Phương Đàn sẽ chủ động nói với nàng bí mật của mình.

Phương Đàn vẫy vẫy tay ra hiệu cho nàng cúi đầu đến gần mình: “Nàng đưa lỗ tai qua đây, bản vương nói nhỏ cho nàng nghe.”

Tống Ứng Diêu thuận theo đưa lỗ tai về phía Phương Đàn, muốn thật lòng nghe Vương gia nói chuyện, không nghĩ tới Phương Đàn lại đột nhiên hôn vào má của nàng.

“Này chính là bí mật của bản vương.” Phương Đàn mỉm cười.

Tống Ứng Diêu che hai gò má bị nàng hôn đến đỏ mặt, cắn môi dậm chân nói: “Vương Gia!”

Phương Đàn cười haha, nguyên lai chuẩn bị nói rõ với nàng chuyện đi Giang Nam, nhưng vì tránh cho nàng sớm phải lo lắng, Phương Đàn vẫn quyết định qua một thời gian rồi hãy nói.

https://thuviensach.vn

Năm nay tuyết đổ sớm, ngày mùng 8 tháng chạp mà trên đất đã trải một lớp tuyết dày, trong sân phủ Thành vương cây cối cũng khoát lên màu áo bạc. Bên ngoài tuyết trắng mênh mang, trời đông giá rét, vạn vật hiu quạnh, mà trong phòng vẫn như trước đây, ấm áp như xuân. Phương Đàn vì muốn bồi Tống Ứng Diêu nhiều một chút nên đã mang thư phòng chuyển đến bên trong phòng ngủ, những ngày không vào triều, các nàng cả ngày cùng nhau không biết chán. Ở chung một trong phòng, cho dù hai người đều không nói lời nào, bận bịu các việc, khi dừng công việc một chút ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy đối phương ngay bên cạnh mình, trong lòng cảm thấy thật tràn đầy hạnh phúc.

Tống Ứng Diêu cầm kim khâu mũi cuối cùng của chiếc áo ấm, thắt đầu chỉ chặt chẽ, nàng đưa răng trắng ngần cắn đứt sợi chỉ, ngẩng đầu nhìn Phương Đàn đang viết tấu chương hỏi: “Vương Gia, đã xong chưa?”

“Còn một chút xíu, sao vậy?” Phương Đàn mang ngẩn đầu lên lưỡng lự giơ bút viết.

“Thiếp muốn cho ngài thử áo mới, nếu như có chổ nào không vừa thiếp sẽ sửa lại.”

“Ừ? Nàng chờ một chút.” Nói xong tay nhanh tốc độ.

Sau một nén nhang, nàng buông bút nói: “Xong rồi.” Liền không xem lại tấu chương, đứng dậy rời khỏi bàn trực tiếp cởi áo ngoài ra: “Đem áo qua đây, bản vương thử xem.”

Tống Ứng Diêu nghe vậy, thu thập xong kim khâu các thứ, tay cầm áo ấm mặc vào cho Phương Đàn, sau khi mặc vào, nàng thay Phương Đàn chỉnh sửa vạt áo lại cho ngay ngắn, Phương Đàn ôm nàng hổ thẹn nói: “Gần nhất triều đình có nhiều việc, ta lạnh nhạt với nàng rồi.” Hoàng đế vì lợi dụng giá trị của nàng, không ngừng sắp xếp nàng đủ thứ công việc,

https://thuviensach.vn

nàng mệt mỏi quá chừng, muốn có thời gian bồi tiếp Tống Ứng Diêu cũng khó khăn.

Tống Ứng Diêu ôm eo của nàng, hiểu ý nói: “Thiếp đều biết, Vương Gia không cần lo lắng cho ta.”

Phương Đàn thở dài, nàng xưa nay không hề có dã tâm đoạt ngôi soán vị, nàng chỉ muốn bảo đảm cho người mình yêu cơm no áo ấm, bình an một đời.

Tống Ứng Diêu lo lắng nhíu mày: “Lần đi Giang Nam, hung hiểm dị thường, Vương Gia thật sự muốn đi sao?” Phương Đàn mang tất cả mọi chuyện nói với nàng khiến nàng lo lắng không an.

“Làm sao có thể không đi. Khi tiên đế lâm chung từng lập lời thề tận tâm tận lực phụ tá hoàng thượng, thế nhưng hoàng thượng bây giờ đã không tin tưởng ta, ta sẽ giúp hắn xử lý chuyện ở Giang Nam, coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.” Phương Đàn nhắm mắt tim đau nói rằng: “Chờ xong chuyện ở Giang Nam, ta sẽ từ quan, mang nàng cùng Thái phi quy ẩn sơn lâm.” Miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn lo lắng sau khi nàng đi rồi, Phương Hàng sẽ đối xử như thế nào với lê dân bách tính. Thật sự nỗi niềm này có thể buông xuống sao?

“Nàng có chờ ta không?.”

“Thần thiếp sẽ chờ.” Bất luận bao lâu cũng sẽ chờ.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 29: Bạc Đầu

Phương Đàn ôm sướng tay xong rồi mới buông Tống Ứng Diêu ra, nhìn y phục trên người mình cười nói: “Nàng may quần áo rất hợp với ta.”

Tống Ứng Diêu giúp nàng chỉnh sửa vạt áo tỉ mỉ trên dưới, hài lòng trong dạ, xác thực rất thích hợp với ngài ấy: “Vậy ngài cứ mặc đi, đừng thay đổi.”

Phương Đàn không ý kiến, Tống Ứng Diêu giúp nàng cột chắc đai lưng, xoay người cầm lấy ngọc bích bên cạnh, vừa nhìn Tống Ứng Diêu nhận ra đây là khối ngọc hôm đó ném vòng được thưởng, lơ đãng hỏi: “Vương Gia sao không đeo khối ngọc đã đưa cho thiếp?”

Phương Đàn nhìn xuống khối ngọc đeo bên người mình, nghe thấy nàng ấy hỏi như thế có phần ấp úng nói: “Lâu lâu cũng nên thay đổi mà, không phải sao?”

Tống Ứng Diêu cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, thật lòng buộc chặt ngọc bội.

Phương Đàn nhìn ngoài cửa sổ dồn tuyết rơi không ngớt: “Chờ khi tuyết ngừng rơi chúng ta ra ngoài một chút đi, tản bộ cũng tốt.”

Trận tuyết này xem vậy mà không nhỏ trái lại càng rơi càng nhiều, mãi đến tận hôm trừ tịch (giao thừa) mới dần ít lại. Sáng nay từ sớm đã bắt đầu nghe tiếng pháo vang đến tận bây giờ, trời tối khói pháo bay lên khắp nơi trên không trung, bầu trời đen nmở ra từng đoá từng đoá hoa lửa rực rỡ.

https://thuviensach.vn

“Vương Gia bên kia thật đẹp.” Tống Ứng Diêu đẩy cửa phòng ngủ bên ngoài ào ào gió tuyết, từng tiếng pháo ồn ào huyên náo hòa lẫn với âm thành gió tuyết lạnh lẽ tràn vào, nàng vội vã đóng cửa lại ngăn chúng xông vào phòng. Cẩn thận thu ô và cởi áo choàng ra, phủi lớp tuyết trên người xuống, vẫn không có người nào đáp lại lời nàng, nàng lại kêu một thêm tiếng: “Vương Gia?”

Lúc này phía sau bàn viết mới có người đáp lại: “Hả?”

“Vương Gia còn chưa xong việc sao?” Tống Ứng Diêu đi đến sau lưng Phương Đàn hỏi. Ăn xong cơm tất niên Phương Đàn đi vào thư phòng bận rộn mãi đến tận bây giờ.

“Bản vương sau tết phải đi Giang Nam rồi, ta sợ đến lúc đó sẽ nhiều việc vì thế sớm sắp xếp.” Phương Đàn vừa viết vừa nói.

Lúc Tống Ứng Diêu đi vào, một thân mang theo hơi lạnh, Phương Đàn cảm giác được điều đó, nàng dừng bút ngẩng đầu lên xem gương mặt nhỏ của Tống Ứng Diêu đã lạnh đến ửng hồng, đưa tay qua vuốt ve lòng bàn tay của nàng, cau mày hỏi “Còn lạnh không?”

Tống Ứng Diêu mỉm cười: “Thiếp không có chuyện gì, Vương Gia tiếp tục công việc đi.”

Phương Đàn dùng chính nhiệt độ của mình sưởi ấm tay cho Tống Ứng Diêu, liếc mắt nhìn giấy bút trên bàn, suy nghĩ một chút mới nói: “Không làm nữa, bồi Vương phi vẫn quan trọng hơn.”

Tống Ứng Diêu nghe vậy ý cười càng sâu.

Tuyết ngừng rơi, hạ nhân trông cửa vương phủ khoanh tay tán gẫu chuyện nhà, bọn họ được Vương phi thưởng bạc, mỗi người đều vui cười hớn hở, trên người họ lại ăn mặc áo bông mới tinh ấm áp, không ai thèm oán giận khí trời lạnh lẽo. Mọi người thấy Vương Gia cùng Vương phi từ

https://thuviensach.vn

trong sân đi ra, vội vã đạp tuyết đi tới trước mặt hai người hành lễ, Phương Đàn để cho bọn họ đứng lên, thủ vệ cất giọng hỏi: “Vương Gia, Vương phi muốn đi đâu? Có cần hạ nhân sắp xếp xe ngựa không?”

Phương Đàn khoát tay áo, thở ra khói nói rằng: “Không cần, bản vương cùng Vương phi muốn đi ra ngoài một chút mà thôi, mở cửa đi.”

Mọi người cung kính tuân mệnh, cùng nhau dùng sức mở cửa lớn.

Khí trời lạnh giá, trên đường không náo nhiệt nhiều như trước kia, vài ba cửa sạp mở cửa, các lão bản nằm lì trên quầy buồn bực nhìn người qua đường hi vọng gặp được vị khách nhiều tiền nào đó. Sạp nào cũng như sạp nấy, lối vào đều treo đèn lồng, hai bên cửa dán đôi câu đối mới tinh, một cảnh tượng vui vẻ chào đón năm mới. Trên đường tuy ít nhưng vẫn có người đi lại, tay cầm đèn lồng vội vã chạy về nhà đoàn viên, nào có như hai người bọn họ nhàn nhã thế kia. Nếu tình cờ nhìn thấy một hai người đi chậm là bởi vì họ không có đèn lồng, sợ đi nhanh không cẩn thận sẽ vấp ngã.

Hai người nắm tay chậm rãi đi trên phố, mỗi một bước đều lưu lại trên tuyết dấu chân thật to, một trận gió lạnh thổi qua khiến Tống Ứng Diêu run cầm cập.

Phương Đàn dừng bước lại nhăn nhó: “Nàng xem, nói nàng mặc áo nhiều vào nàng lại không nghe, trời lạnh lắm“. Phương Đàn giúp Tống Ứng Diêu đội lên mũ áo choàng, cột dây chặt chẽ, nàng còn thấy chưa đủ muốn cởi áo choàng khoác lên cho Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu vội ngăn cản nàng: “Thiếp như vậy là được rồi.”

Phương Đàn không biết làm cách nào nên thả tay đang nắm dây buộc áo mình ra, bung mở ô trong tay che cho nàng.

https://thuviensach.vn

Chốc lát sau tuyết lại rơi, tuyết cứ từ trên cao rơi xuống thật nhiều. Tống Ứng Diêu đưa tay ra khỏi tán ô hứng những bông tuyết, phút chốc hoa tuyết đã đầy tay, Tống Ứng Diêu để chúng gần miệng mình thổi một hơi, hoa tuyết trong tay bay lượn hòa vào với hoa tuyết đang rơi bên ngoài. Nàng cảm thấy rất vui, quay đầu lại Phương Đàn, phát hiện trên vai và mũ của Vương gia đầy tuyết. Nàng vẫn hồn nhiên không biết nguyên nhân là do Phương Đàn đều hướng tán ô về phía nàng, mà chính mình lại không cần che chắn bao nhiêu.

Tống Ứng Diêu nhắc nhở Phương Đàn: “Vương Gia, trên đầu ngài đều là tuyết, mau vuốt xuống đi, không sẽ nhiễm lạnh.” Nói xong liền muốn nhón chân lên phủi tuyết cho Phương Đàn.

Phương Đàn kéo lại tay của nàng, càng khuynh tán ô xuống: “Nàng ngốc, ô này tán nhỏ, chỉ có thể che khuất một người, che khuất cho nàng là được rồi.”

“Vương Gia thu ô lại đi.” Tống Ứng Diêu kiên định.

“Tại sao?” Phương Đàn nhíu mày nói.

Tống Ứng Diêu thừa dịp Phương Đàn không chú ý cởi mũ của mình ra, buông bàn tay hai người đang nắm chặt chạy về phía trước hô lớn “Bởi vì thiếp muốn cùng Vương Gia sống đến bạc đầu!” Nếu như có thể như vậy cùng nhau đến già, thật tốt biết bao.

Phương Đàn nghe vậy đầu tiên là nở nụ cười, thấy nàng cởi mũ xuống lại nhíu mày: “Nàng đừng chạy, nhanh kéo mũ lên, đường trơn cẩn thận!” Chân cất bước đuổi theo.

Lúc quẹo sang góc đường bỗng có một tiếng nổ lớn dọa Tống Ứng Diêu sợ hãi, nàng đột ngột dừng chân, nhưng đường tuyết trơn nên chân dừng không được khiến nàng trượt vòng quanh. Phương Đàn chạy theo phía sau nhìn thấy nàng như thế vội chạy đến nắm tay của nàng. Lúc va vào tường

https://thuviensach.vn

Phương Đàn đã chắn trước mặt cho nàng, trán Tống Ứng Diêu liền như vậy va vào ngực của Phương Đàn, Phương Đàn bị nàng va chạm đau đớn phát ra tiếng rên. Tống Ứng Diêu sợ hãi không thôi ngẩng đầu lên hỏi: “Vương Gia ngài không sao chứ.” Giơ tay lên muốn đi kiểm tra ngực của nàng.

Phương Đàn ngăn tay của nàng lại, xoa xoa vào ngực mình: “Không có chuyện gì.” Không nhịn được ho khan một cái, xem ra là va đập không nhẹ.

Tống Ứng Diêu gấp đến nỗi sắp rơi nước mắt: “Nếu không chúng ta trở lại tìm phủ y xem sao đi.”

“Ta không sao.” Phương Đàn mỉm cười nói, trái lại giơ tay lên xoa xoa trán của nàng: “Chắc nàng đau lắm phải không?”

“Thiếp cũng không có chuyện gì.” Tống Ứng Diêu trả lời. Phương Đàn thấy vậy nên hỏi “Vừa nãy có chuyện gì?”

Tống Ứng Diêu quay đầu đi tìm kẻ đốt pháo, lại phát hiện mấy đứa nhỏ vừa nãy đốt pháo đã chạy mất tăm hơi nên đành nói: “Thiếp không cẩn thận trượt chân mà thôi.”

Nàng xoay đầu lại thấy Phương Đàn đang dịu dàng nhìn mình, Tống Ứng Diêu trong lòng hốt hoảng chỉ nghe Vương gia nói với nàng rằng: “Nàng bị bản vương bắt được rồi! Nhanh kéo mũ lên!”

“Không được! Không được!” Tống Ứng Diêu vừa hô vừa xoay người muốn chạy, lại bị Phương Đàn vững vàng giữ chặt.

Phương Đàn xoay người liền đem nàng ấn lên tường: “Ghẹo bản vương, còn muốn chạy sao?”

“Vương Gia định làm gì? Đây là bên ngoài...” Tống Ứng Diêu kinh ngạc không thôi.

https://thuviensach.vn

“Bên ngoài thì làm sao?” Phương Đàn nhướng mày hỏi.

Tống Ứng Diêu ấp úng trả lời “Sẽ bị người ta nhìn thấy...”

“Ta không sợ.” Phương Đàn kề sát gò má của nàng, hơi thở nóng bỏng phủ lên mặt nàng, Tống Ứng Diêu chỉ cảm thấy mặt đỏ tía tai, vài giây sau đã lâm vào cơn mê tình ái.

Mấy đứa trẻ vừa nãy đốt pháo ở góc đường vốn định quay lại xem người bọn chúng dọa có sao không, không nghĩ rằng lại thấy cảnh hai người kia đang hôn nhau, vội vã che mắt của mình lại lập tức giải tán.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 30: Xuất Phát

Chờ các nàng trở lại đã sắp sang giờ tý, thủ vệ cầm một dây pháo lớn đứng ở cửa chờ đợi từng canh giờ qua. Phương Đàn cầm dây pháo trong tay hạ nhân nói với Tống Ứng Diêu: “Chúng ta ở đây xem bọn họ đốt pháo đi?”

Tống Ứng Diêu vừa rồi bị nổ một cái đã hoảng hồn nên nàng do dự.

Phương Đàn nhìn nàng hỏi: “Hay là nàng thử đi?”

Tống Ứng Diêu lập tức lắc đầu.

Chờ đến khi tiếng mõ báo tân niên đầu tiên vang lên, mọi nhà bắt đầu đốt pháo trước cửa nhà mình, âm thanh vang lên đầy trời, xác pháo múa lượn khắp nơi nơi. Khi hạ nhân vương phủ bắt đầu nhen lửa, Tống Ứng Diêu rốt cục sợ hãi đứng dúi đầu vào ngực Phương Đàn như đà điểu, hai tay bưng kín lỗ tai của mình lại.

Phương Đàn thấy bộ dạng của nàng không nhịn được cười, đem bàn tay của mình áp lên trên đôi bàn tay của nàng, hy vọng có thể giảnm bớt tiếng nổ cho nàng. Chính mình lại bình tĩnh nhìn dây pháo trước mặt nổ tung, phát sinh tia sáng chói mắt.

Một trận pháo nổ qua đi, sau đó hoa khói lại bay lên trời tỏa ra rọi sáng đêm đen. Năm cũ qua đi, năm mới đến rồi, hi vọng hàng năm đều có thể mưa thuận gió hòa, bách tính an vui, mọi chuyện đều có thể vừa lòng đẹp ý, hạnh phúc mỹ mãn.

https://thuviensach.vn

Kỳ thi mùa xuân bắt đầu vào ngày mùng 9 tháng 2, trước đó còn phải chuẩn bị chu đáo nên Phương Đàn vừa qua tết nhất định phải rời khỏi kinh thành đi Giang Nam.

Đông đi xuân đến, tuyết đọng trên núi đều đã hóa thành dòng suối chảy từ trên đỉnh xuống chân núi, gặp phải nơi nào trũng liền ngưng lại, tích tụ thành vũng nước nhỏ theo nắng nóng mặt trời bốc hơi dần dần hòa vào không khí. Băng tuyết tan rã, vạn vật thức tỉnh, mùa đông đã qua, xuân sang se lạnh, trên đường người người vẫn như trước mặc quần áo mùa đông dày cợm. Một nụ hoa nho nhỏ lặng lẽ sinh sôi nơi góc tường chờ mong một ngày có thể hoàn toàn nở rộ.

Lúc này bên ngoài Thành vương phủ, mặt trời vừa mọc tỏa ánh nắng xuống khoảng sân trống trước đại môn phủ Thành vương, sưởi ấm mặt đất, bụi trần dưới ánh mặt trời reo vui. Chi ca một tiếng, cửa lớn Vương phủ mở ra, lớp bụi đường phảng phất tung bay về đâu đó.

“Vương Gia ở bên ngoài phải chăm sóc thật tốt chính mình. Đến giờ phải ăn cơm, đúng hạn phải ngủ, đừng bận rộn mà quên hết. Còn có hiện tại tuy đã đầu xuân, nhưng thời tiết vẫn còn lạnh, ra ngoài nhớ mặc thêm quần áo, chớ vì mát mẻ mà ăn mặc phong phanh. Mọi thứ thiếp đã chuẩn bị cẩn thận, giao cho Hoán Sơn. Ngài cần gì cứ gọi hắn đưa....” Tống Ứng Diêu vừa cùng Phương Đàn tay trong tay từ phủ đi ra, vừa không ngừng to nhỏ dặn dò. Trong lòng vẫn chưa yên tâm, hướng Hoán Sơn nói: “Hoán Sơn, ngươi phải nhắc nhở Vương Gia.”

Hoán Sơn cung kính hồi đáp: “Vâng.”

“Ta biết rồi, còn gì nữa không?” Phương Đàn dừng bước lại, ôn nhu nhìn nàng, cười nói. Trong lòng rất hưởng thụ có một người như thế quan tâm mình.

https://thuviensach.vn

“Vương Gia sao không để Khởi Tú đi cùng với ngài đi, nàng khá là tỉ mỉ.” Tống Ứng Diêu lại một lần nhắc đến.

“Khởi Tú ở lại cùng nàng, ta không mang theo. Hơn nữa ta chỉ là đến Giang Nam một chuyến mà thôi, chẳng mấy chốc sẽ trở về, nàng không cần quá lo lắng.”

“Nhưng là...” Tống Ứng Diêu do dự.

Phương Đàn thấy nàng xoắn xuýt, tâm tư cười trêu nói: “Lẽ nào nàng sợ ta ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt sao? nên muốn phái Khởi Tú đi theo giám sát bản vương?”

Khởi Tú phía sau nghe vậy lập tức khom người nói: “Nô tỳ không dám.”

“Ta chỉ đùa một chút thôi, đứng lên đi.” Phương Đàn nói với Khởi Tú, Khởi Tú lập tức đứng lên đến.

Tống Ứng Diêu kiên định trả lời:“Thiếp tin tưởng Vương Gia.” Nếu như mấy tháng trước có người hỏi Tống Ứng Diêu vấn đề này, nàng khẳng định không dám trả lời, nhưng trải qua mấy tháng sống cùng nhau, nàng có chút hiểu rõ Vương Gia, Vương Gia tuy rằng thâm tàng bất lộ, thế nhưng cuộc sống vốn đơn giản, ngoại trừ quốc sự, việc nhà, chuyện bên ngoài hầu như không có điều gì khiến ngài ấy quan tâm.

Xa xa mấy chiếc xe ngựa chạy đến trước cửa vương phủ thì dừng lại, xe phu bình ổn xe ngựa từ trên xe bước xuống, cung kính đứng một bên xe. Nhóm hộ vệ sau đó cũng cưỡi ngựa đến, đi đầu chính là một nam một nữ ăn mặc quân phục, bọn họ nhanh chóng xuống ngựa, chạy đến trước mặt Phương Đàn và Tống Ứng Diêu cùng nhau quỳ xuống hành lễ: “Thuộc hạ tham kiến Vương Gia, Vương phi.”

Tống Ứng Diêu nhìn bọn họ, sau đó lại nhìn Phương Đàn: “Đây là?”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn giới thiệu: “Đây là đội trưởng đội hộ vệ vương phủ.” Ngón tay đồng thời chỉ vào người nam. “Có tên là Trầm Hàn, sẽ cùng bản vương đến Giang Nam.” Lại chỉ vào người nữ nói “Đây là em gái của Trầm Hàn, Trầm Sơ Tình, sẽ ở lại trong vương phủ bảo vệ nàng cùng Thái phi. Nếu như gặp phải nguy hiểm gì, nàng phải gọi cho Sơ Tình đó biết chưa.”

“Thần thiếp ở trong vương phủ vô cùng an toàn, Vương Gia mang hai người họ theo bên người đi!” Tống Ứng Diêu lắc đầu cự tuyệt nói.

Phương Đàn giả vờ: “Vạn nhất có kẻ gây rối xông vào vương phủ thì làm sao đây?”

“Chuyện này...” Tống Ứng Diêu nhất thời nghẹn lời.

Phương Đàn nắm tay Tống Ứng Diêu tay: “Nàng phải nghe bản vương sắp xếp.” Sau đó hướng về Trầm Hàn và Trầm Sơ Tình nói: “Đều đứng lên đi.”

Trầm Hàn cùng Trầm Sơ Tình: “Tạ ơn vương gia.” Hai người đứng lên hầu cận bên cạnh Phương Đàn và Tống Ứng Diêu.

Từ khi xe ngựa đến, Hoán Sơn liền sắp xếp hạ nhân mang hành lý Phương Đàn chuyển lên xe ngựa, lúc này cũng đã chuyển xong rồi, hắn đi tới trước mặt hai người: “Vương Gia hết thảy đều chuẩn bị kỹ càng.”

Phương Đàn đáp: “Được, vậy thì đi.” Nói xong cũng muốn buông tay Tống Ứng Diêu ra.

“Vương Gia...” Tống Ứng Diêu vẫn cầm tay của nàng, không nỡ lòng buông bỏ.”Nếu không, thần thiếp lại tiễn ngài thêm một đoạn nhé”

Phương Đàn quay đầu lại an ủi: “Không cần, nàng cứ an tâm ở lại, cố gắng chờ ta trở về.”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu lúc này mới mím môi buông tay ra nói: “Thiếp cùng mẫu phi sẽ chờ ngài bình an trở về.”

Sau khi Phương Đàn lên xe, Tống Ứng Diêu vẫn đứng trước xe ngựa Hoán Sơn, không yên lòng dặn dò: “Hoán Sơn, ngươi phải chăm sóc thật tốt cho Vương Gia biết không?”

Hoán Sơn trả lời: “Vương phi xin yên tâm, nô tài sẽ.” Sau đó cũng lên ngựa, theo xe ngựa đi xa.

Mãi đến khi xe ngựa tiếng vó ngựa không còn vang nữa, Tống Ứng Diêu mới xoay người mang theo hạ nhân trở lại trong vương phủ.

Trên cửa thành trên có một người dõi theo đoàn xe của Phương Đàn ra khỏi cửa thành, hắn lập tức rời khỏi đó phi ngựa thật nhanh về hoàng cung. Thị vệ hoàng cung ngăn cản, hắn tức thì lấy trong ngực ra một chiếc lệnh bài, thị vệ thấy vậy lập tức thu hồi vũ khí cho hắn vào.

Người này bước nhanh đến hoàng cung, tìm Đại thái giám Thạch Tu thì thầm vài câu, Thạch Tu sau khi nghe xong phất tay để hắn lui ra, chính mình xoay người tiến vào bên trong cung điện, hành lễ: “Hoàng thượng, Thành vương đã rời khỏi thành.”

Phương Hàng mặt không biến sắc: “Mọi người an bài xong chưa?”

“Bẩm hoàng thượng đã an bài xong, đúng lúc sẽ ra tay.”

“Được.” Phương Hàng nói xong khóe miệng lộ ra nụ cười đắc ý.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 31: Bị Tập Kích

Hai ngày sau, đoàn người Phương Đàn đi qua một ngọn núi, hai mặt đều là sườn núi cao cao, đứng trên sơn đạo căn bản là không nhìn thấy được đỉnh núi, hơn nữa hai bên đường cỏ dại mọc cao đến eo, địa thế như vậy thích hợp cho bọn thổ phỉ mai phục. Trầm Hàn cưỡi ngựa phía trước cảnh giác quan sát bốn phía, hướng về nhóm thị vệ phía sau vẫy vẫy tay ra hiệu cẩn thận xung quanh. Thị vệ nhận được tin liền gấp gáp chuẩn bị kiếm trong tay nhìn cảnh vật chung quanh không dám chớp mắt, không dám khinh suất dù chỉ là ngọn gió lùa bông cỏ.

Đột nhiên lỗ tai Trầm Hàn khẽ động, sau đó là một tràng tiếng xé gió trước mặt kéo tới, hắn cấp tốc nắm lấy dây cương, trên lưng ngựa nghiên người né tránh tên sắt nguy hiểm từ xa bay đến.

Tên sắt lướt qua người hắn bắn trúng vào cây trụ gỗ xe ngựa, đầu mũi tên đều chôn sâu trong cộc gỗ, mũi tên không ngừng động đậy, dưới tác động lực bắn xung quanh liền nứt ra mấy khe hở. Có thể thấy được người bắn có sức mạnh khá lớn, một mũi tên này chính là muốn lấy đi tính mạng của Trầm Hàn, may mà Trầm Hàn nhanh nhẹn, nếu không có thể đã ngã xuống.

“Bảo vệ Vương Gia!” Lời vừa nói ra, thị vệ đang trong trạng thái cảnh giác lập tức rút kiếm, bảo vệ Phương Đàn chặt chẽ bên trong xe ngựa.

Từ trên sườn núi liên tiếp truyền đến tiếng cười thô lỗ.

Trầm Hàn dựng kiếm hét to: “Người tới từ phương nào?”

https://thuviensach.vn

Một trận lao xao, từ đối sườn núi đối diện thổ phỉ trong tay đủ loại vũ khí cưỡi ngựa tiến đến xếp hàng ngang chặn đường đoàn xe Phương Đàn.

“Nếu các ngươi muốn đi qua đây phải giao tài sản ra. Bản đại vương nếu như tâm tình tốt sẽ buông tha cho các ngươi.” Lên tiếng là một nam nhân cao to thô kệch, khuôn mặt râu quai nón rậm rạp hung tợn, hắn cầm vũ khí chỉ vào Trầm Hàn khiêu khích, nhìn dáng vẻ có lẽ đây là tên đầu lĩnh.

“Nếu như không thì sao đây?”

Tên râu quai nón nhổ phẹt xuống đất thô bạo nói: “Như vậy thì để mạng các ngươi lại.” Thủ hạ sau lưng của hắn nghe vậy đều giơ vũ khí trong tay, giương cung bạt kiếm, bầu không khí trở bên khẩn trương.

“Ngươi dám!” Trầm Hàn cắn răng nghiến ngẫm.

“Bản đại vương có cái gì không dám?” Râu quai nón đáp trả, hắn nghiêng đầu, ánh mắt lướt qua Trầm Hàn, thấy mấy chiếc xe ngựa thuộc loại xa hoa tráng lệ liền biết trên xe không phải là giàu có một phương thì cũng là quan to quyền thế.

“Ai ngồi trên xe ngựa? Đi ra để bản đại vương nhìn cái coi. Nếu như là nam tử, chỉ cần để kim ngân tài bảo lại bản đại vương sẽ tha cho. Nếu như là nữ nhân thì... hahaha.” Râu quai nón ngửa mặt lên trời cười to, đám lâu la cũng phá lên cười theo.”Nếu vừa ý bản đại vương, ta sẽ giữ lại làm áp trại phu nhân!”

Hoán Sơn cảm thấy giằng co chỉ thêm càng ngày càng nguy hiểm, ngón tay gõ gõ vách xe, sau khi nghe được câu trả lời Hoán Sơn từ phía sau cưỡi ngựa đến phía trước lớn tiếng nói với gã quai nón “Lớn mật, xe ngựa của Thành vương cũng dám cản!”

Râu quai nón thấy bên trong kiệu có người, hắn và người bên cạnh nhìn nhau lại bật cười hô: “Thành vương là cái thá gì? Trời cao, hoàng đế xa,

https://thuviensach.vn

hắn quản không được chúng ta. Ở đây bản đại vương chính là hoàng đế! Ai dám không nghe lời bản đại vương!”

“Có chuyện gì từ từ nói, ngươi muốn bao nhiêu tiền thì nói ra.” Hoán Sơn thương lượng với hắn.

“Nếu như muốn mạng của các ngươi thì sao?” Râu quai nón giọng hung hãn. Bọn lâu la nghe thế lập tức vây quanh đoàn xe cùng với thị vệ gươm đao đối mặt, thị vệ của Phương Đàn càng thêm cảnh giác.

“Ngươi cảm thấy ngươi giết được chúng ta sao?” Hoán Sơn hỏi ngược lại

“Hôm nay không phải ngươi tử chính là ta sống!” Râu quai nón không che giấu mục đích của chính mình nữa, cầm lấy vũ khí hô to một tiếng “Giết” Bọn thổ phỉ nghe được mệnh lệnh dồn dập cầm vũ khí nhằm về phía thị vệ trước mặt. Thổ phỉ mai phục hai bên sườn núi tất cả đứng lên giương cung tên nhắm vào xe ngựa Phương Đàn ngồi.

“Trốn” Trầm Hàn ra lệnh, tên sắt chưa kịp bắn ra thị vệ đã nghiêm chỉnh nấp dưới sườn núi, tên sắt không bắn tới được. Trong nháy mắt xe ngựa của Phương Đàn ngồi bị tên bắn xuyên thành con nhím, ngựa kéo xe kinh hãi hí vang hoảng loạn bung thoát dây cương lao vào bọn thổ phỉ.

Râu quai nón đang dương dương tự đắc nhìn chiến trường đang nghiêng về mình, tuy rằng không rõ những thị vệ kia vì sao lại tránh né không đánh lại, thế nhưng chuyện này cũng không trở ngại việc hắn muốn giết người. Không nghĩ rằng con ngựa bị hoảng sợ kia hướng mình xông tới, nhất thời sợ hãi, vươn mình lăn xuống ngựa, quờ quạng lung tung. Bọn thổ phỉ phía sau mỗi người cố gắng né tránh, tuy vậy có tên bị ngựa giẫm trúng đầu mất mạng tại chổ, có tên ngã ngựa nằm sóng xoài trên đất, khung cảnh này thật sự là “Thảm“.

https://thuviensach.vn

Một đợt mưa tên qua đi, thừa dịp bọn thổ phỉ còn chưa giương tên sắt, nhóm thị vệ nắm chặt cơ hội xông lên sườn núi nhấc đao hạ từng tên thổ phỉ tạo ra cảnh chém giết máu me.

Râu quai nón nằm trên đất la to: “Mau lùi lại” Nhưng đã không kịp, hắn thấy thuộc hạ của mình từng người một bị quân triều đình hạ thủ, không ai trốn được, liền ngay cả chính hắn tuy rằng tránh được con ngựa xông vào, nhưng dù sao cũng né không khỏi bị giẫm vào chân, lúc này muốn chạy thật khó như lên trời. Hắn không dám gọi đồng bọn, thế nhưng làm sao qua mắt được một người. Trầm Hàn tay nhấc bội kiếm từ từ tiến đến trước mặt tên râu quai nón, máu tươi từ mũi kiếm lướt qua nhỏ giọt trên bụi cỏ.

Râu quai nón ngẩng đầu lên sợ hãi nhìn Trầm Hàn, lúc này Trầm Hàn trong mắt tên râu quai nón chính là tử thần đến đòi mạng, không! hắn so với tử thần còn lạnh lẽo hơn. Râu quai nón tay chống chế thân thể, liên tiếp lui về phía sau, hắn lùi về sau một bước, Trầm Hàn tiến lên một bước, không nói câu nào lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt kia so với ánh mắt người chết không khác là bao. Râu quai nón không chịu được, cúi người ở trước mặt Trầm Hàn cầu khẩn: “Xin đại nhân buông tha tiểu nhân đi!”

Trầm Hàn đặt kiếm ở cổ của hắn: “Là ai phái ngươi đến.”

Râu quai nón dường như thấy được một chút hi vọng sống, mắt hắn tỏa sáng ôm chân Trầm Hàn: “Nếu như tiểu nhân nói rồi, đại nhân có thể hay không thả cho tiểu nhân một mạng, tiểu nhân...” Còn không chờ hắn nói xong, Trầm Hàn vung một chiêu kiếm đoạt mạng của hắn.

“Dông dài.” Trầm Hàn nét mặt bình tĩnh không lay động đá văng ra thi thể của hắn ra, cúi người xuống kéo ra râu quai nón của hắn, quả nhiên như Vương Gia sở liệu, chính là người của Phương Hàng.

Trầm Hàm xoay người đi đến xe ngựa, hành lễ: “Vương Gia không sao chứ?”

https://thuviensach.vn

Hoán Sơn cùng thị vệ thu dọn mấy xác chết, ném kiếm trong tay cũng đi đến trước xe ngựa: “Vương Gia, quả nhiên là người của hoàng thượng.”

Phương Đàn dùng quạt trên tay đẩy ra màn kiệu, thân thể không hề bị tổn hại xuất hiện trước mặt hai người, hai người đều thở phào nhẹ nhõm. Lại quan sát bên trong xe ngựa, không có mũi tên nào xuyên qua được, trong lòng không nhịn được đối với Vương gia thầm bội phục, Vương Gia quả nhiên đoán việc như thần. Nguyên lai Phương Đàn đã sớm đoán được hành trình đi Giang Nam lần này sẽ không dễ dàng, vì thế trên đường đi đặc biệt chuẩn bị. Nàng mời người có tay nghề giỏi dùng tường đồng vách sắt bao bọc bên trong xe ngựa, ngay cả cửa sổ xe cũng lắp thêm cửa sắt, gặp phải uy hiếp thì chỉ cần kéo ra là người bên trong bảo đảm an toàn, dù bên ngoài có mưa tanh máu lạnh, vẫn có thể an nhiên ngồi bên trong.

Phương Đàn nhìn chung quanh, trên mặt không một tia dao động: “Sửa sang lại xe ngựa đi rồi lên đường”.Mọi chuyện đang phát sinh hết thảy đều nằm trong dự liệu của nàng.

Hoán Sơn và Trầm Hàn cùng nhau quỳ gối trước Phương Đàn nói: “Xin Vương Gia đừng mạo hiểm lớn như vậy, vạn nhất có xảy ra chuyện gì chúng thuộc hạ làm sao trở tay cho kịp?”

“Đứng lên đi! Bản vương nếu không nắm chắc, sẽ không làm chuyện như vậy. Hơn nữa không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con.” Phương Đàn thản nhiên nói.

Trầm Hàn lên cùng Hoán Sơn cùng nhìn nhau, Trầm Hàn lên tiếng: “Nếu Vương Gia không đáp ứng thuộc hạ, thuộc hạ sẽ không đứng lên!” Hoán Sơn cũng khẩn cúi đầu, vẫn không có ý đứng lên.

Phương Đàn liếc nhìn bọn họ: “Các ngươi đe dọa bản vương?”

Hoán Sơn cùng Trầm Hàn vội vàng nói: “Thuộc hạ không dám.”

https://thuviensach.vn

“Đứng lên đi, đừng trì hoãn thời gian.” Nói xong liền đưa quạt vén màn xe: “Để tất cả thi thể ở lại cho hoàng huynh thấy được thủ hạ của huynh ấy 'tài giỏi' bao nhiêu.” Màn xe hạ xuống ngăn cách nàng với hai người bọn họ bên ngoài.

Hai người không dám nói thêm gì nữa, cùng đáp lại: “Vâng.” Nói xong liền đứng lên, Hoán Sơn đi động viên những người bị thương và sai người mang tên sắt cắm vào xe ngựa rút ra. Trầm Hàn đưa tay lên miệng thổi một khúc nhạc gọi con ngựa lạc đường trở về. Lần ám sát này phía Phương Đàn đại thắng, không hi sinh một người nào mà lại có thể đem người của Phương Hàng phái tới ám sát diệt sạch sẽ.

Mấy ngày sau, Phương Hàng ở trong cung biết được chuyện ám sát thất bại, tức giận đập hư vài chén trà giá trị ngàn lượng.

“Rác rưởi! Tất cả đều là rác rưởi! Chỉ có mỗi Phương Đàn mà giết cũng không được, ngươi nói các ngươi còn có thể làm cái gì? Tất cả đều là một đám ăn không ngồi rồi rác rưởi!” Phương Hàng bên trong tử điện nổi trận lôi đình.

Thạch Tu quỳ trên mặt đất không dám thở mạnh liền đáp “Vâng là rác rưởi, đều là rác rưởi.” Hắn cũng không nghĩ Phương Đàn có thể tránh được kiếp nạn này.

“Ngươi phái nhiều người hơn cho trẫm, nhất định không thể để cho hắn bình an trở về!” Phương Hàng tức giận quát lớn.

“Nhưng thưa hoàng thượng, nếu Vương Gia đã đến Giang Nam rồi thì sao”

“Đến Giang Nam thì thế nào?” Phương Hàng đột nhiên đứng trước mặt hỏi Thạch Tu.

https://thuviensach.vn

Thạch Tu bị doạ đến cả người đều run rẩy: “Sợ rằng không có lý do, nếu như hắn chết giữa đường hoàng thượng còn có thể nói là do thổ phỉ giết. Nhưng hắn đã đến Giang Nam thì không thể, nơi đó nhiều bách tính, nếu như Vương Gia xảy ra chuyện, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng hoàng thượng! Xin hoàng thượng cân nhắc.”

Phương Hàng lúc này mới hồi phục lý trí, cho rằng Thạch Tu nói không sai, chợt nhớ tới: “Nghe nói thành Vương phi cùng Thành vương quan hệ rất tốt?”

“Theo nô tài điều tra là như vậy.” Thạch Tu khúm núm trả lời.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 32: Ám Sát

Phương Hàng dự định sau khi giết chết Phương Đàn sẽ dùng độc dược đầu độc Tống Ứng Diêu, còn bên ngoài tuyên bố Vương Gia bị thổ phỉ giết, Vương phi bi thương quá độ sanh bệnh không qua khỏi, thái y vô lực cứu chữa cũng không chuyển biến nên đã theo Vương gia tạ thế. Hiện tại kế hoạch biến hóa vô cùng, như vậy chỉ có thể giết Tống Ứng Diêu trước sau đó lại đối phó với Phương Đàn.

Còn Thành lão thái phi? Bà ấy chỉ là một lão già ăn chay mà thôi, hắn không cần phải hạ thủ, chờ khi Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu chết rồi hắn sẽ phái người đem bà vào cung, bề ngoài nói là vì đệ đệ của mình mà tận hiếu, kì thực là giam bà trong cung cho bà tự sinh tự diệt, không chừng lúc ấy còn được người đời ca tụng.

Phương Hàng nghiêng đầu hỏi: “Những người kia có lộ ra chân tướng gì không?”

“Thưa hoàng thượng, lúc nô tài tới thì những người kia đã chết mấy ngày rồi, hắn là không có gì đáng ngờ, xin hoàng thượng yên tâm.” Phương Hàng một cước đá Thạch Tu lăn trên mặt đất mắng to “Vô dụng!” Còn chưa đủ nhấc chân muốn đạp xuống.

“Hoàng thượng tha mạng” Thạch Tu nhanh chóng phủ trên đất cầu xin tha thứ. Phương Hàng lúc này mới thu chân về, lạnh giọng nói rằng: “Chuyện này ngươi nhất định phải làm tốt cho ta. Nếu lại thất bại ngươi cũng nên biết kết cục là gì.”

“Nô tài biết rồi.” Thạch Tu run tay run chân dập đầu đáp.

https://thuviensach.vn

Đêm khuya, hai hắc y từ hoàng cung lặng lẽ lẻn vào Thành vương phủ. Bọn họ đến phòng ngủ của Tống Ứng Diêu, ẩn thân trong bụi rậm bên cạnh cửa sổ, đợi khi đội tuần canh Thành vương phủ cầm đèn lồng đi qua, một kẻ ra hiệu cho người kia đi thăm dò xem có người trong phòng hay không, mà chính hắn ngồi tại chổ chú ý động tĩnh bốn phía.

Nhận được chỉ thị, hắc y từ trong rừng cây nhẹ nhàng hướng cửa sổ nhảy xuống, nghiêng người tựa vào vách tường chuyển động mãi đến khi trông thấy cửa sổ ở trên đầu hắn mới dừng lại, trườn lên cửa sổ kề sát vào nghe ngóng. Nghe thấy bên trong không có động tĩnh gì mới ra hiệu cho đồng bọn chọc thủng giấy dán cửa sổ. Thông qua lỗ nhỏ hắn ghé mắt vào quan sát bên trong, hắn thấy bên trong có người nằm nghiêng, tóc dài rối tung đang say ngủ, xem thân hình có lẽ là một cô gái.

Hắc y quan sát nhất cử nhất động xung quanh, từ trong lòng móc ra khói mê cắm vào lỗ nhỏ trên giấy dán cửa sổ, hướng vào phòng ngủ Tống Ứng Diêu thổi một luồng khí mê. Một lát sau hắc y ra vẻ đã xong, gật đầu cùng đồng bọn. Đồng bọn của hắn từ bụi cây nhảy ra cùng hắn tìm đến cửa phòng ngủ. Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, lắc mình tiến vào phòng đến trước giường ngủ vén chăn rút gươm giơ lên. Hắc y đang muốn xuống tay bỗng nhiên hắn phát hiện nữ nhân trên giường là giả.

Hai hắc y nhân ngạc nhiên nhìn nhau. Một người dường như nhận ra được tình hình không hay vội la lên: “Không được! Đi mau!” Lời còn chưa dứt, hai mắt đã trợn trắng ngã xuống, trên cổ là một vết cắt.

Đồng bọn của hắc y còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác mát lạnh trên cổ, hai gã hắc y đồng loạt ngã xuống từng người một. Theo ánh trăng chiếu vào song cửa có thể nhìn thấy nửa gương mặt cùng dáng vẻ quen thuộc của người kia, chính là Trầm Sơ Tình, người mà Phương Đàn phái ở lại bảo vệ bên người Tống Ứng Diêu. Không ai biết nàng ra tay lúc nào và ra tay thế nào, nhưng nàng nếu đã ra tay, tất có người chết. Phương Hàng tuyệt đối sẽ

https://thuviensach.vn

không ra rằng Phương Đàn lại đi trước mình một bước, còn đào sẵn cạm bẫy cho hắn sa vào.

Đêm quá yên tĩnh giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, ánh trăng lành lạnh lại như chưa từng chứng kiến chuyện gì. Một con chim lạ bỗng cất tiếng kêu lanh lảnh trong màn đêm, sãi cánh tung bay về mặt trăng, nơi tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Đêm đó đoàn xe của Phương Đàn đến một trấn nhỏ nên cứ thế dừng chân ở trấn nhỏ này. Hoán Sơn dùng bạc bao hết một quán trọ tốt nhất ở đây, sau khi dọn dẹp sạch sẽ mới để Vương Gia vào nghỉ ngơi.

Hoán Sơn đưa Phương Đàn lên lầu, vừa lên cầu thang vừa báo cáo tình hình chi tiết: “Nô tài đã kiểm tra chung quanh quán trọn này rồi, cũng không có chỗ khả nghi nào. Cũng đã mời những người không liên quan ra ngoài, hiện tại trong này chỉ còn lại người của Vương phủ, xin Vương Gia yên tâm.” Phương Đàn đối với những việc Hoán Sơn làm đều rất yên tâm, thoả mãn gật đầu.

Hai người đi đến một gian phòng, Hoán Sơn nói: “Vương Gia chính là chỗ này.” Tiếp theo chỉ vào hai phòng bên cạnh nói rằng: “Hai phòng này là thị vệ vương phủ, Vương Gia buổi tối nếu như gặp phải nguy hiểm gì, hô một tiếng bọn họ sẽ lập tức có mặt.” Nói xong muốn giúp Phương Đàn mở cửa ra.

Phương Đàn ngăn Hoán Sơn: “Ngươi lui xuống trước đi.”

Hoán Sơn lập tức thu tay về: “Vâng.”

Chờ Hoán Sơn đi rồi, Phương Đàn cửa bước vào phòng. Trong phòng thu dọn vô cùng sạch sẽ tinh tươm, liền đến chén trà trên bàn cũng là mang từ phủ đến. Nàng ngồi vào ghế trước bàn, ngón tay thoáng chạm đến ấm trà vẫn còn ấm, có lẽ là Hoán Sơn vừa mới pha.

https://thuviensach.vn

Nhấc lên tự rót cho mình một chén trà, còn chưa kịp uống đột nhiên có người từ phía sau lưng dùng đôi bàn tay che mắt của nàng.

Phương Đàn đầu tiên là sững sờ, “Vương phi.”

Người sau lưng không vui vội thu tay, hai tay ngược lại câu trên cổ nàng, cả người kề sát trên lưng nàng, cất giọng nói: “Vương Gia làm sao biết là thiếp chứ?”

Phương Đàn nâng chén trà lên môi xong liền thả xuống, cười hỏi ngược lại: “Ta sai người mang nàng đến đây, làm sao lại không biết?” Lúc ở cửa nàng cũng cảm giác được trong phòng có người, mới cố ý để Hoán Sơn lùi xuống.

“Đến bao lâu rồi?”

“Một ngày trước đã đến, vẫn ở trong phòng này.”

“Xem ra Hoán Sơn quá tắc trách đi, nàng đến mà hắn không cho ta hay, này thật không đúng nha! Không được, bản vương một hồi phải trị tội hắn mới được.” Phương Đàn nghiêm túc nói.

“Vương Gia” Tống Ứng Diêu vễnh môi, sau lưng Phương Đàn sau lưng cọ cọ: “Này không trách Hoán Sơn, là ta không cho hắn nói với ngài.”

“Thì ra là như vậy” Phương Đàn gật đầu, nếu như Hoán Sơn biết mà không nói với nàng đó mới là quái dị.

Tống Ứng Diêu nghi ngờ hỏi: “Vương Gia vì sao phải sai người mang thần thiếp đến nơi này?”

“Có kẻ xấu muốn hãm hại nàng, ta lo lắng nàng ở vương phủ không an toàn.”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu đứng thẳng dậy, tay vịn trên vai Phương Đàn sốt ruột: “Ta đi rồi còn mẫu phi làm sao bây giờ? Mẫu phi có thể hay không cũng gặp nguy hiểm “

Phương Đàn vỗ nhẹ tay nàng: “Nàng yên tâm, ta đã an bài xong.”

Tống Ứng Diêu thăm dò hỏi: “Vẫn là thánh thượng phái người gây ra sao?”

Phương Đàn trầm mặc gật đầu.

“Nếu cứ như vậy tính mạng Vương Gia có thể sẽ gặp nguy hiểm.” Tống Ứng Diêu vô cùng lo lắng.

“Binh lai tương đáng thủy lai thổ yểm (binh tới tướng đỡ nước tới đất ngăn), hắn muốn tính mạng của ta cũng không dễ như vậy.” Phương Đàn uống cạn ly trà đáp lời Tống Ứng Diêu, nàng cũng không muốn làm cho Ứng Diêu lo lắng nên cũng không đề cập đến chuyện phát sinh trên núi, liền lãng sang chuyện khác: “Nàng vất vả đi đường rồi, bản vương cho hạ nhân nấu nước ấm, nàng tắm rồi đi ngủ đi.”

Tống Ứng Diêu thuận theo gật đầu.

Đêm khuya, bên ngoài quán trọ hoàn toàn yên tĩnh, ngẫu nhiên có thể nghe được xa xa truyền đến vài tiếng chó sủa, nhưng cũng rất nhanh lại tĩnh lặng. Phương Đàn nằm ở trên giường ôm Tống Ứng Diêu từ lâu đã ngủ say trong ngực, nàng thế nhưng một chút buồn ngủ đều không có. Đôi mắt nhìn người nào đó đang điềm tĩnh an giấc, trong đêm tối trút tiếng thở dài, nàng trước đây nào có quen thuộc với chuyện ôm một ai đó đi ngủ, người khác muốn chạm tới góc áo của nàng còn khó khăn, vậy mà sau này ngủ cùng Tống Ứng Diêu, hàng đêm phải ôm người ta vào lòng mới được, mấy ngày trước đây nàng không có Ứng Diêu bên cạnh, buổi tối đi vào giấc ngủ thật gian nan. Phương Đàn đem người trong ngực ôm càng chặt, gò má cọ cọ

https://thuviensach.vn

vào tóc xanh của nàng, chóp mũi tràn ngập mùi hương tóc. Trong lòng nhớ đến ngày tiên hoàng bị bệnh nằm liệt giường năm đó.

Trước khi Tiên hoàng tạ thế một ngày, tiên hoàng đột nhiên triệu kiến nàng vào cung. Nàng đến cung điện nơi tiên hoàng tịnh dưởng, lão thái giám bên người tiên hoàng dẫn đường cho nàng, đi chưa được mấy bước đã nghe nồng đậm mùi y dược. Tiên hoàng chịu cảnh ốm đau dằn vặt đã lâu, cả ngày ở trong cung. Trên dưới triều đình giao toàn quyền lại cho cho Phương Đàn và Phương Hàng xử lý, ông cũng ít khi hỏi đến.

Phương Đàn ngửi thấy mùi thuốc, ánh mắt rơi vào màn che thỉnh thoảng phát ra tiếng ho khan, tiên hoàng nằm trong đó. Nàng hành lễ: “Tham kiến phụ hoàng.”

“Đàn, con đến rồi.” Người phía sau màn cho lại ho khan một cái nói rằng. Lão thái giám đến bên giường kéo màn che lộ ra người nằm bên trong. Phương Đàn ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một thân hình ốm o mảnh dẻ.

Trong ký ức của nàng, phụ hoàng thể trạng to lớn, lúc còn chưa bệnh mang theo hai “huynh đệ” bọn họ đến bãi săn cưỡi ngựa bắn tên. Không nghĩ mới một năm ốm đau lại biến ông thành hình dáng này. Phương Đàn chóp mũi chua xót, vội vã cúi đầu che giấu tâm tình của mình.

Tiên hoàng muốn ngồi dậy nhưng tay chân vô lực không cách nào gượng được, cuối cùng vẫn là thở dài: “Đàn, con đến dìu trẫm đi.”

“Vâng.” Phương Đàn gấp gáp đáp lời đứng dậy đến bên giường, hai tay cẩn thận đỡ lưng cho phụ hoàng, khi tay của nàng chạm vào xương sường của ông, nàng lập tức hoảng sợ, nàng muốn khóc nhưng cố nén cảm giác kia lại, một tay thu dọn gối dựa, sau đó từ từ thả ra cho phụ hoàng tựa vào thành giường, còn mình lùi xuống một chút.

“Được rồi, con ngồi xuống đi.” Tiên hoàng thở dài bắt đầu câu chuyện.

https://thuviensach.vn

“Trẫm đã già, hiện tại đi đứng còn khó khăn. Vẫn là tuổi trẻ tốt hơn!”

“Phụ hoàng còn chưa già, phụ hoàng sẽ sống lâu trăm tuổi.”

Tiên hoàng cười đùa, nếp nhăn trên mặt hiện ra cả rồi, ông quay sang Phương Đàn nói với những người hầu hạ mình: “Các ngươi đều lui xuống đi.”

Lão thái giám cùng cung nữ tất cả đều lui ra ngoài.

Chờ mọi người đi rồi, tiên hoàng chăm chú nhìn Phương Đàn hỏi: “Con còn dự định gạt trẫm sao?” Ông tuy rằng ốm yếu, nhưng ánh mắt vẫn rất tinh anh.

Phương Đàn bị ánh mắt của ép đến sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng: “Nhi thần không có gì gạt phụ hoàng?”

“Lẽ nào không có sao?” Tiên hoàng giọng nói mang sát khí, ám chỉ nói: “Thân phận của con là ra sao?”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 33: Đến Dương Châu

Phụ hoàng đã nói đến mức này Phương Đàn còn có thể không hiểu sao? Nàng lập tức quỳ xuống nói "Xin phụ hoàng thứ tội, đều là tội của nhi thần, mẫu phi không có liên quan gì!"

"Con cho rằng trẫm không biết sao?" Tiên hoàng thu hồi sát khí, cười haha vuốt chòm râu nói: "Mẹ con tự cho là rất kín kẽ không một lỗ hổng, có thể nàng đã không biết trong cung này không chổ nào là không có tai mắt. Nàng làm những chuyện kia trẫm đã sớm biết, chỉ là trẫm không nói mà thôi. Nàng sợ cùng trẫm tuẫn táng, thật ra trẫm nào có nỡ nàng trẻ tuổi như thế lại chết theo trẫm." Nói đến câu cuối cùng trong mắt ông tràn ngập nhu tình.

"Hi vọng phụ hoàng đừng trách cứ mẫu phi" Phương Đàn dập đầu xin tội.

"Trẫm sẽ không trách nàng." Tiên hoàng cười tươi nói rằng "Nếu không phải con là bé gái, trẫm cũng không dám vi phạm quy tắc tổ tiên từ xưa đến nay, bằng không ngôi vị hoàng đế này trừ con ra không còn ai khác có thể xứng đáng hơn! Con so với Hàng vẫn là thích hợp hơn."

Phương Đàn: "Nhi thần chưa bao giờ nghĩ muốn ngồi trên ngôi cao."

"Phương Hàng lòng dạ hẹp hòi, hắn không muốn ai hơn mình. Con so với hắn thông tuệ hơn rất nhiều, hiện tại trẫm vẫn còn đây, hắn không dám ra tay với con thôi, đợi sau khi trẫm qua đời, chỉ sợ hắn chắc chắn trừ khử con mới an lòng an dạ." Tiên hoàng lắc đầu, trong lòng ông đã sớm thất vọng Phương Hàng đến cực độ.

https://thuviensach.vn

“Phụ hoàng xin yên tâm, nhi thần không nghĩ sẽ cùng hoàng huynh phát sinh xung đột.” Phương Đàn cau mày.

“Trẫm tin tưởng con sẽ không, nhưng con có dám chắc hoàng huynh con sẽ không ra tay?” Tiên hoàng liếc nhìn nàng. Câu nói này làm Phương Đàn nghẹn lời.

Tiên hoàng bất đắc dĩ nói: “Đàn, con chính là quá yếu lòng, người nắm quyền không thể có tử huyệt, con nhất định phải sửa chữa” Hắn từ trong lòng móc ra một khối ngọc bội đến đưa cho Phương Đàn “Khối ngọc bội này cầm đi, hy vọng có thể bảo đảm cho con một mạng.”

“Khối ngọc bội này có thể bảo vệ tính mạng nhi thần sao?” Phương Đàn tiếp nhận, ngờ vực nhìn khối ngọc bội kia, đó là một khối ngọc bình thường bất quá cũng cỡ dương chi bạch ngọc mà thôi.

Tiên hoàng giải thích: “Khối ngọc bội này tượng trưng cho một nửa quân quyền xã tắc. Vạn nhất... Con cùng hắn đối kháng.” Lại do dự tiếp lời: “Chỉ sợ người chịu khổ nhất là lê dân bách tính.”

“Nhi thần nhất định sẽ bảo vệ tốt người dân của mình.” Phương Đàn kiên định trả lời.

“Nếu như hoàng huynh của con có thể ngồi vững vàng vị trí này được mọi người nể trọng, ân đức bao la. Con hãy phụ tá cho hắn, trẫm dưới cửu tuyền hi vọng hai con có thể tốt đẹp.” Tiên hoàng nói chuyện trong mệt mỏi, dừng lại ho nôn mấy lần, Phương Đàn muốn rót trà cho ông, ông từ chối khoát tay nói tiếp: “Nếu hắn không làm tốt chức trách của mình, dẫn đến gian thần nhiễu nhương, dân chúng lầm than. Con phải thay thế nó! Nhưng con phải nhớ tha cho nó một mạng.”

“Nhi thần sẽ, xin phụ hoàng yên tâm.”

https://thuviensach.vn

“Phải cố gắng bảo vệ sơn hà xã tắc và lê dân bách tính, đừng phụ kỳ vọng của trẫm đối với con!” Nói tới đây tiên hoàng tiêu hao không ít thể lực, hơi thở gấp gáp.

Phương Đàn khẩn trương hết sức: “Phụ hoàng nằm xuống nghỉ ngơi thật tốt đi, những việc này sau này hãy nói.” Nói liền nàng liền muốn đỡ ông nằm xuống.

Tiên hoàng ngừng lại động tác của nàng: “Con để trẫm nói xong, nếu không nói, trẫm chỉ sợ không có cơ hội.” Tiên hoàng khó nhọc nói tiếp: “Đến khi con có thể danh chính ngôn thuận đăng cơ, trẫm sẽ viết một phần di chiếu gửi lại cho một người đáng tin cậy, vạn bất đắc dĩ hắn không giao cho lại cho con, con phải nhớ kỹ, nhớ kỹ di chiếu chỉ có một phần, là thật hay giả chỉ có người ngồi ở vị trí này mới biết!”

Phương Đàn gật đầu liên tục, hi vọng ông có thể nói nhanh một chút rồi nằm xuống nghỉ ngơi.

Tiên hoàng đưa cánh tay tiều tụy thương tiếc sờ đầu của nàng: “Trẫm không phải không nghĩ tới con một thân một mình phải làm sao. Trẫm là cha, là cha thì sao lại không yêu thương con mình. Nhưng quốc gia xã tắc mới là quan trọng. Ngồi trên vị trí này liền đã định là cô độc, cho dù có cùng người khác thân mật thì cũng thế thôi.” Phương Đàn không có gì để nói, nàng vẫn giữ yên lặng.

Tiên hoàng nhìn chăm chăm trần nhà tự nhủ: “Càng già càng sợ báo ứng, trẫm ngẫm lại tuổi trẻ làm những chuyện kia thực sự là hối tiếc không kịp. Hi vọng khi chết xuống âm phủ sẽ không có cừu nhân đeo đuổi truy sát trẫm. Ai nha!”

“Phụ hoàng không nên nghĩ quá nhiều, an tâm dưỡng bệnh.” Phương Đàn an ủi.

https://thuviensach.vn

“Đỡ trẫm nằm xuống đi.” Tiên hoàng ho khan một cái nói: “Trẫm mệt mỏi, muốn ngủ một giấc. Con cũng lui ra đi.”

“Vâng.” Phương Đàn lập tức đứng lên, đỡ tiên hoàng nằm xuống sau đó liền rời khỏi cung.

Nàng cũng không biết chính là lúc nàng đi rồi. Tiên hoàng nằm trên giường nhìn theo bóng dáng Phương Đàn nhủ thầm: “Con tại sao không phải là con trai đây, nếu như là trai thật tốt! Là con trai thì sẽ không có nhiều khúc chiết như vậy.” Trong giọng nói tràn ngập tiếc nuối, tiếp theo lại tự nói với mình: “Trầm qua đời rồi biết làm sao đây? Lúc đó ai làm hoàng đế coi như không liên quan đến trẫm, tổ tông cũng sẽ không trách tội trẫm. Quốc gia cần một minh quân, bách tính cần một vị hoàng đế tốt, hoàng đế dù là nam hay nữ thì có làm sao? Đáng tiếc trẫm là không nhìn thấy ngày đó. Ai nha “

Sau lần nói chuyện này không bao lâu tiên hoàng băng hà. Bây giờ nhớ lại lần cha con trò chuyện năm đó, lòng Phương Đàn chua xót, tiên hoàng vì mình suy nghĩ chu đáo, mình vậy mà vẫn lừa gạt ông ấy...

Nàng phát hiện mình nghĩ xa xăm thật rồi, vội vã kéo tâm tư trở về. Nhớ đến hiện tại Phương Hàng không chỉ muốn nàng chết, hắn còn Tống Ứng Diêu chết, nàng không thể không phòng bị. Vừa ra khỏi kinh thành nàng lập tức phái người đi tìm người tín nhiệm của tiên hoàng, chẳng mấy chốc liền có manh mối.

Càng nghĩ càng mơ hồ, đến cuối cùng nặng nề ngủ mất. Sáng sớm hôm sau khi nàng còn mê mang trong giấc ngủ hình như có gì đó tác oai tác quái trên mặt mình, cứ một hồi biến mất một hồi xuất hiện. Nàng hết kiên nhẫn mở mắt ra, thấy Tống Ứng Diêu nằm trong lòng của mình, đang cười tươi như hoa nhìn mình.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn nhất thời bị đánh thức, bao nhiêu buồn bực đều bay mất, giang tay ôm sát nàng, gò má thiếp trên trán của nàng, nửa tỉnh nửa mê hỏi: “Làm sao thức sớm vậy?”

Tống Ứng Diêu buồn cười nói: “Mặt trời lên cao lắm rồi, sớm gì nữa đây?”

“Thật sao?” Phương Đàn híp một con mắt quay đầu liếc mắt nhìn cửa sổ, tính toán giờ giấc xác thực không còn sớm, trở về lại nhắm hai mắt nói: “Chúng ta ngủ thêm một chút.”

Tống Ứng Diêu không nghĩ Vương Gia của nàng cũng sẽ nằm nướng, một cái tay che miệng cười khúc khích, một cái tay đẩy đẩy bờ vai của Phương Đàn: “Không thể ngủ tiếp, ngủ tiếp sẽ trễ.”

Phương Đàn tối hôm suy nghĩ đến nửa đêm, nàng còn chưa ngủ đủ nên làm sao chịu thức. Đem Tống Ứng Diêu đè tay lại nói: “Không có chuyện gì.”

“Mọi người bên ngoài làm sao bây giờ?” Tống Ứng Diêu hỏi.

“Bọn họ là sẽ không tới quấy nhiễu chúng ta. Ngoan, nhanh ngủ.” Phương Đàn nhắm mắt lại, vỗ nhẹ đầu Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu gật đầu, nàng liền yên tâm sẽ không có người tới quấy rầy các nàng, nhắm mắt lại cùng Phương Đàn ngủ tiếp. Hai người ngủ thẳng một giấc đến giờ mão, sau đó mới ngoan ngoãn rời giường.

Phương Đàn để Tống Ứng Diêu mặc nam trang, dù sao nàng đi Giang Nam làm khâm sai đại thần, bên người mang theo nữ quyến thật không thích hợp cho lắm.

Tống Ứng Diêu mặc quần áo tử tế, Phương Đàn phía sau giúp nàng buộc tóc, ở trước mặt của Phương Đàn, Tống Ứng Diêu xoay một vòng hỏi:

https://thuviensach.vn

“Vương Gia thế nào?”

Phương Đàn chuyên tâm nhìn kỹ nàng, đưa ra đánh giá thật lòng: “Vẫn còn chút nữ tính, thế nhưng rất tuấn tú.” Không phải ai cũng như nàng mặc nam trang vừa vặn như vậy

Tống Ứng Diêu gật gù: “Thiếp cũng cảm thấy như vậy.”

Hai người lúc xuống lầu không có ai ngạc nhiên khi bên cạnh Vương Gia bên xuất hiện thêm một người, chuyện của chủ nhân không đến lượt bọn họ quản, cũng không thể nhiều chuyện.

Hoán Sơn thấy Vương Phi bên cạnh Vương Gia, có tật giật mình đi đến trước mặt hai người hỏi: “Vương Gia có dùng điểm tâm hay không?”

Phương Đàn nhìn nhìn mặt trời: “Không còn sớm, trước khi mặt trời xuống núi nhanh đến trấn kế tiếp, sớm một chút lên đường đi. Điểm tâm vừa đi vừa ăn.”

Tống Ứng Diêu ở bên cạnh le lưỡi trêu ghẹo, biết không còn sớm vậy mà Vương gia còn ngủ nướng. Phương Đàn nhìn thấy trừng nàng một cái rồi quay đầu đi chỗ khác.

Hoán Sơn thấy Vương Gia không có trách tội hắn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm: “Vâng, nô tài lập tức sai người thu dọn đồ đạc.”

Vài ngày sau bọn họ rốt cục đã đến thành Dương Châu, còn chưa đến cửa thành, rất xa đã nhìn thấy quan chức Dương Châu các cấp đứng chờ sẵn.

Ô một tiếng, Trầm Hàn cho ngựa dừng lại, đoàn xe sau đó cũng ngừng theo. Các quan lại thấy đoàn xe Vương Gia đến rồi vội vã ra đón, Giang Nam tuần phủ chỉnh tề quỳ xuống, cùng hành lễ: “Hạ quan tham kiến Vương Gia!” (Thành Dương Châu thuộc vùng Giang Nam)

https://thuviensach.vn

Phương Đàn mang theo Tống Ứng Diêu xuống xe ngựa, đi đến trước đoàn người đưa tay nâng dậy Giang Nam tuần phủ: “Các vị đại nhân mau đứng lên.”

“Tạ ơn vương gia.” Các vị đại thần đồng thanh nói, sau đó đều đứng lên.

Giang Nam tuần phủ hành lễ: “Núi cao lộ hiểm, không nghênh đón kịp thời, xin Vương Gia thứ tội.”

Phương Đàn thu tay về, nhìn mọi người tò mò hỏi: “Đại nhân làm sao biết bản vương hôm nay đến?”

Giang Nam tuần phủ đáp: “Hạ quan vừa có chỉ lệnh, liền ở chỗ này chờ, cũng đã được vài ngày.”

Phương Đàn khách sáo nói: “Đại nhân cực khổ rồi.”

Giang Nam tuần phủ nhìn thấy Tống Ứng Diêu mặc nam trang bên cạnh Phương Đàn liền hỏi: “Vương Gia, đây là?”

“À, đây là người hầu thân cận của ta.”

Một người hạ nhân bình thường có thể ở bên cạnh Vương Gia sao, thật là kỳ quái, Giang Nam tuần phủ nghe được câu trả lời liền không hỏi thêm nữa: “Vương Gia mấy ngày nay bôn ba mệt nhọc, hiện tại muốn lập tức nghỉ ngơi hay là muốn gặp gỡ các quan chủ khảo lần này?”

“Bản vương hiện tại có lẽ chưa thích hợp gặp gỡ các vị đại nhân, hay là ngày mai đi.”

Giang Nam tuần phủ giả vờ như tỉnh ngộ: “Hạ quan đã rõ, hạ quan đã an bài nơi nghỉ ngơi, xin mời Vương Gia và tuỳ tùng đến đó.”

Đa tạ Đại nhân.” Phương Đàn chắp tay đáp tạ.

https://thuviensach.vn

Giang Nam tuần phủ xoay người: “Vương Gia xin mời.” Các vị quan đứng phía sau vội nhường đường. Phương Đàn một bước đi vào, Tống Ứng Diêu đi theo bên cạnh nàng, sau đó là Giang Nam tuần phủ.

Mọi người đi trên đường phố Dương Châu, tuy đã nghe danh nhưng từ hai bên đường có thể nhìn ra được sự phồng thịnh nơi đây. Phương Đàn hài lòng gật đầu: “Xưa nay nghe nói Giang Nam trù phú, thật đúng là như thế.”

Thường ngày triều đình phái vị quan nào đến đây cũng nói câu đó, liền biết ý của hắn là cái gì, xem ra vị vương gia này cũng không tốt cho lắm. Không biết lại muốn hốt bao nhiêu bạc ở Giang Nam mới chịu đi. Chỉ sợ hắn giở công phu sư tử ngoạm, lấy hết bạc phủ khố, bách tính lại gồng gánh thêm vài năm tiền thuế. Giang Nam tuần phủ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán nói: “Thật ra chỉ so với những chỗ khác khá hơn một chút mà thôi.”

Phương Đàn mỉm cười: “Đại nhân khiêm tốn, là vì đại nhân quản lý tốt”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 34: Tiệc Rượu Với Các Quan Lại

Tuần phủ Giang Nam sắp xếp cho Phương Đàn ở trong một phủ đệ nghỉ ngơi vài ngày, riêng hắn lập tức phái người gọi các quan chủ khảo Giang Nam cùng cái vị giám kháo khác tụ hội.

Quan chủ khảo Giang Nam báo cáo chi tiết với Phương Đàn tổng số thí sinh tham gia dự thi, tổng số giám khảo trường thi và các công việc sau khi được sắp xếp chờ các vị thí sinh đỗ đạt tân nhiệm. Phương Đàn lật qua lật lại hồ sơ mà hắn đưa cho, nói rằng "Các ngươi cũng biết lần khoa cử lần này không phải chuyện nhỏ, bản vương không cho phép có bất kỳ sơ suất. Đối với thí sinh gian lận cùng với vị giám khảo nào có dấu hiệu bao che, ta sẽ không thiên vị, nhất định phải nghiêm trị không tha! Mọi người đã nghe kỹ"

Các quan lại cùng nhau khom người: "Hạ quan đã rõ."

Phương Đàn nghiêm túc nói: "Lần trước khoa cử như thế nào, bản vương tương tin các ngươi đều đã biết, năm nay nhất định phải so với lần trước còn phải nghiêm túc hơn."

"Vâng."

"Những việc khác không có gì, các ngươi lui xuống trước đi." Phương Đàn chăm chú xem hồ sơ, khoát tay áo nói.

"Vương Gia, còn hồ sơ này?" Quan chủ khảo chỉ chỉ hồ sơ trên tay Phương Đàn trên tay hồ sơ ngượng ngùng cười hỏi.

https://thuviensach.vn

“Để lại đây cho ta xem.” Phương Đàn buông xấp hồ sơ xuống, cầm lấy chén trà trên bàn nói.

“Vâng, được” quan chủ khảo cúi đầu trả lời.

“Hạ quan xin cáo lui.” Các vị quan đồng thanh nói, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Quan chủ khảo còn chưa đi đến cửa, chờ tất cả mọi người đi xa lại quay mặt trở về. Phương Đàn uống xong trà đặt chén xuống bàn, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hắn: “Đại nhân tìm bản vương còn có chuyện gì sao?”

“Hạ quan có chút việc, không biết không biết có nên nói hay không.” Quan chủ khảo lấy lòng hướng về Phương Đàn cười nói.

“Đại nhân cảm thấy nên nói thì cứ việc nói đi.” Phương Đàn mặt không chút thay đổi.

“Hạ quan muốn đề cử với Vương Gia một kim khoa thí sinh, bản thân hắn tài hoa hơn người, là Giang Nam tài tử nổi danh. Hơn nữa của cải giàu có, phụ thân là phú giáp đại thương nhân...”

Hắn chưa kịp hắn nói xong, Phương Đàn liền ngắt lời hắn, lạnh lùng nói: “Đại nhân đem những lời bản vương vừa nói lúc nãy là gió thoảng bên tai sao? Hay là đại nhân nghe không hiểu? Có cần bản vương nói lại lần nữa không?”

Quan chủ khảo nghe xong mồ hôi mẹ mồ hôi con túa ra quỳ xuống.”Hạ quan không dám.”

“Nếu hắn có thực tài, bản vương hy vọng có thể thấy hắn dùng năng lực chứng minh trong kỳ khảo thí, không cần ngươi ở đây nói giúp cho hắn. Còn phụ thân hắn có bao nhiêu tiền thì có liên quan gì đến ta?” Giọng nói lưu loát mang theo ý răn đe: “Ngươi cố gắng làm tốt chức quan chủ khảo

https://thuviensach.vn

của mình, đừng vọng tưởng những chuyện khác, nhất là nhận lễ vật“. Nói xong vỗ mạnh lên mặt bàn làm cho quan chủ khảo một phen giật mình!

“Vâng vâng vâng. Hạ quan không dám!” Quan chủ khảo quỳ phục trên đất trả lời liên tục. Kỳ thực quan chủ khảo cũng chỉ muốn thử xem thế nào, không nghĩ Phương Đàn nói mấy câu đã triệt để vấn đề như vậy khiến hắn không còn dám mang mộng gian manh.

Đợi đến khi quan chủ khảo bước ra ngoài, những vị quan chức vừa nãy vẫn còn đứng trước phủ đệ chờ hắn. Vừa thấy quan chủ khảo đi ra lập tức vây lại, nhao nhao ồn ào: “Thế nào? Thế nào? Vương Gia nói thế nào?”

Quan chủ khảo hét lớn một tiếng: “Các ngươi đừng ầm ĩ!”

Các quan lại lập tức yên lặng, không dám nói nữa. Đôi mắt bọn họ hoàn toàn đặt trên người quan chủ khảo. Quan chủ khảo run rẩy lấy tay chỉnh ô xa trên đầu rồi lại từ trong tay áo lấy khăn tay ra lau mồ hôi lạnh trên trán. Sau khi chỉnh tề mới nói: “Vương Gia không phải dễ chọc, nếu muốn bảo vệ quan mũ trên đầu các ngươi thì mau mang lễ vật trả lại. Tuyệt đối không được nhận thêm!” Hắn ở Giang Nam nhiều năm như vậy còn chưa gặp phải người nào như Vương gia đây, chưa gì đã dùng khí thế áp đảo hắn.

“Thật sự phải như vậy sao?” Có một vị quan lớn mật hỏi, những người còn bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Quan chủ khảo thấy bọn họ còn không biết thức thời, liền hung hãn nói: “Nếu không tuân theo thì để mạng lại đi“. Phẩy tay áo một cái liền rời đi.

“Nhất định phải nghĩ ra biện pháp mới được! Mãi mới chờ đến rồi ba năm mới có cơ hội, tại sao có thể liền như vậy buông tha“. Mấy quan chức còn lại đang bàn luận, đột nhiên trong đám người vang lên một câu nói. Các quan chức ngừng bàn tán, phóng tầm mắt nhìn tới, thấy người nói chuyện gương mặt béo mập, bóng loáng. Hóa ra là một vị giám khảo vừa lên chức không lâu, hắn mang cái vẻ bền ngoài như vậy hình như là hoàn

https://thuviensach.vn

toàn không phù hợp với cái tên của hắn: Lý Thanh Nhữ. Mỗi khi có người nghe được tên của hắn nhưng khi gặp hắn đều phải lắc đầu, thật lãng phí một cái tên hay.

Nghe nói hắn nguyên lai chỉ là một kẻ có tiền mà thôi, sau đó hắn thông qua quan hệ và hối lộ mới có được một cái chức quan, sau đó lại tiếp tục vơ vét hối lộ mới lên được chức giám khảo này, liền dự định thừa dịp khảo thí lộc lừa ăn chận.

"Đúng đấy, đúng đấy, nghĩ ra biện pháp mới được". Một giám khảo trẻ tuổi phụ họa theo hắn.

Mà những lão giám khảo có tuổi một chút thừa biết trên quan trường hỗn độn thế nào, ngược lại cũng không muốn nhận hối lộ, trong lòng sớm dự định từ bỏ. Bọn họ từng nghe nói Phương Đàn nghiêm minh như thế nào rồi, những điều quan chủ khảo vừa nói không phải là giả, có thể khiến hắn sợ hãi đến mồ hôi lạnh chảy ròng, sắc mặt tái nhợt nhất định là người đó rất uy nghiêm, tuyệt đối không được đùa. Những vị lão thành này cũng không có ý định khuyên bảo bọn người kia, tâm hồn tham tài dù có khuyên nhủ chắc gì bọn họ nghe. Không những không nghe, còn có khả năng đấu khẩu lẫn nhau, nói ra cũng vô ích, hà tất phải ồn ào. Mấy vị lão thành lắc đầu rời đi, người trẻ tuổi không hiểu chuyện a! Còn cần nhiều rèn luyện mới được.

Bọn Lý Thanh Nhữ cũng không ngăn cản mấy vị già nua kia, trong lòng căn bản không để ý bọn họ. Mấy cái lão già mà thôi, qua mấy năm đã xuống lỗ rồi, có cái gì tốt mà lợi dụng.

Lý Thanh Nhữ nói với mấy vị quan còn ở lại đề nghị: "Nhiều người vạ miệng, chúng ta hay là đi tửu lâu thảo luận đi". Hắn dương dương tự đắc: "Ngày hôm nay bản quan trả hết"

Quan chức bình thường hiếm khi có tiền đi tửu lâu, đối với đề nghị của Lý Thanh Nhữ liền hưởng ứng dồn dập vỗ tay.

https://thuviensach.vn

“Vậy đại nhân xin mời.” Lý Thanh Nhữ nói.

**

Sau khi quan chủ khảo đi rồi, Phương Đàn gọi Hoán Sơn và Trầm Hàn lại đây.

Trầm Hàn tiến vào phòng tiếp khách quỳ xuống: “Vương Gia tìm thuộc hạ có chuyện gì?”

Phương Đàn thẳng thắn nói rằng: “Bản vương muốn cho ngươi đến quân doanh một chuyến.” Nàng không hề lo lắng sẽ có người lén lút nghe được cuộc trò chuyện của bọn họ, có Trầm Hàn ở đây, động tĩnh nhỏ cũng không thể qua mắt được Trầm Hàn.

“Thuộc hạ vâng mệnh.”

“Đem khối ngọc bội này giao cho tướng quân Hình Văn Liệt“. Phương Đàn từ trong lòng móc ra ngọc bội tiên hoàng giao cho nàng nói: “Hắn nhìn thấy khối ngọc bội này tự nhiên sẽ rõ ràng ý tứ của bổn vương.”

“Vâng.”

“Còn có phái người giám sát những vị giám khảo kia, chỉ cần bọn họ cùng thí sinh ngầm gặp mặt thì phải ghi chép lại tất cả giao cho bản vương.”

“Thuộc hạ sẽ lập tức phái người đi“. Lời còn chưa dứt người đã biến mất rồi. Ngón tay Phương Đàn gõ trên bàn, nét mặt suy tư. Nàng đã quyết định, hiện tại chỉ còn từng bước hành động mà thôi.

Tiệc rượu quá bán, Lý Thanh Nhữ nhăn nhó gương mặt mỡ heo thở dài, nói cẩn thận phải nghĩ biện pháp, kết quả trong đầu hắn vẫn trống rỗng,

https://thuviensach.vn

không có biện pháp nào, sớm biết như vậy thì đã không cầm ôm đồm nhiều việc.

Người bên cạnh nhìn thấy mới hỏi hắn: “Lý đại nhân vì sao mặt mày ủ rũ?” Một người khác cười trêu: “Hắn là tiệc rượu này do Lý đại nhân mời nên mới đau lòng?” Những người còn lại nghe vậy đều cười lớn.

“Làm sao sẽ, bản đại nhân không có thứ gì nhưng mà có tiền. Một bàn này tính là gì, mười mâm bản đại nhân còn đối phó nổi“. Lý Thanh Nhữ hào khí vạn trượng nói rằng, bất quá một hồi hắn thật cảm thấy hối hận với những lời vừa nói ra.

Người bên cạnh nghe được, giơ ngón trỏ lên chỉ vào hắn nói: “Đây chính là Lý đại nhân nói đó nha“. Lại hướng dưới lầu gọi: “Tiểu nhị mang thêm mười món ăn cùng một ấm nữ nhi hồng lên đây. Lý đại nhân trả tiền“.

Tiểu nhị dưới lầu nghe vậy vui mừng đáp lại: “Được rồi! Xin các vị đại nhân chờ một chút, tiểu nhị lập tức đưa tới.” Nói xong liền hướng phòng bếp đi vào. Chưởng quỹ tính sổ bên cạnh cười không ngớt, rất hiếm có thể gặp gỡ mấy vị khách lớn như vậy.

Vừa mới gọi tiểu nhị xong người nọ lại hối thúc dưới lầu: “Nhanh lên một chút!” Quay đầu trở về giơ ly rượu hướng các vị quan đồng liêu trên bàn nói: “Mọi người tự nhiên uống đi, chớ có khách khí với Lý đại nhân!” Các đồng liêu nhiệt tình giơ ly rượu lên uống theo hắn, uống một hơi cạn sạch.

Lý Thanh Nhữ đau lòng nhìn mấy món ăn trên bàn còn chưa ăn xong, chuyện này quả thật là đang lãng phí a, đang lãng phí tiền của hắn, không nhịn được đập bàn nói: “Mọi người cũng đừng lo ăn, nói xem nên đưa lễ gì cho Vương Gia”. Nếu không nói chính sự, có trời mới biết bọn họ có thể ở trong tửu lâu này bao lâu, không chừng tới cơm tối còn muốn hắn trả tiền.

https://thuviensach.vn

Người vừa mới chơi xỏ Lý Thanh Nhữ cầm chén rượu lên tiếng: “Ta có chủ ý thế này.”

Lý Thanh Nhữ mừng rỡ hỏi: “Nói ra mọi người nghe một chút xem.”

Người kia ngập ngừng một chút nói: “Lý đại nhân cảm thấy luyến đồng thế nào?” Tiếp theo thần bí nói: “Ta nghe nói Vương Gia bên cạnh chỉ một mình Vương phi mà thôi, ái thiếp đều không có, có thể hắn chính là thích cái này”

Lệnh đại nhân ngồi bên cạnh Lý Thanh Nhữ khinh thường: “Thiết, ta còn tự hỏi tại sao vậy chứ. Hắn đường đường là Vương Gia làm sao có khả năng thích luyến đồng. Không có ái thiếp cũng có thể là do Vương phi thủ đoạn quá tốt, sau lưng còn chưa hẳn là không có, trên đời làm gì có người đàn ông nào không trộm thịt.”

Vị quan chức kia ý vị không rõ nhìn hắn: “Lẽ nào là đại nhận thích nên mới nói như thế?”

Lệnh đại nhân bị hắn nói như thế, rượu mới vừa uống đến miệng liền phun ra ngoài, phun văng tung tóe vào áo bào, may là cái vị kia đồng liêu đã say bất tỉnh nhân sự không tính toán với hắn. Hắn sặc rượu liên tục ho khan, mới khẽ vuốt ngực: “Nói hưu nói vượn, bản đại nhân làm sao có khả năng yêu thích luyến đồng.”

Vị quan kia cười xấu xa: “Ta thấy đại nhân có vẻ như vậy.”

“Ngươi không biết đó thôi, quan càng to càng thích chơi kiểu này.” Lệnh đại nhân đưa ngón tay chỉ chỉ nói “Ngươi xem ngày hôm qua lúc hắn đến bên cạnh hắn là gã gầu kia, nhìn có phần dịu dàng quá. Không phải luyến đồng thì là cái gì.” Động tác của hắn buồn nôn, người bên cạnh chỉ còn thiếu không ói ra mà thôi.

https://thuviensach.vn

Lại có người lên tiếng nói: “Không được không được! Cái phương pháp này vô căn cứ. Vạn nhất nịnh hót không được, ngược lại đắc tội với Vương gia, vậy chúng ta không gánh nổi đâu.”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 35: Sau Tiệc Rượu

Lệnh đại nhân híp mắt nhìn người nói chuyện, hóa ra là người vẫn hay đối đầu với hắn - Miêu đại nhân, khó chịu mà nói rằng: “Đã như vậy, Miêu đại nhân có biện pháp gì tốt?”

Miêu đại nhân nở nụ cười bỉ ổi: “Giang Nam chúng ta có Như Vân mỹ nhân, Vương Gia nhất định chưa từng trãi qua chuyện nam nữ phong tình vạn chủng, vậy chúng ta sẽ dâng lên cho Vương gia hai vị mỹ nhân. Có lẽ Vương Gia rất thích mỹ nhân quyến rũ câu người, chỉ là ngượng ngùng không dám nói ra mà thôi, ta xem làm sao thoátt được danh kỹ nổi danh sông Tần Hoài...”

Người vừa nãy mở miệng đánh gãy lời của hắn: “Không bằng dùng kim ngân tài bảo đi! Kim ngân tài bảo đáng tin nhất! Trên thế giới này ai mà không ham tiền?”

“Hắn là ai? Hắn là Vương Gia, bảo bối gì mà chưa từng thấy, những món tài bảo củng chúng ta chỉ là vặt vãnh.” Miêu đại nhân khịt mũi coi thường trả lời.

Nghe thấy có người phản bác chính mình, người kia chầm chậm nói rằng: “Không nhất định là như vậy. “

“Luyến đồng, mỹ nhân, kim ngân tài bảo!” Mắt thấy mấy người này ồn ào sắp muốn đánh nhau rồi. Lý Thanh Nhữ vội cản bọn họ lại: “Các vị đại nhân đừng làm trò, nghe ta nói một lời”

https://thuviensach.vn

“Ngươi nói đi” Mấy người cùng nhau trừng mắt về phía Lý Thanh Nhữ, như muốn đem hắn xé ra.

Lý Thanh Nhữ bị ánh mắt của bọn họ dọa đến rụt cổ, khí thế yếu ớt trình bày: “Nếu không thì luyến đồng, mỹ nhân, kim ngân tài bảo đồng thời dâng lên. Hắn thích cái gì thì nhận cái nấy, vậy mục đích của chúng ta không phải là đạt rồi sao.”

Mấy vị quan chức nghe lễ vật của mình đưa ra ý kiến có thể được Vương gia thu nhận lập tức thu hồi kiêu ngạo, ngồi đàng hoàng an vị, mọi chuyện trở lại ôn hòa hơn. Dùng bữa dùng bữa, uống rượu uống rượu, nhưng mà không có ai nghĩ đến sẽ xì tiền ra mua những lễ vật này.

Lý Thanh Nhữ trong lòng than khổ tự nhủ xui xẻo rồi, một lát mới chậm rãi nói rằng: “Vậy các vị chúng ta gom tiền lại đi”

“Được, tập hợp tiền.” Mỗi người đều sảng khoái nói.

“Nhưng mà làm như thế nào...”

**

Lý Thanh Nhữ cùng các đồng liêu thống nhất đưa thiệp mời đến phủ đệ nơi Phương Đàn ở. Nhìn thấy cử phủ đệ đóng kín hắn cũng không dám đến gõ cửa. Hắn rụt rè trước cửa lớn đi tới đi lui, đôi mắt thỉnh thoảng hướng về cửa lớn kia nhìn một chút, ước ao có người từ bên trong đi ra. Kết quả đợi một canh giờ vẫn không thấy có người nào đi ra, hắn bước mạnh chân không nghĩ nhiều nữa tiến lên đưa tay đập váng cửa ầm ầm. Chỉ chốc lát sau bên trong phủ đệ có tiếng mở cửa vang vọng. Hoán Sơn từ sau cửa nhỏ ló đầu ra, xem kỹ người trước mặt trên dưới một phen mới mở miệng hỏi: “Ngươi là ai, từ đâu đến đây?”

Lý Thanh Nhữ vẻ mặt tươi cười chắp tay nói: “Tại hạ Lý Thanh Nhữ, khảo quan Giang Nam, đến đây cầu kiến Thành vương gia.”

https://thuviensach.vn

Hoán Sơn từ sau cửa đi ra ngay ngắn đứng ở cửa: “Đại nhân có chuyện gì tìm Vương Gia?”

“Vương Gia từ xa đến Giang Nam, đường xa đi lại khó khăn. Tại hạ muốn mời Vương Gia họp mặt cùng tại hạ và mấy vị đồng liêu bày tỏ lòng hiếu kính. “

Hoán Sơn cong eo (chổ này chả lẽ edit là cong đít, cái tư thế này không hình dung ra nổi) nói: “Đại nhân xin mời chờ trong chốc lát, tiểu nhân đi bẩm báo với Vương Gia một tiếng.”

Lý Thanh Nhữ chắp tay: “Đa tạ” vừa mới dứt lời cửa lớn trước mặt liền đóng lại.

Tuần phủ Giang Nam sắp xếp cho Phương Đàn một trạch viện hóa ra là nhà của một phú thương. Lúc Giang Nam tuần phủ phái người đến trưng dụng trạch viện này, vị phú thương ban đầu còn không đồng ý, nhà của mình dựa vào cái gì mà cho người khác vào ở, thế nhưng nghe những quan binh kia nhắc đến Thành vương gia hắn ngay lập tức đồng ý dọn ra ngoài. Đối với quan lại mà nói thì Phương Đàn chính là uy danh, nhưng đối với thương nhân và dân chúng mà nói thì Thành vương là người bọn họ kính trọng. Nếu như không có Thành vương gia những năm trước đây tại triều đình ra sức đề ra các chính sách thương nông quan trọng, địa vị thương nhân bây giờ cũng sẽ không được đề cao, sơn hà này tiền tài cũng sẽ không phồn vinh như vậy. Nếu như Vương gia muốn vào ở trạch viện của mình có nghĩa là rồng đến nhà tôm, tiền tài phân phất, chuyện tốt như vậy tại sao không làm. Phú thương vui cười hớn hở liền dời ra ngoài, Giang Nam tuần phủ đưa hắn tiền thuê hắn không lấy mà còn hy vọng Phương Đàn có thể lưu lại lâu dài.

Cái gã phú thương này tuy rằng giàu đổ vách thế nhưng cũng học đòi văn vẻ, trang hoàng phủ đệ của mình thật xa hoa, có núi có sông có cầu có đình. Khuôn viên không chỉ mang đường nét đặc trưng của vùng Giang

https://thuviensach.vn

Nam, còn có một chút nét đặc thù phương Bắc, có lẽ gã phú thương này là người Phương Bắc. Phương Đàn ở đây mấy ngày hay cùng Tống Ứng Diêu đi dạo khắp phủ thăm dò cảnh sắc bên trong.

Hoán Sơn đi tới hậu hoa viên, rất xa liền nhìn thấy hai người đứng cạnh một khóm hoa, Vương Gia khom lưng đưa tay chọn bông hoa đang nở, ngón tay gập lại, Vương phi đưa tay ra muốn ngăn cản thì đã không kịp, Vương Gia tay đã cầm đóa hoa tươi. Vương phi dường như đang hờn dỗi điều gì, Vương Gia chỉ mỉm cười nhìn nàng ấy. Chờ khi Vương phi dỗi đủ rồi, Vương Gia vẫn như tươi cười đưa cài hoa lên tóc Vương Phi, ở bên tai của nàng nói câu gì đó. Vương phi ngẩn người, sau đó lập tức đỏ mặt, Vương Gia đưa tay đưa nàng ôm vào trong ngực, nét cười càng hoan hỉ.

Lúc này đã nhập xuân, hậu hoa viên hoa nở khoe hương, hai người cứ thế đứng cạnh khóm hoa trông như một đôi tình lữ vô cùng xứng đôi, Hoán Sơn nhìn mãi cũng không dời mắt. Mãi đến tận khi Phương Đàn thấy hắn nhìn mình chăm chú hai tay mới thả Tống Ứng Diêu ra hỏi hắn: “Chuyện gì?” Tống Ứng Diêu cũng từ trong lòng Phương Đàn rời ra, hai người cùng nhau nhìn hắn.

Hoán Sơn lập tức định thần cúi đầu: “Vương Gia, bên ngoài có người tìm.”

“Ai?” Phương Đàn hỏi.

“Là giám khảo khoa cử lần này, Lý Thanh Nhữ Lý đại nhân.”

“Vậy sao? Nói hắn chờ bản vương ở đại sảnh.”

“Vâng.” Hoán Sơn hoàn thành nhiệm vụ của mình, xoay người rời đi.

Chờ Hoán Sơn đi rồi, Tống Ứng Diêu cũng nói với Phương Đàn rằng: “Vậy thần thiếp về trước, Vương Gia đi gặp khách đi.” Nói nàng xoay người liền muốn đi.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn kéo nàng lại: “Nàng đi cùng ta đi.”

Tống Ứng Diêu vội vã lắc đầu: “Chuyện này không hợp...”

Phương Đàn nhíu mày: “Nàng lần trước không phải cùng ta đã gặp cái đại thần hay sao?”

Tống Ứng Diêu không phục lầm bầm: “Đó là Vương Gia ép thiếp đi...”

“Ta mặc kệ, nơi này bản vương lớn nhất, ta nói cái gì chính là cái đó, nàng dám từ chối sao?” Nói xong cả da mặt đều xị xuống, thật giống như nếu Tống Ứng Diêu dám nói 'Không', Phương Đàn lập tức liền trở mặt.

Tống Ứng Diêu còn đang do dự, Phương Đàn liền bá đạo kéo tay của nàng, vừa đi vừa nói: “Đi đi, mau về thay y phục.”

Lý Thanh Nhữ ở đại sảnh đợi hồi lâu cũng không thấy có người đến, lấy ống tay áo lau cái trán đổ mồ hôi, xong thì cầm chén trà vừa nãy hạ nhân mang lên đưa lên miệng uống cạn. Hắn nôn nóng đứng lên ngồi xuống, lại nghĩ đến Vương Gia một hồi nếu như thấy hắn ở trên đại sảnh nôn nao chẳng phải là vô lễ hay sao. Hắn lại đong đưa thân hình thịt mỡ ngồi xuống, vươn cái cổ dài nhìn chăm chăm vào bức mành trước mặt. Không nghĩ mành cửa đột nhiên nâng lên, dọa hắn hết hồn vội vã thu hồi cái cổ dài của mình lại.

Phương Đàn từ trong đi ra, Tống Ứng Diêu nhăn nhó đi theo phía sau nàng.

Lý Thanh Nhữ gặp người đã đến từ trên ghế đứng lên hành lễ: “Hạ quan ra mắt Vương Gia!”

Phương Đàn khách khí trả lời: “Lý đại nhân không cần đa lễ, mời ngồi.” Nàng ngầm quan sát người trước mặt, không nghĩ Lý Thanh Nhữ lại có vẻ ngoài như vậy, nghe cái tên rất nhẹ nhàng, ai ngờ người với tên đúng là một

https://thuviensach.vn

trời một vực. Cũng hơi buồn cười nên nửa ngày sau mới xoay người ngồi vào ghế, mà Tống Ứng Diêu bởi ăn mặc quần áo hạ nhân chỉ có thể đứng bên cạnh nàng.

"Tạ ơn vương gia". Lý Thanh Nhữ khom lưng lùi về phía sau, vì để giảm bớt nội tâm căng thẳng, hắn hít sâu một cái, nhưng khi mũi hắn vừa hít mạnh liền phát tiếng kêu như heo. Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu đều thấy cảm thấy kì dị nhìn về phía hắn, hai người vẻ mặt biểu tình giống y chang nhau.

Lý Thanh Nhữ hồn nhiên không biết gì hỏi: "Vương Gia làm sao?"

Phương Đàn sắc mặt có chút lúng túng cười to: "Không có gì." Đôi mắt liếc Tống Ứng Diêu còn đang nhìn hắn, Phương Đàn vung cây quạt trong tay gõ nhẹ vào ót của nàng, ra hiệu nàng thu hồi ánh mắt.

Tống Ứng Diêu bị nàng gõ đau vuốt vuốt cái ót, lén lút trừng nàng một cái, quay đầu không nhìn đến Lý Thanh Nhữ nữa.

Lý Thanh Nhữ thấy Vương Gia nở nụ cười, không biết nguyên do là gì cũng theo nàng cười lên.

"Đại nhân đang cười cái gì?" Phương Đàn mỉm cười hỏi.

Lý Thanh Nhữ bị Phương Đàn hỏi lập tức thu hồi nụ cười, nghiêm trang nói: "Không có gì."

"Ừ..." Phương Đàn ánh mắt mang theo ẩn ý nhìn hắn "Hay là đại nhân có sự tình gì cao hứng mà không dám nói cho bản vương nghe"

Lý Thanh Nhữ tuy rằng có ngu nhưng cũng biết xem sắc mặt, vội vã quỳ xuống: "Hạ quan thật không có gì cao hứng."

https://thuviensach.vn

“Nếu Lý đại nhân không muốn cùng bản vương chia sẻ chuyện vui thì thôi vậy. Đứng lên đi.” Phương Đàn ôn hòa nhã nhặn nói với hắn.

Lý Thanh Nhữ hiện tại hận không thể đánh mình vài bạt tai, vô duyên vô cớ cười cái gì mà cười, nếu như không cẩn thận chọc giận Vương Gia, chính mình chịu không nổi, thấy Phương Đàn không truy cứu, hết hồn nói: “Tạ ơn vương gia.” Hắn chậm rãi bò dậy một lần nữa đến ghế ngồi xuống, ánh mắt rơi trên người Tống Ứng Diêu đứng bên cạnh Phương Đàn, thấy nàng quả nhiên như lời Lệnh đại nhân từng nói, cả người lộ ra mùi vị luyến đồng, lẽ nào thật sự bị hắn đoán đúng? Vương Gia căn bản không thích nữ tử, như vậy lễ vật mỹ nhân có nên đưa lên không? Không bằng lưu lại cho mình hưởng dụng, nhìn xem những em mỹ nhân kia đẹp như thế, lãng phí thì tiếc quá...

Phương Đàn thấy hắn nhìn Tống Ứng Diêu không chớp mắt, trong lòng không vui, nắm tay ho nhẹ một tiếng hỏi: “Lý đại nhân, hôm nay tìm đến bản vương có chuyện gì không?”

Lý Thanh Nhữ từ trong tay áo lấy ra một tấm thiệp mời, đứng lên khom lưng đưa về phía Phương Đàn: “Hạ quan cùng mấy vị đồng liêu vì Vương Gia tổ chức một buổi tiệc nhỏ, muốn vì Vương Gia tẩy rửa phong trần.”

Phương Đàn tiếp nhận thiệp mời mở ra xem một phen, chỉ nghe Lý Thanh Nhữ nói tiếp: “Ngày 20 tháng 1 tửu lâu Đỗ Khang, đến lúc đó hi vọng Vương Gia đến tụ hội!”

“Ừ” Phương Đàn gật nhẹ, sau khi xem xong đem thiệp mời bỏ qua một bên “Đến lúc ấy bản vương nếu có thời gian nhất định sẽ đi.”

Lý Thanh Nhữ đạt được mục đích gật gù vô cùng phấn khởi rời đi.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 36: Hội Tụ Cùng Quan Viên

“Ngoại trừ chuyện này, Lý đại nhân còn có chuyện gì nữa không?” Phương Đàn hỏi.

Lý Thanh Nhữ thức thời đáp rằng: “Không có chuyện gì, hạ quan bây giờ xin cáo từ.” Sau khi được Phương Đàn cho phép liền rời đi.

Chờ người đã đi xa, Tống Ứng Diêu cầm lấy thiệp trên bàn mở ra xem, vừa nhìn vừa hỏi: “Vương Gia thật sự muốn đi bữa tiệc này sao?”

Phương Đàn đang uống trà, nghe vậy nhíu mày hỏi ngược lại: “Tại sao không đi?”

Tống Ứng Diêu cau mày, bằng trực giác nàng cảm nhận mới nói với Phương Đàn: “Thiếp thế nào cảm giác Lý đại nhân không có vẻ gì là một vị quan tốt.”

“Có phải là quan tốt hay không cũng chưa thể kết luận. Vạn nhất không thể nhìn mặt mà bắt hình dong đây?” Phương Đàn buông chén trà xuống tiếp tục nói “Bản vương sẽ phái người điều tra hắn và đồng liêu của hắn, như vậy có thể rõ ràng. Hơn nữa bản vương cũng muốn mượn tiệc rượu lần này thăm dò sông nước Giang Nam sâu bao nhiêu.”

Tống Ứng Diêu gật đầu, đối với ý nghĩ của Phương Đàn rất tán thành: “Vương Gia tuyệt không thể bỏ cho bọn tham quan ô lại”

Phương Đàn: “Hơn nữa cũng không thể oan uổng một vị quan tốt.”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu: “Cái kia Vương Gia muốn làm sao trừng phạt bọn họ?”

Phương Đàn cười lạnh nói: “Nếu như bọn họ có thể thức thời thu tay hãy còn kịp, bản vương có thể tha cho bọn họ một mạng. Nếu như bọn họ còn không biết sợ hãi, nhất định phải đem bọn họ nghiêm trị không tha!” Nàng đưa tay cầm lấy thiệp mời trong tay Tống Ứng Diêu để xuống, nắm tay của nàng ấy đem nàng ấy ôm vào trong lòng, nét mặt bớt lạnh lùng, ôn hòa cười: “Không nói những này, còn hơn một tháng nữa chính là tị tiết (ngày tị đầu tháng ba, lễ cầu mát). Xem ra tị tiết năm nay chúng ta phải ở Giang Nam rồi”

“Chỉ cần có thể bồi tiếp Vương Gia, ở đâu cũng tốt.” Tống Ứng Diêu thật lòng trả lời. Nàng vốn nghĩ thời gian Vương Gia đi Giang Nam, nàng sẽ vò võ trong vương phủ kinh thành chờ mong, mỗi ngày dựa vào thêu thùa đọc sách nhớ nhung Vương Gia cho qua hết thời gian. Căn bản nàng cũng không nghĩ Vương Gia sẽ phái người mang nàng đến bên cạnh ngài ấy, dẫn nàng theo đi Giang Nam. Nàng từng lo lắng chính mình sẽ có hay không một ngày liền biến thành khuê phòng oán phụ...

Tống Ứng Diêu nói này làm rất hài lòng Phương Đàn cười to, kế tiếp mới nói rằng: “Nghe nói Giang Nam phong cảnh hữu tình, chờ khi bản vương rãnh rỗi sẽ dẫn nàng đi khắp nơi chịu không?”

Tống Ứng Diêu vui vẻ gật đầu: “Được.”

Đường phố náo nhiệt, quán nhỏ tiểu điếm một gian kề một gian, đứng ở đầu đường không nhìn thấy được cuối đường. Hai bên đường tiếng mời chào, ra giá nối tiếp nhau, ai cũng muốn rao càng to càng lớn hơn sạp hàng bên cạnh. Bỗng nhiên từ chỗ góc đường yên tĩnh xuất hiện một cỗ kiệu uy nghi đang đến hấp dẫn ánh mắt của các tiểu thương. Bọn họ đua nhau nhìn kỹ cỗ kiệu kia, hi vọng nó có thể dừng lại trước sạp hàng của mình, sau đó người bên trong cỗ kiệu bước ra mua ít vật dụng của mình. Tuy rằng không hy vọng là bao nhưng dù gì cũng còn nhen nhóm chút ít, vạn nhất bên trong

https://thuviensach.vn

là một tiểu thư con nhà danh giá thì sao đây? Những tiểu thương bán son phấn nghĩ đây là một cơ hội, càng thêm ra sức chào mời hàng hóa của mình. Mà những hàng ăn chỉ tập trung khách hàng của mình, đâu ai có tâm tư đi quản người trong kiệu, họ nghĩ chính mình cũng không thể mang thức ăn lề đường cho các quan to quý nhân a.

Các tiểu thương thấy cỗ kiệu nhanh chóng đi qua, một điểm ý tứ dừng lại đều không có. Họ đành thu hồi ánh mắt, trong lòng vẫn chưa nhụt chí, nếu cố gắng tổng sẽ gặp được một tiểu thư muốn mua son phấn.

Ở Giang Nam phồn thịnh này, có thể nhìn thấy cỗ kiệu như thế là chuyện bình thường, Giang Nam nhiều người, quan chức cũng nhiều, hơn nữa cũng không phải chỉ có quan lại mới có thể ngồi kiệu, chỉ cần có tiền bất kể là ai cũng có thể ngồi trên kiệu. Căn bản sẽ không có ai đi suy đoán bên trong kiệu là người nào. Nhưng có một việc chính là kiệu phu chân bước chỉnh tề nhất trí, bất kể đi như thế nào cỗ kiệu kia vẫn nửa phần không lay động, đây tuyệt đối không phải kiệu phu bình thường có thể làm được.

Kiệu dừng lại trước một gian tửu lâu, tùy tùng bên cạnh bước ra ngẩng đầu lên nhìn bảng hiệu rồng bay phượng múa, xác nhận đã đến đúng nơi mới trở về đến bên cạnh kiệu báo cáo: “Vương Gia, đã đến Đỗ Khang tửu lâu”

Người trong kiệu đang nhắm mắt dưỡng thần, lông mày hơi cau lại, bỗng mở ra ánh mắt sáng ngời. Hoán Sơn đưa tay vén màn kiệu, Phương Đàn từ trong cỗ kiệu bước ra chỉnh trang quần áo một chút, trực tiếp tiến vào tửu lâu.

Lần này Phương Đàn là thường phục xuất hành, trước khi ra ngoài Tống Ứng Diêu nói nàng mang thêm vài người, đều bị nàng từ chối. Nàng chỉ đi gặp mấy cái quan lại mà thôi, cần gì phải điều động nhiều người, vì thế bên người chỉ dẫn theo Hoán Sơn.

https://thuviensach.vn

Chưởng quỹ ánh mắt sắc bén, thoáng qua liền có thể nhìn ra thân phận bất phàm của Phương Đàn, liền xông xáo hô hoán: “Tiểu nhị, có khách đến.”

“Vâng“. Tiểu nhị nghe tiếng xoay người qua thấy chưởng quỹ của mình nháy mắt một cái, lập tức hiểu ý gật đầu. Hắn đi thẳng đến trước mặt Phương Đàn cùng Hoán Sơn cúi đầu hỏi: “Hai vị khách quan, cần thứ gì?”

Hoán Sơn quan sát đánh giá khắp tửu lâu một lượt, nghe vậy mới hỏi: “Lý Thanh Nhữ Lý đại nhân ở nơi nào?”

Tiểu nhị lại nghi hoặc hỏi: “Không biết hai vị tìm Lý đại nhân có chuyện gì?”

Hoán Sơn đáp: “Chủ nhân nhà ta là do Lý Đại nhân mời tới.”

Tiểu nhị bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Hai vị xin mời đi theo tiểu nhân.”

Hai người đi theo tiểu nhị đến một cầu thang, chân mới vừa bước lên một bậc, Lý Thanh Nhữ ở trên lầu đã nhìn thấy bọn họ, vội vã từ lầu trên chạy xuống đi tới trước mặt Phương Đàn hành lễ: “Vương Gia.”

Phương Đàn dừng bước lại: “Đứng lên đi.”

Lý Thanh Nhữ vẻ mặt tươi cười đứng lên: “Tạ ơn vương gia.” Hắn xoay người sừng sộ với hầu bàn quát lớn nói: “Nơi này có bản đại nhân, ngươi lui xuống đi.”

Tiểu nhị trong lòng biết người trước mặt chính mình không trêu chọc nổi, nhanh chóng khom lưng đáp: “Vâng.” Sau khi tiểu nhị rời đi, Lý Thanh Nhữ quay người lại, cười quyến rũ hướng về Phương Đàn nói: “ Vương Gia ngài rốt cục đến rồi, hạ quan chờ ngài đã lâu.”

Phương Đàn nghiêm túc đáp: “Thật sao?”

https://thuviensach.vn

Lý Thanh Nhữ gật đầu liên tục nói: “Dạ vâng dạ vâng.” Lại ra dấu tay xin mời: “Vương Gia mời đến bên này.”

Phương Đàn đi lên thang lầu, Hoán Sơn theo sát sau lưng của nàng, ánh mắt thỉnh thoảng vẫn nhìn xung quanh tửu lâu.

Ba người đi lên trên một tầng lầu trang nhã, thừa dịp Lý Thanh Nhữ đang mở cửa, Hoán Sơn một bước đến bên người Phương Đàn nói nhỏ vào tai của nàng: “Vương Gia an toàn.”

Phương Đàn gật đầu, Hoán Sơn lại nhanh chóng trở về vị trí ban đầu. Lý Thanh Nhữ sau khi mở cửa ra đứng nghiêm trang bên cạnh cửa cười híp mắt nói với Phương Đàn: “Vương Gia, mời vào” đối với những chuyện vừa xãy ra hắn không hề hay biết gì.

Trong phòng hội quan chức đang đàm tiếu hoan hỉ, nhìn thấy cửa mở ra nghĩ rằng là Lý Thanh Nhữ có lẽ không đón được người, đang chuẩn bị cười nhạo hắn một phen. Đâu ngờ người đi vào lại là Phương Đàn, mấy người nụ cười trên mặt nhất thời cứng đờ. Không khí đang náo nhiệt bỗng chốc yên lặng như tờ.

“Ầm” một tiếng, chén rượu từ tay vị quan nào đó rơi xuống đất vỡ tan tành. Rượu lạnh văng tung tóe khắp nơi liền mang hắn tỉnh táo trở lại cuống quít quỳ xuống dập đầu thỉnh an: “Hạ quan tham kiến Vương Gia.” Mấy người còn lại cũng hối hả hành lễ: “Hạ quan tham kiến Vương Gia.”

Phương Đàn cười nói: “Các đại nhân không cần đa lễ.” Nói xong liền đến đỡ một người trong số đó.

Người kia vội vã lùi về sau: “Hạ quan không dám.”

Phương Đàn bất đắc dĩ, thu tay về nói: “Vậy thì mau đứng lên đi.”

https://thuviensach.vn

“Tạ ơn vương gia.” Lúc này bọn họ mới dám chậm rãi đứng lên, nhưng vẫn như trước không dám ngẩng cao đầu.

Lý Thanh Nhữ đứng phía sau Phương Đàn dương dương tự đắc nhìn bọn họ.

Bọn người này bình thường đều xem thường hắn là kẻ mua quan bán chức, cho rằng hắn vĩnh viễn không sánh được bằng bọn họ học hành gian khổ cao sang quyền quý. Bây giờ rõ mặt chưa! Chính hắn là người có thể mời Vương Gia đến đây! Đến cùng là ai lợi hại hơn? Hơn nữa còn được nhìn thấy bọn họ ở trước mặt mình khom lưng uốn gối, cuối cùng cũng coi như có thể trút cơn giận. Hắn lộ vẻ vui mừng ra mặt nói với Phương Đàn: “Vương Gia, xin mời ngồi!”

Phương Đàn nghe theo hắn sắp xếp, ngồi ở vị trí giữa các quan viên. Hoán Sơn đứng hầu sau lưng của nàng không chút biến sắc quan sát mọi người nhằm phòng ngừa có kẻ gây rối mưu hại Vương Gia.

Phương Đàn ngồi xuống chỉnh tề mới cất giọng nói: “Các đại nhân ngồi xuống đi!”

“Tạ ơn vương gia.” Chúng quan chức lúc này mới ngồi xuống, vị quan đánh rơi chén rượu vội vã lén lút giơ lên tay áo lên lau khô ráu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Chờ mọi người an vị, Phương Đàn ngẩng đầu nhìn lướt qua tất cả mọi người. Mỗi người đều mang gương mặt nghiêm chỉnh, không dám thở mạnh, bầu không khí trong phòng lại so với lúc đang làm việc xem ra còn nghiêm túc hơn.

Phương Đàn tằng hắng, những quan viên kia đang căng thẳng thần kinh bất thình lình nghe giọng của Phương Đàn lập tức ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm nàng. Phương Đàn lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: “Các vị đại

https://thuviensach.vn

nhân không cần nghiêm túc quá, hiện tại không phải trên điện giá, không cần phép tắc nhiều như vậy."

Lý Thanh Nhữ cũng muốn hòa hoãn bầu không khí: "Vương Gia nói rất đúng! Mọi người cứ ăn uống thoải mái" Bầu không khí nghiêm túc như vậy, hắn làm sao dám mở miệng nói ra những câu nói kia.

Các quan lại trầm mặc như trước, Phương Đàn gọi: "Hoán Sơn."

"Có nô tài." Hoán Sơn đáp.

"Ngươi đi nói với chưởng quỹ một tiếng, tiệc này bản vương sẽ trả". Phương Đàn phân phó.

"Vâng."

Các quan lại hai mặt nhìn nhau, như thế nào đi nữa ngày hôm nay là bọn họ mời Vương Gia, hơn nữa còn có mục đích khác, vì lợi ích của mình, các quan lại cắn răng mới vừa muốn mở miệng nhưng đã bị người Vương gia cướp lời.

Lệnh đại nhân ngăn Hoán Sơn lại, nói với Phương Đàn: "Tuy rằng Vương Gia nói như vậy, hạ quan lại há có thể để Vương Gia chi trả, bữa này coi như là hạ quan mời Vương Gia." Lời này vừa nói ra Lý Thanh Nhữ đen mặt, những người còn lại hối tiếc không kịp. Chỉ một câu nói này hắn liền đem công lao hôm nay gom về cho mình, hoàn toàn không để ý cảm thụ của người khác.

Lệnh đại nhân không thèm nhìn những người khác trừng mắt với hắn, ánh mắt sắp phun trào lửa đỏ, đối mặt Phương Đàn, bưng lên chén rượu trong tay: "Hạ quan trước tiên kính Vương Gia một chén!" Còn không chờ Phương Đàn đáp lời liền tiếp tục: "Hạ quan trước tiên kính rượu" Vừa ngẩng đầu liền đem trong ly uống rượu không còn một giọt.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 37: Bản Vương Không Thích Nam Sắc

Phương Đàn tiếp nhận chén rượu do Hoán Sơn rót đầy cũng theo hắn uống một hơi, vừa cười vừa nâng chén vẫy vẫy ra hiệu bên trong đã không còn đọng lại giọt rượu nào.

Phương Đàn đã tỏ thái độ như thế, những quan viên kia cũng không làm bộ nhã nhặn nữa, đảo mắt lại trở nên sục sôi. Phương Đàn ngồi giữa bọn hắn tuy rằng không cùng bọn họ hồ đồ, thế nhưng đối với những người mời rượu cũng không hề cự tuyệt.

Hơn nửa tiệc rượu, Lý Thanh Nhữ thấy thời cơ chín muồi, hướng về các quan chức ngồi xung quanh nháy mắt ra hiệu, không chờ bọn họ đáp lại liền mở miệng nói: “Vương Gia, hôm nay mời ngài tới, ngoại trừ đón gió tẩy trần, còn có nguyên nhân.”

Phương Đàn uống nhiều rượu nhưng chút say cũng không có, ánh mắt như trước anh minh, mà chỗ nàng ngồi xung quanh có vị bắt đầu đã ngã ngớn. Nàng nghe vậy để ly rượu trong tay xuống hỏi “Còn có nguyên nhân gì?”

Lý Thanh Nhữ ý tứ sâu xa cười hì hì, giơ bàn tay lên vỗ vỗ, không lâu từ ngoài phòng liền đi tới một nhóm người đến, Phương Đàn ngẩng đầu lên nhìn.

Khoảng chừng có mười mấy người đi vào đều ăn mặc sặc sỡ quần là áo lụa, dáng đi uốn éo từ từ tiến vào phòng xếp một hàng dài trước mặt bọn họ, trên mặt của mỗi người nồng đậm phấn son, mang gương mặt của mình

https://thuviensach.vn

tô vẽ thành dạng gì không thể hình dung nổi, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã không thể vừa mắt.

Các nàng tuy đứng cách Phương Đàn xa xa nhưng Phương Đàn vẫn ngửi được trên người bọn họ mùi son phấn gay mũi, nàng khó mà thở nổi nhíu mày. Các nàng mặc y phục có phần thoáng mát, không cần ngẫm nghĩ cũng biết các nàng làm ghề gì, tâm trạng càng thêm không kiên nhẫn, nghiêng đầu sang chỗ khác không muốn nhìn nữa.

Không nghĩ vừa nghiêng đầu lại phát hiện phía sau các nàng ấy còn có vài nam tử nhu nhược quyến rũ không thua kém gì nhóm nữ tử phía trước. Phương Đàn nhìn bọn họ đang vội vã quăng mấy cái mị nhãn lại đây. Nhưng ánh mắt Phương Đàn không ở trên người bọn họ bao lâu liền thu về, mặc kệ mị nhãn đang hướng mình phóng tới, có mấy người giận dỗi dùng sức chà nắm khăn lụa trong tay.

Phương Đàn quan sát một lát mới thu hồi ánh mắt, cúi đầu rót cho mình một chung rượu, giả vờ không hiểu hỏi: “Lý đại nhân đây là ý gì?” Nàng cầm quạt trong tay mở ra phất phất cho bay bớt đi mùi son phấn khó chịu.

“Hạ quan gần đây có chiêu mộ một nhóm người hầu hạ, muốn cho Vương Gia xem có thể thích thú hay không.” Lý Thanh Nhữ nghe Phương Đàn hỏi như thế liền hướng về nàng cười thâm hiểm nói: “Vương Gia cảm thấy thế nào?”

Không chờ Phương Đàn mở miệng nói chuyện, Lý Thanh Nhữ giơ bàn tay lên đập trán củamình, dường như tỉnh ngộ điều gì nói rằng: “Là hạ quan sơ sẩy, chốc lát làm sao Vương Gia lựa chọn được“. Hắn đề nghị: “Không bằng Vương Gia mang những người này về quan sát mấy ngày, đến thời điểm trả lại cho hạ quan. Nếu vừa ý liền giữ ở bên người, sau đó để hắn hầu hạ Vương Gia đi“. Nói xong còn giơ mắt liếc nhìn Hoán Sơn.

https://thuviensach.vn

Lúc này Miêu đại nhân bên cạnh nói chen vào: “Vương Gia yên tâm, nơi này cách kinh thành rất xa, Vương phi không biết được đâu. Hơn nữa Vương Gia chẳng lẽ không mượn cơ hội này nếm thử mùi vị bên ngoài hay sao?” hắn nói xong cười xấu xa nhìn Phương Đàn.

Phương Đàn nhìn hắn một cái, không thèm nói gì lại nhìn sang Lý Thanh Nhữ hỏi: “Không biết Lý đại nhân là từ nơi nào tìm đến nhiều người như vậy?” Miêu đại nhân thấy Phương Đàn không quan tâm đến mình khó chịu hừ một tiếng. Mấy vị quan ngồi ở bên cạnh hắn vội vàng giật giật ống tay áo ý bảo hắn bình tĩnh lại nhìn xem ngồi trước mặt mình là ai, Miêu đại nhân lúc này mới áp chế lửa giận trong lòng.

Lý Thanh Nhữ cứ nghĩ mình đoán đúng tâm tư Phương Đàn, nghe thấy nàng hỏi, vội vã ghé sát người nàng: “Những người này đều là hạ quan tự mình chọn, tài mạo thuộc loại nhất phẩm, nhất định có thể hầu hạ Vương Gia, hầu hạ thật thoải mái, hơn nữa hạ quan đã đem giấy bán thân của các nàng đến, Vương Gia nếu là có cần...” Hắn tự mình nói, hoàn toàn không phát hiện Phương Đàn trong mắt lóe lên tia căm ghét.

Phương Đàn ghét nhất loại quan nịnh bợ tìm mọi cách lấy lòng, đối với bách tính thì lại hà hiếp vung vén cho riêng mình, nếu không phải hắn bây giờ còn có tác dụng, nàng sớm đã lôi ra ngoài chém đầu. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn hắn tự biên tự diễn cũng không lập tức trả lời, thảnh thơi bưng chén rượu lên nhấp một miếng lại thả xuống, trong giọng nói ám chỉ cười trêu: “Không nghĩ tới Lý đại nhân cũng có điểm tốt, không biết phu nhân có biết hay không”.

Lý Thanh Nhữ nghe vậy mặt lộ vẻ lúng túng, trong lòng ghi hận tên Lệnh đại nhân, tại hắn nói hưu nói vượn, hiện tại không biết nên trả lời như thế nào mới tốt. Hắn đột nhiên nhớ tới bọn họ chuẩn bị ngân phiếu hối lộ Vương Gia liền xoa xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh, hoảng loạn cúi người xuống chỉ vào những cô gái kia nói rằng: “Vương Gia nếu như không thích những người này.” Vừa nói vừa lấy ra hộp gỗ đựng ngân phiếu đưa tới cho

https://thuviensach.vn

Phương Đàn "Đây là chút tâm ý của tại hạ cùng các đồng liêu, hi vọng Vương Gia nhận lấy."

Phương Đàn lắc cây quạt, nhìn Hoán Sơn một chút, Hoán Sơn lập tức tiếp nhận hộp ngân phiếu từ tay Lý Thanh Nhữ, mở nắp ra nhìn một chút sau đó mới đem hộp gỗ đưa đến trước mặt Phương Đàn.

Phương Đàn hững hờ hướng về trong hộp liếc mắt nhìn: "Đây là tâm ý của Lý đại nhân và cái vị ở đây sao?" Ánh mắt thâm thúy nhìn một vòng từng người một, mang theo ẩn ý hỏi. Mọi người bị nàng nhìn đến nỗi xấu hổ trong lòng, không tự chủ liền cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt của nàng.

Phương Đàn dò xét một lần, sau đó đưa mắt chuyển qua trên người Lý Thanh Nhữ. Lý Thanh Nhữ bị nàng nhìn như thế, xương sống cảm thấy ớn lạnh, linh cảm cho thấy sắp có chuyện gì đó giáng xuống đầu mình.

Đầu ngón tay Phương Đàn gõ gõ trên bàn, sau đó nàng đưa tay đóng nắp hộp ngân phiếu lại, khoác tay ra hiệu Hoán Sơn nhận lấy nó, mới nói: "Tiền này bản vương nhận lấy, tâm ý của chư vị ta đây cũng hiểu, các vị đại nhân yên tâm..." Lời sau đó nàng cũng không nói thêm gì, thế nhưng những lời kia mọi người đều cho rằng nàng đã đáp ứng đối với chuyện khoa cử sẽ thả lỏng mắt nhắm mắt mở cho họ làm ăn.

Riêng Lý Thanh Nhữ mừng như điên, hắn chắp tay nói: "Tạ ơn Vương gia" Hắn vẫn cho rằng Thành vương rất khó đối phó, không nghĩ con người vẫn có khuyết điểm, mà khuyết điểm này đối với mình lại có lợi: "Chờ sau khi chuyện thành công, tất nhiên sẽ không quên phần của Vương Gia". Những quan chức còn lại cũng phụ họa theo hắn.

Phương Đàn qua loa gật đầu.

Sau khi đại sự hoàn thành, Lý Thanh Nhữ rốt cục có thể yên lòng, lúc này hắn mới nhàn hạ thoải mái mà nghe hát xướng. Hắn vẫy tay gọi các cô

https://thuviensach.vn

nương thanh lâu: “Còn không mau tới hầu hạ Vương Gia“. Lại mặt lạnh nói với mấy vị tiểu bạch kiểm kia: “Các ngươi liền đi xuống trước đi, bản quan không muốn gặp lại các ngươi.” Suýt nữa làm hỏng đại sự của hắn rồi, chờ hắn rảnh rỗi tất nhiên sẽ trừng phạt bọn họ. Mấy vị nam nhân nghe như vậy mặt mày đều xám xịt.

Hoán Sơn ngăn chặn các cô nương không cho đến gần Phương Đàn, Phương Đàn đứng lên mới nói: “Không cần, bản vương còn có chuyện khác, trước hết xin cáo từ, những người này để lại cho mọi người vui vẻ đi.”

“Như vậy hạ quan xin kính Vương Gia một chén“. Lý Thanh Nhữ bưng chén rượu trên bàn nói rằng.

“Kính Vương Gia!” Cái vị quan chức khác cũng đồng thời đứng lên.

Phương Đàn mỉm cười giơ ly rượu trên tay: “Ta cũng kính các vị đại nhân một chén“. Nói xong liền uống cạn.

“Vương Gia quả nhiên sảng khoái“. Một vị quan nào đó trong đám lên tiếng.

Phương Đàn cười cười không nói lời nào, lúc đi ngang qua người Lý Thanh Nhữ nàng dùng cây quạt gõ vào cái bụng to của hắn ý vị không rõ ràng nói rằng: “Lý đại nhân cũng không gần nữ sắc quá nhiều, sẽ hại thân. Triều đình còn cần Lý đại nhân ra sức cống hiến.”

Lý Thanh Nhữ chỉ nghe rõ nhất câu cuối cùng, cho rằng nàng có ý trọng dụng mình, cười tít mắt trả lời: “Hạ quan biết rồi, đa tạ vương gia nhắc nhở”

Phương Đàn tiêu sái ra về, cửa phòng sau lưng nàng đóng lại sau, cũng không lâu lắm trong phòng liền truyền đến tiếng nam nữ vui vẻ. Nàng ghét bỏ hừ một tiếng liền bước nhanh rời đi.

https://thuviensach.vn

Khi Phương Đàn ngồi kiệu trở lại vương phủ, cơm tối đã qua. Nàng cũng không có lập tức đi gặp Tống Ứng Diêu mà là đến tịnh phòng tắm rửa.

Nửa tóc đen chìm trong bồn tắm, nước ấm vờn quanh thân thể, Phương Đàn thoải mái thở một hơi dài nhẹ nhõm, dần dần tâm tình cũng an tĩnh lại. Bàn tay múc một gáo nước dội vào đôi vai của mình, dòng nước rất nhanh liền theo da mềm chảy xuống. Đôi vai của nàng cũng là một phần thân thể con gái đẹp đẽ, nhưng đôi vai này lại gánh trọng trách nặng nề hơn người bình thường rất nhiều.

Nếu như nàng sinh ra trong một gia đình bình thường, có thể hay không bây giờ sẽ không xảy ra những việc này. Phần lưng chậm rãi ngâm vào trong nước cho đến khi toàn thân đều chìm xuống, bên ngoài im lặng tĩnh mịch không chút tiếng vang, giống như được nằm trong lòng mẹ, êm ái lại an toàn, Phương Đàn không tự chủ liền ôm chặt chính mình.

Mãi đến khi không nhịn thở được nữa nàng mới từ trong nước đứng lên, động tác hơi mạnh làm nước va vào thành bồn văng tung tóe ra bên ngoài.

Nhưng... nếu sinh ra trong gia đình bình thường, nàng làm sao có cơ hội gặp Tống Ứng Diêu.

Nhanh chóng lau khô thân thể, dùng trường vải quấn chặt ngực, lại mặc lên một tầng áo hộ thân, sau đó mới mặc vào trung y. Vẫn như thế, cho dù hai người có sát lại gần nhau chỉ cần không cởi áo ra, Tống Ứng Diêu sẽ không phát hiện thân phận của nàng.

Phương Đàn cười khổ, đối với người đầu ấp tay gối mà nàng còn lừa gạt người ta, như vậy có ai mà không dám.

Nàng lau khô tóc, tùy tiện ăn chút cơm tối, đi tới phòng ngủ. Bên trong phòng ngủ vẫn sáng đèn, nàng đẩy cửa vào thấy Tống Ứng Diêu ngồi trước giường nghe được tiếng cửa mở đang luống cuống tay chân đem món đồ gì nhét vào đáy gối.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 38: CùNg Nhau Tâm Sự

Nàng đóng cửa lại thấy Tống Ứng Diêu vẻ mặt bối rồi từ bên giường đứng lên, buồn cười hỏi: “Vương phi giấu cái gì? Có phải là ăn trộm món gì ngon không cho ta biết.”

Tống Ứng Diêu trên mặt hiện ra sắc hồng, lắc đầu liên tục: “Không có... thần thiếp không có ăn vụng, Vương Gia nhìn lầm.”

“Có đúng không...” Phương Đàn bỡn cợt hỏi.

Tống Ứng Diêu lắc đầu một cái, bỗng nhiên nghĩ gì đó lại từ lắc đầu chuyển thành gật đầu, hai tay không tự nhiên bấu vào nhau.

Phương Đàn vừa thấy Tống Ứng Diêu sẽ không kìm lòng được lộ ra nụ cười, đặc biệt là dáng vẻ luống cuống của hiện tại của nàng khiến Phương Đàn càng thêm cao hứng.

Tống Ứng Diêu nghi hoặc nhìn nàng, không biết Vương gia là đang cười cái gì.

Phương Đàn đi đến bên giường, dắt tay của nàng cùng mình ngồi xuống, duy trì nụ cười nói: “Nếu Vương phi không có giấu cái gì, vậy cần gì căng thẳng?” Đôi mắt liếc thấy vật dưới gối bị Tống Ứng Diêu giấu đi không cẩn thận lộ ra một góc, tựa hồ là một quyển sách.

Tống Ứng Diêu mạnh miệng mạnh: “Ta nào có căng thẳng!”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn mỉm cười bất đắc dĩ lắc đầu: “Được được, nàng không muốn nói, bản vương cũng không hỏi nhiều.” Phương Đàn đưa tay ra sủng nịnh ngắt ngắt gò má của nàng.”Như vậy được không?”

Tống Ứng Diêu bị nàng ngắt đau réo lên, Phương Đàn lúc này mới thu tay về nói: “Đây là bản vương trách phạt nàng“. Kỳ thực nàng cũng đâu có nặng tay là bao, chỉ nhẹ nhàng sờ một cái mà thôi.

Tống Ứng Diêu một tay xoa gò má, đáng thương nói rằng: “Thiếp cũng không có làm gì sai a, Vương Gia tại sao muốn trách phạt ta.”

Phương Đàn nhướn mày: “Ai bảo nàng không nói cho bản vương nghe nàng giấu cái gì. Không nói liền thì phải bị phạt, miễn cho nàng sau này được voi đòi Bà Trưng“.

Tống Ứng Diêu hừ một tiếng, xoay người đưa lưng về phía Phương Đàn: “Không thèm nói chuyện với Vương gia nữa”

“Vì thế..., chính là nàng thật sự có giấu đồ gì đó” Phương Đàn nghiêng đầu giảo hoạt nói rằng.

Tống Ứng Diêu lúc này mới ý thức được mình là bị nàng đưa vào tròng. Thẹn quá thành giận liếc Phương Đàn một cái, tiếp theo sau đó quay lưng không để ý tới nàng nữa.

Phương Đàn xích lại gần Tống Ứng Diêu, hai tay luồn dưới cánh tay từ phía sau lưng ôm trụ eo của nàng, cánh tay hơi dùng sức khiến lưng của nàng tựa vào lồng ngực của mình. Ngón tay tìm đến tay nàng, mười ngón tương khấu. Lòng bàn tay một trận ấp áp lan tỏa đến tận tâm can của Tống Ứng Diêu.

Phương Đàn nhắm mắt, thả lỏng người đem cằm tựa trên cổ Tống Ứng Diêu ngửi mùi thơm từ cơ thể nàng hít một hơi thật dài. Khi ở cùng Tống Ứng Diêu chính là lúc nàng cảm thấy tâm tình thoải mái nhất, nàng đều hận

https://thuviensach.vn

không thể có thời gian lâu một chút, lâu một chút, càng lâu một chút, tốt nhất là cả đời đều không rời đối phương nữa bước.

Mà Tống Ứng Diêu cũng không phản kháng, mặc kệ nàng thao túng. Hai người không nói câu nào, cứ như vậy lẳng lặng ngồi yên, trên đời không có cái gì hạnh phúc hơn điều này.

Phương Đàn nghiêng đầu, môi không cẩn thận sượt đến cái cổ non nớt của Tống Ứng Diêu trong lòng sinh ra một cảm giác thật khó cưỡng. Nàng không khỏi mang đầu kề sát Tống Ứng Diêu, quay vào cổ nàng hôn một cái. Cơ thể lập tức muốn dừng mà không được, nhắm mắt lại dựa vào cảm giác từng điểm từng điểm nụ hôn cứ từ từ dời lên trên.

Tống Ứng Diêu cảm giác được có đôi môi của ai đó ẩm ướt mềm mại đang mân mê từ cổ đến tai của nàng, có chút nóng chút ngứa, nàng mẫn cảm co người lại hỏi: “Vương Gia đang làm gì?”

Phương Đàn không trả lời, chỉ ôm nàng càng thêm chặt. Mãi đến khi môi chạm tới vành tai, Phương Đàn mới hơi mở mắt ra, tràn vào trong mắt của nàng là cái tai trắng nõn, nàng không suy nghĩ liền đem nó ngậm vào trong miệng, dùng đầu lưỡi tinh tế liếm láp, khiến Tống Ứng Diêu rên khẽ.

Mút máp xong xuôi Phương Đàn lại dời trận địa, một tay mang đầu của nàng xoay về phía mình, hôn lên môi nàng. Đầu lưỡi quấn quanh, gắn bó giao hòa, nhu tình mật ý.

Khi hai người mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau, Tống Ứng Diêu đỏ cả mặt. Đôi mắt bất giác nhìn ra nơi khác, không dám nhìn thẳng vào mắt Phương Đàn con mắt. Đôi mắt của Vương gia quá sâu như một hồ nước không đáy, có thể đem vạn vật thế gian hút vào trong. Tống Ứng Diêu sợ chính mình nếu nhìn lâu một chút linh hồn đều sẽ bị hấp dẫn đến cuồng si.

Phương Đàn ngón tay uống cong mạnh mẽ nâng cằm của nàng lên: “Nhìn bản vương.” Tống Ứng Diêu nhếch môi, vẫn là không dám nhìn

https://thuviensach.vn

thẳng nàng.

Phương Đàn híp mắt, cả người tỏa ra khí tức nguy hiểm hỏi: “Ngươi sợ bản vương?”

Tống Ứng Diêu vội vã lắc đầu.

“Vậy tại sao không nhìn bản vương?” Phương Đàn ngón tay hơi dùng sức nói.

Tống Ứng Diêu nhăn nhó một trận, mới đoan chính nhìn thẳng Phương Đàn nói: “Thần thiếp thẹn thùng.”

Phương Đàn nghe vậy ngẩn ra, hài lòng tươi cười rạng rỡ. Buông ngón tay ra ôm nàng vào trong lòng: “Bản vương còn tưởng rằng nàng sợ bản vương”

Tống Ứng Diêu níu níu vạt áo Phương Đàn nhỏ giọng: “Vương Gia không phải hổ báo, ta không sợ.” Âm thanh mềm mại nhu hòa, Phương Đàn hận không thể tại chỗ này ăn nàng không còn một miếng thịt, thế nhưng lý trí vẫn tỉnh táo, loại chuyện đó nàng thật không dám làm. Phương Đàn ôm nàng càng chặt, giọng nói bỗng nhiên trần trầm: “Bản vương không hổ báo, vậy mà bọn họ đều sợ bản vương“. Khi còn bé, nàng là hài tử cuối cùng của tiên hoàng, ca ca và các tỷ tỷ đều không chơi đùa cùng nàng, bọn hạ nhân lại xa cách nàng, mẫu phi cũng không cho phép nàng đi đâu vì lo thân phận của nàng sẽ bị người khác biết. Nàng chỉ có thể mỗi ngày ở trong cung điện tập viết luyện võ, một người yên lặng như thế mà lớn lên. Sau khi lớn lên, thành Vương Gia cùng hoàng đế xưa nay không hợp, đối với các đại thần lại phải đề phòng sau trước. Vì tránh cho mình bị nguy hại, nàng không thể không ngụy trang chính mình, khiến người ta không thể nhìn thấy nội tâm của mình, bày ra đủ loại dáng vẻ khác nhau, năm rộng tháng dài ngay cả mình cũng nghĩ chính mình máu lạnh.

https://thuviensach.vn

Mãi đến tận khi tất cả mọi người đều kính nể nàng, nàng mới phát hiện mình càng cô đơn. Bất quá nàng sớm quen cuộc sống như thế, không quan tâm những chuyện thị phi. Hiện tại hiếm thấy có người có thể có được sự tin tưởng của mình, đi vào trái tim mình, cùng nàng nói một chút lời nói tự đáy lòng có lẽ là không sao.

Tống Ứng Diêu ngẩng đầu lên tò mò hỏi: "Bọn họ là ai?"

Phương Đàn cẩn thận suy nghĩ một chút, dĩ nhiên không nghĩ ra chuẩn xác tên người nào, không thể làm gì khác hơn là nói rằng: "Bọn họ đều là người không quan trọng"

"Vậy ta ở trong lòng Vương gia có tính là quan trọng?" Tống Ứng Diêu cõi lòng mong đợi hỏi, cánh tay đang nắm chặt vạt áo cơ hồ phát run.

Phương Đàn không chút do dự hồi đáp: "Tính, rất quan trọng". Không thể nào không quan trọng.

Tống Ứng Diêu nghe Phương Đàn trả lời chắc chắn, kích động muốn khóc, chủ động hôn một cái lên khóe miệng Phương Đàn: "Vương Gia đối với thần thiếp cũng rất quan trọng", chưa từng có người nào quan trọng hơn, nói xong câu đó nàng liền đưa môi hoàn toàn dâng lên môi Phương Đàn, Phương Đàn cười tiếp nhận tất cả.

Thân mật ngắn ngủi, Tống Ứng Diêu núp trong lòng ngực Phương Đàn buông lời nhắc: "Vương Gia, chúng ta sanh một đứa bé đi."

Phương Đàn bàn tay đang mân mê tay nhỏ của Tống Ứng Diêu nghe như vậy thân thể cứng đờ lại rất nhanh khôi phục bình thường hỏi: "Làm sao đột nhiên muốn đứa bé?"

Tống Ứng Diêu từ trong lòng Phương Đàn thoát ra nhìn Phương Đàn: "Thiếp muốn tạo kết tinh tình yêu với Vương gia". Tống Ứng Diêu cả người ngã vào vòng tay Phương Đàn, nàng nào có suy nghĩ dùng hài tử

https://thuviensach.vn

củng cố địa vị của mình. Hơn nữa sau khi thành hôn mọi sinh hoạt của hai người đều chứng tỏ cuộc sống của hai người sẽ không thể có người thứ ba chen vào.

Phương Đàn giơ tay lên sửa lại một chút tóc may ngổn ngang cho Tống Ứng Diêu, biểu hiện tự nhiên nói rằng "Còn sớm." Nàng đã sớm nghĩ đến vấn đề này, đây là chuyện sớm hay muộn mà thôi, là tất nhiên rất khó giải thích. Trừ phi có một ngày thân phận của nàng bị Tống Ứng Diêu phát hiện thì chuyện này mới được giải quyết. Hiện tại... Chỉ có thể trốn tránh được lần nào hay lần nấy, dù sao hiện tại cũng không phải thời điểm thích hợp công khai thân phận.

Tống Ứng Diêu lo lắng nói: "Không còn sớm, Vương Gia năm nay hai mươi, ta năm nay cũng mười bảy..."

Phương Đàn nhíu mày hỏi:"Nàng chê ta già sao?"

Tống Ứng Diêu ngồi ngay ngắn lại, thu hồi tay của mình, thấp mi nói: "Thần thiếp không dám."

"Ngươi nghe bản vương nói" Phương Đàn biết Tống Ứng Diêu có chút cố chấp, sợ hai người liền như vậy sinh lòng ngăn cách, kéo mạnh tay nàng qua. Tống Ứng Diêu đưa đôi mắt nhìn nàng.

"Nàng cũng biết hiện nay thánh thượng đối bản vương mang trong lòng khúc mắc, những quan viên kia cũng nhìn chằm chằm bản vương, hiện tại nếu như bản vương có thêm đứa bé, bọn họ lấy con của chúng ta làm uy hiếp thì làm sao bây giờ". Kỳ thực nàng bây giờ không muốn cùng Tống Ứng Diêu nói sự thật, trong đó cũng có một phần nguyên nhân như thế. Nàng tin tưởng Tống Ứng Diêu, thế nhưng vạn nhất nếu như bị tiết lộ ra ngoài, không chỉ có nàng nguy hiểm mà còn có thể tính mạng Tống Ứng Diêu cũng khó giữ nổi.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu trong lòng suy nghĩ, Vương Gia xác thực nói không sai, là nàng quá hấp tấp. Một lần nữa ôm Phương Đàn ủ rũ hỏi: “Vậy chúng ta lúc nào mới có thể có con?”

Phương Đàn vỗ về lưng nàng an ủi: “Ngươi yên tâm, bản vương sẽ không để cho nàng chờ quá lâu“. Không lâu nữa đâu sẽ có kết quả, đến lúc các nàng đều an toàn nàng sẽ thẳng thắn với Tống Ứng Diêu. Đến lúc đó Tống Ứng Diêu sẽ như thế nào, nàng không dám tưởng tượng... Phương Đàn nhắm mắt âm thầm thở dài.

Được Phương Đàn khẳng định như thế, Tống Ứng Diêu an lòng không ít, thuận theo gật đầu. Phương Đàn lại nói: “Nàng đi ngủ sớm một chút đi, bản vương đêm nay còn có chút việc...”

Chưa đợi nàng nói xong Tống Ứng Diêu ngẩng đầu lên liền đánh gãy lời của nàng: “Vương Gia buổi tối không ở đây nghỉ ngơi sao?”

“Ừ, bản vương chỉ là tới thăm nàng một chút, mười mấy ngày nữa là khoa cử, chuyện hơi nhiều.” Phương Đàn gật đầu nhìn nàng đáp lời.

Tống Ứng Diêu liền thông cảm.

“Nàng cũng đừng chờ ta trở về, bản vương có thể sẽ không trở về nghỉ ngơi.” Phương Đàn vừa nói vừa đứng.”Nàng đi ngủ sớm một chút đi”

“Thần thiếp sẽ, Vương Gia yên tâm.” Tống Ứng Diêu theo nàng đứng lên giúp nàng thu dọn quần áo. Trong lời nói mang theo chút mất mác, nàng đã lâu không ngủ một mình, tối nay khả năng là không thể chợp mắt.

“Vương Gia thay bộ quần áo khác đi, khí trời còn lạnh, đừng để bị cảm.” Nàng vuốt góc áo Phương Đàn thương yêu nói.

Phương Đàn cười cợt: “Không có chuyện gì, có đi xa nhà đâu.”

https://thuviensach.vn

“Vậy cũng được” Tống Ứng Diêu cúi đầu.

“Bản vương đi đây” Phương Đàn thu ống tay áo, xoay người rời đi.

Tống Ứng Diêu liền vội vàng kéo áo nàng: “ Thần thiếp tiễn Vương gia”

“Được rồi, nàng nghỉ sớm một chút.” Phương Đàn đè tay nàng lại.

Tống Ứng Diêu nhìn theo Phương Đàn rời đi, từ dưới gối lấy đồ vật nàng cất giấu. Đó là một quyển màu xanh lam, bìa ngoài đóng chỉ cẩn thận. Nhìn tên sách trên bìa nàng thẹn đỏ mặt.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 39: Phanh Thây Lý Thanh Nhữ

Bìa sách viết bốn chữ lớn Hán Cung Xuân Đồ chủ yếu đề cập đến chuyện bên trong hoàng cung Hán triều mấy trăm năm trước chính trị gút mắc, tình dục, ngoại tình, dục vọng chìm nổi.

Sách này là lúc ăn cơm tối Trương ma ma lén lút đưa cho nàng, nói nàng nhớ về xem. Trương ma ma còn nói nếu như nàng có thể học theo những điều trong sách này chỉ dẫn, Vương Gia sẽ rất vui vẻ, Vương Gia sẽ rất hài lòng, sẽ có tiểu thế tử. Nếu như có thể cùng Vương Gia xem, như vậy liền có thể rất nhanh có tiểu thế tử.

Nhưng mà sách này không thể bị người khác nhìn thấy, kể cả người hầu hạ bên cạnh cũng không được. Nàng ban đầu còn kỳ quái, sách gì mà thần bí như vậy, chỉ có thể cùng Vương Gia xem.

Nàng luôn luôn tin tưởng Trương ma ma, nên tự nhiên sẽ hiểu được vì sao Trương ma ma đưa cho nàng sách này. Sau khi ăn xong cơm tối, nàng cầm sách đi tới phòng ngủ, mới lật xem bìa sách liền đoán được bên trong viết cái gì, đỏ mặt vừa định đem sách đi cất thì Vương Gia đi vào, nàng hoang mang hoảng loạn đem sách nhét dưới gối. Cũng không biết Vương Gia có thấy nàng động tác nàng giấu sách hay không, nếu như nhìn thấy... A a a! Thực sự muốn chết rồi! Tống Ứng Diêu mặt đỏ hồng hồng vùi vào trong chăn, dùng sức lung lay, ở trong lòng không ngừng mà an ủi mình, Vương Gia không thấy cái gì đâu! Cái gì cũng không thấy! Cho dù nhìn thấy cũng rất nhanh quên mất!!! Điển hình là người có tật giật mình.

https://thuviensach.vn

Đầu óc của nàng lúc này đều sắp loạn thành đoàn, trong lúc nhất thời cứ coi như Phương Đàn chưa nhìn thấy quyển sách nàng giấu, chỉ cần sách không rơi vào tay Vương gia thì Vương gia làm sao biết trong sách viết cái gì, nàng cũng không cần phải ngượng ngùng.

Một bên khác, Phương Đàn xem qua kết quả điều tra của Hoán Sơn mang về, mặt lạnh lùng ném những tư liệu kia lên bàn: “Xem ra quan trường chốn Giang Nam này cần phải dọn dẹp một lần.”

Suy nghĩ một chút mới phân phó Hoán Sơn: “Ngươi tất cả chứng cứ của bọn tham quan ô lại thu thập kĩ càng vào“. Còn cố ý nhấn mạnh: “Đặc biệt là Lý Thanh Nhữ”

Hoán Sơn đáp: “Vâng”

Cứ như vậy kế hoạch rung chuyển Giang Nam bắt đầu tiến hành.

Ngày hôm đó, Lý Thanh Nhữ ở kỹ viện tầm hoan mua vui. Hắn từ khi cho rằng Phương Đàn 'mở cửa' cho bọn hắn liền vui mừng như mở cờ trong bụng. Vừa không ngừng phái người tung tin cho các thí sinh vừa sống cuộc sống phóng túng, phải đem thời gian tổn thất mấy tháng trước bù đắp lại!

Hoa nương dùng khăn lụa màu phấn hồng bịt mắt hắn lại để hắn mò mẫm tìm các nàng. Lý Thanh Nhữ duỗi dài tay tìm tòi, trên môi nở nụ cười dê cụ nói: “Ai một hồi bị bản đại nhân bắt được, tối nay phải hầu hạ bản đại nhân ta đây”

Hoa nương nhanh chân chạy sang chổ khác không cho hắn tóm được các nàng: “Chờ khi đại nhân bắt được tỷ muội chúng ta rồi hãy nói đi, bây giờ vẫn còn sớm“. Một người trong đám Hoa nương lớn tiếng trả lời.

Một Hoa nương khác chế nhạo hắn: “Chỉ sợ thân thể đại thân chịu không nổi tỷ muội chúng ta dằn vặt.” Lời này vừa nói ra, đám Hoa nương ở đây cười phá lên.

https://thuviensach.vn

“Các người ngứa da đúng không! Chờ bản đại nhân bắt được các ngươi, nhất định trừng trị các ngươi một phen, để cho các ngươi nếm thử bản đại nhân lợi hại ra sao“. Lý Thanh Nhữ làm bộ hung hãn nói.

Những Hoa nương kia căn bản là không sợ hắn, có loại nam nhân nào mà các nàng chưa từng thấy, từ quan chức, phú thương ngang ngược, cho tới nông dân, tiểu thương, hòa thượng, đàn ông chỉ một mục đích muốn lên giường với nữ nhân mà thôi. Các Hoa nương lớn tiếng khiêu khích hắn: “Đại nhân tới a! Chúng ta chờ đại nhân trừng trị chúng ta đây.”

Một Hoa nương lặng lẽ đến sau lưng Lý Thanh Nhữ đưa tay ra đập vào đầu hắn, Lý Thanh Nhữ mặc dù có chút đau đớn thế nhưng hắn không còn tâm tình nào mà la ó, tập trung muốn tóm được các nàng. Hắn lập tức xoay người tóm Hoa nương kia nhưng vẫn là chậm một bước để Hoa nương kia nhanh nhẹn chạy thoát.

Các nàng thấy cảnh này rất rất muốn cười to lên. Vì không muốn bị hắn bắt được nên đành nén cười, di chuyển khắp gian phòng tránh né hắn.

Có Hoa nương nọ liễm thanh nín thở trốn đằng sau cây cột, chờ Lý Thanh Nhữ đi tới liền ôm cây cột hô to: “Đại nhân ta ở đây”

Lý Thanh Nhữ theo tiếng gọi nhào tới, bịch một tiếng cái trán đụng vào cây cột. Lần này những Hoa nương kia không thể nhịn cười được nữa liền phá lên cười thật lớn.

Lý Thanh Nhữ một tay vuốt cái trán bị sưng, một tay chỉ vào không khí lớn tiếng nói rằng: “Được lắm, dám đùa bản đại nhân, bản đại nhân sẽ không bỏ qua cho các ngươi” Vừa nói vừa tăng bước chân hướng nơi nào có người mà nhào đến.

Các Hoa nương nhìn nhau, đang muốn đùa cợt hắn lần nữa, đột nhiên cửa phòng đột nhiên mở ra.

https://thuviensach.vn

Từ bên ngoài một đội quan binh đi vào, người đi đầu là một vị võ tướng trên người khoác bộ quan quan phục, bàn tay nắm chặt chuôi đao, một thân lệ khí. Các nàng Hoa nương không biết xảy ra chuyện gì, nhìn thấy bọn họ hung hăng đi đến liền kinh hãi thét lên sợ đến hồn vía lên mây, toàn thân run rẩy.

Mà Lý Thanh Nhữ vẫn hồn nhiên không biết cứ như trước tìm bắt các Hoa nương, nghe được không có ai nói gì còn tưởng mấy Hoa nương lại muốn chơi trò gian trá gì khác, hắn hèn mọn cười nói: “Tiểu nương tử đừng chạy, bản đại nhân tới đây, bản đại nhân tối nay sẽ đối tốt với nàng”

Trong phút chốc hắn lao về phía trước bàn tay tìm thấy một cơ thể ấm áp, hắn cho rằng là của Hoa nương liền ôm chặt người trước mặt như hổ rình mồi cười to: “Bắt được rồi“. Ban đầu hắn còn kỳ quái cái vì sao Hoa nương không giãy dụa, nghĩ lại có lẽ là đây là ý tứ của Hoa nương, như vậy hắn liền không khách khí.

Hắn dùng sức cọ cọ thân thể võ quan nói: “Bản đại nhân bắt được rồi, mau mau để bản đại nhân hôn một cái.” Nói liền chu cái mỏ đầy mỡ, vươn cái cổ dài vào ngực võ quan. Lý Thanh Nhữ so với võ quan lùn hơn rất nhiều, hắn cứ đeo bám trên người võ quan còn làm những động tác kia, quả thực chính là rất muối ói.

Võ quan sắc mặt tối sầm, giơ tay lên dùng sức hướng vào mặt của hắn tát một cái.

Bộp một tiếng, năm lằn ngón tay in trên gương mặt béo núc của hắn phát ra thanh âm đinh tai nhức óc. Lý Thanh Nhữ bị một tát này làm đầu óc choáng váng, đặt mông ngồi vào trên đất, chỉ cảm thấy toàn thân điên đảo, bên tai ầm ầm tiếng động không phân rõ được đâu là thiên đàng đâu là địa ngục. Trên mặt hiện ra dấu tay đỏ ngầu. Này coi như võ quan đã hạ thủ lưu tình, nếu không phải vậy một cái tát này đánh hắn đến thổ huyết chứ không phải thường.

https://thuviensach.vn

Lý Thanh Nhữ co quắp ngồi dưới đất, thở hào hển, đợi đến lúc khôi phục bình thường hắn tức miệng mắng: “Tên khốn kia dám đánh bản đại nhân, không muốn sống có phải không. Cho ngươi thuốc màu ngươi đã muốn mở phường nhuộm“. Giơ tay kéo khăn lụa xuống muốn nhìn xem là gã nào dám đánh hắn.

“Đại nhân...” Một Hoa nương thân thiết với Lý Thanh Nhữ gọi hắn, giọng nói run run muốn nhắc nhở Lý Thanh Nhữ liền bị võ quan lạnh lùng trừng một cái, nhất thời nghẹn họng rụt cổ vào.

Lý Thanh Nhữ kéo khăn lụa xuống ngẩng đầu lên nhìn, thấy người trước mặt không phải là Hoa nương thanh lâu, hơn nữa lại là một võ quan ăn mặc quan phục cấp bậc Đô úy, hắn sững sờ hỏi “Ngươi là ai?”

“Ngươi chính là khảo quan Lý Thanh Nhữ?” Võ quan nghiêm mặt hỏi.

Lý Thanh Nhữ ngồi dưới đất ngu si gật đầu: “Chính là hạ quan, không biết tướng quân tìm hạ quan có chuyện gì?”

Võ quan cười lạnh nói: “Lý đại nhân thật có nhã hứng. Sắp khoa cử rồi vậy mà còn có tâm tư vui đùa.” Võ quan nắm cổ áo của hắn, cánh tay hơi dùng sức xong lại buông hắn ra nói rằng: “Xin Lý đại nhân đi theo ta một chuyến đi.”

Lý Thanh Nhữ vẫn không hiểu hiện tại là tình huống gì mới mở miệng hỏi: “Đô úy muốn dẫn hạ quan đi đâu?”

“Lý đại nhân đến nơi, tự nhiên sẽ biết” Võ quan nói xong không chờ Lý Thanh Nhữ nói tiếng nào, hắn liền hướng khoát tay ra hiệu cho quan binh phía sau đi tới vặn tay Lý Thanh Nhữ ra phía sau, đem hắn áp giải như tù binh. Lý Thanh Nhữ bị đau hô to lên tiếng, thấy có gì đó không đúng hắn vội vã hét lớn: “Đô úy đến cùng có chuyện gì, vì sao đối xử hạ quan như thế, hạ quan cũng là mệnh quan triều đình, nếu như xảy ra điều gì sai lầm, Đô úy gánh nổi không”

https://thuviensach.vn

Võ quan trào phúng cười một tiếng: “Ngươi còn biết ngươi là mệnh quan triều đình, tham ô nhận hối lộ, ức hiếp bách tính, này là chuyện mệnh quan triều đình nên làm sao!”

Lý Thanh Nhữ nghe vậy mồ hôi lạnh chảy ướt sũng cả người, lẽ nào việc bán đề thi bị moi móc? Không thể nào! Vương Gia không phải đã đáp ứng dễ dãi cho bọn họ hay sao? Lẽ nào Vương Gia đổi ý?

Võ quan cũng không muốn cùng hắn dài dòng văn tự, trực tiếp ra lệnh: “Lôi đi, mang tới nha môn, chờ Vương Gia xử lý.”

Lý Thanh Nhữ nghe được hai chữ Vương Gia nhất thời sợ hãi hét lớn: “Các ngươi muốn dẫn ta đi nơi nào! Ta muốn gặp Vương Gia! Ta muốn gặp Vương Gia! Vương Gia nhất định là hiểu lầm.” Hắn vùng vẫy thân thể mập mạp giãy dụa lung tung.

“Có phải hiểu lầm cũng không đến lượt ngươi nói, tất cả chân tướng sự thật chờ gặp Vương Gia tự khắc sẽ rõ ràng.” Võ quan vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu cho quan binh giữ chặt Lý Thanh Nhữ không cho hắn trốn thoát.

Hai quan binh ngầm hiểu càng ấn mạnh lên người Lý Thanh Nhữ.

Cơ thể Lý Thanh Nhữ sớm đã bị nữ nhân chuốc rượu đến say, giãy dụa một hồi liền kiệt sức ngồi dưới đất cầu khẩn: “Đô úy hãy thả hạ quan ra, vạn nhất chỉ là hiểu lầm mà cứ như vậy đi ra ngoài, sau này hạ quan làm sao gặp người khác“. Hắn chết đến nơi rồi còn cố nghĩ mặt mũi của mình.

“Cái này không thể được, vạn nhất ngươi nửa đường chạy trốn thì làm sao bây giờ, Đô úy ta đây làm sao ăn nói với Vương gia” Võ quan cau mày.

“Đô úy yên tâm, hạ quan sẽ không chạy trốn.” Lý Thanh Nhữ đưa ba ngón tay lên thề son sắt bảo đảm.

https://thuviensach.vn

Hắn biết Đô úy căn bản không bao giờ tin tưởng chuyện hoang đường của hắn, đôi mắt liếc dọc liếc ngang đếm xem có bao nhiêu quan binh xem coi mình có cơ hội chạy trốn hay không. Hắn vẫn không tin những người này là do Vương Gia phái tới, vạn nhất trên đường đi bọn họ thủ tiêu hắn luôn thì làm sao bây giờ, vẫn là chính mình nên tìm Vương Gia để hỏi rõ ràng. Hắn một lòng cho rằng Phương Đàn hiểu lầm hắn, nhưng không nghĩ làm gì có chuyện hiểu lầm này, hắn nếu chạy trốn đến gặp Phương Đàn thì coi như là tự chui đầu vào rọ.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 40: Chiêu Xù Lý Thanh Nhữ

Hành động mờ ám của Lý Thanh Nhữ không chạy thoát pháp nhãn của Đô úy, từ lúc đi vào võ quan đã cho thủ hạ bao vây kín căn phòng, mà hắn lại trực tiếp trấn giữ ngay cửa phòng, Lý Thanh Nhữ có chạy đàng trời cũng không thoát. Coi như y chạy được đi nữa thì chỉ bằng cái thân hình ục ịch của y có thể chạy bao xa, Đô úy dám cam đoan không đến thời gian một chén trà, y liền bị bọn họ bắt lại.

Hiển nhiên Lý Thanh Nhữ cũng phát hiện điều này, những Hoa nương đứng bên kia không thể làm gì giúp hắn, các nàng chỉ biết có tiền, nếu như không có tiền đừng hòng mơ gọi được các nàng, huống hồ đây là chuyện liên quan đến mạng người, dù có trả thù lao chưa chắc ai chịu làm. Coi như có người muốn giúp hắn thì với đôi tay trói gà không chặt của hắn cũng chẳng làm được gì.

Chỉ hận ngày hôm nay ra ngoài không mang theo nhiều gia đinh, không phải vậy cũng sẽ không chật vật thế này, còn có cơ hội bảo toàn tính mạng. Bây giờ tất cả muộn màng rồi. Lý Thanh Nhữ cúi đầu ủ rũ thu hồi ánh mắt mặc cho Đô úy dẫn hắn đi.

Trong lòng hắn đến cùng vẫn còn một tia hi vọng hết thảy đều là hiểu lầm, hắn còn có thể tiếp tục làm khảo quan của mình, chẳng qua chỉ là một chút tiền tham ô mà thôi, lý do này không thể nào dẫn đến mất mạng.

Đô úy áp giải hắn ra khỏi gian phòng, Lý Thanh Nhữ cúi đầu lén lút liếc mắt nhìn xung quanh thấy bên ngoài căn phòng tràn đầy người xem náo nhiệt, trong đó có khách làng chơi cũng có hoa nương, trong lòng ám khổ

https://thuviensach.vn

lần này chẳng còn mặt mũi, liếc thấy tú bà thanh lâu hắn liền vội vã lên tiếng cầu cứu: “Ma ma cứu ta, nhanh đi nói cho Vương Gia có kẻ giả mạo bắt người”

Tú bà đã sớm bị quan binh làm sợ vỡ mật, hiện tại nào có dám nói nửa lời, thấp mi đối với lời cầu cứu của Lý Thanh Nhữ làm như mắt điếc tai ngơ, giả vờ không nhìn thấy Lý Thanh Nhữ. Trong lòng Tú bà còn thầm hận Lý Thanh Nhữ doạ khách hàng của bà náo loạn cả lên.

Đô úy không để ý ánh mắt mọi người đang vây xem, trực tiếp liền đem Lý Thanh Nhữ áp giải đi.

Trên đường áp giải bình an, cũng không có như hắn nghĩ là sẽ bị mang tới nơi hoang vu không người ở, sau đó thủ tiêu. Lý Thanh Nhữ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần người còn, mọi việc đều có hi vọng.

Đoàn người đi tới trước cửa hình bộ Dương Châu, nhìn tấm biển nha môn Lý Thanh Nhữ bước chân lảo đảo quay đầu nhìn về phía võ quan đi sau hắn, nghi ngờ hỏi: “Đô úy, đây là?”

Võ quan cười trên sự đau khổ của hắn nói: “Đây chính là nơi Lý đại nhân cần đến.” Võ quan ra hiệu cho quan binh, ngón tay chỉ vào Lý Thanh Nhữ phân phó: “Coi chừng hắn, đừng để hắn chạy thoát. Các ngươi trước tiên ở chỗ này chờ, ta vào thông báo một tiếng.”

Bọn quan binh lập tức trả lời: “Vâng! Đô úy” Vừa dứt lời liền tập trung đề phòng nhìn chằm chằm Lý Thanh Nhữ.

Lý Thanh Nhữ bị ánh mắt bọn họ doạ đến khép nép, sợ sệt rụt cổ co vào áo.

Võ quan yên tâm gật đầu bước đi vào bên trong Hình bộ, đi tới đại sảnh Hình bộ nhìn thấy người ngồi ở công đường liền cung kính hành lễ nói

https://thuviensach.vn

“Vương Gia người đã mang đến“. Võ quan đối với những người khác ở trên công đường cũng không thèm nhìn một cái.

Phương Đàn rất hài lòng với tốc độ làm việc của hắn, gật nhẹ nói: “Đem người vào đây.”

“Vâng.”

Lý Thanh Nhữ bị giải vào, quần áo rộng thùng thình lộ ra trung y ngổn ngang bên trong, trên trán còn có dấu môi đỏ chót không biết của Hoa nương nào để lại, dáng vẻ vô cùng chật vật.Quan lại đứng hai bên đều không đành lòng nhìn hắn như vậy, thực sự là quá mất mặt quan chức vùng Giang Nam.

Lý Thanh Nhữ quỳ trên mặt đất cũng cảm giác được ánh mắt khác thường xung quanh mình, chậm rãi ngẩng đầu lên, không nhìn thì không sao, vừa nhìn liền giật mình, xung quanh mình làm sao nhiều người đến vậy, trong đám người cũng không thiếu những khuôn mặt quen thuộc. Hắn đơ cả cổ nhìn sang nhìn bên kia thấy người đứng đầu tiên chính là Giang Nam tuần phủ, vừa thấy mình hắn liền trợn mắt hăm dọa. Mà ngồi giữa công đường là Phương Đàn lại một mặt bình tĩnh không lay động đang thưởng thức trà ngon. Nhất thời trên lưng lạnh cả sống lưng, chuyện lớn rồi đây.

Lý Thanh Nhữ vội vã dập đầu hô to: “Vương Gia oan uổng quá”

Phương Đàn nhíu mày cố tình hỏi: “Bản vương oan uổng ngươi chuyện gì? Từ khi ngươi bước vào đây bản vương chỉ vừa nói chuyện. Ngươi cần phải cân nhắc chính mình...” Dừng lại một chút, nhấn mạnh: “Bản vương oan uổng ngươi chuyện gì?”

Lý Thanh Nhữ nghe vậy ngẩn ra, rụt rè hỏi: “Vương Gia gấp gáp tìm hạ quan tới có việc gì?”

https://thuviensach.vn

“Có người kiện cáo ngươi gian lận, tham ô nhận hối lộ“. Phương Đàn gọn gàng dứt khoát nói ra. “Vì thế bản vương mới cho người gọi Lý khảo quan đến đây hỏi một chút là thật? Hay là giả?”

Lý Thanh Nhữ nghiến răng nghiến lợi: “Tuyệt đối không có việc này!” Trong lòng âm thầm nghĩ xem ai là người tố giác hắn.

“Nếu Lý đại nhân đã kiên trì như vậy, bản vương tạm thời tin tưởng Lý đại nhân. Lý đại nhân yên tâm, nếu như Lý đại nhân thực sự trong sạch, bản vương nhất định bắt tên bêu xấu Lý đại nhân chịu tội, trả sự trong sạch cho Lý đại nhân“. Phương Đàn ý tứ sâu xa nói rằng.

Lý Thanh Nhữ nghe vậy vui vẻ lên, cho rằng Phương Đàn sẽ bao che cho mình, không biết liêm sỉ dập đầu nói: “Tạ ơn vương gia đã thông cảm cho hạ quan.”

“Vậy trước hết mời Lý đại nhân gặp một người.” Phương Đàn vỗ tay một cái: “Đem người dẫn tới.”

“Không biết Vương Gia muốn cho hạ quan gặp người nào?” Lý Thanh Nhữ lời còn chưa dứt, hai quan binh đã mang một người bị trói thành cái bánh chưng đi vào. Người kia vừa giẫy giụa vừa hô lớn: “Mau thả ta! Ta là người hầu của Lý Thanh Nhữ đại nhân, các ngươi dám bắt ta có phải là không muốn sống rồi không. Nếu để cho đại nhân nhà ta biết nhất định sẽ xử lý các ngươi“. Nghe nói như thế Giang Nam tuần phủ cùng các quan lại khác nhất thời đen mặt, Lý Thanh Nhữ lúc nào lợi hại như vậy, có còn để bọn họ trong mắt.

Hai quan binh không điếm xỉa gì đến lời gã hầu nói, trực tiếp đem hắn đè xuống đất. Người kia giẫy giụa không chịu quỳ xuống, trong miệng tiếp tục nói những câu nói kia, hai quan binh ấn vai của gã vai quát to: “Quỳ xuống!” Một người đưa chân ra đá một cước, lực đá mạnh vào chân của hắn, hai chân tê rần liền không khống chế được quỳ xuống. Hai quan binh

https://thuviensach.vn

sợ hắn sẽ đứng lên đến cho nên một người một bên gắt gao đè vai của hắn, không cho hắn nhúc nhích.

Lý Thanh Nhữ liếc mắt nhìn người kia, hắn không khỏi trợn mắt lên càng thêm sợ hãi, vì sao người hầu chuyên bán tin tức thi cử cho hắn lại ở chổ này

Người kia vừa ngước đầu hô to, vừa quan sát người chung quanh, muốn biết là ai dám bắt gã đến đây. Chờ đến khi hắn nhìn thấy Giang Nam tuần phủ mặt mày xám xịt, giọng nói mới dần dần hạ xuống, khí thế thời tiêu đi hơn nửa. Lại nhìn thấy người quỳ bên cạnh mình thế là không dám nói thêm câu nào.

Sau một lát gã mới thấp giọng hỏi dò Lý Thanh Nhữ: “Lão gia tại sao lại ở chỗ này, xảy ra chuyện gì.” Gã tự cho rằng nói như vậy đã nhỏ lắm rồi, lại không nghĩ rằng toàn đại sảnh ai nấy cũng đều nghe được những lời gã nói với Lý Thanh Nhữ.

“Không biết Lý đại nhân có biết người này hay không“. Lúc này Phương Đàn chỉ vào người kia hỏi “Người này chính là đang lúc mua bán tin tức gian lận thi cử thì bị quan phủ bắt được, có người nói người này là thuộc hạ của Lý đại nhân, được Lý đại nhân sai khiến làm những việc này...”

Người kia cảm giác được hoàn cảnh không hay rồi, sốt ruột đối với Lý Thanh Nhữ la lớn: “Lão gia cứu ta”

Lời này vừa nói ra, Lý Thanh Nhữ mặt xám ra tro, đau khổ nhắm mắt lại, hắn tại sao lại có người hầu ngu như thế. Hiện tại chỉ có thể mau chóng rũ sạch quan hệ. Lý Thanh Nhữ cắn răng lập tức trả lời: “Vương Gia, hạ quan không quen biết người này! Hắn là đang vu khống hạ quan!”

Người kia trợn mắt lên, khó có thể tin nhìn Lý Thanh Nhữ: “Lão gia, làm sao lại không quen biết ta! Ta là Vượng Tài a!”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn trên mặt mang theo ý cười hỏi: “Chuyện này.. Lý đại nhân muốn giải thích thế nào?”

Lý Thanh Nhữ phủ phục trên mặt đất kêu trời kêu đất nói rằng: “Vương Gia! Tiểu nhân oan uổng a! Vương Gia đừng vội nghe hắn nói bậy, hạ quan không quen biết người này chứ nói chi đến chuyện hắn là người làm của hạ quan”

Phương Đàn hỏi một vấn đề: “Vậy Lý đại nhân cảm thấy nên xử người vu khống đại nhân sao bây giờ”

Lý Thanh Nhữ ánh mắt lộ ra hung quang phun ra một chữ: “Giết!”

Phương Đàn không tiếp tục quan sát Lý Thanh Nhữ nữa, chuyển hướng sang hỏi Vượng Tài: “Có phải là đại nhân nhà ngươi sai ngươi đi bán những tin tức kia?”

Vượng Tài sợ hãi nhìn sang Lý Thanh Nhữ đáp: “Đúng” Lại vội vã cúi đầu, nếu lão gia không muốn hắn sống, hắn chỉ có thể tự mình tìm đường sống.

Lý Thanh Nhữ nghe vậy cả kinh, nhanh chóng nghiêng đầu mắng Vượng Tài: “Nói bậy bạ” Vượng Tài bị hắn mắng sợ hãi chống hai tay trên đấy run lẩy bẩy. Hắn xoay người lại cải: “Hắn nhất định là do bọn tiểu nhân sai khiến đến nói xấu hạ quan, xin Vương Gia minh xét”

“Ồ?” Phương Đàn nói: “Lý đại nhân, bản vương đã phái người đi điều tra. Người này xác thực là người của ngươi”

“Chuyện này...” Lý Thanh Nhữ trên mặt toát mồ hôi lạnh theo cằm của hắn nhỏ giọt trên đất cố tìm tới lời giải thích hợp lý: “Hạ quan trong phủ có mười mấy hạ nhân, hạ quan làm sao nhớ hết. Nếu như hắn thực sự là người trong phủ của hạ quan vậy cũng không quan hệ gì đến hạ quan, hạ quan cũng không biết hắn gây nên chuyện gì.”

https://thuviensach.vn

Vượng Tài gấp gáp nói: “Lão gia, rõ ràng là ngài sai nô tài làm những chuyện kia, vì sao có thể không thừa nhận?”

Lý Thanh Nhữ trợn mắt lên giận dữ mắng Vượng Tài: “Câm miệng thúi ngươi lại” sau đó hướng về Phương Đàn khóc lớn: “Hạ quan quản giáo không nghiêm, để gia nô mượn danh nghĩa hạ quan lừa bịp khắp nơi, hạ quan đáng chết. Nhưng việc này thật cùng hạ quan không quan hệ, xin Vương Gia minh xét. Hạ quan nguyện phục tùng Vương Gia, nếu như Vương Gia cho hạ quan chút thời gian, hạ quan nhất định có thể đem sự tình tra ra ngọn nguồn”

Phương Đàn nhìn phía dưới lại hỏi: “Thư sinh kia đâu?”

Một thư sinh tay cầm quạt nhã nhặn từ trong đám người đi ra chắp tay: “Vương Gia, tiểu sinh ở đây.”

Phương Đàn chỉ vào Lý Thanh Nhữ cùng Vượng Tài hỏi: “Ngươi có biết hai người này?” Lý Thanh Nhữ cùng Vượng Tài nghe vậy không khỏi rụt cổ, tuy rằng không biết người tới là ai, thế nhưng có tật giật mình, vẫn là sợ sệt người khác đem bọn họ nhận ra.

Thư sinh liếc nhìn nhìn mặt của hai người bọn họ: “Tiểu sinh biết.”

Phương Đàn lời ít ý nhiều: “Người phương nào?”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 41: Rang Muối Quan Chức Giang Nam

Thư sinh chỉ thẳng vào Vượng Tài: “Chính là người này nói với tiểu sinh đại nhân nhà hắn có đề thi khoa cử mùa xuân này, chỉ cần tiểu sinh ra giá liền có thể có được đề thi. Khi có đề thi rồi, đến thời điểm sẽ mời cao nhân viết bài giải vào trường thi chỉ việc chép vào, như vậy thủ khoa chắc chắn lọt vào tay. Tiểu sinh không tin, hắn liền dẫn ta đi gặp Lý giám khảo“. Thư sinh vừa nói vừa mang từ người Vượng Tài chuyển qua người Lý Thanh Nhữ.

Lý Thanh Nhữ đứng thẳng lưng chỉ vào thư sinh quát: “Xú thư sinh, ngươi đừng vội ngậm máu phun người. Có chứng cứ gì chứng minh bản quan đã gặp ngươi“. Quan chức lập tức nhao nhao nhìn Vương Gia rét run. Lý Thanh Nhữ không chết thiên lý thật khó dung.

“Vừa vặn, tiểu sinh liền từ trong tay Lý đại nhân có được một phần đề thi. Xin Vương Gia xem qua“. Thư sinh từ trong tay áo móc ra một tờ giấy, hai tay trình lên, quỳ xuống: “Tiểu sinh đã phạm sai lầm mua đề thi của Lý đại nhân, phạm vào tội gian lận, xin Vương Gia trách phạt tiểu sinh”

Phương Đàn phất phất tay để Hoán Sơn đi đến lấy tờ giấy kia nói: “Lần này ngươi đã lấy công chuộc tội, bản vương không truy cứu tội của ngươi, nhưng không thể có lần sau”

Thư sinh dập đầu tạ tội: “Đa tạ vương gia, tiểu sinh không dám nữa“. Lại căm phẫn sục sôi nói rằng: “Tiểu sinh nghe nói thí sinh đợt này đã có không ít người mua đề thi của hắn, hi vọng Vương Gia thiết diện vô tư mang bọn họ ra ánh sáng, đòi lại công đạo cho tất cả thí sinh Giang Nam”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn lấy mảnh giấy từ tay Hoán Sơn mở ra liếc mắt nhìn: “Quan chủ khảo đâu?”

Quan chủ khảo đứng bên đại sảnh mặt mày trắng bệch đi ra quỳ xuống: “Có hạ quan“. Chuyện này nói cho cùng cũng cùng hắn có chút quan hệ, là hắn trì quản cấp dưới không nghiêm mới dẫn đến nhiều chuyện như vậy.

“Bản vương hiện tại đã biết được đề Lý đại nhân đưa cho thí sinh là cái gì, xin quan chủ khảo lấy đề thi khoa cử năm nay ra đối chứng với đề thi này nhằm phân biệt thật giả”

“Vâng“. Quan chủ khảo sợ hãi từ trong áo lấy ra một phong thư đã được niêm phong nói: “Vương Gia đây là đề thi khoa cử Giang Nam năm nay, vẫn được cất trong thư phòng hạ quan, không có ai mở ra”

Hoán Sơn cầm phong thư dùng dao cẩn thận rọc giấy niêm phong, sau đó đem phong thư đưa cho Phương Đàn, Phương Đàn từ bên trong phong thư lấy ra đề thi khoa cử, đem hai phần đề thi đặt cùng một chỗ chăm chú so sánh. Sau khi xác nhận hai phần đề thi giống nhau như đúc cười lạnh nói: “Nếu không có người mở ra, vậy đề thi mà bản vương cầm trên tay là cái gì?“. Phương Đàn đưa hai phần đề thi cho Hoán Sơn: “Hoán Sơn, đưa xuống cho Giang Nam tuần phủ và quan chủ khảo xem cẩn thận cẩn thận“. Do dự một chút, lại giảo hoạt nói rằng: “Ừm... cũng cho những đại nhân khác nhìn một cái đi. Chư vị đại nhân ráng mà nhướng con mắt của mình xem thật kỹ hai phần đề thi này”

Phương Đàn nhìn xuống thấy Giang Nam tuần phủ cùng quan chủ khảo sau khi xem qua đề thi đều lộ ra vẻ mặt khó tin, nàng ý tứ sâu xa cười nói: “Giang Nam tuần phủ, quan chủ khảo, hai đề thi có gì khác nhau không?”

Giang Nam tuần phủ cùng quan chủ khảo sợ đến lập tức quỳ xuống, trăm miệng một lời nói rằng “Là hạ quan quản không nghiêm tiết lộ đề thi khoa cử. Xin Vương Gia trị tội“. Mỗi vị quan chức đều hiện ra vẻ mặt sợ hãi,

https://thuviensach.vn

tiếp theo quỳ xuống: “Xin Vương Gia trị tội“. Không ai dám vì Lý Thanh Nhữ cầu xin.

“Chư vị đại nhân đều đứng lên đi“. Phương Đàn nhấc lên bàn tay nói. Sau khi phong thư truyền tay khắp một lượt, Hoán Sơn lại cầm nó đặt trước mặt Lý Thanh Nhữ cùng Vượng Tài quơ quơ, để bọn họ nhìn rõ ràng chữ viết trên đó rồi lập tức thu hồi, không cho bọn họ có cơ hội hủy diệt chứng cứ. Cuối cùng đem hai đề thi giao trở lại tay Phương Đàn, nàng mang hai đề thi vỗ mạnh lên bàn, lạnh lùng nói: “Lý Thanh Nhữ, lần này tội chứng xác thực, ngươi còn cái gì chối cãi“.

Lý Thanh Nhữ thân thể run như cầy sấy, khóc nước mũi nhem nhúa cầu xin: “Vương Gia, hạ quan biết sai rồi, là hạ quan bị ma ám mới làm ra chuyện như vậy, cầu Vương Gia tha cho hạ quan một mạng“. Cũng không để thèm để ý hình tượng liên tục dập đầu: “Cầu Vương Gia tha hạ quan một mạng, hạ quan cũng không dám nữa“. Lúc này Giang Nam tuần phủ thêm dầu vào lửa: “Vương Gia, Lý Thanh Nhữ tội phải chết, xin Vương Gia mau quyết định mang hắn nhốt vào nhà giam, tùy ý xử trảm“. Giang Nam tuần phủ trong lòng nghĩ chính là muốn Vương Gia nhanh kết án, miễn cho liên luỵ càng nhiều người.

Lý Thanh Nhữ nghe xong khóc còn lợi hại hơn trước vừa bò vừa dập đầu: “Hết thảy đều là tội của hạ quan, nhưng xin Vương Gia tha mạng, hạ quan nguyện sau này làm trâu làm ngựa cho Vương Gia báo đáp ân tình.”

“Xin Vương Gia quyết định“. Các vị quan chức cũng phụ họa nói theo Giang Nam tuần phủ, giậu đổ bìm leo, đạo lý này quả thật không sai. Lý Thanh Nhữ tuyệt không nghĩ mình sẽ có ngày hôm nay. Các quan lại có cùng suy nghĩ với Giang Nam tuần phủ, mau chóng đem chuyện này giải quyết thì chính mình mới an toàn.

Nhưng Phương Đàn sẽ không để bọn họ như ý. Nàng Giang Nam tuần phủ cùng quan chủ khảo: “Hai vị có biết tất cả những việc làm của Lý

https://thuviensach.vn

Thanh Nhữ?”

Giang Nam tuần phủ trả lời ngay: “Vương Gia, tất cả những thứ này đều là Lý Thanh Nhữ tự chủ trương, hạ quan không hề biết những chuyện hắn làm, hạ quan không hề quan hệ”

Quan chủ khảo cũng nói: “Hạ quan cũng không biết.”

Lời này đúng ý với Phương Đàn mong muốn, nàng phái Trầm Hàn đi lục soát nhà của Lý Thanh Nhữ lúc này vừa vặn trở về. Hắn liền bẩm báo: “Bẩm Vương Gia đây là thư ghi chép việc qua lại của Lý Thanh Nhữ cùng các quan lại Giang Nam được tìm thấy ở nhà hắn, trong đó có chứng cứ việc hắn mua quan bán chức, tham ô nhận hối lộ, nịnh bợ quan trên”

Khi Lý Thanh Nhữ nhìn thấy cái hộp quen thuộc, hắn liền biết mình triệt để tiêu rồi, ngàn vạn lần không nên đi trêu chọc Thành vương gia. Đồng thời những quan chức trong lòng có quỷ cũng giật mình trắng mặt, đặc biệt là vị thượng quan đề bạt Lý Thanh Nhữ, gương mặt không còn chút máu.

Sai khi mang hộp đưa ra, Trầm Hàn lại từ trong tay áo lấy ra một quyển sổ con: “Đây là danh sách của Lý đại nhân và các quan chức qua lại lợi ích với nhau, xin Vương Gia xem qua.”

Phương Đàn không nhìn liền đem quyển số và hộp thư tín để qua một bên, đôi mắt thẳng thắn nhìn mấy vị chức sắc ở đây, hời hợt nói: “Các vị đại nhân, bản vương biết trong lòng các ngươi đang nghĩ gì, mình rốt cuộc có nhận lễ vật hay có làm những chuyện gì, chính mình rõ ràng nhất. Các ngươi muốn chính mình đứng ra nhận tội? Hay là muốn bản vương đọc tên ra?”

Các quan chức bắt đầu rục rịch, chốc lát lại yên tĩnh lại, có người nhát gan muốn đứng ra lại bị đồng liêu kéo trở lại. Người kia thấp giọng chửi bới vị quan chức nhỏ bé: “Vương Gia gọi ngươi ra ngươi liền đi sao, ngươi ngốc hả, vạn nhất cái kia là giả, chức quan của ngươi bé xíu không có

https://thuviensach.vn

chuyện gì, nhưng hại thảm chúng ta thì làm sao bây giờ“. Mấy vị quan lườm hắn một cái làm hắn sợ đến suýt chút nữa tè ra quần.

Thấy các quan lại câm như hến, một điểm tự giác cũng không có, Phương Đàn thở dài một hơi: “Xem ra các vị đại nhân nghĩ không thông suốt“. Phương Đàn Âm thầm giáng thêm cho bọn họ áp lực mới nói: “Cho các ngươi thêm một cơ hội, bản vương đếm tới năm, nếu như các ngươi không đứng ra, vậy cũng chớ trách bản vương không khách khí.”

Bưng chén trà lên nhấp một miếng mới bắt đầu đếm: “Một“. Các vị quan lại có tật giật mình hoảng vía xiết chặt ngón tay.

“Hai”. Trán của bọn họ bắt đầu toát mồ hôi.

“Ba” Phương Đàn thờ ơ lạnh nhạt muốn xem bọn họ còn có thể chống đỡ bao lâu.

“Bốn” rốt cục có người không kềm nén được, đầu đầy mồ hôi co quắp ngồi dưới đất, bị ánh mắt Phương Đàn lạnh lùng nhìn đến, sợ đến bò lăn bò ngửa, khóc lóc nói: “Vương Gia thứ tội“. Người bên cạnh hắn đối với hắn âm thầm xem thường, mới bao nhiêu áp lực đã ngã, thật không tiền đồ.

“Năm” Phương Đàn chậm rãi nói ra con số cuối cùng, gọi Giang Nam tuần phủ: “Giang Nam tuần phủ.”

Giang Nam tuần phủ xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán đáp: “Hạ quan ở đây”

Phương Đàn cầm lấy danh sách, tay xoay một cái, từ trên bàn ném xuống đất: “Ngươi cầm phần danh sách này đi kiểm tra đi, nếu có người có tên trong danh sách mà không chịu đứng ra, vậy nghiêm trị không tha“. Nàng còn chưa nói hết, liền lại có mấy người quỳ xuống: “Vương Gia thứ tội”

Phương Đàn cười haha lắc đầu: “Các đại nhân rốt cục cũng chịu đứng ra, lẽ nào chỉ có mấy người này sao?” Lại cảnh cáo Giang Nam tuần phủ nói

https://thuviensach.vn

“Nếu như Giang Nam tuần phủ không muốn đội cái mão này nữa thì cứ việc bao che đi”

Giang Nam tuần phủ khom lưng cầm lấy quyển sổ cánh tay cứng đờ, vội vàng nói: “Hạ quan không dám.” Lúc xoay người hắn nháy mắt ra hiệu cho những người không thức thời, còn không mau đứng ra, không muốn mạng nữa sao? Những quan viên kia lúc này mới ý thức được lần này là thật. Giang Nam tuần phủ chưa kịp mở ra danh sách, liền có một nhóm quỳ xuống: “Vương Gia thứ tội“. Có kẻ vẫn ngoan cố cho rằng danh sách nhất định không có tên mình, như trước ưỡn thẳng lưng đứng ở trong đám người, đợi đến khi Giang Nam tuần phủ đọc đến tên của hắn mới cảm thấy sợ sệt, sợ đến mức từ trong đám người lăn ra.

Sau khi Giang Nam tuần phủ đọc xong danh sách, lại rà soát kỹ lưỡng chỉ lo có người lọt lưới. Cẩn thận kiểm tra xong mới ngẩng đầu lên, chỉ thấy đoàn người chen hai bên giờ đây chỉ còn lại hai ba vị quan nhỏ bé, mà trên đất đã quỳ đầy người, không khỏi che mặt thầm than quan trường Giang Nam còn ra thể thống gì.

Cảm khái chốc lát hắn cẩn thận cầm quyển sổ trên tay báo cáo với Phương Đàn: “Vương Gia, đã xong”

Phương Đàn: “Hết chưa?”

Giang Nam tuần phủ lập lại: “Đã hết”

“Không có để sót?”

Giang Nam tuần phủ liền vội vàng cúi đầu: “Hạ quan không dám.”

Phương Đàn dựa trên ghế nhanh chóng nói: “Hạn các ngươi năm ngày phải mang tất cả lễ vật ra đây. Đừng tưởng rằng bản vương không biết các ngươi trong bóng tối nhận bao nhiêu, bản vương còn có vài thứ, các vị đại nhân tự mình biết thân đi. Nếu để cho bản vương biết các ngươi vẫn giấu

https://thuviensach.vn

lại cho mình, bản vương nhất định lấy máu của các ngươi“. Lúc nói mấy chữ cuối còn cố ý nhấn mạnh. Tất cả mọi người quỳ trên đất sợ hãi cả thân mình chấn động, không ai dám thở mạnh, liên tục dập đầu. Mà những người còn đứng cũng duy trì cảnh giác, không dám thả lỏng.

“Làm sao xử phạt bọn họ, vậy phải làm phiền tuần phủ.” Phương Đàn mỉm cười “Tuần phủ cực khổ rồi.”

Giang Nam tuần phủ cười khổ đáp: “Hạ quan không khổ cực.”

Tác giả có lời muốn nói:

Phương Đàn: “Đã lâu chưa thấy Vương phi, bản vương thật là tưởng niệm.”

Tống Ứng Diêu học theo Phương Đàn thường thường làm động tác nhíu mày nói: “Mỗi ngày người phụ nữ ngủ cạnh ngài là ai?”

Phương Đàn: “... Bản vương không nói gì.”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 42: Lúc Lạnh Lúc Nóng

Gõ búa gỗ một cái, việc này coi như kết thúc. Chuyện có can hệ rộng rãi đến nhiều quan chức Giang Nam như vậy thì đây là lần đầu tiên khiến không ít người kinh sợ, ngay cả đại thần trong triều cũng đều bị kinh động, không rõ Thành vương gia đây là muốn làm gì.

Sau đó, dựa theo báo cáo của Hoán Sơn những quan chức phạm tội tùy vào tình tiết, nhẹ thì giáng xuống ba cấp, nghiêm trọng hơn thì trực tiếp cho từ quan, còn riêng Lý Thanh Nhữ đương nhiên chạy không thoát án tử, còn vị thượng quan đề bạt Lý Thanh Nhữ bị phán lưu vong, của cải bị tịch biên không chừa lại gì. Mà các khảo quan khoa cử lần này lần lượt được thay thế, đề thi cũng sớm ra lại một lần nữa, lần này đề thi do Giang Nam tuần phủ toàn quyền bảo quản, những người khác đừng hòng đụng tới. Giang Nam tuần phủ còn bảo đảm với Phương Đàn rằng chuyện lần này tuyệt sẽ không ảnh hưởng đến khoa cử. Biết được tin tức này Phương Đàn cảm thấy hài lòng, Giang Nam tuần phủ cũng không tệ lắm.

Việc này cũng không thể làm quá mức, sợ dẫn tới việc Phương Hàng tức nước vỡ bờ. Bằng không liền ngay cả Giang Nam tuần phủ cũng sẽ bị Phương Đàn tra xét rõ mồn một, ba năm làm tri phủ, tiền bạc đã 10 vạn, nàng không tin lòng tham của hắn so với những quan viên kia làm sao ít hơn phần nào!

Ngoài ra, Hoán Sơn cũng báo cáo với Phương Đàn một chuyện: “Vương Gia, Lý Thanh Nhữ ngày mùng 3 tháng 2 xử chém“. Nguyên bản tù phạm bình thường sau mùa thu mới mang ra xử trảm, thế nhưng nếu như chờ đến mùa thu, khoa cử kết thúc, vậy thì việc hắn chết không có tác dụng lớn,

https://thuviensach.vn

Phương Đàn cố ý khiến những người trong bóng tối phải kinh sợ nên cho Lý Thanh Nhữ chết sớm mấy tháng. Nàng tin rằng trãi qua lần này sẽ không có ai dám gian lận, mà nàng muốn chính là kết quả như thế này. Giết gà dọa khỉ, chấn động Giang Nam.

Phương Đàn gật đầu, đột nhiên nhớ đến một chuyện: "Hình Văn Liệt tướng quân hiện tại đến đâu rồi?"

Hoán Sơn hồi đáp: "Đã đến Thái Nguyên"

Phương Đàn hơi nhếch khóe môi lên: "Rất tốt"

Tống Ứng Diêu gần đây rất phiền lòng, từ khi nàng xem qua quyển sách của Trương ma ma, sau đó mỗi ngày bất luận làm cái gì trong đầu đều sẽ không tự chủ nghĩ đến mấy hình ảnh minh họa trong sách, tiếp theo là suy nghĩ lung tung, tỷ như cái hình kia chính là vẽ Vương Gia và nàng các loại abxiz &*￥%#@!...

Đến tối cùng Phương Đàn nằm trên giường tâm tư càng thêm rối nùi, trong lòng một trăm tám chục các tư thế đều là nàng cùng Vương gia biểu diễn. Điều này làm cho Tống Ứng Diêu rất mắc cỡ. Mà đối với chuyện nàng suy viễn, Phương Đàn cả ngày bận bịu công vụ không biết gì cả.

Nghĩ đến những thứ này thật không lành mạnh, nàng không thể bình thường nhìn Vương Gia được nữa, mỗi khi đối diện Vương Gia nàng sẽ không kìm lòng đỏ mặt, qua mấy lần, làm Phương Đàn mơ hồ không biết chuyện gì cứ cho rằng nàng chính là làm chuyện gì mờ ám.

Người mình thích ngủ bên cạnh, nhưng không thể làm gì, này chắc chắn là một loại dày vò. Vì duy trì hình tượng đoan trang, Tống Ứng Diêu thật vất vả mới kềm chế kích động mà không cởi đồ Vương Gia ra, yên lặng thu hồi bàn tay nhìn Phương Đàn say ngủ. Nhắm mắt lại trong lòng đọc thần chú nói ngủ, ngủ, nhanh ngủ, ngày mai sau khi tỉnh lại đã không thấy Vương Gia, nàng cũng không cần như thế xoắn xuýt.

https://thuviensach.vn

Nhưng một lát sau, Tống Ứng Diêu lại mở mắt ra, nếu không thể ăn, vậy rờ một chút có được chưa. Trong lòng nàng vạn phần kích động, không nhịn được tán thành sự nhanh trí của mình. Chậm rãi nghiêng người giơ cánh tay lên, trước tiên dùng ngón tay chỉ trỏ vào mặt Phương Đàn, không tỉnh? Rất tốt! Sau đó trắng trợn không kiêng dè sờ soạn loạn nắm lung tung gương mặt Phương Đàn. Gào gào gào gào gào! Lông mày Vương Gia làm sao đậm như thế. Vương Gia lông mi tại sao dài như vậy. Vương Gia sống mũi thật rất cao. Vương Gia cho dù bị nhéo gò má vẫn là rất anh tú. Vương Gia da dẻ làm sao tốt như vậy, trơn mềm như trẻ con như thế, không hề giống da dẻ nam tử. Gò má Vương Gia thích quá không nỡ buông ra, căn bản dừng không được. Nàng phát hiện mình càng ngày càng thích Vương Gia, làm sao bây giờ? Vương Gia sau này chỉ có thể thuộc về mình, quyết không cho phép người khác mơ ước Vương Gia. Người nào mà mơ mộng có được Vương Gia sẽ bị chó cắn!

Tống Ứng ánh mắt rực rỡ tò mò, trong đầu điên cuồng cảm khái, tự giác sờ sờ gò má của mình, cảm giác còn không có bằng Vương Gia, Vương Gia bảo dưỡng bằng cách nào, ngày mai nhất định phải đi thỉnh giáo mới được. Bất quá lúc này... Nàng vươn mình liền nằm sấp trên người Phương Đàn, ở trên người Phương Đàn lăn qua lăn lại, nghiền ép tay chân Phương Đàn. Thấp giọng nhắc nhở: “Vương Gia sinh em bé, Vương Gia sinh em bé, Vương Gia, sinh em bé” (hết thuốc chữa bà nại này). Phương Đàn ngủ xõa tóc thế nên tóc của hai người đan vào nhau tán loạn hai bên giường. Giữa lúc nàng lăn qua lăn lại trên ngực Phương Đàn, Phương Đàn đang ngủ say đột nhiên rên một tiếng làm nàng giật mình, cả người nhất thời cứng đơ, vội vã nhắm hai mắt lại làm bộ ngủ.

Phương Đàn từ trong mộng thức giấc, mơ màng cảm giác trên bụng mình có vật nặng ép nàng không thở nổi, giẫy giụa mở mắt ra, thấy Tống Ứng Diêu cả người đều đặt ở trên thân thể nàng, nghi hoặc ngóc đầu lên xem, hóa ra là ngủ. Nàng khẽ mỉm cười, duỗi tay dài che chở cho Tống Ứng Diêu, mang nàng ấy từ trên người mình đặt xuống giường, sau đó vòng tay

https://thuviensach.vn

ôm Tống Ứng Diêu vào lòng, đắp kín mền. Tống Ứng Diêu nhắm mắt lại tim đập như sấm, sợ Phương Đàn phát hiện nàng giả bộ ngủ, trong lòng lại mơ hồ chờ mong Phương Đàn đối với nàng làm vài chuyện xấu. Không nghĩ tới Phương Đàn nửa tỉnh nửa mê cọ cọ tóc của nàng thì thầm: "Buổi tối ngủ làm sao ngủ không ngon", lập tức lại ngủ thiếp đi. Mấy ngày nay Phương Đàn bởi vì xử lý sự việc Lý Thanh Nhữ nên mấy đêm đều ngủ không được ngon giấc, hiện tại Lý Thanh Nhữ đã thanh trừng, nàng cũng có thể nghỉ ngơi, vì thế tối hôm nay đặc biệt ngủ say.

Cảm giác được người bên cạnh thở đều, Tống Ứng Diêu mở mắt lần nữa nhẹ nhàng lấy tay Phương Đàn ra, lần này nàng sẽ không ngắt nhéo mặt Vương Gia nữa, cũng không leo lên người Vương Gia, nếu như đánh thức Vương Gia lần nữa không tốt. Nàng trở mình, đầu gối lên tay, nằm lỳ trên giường mở to hai mắt lẳng lặng nhìn Vương Gia, tự nhiên cảm thấy rất mãn nguyện. Nàng vẫn cảm thấy mình là người may mắn, nếu không phải vậy nàng làm sao gả cho Vương Gia. Vương Gia quá ưu tú, có lúc nàng đứng cạnh Vương Gia sẽ cảm thấy tự ti mặc cảm, cảm giác mình không xứng với Vương gia.

"Vương Gia" Nàng thấp giọng gọi Phương Đàn, hai tay câu cổ môi dán lên trán của Phương Đàn, sau đó từ trán từng điểm từng điểm hôn lần đến miệng, lại thoáng tách ra, mặt đỏ tim đập dùng ngón tay cái nhẹ nhàng chạm vào môi Phương Đàn. Vương Gia môi mỏng manh, mềm mại ngon ngọt, lúc cười rất rạng ngời, nhưng nàng thích nhất Vương Gia mím môi. Tống Ứng Diêu hôn môi Phương Đàn, chưa hết thòm thèm liếm môi mình lại hôm thêm lần nữa.

"Được rồi, ngủ. Không ngủ sáng ngày mai sẽ không dậy nổi". Tống Ứng Diêu kéo chăn đắp kín cho mình và Vương Gia, kéo tay Phương Đàn vòng qua eo mình, lúc này mới hài lòng nhắm hai mắt lại.

Khả năng là bởi vì tâm tình quá khích động nên Tống Ứng Diêu cảm thấy tối hôm nay đặc biệt khó ngủ, ở trên giường lăn qua lộn lại, vẫn là ngủ

https://thuviensach.vn

không được. Trong lòng không ngừng mà suy nghĩ 'hiếm thấy Vương Gia ngày hôm nay ngủ trầm như thế, hay là thừa cơi hội này chiếm tiện nghi một chút'

Chỉ chốc lát nàng lại mở mắt ra, trong lòng thầm nói: 'hôn thêm một cái, một cái thôi, hôn xong lập tức ngủ'

Ngay khi Tống Ứng Diêu cuối xuống thì Phương Đàn đột nhiên hé mắt ra, dùng âm thanh tràn ngập cơn buồn ngủ hỏi: “Vương phi đang làm gì?”

Tống Ứng Diêu không khỏi trợn to hai mắt như hài tử trộm kẹo bị bắt quả tang, tay chân luống cuống nói rằng: “Không có gì.” Bỗng nhiên trong lòng nàng nghĩ ra một kế, nàng nhỏ giọng nói: “Vương Gia, thần thiếp đau vai”

Phương Đàn đang ngủ say chau mày, không suy nghĩ nói rằng: “Nơi nào đau, ta xoa cho nàng“. Đây chính là trúng ý Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu lôi kéo tay của Phương Đàn tới cái bụng của mình: “Nơi này đau”

“Ừ” Phương Đàn một bên ngủ một bên giúp nàng xoa cái bụng. (mắc cái chứng gì đau vai mà xoa bụng)

Tống Ứng Diêu kề sát Phương Đàn, môi không biết vô tình hay cố ý sượt qua cổ Phương Đàn thở ra nhè nhẹ làm của của Phương Đàn bị ngứa theo phản ứng tự nhiên xoay qua chổ khác co lại.

Khoảng chừng một chén trà, Tống Ứng Diêu mắt thấy Phương Đàn một chút phản ứng cũng không có, trái lại động tác tay càng ngày càng chậm, đảo mắt liền lại muốn ngủ. Nàng cắn răng một cái, đem Phương Đàn tay kéo đến ngực nói rằng: “Nơi này cũng đau.”

https://thuviensach.vn

“Ừm.” Phương Đàn thuận theo vò lên, càng vò càng cảm thấy tay cầm ngay chổ nào rồi, cái kia sao mềm mại quá, liền nặn nặn mở mắt ra dựa vào ánh trăng nhìn thấy Tống Ứng Diêu chính là đang đỏ mặt cắn môi.

Sợ hãi đến nhất thời tỉnh táo mang tay từ ngực chuyển qua trán Tống Ứng Diêu lo lắng nói: “Mặt làm sao như thế hồng, có phải là sinh bệnh, có muốn gọi thái y tới xem một chút?” Nói xong liền muốn rời giường đốt đèn.

“Ta không có chuyện gì, chỉ là trong phòng hơi nóng“. Tống Ứng Diêu càng ngày càng xấu hổ, chính mình đây là đang làm gì đấy, đưa tay kéo ống tay áo ngăn cản PhươngĐàn, cắn răn u ám nói cái tên ngốc này, đến cùng có hiểu hay không vừa nãy mình làm cái gì.

Phương Đàn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt dời xuống thấy quấn áo Tống Ứng Diêu xốc xếch, trung y mở hé lộ ra đại hồng yếm, đầu óc lập tức ngưng trệ: “Đây là?” Lẽ nào nàng nửa đêm dã tính phát tác muốn ăn tươi nuốt sống Tống Ứng Diêu, sau đó tỉnh lại cái gì cũng đã quên.

Dũng khí của Tống Ứng Diêu vừa nãy muốn mê hoặc Phương Đàn lập tức liền biến mất, ngượng ngùng kéo quần áo đem tội lỗi đổ cho ông trời: “Trong phòng quá nóng.”

Phương Đàn cũng cảm thấy như vậy, sờ sờ mặt của mình, mặt của mình cũng là nóng rực.

“Nếu không có chuyện gì, vậy thì đi ngủ sớm một chút“. Phương Đàn nói

Sau khi hai người nằm xuống Tống Ứng Diêu quay lưng về phía Phương Đàn âm thầm cắn góc giường, tên ngốc! tên ngốc! Vương Gia chính là cái tên ngốc! Mà Phương Đàn thì lại nhẹ nhõm từ phía sau ôm lấy lưng Tống Ứng Diêu tiếp tục ngủ.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 43: Ngắm Mưa

Thời điểm tỉnh dậy trong phòng vẫn một mảng âm u khiến người ta tưởng vẫn còn đêm, bên cạnh đã không còn hơi ấm người, nhắc nhở nàng trời đã không còn sớm.

Tống Ứng Diêu sững sờ nhìn nóc giường, trong đầu một mảnh trống không. Như những buổi sáng thường ngày khác, giường chiếu đã không còn hơi ấm của Phương Đàn, tuy vậy trong không khí vẫn là mùi hương quen thuộc như trước. Tống Ứng Diêu vô số lần tỉnh lại mà không có Phương Đàn bên cạnh, nhưng hôm nay lại có điều gì đó không giống nhau, có lẽ là vì hôm nay âm u, nàng mơ hồ cảm thấy hôm nay có chút đặc biệt, lại không tìm được là đặc biệt chổ nào.

Khả năng là tối hôm qua nằm mộng quá mức chân thực làm cho nàng không phân rõ được trước mắt là thật hay giả. Nàng chớp mắt cẩn thận trong đầu suy tư một phen, liền có thể tìm ra đáp án, đêm qua cảnh tượng đó tuy rất thật nhưng chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Nguyên nhân chính là mình không thể nào làm ra chuyện buông thả như vậy, còn nữa chính là Vương Gia ngủ rất nông làm sao có thể trầm như vậy, bình thường ban đêm chỉ cần một chút động tĩnh, ngài ấy sẽ tỉnh lại. Huống chi mình cũng không nhẹ, lại nằm trên người ngài ấy, chỉ cần động một cái là ngài ấy liền thức giấc.... Nếu như đêm qua không có những sơ hở này, có thể nàng thật sự đã cho rằng chuyện này đã xãy ra, ký ức mạnh mẽ tua đi tua lại, những cảnh tượng kia còn rõ ràng trước mắt.

https://thuviensach.vn

Nhưng vì sao lại nằm mộng như vậy đây? Tống Ứng Diêu hướng về trong chăn hơi co lại không khỏi đỏ mặt. Lúc này nàng mới cảm giác trung y trước khi ngủ mới thay vì sao lại dính dính rất không thoải mái, duỗi tay mò áo mình ướt nhẹp một mảnh, tất cả đều là mồ hôi. Mùa xuân còn chưa qua, mùa hè đã muốn tới rồi sao?

Nàng thay đổi trung y, mặc vào áo khoác.

Ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một trận bùm bùm tiếng mưa rơi. Khởi Tú từ bên ngoài mở cửa bưng nước nóng đi vào, Tống Ứng Diêu ánh mắt lướt qua bờ vai của nàng, thấy bầu trời bên ngoài âm u, nghi ngờ hỏi: "Bên ngoài trời mưa sao?"

Khởi Tú cười đáp: "Đúng, Vương phi. Đây chính là trận mưa đầu năm mới"

"Ừ" Tống Ứng Diêu ngồi vào trước kính trang điểm cầm lấy lược hỏi "Hiện tại là giờ nào."

Khởi Tú vừa hướng về nàng đi tới, vừa đáp: "Thưa Vương phi, ước chừng đã qua giờ mão"

Tống Ứng Diêu nghiêng đầu: "Muộn như vậy sao, các ngươi sao không gọi ta rời giường?" Khởi Tú tiếp nhận lược từ tay nàng nói rằng: "Vương Gia trước khi rời đi cố ý căn dặn nô tỳ không nên quấy rầy Vương phi. Còn nói nô tỳ nhắc nhở Vương phi, ngày hôm nay có thể trời sẽ mưa, khí trời lúc ấm lúc hàn, Vương phi nhớ mặc thêm quần áo.

Tống Ứng Diêu nhớ tới giấc mộng tối hôm qua lại không khỏi đỏ mặt: "Ta biết rồi."

Khởi Tú chảy tóc cho nàng, nhìn qua gương đồng thấy Tống Ứng Diêu mới thật tâm tán dương: "Vương phi thật đẹp"

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu nghe vậy khẽ mỉm cười, không trả lời.

Thay đổi trang phục xong xuôi, Tống Ứng Diêu ra khỏi phòng ngủ nhìn thấy Vương Gia đứng lặng dưới mái hiên, ánh mắt nhìn trước sân. Theo ánh mắt của Vương gia có thể nhìn thấy hạt mưa lững lờ rơi xuống sân nhà, từng hạt từng hạt đan xen vào nhau rơi xuống phiến đá rất nhanh liền biến mất không còn tăm hơi, phảng phất dường như mưa tan vào hư không khiến người ta không nhịn được muốn xốc phiến đá lên tìm tòi hư thực. Sân nhà đọng lại bao nhiêu là vết tích của mưa khi rơi xuống liền động thành vũng gợn sóng liên hồi.

Nhìn thấy Phương Đàn còn ở nhà, ánh mắt Tống Ứng Diêu sáng lên, cao hứng mở miệng hỏi: “Vương Gia hôm nay không ra ngoài sao? Làm sao còn ở nhà?”

Phương Đàn nghe tiếng quay người lại thấy Tống Ứng Diêu mỉm cười nói: “Mọi việc xong rồi, bản vương dĩ nhiên là rảnh rỗi, hôm nay cũng không có chuyện gì, không đi ra ngoài.”

Tống Ứng Diêu đi tới bên cạnh nàng tò mò: “Chuyện Lý giám khảo xong hết rồi sao?”

“Ừm, hắn hôm nay buổi trưa xử trảm.”

Tống Ứng Diêu vỗ tay hài lòng: “Tốt, phải chém“. Lại oán giận nói: “Cho hắn dám gian trá tiết lộ đề thi”

Phương Đàn đưa tay phải ra dưới mái hiên, bàn tay hứng nước mưa: “Đáng tiếc lại làm bẩn mưa xuân”

Tống Ứng Diêu cũng theo nàng tiếc hận: “Cổ nhân nói mưa xuân quý như dầu, lại bị máu đen của hắn làm ô uế, quả thực đáng tiếc”

“Đúng rồi”

https://thuviensach.vn

“Vương Gia chuẩn bị lúc nào về kinh?”

Phương Đàn thu tay về, chắp tay sau lưng suy nghĩ một chút: “Giang Nam đã bị bản vương thanh tẩy một lần, tạm thời sẽ không phát sinh thêm chuyện gì, chờ khoa cử qua đi chúng ta có thể trở lại kinh thành.” Lúc này về kinh nhất định phải cùng Phương Hàng so kè một trận. Phương Đàn nghĩ tới đây ánh mắt liền phức tạp. Phương Đàn quay đầu trở lại tiếp tục nhìn trời giả vờ lơ đãng hỏi: “Nếu là... có một ngày bản vương đột nhiên biến mất rồi, nàng sẽ làm sao?” Tương lai có quá nhiều chuyện không lường trước được, nàng cảm thấy mấy phần lo lắng, không thể không chuẩn bị. Nàng đã dự tính cho tình huống xấu nhất, nàng cũng không sợ “chết”, mà nàng hiện tại lo lắng nhất chính là Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu không nghĩ tới Phương Đàn sẽ hỏi nàng cái vấn đề này, không chút nghĩ ngợi đáp: “Chờ đợi”

“Sinh tử luân hồi, từ nhân gian tới địa ngục, mười năm, trăm năm, ngàn năm, bất luận bao lâu thần thiếp cũng sẽ chờ Vương Gia trở về.” Từ cái ngày đứng dưới tán ô dầu, nàng đã quyết định đem chính mình cả đời đều giao cho người trước mặt.

Phương Đàn cay đắng, thật lâu không thể nói gì, hồi lâu sau mới thấp giọng hỏi: “Tại sao không tìm bản vương?”

“Bởi vì ta sợ sẽ bỏ lỡ Vương Gia”

Phương Đàn miễn cưỡng cười một tiếng: “Thật sao?”

Tống Ứng Diêu thấy Phương Đàn tâm tình phức tạp không biết làm sao đành hỏi ngược lại: “Vương Gia tại sao muốn hỏi ta việc này?”

Phương Đàn không trả lời vấn đề của Tống Ứng Diêu, mà là lại hỏi: “Bản vương sau này sợ là sẽ làm một số chuyện không tốt. Nàng sẽ căm ghét bản vương sao?”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu cũng không hỏi là chuyện gì, đưa tay ra kéo cánh tay đang chắp sau lưng của Phương Đàn, chạm vào có chút lạnh, khả năng là vừa nãy do hứng nước mưa, nàng nắm chặt bàn tay của Vương gia.

Phương Đàn nghi hoặc nhìn nàng, chỉ nghe nàng ngẩng đầu lên đối diện với mình nói: “Thiếp trong lòng chưa từng nghĩ chuyện đúng hay sai, Vương Gia cảm thấy đúng ta liền nghĩ đó là đúng, Vương Gia cảm thấy là sai, như vậy liền nhất định là sai. Thiếp với ngài chung một lòng”

Phương Đàn giơ tay thương tiếc sờ sờ tóc của nàng: “Đứa ngốc.” Sau đó liền ôm nàng vào trong ngực hôn lên môi nàng, trong lòng âm thầm tự hứa với mình, coi như mình có chết cũng sẽ không để cho nàng chịu bất kỳ tổn thương nào.

Ôm ấp xong hai người lẳng lặng đứng chung một chỗ ngắm mưa, Tống Ứng Diêu liếc Phương Đàn thử dò xét: “Vương Gia, tối hôm qua có thức giấc không?” Ở trong mộng của nàng, Vương Gia hình như là tỉnh hai lần. Nếu như Vương Gia đêm qua không có thức giấc, vậy chứng thực tối hôm qua những sự việc kia chỉ là mộng. Nhưng nàng khó có thể tin được cảnh tượng chân thực như thế chỉ là một giấc mộng, hơn nữa ở trong mơ lại còn có xúc giác lẫn vị giác.

Phương Đàn thành thật trả lời: “Có, tỉnh hai lần.”

Tim Tống Ứng Diêu nhảy lên, lại hỏi: “Vì sao mà tỉnh?”

Phương Đàn xoa cằm, chăm chú nhớ lại: “Hình như không có gì“. Tống Ứng Diêu nghe vậy vui vẻ: “Không có gì, vậy thì tốt“. Vừa thanh tĩnh lại, lại nghe thấy Phương Đàn chậm rãi nói: “Chính là Vương phi đêm qua tranh thủ hôn bản vương mà thôi.”

Tống Ứng Diêu toàn thân cứng đờ. Phương Đàn lại bổ sung: “Có vẻ như không có dừng“. Cái vấn đề này, vậy ngày hôm qua là ai đang ngủ? Tống Ứng Diêu không biết chính là Phương Đàn cũng giả bộ ngủ.

https://thuviensach.vn

Trên mặt Tống Ứng Diêu chớp nhoáng hồng hồng, tay chân luống cuống liền lui lại mấy bước, trong lúc nhất thời không có chú ý sau lưng nàng là cây cột thẳng đứng, Phương Đàn vừa kêu một tiếng cẩn thận, Đùng! Gáy của Tống Ứng Diêu trực tiếp va vào cây cột phía sau. Sau khi va vào nàng chỉ cảm thấy một trận đau điếng liền muốn té ngã, may là Phương Đàn đúng lúc giữ nàng lại.

Phương Đàn gấp gáp hỏi: "Thế nào? Va vào chỗ nào?" Muốn chạm sau gáy của nàng rồi lập tức thu tay lại sợ đụng tới chổ đau của nàng.

Chờ Tống Ứng Diêu bình tĩnh cản lại tay Phương Đàn thần sắc quẫn bách nói rằng: "Ta không có chuyện gì, chỉ là va vào có chút đau."

"Chớ lộn xộn, để bản vương xem". Phương Đàn đem tay nàng kéo xuống, đầu ngón tay chạm vào sau gáy, Tống Ứng Diêu liền đau đến kêu lên.

Phương Đàn lập tức dừng lại động tác, nhìn mặt của nàng hỏi: "Làm sao?"

Tống Ứng Diêu cắn môi: "Đau"

Phương Đàn nhìn sau gáy của nàng nghiêm mặt nói: "Thật giống như sưng lên rồi". Nàng gọi Hoán Sơn: "Hoán Sơn mang thuốc rượu đến đây"

Hoán Sơn bên ngoài nghe được gọi lập tức trả lời: "Vâng, Vương Gia". Liền đi sang phủ y mang rượu thuốc đến cho Phương Đàn.

Tống Ứng Diêu nhăn nhó: "Không có chuyện gì". Bị Phương Đàn trừng mắt nhất thời yên lặng thu hồi lời nói mới: "Thiếp không có nói gì."

Rượu thuốc được mang ra, hạ nhân đưa đến một cái giường đệm, Phương Đàn để Tống Ứng Diêu ngồi lên, nàng rút trâm cài tóc ra, tóc đen mềm mại nhất thời rơi xuống che khuất hai vai Tống Ứng Diêu, một ít sợi

https://thuviensach.vn

tóc từ bờ vai rơi xuống trước ngực làm cho ngũ quan của nàng thêm mấy phần quyến rũ. Tóc dài mượt mà trãi thẳng trên giường.

Phương Đàn kiên trì đem tóc nàng vén ra để qua một bên vai, lộ ra cái cổ trắng ngần: “Nàng đừng nhúc nhích để bản vương nhìn xem”

Tống Ứng Diêu trên gương mặt nhiễm nhàn nhạt má hồng, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm”

Phương Đàn nhìn rõ ràng vết thương của nàng hơi nhíu mày đau lòng. Đổ thuốc rượu vào tay, hai tay ma sát, xoa nóng: “Ta xoa đây”

Tống Ứng Diêu nghe vậy, chưa kịp đợi Phương Đàn đụng tới vết thương liền theo bản năng rụt cổ lại, Phương Đàn động viên: “Đừng sợ, nhịn một chút là tốt rồi.”

Phương Đàn đưa bàn tay nhẹ nhàng xoa lên chiếc gáy sưng vù của nàng, hết sức nhẹ nhàng, nhẹ nhàng vò vặn. Thế nhưng Tống Ứng Diêu vẫn đau nhe răng nhếch miệng.

Tác giả có lời muốn nói: Tống Ứng Diêu hùng hồn: “Đánh chết ta cũng không thừa nhận tối hôm qua mình làm chuyện xấu!”

“Vì thế nàng không muốn đối bản vương phụ trách?” Phương Đàn giảo hoạt “Cái này không được, nàng nhất định phải bồi thường tổn thất của bản vương”

Tống Ứng Diêu ôm ngực, sợ hãi lùi lại mấy bước: “Vương Gia muốn làm cái gì?”

Phương Đàn trực tiếp ngăn chặn đường đi của nàng, nhếch miệng nói: “Nàng đoán xem...”

Đoạn sau xin các vị tự nghĩ.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 44: Dạ Du Sông Tần Hoài

Thật vất vả mới đem vết sưng xoa cho bớt đau, Phương Đàn dời bàn tay, lại đổ thêm rượu thuốc lại muốn xoa tiếp, Tống Ứng Diêu liền vội vàng kéo tay của nàng, vô cùng đáng thương nói rằng: “Vương Gia, như vậy được rồi, không cần xoa nữa. Thiếp đau”

Phương Đàn nhìn dáng vẻ của nàng, vừa buồn cười lại đau lòng, thấy vết sưng trong thời gian ngắn cũng không thể hoàn toàn xẹp xuống được nên đành nghe theo lời nàng. Cầm lấy khăn bên cạnh lau khô rượu thuốc trên tay: “Đành vậy”

Tống Ứng Diêu vui vẻ giơ tay lên đang muốn chải tóc lại bị Phương Đàn ngăn cản: “Đừng nhúc nhích, bản vương giúp nàng chải đầu, miễn cho nàng không cẩn thận chạm đến vết thương.”

Tống Ứng Diêu không thể tin được Vương Gia sẽ làm chuyện như vậy, kinh ngạc hỏi: “Vương Gia biết sơ tóc cho nữ tử sao?”

“Ta biết“. Phương Đàn xê dịch đến tấm gương trước mặt Tống Ứng Diêu ngồi ngay ngắn. Mặt kính đối diện với mặt Tống Ứng Diêu để nàng trong lúc sơ tóc có thể nhìn thấy Tống Ứng Diêu trong gương tránh việc sơ tóc không thẳng.

“Vương Gia còn học được cái này” Tống Ứng Diêu không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt.

“Bản vương còn làm được rất nhiều việc, chỉ là nàng không biết mà thôi.” Phương Đàn ngồi trở lại sau lưng của nàng cười nói.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu vẫn cảm thấy Vương Gia không nên làm việc này nên đề nghị: “Hay cứ để Khởi Tú đến sơ tóc cho thiếp cũng được”

Phương Đàn đã cầm lấy lược: “Không có chuyện gì, chỉ là sơ cái tóc mà thôi. Nàng cảm thấy bản vương không sơ được hay sao, hay sợ ta đụng vào vết thương của nàng? Bản vương sẽ cẩn thận.”

Tống Ứng Diêu phủ nhận nói: “Không phải, ta lo lắng nếu như truyền ra ngoài đối với Vương Gia thanh danh không được tốt, người khác sẽ cho rằng Vương Gia sợ vợ”

“Bọn họ thích nói cứ nói, bản vương sợ bọn họ hay sao?” Phương Đàn vừa vấn tóc vừa nói: “Hơn nữa người trong phủ sớm biết việc gì nên làm việc gì không nên làm. Nếu như bọn họ nhiều chuyện sẽ tự biết kết quả”

Khi Phương Đàn cầm lược bắt đầu chải, Tống Ứng Diêu thấp thỏm gọi: “Vương Gia...” Để đường đường một Thành vương gia cao quý chải đầu cho nàng, như vậy thật sự được không.

Tống Ứng Diêu tuy rằng rất muốn để ngài ấy sơ tóc cho mình, nhưng đây rốt cuộc không hợp lý lẽ, trong lòng nàng xoắn xuýt: “Vương Gia để ta tự làm đi”

Phương Đàn giữ chặt đầu của Tống Ứng Diêu không cho nàng phản bác: “Đừng nhúc nhích, cử động là tóc sẽ tối“. Tống Ứng Diêu lập tức im lặng.

“Bản vương là phu quân của nàng, phu quân chải đầu cho nương tử có gì không thể!” Tống Ứng Diêu nghe vậy gương mặt mang theo ý cười, không ngăn trở nữa, Vương gia thích thì cứ để ngài ấy chải đi mà.

Lược chậm rãi từ đỉnh đầu hạ xuống, cẩn thận từng chút một rẽ qua vết thương, cuối cùng lại trôi mượt mà xuống đuôi tóc. Tóc đen mềm mại nằm yên ắng, không cần tốn sức liền có thể dễ dàng vấn thành búi tóc, cuối cùng lại xuyên vào một cây trâm. Tuy rằng chỉ là một kiểu tóc đơn giản nhưng

https://thuviensach.vn

không mất phần ý nhị, phối hợp tinh xảo với đôi mắt của Tống Ứng Diêu. Mỹ nhân dịu dàng trong khoảnh khắc xuất hiện trước mặt Phương Đàn khiến nàng si mê đến phát ngốc.

Tống Ứng Diêu qua gương thấy Phương Đàn vẫn đang nhìn nàng trong gương, không tự nhiên thấp giọng xấu hổ hỏi: “Vương Gia, có đẹp mắt không?”

Phương Đàn chợt bừng tỉnh nắm tay của nàng cùng đứng lên, quan sát khắp toàn thân từ trên xuống dưới tỉ mỉ một lần, ánh mắt kia khiến Tống Ứng Diêu càng thêm thẹn thùng. Phương Đàn xem xong gật gù cười nói: “Rất đẹp”

Được Vương Gia khen ngợi Tống Ứng Diêu không kìm lòng được nở ra nụ cười rạng ngời, lúc này trong tim sung sướng so với lúc Khởi Tú khen nàng khác nhau rất nhiều.

Kỳ thi mùa xuân bắt đầu vào ngày mùng 9 tháng 2, đợt cuối là vào ngày 15 tháng 2, hết thảy có ba lượt, mỗi lượt ba ngày, tổng cộng là 9 ngày.

Một khi khoa cử bắt đầu, bất luận trường thi căng thẳng chừng nào, bận rộn náo nhiệt cỡ nào, các thí sinh lo lắng ra sao, tất cả những thứ này đều không can dự đến Phương Đàn. Những gì nên làm nàng cũng đã làm, giờ chỉ chờ xem năng lực của thí sinh. Năm nay cũng không thiếu thí sinh bởi vì liên quan đến vụ án Lý Thanh Nhữ mà bị hủy bỏ tư cách dự thi, nói như vậy Phương Đàn đã giúp những không có tiền mua đề thi một chuyện, giảm bớt áp lực cạnh tranh cho bọn họ, nếu như bọn họ như vậy còn thi không đậu, vậy chứng tỏ năng lực cá nhân không đủ, sau này phải học hành tử tế lại chờ khoa cử lần sau võng lều thi tiếp. Dù sao quan trường chính là cần người tài, nếu như ngươi không có năng lực, triều đình cũng không thể dung dưỡng ngươi.

Vậy lúc này Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu đang ở đâu?

https://thuviensach.vn

****

Buổi tối trên sông Tần Hoài đèn đuốc sáng choang, hai bên bờ sông đều là thương gia, có tửu lâu có sòng bạc, mà nhiều nhất chính là thanh lâu. Các khách nhân cùng Hoa nương ở trên lầu nô đùa thỏa thích, âm thanh hò hét không ngừng truyền khắp mặt sông, khiến mặt sông cũng cảm hoá gợi lên không khí náo nhiệt.

Trên sông thuyền hoa to nhỏ tấp nập tới lui khiến người ta mắt không kịp nhìn. Trên thuyền không ngừng truyền ra tiếng nam nữ đùa giỡn hoặc là tiếng tiêu hòa cùng đàn trống hợp tấu.

Có một chiếc thuyền tuy rằng cũng đèn lồng muôn vẻ nhưng là lặng lẽ riêng tư, dường như bên trên thuyền không có một ai. Chỉ có người lái thuyền thỉnh thoảng vung vẩy cây sào đẩy nước vang lên một chút xíu động tĩnh. Chiếc thuyền yên tĩnh này cùng sự huyên náo trên sông Tần Hoài hoàn toàn đối lập, không thể không khiến người ta hiếu kỳ trên thuyền là người nào đang tọa. Khách trên lầu còn chưa kịp mơ tưởng, từ chổ khúc ngoặc con sông lại đang trôi đến một chiếc thuyền hoa hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người. Khi vẻ hào nhoáng qua đi, mọi người quay nhnì lại thì con thuyền tĩnh lặng lúc nãy đã không thấy đâu nữa.

Tại một nơi yên tĩnh, đôi nam nữ trẻ tuổi đang cùng chủ thuyền trao đổi. Đôi nam nữ này chính là Thành vương cùng thành Vương phi thường phục dạo chơi. Hai người thỏa thuận giá tiền cùng chủ thuyền, nộp tiền đặt cọc. Phương Đàn liền mang theo Tống Ứng Diêu lên thuyền hoa.

Phương Đàn cho người hầu đặt một cái bàn nhỏ ở mũi thuyền cho hai người họ ngồi thưởng thức phong cảnh hai bên bờ sông. Sau khi phân phó xong, xoay người thấy Tống Ứng Diêu đứng bên mạng thuyền nghiêng đầu xem nước chảy. Phương Đàn vội nhắc nhở nàng: “Phải cẩn thận”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu nghe tiếng, nghiêng đầu ngơ ngác nhìn Vương gia, trong đầu bỗng nhiên nhớ đến ngày đầu tiên sau khi thành hôn cùng Phương Đàn đã xãy ra chuyện. Nhớ cảm giác rơi xuống nước lúc đó sắc mặt bất chợt nhợt nhạt rùng mình, vội vã đứng cách xa mạn thuyền đi tới bên người Phương Đàn. Nếu như không phải còn có người ngoài ở đây, nàng hận không thể ôm lấy Phương Đàn lúc này, một bước cũng không rời, như vậy trong lòng nàng mới cảm giác được an toàn.

Người hầu sắp xếp cẩn thận một cái bàn, ở hai bên bài trãi hai tấm đệm cho các nàng ngồi trên mặt đất. Lại dọn một bàn rượu thịt, Phương Đàn nói với hắn rằng: “Ngươi có thể lui xuống, nơi này không cần ngươi. Nếu như không gọi, ngươi cũng đừng đi lên”

Người hầu từng gặp qua nhiều loại khách, khách bất luận đưa ra yêu cầu gì chỉ cần không đụng chạm đến lợi ích của chủ thuyền, hắn đều phải nghe theo. Đối với Phương Đàn không yêu cầu gì, hắn tự nhiên đáp ứng.

Sau khi người hầu lui xuống, Phương Đàn nắm chặt tay Tống Ứng Diêu tay cùng đi lên mũi thuyền.

Tống Ứng Diêu căng thẳng khoác tay Phương Đàn, dưới chân mỗi một bước đều đi rất cẩn thận, tàu lay động liền lập tức dừng lại, chờ qua cơn chồng chềnh mới dám bước tiếp. Phương Đàn thấy nàng như vậy cười trêu, sớm biết như vậy đã không nhắc nhở nàng, làm cho nàng sợ quá độ, nhưng rất kiên trì bước cùng nàng.

Lúc ngồi xuống, Phương Đàn trêu ghẹo nói: “Nàng phải cẩn thận đừng để ngã, nếu như nàng lại ngã xuống nơi này nhiều thuyền qua lại, bản vương không chắc sẽ dám nhảy xuống cứu nàng.”

Tống Ứng Diêu xì xì miệng, không tin: “Thiếp nếu như ngã xuống, Vương Gia nhất định là người đầu tiên nhảy xuống, vì thế thiếp không chút

https://thuviensach.vn

nào lo lắng.” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, thân thể vẫn không tự chủ được hướng về Phương Đàn xích lại.

Thuyền hoa bắt đầu hoa di chuyển, người chèo thuyền tài nghệ rất tốt, thuyền chạy tốc độ mặc dù nhanh, nhưng tọa ở trên thuyền không cảm giác được sự lay động. Bỗng nhiên trước xuất hiện một chiếc thuyền hoa đang hướng tới, mắt thấy hai chiếc thuyền như muốn đụng vào nhau, đầu thuyền liền mạnh mẽ chuyển hướng né tránh nguy hiểm trong tích tắc. Tống Ứng Diêu một phen hãi hùng khiếp vía, thân thể lại sát vào Phương Đàn. Mà Phương Đàn thì lại như trước không chút dao động nhàn nhã uống trà, đối với việc phát sinh trước mắt hoàn toàn làm như không thấy.

Tống Ứng Diêu nghi ngờ hỏi: “Vương Gia hôm nay sao không uống rượu?”

“Uống rượu hại thân.” Trường hợp này vì sao có thể không có rượu đây? Không có rượu chẳng phải là thiếu một phần ý thơ hay sao. Nguyên lai Phương Đàn sợ Tống Ứng Diêu một hồi lại uống nhiều rượu, nàng khống chế không được Tống Ứng Diêu lúc say, vì thế nên không để người hầu dâng rượu. Kinh nghiệm nói cho nàng biết tuyệt không thể coi thường sức mạnh của Vương phi, không cẩn thận sẽ bị nàng ta hạ gục.

Phương Đàn phao trà, một tay ấn nắp ấm trà một tay nhấc ấm trà lên rót vào chén, trà từ bên trong từ từ chảy ra. Theo dòng nước ấm, trà dần dần đầy chén, ấm trà cũng được nhấc lên cao, ngay khi ngỡ rằng trà sắp tràn ra cổ tay của nàng bỗng xoay một cái đẹp đẽ mang dòng nước ấm ngừng lại. Chén trà vừa vặn không ít không nhiều đong đầy ấm nóng.

Một thân như ngọc kiên trì pha trà, động tác không nhanh không chậm. Hình ảnh hư vậy quá đẹp, làm Tống Ứng Diêu không nỡ dời mắt. Lúc này lòng của nàng lòng tràn đầy mơ ước cái người giống như thần tiên ấy lại thuộc về nàng, không cần quá nhiều trắc trở, chỉ cần có thể cùng với Vương gia, nàng đời này không còn gì luyến tiếc.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn trước tiên cầm lấy chén trà, nhấp một miếng, đem trà ở trong miệng thưởng thức một phen, xác nhận mùi vị vừa vặn, không quá đắng mới rót cho Tống Ứng Diêu một chén.

Tống Ứng Diêu nâng chung trà lên hơi mím vào miệng, mặc dù có đắng, nhưng dư vị ngọt ngào, lại là tự tay Vương Gia phao, không biết có phải là do tác dụng tâm lý hay không, nàng cảm thấy chén trà này mùi vị thật tuyệt, không nhịn được lại uống hai hớp.

“Đừng lo uống trà, đây là nơi đặc chế trà bánh, nàng nếm thử xem có ngon không.” Phương Đàn từ trên bàn dùng tay cầm lên một khối bánh ngọt trong khay đưa lên miệng Tống Ứng Diêu bên nói.

Tống Ứng Diêu đặt chén trà xuống cũng không tiếp nhận bánh ngọt, thân thể nghiêng về phía trước cắn một cái, nhai nhai bình phẩm: “Quá ngọt, ngài khẳng định không thích đâu”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 45: Ghen

“Thật à?” Phương Đàn nhìn cái bánh ngọt lưu lại hai viên dấu răng, cảm thấy thật là đáng yêu, chưa kịp nhìn cho đã thì bị Tống Ứng Diêu đoạt lấy khối bánh ngọt cũng đưa tới bên miệng Phương Đàn nói rằng: “Ngài nếm thử.”

“Được.” Phương Đàn nói xong liền cắn một cái: “Đúng là quá ngọt“. Thấy Tống Ứng Diêu vẫn như cũ đem bánh ngọt đặt một bên miệng của nàng, khoát tay áo “Không ăn nữa”

“Không ăn thì không ăn” Tống Ứng Diêu nghe vậy thu tay về.

Phương Đàn ngẩng đầu lên thấy Tống Ứng Diêu đang muốn đem phần bánh ngọt còn lại đưa vào miệng, vội vã ngăn cản nói: “Ta cắn qua rồi, nàng cũng đừng có ăn. Trong mâm còn bánh nàng lấy mà dùng” Vừa định từ trong tay nàng đoạt lại bánh ngọt.

Tống Ứng Diêu đã cắn một cái, lại cắn thêm một miếng lớn, cắn qua ba lần liền ăn xong bánh ngọt, hoàn toàn đem lời của Phương Đàn như gió thoảng mây trôi. Sau khi ăn xong lại hỏi “Tại sao không thể? Ngài cũng ăn cái bánh của thiếp cắn qua, thiếp tại sao không thể.”

“Bởi vì... Bởi vì...” Phương Đàn cũng không nói ra được nguyên nhân, nên thôi kệ: “Ăn đi, ăn đi.” Rót một chén trà đưa tới trước mặt nàng: “Uống nước đi, đừng để nghẹn“. Lời còn chưa dứt, Tống Ứng Diêu liền ho sặc sụa hiển nhiên là bởi vì ăn quá nhanh.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn vội vàng đứng tới phía sau nàng giúp nàng vỗ lưng, trong tay bưng lên một chén trà nhỏ nhẹ nói: “Sao lại ăn nhanh như vậy, mau uống trà vào”

Tống Ứng Diêu ho đến cả mặt đều đỏ, tiếp nhận chén trà trong tay Phương Đàn uống một hơi. Sau khi bớt ho mới nói: “Thiếp thân không dám.” Một khối bánh ngọt suýt chút nữa muốn cái mạng nhỏ của nàng rồi.

Thuyền hoa chạy vào đoạn náo nhiệt nhất sông Tần Hoài, hai bên thuyền hoa chạy mỗi lúc một nhanh. Phương Đàn không cho Tống Ứng Diêu ngồi cách nàng quá xa, vạn nhất có chiếc thuyền nào gây tai nạn, nàng còn có thể nhanh chóng mang Tống Ứng Diêu thoát hiểm. Này đúng là như ý nguyện Tống Ứng Diêu, nàng vui mừng đem cái đệm nhích qua cạnh Phương Đàn, sau đó ngồi xuống. Trong lòng oán thầm vì sao người hầu lại để nàng và Vương Gia ngồi xa như vậy, cách cả một cái bàn.

Tống Ứng Diêu chỉ vào một chiếc thuyền bên cạnh nói rằng “Ngài xem chiếc thuyền hoa kia cùng chiếc thuyền của chúng ta rất giống nhau”

Phương Đàn theo ngón tay của nàng nhìn tới, quả nhiên nhìn thấy một chiếc thuyền giống như đúc chiếc thuyền của các nàng đang ngồi, liền suy đoán nói: “Có lẽ là cùng một chủ”

Mặt sau của thuyền hoa là một gian thanh lâu, trên lầu có vị Hoa nương vừa vặn quay đầu nhìn về phía sông, lơ đãng thấy Phương Đàn ngồi ở đầu thuyền hoa không khỏi hít vào một hơi, vị công tử này rất đẹp trai nha. Hoa nương liền bắt chuyện với các tỷ muội xung quanh: “Mọi người mau đến xem, công tử kia thật anh tuấn”

Bọn tỷ muội nghe thấy vậy tất cả đều bỏ lại khách bên cạnh mình gào thét chạy đến lan can nhìn về phía Phương Đàn chỉ chỉ trỏ trỏ, líu ra líu ríu nói cái gì đó liên tục.

https://thuviensach.vn

Ngồi ở mũi thuyền Phương Đàn cảm giác được có rất nhiều ánh mắt đang nhìn mình, nàng cau mày ngẩng đầu lên. Những kia Hoa nương thừa dịp thấy được gương mặt của vị công tử càng dồn dập xum xoe.

“Vị công tử kia đang nhìn ta, nhìn ta đấy” Một cái Hoa nương vỗ tay nhảy nhót nói rằng,

“Rõ ràng là nhìn ta“. Hoa nương bên cạnh liền khó chịu chen qua một bên nói rằng.

“Ngươi làm gì thế chen ta! Đi sang một bên“. Hoa nương bị chiếm vị trí lập tức chen trở lại cáu kỉnh.

“Công tử mau lên đây chơi a” Các Hoa nương lá gan thật lớn hướng về dưới lầu kêu.

Các Hoa nương thấy công tử chỉ hướng phía bên này liếc mắt xong liền lại cúi đầu quay về người ở bên cạnh nói gì đó, mới chú ý tới dường như bên cạnh công tử còn có một cô gái, xem ra hai người rất thân mật, không cần đoán cũng biết hai người nhất định là phu thê, nếu không phải thì chính là người yêu, các nàng nhất thời thất vọng.

“Công tử chụp lấy” Có một cái Hoa nương chưa từ bỏ ý định, trên thuyền đoạt lấy khăn tay của người bên cạnh, chủ nhân khăn tay chưa kịp phản ứng lại nàng ta đã đem khăn vứt ra ngoài.

“Khăn của ta” Một tiếng la hét vang lên. Khăn theo vách thuyền bồng bềnh rơi xuống vừa vặn đáp vào lồng ngực Phương Đàn, các Hoa nương trên lầu kinh ngạc thốt lên, không ai dám tin.

Chờ thuyền của Phương Đàn đi qua, những Hoa nương còn lại từng người một trở lại hầu hạ khách của mình, chỉ có Hoa nương ném cái khăn kia vẫn đứng ở lan can lầu viễn vong, thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tỉnh.

https://thuviensach.vn

Mấy bạn bè thân thích của Hoa nương kia nhìn nàng còn lo lắng mới đi tới vỗ vỗ bờ vai của nàng nói: “Đừng trông nữa, thuyền đã đi xa rồi. Khăn mất thì mất, có gì thêu lại một cái mà thôi”

“A, nha, tốt đẹp.” Cái Hoa nương kia bừng tỉnh táo, treo lên khuôn mặt tươi cười, xoay người tiếp tục tiếp đãi các vị khách, một cái khăn mà thôi không có gì ghê gớm.

Phương Đàn cũng không nghĩ ở đây sẽ thu được một cái khăn tay, cười haha từ trong lòng đem cái kia khăn tay lấy ra, hai tay nắm hai góc trãi khăn thêu ra xem.

Khăn màu phấn hồng, một góc thêu một con hồ điệp giương cánh, sắc thái sặc sỡ, trông rất sống động, một châm một đường đều thêu chặt chẽ. Có thể thấy được chủ nhân của khăn thêu nhất định là một nữ tử tâm tư cẩn thận tỉ mỉ, đáng tiếc lại lưu lạc chốn thanh lâu, không biết phía sau có tâm sự gì hay không, Phương Đàn đáng tiếc lắc đầu, thầm than.

Tống Ứng Diêu thấy Vương Gia lại như vậy thật lòng nhìn ngắm khăn tay của Hoa nương, ghen tuông tự nhiên mà sinh ra, chua xót nói rằng: “Thiếp thấy Hoa nương kia rất xinh đẹp, ngài hẳn là rất thích?”

“Cái gì?” Phương Đàn ngẩng đầu lên, không hiểu hỏi: “Hoa nương kia sao?”

“Chính là người ném khăn cho Vương gia” Tống Ứng Diêu giọng ồm ồm nói rằng “Nếu như ngài coi trọng cái Hoa nương kia, vậy thì đi đem nàng nạp vào khuê phòng là được rồi, thiếp sẽ không chú ý.”

“Ừ.” Phương Đàn bỗng nhiên tỉnh ngộ, kỳ thực nàng căn bản không biết là ai trên lầu quăng khăn tay cho nàng, chỉ là theo Tống Ứng Diêu trả lời mà thôi, nàng đặt khăn tay xuống tò mò hỏi: “Vì sao nói như vậy?”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu ủy khuất: “Không phải vậy tại sao ngài nhìn cái khăn đến ngây ngốc cười?”

Phương Đàn sững sờ, kết hợp với lời Tống Ứng Diêu khi nãy liền rõ ràng ý tứ của nàng, giải thích: “Ta chẳng qua là cảm thấy thú vị thôi.” Ngón tay cong lên búng vào trán Tống Ứng Diêu cười nói: “Nàng đang suy nghĩ gì đấy?”

Tống Ứng Diêu vuốt cái trán bị đau cố chấp nói rằng: “Ngài yên tâm, thiếp nhất định sẽ không cùng nàng tranh đoạt...” nàng chưa kịp nói xong, Phương Đàn đã cầm khăn trong tay trực tiếp ném xuống sông.

Tống Ứng Diêu sốt ruột vỗ mu bàn tay Phương Đàn: “Đây là tâm ý cô ngương người ta, ngài làm sao có thể ném xuống nước” Xoay người nhoài ra ngoài mạn thuyền, chỉ thấy khăn tay đã sớm theo dòng nước phiêu xa, muốn nhặt trở lại là không thể.

Phương Đàn đem nàng kéo về, học theo ngữ khí của thư sinh trên công đường nói rằng: “Nếu như tiểu sinh chưa cưới vợ, nhận lấy phần tâm ý này cũng không sao, nhiều lắm là được một cái danh phong lưu văn nhã mà thôi. Nhưng tiểu sinh sớm có vợ, nếu như nhận lấy, chẳng phải là thẹn với vợ mình hay sao, vì thế tiểu sinh chỉ có vờ như không thấy tâm ý của Hoa nương, lúc này mới thể hiện được một lòng một dạ với hiền thê ở nhà. Hơn nữa tâm ý Hoa nương đối với tiểu sinh như nước sông Tần Hoài này, có thể trôi qua không thể lưu, chẳng bằng mau mau thả nó tự do. Có thể nó xuôi theo dòng liền gặp được người hữu duyên “

Tống Ứng Diêu liếc nàng một cái, gắt giọng: “Ngài lúc nào cũng học được nhiều lời“. Lơ đãng câu lên khóe miệng tiết lộ nội tâm của nàng, hiển nhiên nàng đối với lời giải thích của Phương Đàn hoàn toàn thích thú.

Phương Đàn nhếch môi, giương giọng nói với người chèo thuyền: “Tìm một nơi yên tĩnh dừng lại đi. Ngươi cũng có thể nghỉ ngơi một chút.”

https://thuviensach.vn

Từ đuôi thuyền truyền đến tiếng người chèo thuyền vang dội: “Được rồi, mời hai vị an tọa“. Tốc độ thuyền dần dần tăng lên, cảnh vật hai bờ sông liên tục xẹt qua trước mắt, chỉ có vầng trăng trên đầu là bất động, bất luận thuyền hoa các nàng đi tới nơi nào nó cũng yên lặng cùng theo nơi đó.

Giữa đường người chèo thuyền còn hát vang bài ca dao: “Trên sông Tần Hoài, lục triều cố đô, ngàn năm mây khói, Giang Nam tài tử, kiều phán giai nhân, dắt tay thành uyên ương!...” Này khúc ca dao uyển chuyển, người chèo thuyền dùng âm thanh cao vút âm cất lên, cảm giác thật phi thường, giọng hát lọt vào tai nghe rất cảm động.

Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu nghe giọng hát cùng nhau hướng về phía sau, lại nghiêng mặt nhìn đối phương. Phương Đàn nháy mắt thổi phù một tiếng, Tống Ứng Diêu không nhịn được bật cười thanh lảnh, vội vã che miệng mình.

Phương Đàn nhíu mày, duỗi dài tay gỡ bỏ cái tay che miệng của nàng ra, thân thể khuynh về phía trước nghiêng đầu hôn môi nàng. Tống Ứng Diêu đầu tiên là kinh ngạc, sau đó ý thức được Vương Gia đang làm gì, liền thuận theo nhắm mắt lại hưởng thụ nụ hôn của Vương Gia.

Phương Đàn ngậm lấy môi dưới Tống Ứng Diêu, vừa mút vào vừa chậm rãi di chuyển từ bên trái sang bên phải, lại từ bên phải trở lại bên trái. Đầu lưỡi cũng không rảnh rỗi, tình cờ chạy ra ngoài chạm nhẹ môi trên, sau đó lại lập tức thu về dụ dỗ Tống Ứng Diêu rạo rực, cánh tay không tự chủ liền khoác trên cổ Phương Đàn, đưa ra đầu lưỡi của mình. Phương Đàn nhắm mắt lại, thần bí nhếch miệng lên, tình hình trận chiến càng lúc càng kịch liệt.

Không khí nhiệt độ cấp tốc tăng lên làm Tống Ứng Diêu gò má nóng rực. Phương Đàn còn oán không đủ hai tay ôm lấy hông của nàng, từng điểm từng điểm đem nàng rút ngắn khoảng cách đến khi hai người dán chặt vào nhau mới dừng lại.

https://thuviensach.vn

Mãi đến lúc hai người hô hấp đều hỗn loạn, Phương Đàn mới rời môi Tống Ứng Diêu, hai người trán chạm vào nhau mỉm cười thở gấp. Chờ khi hòa hoãn quá khí tức, Phương Đàn lại không thể chờ đợi được nữa tiếp tục hôi lên môi Tống Ứng Diêu, tới tới lui lui mấy lần.

Khúc sông mênh mông trầm lặng, thuyền chậm rãi giảm tốc độ, đến cuối cùng hoàn toàn ngừng lại, người chèo thuyền thả xuống cây sào, đặt mông ngồi vào một bên thuyền, một chân đặt trên thuyền, một chân buông trên mặt nước, mũi chân chỉ còn một xíu nữa là có thể chạm mặt nước. Cởi mũ, móc từ trong ngực ra túi thuốc là, lầm bầm nói: “Lão già ta cũng phải nghỉ ngơi một chút rồi.” Nhen lửa đốt thuốc, lại chậm rãi hút vào một hơi, thân thể lan tỏa cảm giác thoải mái từ trong ra ngoài.

Người chèo thuyền phà khói, làn khói mờ mờ uốn lượn bay lên, nhiễm trắng vầng trán và chòm râu của lão, hai mắt nhắm mê ly. Nhìn đèn đuốc sóng sánh trên ông Tần Hoài, ngẫm nghĩ cuộc đời, trước kia lão cũng từng là một phần trong cái náo nhiệt phồn hoa của nơi này.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 46

Buổi sáng sương mù giăng trùng điệp. Trên đỉnh núi lượn lờ khói tỏa thoáng như chốn Bồng Lai trong truyền thuyết, gió nhẹ thổi qua, gợi lên trong đám sương mù mơ hồ nhìn kỹ mới thấy được đỉnh núi. Toàn bộ cơ thể nào là tay, mắt, hơi thở, không có chỗ nào mà không tràn ngập hơi sương. Bốn phía rừng cây bụi cỏ ẩn hiện mờ ảo, lại như tất cả đều khoác lên tấm lụa trắng khiến người ta không nhìn rõ được hình dáng của chúng. Thỉnh thoảng có tiếng chim ca từ trong rừng cây truyền đến ríu rít càng làm nổi bật không cảnh rừng núi yên tĩnh. Lúc này ngoại trừ tiếng chim, còn có tiếng bước chân hít thở của hai người.

Tống Ứng Diêu kéo tay Phương Đàn thở hồng hộc hỏi: “Vương Gia có thể đi chậm một chút không? ta theo không kịp.”

“Làm sao?” Phương Đàn chậm lại bước chân hỏi.

Tống Ứng Diêu bĩu môi nói “Chúng ta vừa sáng đã theo bậc thang lên núi, ta mệt a“. Tự sáng sớm sau khi ngồi kiệu đi tới chân núi, Vương Gia lôi nàng không ngừng mà trèo lên trên, cũng không biết chổ cần đến là nơi nào, phải bao lâu mới có thể đến được chổ đó.

Phương Đàn xem Tống Ứng Diêu mồ hôi chảy đầy mặt, cười trêu nói: “Là nàng đòi theo, giờ đã thấy vất vả chưa.” Ngoài miệng nói như vậy nhưng bước chân đã dừng lại thả tay Tống Ứng Diêu ra, từ tay áo móc ra một cái khăn thay nàng lau đi mồ hôi trên trán.

Tống Ứng Diêu méo mó cái miệng, tùy tiện tìm một lý do nhỏ giọng nói: “Ai biết Vương Gia có phải là muốn sau lưng thần thiếp đi ra ngoài làm

https://thuviensach.vn

chuyện xấu hay không? Nghe nói cô nương Giang Nam ai nấy cũng đẹp người, vạn nhất có người trẻ tuổi nào xinh hơn ta được Vương Gia coi trọng thì làm sao bây giờ.” Kỳ thực nàng chỉ là muốn ở cùng với Vương Gia nhiều một chút mà thôi, Vương Gia mà trở lại kinh thành nhất định lại bận bịu, đến khi nào có thời gian rãnh rỗi còn chưa biết được.

Phương Đàn nghe xong cười haha, nàng làm sao sẽ không biết tâm tư nhỏ bé của Tống Ứng Diêu: “Vương phi hiện tại cảm thấy bản vương ra ngoài trăng hoa sao?”

Tống Ứng Diêu cưỡng miệng cãi: “Núi non khả năng cũng có cô nương xinh đẹp”

Phương Đàn lắc đầu cười: “Vương phi yên tâm, trong lòng ta không có ai có gương mặt đẹp hơn nàng”

Đôi mắt Tống Ứng Diêu sáng sủa lạ thường, không thể chờ đợi được nữa hỏi tới: “Có thật không?” Nàng muốn một lần nữa xác nhận vị trí của mình trong lòng Vương Gia.

Nữ nhân nào cũng thế, cũng hy vọng có thể ở trong lòng người mình thương giữ một vị trí không ai có thể vượt qua, Tống Ứng Diêu cũng không ngoại lệ.

Phương Đàn nhưng là không đáp, quay đầu nhìn xung quanh tìm được một tảng đá lớn có thể ngồi được, giơ tay lên chỉ vào nói: “Nếu mệt mỏi, chúng ta ngồi ngay đây nghỉ ngơi một chút đi.”

Cầm tay Tống Ứng Diêu đi tới trước tảng đá, dùng ngón tay sờ sờ nó phát hiện trên mặt đá không có bụi nhưng có chút ướt, khả năng là bởi vì mặt trời chưa lên, sương sớm đọng lại. Nàng chau mày, khăn trong tay quá mỏng không thể lau khô hết hơi nước, liền đưa tay cởi xuống trường bào.

Tống Ứng Diêu kinh ngạc nhìn nàng cởi áo hỏi “Vương Gia làm gì?”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn nghe vậy nhướn mi hỏi ngược lại: “Nàng cảm thấy bản vương đang làm gì?”

Tống Ứng Diêu nhất thời nghẹn lời, ấp úng đáp: “Không... Không... Không có gì” rõ ràng nhịp tim gia tốc. Sau khi Phương Đàn cởi trường bào ra đem nó phơi ở trên tảng đá. Tống Ứng Diêu sững sờ liền vội vàng kéo góc chiếc áo sắp phủ lên tảng đá nói: “Quần áo Vương Gia sẽ bẩn”

“Không có chuyện gì, bẩn thì bẩn, một bộ y phục thôi mà“. Phương Đàn lấy góc áo từ tay của nàng, phơi trường bào lên đá, dùng tay vỗ thẳng nếp nhăn trên y phục. Hôm nay ra ngoài hơi sớm, bộ y phục này là Tống Ứng Diêu sợ nàng lạnh mới bảo nàng mặc vào. Bên trong ăn vận đủ ấm, cho dù có cởi ra cũng không ảnh hưởng gì.

“Ngồi đi, nghỉ ngơi một chút.” Phương Đàn ấn vai Tống Ứng Diêu nói, chờ Tống Ứng Diêu sau khi ngồi xuống, nàng cũng theo cùng ngồi xuống.

Tống Ứng Diêu thấy nàng đi lâu như vậy nhưng không hề đổi sắc, trên trán một giọt mồ hôi cũng không có, không khỏi cảm thấy hiếu kỳ: “Vương Gia không mệt sao?”

“Không sao”

“Ừ.” Vừa rồi nàng còn chưa nghe được Phương Đàn trả lời, hiện tại lại bắt đầu hỏi tới: “Vương Gia lời mới vừa nói có thật không?”

Phương Đàn nhíu nhíu mày, biết mà còn giả vờ hỏi: “Cái gì thật giả?”

Tống Ứng Diêu nhăn nhó: “Chính là câu nói trước khi Vương gia ngồi xuống”

“Nếu mệt mỏi, chúng ta ở ngay đây nghỉ ngơi một chút có phải không?”

Tống Ứng Diêu lắc đầu: “Không phải, trước cái câu này nữa”

https://thuviensach.vn

“Vương phi cảm thấy bản vương đi ngoài trăng hoa sao?”

“Không phải, câu tiếp theo.”

... Phương Đàn nói hoài cũng không nói vào điểm chính, Tống Ứng Diêu tức giận đến quai hàm sắp nhô ra rồi.

Bỗng nhiên Phương Đàn lộ ra bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Hóa ra là câu nói kia.”

“Đúng, chính là câu nói kia” Tống Ứng Diêu cũng sắp nhụt chí, đột nhiên nghe được Phương Đàn nhắc đến trọng tâm, lập tức cõi lòng đầy chờ mong nhìn Phương Đàn.

Phương Đàn dùng ngón tay chỉ vào gò má của mình giảo hoạt nói rằng: “Nàng hôn ta một cái, ta sẽ nói cho nàng biết.”

Tống Ứng Diêu ngẩn ra, ý thức được mình bị Vương Gia ghẹo. Thẹn quá thành giận quay đầu đi “Không được”

“Không muốn?”

Tống Ứng Diêu kiên định nói rằng: “Không được”

“Chắc chắn chứ?”

“Chắn chắc”

“Vậy bản vương đi đây”

“Đi thì đi”

Hồi lâu sau, Tống Ứng Diêu không nghe thấy Phương Đàn hỏi lại, nghi hoặc quay đầu nhìn lại phát hiện người bên cạnh đâu mất rồi. Nàng sốt ruột đứng lên gọi to: “Vương Gia”

https://thuviensach.vn

Gọi mấy lần thật lâu không có ai trả lời, Tống Ứng Diêu trong lòng dần dần bất an.

Vì khiến chính mình trấn định lại, nàng tự an ủi mình nói: “Vương Gia khả năng ở phía trước, chỉ là không nghe mà thôi“. Ở chỗ này chờ cũng không phải biện pháp, nàng cắn răng cầm lấy ngoại bào của Vương Gia phủi bụi bặm trực tiếp chạy về phía trước, mỗi lúc đi qua khúc quanh nàng đều mang theo lòng tràn đầy chờ mong, chờ mong có thể gặp được bóng lưng quen thuộc hoặc là khuôn mặt tươi cười. Vậy mà mỗi lần rẽ khúc quanh lại càng tràn đầy thất vọng.

Nhìn ngã ba trước mặt, Tống Ứng Diêu thở dài. Ai, xem ra Vương Gia thật sự đem nàng bỏ lại, sớm biết như vậy... cứ theo ý nguyện ngài ấy đi. Không phải hôn gò má thôi sao, hôn thân mật hơn cũng đã làm rồi, có cái gì mà thẹn thùng, tại sao phải giận hờn với ngài ấy làm chi.

Nàng làm liều nhắm mắt tiếp tục đi, bỗng nhiên từ phía sau lưng truyền đến giọng nói Vương Gia: “Hey, Vương phi, nàng cứ đi loạn như thế chúng ta sẽ lạc đường.” Ban đầu nàng còn tưởng rằng là mình nghe nhầm rồi.

Phía sau lại truyền tới tiếng nói: “Bản vương cũng không biết đường về đâu”

Tống Ứng Diêu xoay người lại, Phương Đàn đứng cách phía sau nàng mười mấy bậc thang, chóp mũi đau xót, không nói tiếng nào đi tới trước mặt Phương Đàn ngã vào trong ngực của Vương gia, cánh tay ôm chặt lấy hông ngài ấy.

Phương Đàn vuốt tóc của nàng hỏi: “Làm sao vậy?.”

Tống Ứng Diêu vùi đầu trong ngực Phương Đàn trầm giọng hỏi: “Vương Gia vừa nãy đi nơi nào?”

https://thuviensach.vn

“Ta sợ nàng khát nước nên đi xung quanh tìm nước” Phương Đàn giải thích.

Tống Ứng Diêu khóe mắt tựa vào áo Phương Đàn cọ cọ: “Sao không nói cho thiếp một tiếng, ta còn tưởng rằng Vương Gia không muốn ta nữa”

“Bản vương chỉ là muốn cho nàng một niềm vui bất ngờ.” Không nghĩ niềm vui bất ngờ ngược lại biến thành kinh hãi.

“Sau này đừng như thế nữa“. Tống Ứng Diêu mũi khịt khịt nói. Chỉ có nàng tự mình biết khi nàng tìm không được Vương Gia nội tâm có bao nhiêu kinh hoảng. Nàng đã nếm thử cảm giác này rồi sau này cũng không tiếp tục muốn cảm nhận lại. Hiện tại nàng mới biết mình có bao nhiêu ỷ lại vào Vương gia, đặc biệt lúc không có ai bên cạnh nàng cũng chỉ nghĩ đến mỗi Vương Gia mà thôi.

“Được.”

Tống Ứng Diêu tâm tình ổn định từ ngực Phương Đàn thoát ra bình tĩnh hỏi “Nước đâu?”

Phương Đàn gương mặt quẫn sắc, sờ sờ mũi nói “Nước... chung quanh đây không có nhà dân, cũng không có nước suối.” Nàng mới sẽ không nói cho Tống Ứng Diêu biết lúc nàng đi tìm nước suýt chút nữa lạc đường, nếu không đúng lúc trở về, nàng hiện tại còn không biết ở nơi nào nữa. Nơi đây là rừng sâu núi thẳm, cho dù thần thông quảng đại như Vương Gia, cũng không thể muốn cái gì là được cái đó, huống chi bên cạnh nàng vẫn không có mang theo tùy tùng nào.

Tống Ứng Diêu thấy nàng dáng vẻ nghẹn ngào, mỉm cười ngược lại an ủi nàng: “Không có chuyện gì.” Vương Gia ở đây là tốt rồi.

Phương Đàn hỏi “Nghỉ ngơi xong chưa?”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu gật đầu.

“Vậy chúng ta liền tiếp theo đi thôi.”

“Được.” Con đường sau đó Tống Ứng Diêu đều chăm chú nắm tay Phương Đàn, chỉ lo nàng xoay người liền một cái lại không gặp Vương gia.

Nàng vừa đi lên bậc thang vừa tò mò hỏi: “Vương Gia chúng ta lên núi làm gì?”

Phương Đàn đáp lại: “Đến mời một người.”

Tống Ứng Diêu kinh ngạc hỏi: “Ai ở trên núi này, có thể làm cho Vương Gia đích thân đến thăm?”

“Một người trọng yếu.” Phương Đàn biểu hiện phức tạp trả lời, ánh mắt nhìn về ngọn núi phía xa xa, có thể người nàng muốn tìm ở chỗ này. “Ông ấy từ nhỏ được học bên cạnh vua cha, sau này trở thành Thái Phó”

Tống Ứng Diêu nghe vậy, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, Thái phó nghĩa là bằng với trưởng bối.

Một lát sau, nàng đột nhiên nhớ tới một vấn đề đến: “Vương Gia, Thái phó vì sao lại ở trong núi sâu?”

“Phụ hoàng sau khi qua đời, ông ấy liền từ quan. Ông nguyên lai là định trở lại quê cũ, không nghĩ hoàng huynh sau khi lên ngôi, không ngừng phái người đến cầu xin ông trở lại triều đình, ông một lòng muốn nhàn cư an lạc, lại bị hoàng huynh quấy rầy, liền trực tiếp trốn vào trong núi thẳm, không cho người khác tìm tới”

“Vậy Vương Gia làm sao tìm được ông đây?”

“Có lòng sẽ tìm được”

https://thuviensach.vn

“Vương Gia tìm đến Thái phó để làm gì.”

“Trong tay Thái phó có di vật phụ hoàng trước khi lâm chung giao phó lại, hiện tại bản vương cần vật ấy, nếu không phải vậy bản vương cũng không nghĩ sẽ đến quấy rối cuộc sống của ông làm gì”

Tống Ứng Diêu gật đầu đã hiểu.

Mặc trời lên cao, sương mù dần dần tiêu tan, cảnh vật trước mắt cũng hiện ra rõ rệt. Các nàng rốt cục cũng leo lên được nữa đoạn đường, Tống Ứng Diêu lúc này mới lên tiếng hỏi: “Vương Gia, chúng ta còn muốn đi bao lâu a?” Nàng bởi vì vận động quá lâu, hai bên gò má đã đỏ bừng bừng.

Phương Đàn ngẩng đầu lên nhìn trước mặt đường núi uốn lượn khúc chiết nói rằng: “Sắp đến rồi, hắn là phía trước”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 47

Lại đi thời gian khoảng một nén hương, xa xa ngọn cây xuất hiện một mái nhà, lượn lờ khói bếp đang từ ống khói bay ra. Nhìn mái nhà kia, Phương Đàn đột nhiên dừng bước, Tống Ứng Diêu lôi kéo tay trong lúc nhất thời không chú ý đi về phía trước mấy bước liền bị nàng kéo lại, Tống Ứng Diêu quay đầu nghi hoặc: "Vương Gia làm sao?"

Phương Đàn sắc mặt không tự nhiên nói rằng: "Không có chuyện gì, tiếp tục đi thôi." Nàng còn chưa chuẩn bị tinh thần gặp lại Thái phó, muốn nhìn một chút xem ông có già hay chưa, muốn biết ông gần đây có sống tốt không, có trải qua cuộc sống ông đã từng mong ước, có như trước một lòng nghiên cứu sách cổ. Hiện tại nhà Thái phó ngay khi trước mặt, đáy lòng nàng lại phát sinh một tia sợ hãi, sợ Thái phó nếu như biết việc mình sắp làm sẽ rất thất vọng. Thái phó coi nàng như chính con ruột của mình, vừa nghĩ tới Thái phó sẽ thất vọng về mình, lòng bàn chân của nàng như cắm rễ trên đất, nửa phần không nhúc nhích.

Phương Đàn ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng Tống Ứng Diêu vẫn là cảm giác được bàn tay trong lòng tay của mình đổ mồ hôi nóng. Suy đoán có lẽ Vương gia muốn gặp Thái phó nên trong lòng căng thẳng. Nàng cũng không nói ra. Lôi kéo tay của Phương Đàn chậm rãi đi về phía trước, đồng thời dời đi sự chú ý của Phương Đàn mà nói rằng: " Vương Gia, ngài còn không cho thần thiếp biết tên của Thái phó"

Phương Đàn suy nghĩ một chút xác thực là chưa có cùng nàng nói chuyện này, nhân tiện thôi thì nói luôn: "Thái phó tên Văn Dạng, tự Huỳnh Dương."

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu trợn to hai mắt hỏi: “Lẽ nào đây chính là người 10 năm trước đối ra câu đối danh chấn thiên hạ Văn Huỳnh Dương, Văn đại sư?”

“Đúng, chính là ông, tiên sinh cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, bản vương có thể làm học trò của ông cũng là có phúc ba đời.

“Ông ấy nguyên lai là tiên đế sai đến dạy học cho Hoàng huynh, có lẽ hoàng huynh bướng bỉnh chọc giận ông điều gì đó nên ông xin tiên đế thôi giữ chức, tiên đế vì muốn giữ lại ông liền để cho ông dạy dỗ bản vương“. Phương Đàn kể mọi chuyện cho Tống Ứng Diêu nghe.

“Ta đã rõ“. Tống Ứng Diêu gật đầu.

Hai người vừa nói vừa đi rất nhanh sẽ đi đến sân trước. Trước mặt các nàng là khoảng sân của một tiểu viện nông gia bình thường, ba gian nhà lớn kết hợp với nhau thành dãy nhà chính. Ở bên cạnh nhà chính còn hai tiểu gian, trong đó một gian nhỏ phía trước có treo hay dây ớt, có vẻ như đây là nhà bếp. Chủ nhân dùng hàng rào tre cao hơn nữa người bao lại khoảng đất trống trước sân, bên trong nuôi thả gà vịt. Ở đối diện với lối chính của ngôi nhà là hàng rào có hai cây gỗ cao làm cổng ra vào.

Trong sân ngoại trừ tiếng gà vịt kêu thì không có thanh âm nào khác, mà ba gian nhà lớn bên trong cũng yên tĩnh như thế, không biết có người hay không.

“Vương Gia, chuyện này...” Tống Ứng Diêu chỉ vào cửa viện đóng chặt nói.

“Nàng đến gõ cửa thử xem đi.” Phương Đàn cau mày.

“Được.”

Trong lúc Tống Ứng Diêu đi tới gõ cửa, Phương Đàn lại yên lặng quan sát sân nhà, lẽ nào đây chính là cuộc sống sau khi từ quan của Thái phó?

https://thuviensach.vn

Nghe trong viện có tiếng vang, nàng liền lập tức quay đầu ngưng thần nhìn chằm chằm cửa viện.

“Ai vậy?” Một người phụ nữ từ bên trong nhà chính đi ra mở cửa, vừa hướng về cửa viện bước tới vừa oang oang hỏi. Một con gà mái nằm lăn trên mặt đất vừa vặn chặn trước đường của bà, bà nhanh chóng giơ chân lên đá một phát con gà văng sang một bên, trong miệng mắng: “Cút sang một bên, chớ cản đường ta“. Gà mái bị bà làm cho kinh hãi, khanh khách hai tiếng, dùng sức vung cánh muốn bay lên đến, nhưng bởi vì trên người thịt mỡ quá nhiều, không bay cao bao nhiêu lại rơi xuống, cả thân và lông dính bụi đất lăn tròn mấy vòng.

Phụ nhân vội vã che mũi của mình, bước chân tăng nhanh ra cửa viện.

Nghe bên trong ầm ầm, Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu nhìn nhau, Tống Ứng Diêu đáp: “Chúng ta là đến xin diện kiến một người”

“Tới đây tới đây“. Chi ca một tiếng, cửa viện mở ra một cái khe, phụ nhân từ bên trong nhô đầu ra thấy là hai người xa lạ, dò hỏi “Các ngươi tìm ai?, “

Tống Ứng Diêu lễ phép: “Văn Huỳnh Dương tiên sinh có phải ở đây không?”

Phụ nhân kia chau mày: “Văn Huỳnh Dương?”

Tống Ứng Diêu liền gật đầu: “Đúng.”

“Các ngươi tìm hắn có việc gì?” Phụ nhân lấy ánh mắt hoài nghi nhìn bọn họ.

Phương Đàn từ sau đi tới bên cạnh Tống Ứng Diêu tiếp chuyện với bà: “Tại hạ là học trò của ông, hôm nay đến bái kiến ông”

https://thuviensach.vn

Phụ nhân bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Thì ra là như vậy” Bà khoác tay nói: “Vậy các ngươi tìm sai chỗ rồi. Văn tiên sinh không có ở đây”

“Vậy ông ấy ở nơi nào?”

“Ông ấy ở núi khác” Phụ nhân có lòng tốt vì các nàng chỉ cho một con đường “Các ngươi liền dọc theo đường này đi xuống, sau khi gặp hai ngã rẽ, một ngã rẽ lên trên một ngã rẽ xuống dưới, cứ hướng về phía dưới đi thẳng xuống là có thể đi đến nhà Văn tiên sinh”

“Vậy chúng ta cảm tạ bà“. Tống Ứng Diêu nói

Phụ nhân cao hứng vung vung tay: “Không có gì ghê gớm, không cần cám ơn.”

“Vậy chúng ta xin cáo từ.”

“Được.”

Cửa viện phía sau các nàng một lần nữa đóng lại, Tống Ứng Diêu cảm giác được Phương Đàn rõ ràng thả lỏng như trút được gánh nặng. Nàng thăm dò hỏi: “Vương Gia vì gặp Thái phó nên căng thẳng sao?” Nàng còn chưa bao giờ nhìn thấy Vương Gia sốt sắng như vậy.

Phương Đàn nhắm mắt lại, khẽ thở ra một hơi: “Ừ “

“Tại sao?”

Phương Đàn đáp: “Sợ Thái phó sẽ thất vọng với ta của bây giờ“. Nàng như trước nhắm mắt lại, tùy ý Tống Ứng Diêu nắm tay nàng đi về phía trước, hoàn toàn không lo lắng sẽ đụng vào chướng ngại vật ven đường, bởi vì Tống Ứng Diêu so với nàng cẩn thận hơn rất nhiều.

Tống Ứng Diêu dụ dỗ nàng: “Vương Gia hiện tại cũng rất ưu tú a, Thái phó làm sao sẽ thất vọng.”

https://thuviensach.vn

“Thái phó đối bản vương kỳ vọng rất lớn, vạn nhất bản vương không làm được Thái phó kỳ vọng cao như vậy, để Thái phó thất vọng làm sao bây giờ?”

Người ở bên cạnh đột nhiên dừng bước, sau đó Phương Đàn cảm giác được có cái gì ẩm ướt mềm mại ấn lên trên gương mặt của mình một cái, nàng nghi hoặc mở mắt ra thấy Tống Ứng Diêu nhìn thẳng mình thật thà nói: “Vương Gia phải tin tưởng chính mình. Chúng ta đều còn chưa gặp Thái phó mà, Vương Gia làm sao biết Thái phó sẽ đối với Vương Gia thất vọng? Biết đâu vương gia có thể vượt xa so với kỳ vọng của Thái phó?”

Phương Đàn giơ tay lên sờ sờ gò má nơi bị môi người nào đó vừa chạm vào, trong lòng nghĩ đến lời nói của Tống Ứng Diêu. Có thể là quá mức suy nghĩ nên trên mặt nàng chợt lóe lên tia đỏ ửng.

Nàng còn chưa kịp nghĩ thông thì đã đến nơi ở của Văn Huỳnh Dương. So với khoảng sân nhà lão phụ nhân cũng thật giống nhau, chỉ là hiện tại chỗ này càng cũ nát. Hàng rào xung quanh cũng không có gà vịt, có thêm chiếc bàn trúc và hai cái ghế, trên bàn còn bày một bộ trà cụ, ở góc của nhà chính và nhà bếp có một giá gỗ bốn tầng, mỗi tầng đặt các giỏ tre, bên trong giỏ tre đựng các loại thảo mộc phơi nắng. Một thiếu niên mặc áo khoác ngắn đang ở bên trong sân bổ củi, không hề chú ý tới có người đã đến trước cửa viện.

Tống Ứng Diêu đang muốn đi tới gõ cửa, liền nghe giọng Phương Đàn: “Để bản vương gõ“. Nàng quay đầu nghi hoặc nhìn, Phương Đàn liền cho nàng một ánh mắt kiên định, nàng liền biết Vương Gia đã khôi phục tự tin, không khỏi lộ ra ý cười.

Phương Đàn cong ngón tay ở ván cửa gõ mấy lần. Thiến niên bổ củi nghe tiếng ngẩng đầu lên thấy ngoài cửa có hai người đang đứng bền buông rìu xuống cầm lấy khăn mặt mang trên cổ lau mồ hôi trên trán, sau đó ném khăn mặt sang đóng củi bên cạnh, đi tới mở cửa hỏi: “Các ngươi tìm ai?”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn: “Văn Huỳnh Dương có phải ở đây không?”

“Đúng thế.” Thiếu niên đánh giá các nàng một lần: “Các ngươi tìm Văn tiên sinh có việc gì?”

“Tại hạ là học trò của ông”

Thiếu niên lấy ngờ vực mục chỉ nhìn Phương Đàn: “Ngươi là học trò của Văn tiên sinh?”

Phương Đàn khẳng định: “Đúng vậy”

“Vậy các ngươi trước hết vào nhà đi, tiên sinh bây giờ không có ở nhà.” Thiếu niên mở cửa ra cho các nàng đi vào.

“Tiên sinh hiện tại ở nơi đâu?” Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu cùng đi vào cửa vừa hỏi.

“Tiên sinh lên núi hái dược“. Thiếu niên tiện tay đóng cửa lại, ngẩng đầu nhìn mặt trời nói rằng: “Phỏng chừng một hồi sẽ trở lại.”

Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu đứng ở trong sân, ánh mắt đánh giá toàn bộ sân nhà, thiếu niên từ trong phòng bếp bưng trà đến đặt trên bàn nói: “Hai người trước tiên ở chỗ này chờ một chút đi.”

Phương Đàn gật đầu: “Được“. Sau đó cùng Tống Ứng Diêu đồng thời ngồi xuống. Thiếu niên an bài xong cho khách liền tự mình tiếp tục bổ củi.

Phương Đàn nhìn cái sân cũ kỹ, trong lòng có chút chua xót, cúi đầu muốn nâng chung trà lên để che dấu tâm tình của mình, ngón tay không cẩn thận chạm đến bệ trà, cảm giác mà sát từ da truyền đến ngón tay, nàng bưng lên nhìn vào đáy, màu sứ của gốm đã phai nhạt từ lâu lộ ra bên trong một màu trắng bình thường. Trà trong chén cũng là loại dân dã, uống đến trong miệng chỉ có cảm giác đắng ngắt, không có bất kỳ vị thanh tao nào, trà này

https://thuviensach.vn

có lẽ chỉ dùng để giải khát. Phương Đàn tâm tình buồn bã, đặt chén trà xuống, hai tay che mặt hối hận không ngớt.

Ông ấy năm đó sử dụng trà cụ là loại cổ xưa, một hai lá trà cả trăm lạng. Chính mình thực sự là quá bất hiếu, nhiều năm như vậy đối với cuộc sống của Thái phó đều chẳng quan tâm, chỉ khi có chuyện cần giúp mới nhớ đến ông. Nếu như không phải bởi vì cơ cực, Thái phó chắc chắn sẽ không trải qua cuộc sống như thế, có muốn truy cứu trách nhiệm chính là tội của nàng, vẫn là nàng không xứng làm học trò của Thái phó.

Tống Ứng Diêu phát hiện tâm tình Phương Đàn không đúng, duỗi tay nắm chặt bàn tay Phương Đàn. Phương Đàn ngẩng đầu lên, ánh mắt ưu thương. Nàng lo lắng hỏi: “Làm sao?”

Phương Đàn áy náy nói: “Bản vương không làm hết chức trách của mình, để Thái phó trải qua cuộc sống như thế.”

Tống Ứng Diêu an ủi nàng nói: “Này lại không phải Vương Gia sai, Vương Gia không cần quá mức tự trách. Hơn nữa Thái phó của trước đây đã không còn, cho dù Vương Gia muốn thay đổi cũng không cách nào thay đổi, thế nhưng cuộc sống sau này còn rất dài, Vương Gia có thể cho ông một cuộc sống an nhàn”

Phương Đàn cúi thấp đôi mắt, trong lòng nghĩ đến nhữngđiều Tống Ứng Diêu vừa nói.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 48

Sau một lát, Tống Ứng Diêu cảm giác được lực siết dưới tay mình càng mạnh mẽ, ngẩng đầu lên thấy Phương Đàn mi quang lấp lánh nhìn mình, nàng nhoẻn miệng cười, đem bàn tay khác áp lên mu bàn tay của Phương Đàn.

Phương Đàn sau khi trong lòng thông suốt liền một lòng nhìn ngoài sân, hi vọng tiên sinh có thể mau chóng trở về.

Hai người buồn bực ngán ngẩm chờ, Phương Đàn thấy thiếu niên kia hết sức chuyên chú bổ củi, không thèm để ý tới ở bên cạnh hắn còn có các nàng. Cảm thấy thú vị liền mở miệng hỏi: “Ngươi quan hệ thế nào với tiên sinh?”

“Thưa Vương Gia, thảo dân nguyên là người săn bắn gần đây, thuở nhỏ cha mẹ mất sớm, tiên sinh thương tiếc thảo dân, liền nhận thảo dân làm nghĩa tử, tự mình dạy thảo dân lễ nghĩa, dạy thảo dân đọc sách biết chữ. Đại ân của tiên sinh, thảo dân suốt đời không quên“. Thiếu niên vừa đáp, vừa dùng sức đem rìu bổ xuống từng thanh củi, hai tay nắm chuôi rìu, cánh tay uốn nhanh khéo léo một thanh củi lập tức được bổ ra làm bốn.

Tống Ứng Diêu tuy rằng kỳ quái thiếu niên này vì sao biết thân phận của Vương Gia, nhưng nhìn Vương Gia có vẽ đã biết được gì đó nên cũng không mở lời hỏi.

Phương Đàn lại hỏi thiếu niên: “Ngươi tên là gì?”

https://thuviensach.vn

“Lâm Tư Thanh.” Thiếu niên lời ít mà ý nhiều đáp, động tác cũng không hề dừng lại.

“Ngươi và tiên sinh mấy năm qua sống trên núi này sao?”

“Đúng”

“Đồ dùng thông thường thì làm sao?” Phương Đàn cau mày hỏi.

“Mỗi tháng thảo dân hạ sơn đi chọn mua một ít đồ dùng tất yếu. Sau đó thuê người bên dưới núi vận chuyển lên”

“Còn tiền thì sao?”

“Tiên sinh không có con cái, tiền tiêu đều là do làm quan trước đây tích trữ. Tình cờ trên núi đào được thảo dược hoặc săn bắt rồi mang ra chợ đổi tiền.” Lâm Tư Thanh ngữ điệu trầm thấp kể lại: “Thế nhưng tiên sinh thường thường ở trong núi chữa bệnh cho những người xung quanh, tiên sinh biết những người miền núi trong nhà đều nghèo khó, vì thế bình thường đều không thu tiền, trừ phi thịnh tình không thể chối từ ông mới nhận lương thực hoặc trứng gà. Nếu như có yêu cầu, ông cũng không ngại vượt núi băng đèo không lấy thù lao tới giúp bọn họ trị liệu, đến giầy đi cũng rách hết mà không hề để ý.”

Phương Đàn trầm mặc không nói, chỉ nghe Lâm Tư Thanh kham khổ nở nụ cười: “Tuy rằng danh tiếng của ông cũng không ít, thế nhưng tiên sinh chỉ muốn sống cuộc sống bình thường. Thảo dân ở đây nhiều năm như vậy còn chưa từng gặp người nào tốt như tiên sinh. Xưa nay chỉ thấy ông cứu người chứ không mong người khác báo đáp”

Dừng lại một chút, dường như suy nghĩ gì đó rồi tiếp tục: “Tiên sinh quá cần kiệm, mỗi tháng ngoại trừ đồ dùng cần thiết cũng không mua thêm những thứ đồ khác, trên người ông thường xuyên chỉ mặc một chiếc trường bào, giặt đến nỗi phai màu nhưng vẫn không mua áo mới”

https://thuviensach.vn

“Tiên sinh thông thường sẽ làm gì?” Phương Đàn mê man nhìn xa xa sơn cước hỏi, nàng rất muốn biết tiên sinh những năm này sống ra sao.

Lạch cạch một tiếng, lại một thanh củi được bổ làm tư, Lâm Tư Thanh thở gấp một tay cầm lưỡi rìu, một tay từ bên trong đống củi lấy ra một thanh, đem nó đựng đứng trên cọc. Sau đó cầm lấy khăn mặt lau mồ hôi trên trán: “Tiên sinh từ khi đến đây đến nay vẫn lấy nghiên cứu y thuật làm vui. Ngoại trừ xem sách thuốc chữa bệnh cứu người thì chính là lên núi hái dược, ít có khi nhàn hạ, nếu có sẽ an vị chỗ Vương gia ngồi hiện giờ thưởng thức trà, mỗi lần ngồi chính là một ngày. Cũng không biết đang suy nghĩ gì”

“Ồ” Phương Đàn nghe vậy lấy cánh tay đặt trên tay ghế vịn, cái ghế trúc này chính là nơi tiên sinh thường ngồi, ngón tay không kìm lòng được vin nhè nhẹ.

Lâm Tư Thanh nghỉ ngơi một hồi lại tiếp tục cầm rìu bổ củi, không quản trước mặt có hai người. Lại bổ ra một thanh củi, hắn ngẫu nhiên ngẩn lên nhìn thấy Văn Huỳnh Dương, lập tức gọi: “Tiên sinh trở về rồi”

Phương Đàn nghe tiếng lập tức xoay người hướng ra ngoài sân, Tống Ứng Diêu ngồi ở bên cạnh nàng cũng theo ánh mắt nhìn sang. Chỉ thấy một ông lão tóc trắng xóa trong tay cầm gậy hướng bên này đi tới, khuôn mặt đầy mệt mỏi. Ông mặc trên người chiếc áo trắng màu như áo tang, đúng như Lâm Tư Thanh nói đã bạc đến trắng tát. Trên đầu tóc thưa thớt tùy ý buộc thành búi tóc, thái dương lộ ra mấy sợi tóc bạc theo gió lay động, hàm dưới râu dài ngổn ngang, cả người đều mang vẻ phong sương.

Cõng sau lưng một cái gùi cao hơn nữa người, so với đôi vai nhỏ gầy của ông đúng là quá chênh lệch. Loạng choà loạng choạng đi trên đường nhỏ khiến người ta không thể không lo lắng thân thể gầy gộc kia không biết sẽ ngã xuống lúc nào.

https://thuviensach.vn

“Tiên sinh...” Phương Đàn do dự từ trên ghế đứng lên, hình dáng tiên sinh hiện tại so với ký ức của nàng về ông có chút khác biệt, ông đã già rồi, nàng không dám bước tới.

Đợi nàng phản ứng lại thì Lâm Tư Thanh đã buông rìu chạy ra cửa viện giúp Văn Huỳnh Dương mở cửa. Tiếp theo lại giúp hắn mang gùi tháo xuống, hỏi: “Tiên sinh mệt không, hôm nay có hái được nhiều thuốc?”

Văn Huỳnh Dương lắc đầu: “Thảo dược quanh đây sớm đã bị lão phu hái hết, cây non vừa mới sinh sôi không thể hái được.”

“Vậy trời vừa sáng tiên sinh đi làm cái gì?” Lâm Tư Thanh bưng một bình trà lạnh đến hỏi.

Văn Huỳnh Dương tiếp nhận trà: “Chỉ là đi khắp nơi xem xem, tìm xem còn có cái gì hái được hay không”

Lâm Tư Thanh do dự nói: “Tiên sinh hái dược khổ cực như thế, hay lần sau cứ để tiểu sinh đi cho. Tiên sinh ở nhà nghỉ ngơi một chút.”

Văn Huỳnh Dương nhấp ngụm trà lắc đầu: “Ngươi còn trẻ, tên các cây thuốc còn chưa nhớ nổi, còn muốn đi hái sao. Lại không nói thảo dược ở trước mặt ngươi ngươi còn chưa biết, vạn nhất ngươi hái sai, dùng ở trên người bệnh nhân, chẳng phải là hại người ta một mạng.”

Lâm Tư Thanh nhụt chí thở ra một hơi, chỉ chốc lát lại lộ ra vẻ mặt kính ngưỡng nhìn Văn Huỳnh Dương, hiển nhiên không phải lần đầu tiên hắn bị cự tuyệt nên đã sớm thích ứng.

Phương Đàn nhìn hai người bọn họ trò chuyện thật giống như nhìn thấy chính mình đứng trước mặt tiên sinh như thế, hăng hái, thành thục thận trọng, không nhịn được nhoẻn miệng cười.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu không hiểu vì sao Phương Đàn cười, tò mò hỏi: “Vương Gia đang cười cái gì?”

Phương Đàn che đi khóe miệng không nói gì lắc đầu một cái.

“Ừ, đúng rồi! Tiên sinh có người tìm ông” Lâm Tư Thanh đột nhiên nhớ lại còn có hai người, liền vội vàng nói.

“Vậy sao?” Văn Huỳnh Dương đưa mắt hướng về phía Phương Đàn rồi lập tức thu hồi ánh mắt, phảng phất như chưa từng thấy gì cả.

“Thái phó.” Phương Đàn đi tới bên cạnh hắn, hành lễ nói.

“Đến rồi a?” Văn Huỳnh Dương cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Đúng, vãn sinh đến rồi.” Phương Đàn xưa nay vô cùng tôn trọng Văn Huỳnh Dương, ở trước mặt ông xưa nay cũng không tự xưng bản vương, mà tự gọi mình là tiểu bối lấy đó làm cung kính.

Hai người thân thuộc lẫn nhau, để cho Tống Ứng Diêu cùng Lâm Tư Thanh song song nhíu mày, không khỏi hoài nghi bọn họ thật sự là chia lìa nhiều năm sao? Tại sao giọng điệu này lại như học trò sau khi tan học sáng mai lại đến gặp lão sư.

Văn Huỳnh Dương nhìn cô gái bên cạnh Phương Đàn, nghi hoặc chỉ vào Tống Ứng Diêu: “Đây là?”

Phương Đàn đem Tống Ứng Diêu đến bên cạnh nàng, cười hướng về Văn Huỳnh Dương giới thiệu “Đây là thê tử của học trò”

“Bái kiến Thái phó.” Tống Ứng Diêu quay về Văn Huỳnh Dương hành lễ.

Văn Huỳnh Dương một tay chắp sau lưng, một tay vuốt chòm râu trắng: “Lớn rồi, đều đã cưới gả” Mặt không hề cảm xúc hơi gật gù.

https://thuviensach.vn

Tiếp theo ông nói với Phương Đàn: “Ngươi cùng lão phu vào trong“. Sau đó liền chuyển hướng đi về nhà chính, Lâm Tư Thanh đi theo sau người ông bị ông ngăn lại: “Những người khác chờ bên ngoài.” Lâm Tư Thanh không thể làm gì khác hơn là dừng bước.

Phương Đàn xoay người, vỗ vỗ bàn tay Tống Ứng Diêu cho nàng yên tâm, liền buông tay nàng ra cùng Văn Huỳnh Dương vào phòng.

Sau khi tiến vào, Văn Huỳnh Dương phân phó: “Đóng cửa lại đi.”

“Vâng” Phương Đàn thuận theo đóng cửa lại.

Văn Huỳnh Dương đứng trước cửa sổ hướng ra sân, từ góc độ này ông có thể nhìn thấy Tống Ứng Diêu rõ ràng.

Phương Đàn đi tới trước mặt ông: “Thái phó.”

Văn Huỳnh Dương nghe tiếng xoay người lại, thuận miệng nói: “Xem ra ngươi cùng cô gái kia cảm tình rất tốt. Nàng đối với ngươi chắc chắn là rất quan trọng”

Phương Đàn chưa kịp đáp lời, ông đã trêu nói: “Không phải vậy ngươi làm sao đưa nàng đến gặp lão phu.”

Phương Đàn thẳng thắn: “Vâng, rất quan trọng”

“Là người hoàng tộc, ngươi không nên mê muội nữ sắc“. Văn Huỳnh Dương lắc đầu nói. Bất quá hắn nghĩ Phương Đàn vẫn còn tuổi trẻ, chờ khi nó ngồi lên ngôi vị hoàng đế tự nhiên sẽ rõ ràng đạo lý này, vì thế ông cũng không muốn truy cứu làm gì, tiếp tục nói: “Không nói những thứ ngoài lề, nói chính sự đi. Những năm này thế nào? Hoàng huynh của ngươi có gây khó khăn cho ngươi?”

https://thuviensach.vn

“Một lời khó nói hết.” Phương Đàn cười khổ: “Hoàng huynh xưa nay đều không yên tâm vãn sinh, con làm sao sống yên ổn được”

“Ta đã sớm nhắc nhở ngươi, ngươi lại cứ khăng khăng không tin.” Văn Huỳnh Dương thở dài một hơi, hắn đối với người học trò này thực sự không có biện pháp nào.”Ngươi lần này đến là vì thứ kia đi.”

“Vãn sinh vốn nghĩ không đến quấy rối lão sư.” Phương Đàn do dự một lát.

“Vậy tại sao lại đến” Văn Huỳnh Dương cười nói.

“Là bị bức ép, hoàng huynh không chỉ mạng của con, còn muốn gây nguy hiểm cho người khác, con không thể để cho hắn dễ dàng thực hiện như vậy.” Phương Đàn oán giận nói.

Được Phương Đàn chính miệng thừa nhận, Văn Huỳnh Dương lộ ra nét mặt quả nhiên như ta sở liệu, hỏi tiếp “Vậy ngươi đã chuẩn bị tốt cho việc nắm giữ thiên hạ chưa?”

“Dạ vâng”

“Ngươi nghĩ thông chưa? Quyết định ra sao?” Văn Huỳnh Dương hỏi lần nữa.

“Con đã quyết định.” Phương Đàn kiên định nói rằng.

“Quyết định thì không thay đổi.” Văn Huỳnh Dương như trút được gánh nặng thở dài nhẹ nhõm.

“Thái phó không trách con?” Phương Đàn nín hơi ngưng thần nhìn Văn Huỳnh Dương.

“Trách ngươi cái gì?” Văn Huỳnh Dương dở khóc dở cười hỏi ngược lại.

https://thuviensach.vn

“Con không có làm được....” Phương Đàn có chút mất mát.

“Ngươi đã làm rất tốt.” Văn Huỳnh Dương đi tới trước Phương Đàn vỗ bờ vai của nàng: “Lão phu những năm này tuy rằng đều sống trên núi, nhưng chuyện ngươi làm ta cũng có nghe thấy. Ngươi làm rất tốt, phải tin tưởng chính mình! Ngươi có thể.”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 49

Phương Đàn: “Lần này lên núi đến, không chỉ có chuyện này “

Văn Huỳnh Dương thu hồi tay đang đặt trên vai Phương Đàn, vuốt chòm râu hỏi: “Chuyện gì?”

“Con muốn mời Thái phó hạ sơn, toàn tâm toàn ý phụng dưỡng Thái phó.” Phương Đàn thật lòng thật dạ.

“Ngươi muốn mời lão phu đến vương phủ của ngươi? Hay là vào trong hoàng cung.” Văn Huỳnh Dương nhướng chân mày: “Hoàng huynh ngươi sẽ không vì thế mà hoài nghi ngươi sao?”

Phương Đàn không chút nghĩ ngợi: “Con đã quyết tâm thì sẽ không sợ hắn làm khó dễ, ngược lại chuyện kia sớm muộn gì cũng phải bắt đầu, bắt đầu sớm hoặc muộn không có gì khác biệt”

“Chuyện này...” Văn Huỳnh Dương do dự nói.

“Xin Thái phó đáp ứng cho con“. Phương Đàn muốn quỳ xuống cầu Văn Huỳnh Dương, lại bị ông đỡ lấy: “Nam nhi dưới gối có hoàng kim, ngươi đừng tùy tiện quỳ xuống. Huống chi ngươi còn là Thành vương”

Ông trầm ngâm chốc lát: “Đã như vậy, lão phu sẽ theo ngươi hạ sơn, bất quá lão phu còn có chút chuyện muốn làm cho xong.”

“Thái phó còn có chuyện gì chưa làm xong? Con nguyện ý vì ngài ra sức.” Phương Đàn nghi ngờ hỏi.

https://thuviensach.vn

Văn Huỳnh Dương lắc đầu: “Những việc này ngươi làm không được. Ngươi ra ngoài trước đi, thuận tiện gọi Tư Thanh vào, lão phu có việc muốn nói với hắn”

“Vâng” Phương Đàn nghe lời rời đi, ra gian nhà ngoài liền nói với Lâm Tư Thanh: “Thái phó cho gọi ngươi vào.”

“Vâng” Lâm Tư Thanh đáp, hướng về gian nhà đi đến. Đẩy cửa vào bên trong, đưa tay khép cửa phòng lại mới hỏi: “Tiên sinh tìm con có chuyện gì?”

“Lão phu muốn giao cho ngươi một ít chuyện, ngươi nhất định phải nhớ kỹ.” Văn Huỳnh Dương sắc mặt nghiêm nghị nói với hắn.

Lâm Tư Thanh chưa từng thấy tiên sinh nghiêm túc như vậy, vội vã đáp: “Con nhớ”

Lúc này ở bên ngoài Tống Ứng Diêu thấy Phương Đàn từ bên trong đi ra miệng vẫn mỉm cười, không khỏi tò mò hỏi: “Thái phó nói cái gì mà Vương Gia vui vẻ như vậy?”

Phương Đàn nghe vậy nhìn phía nàng, nàng vừa rồi không nghe được Tống Ứng Diêu hỏi: “Cái gì?”

Tống Ứng Diêu lập lại lần nữa: “Thiếp hỏi Thái phó vừa rồi nói cái gì mà Vương Gia vui vẻ như vậy?”

Phương Đàn mừng tít mắt: “Thái phó đáp ứng cùng chúng ta hạ sơn.”

Tống Ứng Diêu kinh ngạc: “Có thật không?”

Phương Đàn cong tay quẹt mũi: “Thật”

Lâm Tư Thanh đi vào một hồi liền đi ra.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn không nhịn được hướng về hắn dò hỏi: “Thái phó nói cái gì?”

Lâm Tư Thanh nghe được câu hỏi, trong đầu lại nhớ đến việc Thái phó giao cho, liền lắc lắc đầu: “Không có gì “

“Sao Thái phó vẫn chưa ra?” Phương Đàn không truy hỏi vấn đề vừa nãy, ngược lại hỏi Lâm Tư Thanh.

“Thái phó đang thu dọn hành lý, xin Vương Gia chờ một chút.” Lâm Tư Thanh hồi đáp.

Phương Đàn cảm thấy cũng đúng, khả năng là do mình quá nóng ruột mà thôi, luôn cảm thấy thời gian kéo dài, liền nhẫn nại bên ngoài chờ Văn Huỳnh Dương đi ra.

Sau khi Lâm Tư Thanh ra ngoài, Văn Huỳnh Dương hướng về phía đông quỳ xuống, dập đầu hai cái lại dập đầu, hai tay chống chịu cơ thể, âm thanh trầm thấp nói rằng: “Hoàng thượng, ngài ở trên trời linh thiên có thể nhìn thấy Thành vương rốt cục như ngài mong muốn trưởng thành rồi. Vương gia hiện tại đã có thể đảm đương chức trách và năng lực, ngài có thể an tâm rồi!”

Bốn năm trước, trong ngự thư phòng truyền đến từng trận ho khan, ngoài cửa ngự thư phòng lặng yên không một tiếng động, các cung nữ và thái giám trông cửa cúi đầu không dám thở mạnh. Lúc đó thái phó của Thành vương là Văn Huỳnh Dương theo khẩu dụ tiến cung, sau khi đến trước cửa ngự thư phòng, ông hỏi Đại thái giám đứng ở cửa: “Hoàng thượng có ở bên trong không?”

Đại thái giám thấp giọng trả lời: “Thưa Văn thái phó, hoàng thượng đã ở bên trong chờ thái phó lâu rồi”

“Ừ”

https://thuviensach.vn

Đại thái giám để tiểu thái giám mở cửa ngự thư phòng: “Xin mời Văn thái phó vào nhanh đi.”

“Đa tạ công công” Văn Huỳnh Dương đối với hắn thi lễ, vội vã nhấc quan bào lên khom lưng đi vào.

Sau khi ông đi vào, Đại thái giám lại sai người đóng cửa lại, bên ngoài và bên trong ngự thư phòng một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh.

Chuyển qua khúc ngoặt cùng màn che, Văn Huỳnh Dương đi tới chổ hoàng thượng hay phê duyệt tấu chương. Ông hết sức cung kính hướng người ngồi phía sau chiếc bàn: “Thần tham kiến hoàng thượng.”

“Là Văn Thái phó sao?” Người kia đang cầm bút viết vài chử trên giấy. Nghe tiếng cũng không có ngẩng đầu lên.

“Chính là hạ thần” Văn Huỳnh Dương đáp: “Để hoàng thượng đợi lâu.”

Người kia lúc này mới ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn rõ người trước mặt: “Văn Thái phó xin chờ một chút, trẫm phê duyệt hết phần tấu chương này sẽ nói chuyện với ngươi”

“Vâng.” Văn Huỳnh Dương nói xong lui sang một bên, khoanh tay đứng hầu.

Khoảng chừng thời gian một chung trà, hoàng đế Phương Dục xem xong tấu chương trên tay, cầm bút lên hạ chấm một điểm mực nước ở phần cuối của tấu chương hai chử: “Chuẩn tấu”, sau đó đem tấu chương xếp cẩn thận sang một bên: “Trẫm xem xong rồi, để văn Thái phó chờ lâu”

Văn Huỳnh Dương vội vã trả lời: “Hạ thần không dám.”

Ông ngẩng đầu lên, thấy hoàng thượng sắc mặt vàng như nghệ, mắt sưng phù. Trong lòng đột nhiên cả kinh, không khỏi mở miệng hỏi: “Hoàng

https://thuviensach.vn

thượng, thân thể có chổ nào không thoải mái?" Chính ông cũng là người học y thuật, tuy rằng chỉ linh tinh vài bệnh, so với thái y trong cung cách biệt rất xa, thế nhưng cũng có thể nhìn ra hoàng thượng sắc diện tử khí.

Phương Dục xoa xoa trán, uể oải: "Văn thái phó a, nói thật với ngươi, trẫm e rằng cầm cự không được bao lâu."

Văn Huỳnh Dương cuống quít quỳ xuống: "Xin hoàng thượng bảo trọng."

Phương Dục than thở: "Mười năm trước một lần trọng bệnh kia trẫm may mắn thoát chết đã là may mắn, bây giờ ta không dám vọng tưởng. Hơn nữa đứa con bất hiếu Phương Hàng... hận không thể phán trẫm chết sớm." Nói xong sâu sắc thở dài tỏ rõ vẻ thất vọng.

Văn Huỳnh Dương do dự: "Hoàng thượng..."

Phương Dục khoát tay áo: "Ngươi đừng vì nó biện minh, nó ở sau lưng làm chuyện gì trẫm đều biết. Nếu như không phải thân thể trẫm càng ngày càng kém, trẫm tuyệt đối sẽ không tha cho nó"

Văn Huỳnh Dương khuyên giải: "Hoàng thượng xin lấy thân thể làm trọng! Có muốn hay không để thần gọi thái y lại đây xem mạch cho hoàng thượng? Có thể thái y sẽ có biện pháp nào đó chăng?"

"Ngươi đừng an ủi trẫm, cơ thể trẫm, trẫm rõ ràng nhất. Thái y đều chỉ nói chuyện tốt, không ai nói chuyện xấu, nào có ai dám nói tình trạng thật của trẫm". Phương Dục thở dài."Người nào mà chẳng chết, coi như trẫm là cửu ngũ chí tôn cũng chạy không thoát a."

Văn Huỳnh Dương tức giận bất bình: "Nếu như ngay cả bệnh của hoàng thượng bọn họ trị cũng không hết, như vậy bọn họ còn có tài cán gì!"

https://thuviensach.vn

“Đừng miễn cưỡng bọn họ.” Phương Dục lắc đầu, lo lắng nói rằng “Hiện tại trẫm lo lắng nhất chuyện có một ngày trẫm đột nhiên ra đi, không kịp sắp xếp hậu sự, trong cung chẳng phải là lộn xộn sao? Vì thế trẫm muốn sớm chuẩn bị để tránh khỏi sau này các ngươi không ứng phó kịp.”

“Hoàng thượng muốn sắp xếp thế nào? “ Văn Huỳnh Dương hỏi.

Phương Dục từ long ỷ đứng dậy, chắp tay sau lưng: “Trẫm cùng ngươi quen biết từ thời niên thiếu, ngươi hiểu rõ con người của trẫm. Trừ ngươi ra, trẫm không tín nhiệm ai khác, vì thế trọng trách này chỉ có thể đặt lên đôi vai ngươi”

“Xin hoàng thượng dặn dò, thần nguyện vì hoàng thượng chết không từ nan“. Văn Huỳnh Dương dập đầu nói. Nếu không có hoàng thượng lúc còn là hoàng tử cứu ông một mạng, Văn Huỳnh Dương sớm đã không biết đầu thai đi nơi nào, làm gì có được thành tựu ngày hôm nay. Vì thế mặc kệ hoàng thượng bảo ông làm gì ông đều đồng ý, nếu cho ông thay thế hoàng thượng đi chết ông cũng không chối từ!

Phương Dục vỗ tay vui mừng: “Được! Trẫm biết ngươi nhất định sẽ đáp ứng trẫm”

“Bất quá ngươi phải nhớ kỹ những việc này chỉ có trời biết ngươi biết trẫm biết, chớ để lọt vào tai người khác, lòng người hiểm ác, không thể không phòng“. Phương Dục nghiêm túc nói.

“Vâng.”

“Ngươi thấy Thành vương thế nào?” Phương Dục hỏi.

“Chuyện này...” Văn Huỳnh Dương khẩn trương cúi đầu, lông mày nhíu lại một thoáng, ông không biết ý hoàng thượng ra sao nên không dám tùy tiện nói.

https://thuviensach.vn

“Nghĩ cái gì thì nói cái đó“. Phương Dục đem đôi tay đầy gân xanh đặt lên vai ông, vỗ vỗ: “Trẫm chính là muốn nghe lời nói thật lòng của ngươi”

“Xin hoàng thượng thứ tội thần bất kính”.

Phương Dục vung tay lên nhận lời: “Được! Trẫm đáp ứng ngươi.”

Văn Huỳnh Dương cân nhắc chốc lát: “Thành vương làm việc thận trọng, khoan dung rộng rãi, giỏi về đàm phán, kiến thức uyên sâu, thương cảm bách tính, chán ghét gian tà, rất có đại tài, chỉ là...” Ông lại đắn đo, Phương Dục liền lập tức hỏi: “Chỉ là cái gì?”

Văn Duỳnh Dương trực tiếp nói thẳng: “Tâm quá thiện.”

Phương Dục lỗ tai nghe không ngừng mà gật đầu. Những gì Văn Huỳnh Dương so với suy nghĩ trong lòng ông không khác mấy, xem ra vị Thái phó này không tệ lắm. Lại hỏi: “Vậy Thái tử so với Thành vương thì thế nào?”

Văn Huỳnh Dương lập tức quỳ xuống: “Thần không dám!”

Phương Dục trưng ra uy nghiêm thiên tử: “Nói”

Văn Huỳnh Dương căng thẳng, chỉ lo một chữ nói sai liền mất mạng.”Thái tử...” Ông nuốt từng ngụm: “Thái tử trung hậu, nhân ái, có đại đức“. Ông vừa nói vừa lặng lẽ ngẩng đầu lên quan sát sắc mặt hoàng thượng, cảm thấy không có gì dị thường mới dám tiếp tục.

Phương Dục nghe vậy mỉm cười thân thiết, vỗ về lưng ông nói: “Ngươi không cần sốt sắng, trẫm chỉ hỏi một chút”

Văn Huỳnh Dương không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói rằng: “Tha thứ thần nói thẳng, Thái tử khí độ so với Thành vương kém một chút, không có tài đức”

https://thuviensach.vn

Phương Dục lúc này mới thoả mãn gật gù: “Nói được lắm.” Lời lẽ này khiến cho Văn Duỳnh Dương cảm thấy hồ đồ rồi, hoàng thượng đây là muốn làm gì, lẽ nào ngài ấy muốn thay đổi Thái tử sao? Nghĩ đến điểm này, Văn Duỳnh Dương lập tức biến sắc, có lẽ ông sẽ phải chạm qua bí mật hoàng gia.

Lời kế tiếp của hoàng thượng để hắn càng khiếp sợ hơn.

“Trẫm muốn ngươi bảo hộ thành vương đăng cơ”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 50

Văn Huỳnh Dương thất kinh ngẩng đầu lên hỏi “Hoàng thượng vì sao...”

“Không cần nói nhiều, không nên hỏi nhiều.” Phương Dục nghiêm mặt.

“Vâng.” Văn Huỳnh Dương vội vã cúi đầu.

“Năng lực của Đàn, ngươi và ta đều biết, vị trí này trừ nó ra không thể là ai khác” Phương Dục híp mắt phán một câu rõ như lòng bàn tay.

“Hoàng thượng vì sao không cho Thành vương danh chính ngôn thuận kế thừa vị trí của hoàng thượng?” Văn Huỳnh Dương nghi hoặc hỏi. Nếu như hoàng thượng muốn cho Phương Đàn thừa kế ngôi vị có thể trực tiếp truyền ngôi cho Vương gia, làm gì cần phải nhọc lòng lao tâm khổ tứ. Vạn nhất xảy ra sai sót, cái kia chẳng phải là hỏng chuyện lớn hay sao... Nhưng câu nói này ông không dám nói ra chỉ có thể để lại trong lòng.

“Có vài thứ phải tốn nhiều trắc trở mới cảm thấy quý giá. Trẫm sợ nó dễ dàng có được sẽ dễ dàng đánh mất“. Phương Dục thở dài bất đắc dĩ: “Hơn nữa Đàn quá mức nhân từ, đây là chính là nhược điểm. Trẫm muốn buộc nó phải trưởng thành, buộc nó trở thành vị vua không có nhược điểm. Tương lai quốc gia ký thác ở trên người của nó. Còn Phương Hàng lòng dạ nhỏ mọn, không thích hợp ngồi vị trí này nhưng lại rất thích hợp đem ra mài giũa Phương Đàn, vì thế trẫm chỉ có thể hi sinh hắn”

Tiếp theo thấp giọng tự nhủ: “Vốn dĩ Đàn không cần chịu khổ như vậy. Ai nha, ai bảo nó xuất thân từ hoàng gia”

https://thuviensach.vn

Văn Huỳnh Dương cho rằng hoàng thượng ám chỉ là phải hi sinh Phương Hàng, trong lòng cảm giác từng trận phát lạnh, người ta hay nói hoàng gia không dị tình, quả đúng như thế. Hoàng thượng có thể đối với con trai của mình xuống tay như vậy, huống chi là người khác.

Ông lại mở miệng: "Như hoàng thượng từng nói, thành vương thiện tâm, liệu Thành vương có chịu ngồi trên ngôi cao hay là không đây?"

Hoàng đế nhếch miệng, đa mưu túc trí: "Trẫm đã phái người ở bên ngoài làm việc, chờ trẫm qua đời bọn họ liền ra tay tung lời đồn thổi khắp bốn phía, Phương Hàng nhất định khả nghi, đến lúc đó Đàn không muốn ngồi trên vị trí này cũng không được"

"Hoàng thượng anh minh." Văn Huỳnh Dương suy nghĩ xem ra Phương Đàn không làm Hoàng đế là không được. Mà ông chính là người sẽ châm dầu vào ngọn lửa giả này, là bất đắc dĩ, là bức bách.

Phương Đàn từ khi lên bốn đã do một tay ông dạy dỗ. Có thể nói ông đã nhìn nó lớn lên, xem như chính con ruột của mình. Tâm tư Phương Đàn như thế nào ông làm sao mà không hiểu, một lòng ngóng trông tự do, nếu không phải thân phận Hoàng tử đè lên vai nó, có lẽ nó đã sớm rời khỏi hoàng cung. Hiện tại hoàng thượng lại muốn an bài như vậy, e rằng Phương Đàn không thể nào sống cuộc sống mà nó muốn nữa rồi.

Văn Huỳnh Dương nhắc nhở: "Thế nhưng hoàng thượng, như vậy có phải là có chút phiền phức?"

"Quá trình không trọng yếu, chỉ cần kết quả, tốn bao nhiên khó nhọc cũng phải làm. Nói không chừng sau này Phương Đàn sẽ càng thêm quý trọng vị trí này". Phương Dục thản nhiên, nếu như Phương Đàn có thể quý trọng ngôi vị hoàng đế khó khăn lắm mới có kia chẳng phải là rất hợp tâm ý của ông hay sao?

https://thuviensach.vn

Sau đó ông mỉm cười hỏi Văn Huỳnh Dương: “Ngươi hiện tại biết trẫm tại sao phải nhờ ngươi dạy bảo cho Đàn đạo làm vua chưa?”

Văn Huỳnh Dương bỗng nhiên tỉnh ngộ, không khỏi mở to hai mắt: “Lẽ nào hoàng thượng đã sớm quyết định sao?”

Phương Dục vuốt râu mép, cười to: “Đúng là như thế. Chỉ hy vọng Đàn có thể thấu hiểu khổ tâm của trẫm, cố gắng đối xử tốt với thiên hạ bách tính.”

“Thần tin tưởng Thành vương sẽ không phụ lòng hoàng thượng kỳ vọng“. Văn Huỳnh Dương đại nghĩa cất lời.

Bọn họ thương lượng một chút chuyện có liên quan. Sau khi thương lượng xong, Phương Dục nói: “Ngươi không cần biết quá nhiều, cứ dựa theo lời trẫm dặn dò làm là được rồi”

“Vâng“. Văn Huỳnh Dương trong lòng đã rõ, đáp.

Phương dục xoay người ngồi trở lại long ỷ, một đặt trên tay vịn, một tay ấn trán, hiện ra sắc mặt mệt mỏi: “Sau khi chuyện thành công, ngươi...” Do dự dừng một chút, đưa đôi mắt tình cờ trông thấy từng sợi tóc bạc của Văn Hùng Dương, tâm trạng hơi động, mới đột ngột hỏi: “Trẫm nhớ ngươi so với trẫm nhỏ hơn 5 tuổi.”

Đột nhiên nhắc đến chuyện này, Văn Huỳnh Dương không hiểu mô tê gì nên trả lời: “Thưa hoàng thượng đúng vậy”

Phương Dục vuốt hàm râu bạc trắng, không khỏi thở dài: “Chúng ta già rồi. Thiên hạ này không đến lượt chúng ta quản“.

“Hoàng thượng còn khỏe, chớ để mệt nhọc quá độ, quan tâm thân thể của mình nhiều hơn. Như vậy mới có thể sống lâu trăm tuổi.” Văn Huỳnh Dương cung kính.

https://thuviensach.vn

Phương Dục cười khổ: “Trẫm hiểu được, trẫm chính là trước khi chết muốn vì Phương Đàn làm chút chuyện mà thôi”

Văn Huỳnh Dương đang muốn khuyên nữa liền nghe Phương Dục nói với ông rằng: “Không nói nữa, chờ sau khi chuyện thành công ngươi muốn đi nơi nào thì đi nơi đó đi, nhân lúc vẫn còn mạnh khỏe“. Ông không có ngẩng đầu, vì thế không nhìn thấy ánh mắt ân tình của Phương Dục.

“Vâng”

Phương dục uể oải phất phất tay: “Ngươi lui xuống trước đi, trẫm mệt mỏi”

Văn Huỳnh Dương lại thi lễ: “Vâng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế“. Sau đó liền lui ra.

Lúc đang đi ra khỏi hoàng cung, ông ngẩng đầu lên nhìn bầu trời mưa gió sấm giăng, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một trận bi thương. Nếu như có một ngày Phương Đàn biết ông cùng hoàng thượng đồng thời liên thủ đem nó dứt khoát đẩy tới vị trí kia, mà cái ngôi vị kia tuyệt nhiên lại không phải ước nguyện của nó, nó sẽ nghĩ như thế nào? Nó có thể hay không trách mình? Dù gì điều này cũng đâu phải mong muốn của ông.

Nghĩ như vậy ông liền cảm thấy không còn mặt mũi đi gặp Phương Đàn. Sau khi Phương Dục tạ thế, ông vội vã nói với Phương Hàng cáo lão từ quan, khi đó Phương Hàng mới vừa đăng cơ, trong lòng vui mừng khôn tả, nào có ở không đi để ý tới một cái lão già như ông, ngọc tỷ ấn xuống một phát thế là hoàn thành tâm nguyện của ông.

Được sự cho phép của Phương Hàng, Văn Huỳnh Dương liền lập tức suốt đêm thu thập hành lý rời kinh thành. Khi Phương Đàn biết được tin tức vội vàng đuổi theo. Thế mà từ lâu vẫn không dò la được tung tích của ông, Phương Đàn không khỏi hoài nghi phải chăng mình đã làm sai điều gì.

https://thuviensach.vn

****

“Hi vọng của hoàng thượng cùng lão thần bồi dưỡng Phương Đàn mười ba năm qua không hề uổng phí, Đàn nếu như có thể một lòng đặt xã tắc lên trên chính là hoàng thượng chi phúc, thiên hạ chi phúc. Nó có thể đối xử tử tế với bách tính, làm một minh quân, chắc chắn sẽ không phụ lòng kỳ vọng của hoàng thượng đối với Đàn. Hoàng thượng nhất định phải phù hộ nó có thể thuận lợi kế thừa ngôi vị hoàng đế“. Văn Duỳnh Dương phủ phục trên đất khóc không thành tiếng.

Năm đó chính ông cùng hoàng thượng liên thủ, Phương Đàn ngày hôm nay mới rơi vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng. Văn Huỳnh Dương hiện đang cảm thấy có lỗi với Phương Đàn. Nhưng ông không thể không làm, không làm chính là bất trung.

Trên mặt ông lệ rơi ngang dọc, nghẹn ngào nói: “Hiện tại thần nhiệm vụ đã hoàn thành, rốt cục đã có thể đi gặp hoàng thượng rồi”

Ngay khi hoàng thượng năm đó qua đời, ông đã nghĩ muốn chết theo hoàng thượng, cái mạng này chính là hoàng thượng ban cho ông, hoàng thượng mất rồi ông sống sót còn ý nghĩa gì. Chỉ là bởi vì lúc đó trên người còn trọng trách lớn mới không dám theo đi, hiện tại trọng trách hoàn thành, ông rốt cục có thể an tâm đi gặp hoàng thượng chốn suối vàng.

“Lão thần năm nay sáu mươi tám, sống như vậy đã đủ, hoàng thượng chậm một chút đợi lão thần đến bồi người đi“. Ông lau nước mắt trên mặt, hai tay run run, hai chân gian nan đứng dậy vịn cạnh bàn đi tới trước cửa, đem cửa khóa trái lại sau đó trở vào mở tủ lấy quan phục ra mặc, lại vấn tóc cẩn thận tỉ mỉ, mang theo quan mũ, ăn mặc chỉnh tề. Sau đó đi đến trước giường, ngồi xuống từ ở gầm giường lấy ra trường kiếm hộ thân giấu dưới đáy.

https://thuviensach.vn

“Lão thần một đời trung thành tuyệt đối, chỉ cầu không thẹn với bách tính! Không thẹn với hoàng thượng! Không thẹn với lòng! Hiện tại lão thần đã hoàn thành nhiệm vụ hoàng thượng lúc lâm chung giao phó, lão thần một đời cũng không tiếc nuối! Không bằng lúc thần hiện tại đầu óc còn minh mẫn hãy để lão thần hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng này đi“. Ánh mắt xem thường cái chết nhìn chằm chằm chuôi kiếm, cánh tay hơi dùng sức liền rút kiếm ra, không chùng bước gác lưỡi kiếm trên cổ của mình.

“Hoàng thượng a! Đây là bài học thần dạy cho Thành vương đạo lý cuối cùng. Cũng là năm đó lời ngài do dự chưa từng nói ra. Ngài tuy rằng không nói ra nhưng thần lại biết hoàng thượng muốn nói cái gì. Hoàng thượng yên tâm, lão thần làm được rồi“. Vài ngày sau đó, Văn Huỳnh Dương không ngừng hồi tưởng lại cuộc nói chuyện hôm đó với hoàng thượng, khi đó ông mới ý thức được hoàng thượng cuối cùng do dự một chút kia là muốn nói cái gì.

“Người chết mới sẽ không tiết lộ bí mật” Mắt ông sáng như đuốc, từng chữ từng chữ thì thầm: “Lòng dạ mềm yếu tuyệt không phải là tính cách bậc đế vương” Vừa dứt lời, ông liền đem kiếm xoay ngang, trên cổ xuất hiện một đạo vết máu. Ông phải đem bí mật của hoàng thượng xuống dưới cữu tuyền.

Không đầy nửa khắc, từ vết cứa kia máu huyến tuôn trào, nhuộm đỏ cả quan phục. Văn Huỳnh Dương ý thức càng ngày càng mơ hồ, miễn cưỡng chậm rãi ngồi xuống lấy thanh kiếm phóng tới trên đất để tránh kinh động người bên ngoài. Ông cảm giác được cổ máu tươi không ngừng chảy ra, thân thể dần dần lạnh lẽo, cuối cùng ông cũng không chống đỡ được ngã sấp trên mặt đất.

Môi trắng bệch kịch liệt run rẩy như cá thiếu nước liều mạng muốn thở. Thời khắc sắp tắt, trong lúc hoảng hốt nhìn thấy vô vàn hình ảnh cuộc đời mình bay qua, cuối cùng hình ảnh dừng lại là một bé trai vô cùng thanh tú. Phương Đàn... ông đưa ngón tay dính đầy máu tươi muốn chạm vào người

https://thuviensach.vn

kia, cuối cùng vẫn là vô lực rơi xuống. Nguyên lai người xưa hay nói trước khi chết có thể nhìn lại cuộc đời của mình là sự thật a.

Phương Đàn bọn họ ở ngoài phòng nghe tiếng kiếm sắt rơi vang, ý thức được chuyện không đúng, lập tức bước nhanh nhằm phía cửa. Lâm Tư Thanh đi trước một bước đẩy cửa vào nhưng không đẩy được, có thể là vì tiên sinh đã khóa trái. Hắn giơ tay lên không ngừng gõ cửa, cao giọng gọi: "Tiên sinh, tiên sinh làm sao?" Không ai đáp lại.

"Tránh ra!" Phương Đàn trong lòng dự cảm càng ngày càng không tốt, nhất thời nóng ruột xông lên, chờ khi hắn tránh ra nhấc lên áo choàng giơ một cước đá vào cửa. Một cước không mở, lại là một cước. Lâm Tư Thanh nhìn thấy nàng làm như vậy, cũng theo nàng đá mạnh lên cửa.

Tống Ứng Diêu ở bên cạnh cũng nóng ruột, nàng đi tới cửa sổ trước hướng bên trong nhìn tới. Ánh mắt vừa lúc bị cái bàn ngăn trở, cái gì cũng không nhìn thấy. Thử thay đổi góc độ vẫn là không nhìn thấy, trong lòng càng ngày càng bất an.

Hai người liền đạp mấy lần mới đá tung cửa, vô cùng lo lắng chạy vào, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, Lâm Tư Thanh ngã quỵ trên mặt đất, Phương Đàn mặt mày trắng bệch.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 51

Chỉ thấy Văn Huỳnh Dương nằm trong vũng máu bất động, trong tay cầm một thanh kiếm dính đầy máu tươi.

Phương Đàn lập tức bừng tỉnh, muốn chạy đến cứu Văn Huỳnh Dương, Lâm Tư Thanh đang quỳ trên mặt đất thế nhưng chặn nàng lại. Phương Đàn đẩy mạnh hắn ra, lớn tiếng nói: “Tránh ra“. Thanh âm không ngừng run rẩy, Lâm Tư Thanh bị nàng đẩy một cái liền ngã trên mặt đất, ánh mắt vẫn như trước dại ra.

Phương Đàn lướt qua hắn, nhanh chóng chạy đến bên người Văn Duỳnh Dương quỳ một chân trên đất, đưa tay bắt mạch cho ông. Ấn trước ngực vài lần vẫn không thấy mạch nhảy lên, sốt ruột mang lực tay ấn mạnh thêm vài phần vẫn như cũ. Mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng, cấp tốc đưa ngón tay chuyển qua mạch trên cổ Văn Huỳnh Dương, mạch đã tắt. Ý thức được sự thật, chân nàng đứng không vững nữa rồi, co quắp người ngồi dưới đất, mặt tái mét.

Lúc này Tống Ứng Diêu cũng xông vào, nhìn thấy khung cảnh này đầu tiên là sững sờ ở cửa, chờ khi phản ứng lại, hoang mang quỳ bên cạnh Phương Đàn hỏi: “Vương Gia đây là làm sao...”

Phương Đàn hai mắt trống rỗng vô thần nhìn nàng, gian nan nói rằng: “Tiên sinh đi rồi”

Người vừa mới còn người sống sờ sờ, đảo mắt liền chết đi ở trước mắt của mình, dù là ai cũng không chịu được, huống chi Văn Huỳnh Dương là Thái phó dạy dỗ nhiều năm, Phương Đàn cũng không sụp đổ, cố gắng giữ

https://thuviensach.vn

lại bình tĩnh. Nàng giữ lại cho mình một tia lý trí, thấy Tống Ứng Diêu đôi môi trắng bệch, hình ảnh trước mắt hiển nhiên kích thích tâm trí Tống Ứng Diêu quá lớn. Phương Đàn vội vàng che đôi mắt của nàng lại, nuốt xuống ngụm nước, mạnh mẽ trấn định nói: “Nàng đừng nhìn, đi ra ngoài, bản vương sẽ xử lý tốt“. Tuy rằng nói như vậy, Tống Ứng Diêu vẫn cảm giác chủ nhân bàn tay đang che đôi mắt của mình không ngừng run rẩy.

Sau khi Phương Đàn mang Tống Ứng Diêu đẩy ra khỏi phòng, vững vàng đóng cửa lại, không muốn để cho nàng thấy cảnh tượng trong phòng. Đóng cửa xong xuôi, Lâm Tư Thanh đang ngồi trên đất đột nhiên đứng dậy vọt tới trước mặt Phương Đàn tóm chặt cổ áo của nàng, tức giận chất vấn: “Ngươi đến cùng đã làm cái gì với tiên sinh. Vì sao lại phát sinh chuyện như vậy”

Phương Đàn nét mặt lạnh lùng, trầm thấp nói rằng: “Thả bản vương ra”

“Ngươi đã nói với tiên sinh cái gì! Nói cho ta biết“. Lâm Tư Thanh nghiến răng nghiến lợi: “Ngươi không nói rõ ràng, ta tuyệt không buông ra”

“Ngươi đừng tưởng rằng ngươi là Thành vương thì có thể xem mạng người như cỏ rác. Ngươi có nghĩ tới đó là thái phó của ngươi hay không! Ngươi làm sao nhẫn tâm đem ông ấy bức tử” Hắn phẫn nộ hét lớn.

“Ngươi cho rằng bản vương không biết tiên sinh là thầy của ta sao? Ngươi cho rằng tiên sinh chết là bởi vì bản vương sao?” Phương Đàn mở to hai mắt trừng hắn, hỏi ngược lại: “Bản vương nói ta không có làm gì, ngươi tin sao?”

Lâm Tư Thanh trợn tròn đôi mắt, không nói lời gì: “Ta không tin”

Phương Đàn phát hiện chính mình suýt nữa mất đi lý trí, nhanh chóng kìm nén cảm xúc của mình hỏi: “Vậy ngươi muốn làm gì ta?”

https://thuviensach.vn

Lâm Tư Thanh nhất thời nghẹn lời, Phương Đàn lạnh lùng nở nụ cười, thấy hắn còn gắt gao nắm cổ áo của mình không tha, nàng dùng sức đem hắn đẩy ra: “Ngươi không có tư cách chất vấn bản vương“. Lâm Tư Thanh bị nàng đẩy ra lảo đảo vài bước mới dừng lại.

Tống Ứng Diêu từ khi ra khỏi vẫn ngồi ở trong sân sững sờ. Nàng cơ bản là sợ Phương Đàn quá mức thương tâm, muốn thay thế Vương gia xử lý mọi việc, thế nhưng Thái phó mặc dù là trưởng bối, nhưng cũng là nam nhân, so với lễ tiết mà nói nàng là không thể tiếp xúc. Mà thật ra nàng cũng không giúp được gì, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là chờ ở ngoài cửa, chờ Vương Gia.

Nghe được tiếng gào thét của Lâm Tư Thanh, nàng không khỏi lo lắng cho Phương Đàn nên đi đến gõ cửa hỏi: “Vương Gia, làm sao?”

Phương Đàn sửa sang lại quần áo, vuốt mặt, giả bộ bình tĩnh nói: “Không có chuyện gì, nàng đừng vào đây”

“Ừ.” Ngoài phòng truyền đến thanh âm Tống Ứng Diêu đáp lại.

Mà trong phòng Lâm Tư Thanh tâm tư vẫn rất kích động. Đôi mắt đỏ hoe, gắt gao nắm chặt nắm tay, ngón tay đều bị hắn nắm kêu răng rắc: “Ngươi tại sao đến đây, nếu như ngươi không đến tiên sinh sẽ không phải chết“. Nếu như không phải tiên sinh từng dạy hắn quân tử động khẩu không động thủ, không phải vậy hắn đã sớm cho một đấm vào mặt Phương Đàn.

“Ngươi tại sao không làm Vương Gia của ngươi đi! Chúng ta ở trên núi sinh hoạt tuy rằng nghèo khó, nhưng tiên sinh cũng có thể vẫn còn sống tốt“. Hắn ngồi chồm hỗm trên mặt đất ôm đầu khóc rống nói: “Cha mẹ ta sau khi tạ thế, tiên sinh chính là người thân duy nhất, ông ấy đi rồi ta còn lại ai đây”

Hắn tan nát cõi lòng quát: “Nếu như ngươi không có làm gì, tiên sinh tại sao lại đột nhiên đi tìm cái chết”

https://thuviensach.vn

Lâm Tư Thanh năm nay mới mười lăm tuổi, tuổi thơ lúc cha mẹ từ trần hắn còn nhỏ, căn bản không hiểu nhân thế vui buồn ly hợp. Sau đó bị người khác khinh thường cùng căm ghét, hắn mới dần dần ý thức được mình đã mất đi hai người quan trọng.

Hắn là ăn cơm bá tánh mà lớn lên, hôm nay đến nhà này ăn chực một bữa, ngày mai lại đến nhà khác. Có khi chủ nhà không cho hắn ăn, hắn chỉ có thể nhịn đói. Quần áo trên người cũng là đồ cũ nát người trong thôn bỏ đi. Người trong thôn vốn tiết kiệm, quần áo có rách thì mang ra vá lại. Hơn nữa không phải quá lớn thì là quá nhỏ, nào có vừa vặn, hắn mặc lên người không nói đến việc chống lạnh, ngay cả việc đơn giản nhất là che đậy thân thể còn không xong nữa là.

Đã nhiều năm như vậy, chỉ có tiên sinh chịu thu nhận giúp đỡ hắn, không chê hắn ăn nhiều, thường xuyên mua quần áo cho hắn. Hắn lớn như vậy, chỉ có tiên sinh đối với hắn tốt. Hắn sớm ở trong lòng quyết định muốn chiếu cố tiên sinh đến già, không nghĩ vậy mà tiên sinh sớm lại ra đi. Tiên sinh từ trần làm hắn nhớ đến cha mẹ. Bọn họ cũng là như vậy, cũng bất ngờ ra đi. Trong lòng càng khổ sở, hận không thể chết cùng tiên sinh.

Phương Đàn đứng một bên mặt lạnh không đáp, chờ tâm tình Lâm Tư Thanh tỉnh táo lại mới cất lời hỏi: “Ngươi khóc đủ chưa?”

Lâm Tư Thanh chùi nước mũi, nắm đấm chống đỡ trên đất, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt đất cắn chặt hàm răng, đối với câu hỏi của Phương Đàn thờ ơ không động lòng.

“Nếu khóc đủ rồi, chúng ta đem tiên sinh sửa soạn chỉnh tề, đừng để ông cứ thế nằm trên đất“. Phương Đàn đưa tay ra vừa định nâng thái phó dậy, Lâm Tư Thanh hung hãn xông lại, quét tay Phương Đàn ra “Đừng đụng vào tên sinh!”

https://thuviensach.vn

“Vậy ngươi muốn làm cái gì!” Phương Đàn cũng có chút nổi giận, đứng thẳng người hỏi.

“Để ta tự mình làm“. Lâm Tư Thanh nhắm mắt nói, hắn hít sâu một hơi, kìm nén cảm xúc, lại lần nữa mở mắt ra, lệ trên mặt vẫn còn nhưng biểu hiện đã thay đổi, phảng phất như trong lòng biến thành người khác. Hắn nghĩ thông suốt rồi, người chết không thể nào sống lại, hiện tại có thương tâm cũng vô dụng, chẳng bằng an bài hậu sự cho tiên sinh sau đó hoàn thành chuyện tiên sinh dặn dò lúc còn sống để ông có thể an tâm chốn suối vàng, đây mới là điều quan trọng nhất.

Khi Tống Ứng Diêu lần thứ hai bước vào phòng chứng kiến sàn nhà đã sạch sẽ. Văn Huỳnh Dương được đặt nằm trên giường, trên người đắp tầng chăn mỏng, gương mặt trong lành, con mắt an tường nhắm lại, nếu không có sắc hồng hào nàng còn tưởng rằng người trước mặt chỉ là đang ngủ.

Đến gần mới phát hiện trên người quan phục trên người dính đầy máu cũng được thay ra, hiện tại chính là đang mặc một bộ quan phục khác.

Này đương nhiên không phải Phương Đàn làm, nàng để cho Lâm Tư Thanh tự thay đổi.Tiên sinh xưa nay thích sạch sẽ, nàng không muốn để ông vây bẩn khi ra đi. Phương Đàn đứng ở trước giường sững sờ nhìn người nằm trên giường.

Lúc nàng vào phòng, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là có người mưu hại Thái phó. Nhưng khi Thái phó xảy ra chuyện các nàng đều ở bên ngoài, ba người các nàng đều không nhìn thấy có người lạ nào tiến vào, nếu như thật sự có người vào phòng, hắn vào bằng cách nào đây? Tại sao các nàng đứng bên ngoài mà một chút động tĩnh đều không nghe thấy? Lại quan sát bên trong gian phòng, nàng không phải không thừa nhận, tiên sinh chính là tự vẫn.

https://thuviensach.vn

Trong lòng nàng vẫn không thể chấp nhận sự thật này, tiên sinh vì sao đột nhiên tự vẫn? Chuyện gì đã phát sinh bất ngờ? Lẽ nào là nàng đã làm chuyện gì kích thích đến Thái phó? Nàng cẩn thận hồi tưởng câu chuyện mình cùng Thái phó đối thoại nhưng không phát hiện chổ nào khả nghi, nàng không khỏi rơi vào tình trạng mê man.

Tuy rằng Tống Ứng Diêu chỉ mới gặp qua Văn Huỳnh Dương một lần nhưng nàng cũng biết Thái phó đối với Vương Gia trong lòng rất quan trọng. Thái phó cứ như thế mà ra đi khiến Vương Gia nhận đả kích lớn bao nhiêu. Nàng yên lặng đi đến sau lưng Phương Đàn, bàn tay xoa bờ vai, nhỏ giọng gọi: “Vương Gia”

Phương Đàn còn chưa kịp đáp lại, Lâm Tư Thanh liền từ gian phòng khác đi ra: “Tiên sinh không có thứ ngươi muốn, ngươi đi đi”

Tống Ứng Diêu nghe tiếng nhìn tới, chỉ thấy hắn đã lau khô lệ trên mi, đổi một thân đồ tang. Lâm Tư Thanh không nghe Phương Đàn đáp lại, lại nói tiếp: “Nơi này không cần ngươi, ngươi đi đi, ta tự mình sẽ an bài hậu sự cho tiên sinh“.

“Vương Gia...” Tống Ứng Diêu nghi hoặc lắc lắc cánh tay Phương Đàn.

Phương Đàn không nói câu nào, xoay người liền đi ra ngoài.

Tống Ứng Diêu vội vã đi theo phía sau nàng hỏi: “Vương Gia, chúng đi nơi nào?”

“Hạ sơn, về kinh”

Lâm Tư Thanh nghe tiếng bước chân các nàng đi xa, ngay cả quay lại nhìn hắn cũng chẳng muốn. Trong suy nghĩ của hắn là vì các nàng đến đây nên tiên sinh mới chết, vì thế hắn hận không thể làm cho các nàng sớm một chút rời đi.

https://thuviensach.vn

Lúc ra sân Tống Ứng Diêu cau mày hỏi: “Vương Gia không chờ Thái phó chôn cất xong rồi hãy về”

“Thời gian không kịp, kinh thành còn có rất nhiều chuyện phải xử lý. Sự tình Giang Nam đã xong, không cần nán lại, Phương Hàng sẽ nghi ngờ“. Phương Đàn lý trí, cũng lười đối với Phương Hàng dùng tôn xưng, trực tiếp liền gọi tên tục của hắn.

Tuy rằng có chút quá đáng nhưng nàng đã chuẩn bị quá lâu, cũng bởi vậy chuyện này chết quá nhiều người rồi. Nàng là vương, là người nắm quyền toàn bộ kế hoạch, những người đã nằm xuống hay những người còn sống đều là trách nhiệm của nàng. Không thể vì tâm tình biến động mà rối loạn toàn bộ kế hoạch.

Nàng bỗng nhiên hiểu rõ tại sao đế vương đều là người lãnh huyết, cũng hiểu lời của tiên đế trước khi tạ thế nói với nàng, phàm người nào ở vị trí này đều cô độc.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 52

"Vậy đồ vật Vương Gia muốn lấy thì làm sao bây giờ?" Nàng tuy rằng không biết cái thứ kia là cái gì, thế nhưng thông qua Lâm Tư Thanh có thể đoán được cái thứ kia rất trọng yếu. Vương Gia lúc này tìm đến Thái phó mục đích chủ yếu chính là vì vật đó. Hiện tại Thái phó không còn, người gần gũi nhất với thái phó là Lâm Tư Thanh lại cho rằng thái phó là vì Vương gia mới chết, nếu như muốn hắn nói ra tung tích đồ vật kia thật khó hơn lên trời.

"Không có thì thôi, bản vương còn có biện pháp khác." Phương Đàn cau mày.

Theo nguồn tin tức nàng biết, tiên hoàng trước khi tạ thế có gặp mặt Thái phó thời gian dài, vì lẽ đó tiên hoàng có khả năng mang di chiếu giao cho tiên sinh nhất. Hơn nữa Thái phó cùng nàng lúc nói chuyện cũng có nhắc đến di chiếu, vậy tại sao Thái phó không đem di chiếu giao cho nàng mà lại tự vẫn? Hay là nàng hiểu sai ý của tiên hoàng rồi? Hoặc di chiếu căn bản không tồn tại? Vậy cớ gì tiên hoàng lại nhắc nhở nàng rằng còn có một phần di chiếu? Lẽ nào chỉ vì để cho nàng đến gặp mặt Thái phó, sau đó Thái phó vì sao ra đi...

Nàng vội vã ngừng trọng tâm tư, hoảng loạn nháy mắt không còn muốn dấn thân tìm hiểu, nàng thật sợ phải đối mặt với đáp án.

Tiên hoàng nhất định sẽ không đối xử với Thái phó như vậy, Thái phó đối với vua cha trung thành tuyệt đối... Kỳ thực Phương Đàn trong lòng đã hiểu được đáp án, chỉ là nàng không muốn thừa nhận mà thôi, nếu thừa

https://thuviensach.vn

nhận, cái kia chính nàng là hung thủ khiến Thái phó phải chết, nếu thừa nhận, nàng cả đời sẽ mãi mãi rơi vào vực sâu hối hận.

Đáng thương Văn Huỳnh Dương đến chết cũng không biết cái chết của ông đều là do Phương Dục tính toán. Phương Dục vì thiên hạ này thật là không từ thủ đoạn nào. Bức bách huynh trưởng thoái vị không tính là gì, còn nhất định phải đuổi tận giết tuyệt vị thái phó từ nhỏ thân cận với mình, coi như lòng dạ thật độc ác.

"Vâng". Tống Ứng Diêu như hiểu mà không hiểu đáp. Đây là lần đầu nàng nhìn thấy có người chết trước mặt mình, vì thế sợ hãi không thôi. Rõ ràng là người vừa mới gặp vậy mà cũng coi như lần cuối cùng, ai nghĩ trường hợp này sẽ phát sinh. Thái phó đang yên lành vì sao lại đột nhiên chết cơ chứ? Sự tình phát triển quá nhanh, làm cho nàng có chút theo không kịp.

Lúc nàng đang ngây ngốc đi phía sau thì người phía trước đột nhiên dừng bước chân, xoay người ôm lấy nàng, gục đầu vào cổ nàng.

Tống Ứng Diêu ngẩn ra, phản ứng không hiểu hỏi: "Vương Gia làm sao?"

Phương Đàn ôm Tống Ứng Diêu không trả lời, nhắm chặt hai mắt cắn răng. Miễn cưỡng đem nước mắt sắp trào ra cho chúng chảy ngược vào lòng, cảm thụ ấm áp trên người Tống Ứng Diêu có thể làm lòng nàng bớt lạnh.

Chờ khi tâm tư hòa hoãn mới chậm rãi nói: "Đáp ứng bản vương, sau này bất luận xảy ra chuyện gì, nàng đừng dễ dàng rời xa bản vương có được hay không! Bản vương không cho phép nàng đi!" Giọng nói mang vẻ khẩn thiết, phút chốc bộc lộ nội tâm yếu đuối của nàng lúc này.

Tống Ứng Diêu trong lòng mềm nhũn, bàn tay xoa lưng Phương Đàn, ôm ngài ấy vào lòng, mỉm cười đồng ý nói: "Được."

https://thuviensach.vn

Phương Đàn xiết chặt nắm đấm, kiên định: “Bản vương sẽ không để Thái phó chờ quá lâu, cũng sẽ không để ông lẻ loi nơi này, có một ngày bản vương sẽ mang theo ông ấy trở lại trong kinh thành, lập một bia mộ đàng hoàng cho ông”

“Thần thiếp tin tưởng Vương Gia.” Chỉ cần có câu nói này, liền có thể làm cho Phương Đàn cảm thấy được an ủi biết bao, nàng chậm rãi thở phào.

Tống Ứng Diêu biết Vương Gia hiện trong lòng đang rất khó chịu, Vương Gia thích mang tất cả cảm thụ đều giấu trong lòng, cho dù không biểu hiện ra, nhưng đối với sự ra đi của thái phó nàng ấy đau đớn còn hơn Lâm Tư Thanh. Nàng đau lòng Vương Gia, vốn là muốn an ủi Vương Gia một chút, lời còn chưa nói ra miệng đã cảm thấy cánh tay ôm mình buông ra từ khi nào.

Tất cả lại khôi phục như bình thường, Phương Đàn sâu sắc nhìn sân nhà thái phó một chút rồi nói với Tống Ứng Diêu: “Đi thôi.”

Buổi tối trong hoàng cung, Phương Hàng vừa phê chuẩn tấu chương vừa hỏi Thạch Tu bên cạnh đang mài mực: “Nghe nói Phương Đàn cũng sắp về đến kinh thành?”

Thạch Tu nghe tiếng lập tức khom lưng cười nham hiểm: “Thưa hoàng thượng, đúng là như thế. Người phía dưới báo lại, thành vương hiện tại đã đến ngoài thành mười dặm, buổi tối ở đó tạm nghỉ, đại khái ngày mai sẽ có thể về đến kinh thành.”

“Vậy à” Phương Hàng nhìn chằm chằm tấu chương không chớp mắt, khóe miệng xếch lên, không biết là vì Phương Đàn trở về nên mục đích của hắn sắp đạt được, hay là nội dung bản tấu chương này khiến hắn cao hứng.

Mỗi năm một lần tuyển phi lại bắt đầu, bản tấu chương trong tay khuyên hắn nên vì hoàng tự mà suy nghĩ, năm nay hắn là phải thu thêm phi tử, kéo

https://thuviensach.vn

dài huyết mạch cho hoàng gia. Chuyện này rất hợp ý Phương Hàng, mấy phi tử năm ngoái tuyển dụng hắn đã sớm chơi chán. Năm nay nhất định phải tuyển thêm vài người thướt tha yêu kiều cho hắn tiêu khiển. Nếu không hắn suốt ngày bị mấy bản tấu chương này bức bách chết sớm.

Cũng không biết Phương Đàn nghĩ như thế nào, mỗi một cái Vương phi chơi lâu như vậy, còn không chán? Thực sự là si tình, hắn xem thường cười gằn một tiếng.

Hắn phê tấu chương đến nhức cả đầu, phía dưới tấu chương tuyển phi ghi tên một vị quan. Phan Cẩm. Rất tốt, ngươi đã thành công thu hút sự chú ý của trẫm, việc thăng quan tiến chức đang chờ ngươi phía trước.

Hắn đem bản tấu chương khép lại để sang một bên hỏi: “Mọi người chuẩn bị xong chưa?”

“Bẩm hoàng thượng đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ chờ Thành vương trở về “

“Ừm.” Hắn gật gật đầu, nhìn bản tấu chương mới mở đột nhiên nghi hoặc: “Kinh Triệu Duẫn bẩm tấu lên nói gần đây số lượng người vào thành tăng đột biến, chuyện gì thế này?”

Thạch Tu đảo mắt, hắn không rành cái gì là chính trị xã hội, nhưng nếu đã gặp trở ngại liền nịnh nọt Phương Hàng: “Hoàng thượng anh minh thần võ, xã tắc thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp. Mà kinh thành là trọng điểm quốc gia, là nơi phồn hoa nhất, các thương nhân dồn dập đổ vào kinh thành, đó cũng là chuyện bình thường.”

Phương Hàng dương dương tự đắc: “Thật sao?”

“Thưa đúng vậy“. Thạch Tu kính ngưỡng đáp khiến cho Phương Hàng cao hứng nên liền không nghĩ nhiều cái vấn đề này nữa. Liếc mắt nhìn nghiêng mực, đối với Thạch Tu phân phó: “Mực đã nhiều lắm rồi, ngươi để xuống đi, lại đây xoa bóp vai cho trẫm”

https://thuviensach.vn

“Vâng.” Thạch Tu nghe vậy thả xuống thanh mực, đổ nước vào cái chậu vẫy tay gọi tiểu thái giám. Thạch Tu ngâm tay vào trong nước, lại dùng khăn mặt lau khô ráo bàn tay mới dám đi tới sau lưng Phương Hàng đấm bóp vai cho hắn cẩn thận từng chút một, lực tay hạ xuống đầy đủ, không dám khinh nhờn.

Sau khi phê duyệt tấu chương của Kinh Triệu Duẫn xong, Phương Hàng thuận tay cầm lên một quyển tấu chương khác mở ra nhìn thấy cái tên quen thuộc, lập tức ném nó đi, một mặt ghét bỏ nói rằng: “Lại là cái lão già đáng chết, tấu chương của hắn lúc nào cũng ngăn cản trẫm làm cái này làm cái kia, đúng là không vừa mắt.”

Tấu chương rơi xuống mặt bàn, vừa vặn mở ra một cái tên, Thạch Tu liếc mắt nhìn, hóa ra là cựu lão thần, Khang Thần Nhân. Lão già ngoan cố không thay đổi, ỷ vào hắn là lão thần được tiên đế ủy thác liền dám quản cả hoàng thượng. Hắn nghĩ hắn là ai! Nếu hoàng thượng không nghe hắn, hắn có thể làm được gì?

Phương Hàng ghét nhất là lúc Khang Thần Nhân nhìn hắn, trong mắt lão ấy mang theo sự khinh bỉ cùng xem thường, kích thích thần kinh của hắn khiến hắn nhớ đến một số chuyện không vui. Tuy rằng những ngày đó qua lâu rồi, nhưng những người kia có thể sẽ báo thù. Hắn thật vất vả mới ngồi lên được vị trí này, không bao giờ muốn nhớ lại chuyện đã qua. Vì lẽ đó chỉ có thể diệt trừ Khang Thần Nhân, trong lòng hắn mới thoải mái.

Đây chính là cơ hội tốt, Thạch Tu liên tục nịnh hót: “Hoàng thượng nếu như không thích Khang thừa tướng, không bằng liền đem hắn trục xuất ra khỏi kinh thành, như vậy hoàng thượng không cần mỗi ngày phải nhìn thấy hắn nữa, tránh phiền lòng.”

Phương Hàng lắc đầu: “Không được, không được, hắn là lão thần, trẫm không nhìn mặt mũi của hắn cũng phải nể mặt tiên hoàng, hơn nữa triều

https://thuviensach.vn

đình này còn cần hắn trấn giữ, không phải vậy bá quan đã sớm trở nên lộn xộn.”

Thạch Tu thấy mục đích không đạt, oán hận cắn răng, sau đó lại nghĩ thông suốt, không có chuyện gì, còn có lần sau, sớm muộn cũng có một ngày hoàng thượng sẽ bị y thuyết phục.

Phương Hàng mệt mỏi liền đem tấu chương ném một cái, chậm rãi xoay người: “Không coi nữa”

“Hoàng thượng nếu không muốn xem thì đừng xem nữa“. Thạch Tu cung kính hỏi: “Hoàng thượng buổi tối muốn đi nơi nào nghỉ ngơi?”

Phương Hàng suy nghĩ một chút, nói: “Đi Liễu quý phi đi.”

Thạch Tu nhắc nhở: “Hoàng thượng đã quên sao? Liễu quý phi mang thai hơn chín tháng, không thích hợp thị tẩm.”

Phương Hàng bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Chẳng trách trẫm đã lâu không thấy nàng, vậy thì không nữa.” Trong đầu lại bắt đầu suy tư hậu cung của mình, nhưng hậu cung phi tử quá nhiều, hắn chỉ nhớ hình dáng nhưng không nhớ được tên các nàng.

Thạch Tu thấy thế âm thầm đề cử: “Hoàng thượng nếu không vậy đi Lâm phi tử được không?”

Nghe được danh tự này, Phương Hàng trong đầu nhớ đến một người xinh đẹp, lộ ra nụ cười tà ác: “Vậy thì đến chổ nàng ta đi.” Xong đứng dậy rời ngự thư phòng.

Đêm khuya, vạn vật yên tĩnh, thiên gia vạn hộ đều đã chìm trong mộng đẹp. Ngay cả đàn chó ban ngày rất cảnh giác cũng đã ngủ ngò khè. Đêm trường, bóng tối bao vây, ngoại trừ trăng treo trên cao thì không còn ánh

https://thuviensach.vn

sáng nào khác. Trên đường phố không một bóng người, chỉ có cửa hàng hai bên đèn lồng soi dài trên đất.

Trong hậu viện một ngôi nhà nhỏ, chổ bức vách đột nhú lên một cái đầu. Người kia vươn cổ dài tầm mắt quan sát tứ phía, lỗ tai không ngừng thăm dò động tĩnh. Xác định bốn phía không người, mới lén lút xoay người đi đến chỗ tối, quỳ xuống: “Bẩm Hình tướng quân, an toàn.”

Trong bóng tối truyền đến giọng nói trầm thấp đáp lại: “Được.”

Sau đó chỉ nghe ba tiếng nhẹ nhàng gõ cửa, cửa viện liền từ bên trong mở ra một cái khe nhỏ.

“Ai?”

“Hình”

“Mời vào” Nương theo âm thanh, cửa trước mặt bọn họ hé mở ra chỉ đủ một người đi vào. Hai người trước sau vào cửa. Sau khi đi vào,từ sau lại ló ra một cái đầu dò xét bốn bên cảm thấy không ai khả nghi mới an tâm đóng cửa lại.

Hình Văn Liệt mang theo thuộc hạ xuyên qua hậu viện đi tới tiền đường, nơi đó có người đang đợi hắn.

Khi hắn nhìn thấy bóng lưng người kia lập tức quỳ xuống hành lễ: “Mạt tướng tham kiến Vương Gia. Mạt tướng đến muộn, xin Vương Gia thứ tội.”

Người kia nghe tiếng quay người lại nhìn thấy người đã tới, mỉm cười: “Hình tướng quân, đã lâu không gặp“. Ánh nến chiếu vào gương mặt, người này chính là người đáng ra phải ở ngoài kinh thành mười dặm - Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 53

“Hình tướng quân không cần đa lễ, bản vương cũng vừa đến không bao lâu.” Phương Đàn khuynh thân mình xuống, hai tay đỡ vai Hình Văn Liệt.

Hình Văn Liệt thuận thế đứng lên, chắp tay: “Tạ ơn vương gia.”

Phương Đàn đưa mắt nhìn thuộc hạ theo sau lưng Hình Văn Liệt, quay đầu nói với Hoán Sơn phía sau nàng: “Các ngươi đều lui xuống đi.”

Hoán Sơn cung kính đáp: “Vâng.” Sau đó đến trước mặt thuộc hạ Hình Văn Liệt: “Xin mời”

Thuộc hạ của Hình Văn Liệt liếc mắt nhìn Hình Văn Liệt thấy hắn không có phản ứng gì, liền thuận theo cùng Hoán Sơn rời đi.

Sau khi bọn hắn rời đi, bàn tay Phương Đàn vẫn như trước đặt trên vai Hình Văn Liệt, ánh mắt quan sát Hình Văn Liệt một lần, lần cuối cùng hai người gặp gỡ đến nay đã qua mấy năm nhưng dáng vẻ vị tướng quân này nàng vẫn còn nhớ, đã nhiều năm như vậy, hiện tại dáng dấp của hắn cùng khi đó không khác nhau là bao, có một điều là trước đây râu của hắn không bạc như bây giờ.

Hình Văn Liệt năm nay cũng gần sáu mươi, tuy rằng râu cũng đã trắng, thế nhưng sắc mặt hồng hào trung khí mười phần, thân thể cường tráng, căn bản không giống người năm mươi mấy tuổi, Phương Đàn buông bờ vai của hắn ra, hỏi: “Bản vương nhớ dạo trước Hình tướng quân có bệnh, giờ đã khỏe chưa?”

https://thuviensach.vn

“Bẩm Vương Gia, chút bệnh cũ đã rất lâu không tái phát, cũng không có gì lo lắng“. Hình Văn Liệt vỗ ngực của mình, biểu thị chính mình càng già càng dẻo dai.

Phương Đàn trêu ghẹo hỏi: “Bổng lộc của người già, có thể đủ ăn hay không?”

Hình Văn Liệt nghe vậy thân thể chấn động, tinh thần chấn hưng chắp tay trả lời: “Tuy bổng lộc giảm, nhưng vẫn ăn tốt”

Tuổi trẻ Hình tướng quân là một dũng tướng, năng lực tác chiến không thua gì Đại tướng quân Liêm Pha. Ra trận giết địch, xông pha chiến đấu, chưa bao giờ khiếp đảm. Bảo vệ quốc thổ, xua hung nô phía Bắc, xuôi phương nam chống đỡ cướp biển, khiến kẻ địch nghe danh đã sợ mất mật, cũng không dám xâm phạm sơn hà xã tắc này nữa.

“Có cố gắng” Phương Đàn vỗ tay kêu sướng, thấy thân thể hắn khỏe mạnh trong lòng yên tâm không ít, bất quá vẫn dặn dò: “Hình tướng quân chú ý thân thể mình một chút, không thể xem thường.”

“Mạt tướng biết rồi, đa tạ vương gia nhắc nhở.” Hình Văn Liệt đáp.

Phương Đàn thoả mãn gật gù, thăm hỏi thêm vài câu, nàng mới vào đề tài chính: “Việc bản vương giao cho Hình tướng quân, Hình tướng quân thu xếp thỏa đáng?”

Hình Văn Liệt nghe vậy từ trong lòng lấy ra ngọc bội Trầm Hàm giao cho hắn đưa cho Phương Đàn, hai tay nâng lên: “Bẩm Vương Gia, mạt tướng khi nhận được mệnh lệnh của Vương Gia đã lập tức điều binh sĩ từ các nơi từng nhóm cả ngày lẫn đêm di chuyển đến kinh thành. Hiện tại bọn họ ở ngoài thành chờ lệnh”

Phương Đàn từ trên tay của hắn cầm lại ngọc bội của mình, nhét vào tay áo: “Tổng cộng có bao nhiêu người?” Vấn đề này rất trọng yếu, quyết định

https://thuviensach.vn

có thể hay không tấn công hoàng cung.

“Bẩm Vương Gia, tổng cộng là mười lăm vạn tinh binh.” Hình Văn Liệt báo cáo chân thực.

“Có để lộ tin tức ra không?” Phương Đàn cẩn thận hỏi. Nhiều binh sĩ hành động như vậy, nàng không dám chắc một kẽ hở đều không có. Nếu để cho Phương Hàng sớm biết tin, kế hoạch của nàng khả năng sẽ trở thành dã tràng xe cát.

“Vương Gia yên tâm, mạt tướng làm việc thận trọng, hành quân thừa lúc thưa thớt nhanh chóng tiến lên, nếu phải di chuyển qua thành trì nào thì sẽ cố gắng đi đường vòng tránh làm kinh động người trong thành. Sử dụng lộ trình xa một chút nhưng chắc chắn”

“Rất tốt, Hình tướng quân đến rất kịp thời“. Phương Đàn động viên hắn, lại hỏi tiếp: “Vậy dựng trại đóng quân ở đâu?”

“Thâm sơn rừng rậm”

“Hình tướng quân cực khổ rồi“. Phương Đàn thương tiếc.

“Mạt tướng không khổ cực, vì đại nghiệp của Vương Gia mạt tướng nguyện nhảy vào nước sôi lửa bỏng không chút chối từ“. Hình Văn Liệt chắp tay quỳ xuống, tiên hoàng trước khi tạ thế cũng từng tiếp kiến hắn, vì thế hắn biết sứ mạng của mình là gì. Khi biết hoàng binh tướng quyền được giao cho Phương Đàn, hắn liền biết sẽ có một ngày như thế, luôn luôn trong tư thế chuẩn bị. Đã nhiều năm như vậy, rốt cục hắn đợi được ngày đó rồi.

Phương Đàn lần thứ hai nâng Hình Văn Liệt dậy: “Hình tướng quân mau mau đứng lên, những binh sĩ kia hiện tại ở nơi nào?”

“Thần để một phần binh lính tiên phong tiến nhập kinh thành, tùy thời mà động. Phần còn lại đóng quân ở ngoài thành, chờ đợi lệnh của Vương

https://thuviensach.vn

gia!”

“Khá lắm“. Phương Đàn thả vai Hình Văn Liệt ra, ngón tay chỉ ra ngoài phòng, mắt nhìn thẳng hỏi “Hiện tại trong thành có bao nhiêu binh sĩ?”

“Bởi vì sợ nhiều người sẽ kinh động hoàng thượng, cho nên hiện trong thành chỉ có 10 ngàn tinh binh, hóa trang thành dân chúng tầm thường phân tán ở các nơi. Đến thời điểm trong ngoài nghênh hợp, tin tưởng rất nhanh sẽ có thể mở cửa thành ra.”

“Được.” Phương Đàn đối với sự an bài của Hình Văn Liệt rất hài lòng, thế nhưng vẫn còn có chút lo lắng, sắc mặt nghiêm túc: “Nhớ kỹ, đến lúc đó tiến vào hoàng cung tốc độ phải nhanh, không được thương tổn bách tính vô tội”

“Xin Vương Gia yên tâm, mạt tướng kỷ luật nghiêm minh, không có mệnh lệnh, bọn họ không dám manh động.”

“Hình tướng quân quả nhiên luyện binh như thần“. Phương Đàn cười vỗ vai Hình Văn Liệt.

Hình Văn Liệt khiêm tốn: “Vương Gia quá khen rồi.”

“Sau khi chuyện thành công, bản vương nhất định ghi nhớ công ơn của Hình tướng quân”

Hình Văn Liệt hai tay nắm lại, trung thành: “Mạt tướng không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cần có thể theo sau Vương Gia, mạt tướng nguyện tan xương nát thịt”

Phương Đàn dùng người thì không nên nghi ngờ, nghi người thì không dùng người, nàng có thể khiến cho Hình Văn Liệt mang binh lại đây, liền nói rõ nàng phi thường tin tưởng hắn.

https://thuviensach.vn

Nàng hướng Hình Văn Liệt: “Hình tướng quân mời theo bản vương“. Sau đó cất bước, hướng ra đại sảnh.

“Vâng.” Hình Văn Liệt đáp liền tuỳ tùng theo sau lưng nàng.

Đi đến trước một cái bàn, Phương Đàn từ trong tay áo móc ra một quyển sách có kích cỡ bằng bàn tay, lật ra để trên bàn, ngón tay khép lại, dùng đầu ngón tay chỉ: “Hình tướng quân nhìn cái này”

“Vâng.” Hình Văn Liệt theo tiếng, cúi đầu thật lòng xem quyển sách kia, chỉ cần nhìn một cái liền biết đó là gì, ngẩng đầu lên nghi hoặc không hiểu hỏi: “Vương Gia, đây là?”

Phương Đàn giải thích: “Đây là địa đồ hoàng cung”

Hình Văn Liệt bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Thì ra là như vậy, chẳng trách mạt tướng cảm thấy quen mắt.” Lại tiếp tục cúi đầu, cẩn thận xem xét.

“Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.” Phương Đàn chắp tay sau lưng.

“Vương Gia anh minh.”

Sau khi bọn họ cùng nhau an bài kế hoạch, Phương Đàn mới nói với Hình Văn Liệt: “Ngươi đem địa đồ này về nghiên cứu kỹ. Cần phải thuộc tất cả ngõ ngách, đến thời điểm mới thuận tiện hành sự”

Lại cố ý dặn dò thêm: “Không nên để người khác người biết kế hoạch, cẩn tắc vô ưu.”

“Vâng, Vương Gia“. Hình Văn Liệt gập quyển sách lại vừa đáp: “Mạt tướng biết“. Xếp cẩn thận liền đem quyển sách nhét vào ngực, vuốt ve lồng ngực bảo đảm quyển sách sẽ không rơi ra.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn bỗng nhiên nhớ đến một người, liền hỏi: “Đêm nay không thấy Hình thiếu tướng đến đây cùng Hình tướng quân?”

Nàng nhớ tới mấy năm trước khi nàng gặp Hình Văn Liệt, bên cạnh hắn còn dắt theo một thiếu niên mười mấy tuổi, dáng vẻ vẫn còn trẻ con nhưng gương mặt lại nghiêm trang. Bất luận Hình Văn Liệt đi đâu, hắn cũng theo tới chỗ đó. Hai cha con giống nhau đến kỳ lạ, từ khuôn mặt đến tính cách, có thể thấy được Hình tướng quân lúc tuổi còn trẻ cũng là một người anh tuấn.

Nghe người khác nói Hình tướng quân chừng ba mươi tuổi mới có được độc nhất một người con trai, Hình tướng quân mặc dù nghiêm khắc với con nhưng cũng phi thường trân ái. Bây giờ thiếu niên kia có lẽ cũng đã trưởng thành.

“Cảm ơn Vương Gia còn nhớ đến khuyển tử nhà thần“. Hình Văn Liệt nghe Phương Đàn nhắc đến con trai của hắn, nét mặt mang theo ý cười lộ vẻ tự hào.

“Y không theo ngươi đến kinh thành hay sao? hay vẫn đóng ngoài doanh trại?” Phương Đàn hỏi.

“Vì là Vương Gia mà làm việc, nó sao có thể không đến” Hình Văn Liệt giải thích “Tối nay nó ở lại quân doanh ổn định quân tâm, cho nên không có theo tới đây bái kiến Vương gia.”

“Thì ra là như vậy, Hình thiếu tướng năm nay cũng hơn hai mươi rồi phải không?”

“Bẩm là hai mươi ba.” Này vừa vặn phù hợp với suy đoán của Phương Đàn.

Hình Văn Liệt dò hỏi một chút: “Vương Gia nhắc đến nó có chuyện gì không?”

https://thuviensach.vn

“Không có chuyện gì, chỉ là chợt nhớ tới thôi.”

Phương Đàn để cho Hình Văn Liệt yên lòng, hắn còn tưởng con trai của mình khi nào thì đắc tội với Vương gia rồi.

Lại nghe được Phương Đàn hỏi: “Người đến cùng ngươi là ai?”

“Vương Gia yên tâm, người kia là người của mình.” Hình Văn Liệt cho rằng Phương Đàn không yên lòng thuộc hạ của hắn, vội vã giải thích.

“Hình tướng quân suy nghĩ nhiều, bản vương không phải ý này.” Phương Đàn khoát tay áo nói.

Hình Văn Liệt: “Hắn là phó tướng của mạt tướng, làm người trung hậu thành thật, có thể đảm nhận chức trách lớn.”

“Ồ.” Kỳ thực Phương Đàn cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút mà thôi, cũng không muốn tra cứu làm gì.

Hình Văn Liệt đi rồi, Phương Đàn thả bước ra sân nhìn bầu trời đêm không hề có một tiếng động, thở dài. Bây giờ nghĩ kỹ lại, nguyên lai tiên hoàng đã sớm vì nàng an bài xong tất cả, đáng thương nàng hiện tại mới phát hiện ra.

Phương Đàn cười khổ một tiếng, có thể trách cứ tiên hoàng sao? Vẫn là tự trách mình? Tự trách mình phát hiện quá trễ? Không thể trách tiên hoàng, về tình về lý cũng không thể trách ông được. Hơn nữa phụ hoàng cũng là vì mình, trong lúc lâm bệnh nặng vẫn cường chống thân thể sắp xếp nhiều chuyện như vậy. Mục đích không chỉ là vì trợ giúp mình lên làm hoàng đế, hoặc có thể nói chính là bức mình. Nhưng nàng cũng không phải vì ông mới quyết định làm hoàng đế. Mặc dù có chút quan hệ, nhưng cũng không phải hoàn toàn như thế.

https://thuviensach.vn

Tiên hoàng vì nàng làm tất cả, cũng giúp nàng bớt suy nghĩ rất nhiều cho nên nàng không thể trách ông.

Văn có Văn Huỳnh Dương, võ có Hình Văn Liệt, liền ngay cả thừa tướng đương triều Khang Thần Nhân đều là người của tiên hoàng vì nàng trông coi triều chính trước khi nàng lên ngôi, tránh cho Phương Hàng đảo loạn thiên hạ.

Phương Đàn không khỏi hoài nghi có phải mỗi bước đi của nàng hiện tại đều đã nằm trong sự tính toán của phụ hoàng.

Thế nhưng tuy rằng tiên hoàng dự kiến chuẩn xác, hết thảy đều theo sự sắp xếp của ông mà làm, nhưng ông chung quy không phải Đức phật, không thể biết trước tất cả mọi chuyện, nên sự tình xuất hiện sai lệch cũng là có thể, tỷ như ông không đoán được sự xuất hiện của Tống Ứng Diêu, hơn nữa còn trở thành người mà Phương Đàn và Thái phi yêu thương.

Cho nên dù ông có suy tính chặt chẽ cỡ nào thì lần này vẫn là lành ít dữ nhiều. Thế sự khó liệu, nàng nhất định phải sắp xếp tất cả bất trắc, bảo đảm cho Tống Ứng Diêu cùng Thái phi an toàn. Còn bản thân nàng? Nếu như vì những chuyện này mà phải trả giá thật lớn, vậy hãy để một mình nàng gánh chịu đi.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 54

Ở bên ngoài, sau khi Hoán Sơn thấy Hình tướng quân đã rời đi, một lát sau mới vào phòng đi đến bên người Phương Đàn một mực cung kính: "Vương Gia, có về khách điếm không?"

"Sao?" Phương Đàn nghe tiếng quay đầu lại thấy là Hoán Sơn, liền nữu mặt xoay người lẳng lặng nhìn mặt trăng không nói câu nào, Hoán Sơn vẫn tiếp tục đứng sau lưng hầu hạ nàng.

Thời gian qua chốc lát, nàng mới mở miệng: "Trở về đi, đừng để Vương phi chờ quá lâu"

Hoán Sơn lập tức gật đầu: "Vâng"

Phương Đàn trở lại khách điếm cho Hoán Sơn lui xuống nghỉ ngơi, liền một người trở về phòng ngủ, lặng lẽ đẩy cửa ra, trong phòng không có ánh nến tối đen như mực, nàng dựa vào nhãn lực hơn người đi thẳng vào, đóng cửa phòng xoay người chốt then cửa.

Lúc nàng đi ra ngoài, người trên giường đã ngủ say, nhưng nàng vẫn thả nhẹ bước chân, sợ đánh thức người nào đó.

Đi đến trước bàn, quơ tay tìm lấy ấm trà cùng chén trà, tiếp theo liền nghe tiếng ấm trà va vào chén nho nhỏ kèm thêm tiếng nước rót vào, tĩnh lặng một hồi lại nghe thấy tiếng uống nước ừng ực, tiếng thở dài, tiếng quần áo ma sát xột xoạt, sau đó gian phòng một lần nữa yên tĩnh lại.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn đến bên giường, mới vừa dưới trướng muốn cởi ngoại sam, đột nhiên eo bị người ôm lấy. Trong phòng ngoại trừ nàng cùng Tống Ứng Diêu, còn có thể là ai khác?

Đêm khuya hoang vắng, tiếng động trong đêm cũng đáng sợ hơn ban ngày, Phương Đàn xoa xoa bàn tay bên hông mình, nhỏ giọng hỏi "Làm sao tỉnh rồi?"

Tống Ứng Diêu mặt chôn trong chăn, rầu rĩ không vui nói rằng: "Nửa đêm phát hiện Vương Gia không ở đây, còn tưởng rằng Vương Gia lại đi rồi"

"Nàng ngốc" Phương Đàn không nhịn được mỉm cười: "Bản vương sao cam lòng". Nàng kéo chăn, cúi người xuống tìm được môi Tống Ứng Diêu hôn lên một cái, ôn nhu nói: "Nàng buông tay ra, ta cởi quần áo ra đã"

Tống Ứng Diêu như trước nhắm mắt lại, tuy rằng không nói gì nhưng vẫn buông lỏng tay ra.

Nàng không hỏi Vương gia đã đi nơi nào, trong suy nghĩ của nàng Vương Gia nửa đêm ra ngoài chắc chắn là chính sự cần xử lý gấp, ngài ấy không nói với nàng, chính là không muốn để cho nàng lo lắng hoặc là chuyện nàng không cần phải biết. Nàng không phải nữ tử lập dị nên sẽ không cầu Vương Gia đem hết thảy bí mật nói cho nàng nghe. Nàng muốn cho Vương Gia cũng có không gian riêng của mình mà không phải bị nàng bí bách.

Chờ nàng buông tay ra, Phương Đàn mới cười đứng dậy. Tống Ứng Diêu sợ nàng không thấy gì sẽ sờ soạng lung tung: "Vương Gia thắp nến lên đi"

Phương Đàn lắc đầu cũng mặc kệ người phía sau nhìn không thấy gì, nói rằng: "Bản vương nhìn thấy"

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu biết ngài ấy lo sợ nàng chói mắt khó ngủ, giọng nói mang thanh âm lười biếng: “Thiếp không có chuyện gì“. Lời còn chưa dứt liền cảm giác được góc chăn bị nhấc lên, thân thể ấm áp từ bên ngoài tiến vào.

Tống Ứng Diêu nhất thời trợn to hai mắt, hỏi: “Vương Gia cởi xong quần áo?”

Phương Đàn duỗi tay trái luồn qua sau gáy của nàng, Tống Ứng Diêu tập mãi thành quen phối hợp nâng đầu lên, chờ Phương Đàn đưa tay vào lại nằm xuống gối đầu lên. Phương Đàn đem nàng ôm vào trong ngực, nhắm mắt thả lỏng đáp “Ừm.”

Tống Ứng Diêu nghe tiếng tim đập vững vàng mới dùng cánh tay đẩy đẩy Phương Đàn, tò mò hỏi “Làm sao nhanh như vậy.”

Phương Đàn chúm chím cười nói: “Bởi vì sợ nàng chờ lâu”

Tống Ứng Diêu đối với lời giải thích của Phương Đàn khịt mũi coi thường, thấy ngài ấy đã nhắm chặt hai mắt, trong phòng thì đen như mực, nhất định không nhìn thấy hành động mờ ám của mình, đôi mắt linh động hướng Phương Đàn lè lưỡi ra chọc quê. Nàng còn chưa kịp thu hồi đầu lưỡi, một cái tay từ trong chăn nhanh nhẹn đưa ra ngoài, hai ngón tay trong đếm tối chuẩn xác nhéo lấy mũi của nàng.

Nàng rên lên một tiếng, Tống Ứng Diêu nhìn chằm chằm cái tay đột nhiên xuất hiện. Lúc này Phương Đàn mở mắt ra, đáy mắt đầy ý cười: “Đừng tưởng rằng ta nhắm mắt lại thì cái gì cũng không thấy.” Vừa nói, một bên nhẹ nhàng lắc cánh tay, đầu Tống Ứng Diêu cũng theo tay nàng lay qua lắc lại.

Thấy Tống Ứng Diêu mở miệng nhỏ muốn cắn tay của mình, Phương Đàn lại vội thu tay về làm cho nàng vồ hụt. Tống Ứng Diêu buồn bực nện chăn, nàng không nhịn được cười haha.

https://thuviensach.vn

Chỉ chốc lát sau, Phương Đàn không cười nữa, vuốt ve mái tóc Tống Ứng Diêu như vỗ về hài tử, giọng nói mang theo sủng nịnh nói rằng: “Nàng ngủ đi”

“Vâng“. Tống Ứng Diêu ngoan ngoãn nằm xuống, trong phòng lại yên tĩnh lại.

Một khi thức giấc thì rất khó có thể ngủ lại. Câu nói hiện đang ứng nghiệm trên người Tống Ứng Diêu. Nhắm mắt không bao lâu, nàng lại mở ra. Đôi mắt to trốn trong ổ chăn dò xét khuôn mặt điềm tĩnh của Phương Đàn.

Buổi tối lần trước như nằm mơ, nàng cũng là như vậy nhìn Vương Gia, lặng lẽ, điềm điềm. Chỉ là không biết khi đó Vương Gia đến ngủ hay đã tỉnh giấc. Nếu như tỉnh, ngài ấy biết mình liên tục nhìn chằm chằm ngài ấy, vậy thì thật xấu hổ quá đi.

Tống Ứng Diêu trong đầu xoắn xuýt, kết quả lại bị Phương Đàn phát hiện, nàng đột nhiên mở mắt ra hỏi: “Đang suy nghĩ gì?”

Tống Ứng Diêu cuống quít dời ánh mắt, xoay người đưa lưng về phíaPhương Đàn, trong lòng bất nhất nói rằng: “Không có gì“. Đây là thứ bao nhiêu rồi, nàng chỉ cần nghĩ chuyện gì là sẽ bị Vương Gia phát hiện, lẽ nào Vương Gia là có độc tâm thuật sao? Hay chính mình biểu hiện quá rõ ràng, vừa nhìn liền biết mình đang suy nghĩ gì. Tống Ứng Diêu mờ mịt đưa tay nặn nặn gò má mình, có sao?

Phương Đàn ti hí mắt hỏi: “Còn chưa ngủ sao?”

“Ngủ không được.” Tống Ứng Diêu ấp úng giải thích.

Phương Đàn bất đắc dĩ nhếch miệng, từ phía sau lưng ôm lấy hông của nàng, nhẹ giọng: “Nàng muốn nhìn ta thì cứ nhìn, có gì đâu mà thẹn thùng”

https://thuviensach.vn

“Có thật không?” Tống Ứng Diêu lập tức xoay người lại hỏi, bởi vì động tác quá nhanh, Phương Đàn không kịp lùi về sau, trán của nàng suýt chút nữa va vào cằm Phương Đàn. Nàng nuốt nước miếng, hỏi lần nữa “Có thật không?”

Phương Đàn nhắm mắt lại, gật gù cho phép nàng.

Tống Ứng Diêu trừng trừng nhìn Phương Đàn, bất luận nhìn thế nào cũng nhìn không đủ, chỉ cần Vương Gia ở bên cạnh nàng, nàng nghĩ muốn chạm chạm, muốn sờ mò, muốn xoa bóp, muốn hôn nhẹ, mà nhìn chưa chắc gì đã thỏa mãn. Tống Ứng Diêu nghĩ như vậy, cũng là làm như vậy.

Tống Ứng Diêu hướng thân mình hôn lên gò má của Phương Đàn, nhẹ nhàng hít vài một hơn, a, gò má Vương gia thật thơm a, nhẵn mịn, non mềm như trứng gà vừa bốc vỏ, không nhịn được khẽ cắn hai lần. Phương Đàn cũng không phản kháng, tùy ý nàng ở trên mặt mình muốn làm gì thì làm. Tống Ứng Diêu càng ngày càng lớn mật, tìm môi Phương Đàn chậm rãi dời qua đi, đầu lưỡi không cẩn thận chạm vào da Phương Đàn.

Phương Đàn mẫn cảm mở mắt ra, Tống Ứng Diêu sợ hãi lập tức co người về phía sau, ánh mắt rụt rè nhìn Phương Đàn: “Cắn đau Vương Gia à.”

Phương Đàn cười lay đầu, một lần nữa nhắm mắt lại ôm nàng: “Không có chuyện gì, rất thoải mái đây”

Tống Ứng Diêu chợt nhớ đến điều gì đó nhưng nàng không có mặt mũi nào dám nói ra. Nàng đánh bạo ám chỉ: “Vương Gia, chúng ta đã lâu không có...” Lời còn chưa nói hết, cũng cảm giác được lỗ tai của mình nóng bừng bừng.

Phương Đàn mở mắt, không rõ nguyên nhân, nhìn nàng: “Không có gì?”

https://thuviensach.vn

“Chính là...” Tống Ứng Diêu thấp mi xoắn xuýt, trong đầu lựa lời để nói làm sao cho không cần phải quá trắng trợn mà Vương gia nghe xong có thể hiểu đây? Nàng còn chưa nghĩ ra, thấy Vương gia thâm thúy nhìn mình, lập tức tất cả dũng khí đều tiêu tán, ai oán thở một hơi đem hết nhiệt tình thu vào trong chăn, giọng ồm ồm: “Không có gì.”

Không phải nói nam tử đối với những việc này đều rất nóng lòng hay sao, Vương Gia của nàng làm sao lại không giống người khác, mỗi lần đều là nàng chủ động. Trong trí nhớ, hai người làm chuyện kia chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà dường như chỉ là hai lần, lúc đó nàng toàn lâm vào cảnh say sưa. Bây giờ sinh hài tử vẫn chưa thích hợp, nàng biết, thế nhưng chuyện như vậy cũng không thể kìm nén, rất hại thân.

Phương Đàn ánh mắt phức tạp nhìn nàng, kỳ thực Tống Ứng Diêu mong muốn thân mật là chuyện rất bình thường, nàng vẫn nghĩ mình là nam tử, là chồng của nàng. Mà đã là chồng, chuyện quan hệ là chuyện đương nhiên, không cần nàng ấy phải mở miệng, mình phải có nghĩa vụ yêu thương thê tử. Nam tử bình thường nếu như không muốn cùng thê tử của mình làm những chuyện này, không phải thân thể có vấn đề thì chính là bên ngoài có người khác. Tống Ứng Diêu đơn thuần, nàng không biết những suy nghĩ ác tâm này. Nàng chỉ cho rằng Vương Gia của nàng vì không muốn sinh hài tử nên mới cố nén.

Là mình sai chứ không phải lỗi Tống Ứng Diêu, tất cả chỉ vì mình là nữ tử, mình không cách nào yêu thương nàng, là mình đã lừa dối nàng.

Hiện tại Phương Đàn không có cách nào, chỉ cố chấp giả vờ không hiểu ý tứ Tống Ứng Diêu, nói rằng: “Ngủ đi, ngày mai còn dậy sớm”

Trong chăn truyền đến giọng nói Tống Ứng Diêu rất nhỏ: “Vương Gia có thể hay không hôn thiếp một chút”

https://thuviensach.vn

Nếu không phải đêm khuya yên tĩnh, âm thanh gì cũng có thể nghe thấy, Phương Đàn nói không chừng đã bỏ sót câu nói này của Tống Ứng Diêu.

Phương Đàn nghe vậy dốc lòng đùa cợt nàng, cố ý nhỏ giọng: “Được”

Lúc này đến phiên Tống Ứng Diêu không nghe thấy lời của Phương Đàn, từ trong chăn ngẩng đầu lên, hỏi: “Cái gì.” Lời còn chưa dứt miệng liền bị lấp kín, hết thảy nghi vấn trong khoảnh khắc tan thành mây khói.

Môi lẫn nhau dán chặt, nghiền ép, ma sát, khơi gợi nơi sâu xa ngọt ngào. Hàm răng mỗi một lần vô ý va chạm, cũng có thể cảm giác được sự say mê mông muội.

Sau khi cạy mở hàm răng, hai cái lưỡi cấp tốc quấn quýt lấy nhau, truy đuổi lẫn nhau, dụ dỗ, liếm láp, trùng điệp, lúc nhẫn lúc thô, bất kể là tĩnh hay động đều có thể làm người ta thần hồn điên đảo, khiến người ta hãm sâu trong đó, vì nó mà si mê không cách nào tự kiềm chế.

Phương Đàn nhẹ nhàng thở ra, bên tai của nàng ám muội: “Bản vương rất thích”

A, Vương Gia lại đang bắt nạt nàng, Tống Ứng Diêu mặt đỏ tim đập thở gấp, trong đầu không tự chủ được lóe lên ý niệm như vậy. Suy nghĩ mấy phút trước đã bị nàng quăng lên chín tầng mây. Nàng tuy rằng khát vọng cùng Vương Gia có thể thiên trường địa cửu cùng nhau, nhưng nếu thời gian tươi đẹp chỉ dừng lại lúc này, nàng cũng không hề oán hận.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 55

Đối với Phương Đàn mà nói, bất kể là một cái ôm ấp hay là một cái hôn, chỉ cần có thể làm cho trong lòng Tống Ứng Diêu cảm thấy an ủi, chỉ cần làm cho Tống Ứng Diêu cảm giác được rằng Vương Gia của nàng không phải không yêu nàng thì cho dù làm bất cứ chuyện gì Phương Đàn cũng chấp nhận.

Hiện tại Phương Đàn chỉ có thể cho nàng ấy được như vậy, nhiều hơn nữa không phải nàng không muốn mà là nàng sợ nàng làm không được.

Sáng sớm hôm sau mọi người trở lại kinh thành. Khi đó thời gian vẫn còn sớm, trời chỉ vừa hừng đông vẫn còn mờ mịt, sương mù mông lung, khí lạnh tràn ngập nơi nơi. Quầy hàng hai bên đường phố còn chưa mở cửa, khe cửa lộ ra ánh sáng hiu hắt chứng tỏ chủ các quầy hàng đã dậy từ sớm chuẩn bị khai trương. Đường không bóng người, từ đầu đường đến cuối đường một mảng yên tĩnh. Một đội xe ngựa nhanh chóng chạy trên mặt đường, vòng quanh bánh xe làm thức tỉnh bao nhiêu người còn đang say mê giấc mộng vàng.

Đến trước cửa vương phủ, Phương Đại đã có mặt ở đó chờ hồi lâu. Thấy xe ngựa đến, chưa kịp đình ổn liền vội vã chạy lên phía trước cung kính: “Vương Gia”

Người đánh xe cho xe ngựa bình ổn, từ trên xe nhảy xuống thả một cây thang bên hông xe. Sau đó màn xe được nhấc lên, Phương Đàn từ trong xe ngựa đi ra nhìn thấy cửa vương phủ quen thuộc cùng các hạ nhân đã sớm chờ đợi, bèn kinh ngạc hỏi: “Phương thúc, làm sao sớm vậy?”

https://thuviensach.vn

Phương Đại mừng tít mắt: “Nghe vương gia hôm nay trở về, lão nô sớm đã chờ ở đây”

Phương Đàn quan tâm: “Buổi sáng trời lạnh, đối với thân thể của thúc không được tốt, sau này đừng dậy sớm như vậy nữa”

“Vâng, vâng, Vương Gia đã trở về, lão nô liền không cần dậy sớm nữa” Phương Đại thụ sủng nhược kinh, trên mặt toát ra nét cười vui vẻ, râu mép trên môi run lên mấy lần. Lão ngoài miệng nói như vậy, nhưng Phương Đàn biết lần sau nàng có xuất hành đi đâu, lúc trở lại lão ấy nhất định sẽ lại chờ như thế.

“Vương Gia, Vương phi đâu?” Phương Đại liếc nhìn mặt sau xe ngựa hỏi. Thời điểm Vương phi rời khỏi phủ lão có biết đến. Vì thế khi không thấy Vương phi xuất hiện, lão có chút không yên lòng.

Lời còn chưa dứt, Tống Ứng Diêu từ trong xe ngựa đi ra, tôn kính chào hỏi: “Phương thúc”

“A” Phương Đại vô cùng phấn khởi đáp một tiếng, hắn không nghĩ tới Vương Gia cùng Vương phi lại ngồi chung xe ngựa trở về, có chút giật mình, nhưng đối với việc Vương Gia cùng Vương phi ân ái, lão lại thích nghe ngóng nhất: “Vương Gia và Vương phi đều trở về là tốt rồi.”

Phương Đàn thấy Tống Ứng Diêu đi ra, xoay người quay về giúp nàng choàng áo: “Nàng có lạnh không?” Không quan tâm chút nào ánh mắt của người khác.

Trước mặt mọi người được Vương Gia ôn nhu như vậy, Tống Ứng Diêu thật ngại, xấu hổ lắc đầu: “Thiếp không lạnh.” Mùa xuân sắp trôi qua, khí trời dần dần biến nhiệt, tuy rằng buổi sáng vẫn còn chút hàn khí, thế nhưng cũng không đến nỗi lạnh lắm. Mọi người bắt đầu mặc ít y phục trên người, ngay cả áo choàng đều là do Phương Đàn khoác thêm cho nàng, nếu không phải vậy nàng cũng chỉ mặc mỏng manh vài ba cái xiêm y.

https://thuviensach.vn

Phương Đại mang tình yêu của Vương Gia đối với Vương phi ghi vào trong mắt, trong lòng cảm giác sâu sắc vui mừng. Lão dùng ánh mắt trân trọng nhìn hai người bọn họ, càng nhìn càng cảm thấy hai người xứng đôi, đứng chung một chỗ liền như Kim đồng Ngọc nữ, vung tay nhấc chân đều mang theo ý tứ hòa hợp phượng loan.

Vương Gia xuống xe ngựa trước, Vương phi cũng cất bước theo sau, lão định xoay người lại dìu Vương phi, mà Vương phi một tay đặt trong lòng bàn tay Vương Gia, một tay nhấc váy cẩn thận bước xuống.

Khi Vương phi bước xuống, tay còn lại của Vương Gia cũng che chở cho nàng, đôi mắt không rời bước chân của nàng, chỉ lo Vương phi vấp phải váy dài trượt ngã. Sau khi hai người bước xuống lại ngọt ngào nhìn nhau nở nụ cười, từ trong mắt của hai người chỉ có bóng dáng đối phương, không hề tồn tại một người nào khác.

Ai nha ai nha, hình ảnh quá đẹp, lão già ta ở đây thật phá hỏng phong cảnh, có muốn hay không lão tạm thời tránh ra một chút.

“Chúng ta vào đi thôi.” Phương Đàn nói với Tống Ứng Diêu.

“Đúng rồi, Vương Gia Vương phi mau vào đi“. Phương Đại phục hồi tinh thần, khom lưng nói.

“Khoảng thời gian này vương phủ có chuyện gì không?” Phương Đàn đỡ tay Tống Ứng Diêu, chuyển hướng vào trong vương phủ đi tới, vừa đi vừa hỏi Phương Đại.

Phương Đại ở bên cạnh suy nghĩ: “Không có chuyện gì lớn, chỉ có mấy đại thần thỉnh thoảng sẽ phái hạ nhân đến hỏi Vương Gia đã về hay chưa”

“Ừ” Phương Đàn chớp mi: “Bọn họ có chuyện gì không?”

https://thuviensach.vn

“Bọn họ phái người đến nhưng không có nói gì thêm. Chỉ nói lão nô khi nào Vương Gia về thì phái người sang quý phủ bọn họ thông báo một tiếng.”

“Vị đại thần nào phái người tới?” Phương Đàn hỏi.

“Có Thượng thư bộ Lễ...” Phương Đại nói ra danh tính mấy vị đại nhân. Phương Đàn nhớ kỹ từng tên chuẩn bị chờ khi mình rảnh rỗi sẽ hẹn gặp sau.

Phương Đại nói xong, bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, nghiêng nghiêng thân thể nhìn Tống Ứng Diêu nói: “Còn có bên nhà mẹ ruột Vương phi cũng phái người lại đây thăm hỏi, có hỏi là Vương phi có thể về thăm nhà một chuyến hay không, bằng không để choTống phu nhân sang đây gặp gỡ Vương phi cũng được.”

“Vậy à” Phương Đàn ở trên bậc thang bước xuống, nghiêng đầu sang nhìn Tống Ứng Diêu, lại quay lại nhìn Phương Đại.”Có chuyện gì không?”

“Chỉ là người nhà mong nhớ Vương phi mà thôi.” Phương Đại tiếp tục: “Lão nô nghĩ, Vương phi cùng Vương Gia cùng đi Giang Nam cũng không biết bao lâu mới về, vì thế đã tạm thời từ chối.” Phương Đàn sáng tỏ gật gù, lão lại chuyển hướng sang Tống Ứng Diêu bên kia nói rằng: “Vương phi muốn trở về hay là mời Tống phu nhân sang để lão nô sắp xếp thiếp mời”

Phương Đàn nhìn về phía Tống Ứng Diêu thấy nàng có ý muốn nghe ý kiến của mình, liền cười: “Nhạc gia lâu như vậy không nhận được tin tức của nàng, nhất định là lo lắng, nàng muốn về hay là muốn để Tống phu nhân đến vương phủ?”

Tống Ứng Diêu suy nghĩ một chút: “Thiếp muốn trở về”

Phương Đàn thong thả nói rằng “Nếu muốn về thì cứ về. Rời đi kinh thành lâu như vậy rồi, về thăm nhà cũng là chuyện phải làm”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu mơ hồ đoán được lúc này về sẽ gặp phải chuyện gì. Nàng đã gả cho Vương Gia gần một năm, lúc trước còn chưa gả nàng đã đáp ứng nói giúp cho phụ thân, đến nay chậm chạp vẫn chưa có động tĩnh, theo tính tình của phụ thân hẳn là đã cuống lên. Kéo dài đến lúc này mới lại đây hỏi dò, có lẽ là do mẫu thân khuyên can.

Còn có lời mẫu thân căn dặn khắc ghi trong tâm, nàng không cách nào nói cho bà biết chuyện của nàng và Vương Gia hiện tại, cũng không thể giải thích vì sao đến bây giờ nàng còn chưa mang thai, chẳng lẽ nói với mẫu thân rằng thân thể của mình có vấn đề hay phải nói thân thể Vương Gia có vấn đề, nhưng rõ ràng phu thê hai người thân thể đều rất khỏe mạnh.

“Làm sao?” Phương Đàn thấy Tống Ứng Diêu nét mặt thất lạc, nghi hoặc hỏi.

Tống Ứng Diêu lắc đầu: “Không có chuyện gì” Lông mày như trước ngưng tụ

Phương Đàn suy tư một trận: “Bằng không bản vương cùng nàng trở về”

Tống Ứng Diêu nghe vậy vội vã lắc đầu: “Vương Gia vừa mới trở về, bận bịu rất nhiều việc, làm sao có thể vì thần thiếp lãng phí thời gian, thần thiếp một mình về nhà là được rồi.”

Phương Đàn nghĩ đến biện pháp lưỡng toàn hơn: “Bằng không để Tống phu nhân đến vương phủ ở mấy ngày đi, để bản vương cũng kính hiếu đạo.” Trong tính toán của nàng, Tống Ứng Diêu về nhà là vì Tống phu nhân và Tống Bằng Trình. Tống Bằng Trình hiện sự nghiệp học hành đang bề bộn không có ở Tống phủ, như vậy nàng ấy về nhà chính là vì thương nhớ Tống phu nhân, như vậy cứ mang Tống phu nhân sang vương phủ ở thì có cái gì không được, còn có thể làm cho hai mẹ con họ vui vẽ một quãng thời gian.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu lông mày hơi động, mừng rỡ như điên: “Vương Gia có thật không?” Nàng mong đợi sẽ có thời gian ở cùng mẫu thân nhiều hơn.

Phương Đàn vòng tay sau lưng ôm eo của nàng cười: “Ta có thể gạt nàng sao?”

Tống Ứng Diêu cười đáng yêu: “Thiếp tin tưởng Vương Gia.”

Phương Đàn chuyển sang hướng Phương Đại: “Phương thúc...”

Nàng chưa kịp nói hết lời, Phương Đại đã tiếp: “Lão nô biết rồi, lão nô lập tức phái người đi Tống phủ đưa thiếp mời.”

Phương Đàn hài lòng nói với Tống Ứng Diêu: “Những chuyện khác chúng ta đi hãy nói.”

Tống Ứng Diêu đáp: “Được.” Hai người đồng thời cất bước vào cửa.

Phương Đàn lại hỏi Phương Đại: “Thái phi có khỏe không?”

Phương Đại đang định trả lời thì nhìn thấy a hoàn hầu hạ Thái phi đang dìu Thái phi đứng ở hàng lang, lão liền đem lời muốn nói nuốt xuống.

A hoàn thấy bọn họ đến vội thưa khẽ vào tai Thái phi, Thái phi định thần nhìn Phương Đàn từ xa trở về, bước chân ra hiên đón nhi nữ.

Phương Đàn nhìn thấy bà ở ngay trước mắt, mừng rỡ gọi: “Mẫu phi.” Tăng nhanh tốc độ hướng Thái phi đ tới, mà Tống Ứng Diêu thì lại đi sát đằng sau Phương Đàn.

Phương Đàn đi tới từ tay a hoàn tiếp nhận tay Thái phi nắm chặt: “Mẫu phi, hài nhi trở về”

Thái phi cười mừng vui: “Trở về là tốt rồi.” Bà giơ tay vuốt mặt Phương Đàn đau lòng nói rằng: “Con gầy”

https://thuviensach.vn

“Có sao?” Phương Đàn buông một tay sờ sờ gò má của mình.

“Có.” Thái phi khẳng định.

Lúc này Tống Ứng Diêu ở một bên hành lễ: “Nhi thần tham kiến mẫu phi.”

Thái phi nghe vậy thả tay Phương Đàn ra chuyển sang nắm chặt tay Tống Ứng Diêu, liếc nhìn mặt của nàng, quan tâm: “Con cũng gầy.”

Phương Đàn ở một bên học theo giọng điệu Thái phi trêu đùa Tống Ứng Diêu: “Rất gầy”

Tống Ứng Diêu cắn môi liếc nàng một cái, mới nói với Thái phi: “Có lẽ con không quen với thời tiết Giang Nam”

“Khổ các con rồi” Bà nhìn Tống Ứng Diêu, lại nhìn sang Phương Đàn: “Mau mau nói đầu bếp hầm canh gà bồi bổ cho các con”

Tống Ứng Diêu cùng Phương Đàn đồng thanh đáp “Vâng”

“Mấy ngày liền bôn ba, các con đều mệt, nhanh vào nghỉ ngơi thật tốt một chút đi.” Thái phi thân thiết nói với hai người.

Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu hai người đi đến cùng dìu Thái Phi. Đi tới hậu viện, Phương Đại liếc nhìn tán gẫu Thái phi cùng Vương phi tán gẫu vô cùng hoan hỉ, còn Vương gia một bên không nói câu nào nhưng lại hớn hở nhìn hai người bọn họ trò chuyện. Lão ho nhẹ gây sự chú ý của Vương Gia, sau đó mới thấp giọng: “Vương Gia, lão nô có việc cùng ngài nói.”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 56

“Chuyện gì?” Phương Đàn nghi hoặc nhìn lão.

Phương Đại gật đầu với nàng biểu lộ rằng nàng không có nghe nhầm. Phương Đàn liền dừng bước lại, Thái phi cùng Tống Ứng Diêu cũng theo dừng lại, nghi hoặc xoay đầu lại nhìn nàng.

Phương Đàn cúi đầu nói với Thái phi: “Mẫu phi cùng Vương phi đi trước đi, con sẽ đến sau“. Lại ngẩng đầu lên ám chỉ với Tống Ứng Diêu một chút.

“Có chuyện gì sao?” Thái phi hỏi Phương Đàn.

“Vâng, có việc“. Phương Đàn đáp.

Thái phi nghe được câu trả lời như vậy bà liền vỗ vỗ tay Tống Ứng Diêu: “Vậy chúng ta đi trước đi”

Tống Ứng Diêu thuận theo: “Vâng“. Hai người xoay người bước đi, Phương Đàn chỉ lặng lẽ nhìn theo họ còn nghe thoang thoảng bên tai Thái phi nói với Tống Ứng Diêu: “Con kể cho ta nghe chuyện con và Vương gia ở Giang Nam đi”

“Thái phi muốn nghe cái gì đây”

“Nói về phong cảnh Giang Nam đi, ai gia lúc còn trẻ cũng theo tiên hoàng đi qua, vậy mà đã hơn hai mươi năm.”

“Hơn hai mươi năm? Khi đó Vương Gia chưa sinh ra sao?”

https://thuviensach.vn

“Chưa sinh, khi đó ai gia cũng mới mười mấy tuổi, vừa vào cung không lâu, tiên hoàng liền mang theo ai gia đi Giang Nam...”

Nhìn hai người bóng lưng từ từ nhỏ dần, Phương Đàn không tự chủ nhoẻn miệng cười. Mãi đến tận khi âm thanh các nàng nhỏ dần, Phương Đàn mới hướng Phương Đại hỏi: “Chuyện gì?”

“Vương Gia không cho Thái phi biết sự tình sao?” Phương Đại có ý riêng nói.

Phương Đàn trầm mặc hồi lâu sau mới mở miệng: “Chờ sự tình qua đi, bản vương sẽ hướng mẫu phi thỉnh tội”

Phương Đàn mới vừa trở về vẫn chưa nghỉ ngơi bao lâu lại bắt đầu bận rộn.

Mấy tháng nay các nàng tuy rằng vẫn ở Giang Nam, nhưng trong triều phát sinh chuyện gì Phương Đàn cũng đều biết, không để sót việc gì, cho nên nàng không lo lắng kế hoạch của mình xuất hiện sơ hở. Nhưng dù ngay cả như vậy vẫn còn rất nhiều chuyện chờ nàng xử lý. Hiện tại tình thế ngày càng bức bách, Phương Hàng lúc nào cũng có thể ra tay với nàng, không cho cơ hội để nàng đề phòng.

Một ngày rất nhanh lại qua, đến buổi tối, Tống Ứng Diêu trong phòng ngủ chờ nàng trở về, sắp tới giờ hợi mà Phương Đàn vẫn chưa về, Tống Ứng Diêu đang muốn phái người đi hỏi xem ra sao thì gặp a hoàn do Phương Đàn phái trở về. A hoàng hướng nàng bẩm báo: “Vương Gia phái nô tỳ đến nói với Vương phi để Vương phi sớm nghỉ ngơi, không cần chờ Vương gia”

“Vương Gia làm sao không về?” Tống Ứng Diêu hỏi.

A hoàng giải thích: “Vương Gia đang bận bịu nên không có thời gian trở về”

https://thuviensach.vn

“Vậy ngài ấy sẽ về muộn sao?” Tống Ứng Diêu hỏi.

“Nô tỳ không biết.”

“Ừ, bản phi biết rồi, ngươi lui xuống đi.” Tất nhiên Phương Đàn sẽ phái người đến thông báo, không để cho nàng phải chờ đợi, chính là có thể sẽ không trở về. Nhất định lại là đang bận quốc sự, nàng không thể làm gì đành thở dài, Vương Gia một lòng vì bách tính vì quốc gia, hoàng thượng thế nhưng vẫn không tín nhiệm ngài ấy.

Nàng chợt nhớ tới một chuyện nên gọi a hoàn trở lại.

A hoàn dừng bước, xoay người hỏi: “Vương phi còn có chuyện gì sao?”

Tống Ứng Diêu dặn dò: “Ngươi nhớ phải nhắc nhở Vương Gia nghỉ sớm, quý trọng thân thể của mình. Nước trà cùng điểm tâm phải luôn chuẩn bị, vạn nhất Vương Gia đói sẽ có cái mà ăn”

A hoàn cung kính thi lễ: “Nô tỳ biết rồi, Vương phi còn dặn dò chuyện gì nữa không?”

Tống Ứng Diêu lắc đầu: “Không còn, ngươi đi đi.”

“Vâng.”

A hoàn đi rồi Tống Ứng Diêu trở phòng đóng cửa, thay đổi quần áo, tắt đèn nằm trên giường. Trong lòng không ngừng lo lắng cho Phương Đàn, buổi tối trời giá rét không biết Vương Gia có cảm lạnh hay không? Lúc khát nước sợ a hoàn không kịp thời bưng trà? Nửa đêm đói bụng làm sao bây giờ? Buổi tối có thể hay không đá tung chăn? Có thể hay không bị sái cổ?

Nàng ở trên giường trở mình, trong lòng yên lặng nhớ nhung, Vương Gia ngủ vẫn luôn rất tĩnh, những chuyện như thế làm sao xảy ra, chính mình lo

https://thuviensach.vn

xa quá rồi. Nàng biết những vấn đề này quá nửa là nàng tự tìm phiền não, nhưng nàng vẫn là không ngừng được mong nhớ. Vương Gia không có nàng bên cạnh, ngài ấy có ngủ ngon không? Có vẻ như... hai người nếu không ngủ cùng nhau, người bị mất ngủ chỉ là nàng.

Cứ như vậy Tống Ứng Diêu nằm suy nghĩ lung tung, nàng cảm giác được mắt của mình càng ngày càng nặng, nhắm lại mở ra càng lúc càng gian nan, cuối cùng nàng vẫn chịu không nổi cơn buồn ngủ kéo đến mới nặng nề an giấc.

Mở mắt lần nữa đã là sáng sớm ngày hôm sau. Tống Ứng Diêu lơ mơ tỉnh dậy, ánh mắt mệt mỏi nhìn nóc giường, trong đầu trống rỗng, trời đã sáng rồi sao? Làm sao nhanh vậy, không phải mới vừa trời tối hay sao? Vừa nãy mình nằm mơ là thật hay giả? Bỗng nhiên nàng từ trên giường bật dậy, Vương Gia trở về rồi sao?

Thấy Tống Ứng Diêu tỉnh dậy trong hoảng hốt, Phương Đàn bị dọa đến sốc rồi, không biết nguyên do gì mới hỏi: “Làm sao vậy? Thấy ác mộng sao?” Nhìn nàng tóc may ướt sượt, không khỏi đau lòng giơ tay sờ trán của nàng: “Làm sao đầu đầy mồ hôi?”

Tống Ứng Diêu nghe giọng nói, sững sờ nhìn Phương Đàn.

Phương Đàn đối diện với ánh mắt trống không của Tống Ứng Diêu, căng thẳng trong lòng, đem nàng kéo vào trong ngực: “Nằm mộng thấy cái gì đáng sợ sao? Đừng sợ, có bản vương ở đây”

Tống Ứng Diêu ánh mắt từ từ bình tĩnh, nghe được câu hỏi của Phương Đàn nàng vùi đầu vào trong ngực của Vương gia ghì chặt vạt áo của ngài ấy, nhỏ giọng: “Vẫn còn sống, thật tốt.” Thanh âm nhỏ bé, ngay cả Phương Đàn ngồi bên cạnh nàng cũng nghe không rõ ràng: “Nàng nói gì?”

Tống Ứng Diêu lắc đầu, gò má áp vào cổ áo Phương Đàn, Phương Đàn hôm nay mặc ngoại sam đỏ tía. Nàng nhớ Vương Gia bình thường chỉ mặc

https://thuviensach.vn

y phục nhạt màu, trừ phi có trường hợp vô cùng quan trọng cần phải lễ phục, bằng không rất ít khi mặc quần áo màu sắc đậm đà.

Nàng từ lồng ngực Phương Đàn ngồi dậy, trên dưới tỉ mỉ ngắm nhìn Vương Gia, chỉ thấy Vương Gia trên người mặc lễ phục, đai lưng đổi thành bạch ngọc, bên eo buộc vào hai khối tua vàng. Tóc như trước sơ cẩn thận tỉ mỉ, đội quan mũ chỉnh tề chỉ sử dụng khi thượng triều. Nàng nghi ngờ: "Vương Gia thay triều phục muốn đi đâu?"

Phương Đàn thấy nàng không có chuyện gì, lòng cũng cảm thấy an tâm, cười nói: "Nàng quên sao? Hôm nay ta phải vào triều"

Tống Ứng Diêu nhíu mày: "Nhanh như vậy? Không nghỉ ngơi thêm mấy ngày sao?"

Phương Đàn bất đắc dĩ cười: "Hoàng thượng yêu cầu, bản vương cũng không có cách nào."

Tống Ứng Diêu bất mãn lầm rầm: "Hoàng thượng luôn như vậy, làm khó dễ Vương Gia."

Phương Đàn chỉ cười cợt, cũng không ngăn cản nàng nói oán giận Phương Hàng, cũng không sợ người ngoài nghe được.

"Vương Gia sao không gọi thần thiếp dậy thay y phục cho ngài?"

"Y phục nlà bản vương chính mình mặc, bản vương lúc trở về thấy nàng đang ngủ say nên không đành lòng đánh thức nàng"

"Lần sau Vương Gia nhất định phải gọi ta dậy" Tống Ứng Diêu ảo não, nàng tại sao có thể ngủ như heo, ngay cả Vương Gia trở về cũng không biết.

https://thuviensach.vn

“Được.” Phương Đàn thuận miệng đồng ý, cũng chưa hề đem yêu cầu của nàng để trong lòng.

Tống Ứng Diêu nhìn đôi mắt Phương Đàn thâm đen, đau lòng hỏi: “Vương Gia đêm qua khi nào ngủ? Sáng sớm khi nào dậy?”

“Hả?” Phương Đàn bất tri bất giác đáp, do dự một lát: “Giờ sửu ngủ, giờ dần dậy.”

“Sao?” Tống Ứng Diêu thấy nàng do dự, liền ngờ vực nhìn nàng.

Phương Đàn mặt không đỏ tim không đập nói dối: “Bản vương cũng không biết chuẩn xác thời gian, đại khái là tầm giờ đó“. Kỳ thực nàng đêm không ngủ, sợ Tống Ứng Diêu lo lắng mới không nói ra.

“Vậy Vương Gia chỉ ngủ có hai canh giờ?”

“Ừ”

“Vương Gia cực khổ”

Phương Đàn khuôn mặt tươi cười dịu dàng vừa định nói chuyện thì cửa phòng ngủ đã truyền đến giọng a hoàn bên ngoài: “Vương Gia còn phải vào triều.”

“Bản vương đến ngay“. Phương Đàn thuận miệng đáp một tiếng, ánh mắt như trước không nhúc nhích nhìn chằm chằm gương mặt Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu bị nàng nhìn đến mắc cỡ, dời tầm mắt đến trán Phương Đàn, giơ tay vuốt nhẹ dịu dàng: “Ngài đi đi”

Phương Đàn nắm chặt tay nàng: “Để bản vương nhìn nàng thêm một lát.”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu mặt ửng hồng: “Thiếp có gì đáng xem, Vương Gia không phải mỗi ngày đều nhìn thấy đó sao.”

Phương Đàn nhìn không chớp mắt, ngữ khí chầm chậm: “Chỉ là ngày hôm nay lạ kỳ muốn nhìn thêm”

Tống Ứng Diêu cảm thấy vương gia có chút lạ, nhưng không nói ra được lạ chỗ nào: “Vương gia đừng nhìn nữa mà. Hoán Sơn bọn họ còn bên ngoài chờ Vương Gia đó”

Phương Đàn không phản đối: “Không vội, để bọn họ chờ.”

Tống Ứng Diêu cho rằng Vương Gia lại muốn trêu mình, nhếch miệng lên, khuynh thân về phía trước hôn vào má Phương Đàn: “Được chưa, nhanh đi vào triều.” Thấy nàng lộ ra bộ dáng bất đắc dĩ, lại không nhịn được nở nụ cười.

Phương Đàn chưa từng dự liệu Tống Ứng Diêu sẽ chủ động hôn nàng, kinh ngạc giương hai mắt, Tống Ứng Diêu hôn xong rồi nàng mới phản ứng, lại muốn thêm nữa nói: “Còn chưa đủ.”

Tống Ứng Diêu bĩu môi căm giận: “Cái kia, Vương Gia còn muốn thế nào?”

Phương Đàn thấp giọng ghé sát tai nàng: “Bản vương muốn nàng... mà thôi.” Hai chữ cuối cùng vừa nói ra khỏi miệng, một nụ hôn cực nóng rơi xuống vành tai và cổ Tống Ứng Diêu. Nàng sợ ngứa hơi co lại, lại bị bàn tay của ai kia ngăn cản đành ngẩng đầu lên chịu từng trận hôn nồng nhiệt rớt xuống như mưa.

Phương Đàn từ cổ Tống Ứng Diêu dời ra, bốn mắt tình tứ nhìn nhau, chỉ thấy mỗi bóng hình đối phương trong đáy mắt, còn có tình yêu say đắm cùng mê ly.

https://thuviensach.vn

Phảng phất tâm linh tương thông, Phương Đàn hất cằm lên, Tống Ứng Diêu cúi đầu, nụ hôn rơi xuống trán, lại từ cái trán rơi xuống sống mũi, khóe miệng. Tống Ứng Diêu cánh tay vòng lên cổ Phương Đàn, Phương Đàn thuận thế đưa bàn tay ôm eo của nàng kéo nàng gần hơn, hai người càng thiếp càng gần, mí mắt chậm rãi đóng lại, môi dán lên môi.

Hô hấp của hai người dần dần loạn nhịp, Phương Đàn vừa rời môi Tống Ứng Diêu nhưng vẫn còn luyến tiếc. Bỗng một tiếng gõ cửa lại không đúng lúc vang lên, bên ngoài a hoàn vội vã gọi: “Vương Gia đã trễ“. Bầu không khí ám muội nhất thời tiêu tan vô ảnh.

Tống Ứng Diêu đỏ mặt đẩy Phương Đàn ra, Phương Đàn bị nàng này đẩy một cái liền thanh tỉnh lại, trong lòng thở dài một hơi. Yên lặng thu hồi bàn tay đã bắt đầu luồn vào trong, che giấu sự nuối tiếc, hướng phía ngoài trả lời: “Lập tức ra liền”

Phương Đàn đặt một tay lên vai Tống Ứng Diêu: “Nàng ngủ tiếp đi, trời vẫn còn sớm“. Nàng im lặng không dám đề cập đến cảm xúc ma xui quỷ ám lúc nãy.

“Thiếp biết rồi.” Tống Ứng Diêu gật đầu, thuận theo nằm xuống.

Phương Đàn giúp nàng cẩn thận kéo góc chăn, lại cúi người hôn lên môi nàng ôn nhu dặn dò: “Chờ ta trở về”

Tống Ứng Diêu nắm chặt chăn trong tay đem nó che kín gương mặt mình khẽ gật đầu từ trong chăn trả lời: “Vâng”

Phương Đàn ngay trước mặt Tống Ứng Diêu chỉnh chang quần áo, từ giã nàng vào triều.

Tống Ứng Diêu một mình trong phòng ngủ, không khỏi ão não, hiếm thấy có một lần Vương Gia muốn nàng nhưng lại bị người ta quấy rối.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 57

Phương Đàn ngồi kiệu tiến vào cung, đi được một đoạn Hoán Sơn để ý thấy bốn phía ngoại trừ hắn cùng kiệu phu thì bên ngoài không có người khác, hắn kề sát bệ cửa sổ gõ gõ, thấp giọng hướng vào bên trong kiệu: "Vương Gia có gì đó không đúng." Bởi vì kiệu phu đều là người của mình nên hắn không mấy lo lắng.

Phương Đàn trong kiệu đáp lại: "Sao vậy?"

Hoán Sơn cảnh giác dò xét xung quanh, sau đó mới nói với Phương Đàn: "Trong hoàng cung thủ vệ thật giống như thay đổi nhiều"

Dọc theo con đường chưa đến nửa khắc là đã gặp một đội thị vệ đeo đao tuần tra đi qua, hơn nữa mỗi một khúc quanh đều có hai, ba thủ vệ canh giữ, mỗi thủ vệ nét mặt nghiêm trang như gặp đại địch. Đây là điều mà thường ngày không có, Hoán Sơn cảm thấy hoàng cung hôm nay thật không bình thường.

Bên trong kiệu truyền ra âm thanh của Phương Đàn trầm thấp: "Ngươi cũng phát hiện." Nàng tuy rằng ở trong kiệu, màn kiệu chặn tầm nhìn của nàng, thế nhưng thính giác lại cực kỳ nhạy bén, từ trong kiệu thỉnh thoảng nghe được tiếng bước chân cực kỳ nghiêm túc đi qua, nàng cũng phát hiện ra điều không đúng, thường ngày con đường vào triều hầu như không có người nào đi, hôm nay đột nhiên sao lại náo nhiệt.

"Đúng thế." Hoán Sơn đáp, hắn có dự cảm không tốt, nhíu chặt mày: "Có thể hay không hoàng thượng đã biết rồi?"

https://thuviensach.vn

“Không biết nữa” Phương Đàn trong đầu dự liệu: “Nếu hắn phát hiện thì sẽ không đợi đến bây giờ” Phương Hàng hận không thể trừ khử nàng hắn mới an tâm, nếu như biết sớm chỉ sợ hắn đã động thủ từ lâu.

“Nhưng cũng không thể không đề phòng.” Hoán Sơn sầu lo.

Phương Đàn cũng nghĩ như vậy nên hướng Hoán Sơn phân phó: “Ngươi đi sắp xếp đi”

“Vâng.” Hoán Sơn đáp một tiếng, sau đó Phương Đàn không nghe thấy tiếng của hắn nữa.

Cỗ kiệu còn chưa đến Kim Loan điện, Hoán Sơn đã nhanh chóng trở về, vẫn lại tiếp tục gõ cửa sổ thấp giọng báo lại: “Vương Gia an bài xong rồi, nhưng có ngoài ý muốn một chút, Hình tướng quân bọn họ sẽ lập tức tìm thời cơ tiến vào.” Hắn không nghe Phương Đàn trả lời nhưng hắn biết Vương Gia đã nghe rồi.

Bên trong Kim Loan điện vẫn như mọi ngày, ánh mắt Phương Hàng nhìn qua một vòng, quả nhiên trong đám đại thần xuất hiện người mà hắn cảm thấy chướng mắt hết sức. Bất quá nghĩ chỉ cần qua hết hôm nay, hắn không cần nhìn thấy y nữa, hắn nhịn không được mừng tít mắt, vì không để cho người khác phát hiện tâm tình của mình, hắn ho nhẹ một tiếng đè nén sự sung sướng trong lòng.

Thạch Tu đứng hầu bên cạnh nghe thấy tiếng ho khan mở lời hỏi: “Hoàng thượng muốn uống trà không?”

Phương Hàng khoát tay ra hiệu không cần, Thạch Tu yên tĩnh lui xuống.

Phương Hàng thu hồi ánh mắt, làm bộ cúi đầu xem tấu chương, kì thực đôi mắt chuyển động hỏi: “Nghe nói Thành vương hôm qua đã về kinh?”

https://thuviensach.vn

Thạch Tu cất bước đến bên cạnh tươi cười: “Thưa hoàng thượng, Thành vương đã về”

Phương Hàng theo lời của hắn hỏi: “Hôm nay vì sao không có nhìn thấy hắn đâu?” Thạch Tu ngẩng đầu muốn gọi Phương Đàn.

Phương Đàn từ đội ngũ bên dưới đứng dậy, đúng mực hành lễ: “Thần tham kiến hoàng thượng”

Phương Hàng hững hờ ngước mặt liếc nhìn nàng: “Lần này khoa cử Thành vương có hoàn thành nhiệm vụ không?”

Phương Đàn từ trong tay áo móc ra một quyển tấu chương dâng lên: “Bẩm hoàng thượng, thần đã xem ghi chép lại sự tình tại Giang Nam tất cả bên trong bản tấu chương, xin hoàng thượng xem qua”

Thạch Tu từ bên cạnh long ỷ Phương Hàng đi xuống tiếp nhận tấu chương trong tay Phương Đàn, sau đó lại đi trở về mang tấu chương giao cho Phương Hàng: “Hoàng thượng” Âm thầm nháy mắt với Phương Hàng ra hiệu.

Phương Hàng cầm lấy tấu chương trong tay mở ra nhìn qua cười lạnh: “Trẫm nghe nói ngươi ở Giang Nam làm không ít chuyện tốt a.”

Phương Đàn căng thẳng trong lòng, giả vờ không biết trả lời: “Hoàng thượng đây là ý gì? Là thần làm gì sai lầm sao?”

“Ngươi nói xem?” Phương Hàng liếc nhìn nàng hỏi ngược lại, trên mặt mang theo vẻ tức giận: “Ngươi có phải là còn có chuyện gạt trẫm”

“Thần không biết, xin hoàng thượng gợi ý.” Phương Đàn cau mày.

“Lớn mật” Phương Hàng cầm tấu chương vỗ bàn nổi giận: “Ngươi còn dám lừa gạt trẫm! Ngươi có biết đây là tội khi quân!”

https://thuviensach.vn

Các đại thần có mặt cảm thấy đột nhiên hoàng thượng lại gây khó dễ với Thành vương, hoảng sợ đồng loạt quỳ xuống: “Hoàng thượng bớt giận“. Thạch Tu cũng phụ họa cùng bọn họ quỳ xuống, toàn bộ triều đình trên chỉ còn mỗi Phương Đàn là đứng.

“Các ngươi đều quỳ xuống làm cái gì, đứng lên hết đi“. Phương Hàng nét mặt tàn nhẫn quát lớn. Các đại thần nhìn nhau, ai cũng không dám làm con kia chim đầu đàn, vạn nhất nếu đứng lên lại chọc hoàng thượng tức giận thì làm sao bây giờ, vì thế bọn họ cố nín thở chờ hoàng thượng nói thêm lần nữa.

Phương Hàng thấy bọn họ còn quỳ trên mặt đất quát to: “Còn không đứng lên! Có phải là muốn trẫm đem bọn ngươi cũng trị tội luôn không“. Các đại thần lúc này mới hoảng sợ trước sau đứng lên. Bọn họ không hiểu hoàng thượng vì sao lại nổi giận với Thành vương, Thành vương ở Giang Nam đã gây ra đại sự gì khiến hoàng thượng tức giận như vậy? Bọn họ âm thầm thủ thế nhắc người bên cạnh, sợ là khả năng có bão táp sắp đến.

“Giang Nam tuần phủ kiện cáo ngươi ở Giang Nam vơ vét máu thịt của dân, ức hiếp bách tính, tham ô nhận hối lộ, vu hại thanh quan, này có phải sự thật“. Phương Hàng đè nén cơn giận của mình, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Phương Đàn. Lời vừa nói ra, quần thần không khỏi hít vào một hơi, khó có thể tin thành vương lại làm chuyện như vậy, lẽ nào lúc trước Thành vương hiền minh đều là giả tạo sao? Vậy Vương gia ngài quả thật ngụy tạo rất giỏi.

Bất luận thật giả, Thành vương là trên vạn người dưới một người, không thể giống như bọn họ. Thiên hạ này mặc dù là của hoàng thượng, thế nhưng Thành vương muốn nắm quyền lại tính là cái gì. Chuyện này nếu như thật, hoàng thượng nhiều lắm mắng hắn vài câu cũng coi như xong, làm sao phải ra vẻ nghiêm trọng giữa triều ca như thế? Điều này khiến bọn họ lúng túng. Lẽ nào hoàng thượng đây mượn cớ để chỉnh bá quan văn võ? Muốn mượn tội tham ô trên người Thành vương chỉnh đốn kỷ cương? Các đại thần

https://thuviensach.vn

nghiền ngẫm đến khủng hoảng rồi, vội vã tự trấn định mình, dám phỏng đoán ý của quân vương cũng là tội chết.

Tống Trưng Chi đứng giữa đám quần thần càng cảm thấy đây là chuyện không thể, hắn ngu si phát hiện tình huống không đúng.

Phương Đàn biết Phương Hàng "lai giả bất thiện", đây là chuẩn bị đối phó với nàng. Nàng nếu đã dám trở về, cũng đã chuẩn bị kỹ lưỡng cùng hắn đối đầu.

Nàng cười gằn: "Có những việc này sao, thần không biết?"

Phương Hàng từ trong đống công văn mang một quyển tấu chương ném tới trước mặt Phương Đàn: "Đây là tấu sớ Giang Nam tuần phủ bẩm lên, hoàng đệ cầm xem thật kỹ đi."

Phương Đàn nhặt bảng tấu chương kia lên, tiện tay lật qua lật lại, quả nhiên như nàng sở liệu, nội dung bên trong tất cả đều là bịa đặt, vô căn cứ. Nàng xem thường đem tấu chương đóng lại: "Thần xem xong rồi"

"Hoàng đệ, cho trẫm một lời giải thích đi". Phương Hàng ngụy quân tử hỏi.

Phương Đàn nói như đinh chém sắt: "Những việc trong đó viết là giả dối, không phải sự thật, thần chưa bao giờ làm những việc này"

"Tấu chương đã đến đây rồi, còn có thể giả sao" Phương Hàng đắc ý, tiếp theo giả vờ tiếc hận: "Hoàng đệ, ngươi khiến trẫm quá thất vọng, đến nước này rồi, ngươi còn dám nguỵ biện"

Phương Đàn nét mặt không hề cảm xúc: "Hoàng thượng có gì chứng minh thần đã làm những chuyện này?"

https://thuviensach.vn

Phương Hàng dường như chỉ chờ những lời này của nàng liền phân phó người bên cạnh: “Người đâu, đem chứng cứ trình lên”

“Vâng” Tiểu thái giám theo lệnh đi ra, trong tay bê một cái khay, trên khay đặt một cái rương nhỏ.

Phương Hàng chỉ vào cái rương kia hỏi: “Hoàng đệ có thể nhận ra cái rương này?”

Phương Đàn nhìn một cái liền nhận ra cái rương kia từ đâu mà có, lại giả vờ không biết: “Thần không nhìn ra được”

“Vậy ngươi có biết Lý Thanh Nhữ?”

“Có biết.” Phương Đàn ý tứ trả lời.

Phương Hàng ý vị không rõ hừ lạnh, liếc mắt nhìn Thạch Tu. Thạch Tu nhận được lệnh đứng dậy nhắc nhở Phương Đàn: “Thành vương có còn nhớ lúc ở Giang Nam Lý Thanh Nhữ đưa cho ngài hòm bạc?”

“Ừ, thì ra là như vậy.” Phương Đàn tỏ vẻ như tỉnh ngộ, không để ý lắm hỏi: “Vậy thì như thế nào?”

Phương Hàng quả thực chỉ tiếc mài sắt không nên kim, nghiến răng nghiến lợi nhìn nàng. Chỉ nghe được giọng nàng không chút hoang mang: “Đây là khi thần ở Giang Nam, Lý Thanh Nhữ hiến dâng cho thần, thần mang hòm bạc này nộp cho hình bộ làm tội chứng Lý Thanh Nhữ, tại sao lại nói thần tham ô?”

“Hình bộ thượng thư” Phương Hàng vỗ bàn đứng dậy gọi.

“Bẩm hoàng thượng, hình bộ không có nhận được hòm bạc như lời Thành vương nói. Hình bộ thượng thư nghe gọi từ bên trong đám quần thần bước ra đáp.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn thấp mi cười khổ, xem ra hắn đã an bài cái bẫy này chờ nàng sa vào.

Phương Hàng từng bước ép sát: “Hoàng đệ, ngươi có nghe chưa? Nhân chứng vật chứng rành rành, ngươi còn có lời gì để nói!”

Hắn còn chưa dứt lời, Phương Đàn đã nhìn gay gắt phản bác: “Nếu không là ta mang hòm bạc nộp lên hình bộ, vậy xin hỏi hoàng thượng hòm bạc từ đâu mà có”

“Ngươi đang nói cái gì!” Phương Hàng cắn chặt hàm răng, song quyền nắm chặt răng rắc, gân xanh nổi dài trên trán.

Phương Đàn có chứng cứ rõ ràng làm hắn không thể nào phản bác, hắn gằn từng chữ từng chữ: “Trẫm từ đâu có đượ chòm bạc này, cần phải nói cho ngươi biết sao?” Nói ra câu này, mục đích của Phương Hàng hoàn toàn bại lộ, hắn chính là muốn Phương Đàn chết mới có thể nhổ đi cái hai trong mắt.

“Thần không phục!” Phương Đàn nhìn thẳng mặt Phương Hàng, toàn bộ đại điện mỗi một ngõ ngách đều có thể nghe được âm thanh chính nghĩa vang vọng: “Thần dám làm dám chịu, nếu là thần thật sự làm những việc như thế, tội của thần là không thể tha. Thế nhưng hoàng thượng nếu muốn bức thần thừa nhận chuyện thần không có làm, thần cho dù có chết cũng không cam lòng! Bất luận là thêm bao nhiêu tội” Câu nói này mỗi một chữ đều chấn động tâm tư mọi người. Sau khi nói xong hồi lâu các đại thần còn nghe thấy âm thanh vang dội khắp điện kim loan.

“Lớn mật, dám nói với hoàng thượng như thế.” Thạch Tu thấy thế đứng ra quát to. Phương Hàng cau mày liếc nhìn Thạch Tu, ánh mắt của hắn nhất thời làm Thạch Tu bớt hùng hổ, yên lặng lui về vị trí cũ của mình.

Không gian tràn ngập khí tức nguy hiểm, các đại thần không khỏi căng cổ, không ai dám thở mạnh. Người ngu dốt cũng nhìn ra được hoàng

https://thuviensach.vn

thượng đây là muốn đưa Thành vương vào chỗ chết. Triều đình trên dưới yên lặng như tờ, chỉ có Phương Đàn cùng Phương Hàng khí huyết cuộn trào.

Bỗng nhiên có người lên tiếng đánh vỡ cục diện tĩnh mịch này.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 58

"Thần khởi bẩm" Một đại thần quỳ xuống, hô to.

Phương Hàng thừa cơ hội dời khỏi ánh mắt sắc bén của Phương Đàn. Ánh mắt Phương Đàn thâm thúy cùng kiên định khiến hắn càng nhìn đáy lòng càng khiếp sợ, thật giống như cảm giác hắn làm cái gì cũng sai. Hắn làm sao có khả năng sai đây! Hắn là hoàng đế! Thiên hạ này hết thảy đều nằm trong tay hắn, ai dám nói hắn làm sai! Không nghĩ lại còn có người dám nhìn thẳng hắn, Phương Đàn không thể không chết! Hắn khôi phục ngạo khí bề trên, ánh mắt hướng về đại thần tàn nhẫn nói: "Có gì nói đi"

Vị đại thần cả người run run lên, nghĩ đến chuyện mình sắp nói có thể trợ giúp hoàng thượng một lần, liền ra sức lực nói thẳng: "Thần muốn kiện cáo thành vương!"

Phương Hàng nghe vậy vui vẻ, định thần nhìn người này: "Hóa ra là Ôn Ngự Sử, ngươi vì sao muốn kiện cáo thành vương? Đứng lên nói". Hắn hiện đang muốn quang minh chính đại áp đảo Phương Đàn, không cho nó có cơ hội trở mình! Mà cục diện trước mặt xem ra hắn cùng Phương Đàn thế lực ngang nhau, khó mà đem danh chính ngôn thuận áp đảo đối phương, vị đại nhân này lại vì hắn trợ giúp một tay, ai thắng ai thua liền quá rõ ràng.

Hắn là Vua mà Phương Đàn là thần, nhưng Phương Đàn vẫn có uy hơn hắn rất nhiều, chỉ là hắn không muốn thừa nhận mà thôi.

"Vâng" Vị đại thần kia đứng dậy lén lút liếc nhìn người đang đứng ngạo nghễ giữa triều ca, người đó cho dù đang đối mặt với thánh thượng cũng

https://thuviensach.vn

không biểu hiện ra sự nhỏ bé. Đều là dòng máu thiên hoàng, chính hắn cũng thừa nhận thành vương xác thực so với hoàng thượng càng uy phạm đế vương hơn. Trên người Vương gia mang theo uy khí tự phát làm hắn khiếp đảm, giọng nói run rẩy. Bỗng nhiên có chút vui mừng, Vương gia không có nhìn hắn, bằng không hắn không chắc mình có dũng khí nói chuyện hay không.

Trong lòng vị đại nhân nọ khiếp sợ, đương nhiên Phương Đàn không thể biết, nàng vẫn như trước không thèm ngó đến hắn, cười gằn, người hoàng huynh này muốn ngã bài với nàng sao, thực sự phí không ít tâm tư nha, cực khổ sắp xếp nhiều chuyện như vậy.

Thật ra là nàng đề cao Phương Hàng quá rồi, việc này kỳ thực cùng Phương Hàng không quan hệ, hắn cũng không nghĩ sẽ có người bước ra giúp đỡ hắn.

Vị đại thần có tâm tư nhỏ mọn, hắn sốt sắng nháy mắt nói: “Thần muốn kiện thành vương lợi dụng quyền hành tư lợi riêng mình”

Tống Trưng Chi cúi đầu, bên tai nghe âm thanh quen thuộc, len lén nhìn lên thì ra là em vợ mình, hắn là em họTống phu nhân, trong lòng thầm than nguy rồi.

Hắn và tên em vợ kia hoàn toàn khác nhau. Hắn là bất luận người khác đối với hắn như thế nào cũng không dám nói lại người ta, nhiều nhất chỉ ở trong lòng âm thầm chửi bới. Mà tên kia là người có ân không biết báo đáp, có thù tất báo. Lần trước việc Ôn Hành Ngôn trong cung đắc tội Vương Gia, hắn cũng có nghe nói. Cũng không biết là nguyên nhân gì mà nó chọc ghẹo được một người luôn luôn khoan dung người khác là Vương Gia, hậu quả tự nhiên rất thảm.

Nếu như không phải Phương Đàn chèn ép, Ôn Hành Ngôn hiện tại có thể đã vào triều làm quan, sao có thể giống như bây giờ chán chường, quanh

https://thuviensach.vn

quẩn ở nhà, liền ngay cả tiền đồ cũng bị phá huỷ, không luyến lưu cuộc sống.

Hắn nghe Tống phu nhân nói Ôn Hành Ngôn mấy tháng nay nhiều lần tìm cái chết, khuyên bảo thế nào cũng không khuyên nổi. Cả ngày muốn chết muốn sống, chỉ trong ba ngày đã nhảy sông tự tử hai lần, nhưng đều được hạ nhân cứu trở về, khiến cho em vợ và em dâu gấp đến độ sức đầu mẻ trán.

Tống Trưng Chi cảm thấy xem thường, nam nhân như thế mà nhu nhược, Tống phu nhân vậy mà còn muốn mang Tống Ứng Diêu gả cho nó, thực sự mắt bị mù. May là hoàng thượng ban một đạo thánh chỉ, cứu lấy hạnh phúc Ứng Diêu.

Bất quá Ứng Diêu gả cho Vương Gia tình huống bây giờ có vẻ cũng không tốt hơn là bao...

Em vợ vẫn ghi hận việc Phương Đàn chèn ép con trai của hắn, canh cánh trong lòng. Tống Trưng Chi vẫn nghĩ Vương Gia quyền cao chức trọng sẽ không bị hắn hãm hại, không nghĩ trong tình huống này hắn thừa nước đục thả câu. Tống Trưng Chi vừa nghĩ đến hậu quả Vương Gia có thể gặp phải liền trắng mặt.

Phương Hàng lộ vẻ vui mừng ra mặt: “Ôn Ngự Sử sao lại nói lời ấy?”

“Con trai thần Ôn Hành Ngôn từng được hoàng thượng tuyển vào cung làm bạn đọc sách với hoàng tử. Năm ngoái Trung thu quốc yến, con trai thần không biết vì sao sự đắc tội Vương Gia, Vương Gia...” Ôn Ngự Sử chậm rãi thuật lại câu chuyện.

Nói xong lời cuối cùng lại quỳ xuống, vừa nói một bên chảy nước mắt“... Từ đó về sau con trai thần tinh thần xuống dốc, đến nay chán chường ở nhà, không có việc gì làm như phế nhân. Vài lần tìm cái chết đều may mắn được hạ nhân cứu sống, nếu không phải vậy thần từ lâu đã tuyệt hậu. Thần

https://thuviensach.vn

chỉ có này một đứa con trai, hơn nữa nó còn chưa kết hôn, nếu nó chết, thần liền tuyệt tử tuyệt tôn, khẩn cầu hoàng thượng làm chủ cho con trai thần, lấy lại công đạo cho nó, cho nó một lần nữa tái sinh“. Bất hiếu có ba điều, tuyệt tử là đại bất hiếu. Chuyện nhi tử Ôn Ngự Sử, ở đây đại thần cũng ít nhiều biết một ít, không nhịn được thương cảm. Xem dáng vẻ Ôn Ngự Sử, thật làm cho người ta không nghĩ ra được vì sao Thành vương lại đối với nhi tử của hắn như vậy.

Phương Hàng đã nắm chắc phần thắng hỏi Phương Đàn: “Hoàng đệ việc này là thật hay giả?”

“Việc này thần không có gì để nói, xử thế nào mặc cho hoàng thượng làm chủ, thần đồng ý bị phạt” Phương Đàn không cho Phương Hàng cơ hội dây dưa.

Nàng căn bản không để ý Phương Hàng sắp xếp bao nhiêu tội danh trên người mình, ngược lại kết quả cũng giống nhau thôi, hơn nữa một loạt động thái của hắn vừa vặn tạo cho nàng cơ hội rất tốt.

Phương Hàng đắc ý vênh váo nhìn nàng, hắn rốt cục thắng, vung tay lên: “Người đâu, đem thành vương bắt lại” Lập tức một đội quân ăn mặc áo giáp từ bên ngoài cung điện xông vào bao vây Phương Đàn, sau khi đó rút trường kiếm hướng về phía Phương Đàn cảnh giác nhìn nàng chằm chằm.

Các đại thần đứng ở hai bên sợ đến lui về bên trong, chỉ lo đao kiếm vô tình làm thương tổn mình. Nhìn những thị vệ này trên người trang bị tinh nhuệ như vậy liền biết đây một mưu đồ đã sắp xếp từ lâu.

Hoàng thất vô tình, anh em của mình cũng không buông tha, còn ai mà không dám ra tay, bọn họ không khỏi rùng mình im lặng, ngay cả đầu cũng không dám động đậy, hi vọng hai người đối đầu sẽ không liên lụy đến bọn họ.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn ngửa cằm lạnh lùng quét một vòng đám thị vệ đang bao vây mình, khí thế ngất trời quát: “Ai dám chạm vào bản vương”

Phương Hàng lần thứ hai ra lệnh: “Bắt hắn cho trẫm”

Bọn thị vệ cũng từng được Thành vương đối xử tử tế, không ai đành lòng ra tay với nàng, vừa rồi chỉ làm ra dáng hung thần vậy thôi, hoàng thượng thật sự muốn ra tay với Thành Vương hay sao. Bọn họ không để ý lời Phương Hàng giục, giương trường kiếm nhìn nhau, không ai dám mạnh dạn ra tay.

Cuối cùng vẫn là tổng đầu lĩnh đứng ra áy náy chắp tay trước mặt Phương Đàn: “Vương Gia đắc tội rồi.”

“Bản vương sẽ không phản kháng, các ngươi cứ yên tâm“. Phương Đàn khí độ bao dung. Trong lòng nàng thừa biết nếu trong lúc này nàng có ý đồ phản kháng, Phương Hàng liền có lý do đưa nàng xử trãm ngay tức khắc. Tuy rằng có võ công nhưng song quyền khó địch nổi bốn chưởng, nàng cũng không dám bảo đảm mình có thể trốn khỏi vòng vây hoàng cung, vì thế cũng không cần phản kháng làm gì.

Phương Hàng không thể chờ đợi được liền ra lệnh: “Đem thành vương lôi ra ngoài...”

“Hoàng thượng xin chậm lại” Lúc này có người ra ngăn cản.

“Ai?” Phương Hàng trợn mắt nhìn người lên tiếng.

Người kia không uý kỵ tí nào mà bước ra, hóa ra là lão đại thần già tóc bạc trắng. Ông dùng thanh âm khàn khàn nói: “Lão thần Khang Thần Nhân khẩn cầu hoàng thượng cân nhắc”

“Vương tử phạm pháp cùng tội thứ dân, ý trẫm đã quyết, ngươi không cần nhiều lời“. Phương Hàng vỗ bàn nói. Chỉ lát nữa là thành công rồi, một

https://thuviensach.vn

người bảo thủ như ông ấy lại dám ngăn cản mình.

“Cho dù Vương Gia có làm những việc này, tội cũng không đáng chết, xin hoàng thượng cân nhắc“. Khang Thần Nhân lời lẽ như muốn nói ra mục đích chính của Phương Hàng khiến Phương Hàng tức giận đến bốc khói.

Tống Trưng Chi thấy Khang thừa tướng vì Vương Gia ra mặt, bỗng nhiên lương tâm ngộ ra bản thân mình phải vì con gái suy nghĩ, quyết tâm liều lĩnh cắn răng quỳ xuống thỉnh cầu: “Xin hoàng thượng tha cho Thành vương một lần”

Các đại thần thấy hai người bọn họ đều vì thành vương cầu xin, liếc nhìn lẫn nhau sau đó cũng quỳ xuống: “Xin hoàng thượng cân nhắc”

Mặt nạ dối trá bị người ta đâm thủng, Phương Hàng thẹn quá hóa điên, tức giận tay run run chỉ vào bọn họ từng người một, đến cả nói chuyện cũng muốn nói không nên lời: “Các ngươi... Các ngươi...” Phương Hàng nghiến răng nghiến lợi: “Các ngươi... Các ngươi là muốn vì thành vương cầu xin phải không”

“Chúng thần không dám” Khang Thần Nhân và cái vị đại thần đồng thanh đáp.

“Quân xử thần tử, thần không thể không tử. Trẫm muốn hắn chết thì như thế nào“. Bàn tay Phương vỗ vào đầu rồng trên long ỷ nói.

“Xin hoàng thượng nghĩ đến tiên hoàng, nghĩ đến tình thân tha cho Thành vương” Khang Thần Nhân không nhìn sắc mặt Phương Hàng, trực tiếp chuyển sang nhắc đến tiên đế.

“Ngươi...“. Phương Hàng không muốn bọn họ nắm được nhược điểm, tức giận mắng.

https://thuviensach.vn

Lúc này Thạch Tu lặng lẽ đi đến bên cạnh hắn thấp giọng gọi: “Hoàng thượng.”

Phương Hàng phát hỏa, trợn mắt hỏi: “Cái gì?”

Thạch Tu nham hiểm nói: “Nô tài có biện pháp”

Phương Hàng nghe hắn có biện pháp, mừng rỡ hỏi: “Có biện pháp gì? Mau nói đi.”

Thạch Tu ghé sát tai hắn thì thầm vài câu.

Phương Hàng sau khi nghe xong, không nhịn được thở dài: “Kế này rất vi diệu” Tạm thời không nên tức giận, phất tay cho Thạch Tu lui ra, cố làm ra vẻ: “Trẫm tức giận quá nên hồ đồ rồi, may là có Khang thừa tướng nhắc nhở. Trẫm suy nghĩ cảm thấy Khang thừa tướng quả nhiên có lý. Nếu Khang thừa tướng đã nói như vậy rồi, trẫm quyết định tha cho Thành vương một mạng. Thế nhưng Thành vương đã là chuyện không đúng, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Niệm tình Thành vương cũng đã vì triều đình cống hiến không ít công lao, trẫm quyết định...” Hắn do dự một chút mới nói tiếp: “Đem Thành vương tạm thời giam vào nhà lao, chờ lên công đường sẽ phán xét sau, cái ngươi thấy thế nào?”

Khang Thần Nhân thấy khoảng khắc khó khăn đã qua liền cùng các đại thần hô to: “Hoàng thượng anh minh, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”

Phương Hàng cười: “Các khanh bình thân“. Nhưng trong lòng hắn hận Khang Thần Nhân đến nghiến răng, sớm biết vậy đã nghe lời Thạch Tu đem lão thần kia đuổi ra khỏi kinh thành thì hôm nay đã không xuất hiện tình huống như thế này. Lão ấy cầm đầu bá quan văn võ, lại còn dám cùng cùng hắn đối nghịch, có còn xem hắn là hoàng đế hay không đây. Chờ khi đối phó xong Phương Đàn, để coi hắn sẽ trừng trị bọn họ ra sao.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 59

Sau khi Phương Đàn bị giam vào ngục, Tống Trưng Chi than thở trở về phủ đệ, vừa đi vào đại sảnh đập vào mắt là quyển thánh chỉ cũ đặt ở góc nhà. Vốn cho rằng đạo thánh này bắt đầu mở rộng con đường làm quan của hắn trở nên thênh thang, lại không nghĩ đến sẽ xảy ra việc này, làm cho hắn chưa kịp một bước lên mây đã ngã về chổ cũ.

Hắn đã thiệt thòi như vậy, mỗi ngày dù sớm hay muộn đều phải thắp hương vái lạy nó! Càng nghĩ trong lòng càng buồn bực, bước nhanh lên phía trước muốn ném thánh chỉ xuống đất.

Tay vừa mới hạ xuống, chợt nhớ đến gì đó liền thu tay lại, gọi ra bên ngoài: “Người đâu”

Hạ nhân bên ngoài hạ theo tiếng gọi đi tới trước mặt hắn: “Lão gia có chuyện gì không?”

Tống Trưng Chi ra lệnh: “Ngươi mang đạo thánh chỉ kia cất đi”

Hạ nhân liếc mắt nhìn thánh chỉ, nghi hoặc hỏi: “Lão gia tại sao phải đem thánh chỉ đi cất?” Hắn thấy lão gia mấy ngày trước đây còn đối với thánh chỉ kính ngưỡng lắm, hôm nay đột nhiên vì sao phải giấu đi.

Tống Trưng Chi thiếu kiên nhẫn phất tay: “Gọi ngươi cất thì ngươi cất đi, nói nhảm nhiều làm cái gì”

Hạ nhân không dám hỏi nhiều, vội vã đi tới bàn trước đưa tay ra theo lời dặn dò mang thánh chỉ đi cất.

https://thuviensach.vn

Tống Trưng Chi thấy hắn trực tiếp dùng tay chạm vào thánh chỉ, vội quát lớn: “Đừng dùng tay a! Làm bẩn thánh chỉ chính là bất kính với hoàng thượng, ngươi không muốn sống sao”

Hạ nhân nhìn trái nhìn phải, thu tay về, nhát gan hỏi: “Lão gia vậy phải làm sao?”

Tống Trưng Chi đến bên cạnh hắn, giơ bàn tay lên tát vào sau gát hắn một cái, chỉ tiếc mài sắt không thành kim: “Ngươi ngu chết, lẽ nào ngươi không biết khiêng luôn cái bàn đi hả?”

Hạ nhân một tay vuốt sau gáy, vẻ mặt đau khổ, luôn mồm nói: “Vâng vâng vâng, tiểu nhân biết rồi” Trong lòng không rõ vì sao lão gia ngày hôm nay tính khí phát nộ, hắn thật xui xẻo mới gặp phải lão gia.

Tống Trưng Chi oán hận mắng: “Chuyện này còn phải đợi ta dạy, không biết giữ ngươi làm cái gì?”

Hạ nhân hiện tại muốn nhanh đi khỏi đây để tránh Tống Trưng Chi phát hỏa, lại hướng ra ngoài gọi người đến giúp đỡ, hai người nhanh nhẹn đến hai bên cạnh bàn hỏi: “Lão gia này đặt ở đâu?”

Tống Trưng Chi xoa trán: “Đặt ở đâu thì đặt, đừng để ta trông thấy là được rồi”

“Vâng” Bọn hạ nhân đáp, dùng sức khiêng bàn chậm rãi xoay người muốn rời khỏi.

Tống Trưng Chi chợt nhớ tới đây là vật được ngự tứ, không thể tùy đặt loạn, bèn nói với hạ nhân: “Dừng lại”

Hai cái hạ nhân kia đang khênh bàn lên bỗng dừng bước lại, đem nó đặt xuống, hai người cùng nhau nghi hoặc nhìn Tống Trưng Chi, một trong hai người hỏi: “Lão gia làm sao?”

https://thuviensach.vn

Tống Trưng Chi do dự: “Ngươi chờ một chút, để ta nghĩ xem”

“Vâng”

Tống Trưng Chi suy tư một phen, nhíu mày nói: “Thôi quên đi, các ngươi để quản gia dọn dẹp một gian nhà bỏ trống sau đó đặt vào đó đi, nói chung đừng để ta thấy nó”

Bọn hạ nhân khoanh tay đáp: “Vâng”

Tống Trưng Chi không yên lòng lại dặn dò: “Nhất định phải cẩn thận, chớ đem thánh chỉ làm rơi mất”

“Tiểu nhân đã rõ”

Chờ sau khi hạ nhân đi khỏi, Tống Trưng Chi lại hướng phía ngoài kêu: “Người đâu dâng trà“. Trong lúc chờ trà dâng lên, ánh mắt của hắn khẩn trương nhìn chổ đã từng đặt thánh chỉ, sau một lát mới sâu sắc thở dài.

Tống phu nhân từ hậu đường đi ra nhìn thấy Tống Trưng Chi một mình ngồi ở đó uống trà, trên mặt mang ý cười đi đến phía trước gọi: “Lão gia đã về rồi”

Tống Trưng Chi nhìn bà một chút rồi ừ một tiếng, không đáp lời.

Tống phu nhân thấy hắn phản ứng như thế cũng đã nhiều năm quen thuộc, đôi mắt đảo qua đại sảnh, phát hiện đại sảnh so với bình thường có khác một chút: “Ai nha, lão gia. Thánh chỉ đâu? Còn có cái bàn đâu?”

“Ta sai người cất rồi” Tống Trưng Chi đáp.

Tống phu nhân khó hiểu: “Tại sao cất đi, có vấn đề gì sao?”

Lại là cái vấn đề này, Tống Trưng Chi chống tay xoa mi, âm thanh trầm thấp: “Vương Gia, không xong rồi”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?” Tống phu nhân nghe xong gấp rút cả lên, tới bên cạnh hắn hỏi: “Lão gia đây là ý gì? Cái gì mà Vương Gia không xong”

“Hôm nay lâm triều, Vương Gia bởi vì chuyện ở Giang Nam bị hoàng thượng nổi giận, suýt chút nữa muốn xử trãm ngay lập tức. Nói chung chính là tiêu rồi“. Tống Trưng Chi sắc mặt không tốt kể lại sự tình.

Tống phu nhân gấp gáp: “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vương Gia ở Giang Nam làm cái gì mà chọc cho hoàng thượng nổi giẫn, còn muốn chém đầu! Ngài ấy là đệ đệ của hoàng thượng, dù gì cũng không thể muốn giết là giết?”

“Có người nói là do tham ô nhận hối lộ” Tống Trưng Chi ý tứ nói rằng, lại căm giận: “Hoàng gia làm gì có tình thân”

Tống phu nhân khẳng định: “Vương Gia sẽ không làm chuyện như vậy! Nhất định là hoàng thượng vu oan giá họa Vương Gia! Hoàng thượng thực sự hồ đồ...” Không chờ bà nói xong, Tống Trưng Chi liền nhào tới dùng bàn tay lấp lấy miệng của bà, suỵt nhỏ: “Không được nói bậy, bà có phải là muốn chúng ta toàn gia già trẻ cũng theo Vương Gia vào tù hay không”

Tống phu nhân bị hắn doạ, lập tức ngưng miệng, câm như hến. Tống Trưng Chi thấy bà đã biết lợi hại, liền buông lỏng tay ra ngồi trở lại trên ghế.

Một lát sau Tống phu nhân thấy Tống Trưng Chi sắc mặt hòa hoãn không ít, mới tiếp tục câu chuyện: “Lão gia có biện pháp gì có thể cứu Vương Gia không?”

“Ta có thể có biện pháp gì“. Tống Trưng Chi nhăn mặt, khổ não “Hiện đang sợ là không ai cứu được Vương Gia”

Hắn nhỏ giọng: “Hoàn cảnh trên triều chứng tỏ hoàng thượng sợ đã sớm không muốn tha cho Vương Gia”

https://thuviensach.vn

Tống phu nhân giậm chân: “Không được! Ta muốn đi hỏi Ứng Diêu xem đã xảy ra chuyện gì”

Tống Trưng Chi ngăn cản bà: “Hiện tại Ứng Diêu hẳn là còn chưa biết, nếu như biết rồi, vương phủ có lẽ trở nên hỗn loạn, nó là Vương phi càng phải cáng đán việc nhà, bà cũng đừng đi cho thêm phiền”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tống phu nhân tay chân luống cuống“. Lão gia a, Vương Gia vạn nhất chết rồi, Ứng Diêu một thân một mình, lúc ấy hoàng thượng nếu như lại làm khó dễ, con gái một mình làm sao chống chọi, chúng ta lại không giúp được gì. Vậy coi như...”

“Một thân một mình là chuyện nhỏ, hiện tại chỉ sợ toàn bộ vương phủ đều bị Vương Gia liên lụy...” Tống Trưng Chi đánh gãy lời của bà, sầu mi khổ kiểm nói

“Ý lão gia là gì?” Tống phu nhân nghĩ đến kết quả xấu nhất, sắc mặt trắng nhợt.

“Lúc đó Ứng Diêu sợ rằng cũng không thoát tội...” Tống Trưng Chi ấn tay vịn trên ghế đến nỗi bàn tay in hằn mạch máu xanh.

Đáng thương lòng cha mẹ khắp thiên hạ, Tống Ứng Diêu lúc ở nhà hắn không quan tâm nàng cho lắm, thế nhưng sau khi nàng xuất giá, hắn cũng sẽ tình cờ thăm hỏi nàng cuộc sống trong vương phủ, dần dần cũng đau lòng nữ nhi này.

Vương phủ lớn như vậy tuy rằng chỉ có một nữ chủ nhân. Ngồi trên vạn người, dưới một mình Thành vương há lại là chuyện tốt.

Hắn vô lực ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng bỗng nhiên oán hận sự bất lực của mình, ngay cả con gái của mình cũng không cứu được. Tống phu nhân không ngừng mà bên tai hắn cầu xin, hắn một câu cũng không nghe được vào tai.

https://thuviensach.vn

“Nếu không để thiếp cầu xin đệ đệ, hỏi hắn xem có thể cứu Ứng Diêu hay không“. Tống phu nhân bỗng nhiên nghĩ đến em trai mình, bà nhớ trong triều hắn cũng có thế lực, nếu như hắn đồng ý giúp, nhất định có thể cứu Ứng Diêu. Bà tin tưởng hắn nhất định sẽ giúp, bà dù gì cũng là chị vợ của hắn.

“Không cho đi” Tống Trưng Chi thả tay xuống quát.

“Tại sao vậy lão gia?” Tống phu nhân bị hắn rống, thân thể chấn động, mềm nhũn chân.

Tống Trưng Chi không biết muốn trả lời như thế nào lời của bà, do dự.

“Lão gia sợ hắn không giúp sao?” Tống phu nhân hỏi tới: “Hắn coi như là cậu của Ứng Diêu, hắn nhất định sẽ giúp”

Tống Trưng Chi quát lớn: “Bà đúng là không có mắt, hôm nay vì hắn Vương Gia mới bị nhốt vào nhà giam”

“Cái gì!” Tống phu nhân khiếp sợ, không thể tin được lời lão gia nói.

Tống Trưng Chi ngón tay gõ lên mặt bàn, tâm tình kích động: “Chính là chuyện của Hành Ngôn, hắn muốn trả thù Vương Gia. Bà còn không rõ ràng sao? Với tính cách có thù tất báo, cơ hội tốt như vậy, hắn làm sao mà bỏ qua”

“Tại sao lại như vậy...” Tống phu nhân lảo đảo lui về phía sau mấy bước, vừa đụng vài cái ghế, ngã ngồi xuống, dùng khăn tay che mặt khóc không thành tiếng. Tống Trưng Chi cũng cúi đầu chăm chú suy nghĩ phương pháp giải quyết. Trên đại sảnh lúc này chỉ nghe được tiếng khóc rưng rức của Tống phu nhân cùng tiếng thở dài của Tống Trưng Chi.

Tống Trưng Chi nghĩ mãi vẫn không ra biện pháp gì, hơn nữa tiếng khóc Tống phu nhân không ngừng quanh quẩn bên tai, trong lòng thập phần

https://thuviensach.vn

hoảng loạn. Nhìn lại thấy Tống phu nhân còn đang khóc, không khỏi nóng giận, đập trác quát: “Khóc cái gì mà khóc! Khóc có thể giải quyết vấn đề sao?”

Tống phu nhân hiếm khi phản bác lại hắn: “Lão gia còn có biện pháp khác sao? “

Tống Trưng Chi bị bà nạt đến nghẹn lời, hừ lạnh: “Không tranh luận với bà nữa.”

Giữa hai người lại yên tĩnh một hồi, Tống Trưng Chi mới nói: “Bà sang đón Ứng Diêu về nhà đi, trở về đây ta còn nghĩ cách che chở cho nó, còn Vương Gia thật sự không có cách...”

“Thiếp lập tức đi vương phủ“. Tống phu nhân đứng lên lau khô nước mắt trên mặt.

“Đi đi“. Tống Trưng Chi một tay vỗ vỗ cái trán, một tay vô lực khua khua.

Tống phu nhân xoay người rời đi, Tống Trưng Chi lại đột nhiên gọi bà lại.

“Vạn nhất... Ứng diêu không muốn trở về thì làm sao bây giờ?” Tống Trưng Chi do dự. Trong trí nhờ của hắn, Tống Ứng Diêu tuy rằng tính cách ôn hòa, thế nhưng lại rất quật cường, đối chuyện bản thân đã quyết, luôn luôn rất kiên định.

Tống phu nhân nghiêng đầu nói với hắn: “Lão gia, yên tâm. Thiếp nhất định sẽ mang Ứng Diêu về”

Như vậy thì được, Tống Trưng Chi mệt mỏi nhắm mắt gật đầu: “Vậy thì đi đi”

https://thuviensach.vn

Tống phu nhân được hắn cho phép liền rời khỏi, hướng đến vương phủ.

****

Lúc này trong vương phủ, Tống Ứng Diêu đang cùng Thái phi tán gẫu vui vẻ, Thái phi bị nàng ghẹo cười đến hoa tươi thơm ngát.

Tống Ứng Diêu đang muốn kể tiếp cho Thái phi nghe những chuyện lý thú nàng cùng Vương Gia ở Giang Nam gặp được, bên ngoài cửa đột nhiên có tiếng động, hai người cùng nhau hướng ra phía ngoài nhìn tới, chỉ nghe tiếng cửa bị a hoàn mở ra cùng người ngoài cửa nói mấy câu rồi a hoàn lập tức đóng cửa lại.

Thái phi lên tiếng hỏi "Chuyện gì vậy?"

A hoàn cung kính: "Có người đến tìm Vương phi."

Thái phi dò xét nhìn về phía Tống Ứng Diêu. Tống Ứng Diêu từ trên ghế đứng lên hướng hành lễ: "Thái phi, con xin pehép ra ngoài một chút."

"Được rồi, con đi đi"

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 60

Sau khi Phương Đàn bị giam vào ngục, Tống Trưng Chi than thở trở về phủ đệ, vừa đi vào đại sảnh đập vào mắt là quyển thánh chỉ cũ đặt ở góc nhà. Vốn cho rằng đạo thánh này bắt đầu mở rộng con đường làm quan của hắn trở nên thênh thang, lại không nghĩ đến sẽ xảy ra việc này, làm cho hắn chưa kịp một bước lên mây đã ngã về chổ cũ.

Hắn đã thiệt thòi như vậy, mỗi ngày dù sớm hay muộn đều phải thắp hương vái lạy nó! Càng nghĩ trong lòng càng buồn bực, bước nhanh lên phía trước muốn ném thánh chỉ xuống đất.

Tay vừa mới hạ xuống, chợt nhớ đến gì đó liền thu tay lại, gọi ra bên ngoài: “Người đâu”

Hạ nhân bên ngoài hạ theo tiếng gọi đi tới trước mặt hắn: “Lão gia có chuyện gì không?”

Tống Trưng Chi ra lệnh: “Ngươi mang đạo thánh chỉ kia cất đi”

Hạ nhân liếc mắt nhìn thánh chỉ, nghi hoặc hỏi: “Lão gia tại sao phải đem thánh chỉ đi cất?” Hắn thấy lão gia mấy ngày trước đây còn đối với thánh chỉ kính ngưỡng lắm, hôm nay đột nhiên vì sao phải giấu đi.

Tống Trưng Chi thiếu kiên nhẫn phất tay: “Gọi ngươi cất thì ngươi cất đi, nói nhảm nhiều làm cái gì”

Hạ nhân không dám hỏi nhiều, vội vã đi tới bàn trước đưa tay ra theo lời dặn dò mang thánh chỉ đi cất.

https://thuviensach.vn

Tống Trưng Chi thấy hắn trực tiếp dùng tay chạm vào thánh chỉ, vội quát lớn: “Đừng dùng tay a! Làm bẩn thánh chỉ chính là bất kính với hoàng thượng, ngươi không muốn sống sao”

Hạ nhân nhìn trái nhìn phải, thu tay về, nhát gan hỏi: “Lão gia vậy phải làm sao?”

Tống Trưng Chi đến bên cạnh hắn, giơ bàn tay lên tát vào sau gát hắn một cái, chỉ tiếc mài sắt không thành kim: “Ngươi ngu chết, lẽ nào ngươi không biết khiêng luôn cái bàn đi hả?”

Hạ nhân một tay vuốt sau gáy, vẻ mặt đau khổ, luôn mồm nói: “Vâng vâng vâng, tiểu nhân biết rồi” Trong lòng không rõ vì sao lão gia ngày hôm nay tính khí phát nộ, hắn thật xui xẻo mới gặp phải lão gia.

Tống Trưng Chi oán hận mắng: “Chuyện này còn phải đợi ta dạy, không biết giữ ngươi làm cái gì?”

Hạ nhân hiện tại muốn nhanh đi khỏi đây để tránh Tống Trưng Chi phát hỏa, lại hướng ra ngoài gọi người đến giúp đỡ, hai người nhanh nhẹn đến hai bên cạnh bàn hỏi: “Lão gia này đặt ở đâu?”

Tống Trưng Chi xoa trán: “Đặt ở đâu thì đặt, đừng để ta trông thấy là được rồi”

“Vâng” Bọn hạ nhân đáp, dùng sức khiêng bàn chậm rãi xoay người muốn rời khỏi.

Tống Trưng Chi chợt nhớ tới đây là vật được ngự tứ, không thể tùy đặt loạn, bèn nói với hạ nhân: “Dừng lại”

Hai cái hạ nhân kia đang khênh bàn lên bỗng dừng bước lại, đem nó đặt xuống, hai người cùng nhau nghi hoặc nhìn Tống Trưng Chi, một trong hai người hỏi: “Lão gia làm sao?”

https://thuviensach.vn

Tống Trưng Chi do dự: “Ngươi chờ một chút, để ta nghĩ xem”

“Vâng”

Tống Trưng Chi suy tư một phen, nhíu mày nói: “Thôi quên đi, các ngươi để quản gia dọn dẹp một gian nhà bỏ trống sau đó đặt vào đó đi, nói chung đừng để ta thấy nó”

Bọn hạ nhân khoanh tay đáp: “Vâng”

Tống Trưng Chi không yên lòng lại dặn dò: “Nhất định phải cẩn thận, chớ đem thánh chỉ làm rơi mất”

“Tiểu nhân đã rõ”

Chờ sau khi hạ nhân đi khỏi, Tống Trưng Chi lại hướng phía ngoài kêu: “Người đâu dâng trà“. Trong lúc chờ trà dâng lên, ánh mắt của hắn khẩn trương nhìn chổ đã từng đặt thánh chỉ, sau một lát mới sâu sắc thở dài.

Tống phu nhân từ hậu đường đi ra nhìn thấy Tống Trưng Chi một mình ngồi ở đó uống trà, trên mặt mang ý cười đi đến phía trước gọi: “Lão gia đã về rồi”

Tống Trưng Chi nhìn bà một chút rồi ừ một tiếng, không đáp lời.

Tống phu nhân thấy hắn phản ứng như thế cũng đã nhiều năm quen thuộc, đôi mắt đảo qua đại sảnh, phát hiện đại sảnh so với bình thường có khác một chút: “Ai nha, lão gia. Thánh chỉ đâu? Còn có cái bàn đâu?”

“Ta sai người cất rồi” Tống Trưng Chi đáp.

Tống phu nhân khó hiểu: “Tại sao cất đi, có vấn đề gì sao?”

Lại là cái vấn đề này, Tống Trưng Chi chống tay xoa mi, âm thanh trầm thấp: “Vương Gia, không xong rồi”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?” Tống phu nhân nghe xong gấp rút cả lên, tới bên cạnh hắn hỏi: “Lão gia đây là ý gì? Cái gì mà Vương Gia không xong”

“Hôm nay lâm triều, Vương Gia bởi vì chuyện ở Giang Nam bị hoàng thượng nổi giận, suýt chút nữa muốn xử trãm ngay lập tức. Nói chung chính là tiêu rồi“. Tống Trưng Chi sắc mặt không tốt kể lại sự tình.

Tống phu nhân gấp gáp: “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vương Gia ở Giang Nam làm cái gì mà chọc cho hoàng thượng nổi giẫn, còn muốn chém đầu! Ngài ấy là đệ đệ của hoàng thượng, dù gì cũng không thể muốn giết là giết?”

“Có người nói là do tham ô nhận hối lộ” Tống Trưng Chi ý tứ nói rằng, lại căm giận: “Hoàng gia làm gì có tình thân”

Tống phu nhân khẳng định: “Vương Gia sẽ không làm chuyện như vậy! Nhất định là hoàng thượng vu oan giá họa Vương Gia! Hoàng thượng thực sự hồ đồ...” Không chờ bà nói xong, Tống Trưng Chi liền nhào tới dùng bàn tay lấp lấy miệng của bà, suỵt nhỏ: “Không được nói bậy, bà có phải là muốn chúng ta toàn gia già trẻ cũng theo Vương Gia vào tù hay không”

Tống phu nhân bị hắn doạ, lập tức ngưng miệng, câm như hến. Tống Trưng Chi thấy bà đã biết lợi hại, liền buông lỏng tay ra ngồi trở lại trên ghế.

Một lát sau Tống phu nhân thấy Tống Trưng Chi sắc mặt hòa hoãn không ít, mới tiếp tục câu chuyện: “Lão gia có biện pháp gì có thể cứu Vương Gia không?”

“Ta có thể có biện pháp gì“. Tống Trưng Chi nhăn mặt, khổ não “Hiện đang sợ là không ai cứu được Vương Gia”

Hắn nhỏ giọng: “Hoàn cảnh trên triều chứng tỏ hoàng thượng sợ đã sớm không muốn tha cho Vương Gia”

https://thuviensach.vn

Tống phu nhân giậm chân: “Không được! Ta muốn đi hỏi Ứng Diêu xem đã xảy ra chuyện gì”

Tống Trưng Chi ngăn cản bà: “Hiện tại Ứng Diêu hẳn là còn chưa biết, nếu như biết rồi, vương phủ có lẽ trở nên hỗn loạn, nó là Vương phi càng phải cáng đán việc nhà, bà cũng đừng đi cho thêm phiền”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tống phu nhân tay chân luống cuống“. Lão gia a, Vương Gia vạn nhất chết rồi, Ứng Diêu một thân một mình, lúc ấy hoàng thượng nếu như lại làm khó dễ, con gái một mình làm sao chống chọi, chúng ta lại không giúp được gì. Vậy coi như...”

“Một thân một mình là chuyện nhỏ, hiện tại chỉ sợ toàn bộ vương phủ đều bị Vương Gia liên lụy...” Tống Trưng Chi đánh gãy lời của bà, sầu mi khổ kiểm nói

“Ý lão gia là gì?” Tống phu nhân nghĩ đến kết quả xấu nhất, sắc mặt trắng nhợt.

“Lúc đó Ứng Diêu sợ rằng cũng không thoát tội...” Tống Trưng Chi ấn tay vịn trên ghế đến nỗi bàn tay in hằn mạch máu xanh.

Đáng thương lòng cha mẹ khắp thiên hạ, Tống Ứng Diêu lúc ở nhà hắn không quan tâm nàng cho lắm, thế nhưng sau khi nàng xuất giá, hắn cũng sẽ tình cờ thăm hỏi nàng cuộc sống trong vương phủ, dần dần cũng đau lòng nữ nhi này.

Vương phủ lớn như vậy tuy rằng chỉ có một nữ chủ nhân. Ngồi trên vạn người, dưới một mình Thành vương há lại là chuyện tốt.

Hắn vô lực ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng bỗng nhiên oán hận sự bất lực của mình, ngay cả con gái của mình cũng không cứu được. Tống phu nhân không ngừng mà bên tai hắn cầu xin, hắn một câu cũng không nghe được vào tai.

https://thuviensach.vn

“Nếu không để thiếp cầu xin đệ đệ, hỏi hắn xem có thể cứu Ứng Diêu hay không“. Tống phu nhân bỗng nhiên nghĩ đến em trai mình, bà nhớ trong triều hắn cũng có thế lực, nếu như hắn đồng ý giúp, nhất định có thể cứu Ứng Diêu. Bà tin tưởng hắn nhất định sẽ giúp, bà dù gì cũng là chị vợ của hắn.

“Không cho đi” Tống Trưng Chi thả tay xuống quát.

“Tại sao vậy lão gia?” Tống phu nhân bị hắn rống, thân thể chấn động, mềm nhũn chân.

Tống Trưng Chi không biết muốn trả lời như thế nào lời của bà, do dự.

“Lão gia sợ hắn không giúp sao?” Tống phu nhân hỏi tới: “Hắn coi như là cậu của Ứng Diêu, hắn nhất định sẽ giúp”

Tống Trưng Chi quát lớn: “Bà đúng là không có mắt, hôm nay vì hắn Vương Gia mới bị nhốt vào nhà giam”

“Cái gì!” Tống phu nhân khiếp sợ, không thể tin được lời lão gia nói.

Tống Trưng Chi ngón tay gõ lên mặt bàn, tâm tình kích động: “Chính là chuyện của Hành Ngôn, hắn muốn trả thù Vương Gia. Bà còn không rõ ràng sao? Với tính cách có thù tất báo, cơ hội tốt như vậy, hắn làm sao mà bỏ qua”

“Tại sao lại như vậy...” Tống phu nhân lảo đảo lui về phía sau mấy bước, vừa đụng vài cái ghế, ngã ngồi xuống, dùng khăn tay che mặt khóc không thành tiếng. Tống Trưng Chi cũng cúi đầu chăm chú suy nghĩ phương pháp giải quyết. Trên đại sảnh lúc này chỉ nghe được tiếng khóc rưng rức của Tống phu nhân cùng tiếng thở dài của Tống Trưng Chi.

Tống Trưng Chi nghĩ mãi vẫn không ra biện pháp gì, hơn nữa tiếng khóc Tống phu nhân không ngừng quanh quẩn bên tai, trong lòng thập phần

https://thuviensach.vn

hoảng loạn. Nhìn lại thấy Tống phu nhân còn đang khóc, không khỏi nóng giận, đập trác quát: “Khóc cái gì mà khóc! Khóc có thể giải quyết vấn đề sao?”

Tống phu nhân hiếm khi phản bác lại hắn: “Lão gia còn có biện pháp khác sao? “

Tống Trưng Chi bị bà nạt đến nghẹn lời, hừ lạnh: “Không tranh luận với bà nữa.”

Giữa hai người lại yên tĩnh một hồi, Tống Trưng Chi mới nói: “Bà sang đón Ứng Diêu về nhà đi, trở về đây ta còn nghĩ cách che chở cho nó, còn Vương Gia thật sự không có cách...”

“Thiếp lập tức đi vương phủ“. Tống phu nhân đứng lên lau khô nước mắt trên mặt.

“Đi đi“. Tống Trưng Chi một tay vỗ vỗ cái trán, một tay vô lực khua khua.

Tống phu nhân xoay người rời đi, Tống Trưng Chi lại đột nhiên gọi bà lại.

“Vạn nhất... Ứng diêu không muốn trở về thì làm sao bây giờ?” Tống Trưng Chi do dự. Trong trí nhờ của hắn, Tống Ứng Diêu tuy rằng tính cách ôn hòa, thế nhưng lại rất quật cường, đối chuyện bản thân đã quyết, luôn luôn rất kiên định.

Tống phu nhân nghiêng đầu nói với hắn: “Lão gia, yên tâm. Thiếp nhất định sẽ mang Ứng Diêu về”

Như vậy thì được, Tống Trưng Chi mệt mỏi nhắm mắt gật đầu: “Vậy thì đi đi”

https://thuviensach.vn

Tống phu nhân được hắn cho phép liền rời khỏi, hướng đến vương phủ.

****

Lúc này trong vương phủ, Tống Ứng Diêu đang cùng Thái phi tán gẫu vui vẻ, Thái phi bị nàng ghẹo cười đến hoa tươi thơm ngát.

Tống Ứng Diêu đang muốn kể tiếp cho Thái phi nghe những chuyện lý thú nàng cùng Vương Gia ở Giang Nam gặp được, bên ngoài cửa đột nhiên có tiếng động, hai người cùng nhau hướng ra phía ngoài nhìn tới, chỉ nghe tiếng cửa bị a hoàn mở ra cùng người ngoài cửa nói mấy câu rồi a hoàn lập tức đóng cửa lại.

Thái phi lên tiếng hỏi "Chuyện gì vậy?"

A hoàn cung kính: "Có người đến tìm Vương phi."

Thái phi dò xét nhìn về phía Tống Ứng Diêu. Tống Ứng Diêu từ trên ghế đứng lên hướng hành lễ: "Thái phi, con xin pehép ra ngoài một chút."

"Được rồi, con đi đi"

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 61

Tống Ứng Diêu được cho phép lui ra khỏi gian phòng, hướng về a hoàn giữ cửa hỏi: “Ai tìm bản phi?”

A hoàn đáp: “Là Khởi Tú bên cạnh Vương phi”

“Ừ? Nàng đâu?” Tống Ứng Diêu hỏi. Nguyên lai Khởi Tú phải theo bên người nàng, nhưng vì hôm nay nàng muốn đến chơi với Thái phi nên không cần người hầu hạ, liền để lại Khởi Tú trong viện chính, không biết lúc này tìm nàng có việc gì?

A hoàn mở cửa: “Nàng chờ Vương phi bên ngoài”

Tống Ứng Diêu đi ra khỏi phòng, quả nhiên thấy Khởi Tú đang đợi bên ngoài, gương mặt như trước cười hỏi: “Ngươi tìm ta có chuyện gì không?”

Khởi Tú nhìn thấy Vương phi đi ra, liền vội vàng tiến lên sắc mặt lo lắng hoảng loạn: “Vương phi mời theo nô tỳ”

Tống Ứng Diêu trong lòng kỳ quái, thế nhưng cũng thuận theo cùng đi với nàng.

Khởi Tú dẫn nàng đi qua một đoạn hành lang, nhìn trước ngó sau xác định ở đây nói chuyện không ai nghe thấy, mới dừng bước lại.

Tống Ứng Diêu: “Đến cùng là chuyện gì?”

Khởi Tú nhỏ giọng: “Vương phi, Vương Gia có chuyện rồi”

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên môi Tống Ứng Diêu cứng đờ: “Cái gì?”

Khởi Tú đến gần Tống Ứng Diêu thì thầm một phen. Tống Ứng Diêu sắc mặt bỗng trở nên nghiêm túc. Chờ Khở Tú nói xong mới hỏi: “Tin tức có đáng tin hay không?”

Khởi Tú khẳng định: “Nô tỳ mới vừa nhận được, chính xác tuyệt đối”

“Ừ” Tống Ứng Diêu biết hiện tại nàng không thể hoảng loạn, tuy rằng trong lòng lo lắng cho Vương gia, nhưng vẫn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Ngươi từ nơi nào nghe được tin tức này?”

“Là muội muội Trầm Hàn, hộ vệ bên người Vương gia tìm Vương phi, Vương phi không có ở chính viện, nàng liền nói cho nô tỳ đến nói cho Vương phi“. Nghe vậy Tống Ứng Diêu biết chuyện này là thật không thể nghi ngờ, huynh muội Trầm gia trung thành tuyệt đối đi theo bảo hộ Vương Gia, tin tức của họ tuyệt đối không thể giả. Nàng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, một khắc cũng không dám trì hoãn, hỏi tiếp: “Nàng đâu rồi?”

“Tạm thời rời đi, Vương phi nếu muốn gặp, nô tỳ lập tức phái người đi tìm.” Khởi Tú đáp.

“Được.” Tống Ứng Diêu gật đầu: “Ta về nói với Thái phi một tiếng, ngươi sai người đi tìm Trầm nhị đến đây, bản phi muốn nghe chính tai nàng kể lại. Chuyện này không thể để cho Thái phi biết, ngươi ở đây chờ ta, chớ có nóng lòng”

“Vâng”

Tống Ứng Diêu xoay người chỉnh trang dung nhan, nét mặt một lần nữa mỉm cười, phảng phất như không có gì xãy ra, trở lại phòng Thái Phi.

Thái phi nghe thấy tiếng cửa mở, ngẩng đầu lên thấy nàng trở về, hòa ái hỏi: “Là ai tìm con a?”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu hướng bà phúc thân: “Hạ nhân có chuyện tìm con”

“Con có việc thì làm đi, không cần bồi ai gia cho hết thời gian” Thái phi thông cảm.

“Chuyện này...” Tống Ứng Diêu do dự.

Lão ma ma hầu hạ bên cạnh Thái phi nói với nàng: “Vương phi nếu như bận bịu thì nên làm việc của người, Thái phi này có nô tỳ chăm nom, Vương phi cứ yên tâm.”

Tống Ứng Diêu khó xử nhìn Thái phi lại nhìn lão ma ma.

Thái phi chính đang nhắm mắt dưỡng thần, phất phất tay, làm một bộ muốn đuổi nàng đi: “Đi đi, khi nào rảnh rỗi thì trở lại”

“Thưa vâng” Tống Ứng Diêu yên tâm: “Vậy con trước hết cáo từ“. Hướng Thái phi hành lễ xong lập tức lui ra, khoảnh khắc xoay người lại sắc mặt của nàng chìm xuống. Nàng mang Khởi Tú rời viện Thái phi, vừa đi vừa hỏi: “Hiện trong phủ trên dưới còn ai biết tin này?”

“Bẩm Vương phi, ngoại trừ nô tỳ bên ngoài không ai biết được“. Khởi Tú thật thà bẩm báo.

“Vậy thì tốt” Tống Ứng Diêu xoắn xít khăn tay, ra lệnh: “Không để việc này truyền ra ngoài, tránh cho vương phủ nhiễu loạn. Đặc biệt không được cho Thái phi biết, biết không?”

“Thưa Vương phi, nô tỳ biết rồi” Khỉ Tú bảo đảm.

“Đúng rồi, Hoán Sơn đâu? Hắn buổi sáng cùng Vương Gia vào triều, hắn có trở về chưa?” Tống Ứng Diêu bỗng nhiên nhớ đến.

“Nô tỳ không biết, căn cứ vào lời Trầm nhị nói, từ khi Vương Gia tại triều ca bị giam, Hoán Sơn cũng không thấy tăm hơi”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu gật đầu, nàng hiện tại cũng không rảnh đi quản Hoán Sơn, nàng tin tưởng Hoán Sơn nhất định có chuyện cần làm của mình, người của Vương Gia xưa nay không ai không hữu dụng.

Nàng dừng chân, phân phó Khởi Tú: "Ngươi gọi Phương thúc đến đây, thúc ấy sống cùng Vương Gia lâu rồi, tuổi cũng lớn hơn chúng ta, hiểu biết chuyện đời, có thể sẽ có biện pháp"

"Ngươi đi nhanh về nhanh, ta ở đại sảnh chờ các ngươi"

"Vâng, nô tỳ đi ngay". Khởi Tú nói với nàng một tiếng liền đi tìm Phương Đại, riêng nàng tiếp tục hướng đại sảnh đi đến.

Trong viện Thái phi, sau khi Tống Ứng Diêu đi rồi khoảng chừng một chén trà, Thái phi đột nhiên ngừng lay chuyển phật châu trong tay, mở mắt ra, ánh mắt thâm thúy nhìn ngoài cửa sổ.

Ma ma hầu hạ bên cạnh mới vừa thêm đàn hương vào bên trong lư hương, quay người lại nhận ra sự khác lạ của Thái Phi, theo tầm mắt của bà nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện không có thứ gì, cũng không biết bà đang nhìn cái gì, liền đến gần Thái phi nghẹ giọng: "Thái phi làm sao vậy?"

Thái phi nhìn chằm chằm không chớp mắt: "Đàn hôm nay vào triều vẫn chưa trở về sao?"

"Nếu như Vương Gia trở về, Vương phi đã không ở đây lâu như vậy" Ma ma nói ra suy đoán của mình, toàn bộ trên dưới vương phủ đều biết Vương Gia và Vương phi phu thê ân ái như keo sơn, chỉ cần trong vương phủ nhìn thấy Vương Gia, bên cạnh nhất định sẽ có Vương phi.

Ma ma bỗng nhiên rõ ràng Thái phi đang nhìn cái gì, lúc này đã sắp trưa, Vương phi còn bồi tiếp Thái phi, vậy nghĩa là Vương Gia vẫn chưa về. Tầm thường ngày lúc này Vương Gia đã sớm trở về, lẽ nào có chuyện gì trì hoãn?

https://thuviensach.vn

“Ừ” Thái phi chậm rãi đáp lời, thanh âm mỏi mòn cũ kỹ.

“Vương Gia hẳn là có việc trì hoãn, Thái phi yên tâm, Vương Gia rất nhanh sẽ trở về“. Ma ma tìm một cái cớ động viên Thái phi: “Cũng có thể vừa nãy là người do Vương Gia phái đến tìm Vương phi“. Bà tuy rằng trong miệng nói như vậy, nhưng bà biết chuyện này rất ít có khả năng, Vương Gia nếu trở về biết Vương phi ở cùng Thái phi thì nhất định cũng sẽ tới thấy gặp Thái phi.

“Có thể” Thái phi ý vị không rõ đáp.

Khi Tống Ứng Diêu đến đại sảnh, Khởi Tú cũng gần như đã gọi Phương Đại đồng thời đi tới đại sảnh.

Phương Đại nhìn thấy Tống Ứng Diêu, đang muốn hành lễ: “Lão nô bái kiến Vương phi.”

Tống Ứng Diêu vội vã đỡ cánh tay của lão: “Phương thúc không cần đa lễ”

“Đa tạ Vương phi” Phương Đại được nàng nâng dậy, nghi ngờ hỏi: “Vương phi người tìm lão nô có chuyện gì?”

Tống Ứng Diêu tạm thời không trả lời hắn, chuyển hướng Khởi Tú: “Trầm nhị hộ vệ đâu?” Nàng có một tia dự cảm không tốt, e rằng hoàng thượng gây khó dễ cho Vương Gia, chuyện đó sẽ không đơn giản như vậy.

Khởi Tú đáp: “Vương phi xin chờ một chút, Trầm nhị hộ vệ một hồi sẽ đến”

“Ừ, Khởi Tú, ngươi đi nói với thị vệ vương phủ bảo vệ cửa sổ đại sảnh, không cho hạ nhân tới gần” Tống Ứng Diêu mặt lạnh sương mi phân phó.

https://thuviensach.vn

Từ khi về kinh đến giờ, nàng thu dọn vương phủ, phát hiện hạ nhân trong vương phủ thiếu rất nhiều, cũng tra không ra bọn họ là đi đâu, nàng ngầm hỏi Vương Gia. Vương Gia nói cho nàng biết những người kia đều tai mắt của là hoàng thượng phái tới, thừa dịp bọn họ đi Giang Nam ra lệnh cho Phương thúc ở nhà tìm cơ hội mang những người đó diệt trừ, không để lại hậu hoạn. Nàng không nghĩ hoàng thượng đã cài tay chân và Vương phủ, nàng còn chưa phát hiện hết đâu, vì thế làm việc cực kỳ thận trọng, chỉ lo có cá lọt lưới, nguy hại đến Vương Gia.

“Vâng, Vương phi.” Khởi Tú nhận được mệnh lệnh lập tức thi hành.

Phương Đại thấy Tống Ứng Diêu cau mày, nhất định là có việc phát sinh, còn là chuyện lớn, nếu không phải vậy nói chuyện với lão vì sao cần thị vệ canh cửa: “Vương phi có chuyện gì?”

Tống Ứng Diêu lễ phép: “Xin Phương thúc chờ một chút”

Phương Đại gật đầu, cũng không biết là chờ điều gì hay chờ ai, trầm mặc, hai người ngồi tại đại sảnh lẳng lặng chờ đợi.

Khởi Tú sau khi ra ngoài rất nhanh trở về, báo cáo với Tống Ứng Diêu: “Vương phi đã an bài xong”

Tống Ứng Diêu phân phó Khởi Tú: “Khởi Tú, ngươi nói cho Phương thúc biết chuyện đi”

Khởi Tú thì thầm cùng Phương Đại, Phương Đại sau khi nghe rõ sự tình kinh hãi biến sắc.

Tống Ứng Diêu: “Phương thúc có chủ ý gì không?”

Phương Đại vẻ mặt hoảng loạn: “Để lão nô suy nghĩ một hồi”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu đồng ý: “Phương thúc trước hết cố gắng nghĩ cách, lúc nào nghĩ ra lại nói cho ta”

Nàng đã gả vào vương phủ gần một năm, khí thế Vương phi và những thủ đoạn đã sớm tiếp thu. Tuy rằng bình thường đối mặt với Vương Gia, nàng đều che giấu chúng lại. Thế nhưng khi đối mặt với thời khắc nguy cơ, nàng nhất định phải tung hết chúng ra.

Ở trước mặt Vương Gia nàng là tiểu thê tử, ở trước mặt người khác nàng chính là Thành Vương phi, nàng phân biệt rất rõ ràng. Ngày thường quản lý vương phủ, nàng xưa nay không nhờ vào uy nghiêm Vương Gia, bằng không bọn hạ nhân tuy rằng mặt ngoài phục tùng, nhưng sau lưng nhất định đem nàng mắng thành máu chó đầy đầu. Cho nên nàng đều dựa vào năng lực của mình thu thập lòng người, từng bước xây dựng lên uy danh riêng mình để bọn hạ nhân không dám tùy ý làm việc. Như thế mặc kệ Vương Gia ở nhà hay đi đâu, nàng đều có thể quản chế toàn bộ vương phủ, cũng thuận tiện cho nàng làm việc.

Nàng là Thành vương Vương phi, không phải thê tử bá tánh bình thường, trong mắt không thể chỉ nhìn củi gạo dầu diêm, tương trà cà giấm, mà là khi phu quân xảy ra chuyện, nàng sẽ đứng ra thu xếp thay thế Vương gia ngăn trở một phần mưa gió. Không thể để cho ngài ấy một mặt đối phó với hoàng thượng, một mặt còn phải bận tâm đến nàng.

Phương Đại nghĩ một hồi: “Vương phi định là sao?” Hắn đại khái đoán được chuyện gì đang xãy ra, Vương Gia trước đây có giao phó, hắn lại không dám trực tiếp nói cho Vương phi.

Tống Ứng Diêu trầm tư: “Bây giờ cũng không biết tình huống thế nào, không thể manh động, bằng không có thể hại đến Vương Gia“. Dừng lại một chút: “Không bằng Phương thúc trước tiên phái người vào triều thăm dò cái đại thần một phen. Có lẽ sẽ tìm ra phương pháp giải quyết”

https://thuviensach.vn

“Như vậy rất tốt.” Phương Đại phụ họa.

Tống Ứng Diêu mới giao cho hắn: “Chuyện này giao cho Phương thúc.”

“Vâng, lão nô lập tức đi làm, xin Vương phi yên tâm”

Nàng sốt ruột suýt chút nữa đã quên cha của mình Tống Trưng Chi cũng là quan trong triều, vội vàng hướng Phương Đại nói: “Phương thúc dừng bước”

Phương Đại dừng lại: “Vương phi còn có chuyện gì cần lão nô đi làm?”

“Thúc trước tiên phái người sang nhà mẫu thân ta Tống phủ hỏi một chút đi, bọn họ nhất định sẽ nói”

“Được, lão nô tự mình đi“. Phương Đại đáp.

“Khổ cực cho Phương thúc”

“Là chuyện lão nô phải làm“. Phương Đại sau khi nói xong liền rời khỏi.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 62

Lúc này Tống Ứng Diêu mới rảnh rỗi ngồi xuống, ổn định tâm tư. Lẽ nào chuyện trong mộng thành sự thật sao? Nàng nhắm mắt lại, bàn tay xoa trán đưa cái ý niệm không hay này ra khỏi đầu. Không thể, Vương Gia sẽ không có chuyện gì.

Khởi Tú thấy nàng bất an, lên tiếng khuyên nhủ: "Vương phi yên tâm, Vương Gia nhất định không có chuyện gì"

Tống Ứng Diêu nghe vậy xiết chặt tay không nói lời nào.

Nàng dặn Khởi Tú: "Triều đình xảy ra chuyện lớn chắc chắn sẽ lan truyền ra bên ngoài, trước đó nhất định phải hết sức thăm dò tin tức, chuẩn bị tốt tất cả"

Bên hông đại sảnh có tiếng người vang lên, Tống Ứng Diêu đứng lên cất bước đến phía trước nhìn cửa nói với Khởi Tú: "Ngươi đi xem coi là ai"

"Vâng". Khởi Tú đáp, lập tức đi mở cửa, quả nhiên là Trầm nhị hộ vệ đến rồi, vui mừng quay đầu nói với Tống Ứng Diêu: "Vương phi, Trầm nhị hộ vệ đến"

"Nhanh cho nàng vào đi"

"Vâng." Khởi Tú hướng ra bên ngoài: "Trầm nhị hộ vệ mời vào"

Trầm Sơ Tình nói cám ơn với Khởi Tú, sau đó đi vào đại sảnh, vừa thấy Tống Ứng Diêu liền quỳ xuống: "Thuộc hạ vô năng không thể cứu Vương

https://thuviensach.vn

Gia, xin Vương phi trách tội”

Tống Ứng Diêu đỡ nàng dậy: “Trầm nhị mau mau đứng lên, việc này không quan hệ đến ngươi, Trầm hộ vệ không nên tự trách”

“Nhưng là...” Trầm Sơ Tình như trước cho rằng mình có lỗi, hổ thẹn không dám nhìn thẳng Tống Ứng Diêu.

“Hiện tại không phải lúc nói chuyện này, mau đem sự tình kể lại cho ta“. Tống Ứng Diêu đánh gãy lời nói của nàng.

Trầm Sơ Tình nghe nàng nói như thế cũng ý thức được lúc này không phải thời điểm tự trách: “Hộ vệ bên người quan nhân không thể vào triều cùng quan nhân, đó là luật”

Tống Ứng Diêu nhíu mày, kể từ khi biết Vương Gia xảy ra chuyện nàng vẫn luôn nghi ngờ: “Lẽ nào các ngươi cũng không biết trong triều xảy ra chuyện gì?”

Trầm Sơ Tình bị Vương phi hỏi mới trả lời: “Chuyện xảy ra trên triều là do Quá thường tự khanh Tống gia nói cho thuộc hạ”

“Cha của ta sao?” Tống Ứng Diêu hồ nghi.

“Thưa, đúng vậy”

“Nói tiếp đi” Tống Ứng Diêu gật đầu.

“Vâng” Trầm Sơ Tình tiếp theo thuật lại từng lời Tống Trưng Chi kể cho nàng nghe lại cho Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu cắn môi ngồi trên ghế: “Ta hiểu rồi“. Như vậy Vương Gia đang gặp nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Trầm Sơ Tình vì không để Vương phi lo lắng quá mức, đợi nàng định tâm mới tiếp tục nói: “Vương phi yên tâm, Vương Gia tự có biện pháp thoát thân, hơn nữa ca ca của thuộc hiện tại đang bảo vệ Vương Gia, Vương Gia nhất định sẽ an toàn trở về”

Tống Ứng Diêu khác nào nghe được tin cứu mạng, vội vàng đứng lên rụt rè, kích động nhìn Trầm Sơ Tình: “Có thật không?”

Trầm Sơ Tình gật đầu: “Vương Gia trước đây giao phó cho thuộc hạ nói cho biết Vương phi biết chỉ cần lo liệu việc trong phủ thật tốt, kiên trì chờ ngài ấy trở về là được”

Tống Ứng Diêu nghe Vương Gia dặn dò như thế, dần dần yên tâm, thấp mi, khóe miệng hơi mỉm cười: “Vương Gia an toàn là tốt rồi, thiếp sẽ không để cho Vương Gia lo lắng“. Lời nói nhỏ dần, nửa câu đầu Trầm Sơ Tình còn nghe rõ, đến nửa câu sau đã biến thành tiếng nỉ non.

Tống Ứng Diêu thu hồi nụ cười, mạnh mẽ kiên cường: “Khởi Tú ngươi đi nói thủ vệ vương phủ đóng cửa lại, bất luận ai tới gõ cửa đều không cho vào, bọn họ nếu như có hỏi cứ trả lời là Vương gia tạm thời ra ngoài không tiếp khách. Người trong vương phủ cũng không được phép ra ngoài. Nếu như có chuyện nhất định phải ra ngoài, phải chờ mấy ngày trôi qua rồi hãy nói, trong khoảng thời gian này không thể để sai sót, đừng để cho Vương Gia thêm lo lắng“. Nàng muốn Vương Gia yên tâm đối phó hoàng thượng.

“Bên Thái phi cũng tăng cường người bảo vệ, nhưng đừng để Thái phi phát hiện”

“Nếu Thái phi có hỏi Vương Gia làm sao vẫn chưa trở về, hãy trả lời là Vương Gia sắp tới bận bịu công vụ nên không có thời gian đến thăm Thái phi, chờ Vương Gia hết bận lại cùng Vương phi đến vấn an bà”

“Nếu như Thái phi muốn đến thư phòng tìm Vương Gia, ngàn vạn lần phải ngăn cản, không cho bà đi“. Tống Ứng Diêu dặn dò việc lớn việc nhỏ,

https://thuviensach.vn

không để bất kỳ sơ suất.

“Vâng”

“Còn có, phái người gọi Phương thúc và người của thúc ấy trở về, đừng hỏi thăm tin tức nữa”

Khởi Tú: “Vương phi lẽ nào không muốn biết tin tức Vương Gia sao?”

Tống Ứng Diêu đầu óc phân tích: “Lúc này những đại thần kia đều sợ rước họa vào thân, nhất định sẽ rũ sạch quan hệ với Vương phủ, nào có chuyện hé môi tin tức”

“Còn Tống phủ bên kia?”

“Cũng không nên hỏi, phụ thân chỉ nói được như thế thôi, cũng không biết thêm tin gì nữa đâu”

“Vâng”

“Mau đi đi”

Khởi Tú vâng lệnh rời đi.

Tống Ứng Diêu hướng Trầm Sơ Tình căn dặn: “Xin Trầm hộ vệ nói các hộ vệ ẩn nấp bảo vệ Vương Gia phải cảnh giác, để ngừa việc bất ngờ. Mặt khác phái mấy người trong vương phủ chờ khi Vương Gia trở về liền lập bẩm báo”

Trầm Sơ Tình chắp tay: “Thuộc hạ đã rõ”

Tống Ứng Diêu hướng về nàng phúc thân: “Vậy phiền phức Trầm hộ vệ.”

Trầm Sơ Tình ngăn cản nàng: “Vương phi không cần khách khí như thế”

https://thuviensach.vn

Khi trên đại sảnh chỉ còn lại một mình Tống Ứng Diêu, nàng chậm rãi thở dài, còn chưa hít vào thì lúc này cửa đại sảnh lại có tiếng người.

Tống Ứng Diêu giương giọng: “Là ai?”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm a hoàn: “Vương phi, Tống phu nhân tới chơi, có gặp hay không?”

Tống Ứng Diêu trong lòng cảm thấy kinh ngạc, không biết Tống phu nhân đến làm gì, cân nhắc một phen mới nói: “Mời bà vào đi”

“Xin Vương phi chờ một chút” A hoàn ngoài cửa nói xong chính là một trận tiếng chạy bộ gấp gáp đi xa.

Tống Ứng Diêu tính toán đoạn đường từ cửa đến đại sảnh, đại khái là phải một khoảng thời gian mẫu thân mình mới đến đây, trong lòng đếm từng phút từng phút, khi nàng ngừng lại quả nhiên cửa đại sảnh đã mở ra.

“Vào đi” Nàng với a hoàn bên ngoài.

Lập tức a hoàn bên ngoài mở cửa ra, Tống phu nhân từ sau cửa đi vào. Tống Ứng Diêu nhìn thấy bà tươi cười rạng rỡ, chạy đến gọi: “Mẫu thân”

Tống phu nhân nhìn thấy nàng không có chuyện gì, trong lòng cao hứng, gọi một tiếng “con gái”

Tống Ứng Diêu hỏi: “Mẫu thân đến có chuyện gì?”

Tống phu nhân đình trệ chốc lát: “Phụ thân con nói ta đến thăm con”

Tống Ứng Diêu đỡ tay của bà: “Vào trong rồi nói”

Tống phu nhân gật đầu theo nàng hướng vào đại sảnh, đôi mắt thỉnh thoảng lén lút quan sát vẻ mặt của nàng. Tống Ứng Diêu bình tĩnh khiến

https://thuviensach.vn

choTống phu nhân còn tưởng rằng nàng chưa biết chuyện Vương Gia. Bà dò xét: “Vương Gia trở về chưa? sao còn chưa thấy ngài ấy”

Tống Ứng Diêu tự nhiên đáp: “Vương Gia vẫn chưa về, chắc là có việc bận”

Hai người đến đại sảnh, Tống Ứng Diêu dẫn bà đến chiếc ghế cho bà ngồi xuống: “Mẹ ngồi đi”

“Được” Tống phu nhân thuận theo ngồi xuống.

Tống Ứng Diêu hướng ra ngoài gọi: “Dâng trà”

Tống phu nhân ngăn cản: “Thôi khỏi, mẫu thân đến một chút liền đi“. Tống Ứng Diêu cho người dâng trà lui xuống.

Bà một lần nữa thăm dò: “Nghe phụ thân con nói Vương Gia xảy ra chuyện?”

Tống Ứng Diêu nhếch môi, không trả lời Tống phu nhân. Tống phu nhân nhỏ nhẹ: “Ta đến chính là vì chuyện này”

Tống Ứng Diêu mong mỏi nhìn bà: “Mẫu thân có biện pháp cứu Vương Gia sao” Nếu như có thể cứu Vương Gia sớm một chút, Vương Gia sẽ không gặp nguy hiểm. Nàng nghĩ mẫu thân không thể tham gia vào chuyện này lại càng không có năng lực: “Phụ thân có biện pháp?”

Tống phu nhân mặt lộ vẻ quẫn bách: “Phụ thân con làm sao có khả năng“. Sợ Tống Ứng Diêu cho rằng Tống Trưng Chi là cố ý không cứu, lại bổ sung: “Nghe phụ thân con nói hoàng thượng là muốn ép Vương gia đến chổ chết, ai khuyên can cũng đều muốn giết“. Không cần bà giải thích, Tống Ứng Diêu trong lòng từ lúc biết qua chuyện này đã rõ ràng, chỉ là nàng vẫn cố giữ một tia hi vọng.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu gật đầu, lại nghe được Tống phu nhân nói: “Hiện tại không phải lúc nói chuyện này”

“Nếu là Vương Gia...” Tống phu nhân ngập ngừng, bà muốn lựa lời mà nói, cuối cùng vẫn cảm thấy chỉ có mang suy nghĩ thật trong lòng nói ra: “Mẫu thân đến chính là muốn hỏi xem nếu Vương Gia không thoát được, con định làm sao?” Bà mặc dù lời lẽ có phần quanh co, thế nhưng Tống Ứng Diêu vừa nghe liền hiểu ý của bà, nàng do dự: “Chuyện này...”

Tống phu nhân thấy nàng đáp không được đành thay đổi câu chuyện: “Vương Gia có chuyện, hoàng thượng có trách tội toàn vương phủ hay không?” Nói xong căng thẳng nhìn Tống Ứng Diêu, chỉ lo nàng gật đầu. Nhưng may là Tống Ứng Diêu lắc đầu nói: “Con cũng không biết”

Điều này làm cho Tống phu nhân nhẹ nhõm: “Mẫu thân vốn đi đi cầu cậu của con, mà phụ thân con không cho nên đành phải thôi. Con cũng đừng trách trách mẫu thân“. Tống phu nhân áy náy nhìn Tống Ứng Diêu.

“Con gái làm sao trách tội mẫu thân, dù mẫu thân đi cầu, cậu cũng sẽ không đáp ứng“. Tống Ứng Diêu mỉm cười an ủi Tống phu nhân, trong nội tâm nàng không hy vọng mẫu thân vì nàng mà đi cầu xin.

Tống phu nhân lộ ra thần sắc bất an: “Con đã biết?”

Tống Ứng Diêu trầm mặc gật đầu.

“Con không nên trách cậu của con, cậu của con cũng là tâm nhỏ hẹp...”

“Con hiểu” Tống Ứng Diêu biết rõ ý tứ của Tống phu nhân ý tứ.

Đã như thế, Tống phu nhân cũng muốn vì Ôn Ngự Sử giải thích. Nghĩ lại khi Tống Ứng Diêu chưa gả không khỏi thở dài: “Mẫu thân lúc trước cũng nghĩ trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy, hoàng thượng làm sao vô duyên vô cớ tứ hôn cho con, phụ thân con trong triều đâu phải trọng thần.

https://thuviensach.vn

Đã nói với cha con rồi mà ông ấy nào có tin“. Bà không hiểu quan trường phức tạp, cho nên nói trắng toạc ra, bà thấy đúng là đúng, sai là sai.

Tống Ứng Diêu kiên định: “Con đã gả cho Vương Gia, không oán không hối hận”

Tống phu nhân thấy nàng kiên trì, phảng phất nhìn thấy như mình năm đó, đau thấu tim gan: “Ứng Diêu con vẫn là cứng đầu như thế, mẫu thân không phải đã nói...”

Tống Ứng Diêu cuống quít giải thích: “Vương Gia không phải người như mẫu thân nghĩ đâu”

Tống phu nhân thấy nàng vẫn không hiểu, lòng như đao cắt: “Ứng Diêu ngươi có phải là con ngu muội hay không...” Bà biết bà khuyên không được, đành nói: “Con cùng mẫu thân về Tống phủ đi, phụ thân con tuy rằng không có năng lực nhiều, thế nhưng dùng hết cái mạng già cũng sẽ bảo vệ con”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 63

Tống Ứng Diêu ánh mắt quật cường: “Con sẽ không về, con tin tưởng Vương Gia nhất định sẽ trở về“. Nàng đối với Vương Gia trước sau tin tưởng tuyệt đối, Vương Gia nói sẽ trở về nhất định là trở về, ngài ấy xưa nay đối với nàng không thất tín. Nàng muốn ở lại, bảo vệ Thái phi, bảo vệ vương phủ của hai người, không cho người khác phá hủy.

Coi như... tới bước đường cùng, Vương Gia không về nữa, nàng sinh là người vương phủ, chết là mà vương phủ, tuyệt đối không về Tống phủ.

Tống phu nhân chẳng tin rằng hoàng thượng nếu muốn người nào chết, người kia còn có thể sống sao? “Mẫu thân nói nếu là...”

Bà tận tình khuyên nhủ: “Con là Vương phi, con muốn lưu lại hắn mẫu thân cũng không có gì để nói. Thế nhưng con suy nghĩ một chút, nếu Vương Gia không trở về thì làm sao đây? Coi như hoàng thượng không giáng xuống, một mình con có đảm đương được cái vương phủ to lớn này không?”

Tống Ứng Diêu lui về phía sau một bước, hai đầu gối khụy xuống, quỳ trên mặt đất.

Tống phu nhân lúc này đứng lên kinh ngạc nhìn nàng: “Con làm cái gì vậy? Nhanh đứng lên” Vừa nói, vừa muốn đi tay nâng nàng dậy.

Tống Ứng Diêu cự tuyệt Tống phu nhân, ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Tống phu nhân, quyết tuyệt nói rằng: “Mẫu thân nghe con nói đi” tiếp theo không chút do dự kể lại những tin tức nàng biết được cho Tống phu nhân

https://thuviensach.vn

nghe: “Hoặc sống hoặc chết, con nhất định phải đợi Vương Gia trở về, nếu bất hạnh... con nguyện cùng Vương Gia sống chết có nhau”

Tống phu nhân bị lời của nàng chọc giận run người, một tay chỉ vào nàng: “Con...” Nhưng bà cũng không thể làm gì Tống Ứng Diêu, thống khổ nói: “Con có nghĩ tới ta và cha con ngậm đắng nuốt cay nuôi con lớn lên không? Con có nghĩ đến cảm nhận của bậc làm cha làm mẹ như ta không? “

Tống Ứng Diêu cắn môi không nói lời nào, trực tiếp dùng hành động thay thế ngôn ngữ. Nàng cúi người xuống dập đầu lạy tạ mẫu thân, Tống phu nhân tuy rằng tức điên, thế nhưng bà đau lòng con gái, đưa tay cản nàng nhưng mà cản không được.

Mãi đến khi cái trán sưng đỏ, Tống Ứng Diêu mới dừng lại: “Con gái phụ lòng công ơn nuôi dưỡng của phụ thân và mẫu thân, con hổ thẹn trong lòng, xin cha mẹ tha thứ. Ân tình của cha mẹ, con kiếp này chưa trả hiếu, nguyện kiếp sau đầu thai dưới gối cha mẹ báo đáp công ơn sinh thành”

Tống phu nhân nghe vậy muốn giơ tay lên tát Tống Ứng Diêu một tát, cho nó tỉnh táo lại. Từ nhỏ đến lớn, Tống Ứng Diêu đều rất hiểu chuyện, chưa từng chọc giận bà, cho nên bà cũng chưa từng đánh nàng, ngày hôm nay chính là phải đánh. Tống phu nhân cắn răng hạ tay xuống.

Thế nhưng tay giơ thật cao cuối cùng vẫn không đành lòng, bà hận chính mình nhẹ dạ mà thu tay lại, tiếp theo lại khuyên nhủ: “Vương Gia sẽ không trở về, con mau cùng ta về Tống phủ, nơi này không an toàn”

Tống Ứng Diêu lần đầu tiên cãi lời Tống phu nhân: “Con không đi. Con phải ở đây chờ Vương gia trở về”

Tống phu nhân quyết định dùng biện pháp cứng rắn, bà nắm tay Tống Ứng Diêu lôi ra ngoài: “Ta mặc kệ con muốn thế nào, con ngày hôm nay nhất định phải đi theo ta về Tống phủ“. Tống Ứng Diêu căn bản không

https://thuviensach.vn

nghe lời bà nhưng bà nhất định phải mang con gái mình đi khỏi đây. Bà không hiểu được cái gì gọi là gia quốc đại nghĩa, bà chỉ biết là bà muốn Tống Ứng Diêu còn sống.

"Mẫu thân, xin tha thứ con gái bất hiếu". Tống Ứng Diêu cắn răng nói, nàng không giải thích được cho Tống phu nhân hiểu Vương Gia nhất định sẽ không có chuyện gì, đành tùy ý bà lôi kéo nhưng thân thể vẫn quỳ trụ một chổ sừng sững như núi Thái Sơn không nhúc nhích.

Tống phu nhân đang lôi cánh tay Tống Ứng Diêu bỗng nhiên cảm giác trong đầu một trận mê muội, tiếp theo chính là đất trời tối tăm, cả người không biết làm sao ngã về phía sau.

Tống Ứng Diêu mắt thấy Tống phu nhân hôn mê bất tỉnh, vội vã đưa tay ra đỡ lấy Tống phu nhân, liên tục gọi: "Mẫu thân, mẹ làm sao"

Nàng trước tiên nâng Tống phu nhân ngất xỉu đưa đến ghế nằm, sau đó lập tức gọi phủ y đến xem bệnh tình của bà.

Sau khi phủ y chẩn đoán bệnh, thu ngón tay về, Tống Ứng Diêu vội hỏi: "Phủ y, mẫu thân đây là thế nào?"

Phủ y ôn hòa: "Vương phi không cần sốt ruột, Tống phu nhân đây là tức giận quá độ dẫn đến ngất đi, nghỉ ngơi một quãng thời gian là tốt rồi."

Tống Ứng Diêu: "Mẫu thân ta khi nào có thể tỉnh lại?"

"Đại khái có thể đêm sẽ tỉnh lại". Phủ y nhìn nhật quang trước sân nhà, bấm nhẩm thời gian đáp.

"Vậy có cần dùng thuốc không?"

"Người ngất không cần dùng thuốc, chỉ là Tống phu nhân thân thể gần đây có chút hư, lão phu có một ít thuốc bồi bổ thân thể cho bà ấy" Phủ y

https://thuviensach.vn

cân nhắc.

“Vậy cũng tốt.” Tống Ứng Diêu nắm tay nói.

Phủ y đứng lên hướng Tống Ứng Diêu hành lễ: “Vậy lão phu đi sắc thuốc”

Tống Ứng Diêu đáp lễ: “Tiên sinh mau đi đi”

Tống Ứng Diêu vốn định mang Tống phu nhân đến hậu viện vương phủ nghỉ ngơi nhưng nghĩ đến vương phủ hiện tại cũng không an toàn, đành chờ phủ y sắc thuốc cẩn thận, sau đó lập tức sắp xếp xe ngựa để a hoàn đưa Tống phu nhân về Tống phủ, không để cho bà ở lại vương phủ thêm phút nào.

Chờ xe ngựa đi xa, Tống Ứng Diêu si ngốc đứng trước cửa vương phủ thấp giọng thì thầm: “Trên đời làm gì có chuyện song toàn, không phụ như lai không phụ khanh”

Nói xong liền xoay người kiêng cường đi vào vương phủ, ra lệnh cho thủ vệ: “Đóng cửa đại môn, ai cũng không được phép ra ngoài”

Thủ vệ phía sau nàng đồng thanh: “Tuân lệnh”

****

Mặt trời lặn, màn đêm buông xuống. Đêm nay đặc biệt, sắc tối bao trùm không thấy mặt trăng, đến một vì sao lạc cũng chẳng thấy đâu. Trên thành cao, binh lính thủ thành cầm trong tay trường thương, đứng bên tường ngẩng cao đầu quan sát bầu trời, một người nói: “Tối nay làm gì mà đến một ánh nguyệt quang cũng không có? Ta nhớ tối hôm qua trăng tròn kia mà”

https://thuviensach.vn

Thủ vệ kia ánh mắt quan sát phía dưới bờ thành, theo ánh mắt nhìn một lượt, lại tiếp tục cúi đầu: “Khả năng là sắp mưa rồi”

Vị binh sĩ sắc mặt u ám: “Vậy coi như nguy rồi, quần áo nhà ta còn chưa lấy vào”

“Vợ ngươi không phải có ở nhà sao? Sợ gì, nàng nhất định sẽ lấy vào” Người bạn của hắn đứng kế bên không để ý lắm nói rằng.

Vị binh sĩ ngây ngốc nở nụ cười: “Cũng đúng a”

Mây đen gió lớn, giết người trong đêm, lúc này bên trong hoàng cung đèn đuốc sáng choang, lặng yên không một tiếng động, mơ hồ như đang âm thầm chờ đợi cố sự.

Phương Hàng trong cung chắp tay đi tới lui lòng vòng, trong lòng vừa hưng phấn đồng thời lại không muốn hiển lộ ra tâm tư của mình, cố gắng cưỡng chế niềm vui, hai cỗ tâm tình giao thoa khiến cho khuôn mặt của hắn vặn vẹo đến khó coi. Ngoài điện tình cờ có cái cung nữ đi qua, đều phải nhìn Phương Hàng một cái.

Qua một quãng thời gian, hắn sẽ hỏi Thạch Tu bây giờ là canh mấy khắc mấy, khả năng là trong lòng hắn quá kích động, luôn cảm thấy thời gian trôi chậm chạp, rốt cục không thể chờ đợi được nữa ra lệnh: “Động thủ đi”

Thạch Tu cũng là vui vẻ, thế nhưng đầu óc hắn vẫn hết sức tỉnh táo, liếc mắt nhìn đồng hồ nước trong cung nhắc nhở: “Hoàng thượng hiện tại mới giờ hợi, không phải đến giờ tý mới động thủ sao?”

Phương Hàng ngẩng đầu lên xem, hắn đứng cách long ỷ không xa nên nhanh bước vài bước lên bậc thang nói rằng: “Trẫm không đợi kịp, trẫm muốn hắn chết ngay bây giờ! Ngươi lập tức ra lệnh động thủ”

https://thuviensach.vn

Hắn cuối cùng cũng giết được kẻ chướng tai gai mắt, xem sau này ai còn dám đối phó với hắn! Khúc mắc từ dạo đăng cơ đến nay coi như được giải rồi. Loại sảng khoái tràn trề này hoàn toàn không phải từ một thê thiếp nào trong hậu cung mang đến cho hắn. Hắn đặt mông ngồi trên long ỷ, hai tay đỡ hai bên đầu rồng, đôi mắt rảo quanh đại điện, tất cả mọi ngóc ngách đều thu vào trong mắt, phảng phất như nhìn thấy người trong thiên hạ đều đứng trước mặt của hắn, tùy ý cho hắn bài bố. Đó là con dân của hắn, đó là thiên hạ của hắn, hắn gọi bọn họ đi đâu làm gì, bọn họ nhất định phải tuân lệnh.

Thạch Tu phía dưới cung kính: “Nô tài hiểu rõ” Lời còn chưa dứt, hắn liền từng bước chạy ra ngoài ra lệnh cho bên ngoài.

Khi hắn trở vào bỗng nhiên trông thấy một cung nữ hướng đại điện vội vàng chạy tới.

Hắn quát người cung nữ kia: “Hoang mang cái gì? Không có phép tắc” Sau khi quát lớn xong liền muốn xoay người trở lại bên trong điện.

“Thạch công công” Người cung nữ kia thấy hắn ở ngoài điện, không để ý đến việc hắn quở trách lớn tiếng gọi, tăng nhanh tốc độ dưới chân chạy về phía hắn.

Thạch Tu nghe tiếng dừng lại, thấy nàng ngừng trước mặt mình há miệng thở dốc: “Có chuyện gì sao?”

Cung nữ thở hổn hển phủ bên tai của hắn, nhỏ giọng nói vài câu.

Thạch Tu nhíu mày, suy nghĩ một chút: “Hoàng thượng hiện tại không rảnh, ta nghĩ hoàng thượng sẽ không đi”

Cung nữ vì số ngân lượng được thưởng cũng liều mạng nắm tay Thạch Tu, lơ đãng dùng bộ ngực cọ cọ cánh tay của hắn nũng nịu: “Xin công công nhất định phải nói cùng hoàng thượng, nương nương chúng ta còn đang chờ hoàng thượng”

https://thuviensach.vn

Thạch Tu bị nàng cọ cọ trong bụng thấy râm ran, lại còn đẹp như thế, không chịu được lời cầu xin, thuận miệng ứng phó: “Được rồi, ngươi về trước đi, bản công công sẽ nói với hoàng thượng“. Ngại cung nữ lại nhiều lời, xoay người liền muốn trở lại điện, trước khi đi còn quang minh chính sờ soạng cái mông tròn vo của cung nữ. (Đã là công công rồi thì xơ múi được gì nữa đâu mà cố, trời ạ)

Cung nữ vui vẻ ra mặt hành lễ: “Đa tạ công công”

Thạch Tu cũng không quay đầu lại. Trở lại bên trong cung điện, hắn báo cáo với Phương Hàng: “Hoàng thượng đều an bài xong” Không hề nhắc đến chuyện cung nữ khi nãy đã nhờ vả.

Phương Hàng vui mừng khôn xiết, bàn tay đập đầu rồng: “Rất tốt” Lúc này hắn chỉ cần ngồi đợi kết quả.

Bên trong nhà giam Hình bộ, Phương Đàn bị giam ở nơi sâu xa nhất. Nơi này âm u ẩm ướt, trên đất trên chỉ rải mấy tầng cỏ khô, không có nổi một chổ nằm tử tế, trong đống cỏ thỉnh thoảng chui ra vài con sâu bọ, phát hiện phòng giam có người, chúng sợ hãi chạy trốn trối chết.

Bên góc tường đặt hai vại nước, bên trong chứa đựng chất bẩn của người tỏa ra từng trận hôi thối. Duy nhất có thể thông ra bên ngoài là cửa sổ nhỏ trên tường, cái kia cửa sổ kia cách mặt đất vừa tầm chiều cao người bình thường, mặt trên dùng song gỗ lan phong thô, khe hở song cửa chỉ đủ thân hình một con gián chui qua.

Nơi tra hỏi phạm nhân là một gian phòng nhỏ, ba mặt đều vây quanh bằng tường thật dầy, trên tường treo đủ phụ kiện hình cụ doạ người còn lưu lại vết máu. Giữa phòng là cây thập tự giá, trên giá treo lơ lửng xích sắt rỉ sét, một phần buông dài trên mặt đất, không biết đã từng có bao nhiêu người mất mạng ở đây.

https://thuviensach.vn

Nơi này căn bản là không phải chỗ của người, quả thực có thể gọi là địa ngục giữa trần gian. Mà vô luận ra sao lại có một người y quan chỉnh tề, Phương Đàn ngồi nghiêm chỉnh so với hoàn cảnh chung quanh hoàn toàn có vẻ không phù hợp.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 64

Hai người ngục tốt được phái đến trông coi Phương Đàn là một già một trẻ ngồi bàn bên ngoài phòng giam nhậu nhẹt chuyện trò vui vẻ. Tình cờ đôi mắt liếc xéo về phía Phương Đàn đang ngồi xem thường, một ngày không ăn cơm vậy mà vẫn có sức lực, thực sự là lợi hại.

Ở trong mắt bọn họ, quan chức đều là những nhân vật chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, khi tới đây rồi thì chẳng còn lại gì. Hai người bọn họ ở trong cái ngục này bao lâu còn chưa từng thấy có người nào nguyên vẹn bước ra ngoài.

Ai đến cũng kêu oan, khi nhìn thấy hình cụ tra khảo hai chân như nhũn ra, khóc đến thiên hôn địa ám, cuối cùng mệt mỏi mới chịu yên, mặc cho bọn họ làm gì làm. Còn không như Phương Đàn, từ lúc mới vào đã nhắm mắt lại đối mặt với vách tường, không nói câu nào, mặc bọn họ ở bên ngoài ra sức đe dọa vẫn không hề lay động.

Thật có thể giả bộ được sao, một hồi hai người bọn họ phải giở thủ đoạn xem Phương Đàn còn giả bộ được đến bao lâu.

Cửa ngục lớn bỗng vang lên, hai người bọn họ nhìn nhau, lão ngục tốt nói với tên tiểu ngục tốt: “Mở cửa đi, giờ chết của hắn sắp đến rồi“. Tiểu ngục tốt sải bước đến cái ghế cầm lấy chiếc đũa gắp một miếng thịt nhét vào trong miệng.

“Ừ” Tiểu ngục tốt ấp úng đáp, đem thịt trong miệng nhai nhanh mấy lần nuốt vào, sau đó từ trên ghế nhảy xuống đập sạch sẽ tay mới chạy ra bên ngoài mở cửa.

https://thuviensach.vn

Lão ngục tốt ở trong ngục nghe bên ngoài cửa lớn chi ca một tiếng mở ra, sau đó là một trận yên tĩnh, cũng không lâu lắm lại nghe chi ca một tiếng, hắn là người đến lại đi rồi.

Chờ tiểu ngục tốt trở về, hắn ngẩng đầu lên hỏi: “Là ai?”

Tiểu ngục tốt trong tay nhấc theo một lam cơm, ánh mắt quái dị nhìn lão ngục tốt: “Là người đưa cơm.”

Hai người ý tứ nhìn nhau, lão ngục tốt lập tức trưng ra ánh mắt chỉ huy: “Mở ra coi đồ ăn trong đó trước đi”

Tiểu ngục tốt đem lam cơn để lên bàn, mở nắp, lão ngục tốt cầm lấy cây tăm xỉa xỉa thịt trong kẽ răng nhổ phẹt ra đất, đá văng ghế dưới chân, tung người an vị trên mặt bàn. Tiểu ngục tốt đưa mắt nhìn lão ấy rồi nhìn Phương Đàn xem đang làm gì.

Tiểu ngục tốt lặng lẽ đến nhà tù thấy Phương Đàn như trước nhắm mắt lại mới quay gật đầu ra dấu cho lão ngục tốt biết. Lão ngục tốt nhận được tín hiệu, đem cây tăm trong miệng nhổ ra đất, vừa từ trong tay áo móc ra một cái bọc giấy lớn tiếng nói: “Ai u, món ăn cũng không tệ lắm, không hổ danh là thành vương! Bữa ăn cuối cùng phong phú đến thế”

Hắn thuận lợi mang bột phấn trộn vào bên trong cơm, cầm lấy chiếc đũa đảo qua đảo lại mãi đến tận khi bột phấn hòa lẫn vào cơm, mới nói tiếp: “Xem ra ngươi chỉ ăn được cơm lần này nữa thôi, huynh đệ chúng ta cũng không cướp miếng ăn của ngươi“. Nếu không phải hoàng thượng ra lệnh nhất định phải cho Thành vương chết ở đây thì món ăn kia đã vào bụng hai huynh đệ bọn họ, làm sao đến phiên hắn. Lão vừa nói vừa liếm mép, quá đáng tiếc, xem ra món ăn thật ngon nhưng bọn họ không thể chạm vào.

Đây là kịch độc, ăn một miếng liền lập tức mất mạng. Bọn họ còn muốn sống lâu nên không thế tranh giành thức ăn với Vương Gia.

https://thuviensach.vn

Hắn đem nắp lam cơm đậy lại, bĩu môi với tiểu ngục: “Mở cửa ra”

“Được rồi” Tiểu ngục tốt đắc ý vênh váo lấy chìa khoá từ bên hông ra mở cửa phòng giam. Lão ngục cầm theo lam cơm đi vào, tiểu ngục tốt theo phía sau của hắn biết thêm chút chuyện.

Hắn đem lam cơm đặt trên mặt đất, nói với Phương Đàn: “Thành vương gia, ăn cơm đi”

Phương Đàn như trước không nhúc nhích, ngoảnh mặt làm ngơ.

Tiểu ngục tốt thấy Phương Đàn dám không để ý đến lão ngục tốt, trẻ tuổi nóng tính nhất thời lên cơn giận dữ, mắng to: “Phi! Ngươi coi mình vẫn là thành vương cao cao tại thượng à! Đại ca ta nói chuyện với ngươi, ngươi dám không thèm để ý, không phải không muốn sống! Xem lão tử làm sao giáo huấn ngươi” Nói xong cuốn tay áo muốn xông lên.

Lão ngục kéo ống tay áo của hắn, khuyên nhủ: “Hà tất cùng một hấp hối sắp chết tính toán?”

Tiểu ngục tốt oán hận trừng Phương Đàn, vừa liếc nhìn đại ca của hắn, tán thành nói: “Đại ca nói rất đúng”

Một tay nắm lấy cánh tay lão ngục tốt kéo ra ngoài: “Hắn có ăn hay không đại ca không cần quản, một hồi hắn đói bụng nhất định sẽ ăn! Chúng ta đi ra ngoài đi”

Lão ngục tốt gật đầu: “Vậy chúng ta đi ra ngoài trước đi, đừng chậm trễ Vương Gia ăn cơm“. Sớm muộn gì cũng chết, hắn không cần bức bách Vương gia làm gì, cũng vì chính mình tích chút công đức.

Hắn trước khi đi còn sâu sắc nhìn Phương Đàn, sau đó dùng xích sắt khoá lại cửa phòng giam.

https://thuviensach.vn

Hai người trở lại ngồi vào bàn, lão ngục tốt cầm lấy chiếc đũa liếc mắt nhìn thịt bò trong mâm, chợt nghĩ đến điều gì đó vội thả xuống, rồi lại cầm lên, mắt nhìn tiểu ngục tốt vẻ mặt khó lường: “Tiểu đệ a, ngươi có cảm giác gì không?”

Tiểu ngục tốt gãi gãi cái cổ, nghi hoặc không hiểu: “Làm sao vậy?” Hắn còn trẻ, trải qua chuyện đời rất ít, có một số việc lão ngục tốt so với hắn có kinh nghiệm hơn nhiều.

Lão ngục tốt giọng nói thấp thỏm bất an, nhỏ giọng nói rằng: “Tiểu đệ, đại ca tối hôm nay luôn có một loại cảm giác bất an, tâm thần không yên, thật khó chịu”

Tiểu ngục tốt quan tâm: “Đại ca có phải là bị bệnh?”

Lão ngục tốt híp mắt: “Ngươi nói xem Vương gia làm sao bình tĩnh như vậy, hay là có người bên ngoài chuẩn bị cướp ngục, không phải vậy nào có ai không sợ chết. Ngươi nhìn mấy đại quan trước đây khi vào trong này đều là kêu cha gọi mẹ, đâu có như Vương gia lẳng lặng như vậy”

Tiểu ngục tốt kinh ngạc nhìn hắn: “Không thể nào, còn có người dám cướp thiên lao sao?”

Lão ngục tốt nghiêm giọng: “Làm sao không dám! Ngươi đã quên hắn là ai, là Thành vương gia, là huynh đệ hoàng thượng, thủ đoạn còn có thể thấp hay sao?”

Tiểu ngục tốt vẫn là chưa tin: “Vậy hắn tại sao lại tới nơi này?”

Lão ngục tốt dùng sức lắc đầu, lộ ra con ngươi hàm súc: “Ngươi chưa nghe nói Quân muốn thần tử, thần không thể không tử hay sao? Không chừng bọn cướp ngục đang chờ bên ngoài, đợi thời cơ sẽ xông vào, đến lúc đó huynh đệ chúng ta coi như xong”

https://thuviensach.vn

Tiểu ngục tốt bị lời nói làm sợ teo trym rồi, đứng lên hai chân: “Vậy làm sao bây giờ”

Lão ngục tốt vội vàng: “Ngươi vừa nãy có đóng cửa kỹ chưa?”

Tiểu ngục tốt dưới tình thế cấp bách, không khỏi tự hỏi mình có khóa cửa hay chưa. Do dự nói rằng: “Có, không có, mà hình như có”

Lão ngục tốt bàn tay lực lưỡng vỗ vào cái trác đến mức chấn động đem tiểu ngục tốt kinh sợ giật mình: “Đại ca làm sao vậy?”

Lão ngục tốt giả vờ cao thâm: “Còn không ra nhìn tới xem có khóa hay không, nếu như bọn họ xông vào còn có cái cửa chống đỡ vài giây, huynh đệ chúng ta nhân cơ hội chạy trốn”

Tiểu ngục tốt bị hắn doạ sững sờ, vội vã gật gù: “Ta lập tức đi xem xem.”

Hắn đứng dậy liền muốn chạy ra ngoài, nhìn bóng đêm đen thùi nguyên lai cũng không cảm thấy có cái gì đáng sợ. Nhưng vừa bị đại ca hắn hù dọa một trận, nhất thời cảm thấy trong bóng tối khắp nơi tiềm ẩn sát cơ, nói không cái chỗ ngoặt kia là nơi ẩn náo của sát thủ đến cướp ngục, trong lòng sinh ra khiếp đảm, dũng khí bước đi cũng không có.

Lão ngục tốt thấy hắn như thế giơ chân lên đạp vào mông hắn một cưới, quát lên “Nhanh đi”

“Ta lập tức đi ngay” Tiểu ngục tốt lúc này mới lấy dũng khí đi ra ngoài.

Chờ tiểu ngục tốt lảo đảo ra ngoài kiểm tra cửa nẻo, lão ngục tốt sờ soạn cái cằm đầy đặn không khỏi dào dạt đắc ý nghĩ đến gừng càng già càng cay a! Mau cầm lấy chiếc đũa gắp miếng thịt bò to bỏ vào miệng nhai nhóp nhép. Sau khi nhai nát lại vò vò cái bụng, lúc này mới hài lòng để đũa xuống, dùng tay áo lau cái miệng bóng mỡ. Hắn không khỏi cảm thán may

https://thuviensach.vn

mà nghe kịch nhiều mới có thể bịa ra đoạn nói dối hoàn mỹ như vậy, doạ tiểu đệ sợ hãi đến trắng mặt.

Đồng thời trong lòng hắn cực kỳ xem thường vị tiểu đệ thông minh này, vừa nói như thế đã tin, thật khờ. Không suy nghĩ đây là đâu sao, đây chính là thiên lao a, bốn phía đều vây quanh tường cao mười trượng, cửa còn có trọng binh canh gác, Thành vương có thủ đoạn thế nào cũng chạy đằng trời. Hắn ghét bỏ nhìn bóng lưng Phương Đàn. Cái gì mà Thành vương, gặp tai họa phượng hoàng cũng không bằng gà, người tới chỗ này mặc kệ từng là Thành vương hay là tể tướng, ở trong mắt của hắn toàn bộ đều là phạm nhân thấp hèn.

Hắn ngày càng đắc ý, còn có lòng tốt khuyên nhủ Phương Đàn: “Thành vương nên thức thời, ngoan ngoãn ăn cơm, không nên làm khó hai huynh đệ chúng ta, không phải vậy hai huynh đệ chúng ta cũng sẽ không để ngươi dễ chịu” Mặc kệ Phương Đàn có nghe được hay không, hắn nghênh ngang ngồi trên ghế nhàn nhã ca lên tiểu khúc, chờ tiểu ngục tốt trở về.

Hắn không nhìn thấy sau lưng, vẫn nhắm mắt ngồi thẳng nhìn Phương Đàn.

Có người đến rồi.

Chỉ chốc lát, tiểu ngục tốt từ bên ngoài mừng rỡ chạy vào: “Đại ca ta không có quên đóng cửa.”

Đáp án này là lão ngục tốt đã đoán trước được, hắn gật đầu nhìn về phía tiểu ngục tốt, vừa định cúi xuống đột nhiên ý thức được cái gì nhất thời trợn to hai mắt sợ hãi hỏi tiểu ngục tốt: “Phía sau ngươi là ai?”

Tiểu ngục tốt bận bịu xua tay phủ nhận: “Sau lưng ta không có ai a” Bỗng nhiên dừng lại haha cười nói: “Đại ca liền đừng làm ta sợ, ta đã kiểm tra cửa đóng, làm gì có ai đi vào theo sau ta đâu”

https://thuviensach.vn

“Vậy một nhóm bóng đen sì kia là cái gì” Lão ngục tốt run cầm cập tay chân, chậm rãi đứng, thân thể bất ổn lui về phía sau một bước va vào ghế ngã sấp xuống đất. Còn chưa kịp đứng lên, hai chân đạp trồi lui về phía sau thật xa, đôi mắt như trước nhìn phía sau lưng tiểu ngục tốt, môi trắng bệch không ngừng co giật.

Tiểu ngục tốt thấy hắn bộ dáng như gặp quỷ, không giống giả vờ, cảm giác sau lưng mát lạnh, tóc gáy dựng lên, đang muốn quay đầu đến xem chỉ nghe âm thanh trường đao tuốt ra khỏi vỏ, cái cổ có thêm một lưỡi đao sắc bén. Hắn không dám quay lại nhìn sau, sững sờ hỏi: “Đại ca, ngươi không phải nói khóa cửa là được rồi sao? Bọn họ làm sao vẫn vào được”. Phía dưới đũng quần của hắn đã ướt một bãi.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 65

Lão ngục tốt sớm đã bị sợ hãi đến hồn vía lên mây, cả người run lẩy bẩy, một câu cũng không nói được. Không nghĩ vừa mới nói chơi thôi lại ứng nghiệm như vậy, trong lòng hối hận không thôi, hận không thể cho mình mấy cái vả miệng.

Tiểu ngục tốt cảm giác một bàn tay sắc lạnh ở sau lưng của mình đẩy mình một cái, hắn liền không tự chủ bước về phía trước mấy bước, nhưng trường đao vẫn vững vàng gác bên cổ, chỉ cần động đậy một phát hắn liền mất mạng.

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, hắn gian nan nuốt nước miếng vì chính mình lên tiếng cầu xin: “Tráng sĩ hạ thủ lưu tình. Chúng ta không thù không oán, có chuyện có thể cố gắng nói...”

Lão ngục tốt lúc này cũng phản ứng lại, ngẩng đầu lên thấy một người áo đen uy hiếp tiểu ngục tốt từ trong bóng tối dần dần hiện ra. Lão vội vã nhào đến ôm lấy chân của hắn khóc lóc: “Đại nhân a, nhà tiểu nhân còn có con thơ, cầu xin đại nhân buông tha cho tiểu nhân”

Người mặc áo đá hắn một đá: “Cút”

Nhóm người mặc áo đen phía sau bước ra. Lão ngục tốt thấy có tới hơn mười người lập tức câm như hến, núp ở góc, ý đồ né tránh sự chú ý của bọn họ.

Nhóm người mặc áo đen bọn họ không cho phép bất kỳ ai xúc phạm đến Vương Gia dù chỉ là tiểu tiết, người mặc áo đen kề đao vào cổ tiểu ngục tốt

https://thuviensach.vn

nháy mắt ra ám hiệu cho hai người đứng kế bên, lập tức hai người mặc áo đen rút đao ra khỏi vỏ, một hướng về lão ngục tốt khống chế hắn, một thay thế vị trí người áo đen kia tiếp nhận trường đao trong tay của hắn, thô bạo nắm cổ tay tiểu ngục tốt vặn ngược ra sao, tiểu ngục tốt bị đau gào gào kêu: "Nhẹ chút nhẹ chút."

Người mặc áo đen hừ lạnh, một cước đạp vào gối hắn: "Quỳ xuống"

Tiểu ngục tốt chỉ cảm thấy có đôi chân từng trận tê rần, cả người không chống đỡ được liền quỳ trên mặt đất. Lực đạo quá mạnh khiến hắn cảm thấy xương sụn bắt đầu vỡ nát ra từng mảnh nhỏ. Thế nhưng hắn không dám nữa kêu, bởi vì hắn sợ lưỡi đao trên cổ không có tình người, lưỡi đao oăn lên cổ hắn một vệt máu dài tinh tế.

Người mặc áo đen đứng cạnh giựt xâu chìa khóa bên hông tiểu ngục tốt hỏi: "Chìa nào mở cửa phòng giam?"

Tiểu ngục tốt ngước đầu ấp úng nửa ngày cũng không nói ra được. Người mặc áo đen đưa thanh đao xoay ngang, ép bức: "Nói mau!"

"Tiểu nhân không nhìn thấy" Tiểu ngục tốt kinh hồn bạt vía nhìn thanh đao trước cổ, căn bản không có đầu óc đi phân biệt chìa khóa.

Ngươi cầm xâu chìa khóa đưa ánh mắt cho người cầm đao, người mặc áo đen nâng đao sát theo vào cổ tiểu ngục tốt, sau đó nắm chuôi đao, cánh tay đi hơi dùng sức đem trường đao thẳng tắp cắm trên đất nơi hắn quỳ.

"Thành thật khai báo! nếu không thì chết" Người mặc áo đen cảnh cáo.

Tiểu ngục tốt nhìn chuôi đao run run, mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau chảy, cúi đầu nói: "Không dám không dám"

Người mặc áo đen ném xâu chìa khóa tới trước mặt hắn: "Nhanh lên tìm đi"

https://thuviensach.vn

Tiểu ngục tốt không dám trễ nãi, luống cuống tay chân cầm lấy xâu chìa khoá bắt đầu tìm chìa khoá phòng giam. Cái này không phải, cái này cũng không phải. Tiểu ngục tốt càng tìm càng hoảng, tròng mắt quét qua quét lại từng chiếc chìa khóa, đồng thời dùng ngón tay sờ cẩn thận từng chiếc, sợ bỏ qua đúng chìa khoá cần dùng. Mồ hôi lạnh trên trán không ngừng mà chảy xuống, chảy đến cằm tích tụ lại thành giọt nhiễu xuống đất.

Người mặc áo đen thiếu kiên nhẫn, cau mày hỏi lần nữa: “Đến cùng chìa nào? “

Tiểu ngục tốt đột nhiên ánh mắt sáng lên, không khỏi kích động hô to: “Tìm thấy rồi” Hắn quên hết tất cả đứng lên đem chìa khóa giơ trước mặt người áo đen: “Đại nhân tìm thấy rồi”

Những người mặc áo đen cho rằng hắn muốn chạy trốn, đồng loạt rút đao bên hông hướng về tiểu ngục tốt. Ngay cả thanh đao cắm trên mặt đất cũng đã muốn rút lên, nhưng nhìn qua thấy tiểu ngục tốt cũng không có hành động gì khác, nhóm người áo đen liền dừng hành động.

Tiểu ngục tốt nhận ra bốn phía nguy hiểm bủa vây, cả người cứng đờ, chậm rãi quay đầu nhóm người áo đen, hai chân mềm nhũn lại suy sụp khóc ròng ròng: “Các đại nhân thứ tội”

Người mặc áo đen nhìn nhau, thu hồi trường đao.

Tiểu ngục tốt thấy thế, liếm đôi môi vì căng thẳng mà run bần bật, phủ phục trên đất cầu xin tha thứ “Cầu xin đại nhân dị tình buông tha tiểu nhân đi”

Hắc y đứng phía sau cười giễu cợt: “Tiểu tử ngươi đúng là làm quá rồi” Lại rút thanh đao lại kề trên cổ, thấp giọng nói rằng: “Câm miệng của ngươi lại. Ngươi không nói đâu ai nói ngươi câm”

https://thuviensach.vn

Người còn lại cũng không thèm nhìn hắn, từng người tự làm việc của mình. Hai người trông coi bọn ngục tốt, một người khác lấy ngân châm ra thử độc lam cơm. Người còn lại cầm chìa khóa người mở cửa phòng giam.

Sau khi tiến vào nhà giam, bọn họ kéo xuống khăn bịt mặt, cùng nhau hướng người bên trong nhà giam quỳ xuống, bên ngoài hai người, một tay cầm trường đao, một tay nắm lấy áo tên tiểu ngục tốt cùng theo bọn họ quỳ xuống: “Thuộc hạ đến muộn, để Vương Gia đợi lâu”

Người đi đầu chính là hộ vệ bên người Phương Đàn - Trầm Hàn, mà những người khác cũng là hộ vệ ẩn náo thường theo bảo vệ Phương Đàn.

Phương Đàn che miệng ho khan. không biết bởi vì mùi bẩn trong nhà giam, vẫn là quá lâu không nói chuyện nên giọng chưa thông.

Qua chốc lát, thanh âm trầm thấp liền vang lên: “Mọi người đến thật đúng lúc.”

Phương Đàn đỡ đầu gối chậm rãi đứng lên, phần lưng như trước thẳng tắp, cũng không có bởi vì thân ở nhà tù mà ít đi nửa phần khí thế vương giả. Vóc người kiên định đối lập với hoàn cảnh hỗn loạn xung quanh càng toát thêm khí thế uy vũ.

Trong mắt những người áo đen bọn họ hận không thể bái nàng làm thần thánh, bọn họ kính trọng nàng, bọn họ phủ phục trước nàng nàng, dù nàng ở đâu đi chăng nữa điều này mãi mãi vẫn không thay đổi.

Động tác của nàng khiến xích sắt va chạm vào nhau phát sinh tiếng vang ồn ào. Trầm Hàn lúc này mới phát hiện hay tay Vương Gia còn khóa xích sắt.

Không khỏi lo lắng sợ Vương Gia trong nhà giam có bị thương hay không, mỗi người nhíu chặt mày, hận hoàng thượng đến xương tủy. Nếu không vì hoàng thượng, Vương Gia sẽ không bị đọa đày ở đây. Trong lòng

https://thuviensach.vn

bọn họ chỉ có Vương Gia là chủ nhân, bọn họ xưa nay chỉ trung thành với Vương gia, hoàng đế là cái thá gì bọn họ không cần để vào mắt.

Phương Đàn nhìn thấu tâm tư của mọi người, mới nói cho bọn họ khỏi lo lắng: "Yên tâm, bản vương không có chuyện gì." Lời này vừa nói ra, bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Phương Đàn đập sạch sẽ bụi bậm trên người, cử động cổ chân, lại hoạt động tứ chi xong xuôi mới xoay người lại đối mặt Trầm Hàn, khoát tay: "Đều đứng lên đi"

"Tạ ơn vương gia." Trầm Hàn cùng thủ hạ đồng thanh đáp, sau đó cả nhóm rất nhanh đứng dậy.

Phương Đàn chờ mọi người đứng dậy, vươn tay giơ xích sắt ra hiệu cho Trầm Hàn: "Mở ra cho ta" Phương Hàng biết nàng có võ công, lo lắng nàng trốn ngục nên nhọc lòng hạn chế hành động của nàng, không chỉ phái trọng binh vây kín thiên lao mà còn dùng xích sắt khóa hay tay của nàng, làm cho nàng nửa phần cũng đừng nghĩ chạy sẽ trốn.

Trầm Hàn nói với hai người canh giữ ngục tốt hạ lệnh, hai người kia lập tức đem ngục tốt ép hỏi "Chìa khoá ở nơi nào"

Hai cái ngục tốt lá gan sớm đã bị bọn họ doạ đến hư, bị bọn họ hỏi như vậy không dám do dự, lập tức khoát khoát tay: "Chúng tiểu nhân không có chìa khoá"

"Làm sao lại như vậy" Hộ vệ nghĩ hai người họ là cố tình không nói nên càng đe dọa: "Ngươi dám không nói, ta lập tức đem tay của ngươi chặt bỏ" Nói xong liền giơ trường đao trong tay giả vờ giả vịt như muốn bổ xuống.

Lão ngục tốt dáng dấp vô cùng chật vật, đầu óc sớm không biết đã chạy đi đâu, hắn bám vào người hộ vệ cầu khẩn: "Đại nhân a! Chúng tôi thật không có. Cầu xin đại nhân buông tha cho chúng tôi" Đôi mắt không ngừng

https://thuviensach.vn

liếc trộm lưỡi đao sắc bén, chỉ lo sơ ý một chút đắc tội bọn họ, đao phong kia liền chém xuống.

Lúc này Phương Đàn mới lên tiếng: "Đừng làm khó dễ bọn họ, trên người bọn họ không có chìa khoá". Phương Hàng sẽ không yên tâm đem mình giao cho hai gã ngục tốt này, nói cho cùng hắn không tin tưởng một ai ngoài bản thân hắn, nếu không ngoài dự đoán chìa khóa xích sắt nhất định nằm trong tay hắn.

Lão ngục tốt gật đầu liên tục, không ngừng phụ họa nói: "Vương Gia nói đúng, tiểu nhân thật không có"

Vương Gia nói không có thì chắc chắn là không có, Trầm Hàn khoát tay áo ra hiệu cho thuộc hạ đừng làm khó dễ ngục tốt, chuyển hướng Phương Đàn hỏi: "Vương Gia muốn làm sao mở xích?"

"Nghe nói thanh đao trong tay ngươi chém sắt như chém bùn, bản vương còn chưa được thấy qua, hôm nay liền đến thử xem đi" Phương Đàn đem hai tay xếp đặt đưa ra trước, hời hợt: "Dùng cây đao đó chặt xích đi"

Hai khóa xích sắt được tạo thành từ nửa cung tròn, hai cái nửa cung tròn đối lập đặt ở cùng một chỗ. Nửa cung tròn lại được chia làm hai đoạn, vừa khít hợp lại cùng nhau, có thể tự do trên dưới di động. Một miếng thiết được khoét lỗ tròn, vừa vặn có thể chứa đựng tay người. Mặt sau miếng thiết nối liền với xích sắt thật dài, nối liền tay này qua tay kia, phạm vi hoạt động rất nhỏ.

Mà Phương Đàn muốn Trầm Hàn bổ lên miếng thiết chụp. Cho dù một cây đao lại chém sắt như chém bùn, nó cũng cần khí lực thật lớn mới bổ ra được. Mà khoảng cách giữa tay Phương và miếng thiết rất hẹn, nếu như Trầm Hàn sơ ý một chút sẽ bổ vào tay Vương gia. Đến lúc ấy hắn chính là tội nhân, hắn không dám mạo hiểm như vậy, vội vã chắp tay phản đối: "Thuộc hạ không thể làm"

https://thuviensach.vn

“Ngươi sợ thương tổn bản vương?” Phương Đàn trên mặt nổi lên ý cười, nhìn Trầm Hàn cười trêu nói: “Thiết diện hộ vệ lúc nào thành nhát gan như vậy?”

Trầm hàn giải thích: “Vương gia an toàn là trên hết, thuộc hạ không thể không cân nhắc, xin...” Phương Đàn không chờ hắn nói xong, liền đánh gãy lời nói của hắn: “Bản vương nói ngươi làm cái gì, ngươi làm cái đó đi, ngươi dám chối từ hử?”

Phương Đàn quơ xích sắt trên cổ tay, lần thứ hai nói: “Đến đây đi, bản vương tin tưởng ngươi.”

Thấy Trầm Hàn vẫn còn do dự bất quyết, nàng nhấn mạnh: “Bản vương ra lệnh cho ngươi, mở nó ra”

Nếu Vương Gia đã ra lệnh, Trầm Hàn không dám không tuân theo, cắn chặt răng từ trong vỏ đao chậm rãi rút đao ra.

Người đứng bên cạnh hắn muốn đứng ra khuyên can Vương Gia, bị Phương Đàn nhàn nhạt nhìn vào mặt, nhất thời nín thinh trở về vị trí của mình.

Trầm Hàn hai tay nắm huôi đao, cố giữ bình tĩnh, thái dương cũng đã chảy đầy mồ hôi hột.

Editor: Chương nàylười quá nên edit xong thì up luôn, chưa có beta, mong mọi người đọcthông cảm, có sai lỗi chổ nào hãy comment bên dưới nhé.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 66

Trầm Hàn hai chân đứng vững chãi, nghiêng người nắm trường đao, đôi mắt nhìn sắc mặt Phương Đàn. Vương Gia rất trấn định, chỉ chờ hắn chặt xích sắt ra mà thôi, hắn không cách nào khuyên Vương Gia, đành làm theo lời Vương gia ra lệnh.

Hắn đối với đao pháp của mình cũng tự tin, một tay chặt xuống dứt khoát là chặt, chỉ là người đối diện là Vương Gia, hắn mới thật sự lo âu.

Hắn cầm đao nhắm ngay chổ khóa xích, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, đầu óc cực kỳ tập trung, mọi người xung quanh dần dần mơ hồ, không có Vương Gia, không có thủ hạ sau lưng, chỉ có hắn cùng cái khóa xích.

Chuẩn bị kỹ càng, hai tay nắm đao nhanh chóng lùi về sau một bước, đem toàn sức mạnh dồn vào lực cánh tay, hét lớn một tiếng, sau đó không chút do dự giơ tay chém xuống.

Thuộc hạ phía say tuy rằng tin tưởng vào đao pháp thủ lĩnh của mình nhưng khi đao hạ xuống vẫn là cùng nhau nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn thẳng. Chỉ nghe tiếng đao phong đập vào mặt, tiếp theo răng rắc một tiếng, lại là răng rắc một tiếng, lại mở mắt ra thấy xích sắt trên tay Vương Gia đã được mở ra, một đao cắt đứt, vết đao trơn nhẵn, gọn gàng nhanh chóng. Bọn họ trợn to hai mắt, trong lòng không nhịn được cảm thán một câu, đao pháp tuyệt. Đối với Trầm Hàn càng thêm kính nể.

Trong quá trình này, đôi mắt Phương Đàn không hề chớp, trấn định như một cái cây cao trụ trời khiến mọi người hết sức sùng bái. Đây là chủ nhân

https://thuviensach.vn

thông tuệ cỡ nào, cứ như vậy tin tưởng thủ hạ của mình, đến tính mạng của mình cũng dám giao cho thủ hạ.

Trong lòng mọi người quyết định muốn đối với Vương Gia tận trung đến cùng. Coi như phó thác tính mạng của mình cũng không hề hối hận.

Phương Đàn hiển nhiên từ lâu dự liệu được kết quả như thế, tay run lên liền đem xích sắt cởi ra rơi trên đất.

Trầm Hàn sau khi chặt khóa xích lập tức cất đao trong ta, quỳ xuống: "Vương Gia đắc tội rồi"

Phương Đàn chuyển động hai tay đau nhức nâng hắn dậy: "Trầm hộ vệ đứng lên đi. Bản vương cũng không lo ngại, Trầm hộ vệ có thể yên tâm."

"Vương Gia, nơi đây không thích hợp ở lâu, Vương Gia vẫn là mau rời đi." Trầm Hàn đứng dậy nói

"Không vội." Phương Đàn phất tay áo, đem hai tay chắp sau lưng, khí tức ôn hòa: "Vương phi bên kia sao rồi?"

Trầm Hàn bẩm báo: "Thời gian còn chưa đến, người Vương Gia sắp xếp vẫn chưa mang Vương phi cùng Thái phi đi, hiện tại Vương phi hẳn là còn ở trong vương phủ."

Nàng hỏi tiếp: "Có báo bình an cho vương phủ bên kia hay chưa?"

"Muội muội sớm đã trở về bẩm báo"

Phương Đàn gật đầu: "Được"

"Hiện tại là giờ nào?" Nàng ngẩng đầu lên nhìn cái cửa sổ duy nhất trong phòng giam, xuyên thấu qua hàng rào chỉ thấy bên ngoài ô cửa mong lung một mảnh, không nhìn thấy mặt trăng, thỉnh thoảng có bóng đen đong đưa trước cửa sổ, đó là cành lá đại thụ sinh trưởng gần thiên lao.

https://thuviensach.vn

“Thuộc hạ lúc tiến vào là giờ hợi một khắc, hiện tại đại khái đã qua hai khắc.”

Phương Đàn suy tính: “Vẫn tới kịp”

Trầm Hàn không nghe rõ nàng, sợ bỏ qua mệnh lệnh của Vương gia: “Vương Gia đang nói cái gì?”

“Không có gì, đi thôi.” Phương Đàn ra lệnh.

Trầm Hàn đưa ta hướng cửa nhà lao: “Vương Gia, xin mời.” Hộ vệ phía sau hắn đồng loạt cúi người xuống, chờ Vương Gia đi ra ngoài.

Phương Đàn bước ra khỏi phòng giam, lúc này người hộ vệ vừa nãy thử độc mới nhìn kỹ lại ngân châm biến thành đen, bên cạnh hắn đã có mười mấy cây cũng biến thành đen, mỗi món ăn hắn thử ngân châm đều hóa đen, thử đi thử lại nhiều lần kết quả vẫn như nhau. Nói cách khác, mỗi một món ăn bên trong đều chứa kịch độc. Hắn nghiêm nghị liếc mắt con chuột nhỏ chết khi ăn phải thức ăn, trong lòng hiểu rõ là ai làm chuyện này.

Nếu như bọn họ chậm đến chậm một chút, Vương Gia ăn bữa cơm này vàp, hậu quả khó mà lường được, đồng thời cũng vui mừng vì bọn họ đã đến đúng lúc.

Hắn buông lỏng chân mày, bên tai chợt nghe tiếng bước chân ngẩng đầu lên thấy Vương Gia, vội vã thả ngân châm hướng Vương Gia hành lễ: “Tham gia Vương Gia”

Phương Đàn nhấc lên bàn tay: “Đứng lên đi“. Ánh mắt của nàng nhìn lướt qua ngân châm đặt trên bàn cùng đồ ăn: “Nghiệm thế nào rồi”

“Những thức ăn này bên trong đều bị hạ thạch tín cùng Liễu diệp đào.”

https://thuviensach.vn

“Liễu diệp đào?” Phương Đàn nhíu mày, đối với thủ đoạn của hoàng huynh cảm thấy coi thường. Để ngục tốt hạ độc còn chưa đủ, hắn còn cố ý hạ vào một thứ, chỉ lo nàng không chết được. Lúc này có thể hắn sẽ thất vọng rồi. Chỉ thời gian nữa thôi hắn sẽ được thấy nàng sống nhăn răng đứng trước mặt hắn, một chút tổn thương cũng không có, khi đó là lúc kết thúc của hắn.

Bây giờ dù có biết những chuyện này đối với Phương Đàn mà nói không có ý nghĩa gì. Đêm nay nhất định là một đêm không bình thường, qua đêm nay thiên hạ không còn thuộc về Phương Hàng, nàng còn có gì đáng sợ.

Hộ vệ giải thích với nàng: “Liễu diệp đào, nguyên danh là cây trúc đào, hàm chứa độc tố, chút ít liền có thể khiến người ta tử vong, trước khi chết co giật liên tục, lúc chết rất kinh khủng”

“Bản vương biết.” Phương Đàn tâm như nước: “Lấy ra chôn đi, để tránh người khác ăn nhầm”

“Tuân mệnh” Người hộ vệ kia cùng Trầm Hàn đồng thời gật đầu.

Trầm Hàn dùng tay chỉ vào hai gã ngục tốt: “Hai người này có mưu đồi ám hại Vương Gia, nên xử lý như thế nào?”

“Vương Gia tha mạng a! Chúng tiểu nhân biết sai rồi“. Hai gã ngục tốt kêu trời trách đất: “Tiểu nhân khờ dại, tiểu nhân trong nhà là trụ cột duy nhất, nếu như chết rồi, toàn gia cũng không xong”

“Vương Gia đại nhân đại lượng tha cho chúng tiểu nhân đi”

Thấy Vương Gia không có phản ứng, lão ngục tốt định nhào tới ôm lấy chân Vương Gia chân, tiểu ngục tốt học cũng làm theo răm rắp, hai người dợm đứng lên đã bị hộ vệ đạp trở về tại chỗ, ôm bụng lăn lộn trên đất. Hộ vệ dùng toàn lực đạp vào bụng bọn họ suýt chút nữa đã phá hư cái bụng ruột gan rớt ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Hộ vệ cảnh cáo: “Cách Vương Gia xa một chút”

Phương Đàn không thèm nhìn, nhẹ nhàng nói: “Đừng lưu lại“. Sau đó liền đi ra ngoài, không có ý dung tha.

Trầm Hàn ra hiệu cho hộ vệ cầm đao giải quyết hai người kia, sau đó theo sát Vương Gia rời đi, hạng người như thế không đáng cho hắn ra tay.

Hai cái ngục tốt còn không biết Vương Gia đi rồi, gian nan từ trên mặt đất bò dật còn muốn cầu xin. Hộ vệ không chút lưu tình vung đao xuống.

Phương Đàn đi không bao lâu liền nghe âm thanh ngã xuống đất, dưới chân hơi ngưng lại, quay đầu đi thấy Trầm Hàn từ phía sau đi đến: “Vương Gia, đã xử lý xong”

Phương Đàn gật đầu, mặt không hề cảm xúc: “Vậy đi ngay”

Một đội quan binh tuần tra thiên lao đi qua, trong tay nắm trường thương quan sát. Một người từ phía sau chậm rãi mở cửa dò xét, một người áo đen nhô đầu ra, thấy bốn phía quan binh tuần tra đã đi khỏi mới dám hướng về phía sau báo cáo: “Vương Gia an toàn” Sau đó mở cửa đi ra đầu tiên.

Một hộ vệ nghiêng người kề sát vách tường cẩn thận di chuyển thân thể, thò đầu ra lần thứ hai quan sát hoàn cảnh, mãi đến khi xác nhận bốn phía không có bất kỳ nguy hiểm nào mới hướng về phía sau vẫy vẫy tay cho mọi người theo sát phía sau hắn.

“Vì an toàn của Vương Gia, không thể động thủ với quan binh, vì thế thuộc hạ chỉ có thể mang Vương Gia đi lối khác, Vương Gia xin yên tâm“. Trầm Hàn trần tình, quay đầu nói với Phương Đàn bây giờ đã quấn khăn che mặt.

Phương Đàn ra dấu tỏ vẻ đã hiểu.

https://thuviensach.vn

“Vương Gia mời theo thuộc hạ“. Trầm Hàn nói xong liền nhanh nhẹn đi trước, Phương Đàn ở sau lưng hắn.

Đám người bọn họ âm thầm đến gần cửa lớn, còn hai khúc quanh nữa là đến cửa, chỉ cần ra khỏi cửa thiên lao là an toàn. Nhưng trời không chìu lòng người, trong lúc khẩn cấp quan trọng, một đội tuần tra quan binh cũng từ đằng xa đi đến.

Nhóm người Phương Đàn cũng vừa từ khúc quanh đi tới, nhìn thấy những quan binh kia, đôi mắt ai nấy đều thận trọng lùi về phía sau. Có người không thu hồi kịp chân, ngã một cái phát sinh tiếng động, lập tức gây sự chú ý cho quan binh. Đội tuần tra nhìn sang bên này hỏi: “Là ai!” Bọn họ nghĩ rằng là người của mình, bởi vì trừ bọn họ ra còn ai có thể hơn nửa đêm ở trong thiên lao tản bộ, các phạm nhân đều có ngục tốt trông coi, không thể chạy trốn.

Lại gọi thêm một lần: “Đến cùng là ai! ra đây! nếu không chúng ra sang đó”

Không có ai trả lời, quan binh nhìn nhau, một người trong đó suy đoán: “Có nghe lầm không?” Một người khác phản bác: “ Làm sao nghe lầm, ai cũng nghe được mà” Hắn đề nghị: “Đi qua xem một chút đi.”

“Được” Mọi người gật gật đầu.

“Có ai không?” Góc này được vách tường cao lớn che kín, không có đèn lồng, vì thế một vùng tăm tối, bọn quan binh cầm trong tay đèn lồng hướng bên này đi tới, cố gắng tìm xem cái gì gây ra tiếng động, đồng thời dò dẫm từng bước chân, chỉ lo giẫm phải thứ nghiệt ngã.

Hộ vệ vì sự an toàn của Vương gia, dán chặt vào tường, không dám thở mạnh, mắt thấy tình huống càng ngày càng nguy hiểm, bọn quan binh lúc nào cũng có thể đến đây, nhóm hộ vệ cắn răng kiên nhẫn. Bọn họ không sợ

https://thuviensach.vn

chém giết, thế nhưng vì Vương Gia không thể khác hơn là nhẫn nhịn, hi vọng quan binh không bước tới.

Trầm Hàn lên trong bóng tối ánh mắt lóe lên một tia tàn nhẫn ra lệnh: "Các ngươi mang Vương Gia vòng phía sau"

Sau đó quay đầu nói với Phương Đàn: "Vương Gia xin theo bọn hắn ra ngoài, nơi này giao cho thuộc hạ"

Phương Đàn tin tưởng năng lực của Trầm Hàn gật đầu dặn dò: "Chú ý an toàn"

"Được" Nhóm hộ vệ hoàn toàn tin tưởng Trầm Hàn một mình có thể có thể đối mặt với vài con mèo quào, nên sau khi nghe được lệnh của hắn không chút do dự mang Phương Đàn rời đi.

Chờ cho mọi người an toàn đi cửa sau, Trầm Hàn rút đao bên hông lạnh lùng xoay một cái, lưỡi đao thay đổi phương hướng, mũi đao hướng xuống đất, sau đó hắn nhấc trường đao từ chỗ khúc quanh đi ra, càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, cuối cùng không thấy nổi dáng lưng.

Mà bọn quan binh không biết mình sắp chết đến nên rồi, còn lọ mọ đi về phía này.

Không bao lâu bọn họ gặp nhau. Quan binh cả kinh còn chưa kịp phản ứng đèn lồng trong tay đã rơi xuống, một vệt máu tươi phun ra tứ phía.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 67

Hắn gọi một quan binh đi ngang qua: "Mau đến xem"

Người kia mờ mịt hỏi: "Làm sao?"

Hắn chỉ vào những đốm sáng lờ mờ: "Ngươi xem đó là cái gì?"

Người kia theo ngón tay của hắn hướng về điểm sáng, cũng không rõ đó là cái gì, suy đoán nói: "Đốm sáng ? Đèn của bá tánh thôi mà, có gì đâu mà bất thường ?"

Hắn lắc đầu: "Không đúng, ta nhớ tới bên kia là rừng cây, là gì có nhà ai mà có đèn ?" Hắn chau mày suy nghĩ: "Lẽ nào bên kia có người?"

Người kia bị hắn hỏi đến thiếu kiên nhẫn, vỗ vỗ bờ vai khuyên giải: "Ai nha, ngươi đừng có nghi thần nghi quỷ, buổi tối đừng nói chuyện ma quỷ, ngoài thành giờ này làm gì có người. Nếu có người, cái kia nhất định thương nhân vội vàng đi buôn ban đêm, chờ đến gần rồi ngươi sẽ biết. Cũng đừng dọa mình". Nói xong liền đi khỏi, chỉ để lại một người là hắn mãi đứng ở đó nghi hoặc.

Ánh sáng ngoài thành càng tụ càng nhiều, ban đầu thưa thớt một hai điểm, cuối cùng kết thành một vùng lớn tụ tập cùng một chỗ, mơ hồ có xu hướng trãi rộng cả bình nguyên. Bọn quan binh bắt đầu chú ý, đứng trên tường thành chỉ trỏ vào vùng sáng kia suy đoán đó là cái gì.

Những vi quang kia chẳng mấy chốc lan tràn đến gần tường thành, gần nhất có lẽ cách thành chừng hai dặm.

https://thuviensach.vn

Có người bắt đầu phát hiện điều không ổn, híp mắt nhìn về phía vi quang mới thấy phía dưới mỗi đốm sáng người ta, mỗi người trên mình đều mặc áo giáp trong tay cầm mâu và thuẫn, tề tựu đang tiến về hướng cửa thành, mơ mơ hồ hồ còn có thể nhìn thấy đầu ngựa lay động, nương theo vi quang từ từ tới gần, từng trận tiếng vó ngựa, còn có âm thanh binh khí va chạm vang vọng đến bên tai.

Kỵ binh! Bọn quan binh trong lúc nhất thời đều sửng sốt, không biết nên phản ứng ra sao, đột nhiên có người hô to đánh vỡ không khí quỷ dị: "Đó là quân đội". Bọn quan binh nghe vậy kinh hãi đến biến sắc muốn đi báo cáo cấp trên thế nhưng lúc này đã muộn.

Một tiếng xé gió từ xa hướng về trường thành, một quan binh bỗng nhiên cảm giác trái tim nhói đau, hắn nghi hoặc cúi đầu nhìn thấy cảnh tượng trước ngực mình. Lúc nào ngực hắn có thêm mũi tên cắm phập vào.

Máu không ngừng từ mũi tên đâm thủng trào ra, hắn sợ hãi buông thương trong tay, hoảng loạn dùng hai tay che đật vết thương muốn ngừng lại nó nhưng sớm đã không thể cứu vãn, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn tính mạng của mình trôi đi. Trước khi chết hắn giẫy giụa thân thể bò về phía sau, sau lưng là nhà. Nhưng hắn không ngờ đến sau lưng vẫn có đội quân phục kích khác.

Đầu tiên là một loạt mưa tên từ phía sau bắn tới như muốn đạp đổ tường thành. Dưới làn tên dày đặc như vậy, coi như tường đồng vách sắt cũng bị xuyên thủng, huống chi thân thể người trần. Một số quan binh còn chưa kịp phản ứng đã bị bắn như con nhím.

Một số quan binh nhanh nhẹn né được loạt tên thứ nhất liền tìm nơi ẩn náo, may mắn tránh được một kiếp. Sau khi thấy mưa tên đã ngừng, bọn họ điên cuồng chạy xuống cầu thang. Nhưng sau đó không lâu khi chạy gần đến mặt đất, từng người sắc mặt trắng bệch chống tay hai bên lang cang bò ngược lại lên tường thành.Bọn họ sợ hãi nhìn đội binh lính chặn dưới chân

https://thuviensach.vn

cầu thang, quân phục khác nhau, nét mặt hùng hổ, tay nắm trường đao, ma đao soàn soạt, giương cung bạt kiếm hướng về bọn họ, dường như chỉ đợi ra lệnh là ngay lập tức xông về phía trước giết chết bọn họ không chừa một ai.

Những người này chính là binh lính của tướng quân Hình Văn Liệt ẩn náo trong kinh thành, bọn họ được lệnh ứng hợp cùng đội quân bên ngoài nhanh chóng cướp đoạt tường thành.

Quan binh thủ thành giờ phút này mới hiểu được mọi việc, có người muốn đoạt thành. Mà bọn họ là người thủ thành, cũng chính là mụ tiêu đầu tiên.

Những người phía sau không nhìn thấy tình huống phía trước, không biết có chuyện gì cứ dùng sức chen chân về phía trước, chỉ lo chạy không kịp mưa tên từ phía sau sẽ cắm phập vào lưng mình, nhưng lại không biết phía trước cũng là núi đao biển lửa, mà chính mình cũng khó thoát kiếp này.

Những người đi trước không muốn mình là người chết đầu tiên nên không ai dám bước tiếp, làm cho phía sau dồn lại một đoàn. Đội quân phía dưới từ từ ép bọn họ ngược lên cầu thang, bọn họ chỉ còn cách lùi từng bước về phía sau. Hai phe liền như vậy giằng co, cho đến khi gã đứng cuối cùng ngơ ngẩn mắt thấy những người lúc trước còn trò chuyện vui vẻ với mình từ từ ngã xuống, chính mình có thể sẽ giống như họ chết ở đây hay không? Hơn nữa đội quân kia không còn bất động nữa, họ đang tiến về đây. Này không phải đem hắn bức vào chổ chết à! Hắn càng nghĩ càng sợ, cảm thấy hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, thần hồn nát thần tính, trông gà hoá cuốc. Thì ra một trận gió nhẹ cũng có thể kinh sợ đến mức hồn phiêu phách tán.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy có mũi tên hướng về phía hắn bay tới, căng thẳng thần kinh hô lớn: "Chạy mau a" Hắn không để ý gì nữa cứ việc xông đến. Hắn cứ thế va vào tám chín người phía trước, dòng người nhất thời

https://thuviensach.vn

nghiêng ngã. Phía trước có người đẩy một cái, dưới chân không vững, lập tức cả đoàn người không kiên trì được nữa nhào về phía đội quân đang lăm lăm trường đao.

Trường đao lập tức xuyên thủng bụng hắn như đâm thủng túi nước, máu trong cơ thể từ đó ào ra. May mắn chính là hắn rất nhanh tắt thở, cũng không mang nhiều thống khổ. Đáng thương hắn còn chưa biết chuyện gì thì đã chết, chết rồi còn mở to hai mắt nhìn người trước mặt như tự nói với mình thật xui xẻo.

Có cuộc chiến nào không đổ mái, quân của Phương Đàn không hề dây dưa, giơ trường đao thừa thế xông lên chiếm cứ tường thành, cùng binh lính thủ thành giao đấu. Nhất thời tường thành máu chảy thành sông, khắp nơi xác chết.

Đâu đó có người bị cắt cổ họng, thân thể rơi xuống tường thành, máu nhuộm đỏ đường đi. Tầng tầng hạ rơi trên mặt đất, cột sống bẻ gẫy, xương sọ vỡ tan, trong miệng liên tục tràn ra máu tươi, hai chân không còn bước nổi.

Khi cuộc chiến trên tường thành vẫn đang tiếp tục, mà bên này Phương Đàn vừa đến trước cửa Vương phủ, nơi này vẫn yên tĩnh, nhưng Phương Đàn biết không bao lâu nữa nơi này cũng biến thành chiến trường, cho nên nàng muốn nhanh chóng mang Tống Ứng Diêu cùng Thái phi đi.

Nghĩ như vậy, nàng nhìn cửa lớn đóng chặt, căng thẳng trong lòng mang theo hộ vệ hướng về hậu viện, nàng muốn từ bên kia đi vào, như vậy mới không gây sự chú ý của địch nhân.

Tống Ứng Diêu đã ở trên đại sảnh ngồi một ngày, từ giữa trưa đến ban đêm, từ khi oi bức đến phảng phất sương khuya, Vương Gia vẫn chưa trở về. Tuy rằng Vương Gia khiến cho nàng yên tâm, nhưng nàng vẫn là lo

https://thuviensach.vn

lắng cho sự an toàn của Vương Gia. Nàng vẫn ngồi ở chỗ này để khi Vương gia trở lại có thể gặp nàng đầu tiên.

Khởi Tú từ bên ngoài đi vào nhìn thấy Vương phi còn ở đại sảnh chờ Vương Gia, không khỏi đau lòng khuyên nhủ: "Vương phi ngài nghỉ ngơi đi, chờ đợi như vậy cũng không phải biện pháp"

Tống Ứng Diêu tránh né, hỏi ngược lại: "Giờ nào rồi ?"

Khởi Tú đưa mắt nhìn trời tính toán thời gian: "Cũng sắp đến giờ tý, Vương phi về phòng nghỉ ngơi đã, Vương Gia chẳng mấy chốc sẽ trở về"

Tống Ứng Diêu nhìn chằm chằm cửa, lắc đầu: "Không được, ta phải đợi Vương Gia về"

Khởi Tú thay đổi phương thức khuyên nhủ: "Bằng không Vương phi trước tiên nghỉ ngơi, chờ Vương Gia về, nô tỳ lập tức thông báo ?"

Tống Ứng Diêu vẫn lắc đầu.

Khởi Tú không cách nào đành bưng bánh ngọt lên bên, dỗ dành Tống Ứng Diêu: "Vương phi ăn chút gì đi, đã không ăn không uống cả ngày rồi, như vậy đối với thân thể không được, Vương Gia nhìn thấy sẽ lo lắng"

Tống Ứng Diêu nghe nói Vương Gia lo lắng cho mình, trong lòng do dự, quay đầu nhìn trà nước Khởi Tú mang đến. Khởi Tú thấy có hiệu quả, vội vã cầm tay: "Vương phi ăn đi"

Tống Ứng Diêu giơ tay lên chọn một khối bánh, nhưng trong lòng lại nghĩ nghĩ, vẫn là đem tay thu lại rồi nhẹ giọng: "Ta không đói bụng."

Khởi Tú: "Vương phi..."

Tống Ứng Diêu quay ngoắc đầu, khoát tay áo: "Đem xuống đi"

https://thuviensach.vn

Khởi Tú đặt khối bánh lại trên bàn, Vương phi không muốn ăn, nàng cũng không thể ép. Trong lòng không khỏi cảm thán Vương Gia nếu như không có chuyện gì, Vương phi nhất định sẽ nghe theo Vương Gia ăn ngon ngủ yên, không cần đến hạ nhân như nào lao tâm khổ tứ. Bất quá Vương Gia nếu như ở đây, sẽ không xảy ra nhiều việc như vậy.

Trong lòng âm thầm cầu khẩn Vương Gia phải bình an nha, nhìn bộ dáng của Vương phi xem, nếu như Vương Gia xảy ra vấn đề, Vương phi nhất định cũng sẽ theo cùng.

Phi phi phi, nàng đang miên man suy nghĩ cái gì đây, Khởi Tú vội vã lắc đầu đem cái ý nghĩ không tốt vứt ra khỏi đầu óc, kiên định niềm tin của mình, Vương Gia nhất định sẽ về.

Tống Ứng Diêu cũng không biết bản thân nàng đang làm gì, ngẩn ngơ: "Thái phi sao rồi ?"

Khởi Tú bẩm báo: "Người bên đó nói đèn trong sân Thái phi đã tắt, đại khái đã nghỉ ngơi. Người bên đó cũng không dám đến gần quan sát, sợ Thái phi phát hiện"

Tống Ứng Diêu gật đầu: "Nghỉ ngơi là tốt rồi, khi Thái phi thức dậy có thể sẽ nhìn thấy Vương Gia" Lại tự hỏi: "Không biết mẫu thân của ta đã tỉnh chưa?"

Khởi Tú đáp: "Nô tỳ đến chính là vì chuyện này"

"Sao ?" Tống Ứng Diêu nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Khởi Tú lại nói tiếp: "Tống phủ phái người đến truyền tin tức, Tống phu nhân đã tỉnh rồi, Vương phi không cần lo lắng"

Tống Ứng Diêu thở dài, trong lòng áy náy: "Bản phi có phải là quá bất hiếu, chọc giận mẹ mình đến ngất đi"

https://thuviensach.vn

"Vương phi không cần quá mức áy náy, Vương phi cũng là vì Vương Gia mới như vậy". Khởi Tú an ủi.

"Bản phi không hối hận quyết định của mình". Tống Ứng Diêu nói không chỉ cho Khởi Tú nghe, mà còn cho chính mình. Chỉ là... xin lỗi phụ thân mẫu thân...

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 68

Khởi Tú lui ra khỏi đại sảnh, đóng cửa lại, đang muốn xoay người rời đi, khóe mắt bỗng nhiên xẹt qua một bóng đen. Vẻ mặt nàng trở nên nghiêm túc cảnh giác nhìn nơi bóng đen vừa lướt qua hỏi: "Là ai?" Ai có thể ở trong vương phủ giờ này, cũng chỉ có người trong Vương phủ, đâu còn ai khác.

"Ta đã thấy ngươi, đừng có trốn". Nàng chậm rãi vừa đi đến gần vừa đe dọa: "Ngươi nếu không ra, ta liền gọi hộ vệ đến"

Bóng đen trong bóng tối cũng không tránh né nữa, liền từ bên trong góc đi ra, kéo xuống khăn che mặt: "Khởi Tú là bản vương". Phương Đàn vì việc cấp bách nên trang phục hắc y trên người vẫn còn nguyên.

Khởi Tú nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc xuất hiện, không nhịn được kinh hô: "Vương Gia"

Phương Đàn ra dấu cho nàng nhỏ tiếng: "Đừng la lớn"

Khởi Tú nghe vậy cuống quít che miệng mình, mở to hai mắt gật gật đầu: "Nô tỳ biết rồi"

Thấy Vương Gia gật đầu, nàng mới hỏi: "Vương Gia về khi nào?"

Phương Đàn cười không nói, ngược lại hỏi: "Vương phi có ở bên trong không?"

https://thuviensach.vn

"Có, Vương phi đang bên trong chờ Vương Gia" Khởi Tú đáp, lại tiếp theo vội vàng nói: "Chỉ là vẫn không chịu ăn uống gì, Vương Gia nhanh đi khuyên nhủ Vương phi đi"

"Ừ, giao cho bản vương". Phương Đàn tay đè trên ván cửa trên, đang muốn đẩy mạnh cửa vào, bỗng nhiên nghĩ nghĩ: "Bên trong có thức ăn chưa?"

Khởi Tú gật đầu liên tục: "Có có có, còn có trà nước, nô tỳ đều chuẩn bị rồi. Vương Gia mau vào đi thôi"

Phương Đàn phân phó: "Vậy thì tốt rồi, ngươi đi xuống trước đi"

"Vâng"

Chờ cho Khởi Tú rời đi, Phương Đàn mới chậm rãi nhẹ nhàng đẩy cửa vào không phát sinh tiếng động. Xuyên qua khe cửa nhìn thấy người kia, trong lòng dâng một cỗ ấm áp, khóe miệng không kìm lòng được nâng lên ý cười. Vừa nhìn thấy dáng hình người kia, cả người khí tràng tự động thay đổi ôn nhu, chỉ sợ sự lạnh lẽo của mình làm tổn thương người kia. Yêu thích một người chính là không bao giờ muốn nàng bị tổn thương dù chỉ một chút.

Phương Đàn lặng yên đi vào đại sảnh, đóng lại phía sau, không thể chờ đợi được nữa muốn đi đến bên người Tống Ứng Diêu. Bất ngờ cửa không biết va chạm nơi nào, kêu lên rắc rắc. Ngón tay Phương Đàn cứng đờ, cấp tốc hướng Tống Ứng Diêu đi đến.

Tống Ứng Diêu ngồi trên ghế mệt mỏi dự định đứng dậy đi tới lui, chợt nghe phía sau có âm thanh, nàng đang muốn quay đầu lại xem là gì, Phương Đàn đã nhanh chân bước đến phía sau nàng, một tay vòng qua eo của nàng, một tay che miệng của nàng, cánh tay hơi dùng sức liền đem Tống Ứng Diêu sát vào lồng ngực.

https://thuviensach.vn

A! Tống Ứng Diêu phát sinh một tiếng thét kinh hãi, lại bị tay Phương Đàn chặn lại.

Đột nhiên xuất hiện tập kích, đầu óc Tống Ứng Diêu phút chốc ngưng trệ, sau đó ra sức giãy giụa. Nhưng chỉ nghe được người phía sau ôm mình, thanh âm trầm thấp nói rằng: "Vương phi, ta đã trở về"Tống Ứng Diêu thân thể cứng đờ, cảm giác này hết sức thân thiết, ngoại trừ Vương Gia còn có thể là ai. Nhiệt khí nóng ấm lan tỏa phía sau tai Tống Ứng Diêu, làm cho tai của nàng nhiễm đỏ.

Phương Đàn ở bên tai của nàng nhẹ giọng dặn dò: "Đừng lớn tiếng, ta buông tay ra"

Tống Ứng Diêu gật đầu, Phương Đàn liền dời tay ra khỏi miệng nàng, nhưng một cái tay khác vẫn như trước ôm lấy hông của nàng.

"Lớn mật, tiểu tặc dám giả mạo Vương Gia". Nàng muốn giả vờ lạnh lùng quát lớn người phía sau, thế nhưng Vương Gia trước mặt nàng, nàng căn bản không duy trì được bình tĩnh. Nàng càng nói càng nghẹn ngào, đến cuối cùng mơ hồ khóc nức nở.

Không kịp đợi Phương Đàn trả lời, Tống Ứng Diêu từ từ xoay người lại, nhìn thấy người mình yêu nhất kia, trong lòng đột nhiên buông xuống, cảm giác một ngày mệt nhọc căng thẳng bỗng chốc xông đến, cổ họng Tống Ứng Diêu đau rát, viền mắt ẩm ướt, bề ngoài kiên cường trong nháy mắt sụp đổ.

Vương Gia nở nụ cười, nước mắt nàng nhất thời không khống chế được chảy xuống, nàng vội vã che miệng mình sợ mình khóc thành tiếng, vùi đầu vào ngực Vương Gia, một cái tay khác ôm lấy ngài ấy, sợ Vương gia nhìn thấy khoảnh khắc chật vật của mình.

Phương Đàn cảm giác vạt áo của mình ẩm ướt, đau lòng xót dạ, muốn an ủi nàng nhưng lại không biết nên an ủi thế nào, chỉ có thể ôm chằm bờ vai

https://thuviensach.vn

của nàng trầm mặc không nói gì, tùy ý nàng ở trên người mình phát tiết tâm tình.

Tống Ứng Diêu khóc một trận: "Làm sao bây giờ mới về?"

Phương Đàn xoa xoa mái tóc Tống Ứng Diêu, cúi đầu ôn nhu: "Sao vậy ? Trong vương phủ có chuyện gì không vui à"

Tống Ứng Diêu lắc đầu: "Trong phủ không có chuyện gì, thiếp lo lắng Vương Gia"

"Không phải ta đã về rồi sao?"

"Không có bị thương chứ ?" Vừa nghĩ Vương Gia có thể sẽ bị thương, Tống Ứng Diêu trong lòng cuống quýt, bàn tay đưa lên lưng Phương Đàn lo lắng sờ sờ, nhưng lại không biết nên sờ nơi nào, thế là đành một trận sờ loạn. Nước mắt vừa ngừng lại bắt đầu chảy xuống.

"Không có" Phương Đàn có chút ngứa, vội vã cầm lấy cánh tay của nàng đáp.

Tống Ứng Diêu bình tĩnh lại, hai tay ngừng tìm tòi cắm nắm quần áo Vương gia kéo lại để cho hai người thiếp gần hơn chút, nghẹn ngào hỏi: "Hoàng thượng vì sao đột nhiên làm khó dễ Vương gia ?"

Gò má Phương Đàn tựa vào trán Tống Ứng Diêu tự cảm thán, thả xuống gánh nặng ung dung trả lời: "Bản vương cũng không biết". Kỳ thực nàng chờ đợi ngày này đã chờ quá lâu, quá trình này vừa có sợ hãi lại vừa chờ mong, dù gì cũng có chút khó khăn. Nhưng ngày đó nhanh chóng sẽ đến, nàng vẫn hy vọng sớm chút giải quyết tất cả, chỉ có như vậy nàng mới an tâm nghĩ đến chuyện với Tống Ứng Diêu.

Sau một hồi, Tống Ứng Diêu từ lòng Phương Đàn thoát ra cúi đầu che giấu đôi mắt vì khóc đỏ bừng. Vừa cầm lấy tay áo lau nước mắt, vừa nói:

https://thuviensach.vn

"Vương Gia cũng một ngày không ăn cơm, nô tì đi nói nhà bếp chuẩn bị cơm". Nói liền muốn xoay người đi dặn dò hạ nhân."Không vội." Phương Đàn vội vàng kéo tay của nàng lôi trở về, ân cần hỏi han: "Nàng chờ ta có khổ cực không ?"

Tống Ứng Diêu như trước cúi đầu: "Đâu bằng Vương Gia ở trong cung khổ vạn phần"

"Nàng ngốc". Phương Đàn nửa trách nửa xót xa. Nàng ấy làm sao biết mình ở trong cung bị khổ cái gì, vậy mà nàng ấy ở nhà lại tự dày vò bản thân. Phương Đàn đưa hai bàn tay sờ má Tống Ứng Diêu, nâng đầu nàng lên. Tống Ứng Diêu muốn quay mặt đi nhưng không bì được với khí lực của Phương Đàn.

Phương Đàn thấy lệ chảy đầy mặt, nàng dùng ngón tay lau nước mắt cho Tống Ứng Diêu, vừa trêu ghẹo: "Nhìn xem, đường đường là Vương phi mà lại khóc nhè như mèo nhỏ"

"Vương Gia" Bị Phương Đàn trêu ghẹo Tống Ứng Diêu tức giận giơ chân đá Phương Đàn một cước, một cước này không nặng, ngược lại nhẹ như khăn rơi.

Phương Đàn nhìn nàng nháo loạn xong mới giơ tay chỉ mũi của nàng, sủng nịnh nói: "Nhưng ta thích". Bất kể như thế nào ta cũng rất thích có được không.

Tống Ứng Diêu nín khóc mỉm cười, trong lòng nghe Vương Gia nói vậy vui mừng khôn tả. Bỗng nhiên phát hiện bản thân mình có khi lúc nắng lúc mưa, lại thẹn thùng cùng Vương Gia ôm ấp, giấu mặt vào người Phương Đàn, ý đồ che giấu khuôn mặt nóng rực. Phương Đàn cũng đã sớm nhìn thấy, chỉ là không nói ra mà thôi.

Chờ nhiệt độ trên mặt Tống Ứng Diêu rút đi, nàng mới chú ý tới y phục trên người Vương Gia thật không bình thường, nàng vỗ về cổ áo Phương

https://thuviensach.vn

Đàn: "Vương Gia làm sao mặc quần áo này?"

"Hả?" Phương Đàn cúi đầu, Tống Ứng Diêu cảm giác được cổ họng của nàng đang rung động: "Để cho tiện làm việc thôi"

Tống Ứng Diêu gật gù: "Vương Gia trở về bao lâu?"

"Mới vừa về tới thì tìm nàng ngay, nàng nói xem bao lâu?" Phương Đàn cười hỏi ngược lại, một tay cứ tự nhiên di chuyển từ eo đến vai Tống Ứng Diêu.

Hai người lại từ từ nói vài lời, Tống Ứng Diêu chợt nhớ Vương Gia khi nãy là từ sau lưng của nàng tới: "Vương Gia làm sao đi vào từ cửa hông ". Cửa hông chính là đi đến hậu viện.

Phương Đàn giải thích: "Không muốn gây sự chú ý, vì thế bản vương liền từ hậu viện trèo tường vào"

Lần này làm cho Tống Ứng Diêu càng thêm hiếu kỳ: "Vương Gia lúc vào không có gặp phải hộ vệ à"

"..." Phương Đàn nhất thời nghẹn lời: "Có Trầm hộ vệ lo". Nàng thật giống như quên mất Trầm Hàn cùng nhóm hộ vệ...

Cùng lúc đó, Trầm hàn ẩn mình trong bóng tối cảm thấy hài lòng, may mà hắn sớm lấy lệnh bài ra, dựa vào ánh sáng đèn lồng để những hộ vệ vương phụ nhận mặt nhau, không phải vậy bọn họ đã tưởng mình là kẻ địch mà ra tay.

Hắn lần đầu tiên vào vương phủ bằng cách mạo hiểm như thế, vừa nhảy xuống tường đã nhận một đao đánh tới, nếu không phản ứng nhanh, không chắc đêm nay toàn mạng ra khỏi Vương phủ. Cũng không biết Vương Gia có gặp Vương phi chưa, Vương gia mặc hắc y sợ là hộ vệ vương phủ sẽ hiểu lầm.

https://thuviensach.vn

Hắn biết mình là lo xa, võ công Vương Gia nếu như không phải cố ý gây sự chú ý, tuyệt đối sẽ không có người phát hiện ra. Sớm biết thế hắn đã ra hiệu cho hộ vệ kia trước... Hắn yên lặng oán thầm, thế nhưng nếu như một lần nữa để hắn chọn lựa, hắn vẫn sẽ chọn là người nhảy xuống tường đầu tiên. Nếu đó là lựa chọn chết chóc, hắn cũng cam lòng.

Cửa hông đại sảnh có tiếng động, hai người đang ôm nhau buông ra cùng nhìn nhau, lại đồng thời nhìn về phía cửa, ngoài cửa truyền đến giọng nói một nam nhân: "Vương Gia, đến giờ rồi"

"Đến giờ gì Vương Gia ? Vương Gia còn muốn đi sao?" Tống Ứng Diêu nghiêng đầu hỏi. Nàng còn mờ mịt đến giờ Vương Gia có phải là lại muốn đi đâu hay không, liền đã bị Phương Đàn lần thứ hai ôm vào lòng.

Phương Đàn biết người ngoài kia chính là người mình sắp xếp đến nhắc nhở mình. Phương Đàn từ tốn: "Là đến giờ nàng phải đi". Giọng nói không nghe ra được bất kỳ tâm tình gì, điều này làm cho Tống Ứng Diêu càng thêm sợ hãi.

"Sao ?" Tống Ứng Diêu nghe không hiểu ý tứ Phương Đàn nhưng trong lòng có dự cảm không tốt: "Thần thiếp đi đâu ?" Nàng lắc lắc vai muốn thoát khỏi cái ôm của Phương Đàn.

Nhưng Phương Đàn vẫn ôm nàng rất chặt, dịu dàng nói.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 69

"Đừng nhúc nhích, hãy nghe ta nói xong"

Tống Ứng Diêu nghe vậy yên tĩnh lại, tập trung tinh thần muốn nghe Vương Gia giải thích thật lòng.

Phương Đàn ôm Tống Ứng Diêu, nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn tai nàng, sau đó thâm tình nói rằng: "Nàng hãy rời xa nơi này và đừng trở lại. Sau khi tất cả qua đi ta sẽ đi tìm nàng. Nếu như ta không tìm nàng, nàng cứ hãy tiếp tục sống tốt"

Không chờ Tống Ứng Diêu hiểu vấn đề, bàn tay chuyển qua phía sau cổ của nàng dịu dàng điểm huyệt.

Tống Ứng Diêu chỉ cảm thấy cổ tê rần, trong nháy mắt liền mất đi ý thức nhắm mắt lại, thân thể mềm nhũng. Phương Đàn giữ chặt cánh tay ôm nàng không để nàng ngã.

Lúc này cửa hông lại truyền tới tiếng người, vẫn là nam nhân kia: "Vương Gia, xe ngựa chuẩn bị xong rồi"

"Được" Phương Đàn đưa tay luồng qua sau đầu gối Tống Ứng Diêu, khom lưng ôm nàng lên đi tới hậu viện, Phương Đại cùng Trầm Sơ Tình - còn có một số hộ vệ đều đang chờ nàng ở đó.

Bọn họ thấy nàng đến đồng thời quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Vương Gia"

https://thuviensach.vn

"Tất cả đứng lên đi". Phương Đàn gật đầu, chân cũng không ngừng hướng về xe ngựa cùng đông đảo mọi người ở hậu viện.

"Tạ ơn vương gia" Phương Đại và mọi người được sự cho phép liền đứng lên.

Phu xe ngựa thấy Vương Gia ôm Vương phi lên xe ngựa vội vã kéo mành để Phương Đàn đi vào, sau đó thả xuống mành không cho mọi người nhìn thấy bên trong xe ngựa.

Phương Đàn chậm rãi mang Tống Ứng Diêu đặt lên tấm đệm trong xe ngựa, thay nàng đắp kín chăn mỏng, sau đó ngồi xuống bàn tay xoa gò má của nàng, tự nói với mình: "Những chuyện ta có thể vì nàng làm cũng không nhiều, nhưng ta có niềm tin sẽ bảo vệ an toàn được cho nàng, nàng có biết không?" Phương Đàn cười khổ, đáy mắt dâng lên nhiệt lệ, mí mắt chớp chớp, cũng không hy vọng nước mắt từ đây mà rơi xuống. Bàn tay từ má Tống Ứng Diêu chuyển qua chăn, từ trong chăn nắm lấy tay Tống Ứng Diêu áp lên gương mặt của mình: "Thành hôn với nàng, ban đầu vốn là chuyện bất đắc dĩ, ta chưa bao giờ từng nghĩ nàng sẽ yêu ta, ta có cái gì đáng giá để nàng yêu thích? Lạnh lùng cao ngạo, hoàn toàn không có ưu điểm gì..."

"Nhưng ta lại càng không nghĩ đến ta cũng sẽ yêu nàng, đó là từ khi nào chẳng biết nữa ? Ta không xác định được cũng không nhớ rõ ràng, thế nhưng ta biết mình thích nàng, thích ôm nàng vào lòng, thích hôn lên môi nàng, thích nàng làm nũng ghen tuông với ta, ta thích một mình nàng, cũng thích cách nàng đối với ta như vậy"

"Sau đó ta mới biết đây chính là yêu, yêu liền yêu, tại sao lại phải kìm nén ? Thế là ta cứ để cho tình yêu ấy thỏa sức lớn lên trong lòng. Haha, quả nhiên tình cảm là thứ không khống chế được! ta cũng hết cách nên cứ mặc trái tim mình chìm đắm trong đó"

https://thuviensach.vn

"Ta là nữ tử, nữ tử tại sao có thể cùng nữ tử yêu nhau đây" Phương Đàn không muốn thừa nhận sự thực này, nhưng sự thực này thật sự đã tồn tại."Vì thế nên ta vẫn gạt nàng, gạt luôn chính mình, gạt mình rằng mình là vì đại cục suy nghĩ nên mới không nói sự thật cho nàng nghe. Sau đó có thể ở bên cạnh nàng, có thể vẫn giữ trái tim của nàng, vẫn lén lút hưởng thụ nàng đối tốt với ta như một người chồng"

"Nàng nếu biết ta đã lừa nàng, nàng có tức giận hay không ? Có thể hay không căm ghét ta? Có thể hay không sẽ bỏ ta mà đi? Ta sợ... Ta thật sự sợ..."

Phương Đàn cứ như vậy nói ra lời thật lòng, trước mặt Tống Ứng Diêu vô số lần nàng muốn mở lời thẳng thắn, nhưng chỉ cần Tống Ứng Diêu vừa nhìn nàng, nàng liền lập tức không nói ra được những lời kia. Nàng nghẹn ngào, lời nói tâm tình lúc này không bút mực nào diễn tả được.

"Nàng thấy thế nào, nếu ta lần này không trở về nữa, ta cũng không cần nói nhiều như vậy, ở trong lòng nàng ta vẫn là một đấng trượng phu, thật là tốt biết bao". Tận đáy lòng Phương Đàn tự nhủ nàng phải trở về, nàng nhất định phải trở về. Sau đó chính miệng giải thích với Tống Ứng Diêu và muốn nghe đáp án từ nàng ấy.

Phương Đàn yêu Tống Ứng Diêu, có thể việc này trái lẽ thường, nhưng Vương Gia yêu Vương phi, chuyện này lại là chuyện hiển nhiên. Không quan hệ địa vị, không quan hệ giới tính, không quan hệ sinh tử. Yêu chính là yêu, yêu, mãi chính là yêu.

Bất luận nghe được đáp án gì, nàng cũng sẽ thản nhiên tiếp nhận. . . Cho dù kết quả có thể là sự chia lìa. . .

Nếu như nàng có thể.

"Những lời này tuy rằng nàng không nghe thấy, thế nhưng ta nhất định phải nói. Ta sợ sau này không có cơ hội sẽ cùng nàng nói nhiều như hôm

https://thuviensach.vn

nay".

Mọi chuyện đã đến đây rồi, trong lòng Phương Đàn dâng lên niềm chua xót, nước mắt cũng không nhịn được nữa chảy xuống, nàng lập tức che miệng mình, chỉ lo người bên ngoài phát hiện.

Nàng lau khô nước mắt trên mặt, đem tay Tống Ứng Diêu thả vào chăn, dịch chăn thật cẩn thật cúi người xuống hôn lên trán Tống Ứng Diêu, tựa lên đó mỉm cười, lời nói như thủ thỉ: "Ngủ đi, chờ khi nàng thức dậy nàng đã an toàn. Vương phi của ta..." . Sợ nói lớn một chút sẽ đánh thức người trong lòng.

". .. Ta sẽ trở về, nhất định ..." Sau đó liền dứt khoát kiên quyết đứng dậy, không quay đầu lại đi ra khỏi xe ngựa.

Ra khỏi xe ngựa nàng chính là Thành vương kêu mưa gọi gió. Tuyệt đối không cho phép bất luận không cho kẻ nào làm tổn thương người nàng yêu cũng như những người yêu nàng.

Nàng chắp tay đứng ở trên xe ngựa nhìn xuống mọi người, thấy Trầm Sơ Tình đứng bên cạnh xe ngựa còn có Phương Đại, nàng gọi: "Phương Đại"

Phương Đại nghe lệnh cấp tốc đứng dậy: "Lão nô đây"

"Thái phi bên kia thế nào rồi"

"Lão nô đã phái người đi đón"

"Ta giao các nàng cho ngươi và Trầm nhị". Phương Đàn giao phó cho hai người họ.Phương Đại cùng Trầm Sơ Tình thi lễ: "Thuộc hạ nhất định sẽ bảo vệ Vương phi và Thái phi cẩn thận"

Phương Đàn gật đầu: "Bản vương tin tưởng các ngươi"

https://thuviensach.vn

Phương Đại: "Chờ Thái phi đến, Vương Gia có muốn cùng Thái phi giải thích một chút hay không?"

"Chỉ sợ là không kịp." Phương Đàn lắc đầu, trong lòng phải nắm chắc từng khắc trôi qua. Quả nhiên lời còn chưa dứt liền có tên hộ vệ vô cùng lo lắng chạy vào hô: "Vương Gia không tốt rồi"

Phương Đàn nhìn về phía hắn hỏi: "Chuyện gì?"

Tên hộ vệ quỳ hành lễ: "Hoàng thượng phái quan binh vây quét vương phủ, hiện tại quan binh đã sắp gần đến đây"

Phương Đàn nắm đấm xiết chặt, thật khó khăn. Tống Ứng Diêu và Thái phi vẫn còn ở chỗ này.

Mọi người đều kinh hãi đến biến sắc, làm sao nhanh như vậy. Phương Đại dò hỏi: "Vương Gia vậy phải làm sao bây giờ?"

Phương Đàn lập tức phân phó Phương Đại: "Phương thúc phái người đi giục Thái phi nhanh lên, nhất định phải đưa Thái Phi cùng Vương Phi đi trước khi quan binh vây đến! Còn nữa! Mang tất cả nữ quyến trong phủ cho họ thoát ra ngoài, không được lưu lại một ai, miễn cho họ vì ta mà liên lụy! Phủ y, đầu bếp nữ các loại, các ngươi sắp xếp xe ngựa đưa đến họ ra ngoài thành chổ Hình tướng quân, bọn họ sẽ giúp ích rất nhiều". A hoàn hay người hầu trong vương phủ phần lớn đều là nữ nhân hoặc cái vị đại nương có tuổi.

"Vâng" Phương Đại nhận được mệnh lệnh lập tức thi hành.

Tiếp theo Phương Đàn hướng về những người khác, khí phách ra lệnh: "Đám người còn lại theo bản vương bảo vệ đại môn! Tuyệt không thể để cho bọn họ xông vào"

"Tuân lệnh" Mọi người đồng lòng đáp.

https://thuviensach.vn

Phương Đại sai người đi làm nhiệm vụ, còn mình tự đi đến viện Thái phi, trong sân một đám hầu gái đang luống cuống tay chân thu dọn đồ đạc, Thái phi còn quỳ trước tượng quan âm bồ tát, nhắm mắt niệm Phật, tay lay chuyển phật châu, phảng phất như không nghe thấy cảnh tượng rối ren sau lưng mình.

Phương Đại thấy bà còn bình tĩnh như thế, lập tức liền cuống lên. Vội vàng chạy đến bên cạnh bà: "Thái phi a, lửa cháy đến nơi rồi, bà còn ngồi đây niệm phật"

Bên tai đột nhiên xuất hiện âm thanh quấy rầy, Thái phi lúc này mới từ từ mở mắt, không nhanh không chậm hỏi: "Đây là làm sao? Muốn đi đâu mà gấp gáp?"

Phương Đại lòng như lửa đốt, lại không thể mất phần cung kính với Thái phi, lão đến quỳ bên cạnh bà: "Thái phi đứng dậy đi, đừng niệm nữa. Không đi sẽ không kịp"

"Ngươi nói cho ta nghe, là đi đâu? Ai gia cũng không thể vô duyên vô cớ liền đi theo ngươi" Thái phi như trước bình tĩnh trả lời..

Phương Đại không thể làm gì đành chuyển lời của Vương Gia: "Đây là Vương Gia dặn dò, lão nô không thể không làm"

Thái phi lúc này mới thở dài: "Được rồi, được rồi. Đã như vậy ai gia liền đi theo ngươi"

Phương Đại nhẹ nhõm vô cùng phấn khởi muốn dìu Thái phi đứng lên, lại bị Thái phi ngăn trở: "Chờ một chút"

Lão giật mình: "Thái phi lại làm sao?"

Thái phi nhắm mắt, cánh tay chỉ về phía trước: "Ngươi đem tượng quan âm bồ tát bằng đồng kia theo luôn, nếu không ta không đi"

https://thuviensach.vn

Phương Đại khó xử nhìn Thái phi, cuối cùng cũng đầu hàng Thái phi. Lão đi tới pho tượng trước mặt, dùng tay nhấc thử pho tượng nhỏ, có thể ôm lấy, đưa tay ra liền muốn lấy đi.

Lúc này Thái phi lại lên tiếng: "Không được dùng tay đi chạm quan âm bồ tát, như vậy sẽ làm bẩn ngọc thể, sau này không linh nghiệm"

Phương Đại nghe Thái phi nói như vậy, vội vàng thu tay lại, lão thật là sầu mi khổ kiểm với Thái phi mà: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Dùng vải bao lại"

"Được được được." Phương Đại vội vã tìm trong nhà một miếng vài to đem quan âm bồ tát gói lại rồi ôm lên. Lão lúc này mới nói với Thái phi: "Thái phi có thể đi được chưa"

Thái phi hài lòng gật gù: "Đi thôi." Bà giơ bàn tay lên. Phương Đại thấy thế ra hiệu cho a hoàn đang thu dọn đồ đạc bên kia sang dìu Thái phi đứng lên.

Trong lúc chờ Thái phi, Phương Đại ra lệnh cho các a hoàn: "Đừng mang đi quá nhiều, vật ngoài thân không mang theo cũng được, các ngươi cũng phải nhanh rời đi, đừng trì hoãn" Lão là sợ các nàng cũng như Thái phi cố chấp không chịu đi, lần nữa lập lại câu nói: "Này là Vương Gia dặn dò"

A hoàn nghe được mệnh lệnh thu dọn đồ đạc cẩn thận, thổi tắt ánh nến cũng chạy ra sân. Không có người nào nhân cơ hội này lấy cắp vật báu gì trong vương phủ, Vương Gia Vương phi đối với các nàng có ân, các nàng không thể thừa lúc Vương Gia gặp nạn mà hôi của.

Đàn ông trong Vương phủ theo Vương Gia ra trước trụ cửa, mà các nữ quyến củng Vương phi và Thái phi lên xe ngựa thoát ra cửa sau, toàn bộ vương phủ hậu viện chỉ còn lại những gian phòng trống rỗng âm u, hiu hắt đèn lồng.

https://thuviensach.vn

Một trận gió nhẹ thổi qua, cuốn chiếc lá rơi xuống chân tường chầm chậm. Đèn lồng chi ca chi ca xoay tròn hiện ra bên trên có khắc chữ "Thành".

Editor: Chương này edit xong cũng cảm thấy xúc động...

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 70

“Đừng nhúc nhích, hãy nghe ta nói xong”

Tống Ứng Diêu nghe vậy yên tĩnh lại, tập trung tinh thần muốn nghe Vương Gia giải thích thật lòng.

Phương Đàn ôm Tống Ứng Diêu, nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn tai nàng, sau đó thâm tình nói rằng: “Nàng hãy rời xa nơi này và đừng trở lại. Sau khi tất cả qua đi ta sẽ đi tìm nàng. Nếu như ta không tìm nàng, nàng cứ hãy tiếp tục sống tốt”

Không chờ Tống Ứng Diêu hiểu vấn đề, bàn tay chuyển qua phía sau cổ của nàng dịu dàng điểm huyệt.

Tống Ứng Diêu chỉ cảm thấy cổ tê rần, trong nháy mắt liền mất đi ý thức nhắm mắt lại, thân thể mềm nhũng. Phương Đàn giữ chặt cánh tay ôm nàng không để nàng ngã.

Lúc này cửa hông lại truyền tới tiếng người, vẫn là nam nhân kia: “Vương Gia, xe ngựa chuẩn bị xong rồi”

“Được” Phương Đàn đưa tay luồng qua sau đầu gối Tống Ứng Diêu, khom lưng ôm nàng lên đi tới hậu viện, Phương Đại cùng Trầm Sơ Tình - còn có một số hộ vệ đều đang chờ nàng ở đó.

Bọn họ thấy nàng đến đồng thời quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến Vương Gia”

https://thuviensach.vn

“Tất cả đứng lên đi“. Phương Đàn gật đầu, chân cũng không ngừng hướng về xe ngựa cùng đông đảo mọi người ở hậu viện.

“Tạ ơn vương gia” Phương Đại và mọi người được sự cho phép liền đứng lên.

Phu xe ngựa thấy Vương Gia ôm Vương phi lên xe ngựa vội vã kéo mành để Phương Đàn đi vào, sau đó thả xuống mành không cho mọi người nhìn thấy bên trong xe ngựa.

Phương Đàn chậm rãi mang Tống Ứng Diêu đặt lên tấm đệm trong xe ngựa, thay nàng đắp kín chăn mỏng, sau đó ngồi xuống bàn tay xoa gò má của nàng, tự nói với mình: “Những chuyện ta có thể vì nàng làm cũng không nhiều, nhưng ta có niềm tin sẽ bảo vệ an toàn được cho nàng, nàng có biết không?” Phương Đàn cười khổ, đáy mắt dâng lên nhiệt lệ, mí mắt chớp chớp, cũng không hy vọng nước mắt từ đây mà rơi xuống. Bàn tay từ má Tống Ứng Diêu chuyển qua chăn, từ trong chăn nắm lấy tay Tống Ứng Diêu áp lên gương mặt của mình: “Thành hôn với nàng, ban đầu vốn là chuyện bất đắc dĩ, ta chưa bao giờ từng nghĩ nàng sẽ yêu ta, ta có cái gì đáng giá để nàng yêu thích? Lạnh lùng cao ngạo, hoàn toàn không có ưu điểm gì...”

“Nhưng ta lại càng không nghĩ đến ta cũng sẽ yêu nàng, đó là từ khi nào chẳng biết nữa? Ta không xác định được cũng không nhớ rõ ràng, thế nhưng ta biết mình thích nàng, thích ôm nàng vào lòng, thích hôn lên môi nàng, thích nàng làm nũng ghen tuông với ta, ta thích một mình nàng, cũng thích cách nàng đối với ta như vậy”

“Sau đó ta mới biết đây chính là yêu, yêu liền yêu, tại sao lại phải kìm nén? Thế là ta cứ để cho tình yêu ấy thỏa sức lớn lên trong lòng. Haha, quả nhiên tình cảm là thứ không khống chế được! ta cũng hết cách nên cứ mặc trái tim mình chìm đắm trong đó”

https://thuviensach.vn

“Ta là nữ tử, nữ tử tại sao có thể cùng nữ tử yêu nhau đây” Phương Đàn không muốn thừa nhận sự thực này, nhưng sự thực này thật sự đã tồn tại.

“Vì thế nên ta vẫn gạt nàng, gạt luôn chính mình, gạt mình rằng mình là vì đại cục suy nghĩ nên mới không nói sự thật cho nàng nghe. Sau đó có thể ở bên cạnh nàng, có thể vẫn giữ trái tim của nàng, vẫn lén lút hưởng thụ nàng đối tốt với ta như một người chồng”

“Nàng nếu biết ta đã lừa nàng, nàng có tức giận hay không? Có thể hay không căm ghét ta? Có thể hay không sẽ bỏ ta mà đi? Ta sợ... Ta thật sự sợ...”

Phương Đàn cứ như vậy nói ra lời thật lòng, trước mặt Tống Ứng Diêu vô số lần nàng muốn mở lời thẳng thắn, nhưng chỉ cần Tống Ứng Diêu vừa nhìn nàng, nàng liền lập tức không nói ra được những lời kia. Nàng nghẹn ngào, lời nói tâm tình lúc này không bút mực nào diễn tả được.

“Nàng thấy thế nào, nếu ta lần này không trở về nữa, ta cũng không cần nói nhiều như vậy, ở trong lòng nàng ta vẫn là một đấng trượng phu, thật là tốt biết bao“. Tận đáy lòng Phương Đàn tự nhủ nàng phải trở về, nàng nhất định phải trở về. Sau đó chính miệng giải thích với Tống Ứng Diêu và muốn nghe đáp án từ nàng ấy.

Phương Đàn yêu Tống Ứng Diêu, có thể việc này trái lẽ thường, nhưng Vương Gia yêu Vương phi, chuyện này lại là chuyện hiển nhiên. Không quan hệ địa vị, không quan hệ giới tính, không quan hệ sinh tử. Yêu chính là yêu, yêu, mãi chính là yêu.

Bất luận nghe được đáp án gì, nàng cũng sẽ thản nhiên tiếp nhận... Cho dù kết quả có thể là sự chia lìa...

Nếu như nàng có thể.

https://thuviensach.vn

“Những lời này tuy rằng nàng không nghe thấy, thế nhưng ta nhất định phải nói. Ta sợ sau này không có cơ hội sẽ cùng nàng nói nhiều như hôm nay“.

Mọi chuyện đã đến đây rồi, trong lòng Phương Đàn dâng lên niềm chua xót, nước mắt cũng không nhịn được nữa chảy xuống, nàng lập tức che miệng mình, chỉ lo người bên ngoài phát hiện.

Nàng lau khô nước mắt trên mặt, đem tay Tống Ứng Diêu thả vào chăn, dịch chăn thật cẩn thật cúi người xuống hôn lên trán Tống Ứng Diêu, tựa lên đó mỉm cười, lời nói như thủ thỉ: “Ngủ đi, chờ khi nàng thức dậy nàng đã an toàn. Vương phi của ta...”. Sợ nói lớn một chút sẽ đánh thức người trong lòng.

“... Ta sẽ trở về, nhất định...” Sau đó liền dứt khoát kiên quyết đứng dậy, không quay đầu lại đi ra khỏi xe ngựa.

Ra khỏi xe ngựa nàng chính là Thành vương kêu mưa gọi gió. Tuyệt đối không cho phép bất luận không cho kẻ nào làm tổn thương người nàng yêu cũng như những người yêu nàng.

Nàng chắp tay đứng ở trên xe ngựa nhìn xuống mọi người, thấy Trầm Sơ Tình đứng bên cạnh xe ngựa còn có Phương Đại, nàng gọi: “Phương Đại”

Phương Đại nghe lệnh cấp tốc đứng dậy: “Lão nô đây”

“Thái phi bên kia thế nào rồi”

“Lão nô đã phái người đi đón”

“Ta giao các nàng cho ngươi và Trầm nhị“. Phương Đàn giao phó cho hai người họ.

https://thuviensach.vn

Phương Đại cùng Trầm Sơ Tình thi lễ: “Thuộc hạ nhất định sẽ bảo vệ Vương phi và Thái phi cẩn thận”

Phương Đàn gật đầu: “Bản vương tin tưởng các ngươi”

Phương Đại: “Chờ Thái phi đến, Vương Gia có muốn cùng Thái phi giải thích một chút hay không?”

“Chỉ sợ là không kịp.” Phương Đàn lắc đầu, trong lòng phải nắm chắc từng khắc trôi qua. Quả nhiên lời còn chưa dứt liền có tên hộ vệ vô cùng lo lắng chạy vào hô: “Vương Gia không tốt rồi”

Phương Đàn nhìn về phía hắn hỏi: “Chuyện gì?”

Tên hộ vệ quỳ hành lễ: “Hoàng thượng phái quan binh vây quét vương phủ, hiện tại quan binh đã sắp gần đến đây”

Phương Đàn nắm đấm xiết chặt, thật khó khăn. Tống Ứng Diêu và Thái phi vẫn còn ở chỗ này.

Mọi người đều kinh hãi đến biến sắc, làm sao nhanh như vậy. Phương Đại dò hỏi: “Vương Gia vậy phải làm sao bây giờ?”

Phương Đàn lập tức phân phó Phương Đại: “Phương thúc phái người đi giục Thái phi nhanh lên, nhất định phải đưa Thái Phi cùng Vương Phi đi trước khi quan binh vây đến! Còn nữa! Mang tất cả nữ quyến trong phủ cho họ thoát ra ngoài, không được lưu lại một ai, miễn cho họ vì ta mà liên lụy! Phủ y, đầu bếp nữ các loại, các ngươi sắp xếp xe ngựa đưa đến họ ra ngoài thành chổ Hình tướng quân, bọn họ sẽ giúp ích rất nhiều“. A hoàn hay người hầu trong vương phủ phần lớn đều là nữ nhân hoặc cái vị đại nương có tuổi.

“Vâng” Phương Đại nhận được mệnh lệnh lập tức thi hành.

https://thuviensach.vn

Tiếp theo Phương Đàn hướng về những người khác, khí phách ra lệnh: “Đám người còn lại theo bản vương bảo vệ đại môn! Tuyệt không thể để cho bọn họ xông vào”

“Tuân lệnh” Mọi người đồng lòng đáp.

Phương Đại sai người đi làm nhiệm vụ, còn mình tự đi đến viện Thái phi, trong sân một đám hầu gái đang luống cuống tay chân thu dọn đồ đạc, Thái phi còn quỳ trước tượng quan âm bồ tát, nhắm mắt niệm Phật, tay lay chuyển phật châu, phảng phất như không nghe thấy cảnh tượng rối ren sau lưng mình.

Phương Đại thấy bà còn bình tĩnh như thế, lập tức liền cuống lên. Vội vàng chạy đến bên cạnh bà: “Thái phi a, lửa cháy đến nơi rồi, bà còn ngồi đây niệm phật”

Bên tai đột nhiên xuất hiện âm thanh quấy rầy, Thái phi lúc này mới từ từ mở mắt, không nhanh không chậm hỏi: “Đây là làm sao? Muốn đi đâu mà gấp gáp?”

Phương Đại lòng như lửa đốt, lại không thể mất phần cung kính với Thái phi, lão đến quỳ bên cạnh bà: “Thái phi đứng dậy đi, đừng niệm nữa. Không đi sẽ không kịp”

“Ngươi nói cho ta nghe, là đi đâu? Ai gia cũng không thể vô duyên vô cớ liền đi theo ngươi” Thái phi như trước bình tĩnh trả lời..

Phương Đại không thể làm gì đành chuyển lời của Vương Gia: “Đây là Vương Gia dặn dò, lão nô không thể không làm”

Thái phi lúc này mới thở dài: “Được rồi, được rồi. Đã như vậy ai gia liền đi theo ngươi”

https://thuviensach.vn

Phương Đại nhẹ nhõm vô cùng phấn khởi muốn dìu Thái phi đứng lên, lại bị Thái phi ngăn trở: “Chờ một chút”

Lão giật mình: “Thái phi lại làm sao?”

Thái phi nhắm mắt, cánh tay chỉ về phía trước: “Ngươi đem tượng quan âm bồ tát bằng đồng kia theo luôn, nếu không ta không đi”

Phương Đại khó xử nhìn Thái phi, cuối cùng cũng đầu hàng Thái phi. Lão đi tới pho tượng trước mặt, dùng tay nhấc thử pho tượng nhỏ, có thể ôm lấy, đưa tay ra liền muốn lấy đi.

Lúc này Thái phi lại lên tiếng: “Không được dùng tay đi chạm quan âm bồ tát, như vậy sẽ làm bẩn ngọc thể, sau này không linh nghiệm”

Phương Đại nghe Thái phi nói như vậy, vội vàng thu tay lại, lão thật là sầu mi khổ kiểm với Thái phi mà: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Dùng vải bao lại”

“Được được được.” Phương Đại vội vã tìm trong nhà một miếng vài to đem quan âm bồ tát gói lại rồi ôm lên. Lão lúc này mới nói với Thái phi: “Thái phi có thể đi được chưa”

Thái phi hài lòng gật gù: “Đi thôi.” Bà giơ bàn tay lên. Phương Đại thấy thế ra hiệu cho a hoàn đang thu dọn đồ đạc bên kia sang dìu Thái phi đứng lên.

Trong lúc chờ Thái phi, Phương Đại ra lệnh cho các a hoàn: “Đừng mang đi quá nhiều, vật ngoài thân không mang theo cũng được, các ngươi cũng phải nhanh rời đi, đừng trì hoãn” Lão là sợ các nàng cũng như Thái phi cố chấp không chịu đi, lần nữa lập lại câu nói: “Này là Vương Gia dặn dò”

https://thuviensach.vn

A hoàn nghe được mệnh lệnh thu dọn đồ đạc cẩn thận, thổi tắt ánh nến cũng chạy ra sân. Không có người nào nhân cơ hội này lấy cắp vật báu gì trong vương phủ, Vương Gia Vương phi đối với các nàng có ân, các nàng không thể thừa lúc Vương Gia gặp nạn mà hôi của.

Đàn ông trong Vương phủ theo Vương Gia ra trước trụ cửa, mà các nữ quyến củng Vương phi và Thái phi lên xe ngựa thoát ra cửa sau, toàn bộ vương phủ hậu viện chỉ còn lại những gian phòng trống rỗng âm u, hiu hắt đèn lồng.

Một trận gió nhẹ thổi qua, cuốn chiếc lá rơi xuống chân tường chầm chậm. Đèn lồng chi ca chi ca xoay tròn hiện ra bên trên có khắc chữ “Thành“.

Editor: Chương này edit xong cũng cảm thấy xúc động...

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 71

Mà lúc này tại tiền viện lại khác nhau rất xa với sự tịch liêu nơi hậu viện.

Mọi người dưới sự chỉ huy của Phương Đại đóng cửa lớn Vương phủ, có vài người trong sân mang ra rất nhiều gỗ lớn chặn cửa, phòng ngừa sự công kích từ bên ngoài.

Phương Đại biết ý tứ của Phường Đàn là thương lão tuổi già sức yếu, muốn lão theo Thái phi các nàng rời khỏi đây, thế nhưng Phương Đại kiên quyết từ chối ý tốt của Vương gia, kiên trì ở lại vương phủ, cho dù không ngăn được quan binh, lão cũng có thể thay Phương Đàn duy trì trật tự. Lão già rồi, sống cũng đâu được bao năm nữa, nếu như lần này có thể cùng vương phủ sinh tử, lão cảm thấy không uổng phí đời mình.

Hắn bận rộn chỉ huy các a hoàn: “Các ngươi cầm vại nước đến giếng lấy nước mang đến đây đặt trong sân”

Có người phát sinh nghi vấn hỏi: “Quản gia, đem vại nước đến đây làm cái gì? đâu có lửa gì đâu?”

“Vạn nhất họ dùng hỏa công tấn công chúng ta thì sao?” Phương Đại chau mày.

Mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, tâm phục khẩu phục, vẫn là người già có kinh nghiệm. Vừa nghĩ đến chân bọn họ cũng đứng muốn không vững lập tức đi lấy thùng nước, xếp hàng đứng bên cạnh giếng. Người đầu tiên phục trách múc nước rồi sau đó chuyền tay nhau cho những người đứng giữa, mãi cho đến vị trí cuối cùng. Bốn vại nước trong sân phút chốc đã đầy.

https://thuviensach.vn

Mọi người tới tới lui lui, Phương Đại đứng bên cạnh không ngừng giục bọn họ tăng nhanh tốc độ, tiếng bước chân hỗn độn nhưng hành động lại rất nhịp nhàng, hiển nhiên bình thường đã qua sự huấn luyện nghiêm chỉnh.

Phương Đàn đã đổi hắc y trên người, chắp tay đứng dưới hiên nhà ung dung nhìn mọi người. Một thanh trường kiếm cắm sâu trên sàn nhà trước mặt của nàng, chỉ chờ đợi phút giây tung hoành ngang dọc.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị kỹ lưỡng, Phương Đại đến bẩm báo với Phương Đàn: “Vương Gia đã xong”

Phương Đàn gật đầu, Phương Đại hướng về phía mọi người phất tay, mọi người lập tức trang bị khôi giáp, cầm trên tay vũ khí, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Phương Đại: “Vương Gia hay là đi trước đi...” Lão muốn Vương Gia rời khỏi đây, hiện tại vương phủ không an toàn, lão sợ Vương Gia xảy ra chuyện.

Phương Đàn khoát tay, không cho lão nói tiếp. Theo lão tính toán thời gian cũng sắp đến rồi, mới lên tiếng dặn dò Trầm Hàn: “Ngươi ra phía sau hậu viện xem Vương phi các nàng đã đi chưa?”

Trầm Hàn chắp tay: “Vâng” Lập tức hướng hậu viện bước nhanh.

Lúc này ngoài thành.

Đội quân ẩn náo trong thành cùng đội quân ngoài thành phối hợp rất nhanh liền đoạt được cổng thành. Sau khi tiến vào kinh thành, binh chia làm hai ngã, một do Hình Văn Liệt trực tiếp chỉ huy hướng thẳng hoàng cung, mà một đội khác lại hướng về Thành vương phủ.

Trầm Hàn vừa đi không bao lâu, bên ngoài vương phủ truyền đến thanh âm huyên náo, sau đó là tiếng đập cửa cực lớn.

https://thuviensach.vn

Mọi người cùng nhau ngưng trọng, quay đầu nhìn Vương Gia. Vương Gia vẫn như trước không hề kinh sợ, đến nét mặt cũng không hề có sự thay đổi. Mọi người thấy vậy lòng cũng bình tĩnh không ít, tập trung tất cả tinh thần bảo vệ cửa vương phủ.

Bên ngoài Vương phủ đuốc sáng như ban ngày, quân triều đình giơ đuốc cầm gươmg bao vây Vương phủ. Đuốc trong tay bọn họ thắp sáng cả vương phủ đến từng ngóc ngách. Một võ tướng cưỡi ngựa chậm rãi bước ra, hắn chính là võ tướng được lệnh Phương Hàng sai tới đây truy quét vương phủ. Trên người hắn mặc khôi giáp màu sáng bạc, khôi giáp dưới ánh sáng của hàng ngàn ngọn đuốc rạng ngời rực rỡ, bên hông đeo ngọc bội tinh xảo. Lối ăn mặc này khiến người ta vừa nhìn liền không khỏi sinh lòng thán phục, thật uy vũ nha.

Võ tướng phi ngựa đến trước cửa vương phủ lượn vài vòng rồi dừng lại, hít sâu một hơi hô lớn: “Người bên trong Thành vương phủ nghe đây”

“Hoàng thượng phái bổn tướng quân đến tra xét Thành vương phủ. Thức thời thì mau mau mở cửa”

“Thành vương đã trốn ngục, hắn đã vứt bỏ các ngươi, các ngươi cũng đừng vì hắn mà bán mạng. Nhanh mau mở cửa bó tay chịu trói đi. Như vậy ta còn có thể xem ở các ngươi coi như có công, tha cho các ngươi một mạng, nếu như không nghe lời vậy thì đừng trách bản quan lòng dạ độc ác”

“Hoàng thượng ra lệnh nếu ai kháng cự, lập tức giết không tha.”

Võ tướng đứng trước cửa vương phủ gõ cửa lần nữa, hắn không tin trong vương phủ không có kẻ nào nhát gan.

Nhưng đợi một hồi lâu không thấy vương phủ có động tĩnh gì, võ tướng tức giận, đây chính là tự cho hắn cơ hội để biểu hiện, hắn làm sao dễ dàng buông tha, ngông cuồng mắng to: “Phương Đàn đại nghịch bất đạo, dám

https://thuviensach.vn

cùng hoàng thượng đối nghịch, chờ tướng quân ta đây bắt được hắn, nhất định không cho hắn chết tử tế, quăng xác vào rừng sâu"

"Nghịch tặc Phương Đàn đã không quan tâm các ngươi! Các ngươi đối đầu với bổn tướng quân ta là tự tìm đường chết"

"Không nghĩ đến Thành vương lại là kẻ hèn yếu bạc nhược, dám làm không dám nhận, còn liên lụy cả Thành vương phủ cùng hắn chết chung" Võ tướng khẽ động dây cương cười to nói với quan binh phía sau: "Các ngươi nói xem, Phương Đàn hiện tại có phải là đang trốn trong góc run lẩy bẩy hai không đây" Lời này vừa nói ra quan binh triều đình phình bụng cười to, có người phía dưới đáp lời: "Đúng! Kẻ nhu nhược!"

Người trong vương phủ nghe bên ngoài không ngừng nhục mạ Vương Gia, tức giận trăm bề, giương cung bạt kiếm hận không thể lập tức xông ra cùng bọn triều đình chém giết một phen, nhưng Vương Gia vẫn chưa ra lệnh, mọi người đành phải đè nén sát ý.

Mà Phương Đàn đối với những kẻ ăn nói linh tinh không hề để ý, vẫn như trước bình tĩnh vô cùng.

Quân triều điình chuẩn bị phá cửa xông vào vương phủ, võ tướng chọn ra mười mấy tên to cao lực lưỡng đứng thành hàng trước cửa vương phủ, ra lệnh cho bọn họ dùng tất cả sức mạnh phá nát cửa vương phủ.

Đại môn bị những người kia dùng sức đến chấn động, vụn gỗ rơi xuống soàn soạt.

Đại môn cứ thế liên tiếp bị tông vào khiến cử gỗ nứt toạc ra một cái khe nhỏ, tiếp theo nơi đó liền xuất hiện một vết nứt, va thêm vài cái nữa chốt chặn đại môn cũng không trụ nổi. Nếu như chốt chặn bị phá, vậy không thể nào ngăn được quân triều đình tiến vào vương phủ.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn quyết định thật nhanh: “Bảo vệ cửa lớn, tuyệt không thể để cho bọn họ bất cứ người nào tiến vào đây”

“Tuân lệnh“. Mọi người theo tiếng mà động, chạy đến trước đại môn dùng thân thể ngăn chặn không cho người bên ngoài xông vào.

Phương Đàn lại phân phó: “Phương Đại đem cửa trong phong tỏa, không có mệnh lệnh không cho bất luận người nào mở ra”

“Vâng”

Nàng chỉ vào mấy người hộ vệ: “Mọi người bảo vệ cổng trong, người nào đến gần giết không tha”

Phương Đàn vì bảo vệ hậu viện lại tăng thêm một tầng phòng tuyến, nếu như cửa lớn thất thủ, hoặc là có người nhân cơ hội lén lút tiến vào, bọn họ có thể giết sạch hoặc có thể kéo dài thêm thời gian.

Bên ngoài người đông thế mạnh, một nhóm người tông cửa mệt mỏi lại thay nhóm khác, mà trong vương phủ rất ít người, cũng không biết trụ được bao lâu. Chốt cửa văng ra, bên ngoài đột nhiên xuất hiện cú va chạm cực mạnh phá tan tành đại môn vương phủ. Cửa lớn mở rộng, người bên ngoài ồ ạt xông vào.

Phương Đại sắc mặt trắng nhợt, chạy đến bên cạnh Phương Đàn: “Vương Gia không tốt rồi! Cửa bị phá tan”

Phương Đàn ánh mắt nhìn trường kiếm trước mặt, Trầm Hàn vẫn chưa về, Tống Ứng Diêu các nàng cũng không biết đã đi chưa. Đêm nay nàng nếu không cầm lấy trường kiếm cùng kẻ địch tranh giành sự sống, như vậy chết đi không chỉ có một mình nàng. Phương Đàn cúi người xuống, bàn tay đặt trên chuôi kiếm, chăm chú nắm chặt.

Phương Đàn rút kiếm ra khỏi vỏ, ra lệnh: “Nghe lệnh của ta, giết....”

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đồng thời rút đao hướng quân triều đình xông tới.

Từng tên lần lượt ngã xuống gươi kiếm Phương Đàn, nàng không thương hại cùng không hề dừng lại, tiếng la hét và tiếng vũ khí va chạm âm thanh ngợp trời, mà trong đầu của nàng là một mảnh trống không. Trong tầm mắt chỉ thấy máu me đầm đìa, mặt đất đầy rẫy thi thể ngang dọc, trên mỗi cỗ thi thể dính đầy vết máu, không nhận rõ là ai là ai.

Phương Đàn đây là lần đầu tiên cảm nhận được cái gì là sống chết, nàng còn kịp sợ hãi tiếc thương kẻ địch đã xông tới mặt nàng. Nàng chỉ có thể liên tục vung kiếm chém giết mới có thể bảo toàn tính mạng, nàng phải sống sót, chỉ có sống mới có cơ hội tiếp tục cuộc đời này.

Cánh tay dần dần mất cảm giác, mấy ngày liên tiếp mệt nhọc lại chiến đấu với một đám đông quân triều đình khiến nàng sức cùng lực kiệt. Lại một tên chết dưới kiếm của nàng, máu từ trên cổ hắn phun ra ngoài. Phương Đàn không kịp dùng tay che lại, máu bắn ra bám lên mặt nàng, nàng phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại tránh khỏi máu tươi văng vào trong đôi mắt. Khoảng khắc nhắm mắt lại nàng vô cùng mệt mỏi, muốn buông xuôi tất cả mà nghỉ ngơi. Đột nhiên không biết từ phương nào rất nhiều quân triều đình xông tới, thừa cơ hội nàng dừng kiếm bao vây lấy nàng. Mỗi một lần ra tay vô cùng tàn nhẫn, tầng tầng lớp lớp trường đao nhắm nàng chém tới. Phương Đàn chỉ có thể không ngừng giơ lên kiếm chống đỡ, không còn hơi sức đâu mà đánh trả. Hộ vệ của nàng muốn sang giúp nàng, lại bị quân triều đình cuốn lấy, chỉ cần ai muốn đến gần Vương Gia lập tức có người nhảy ra ngăn cản.

Lúc này Trầm Hàn từ trong sân một đường chạy đến bên cạnh Phương Đàn thay nàng ngăn chặng trường đao đang chém tới từ sau lưng, một cước đá văng cái tên muốn đánh lén Vương Gia, lại trả cho hắn một đao chí mạng. Sau đó hô to với Phương Đàn: “Vương Gia, Vương phi đi rồi, Vương Gia cũng đi nhanh đi”

https://thuviensach.vn

“Được” Tiếng gọi của hắn làm lý trí Phương Đàn thức tỉnh, nàng biết hiện tại vương phủ không phải chỗ ở lâu, nàng giơ trường kiếm ra lệnh: “Cho ta đi” Máu trên trường kiếm chảy ngược làm ướt hết ống tay áo của nàng.

Trầm Hàn cao giọng hô: “Bảo vệ Vương Gia”

Những hộ vệ còn sống đồng thanh: “Tuân mệnh“. Mấy người bảo vệ cổng trong cũng lần lượt lao ra chém giết quân triều đình, mục đích chủ yếu của kẻ thù là Vương Gia, thế nên bọn họ không bị quân triều đình tấn công quá nhiều, cũng không có thương tích gì trên người. Bọn họ đứng ở cổng trong trước muốn giải cứu Vương Gia, nhưng vừa nghĩ tới trọng trách Vương gia giao phó liền không dám manh động. Hiện tại Vương Gia rốt cục đã chịu đi, bọn họ không cần bảo vệ cổng trong nữa mà là ra trận giết địch bảo vệ cho bằng được Vương Gia.

Hộ vệ đồng tâm nhất trí hướng về Phương Đàn. Sau đó lập thành vòng tròn đặt Phương Đàn ở giữa vững vàng, từ từ di chuyển ra cửa lớn.

Nhưng kẻ địch càng ngày càng nhiều, hộ vệ cứ như châu chấu đá xe, tự thân khó bảo toàn, bọn họ lần lượt ngã xuống, vòng bảo vệ càng ngày càng yếu ớt. Phương Đàn cùng bọn họ bị vây trong sân, mắt thấy cửa lớn ngay khi cách đó không xa, nhưng một bước cũng không thể tới gần.

Mà Trầm Hàn đi trước mở đường máu, ra tay càng ngày càng tàn nhẫn, hắn hận mình đến quá trễ, không kịp mang Vương Gia ra ngoài. Hắn cũng chỉ có một người, một quyền khó địch nổi bốn chưởng, cho dù hắn giết chết kẻ địch trước mặt, nhưng phía sau lại còn biết bao nhiêu tên đang xông tới.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, quân triều đình bên ngoài vương phủ đột nhiên rối loạn tưng bừng.

Tác giả có lời muốn nói: đã lâu chưa thấy Hoán Sơn, tác giả hơi nhớ nhung hắn rồi. Đột nhiên phát hiện sau khi Vương Gia thành hoàng thượng,

https://thuviensach.vn

chức vị của hắn có chút xoắn xuýt. Hộ vệ có Trầm Hàn cùng Trầm Sơ Tình, hắn mà làm quan có vẻ như cũng không ổn. Nếu không đem hắn thiến rồi đưa vào làm tiểu thái giám?

Nhiệt liệt chúc mừng vương gia

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 72

Võ tướng do Phương Hàng phái tới vẫn ở ngoài vương phủ bàng quan. Hắn từ đầu đã không có dự định cùng người trong vương phủ dây dưa, như vậy sẽ làm bẩn khôi giáp cùng bảo kiếm của hắn. Hắn vốn định chờ quan binh giết sạch hết người trong vương phủ sẽ tiến vào trong vương phủ nhìn xem có bảo bối gì hay không. Đây chính là trong Thành vương phủ vang danh thiên hạ, bên trong nhất định chồng chất kim ngân châu báu và các loại đồ quý hiếm.

Võ tướng nghĩ đến phi thường đắc ý, cho dù hắn không thể chiếm trọn toàn bộ, như chiếm dụng một hai kiện cũng đã có giá trị liên thành, túi vàng nhà hắn chắc chắn lại đầy thêm.

Từ quân sĩ triều đình hắn còn nghe nói Thành vương hiện ở ngay trong Vương phủ, tâm tình càng kích động, nếu có thể bắt sống Thành vương hoặc lấy đầu của y, như vậy coi như đã lập công lớn. Không nói đến việc hoàng thượng có thể sẽ phong hầu bái tước, ít gì cũng có thể thăng quan tiến chức. Hắn vội vã không nhịn nổi ra lệnh: “Tất cả nghe đây, nếu người nào có thể lấy được đầu Thành vương, bổn tướng quân liền thưởng trăm mẫu ruộng, bạch ngân ngàn lạng. Nếu người nào có thể bắt sống thành vương, bổn tướng quân liền bẩm báo với hoàng thượng ban thưởng, vinh hoa phú quý ngay trong tầm tay.”

Hắn ngồi trên lưng ngựa hứa hẹn: “Bổn tướng quân tuyệt không cướp công lao của các ngươi, ta nói được là làm được. Tuyệt không nuốt lời”

https://thuviensach.vn

Chỉ một điều kiện đầu tiên đã khiến quân sĩ động tâm không ngừng, mà điều kiện thứ hai, tuy rằng nghe rất mê người, thế nhưng bọn họ lại thích điều kiện đầu tiên hơn. Tuy rằng những phần thưởng này đối với đại quan mà nói căn bản không tính là gì, nhưng đối với quan binh nghèo khổ mà nói số tiền cùng ruộng đất có thể bảo đảm cuộc sống không lo, còn có thể nuôi sống mấy đời cháu chắt. Vì được những phần thưởng này, họ liều cái mạng này có cái gì đáng tiếc.

Nói đến việc tòng quân, nhà bọn họ đều cực khổ bữa đói bữa no mới nghĩ đến việc đi lính, làm lính chỉ vì mình kiếm miếng cơm manh áo, vì cuộc sống của người nhà mà thôi. Phàm trong nhà có chút tiền, ai lại đồng ý đi lính làm chi để chết chóc kề bên. Bọn có tiền còn hối lộ quan chức trưng binh để trốn quân dịch.

Vì thế khi đám quân sĩ vừa nghe võ tướng nói khí thế càng sôi sục, sĩ khí tăng vọt, liều mạng hướng vương phủ chạy đi, chỉ lo chậm một chút phần thưởng sẽ bị người khác cướp đoạt.

Võ tướng trong lòng toan tính, bản thân chỉ cần ngồi chờ hưởng lợi. Hắn đắc ý vênh váo thì một trận vó ngựa bỗng truyền đến tai của hắn. Hắn từ xa nhìn xem là ai đến. Chỉ thấy một người cưỡi một con ngựa trắng từ đàng xa phi tới. Đợi đến khi thấy rõ người kia, đó là một tiểu tướng trên người mặc hồng bào, khôi giáp cũng là hạng võ tướng, chỉ là có chi tiết nhỏ khác biệt, đó chính là mũ giáp màu hồng anh, màu đỏ của máu nhiễm thành, thực rất hấp dẫn. Hơn nữa thân hình của hắn cao lớn rất nhiều, càng tôn lên vẻ khí khái. Trong tay cầm thanh trường thương màu trắng bạc, mũi thương lóe lên ý hàn quang.

Võ tướng nhìn từ xa, theo hình dáng kia có thể suy đoán người kia chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Hắn cảm thấy người kia dường như không quen mặt lắm nên dò hỏi: “Người tới từ phương nào, hãy xưng tên ra”

https://thuviensach.vn

Người kia vẫn là không nói một lời, vẫn hướng vương phủ bên này đến gần.

Võ tướng mơ hồ nhận ra điều bất thường. Khi người kia sắp đến gần hắn mới phát hiện mùi sát khí nồng nặc, lúc này hắn mới cảm thấy nguy cơ nguy hiểm cận kề. Sát khí này không phải người bình thường sẽ có, nếu như không trãi qua chinh chiến nhiều năm, vào sinh ra tử, chắc chắn sẽ không mang theo mùi sát khí này. Hơn nữa tử khí ngút trời thế này là rất hiếm.. Đến con ngựa cũng cảm thấy nguy hiểm hí vang trời.

Võ tướng tuy rằng chưa từng ra chiến trường, nhưng đối với nguy cơ vẫn nhạy cảm. Hắn đá vào bụng ngựa khiến con ngựa lùi lại mấy bước, cánh tay chỉ đám quân sĩ: “Người đâu, cản hắn lại”

Một tên binh lính nghe lệnh cứ thế mà phóng ra, phi ngựa đến trước mặt người kia vênh mặt hất hàm: “Này! Tướng quân của chúng ta gọi ngươi dừng lại có nghe thấy hay không?”

Người kia giơ đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn tên binh lính, tên binh lính bị ánh mắt này tự như rớt vào hầm băng, toàn thân phát hàn, sát ý bao trùm nhất thời nín thinh.

Võ tướng nhìn tên binh sĩ kia đột nhiên bất động, tức giận hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Tên binh sĩ không hề trả lời, mà người kia đang tăng tốc độ ngựa nhắm đến gã Võ tướng xông tới. Võ tướng kinh ngạc nhìn thân ảnh của người nọ càng ngày càng đến gần, trong đầu không biết nên phản ứng ra sao.

Chờ lúc hắn thanh tỉnh, người kia đã đến trước mặt hắn, buông thỏng dây cương, nắm chặt trường thương gầm lên giận dữ, đầu thương hướng ngực hắn đâm tới.

https://thuviensach.vn

Võ tướng thất kinh lôi kéo dây cương, nghiêng người né tránh sự công kích của người kia. Lại không nghĩ rằng thanh trường thương kia mới vừa sát ngực hắn lại bất ngờ chuyển hướng, biến một chiêu đâm thành thế quét, võ tướng né tránh không kịp, thanh trường thương kia tầng tầng đánh vào ngực của hắn.

Võ tướng chỉ cảm thấy hô hấp hơi ngưng lại, ngực dường như bị đá tảng đè lên, xương sườn đồng thời đứt đoạn mất, ngũ tạng lục phủ đều bị một thương này đánh vỡ tan xuất huyết. Thân thể vô lực ngã gục trên ngực, mũ giáp cũng đồng thời bay ra ngoài. Chờ khi hắn rơi xuống mặt đất phun ra một ngụm máu tươi, mũ giáp cũng rơi xuống bên cạnh.

Hắn miễn cưỡng chống cơ thể, che ngực lết trên nền đất, vội vã kêu cứu: "Người đâu, mau tới cứu ta". Máu trong miệng không ngừng tuôn ra, có thể thấy chỉ một thương này thôi khiến hắn muốn mất cái mạng còi.

Binh sĩ chứng kiến cảnh này tuy rất muốn ứng cứu, nhưng người kia sau khi đánh trọng thương võ tướng lập tức thúc ngựa như bay xông thẳng vào Vương phủ.

Người trong Vương phủ chỉ thấy một con ngựa bờm đỏ rực dũng mãnh xông vào vương phủ, mạnh mẽ đến mức không ai có thể ngăn cản nổi. Một đám ô hợp binh lính còn chưa kịp phản ứng lại trên cổ đã xuất hiện vết cắt, máu tươi từ cổ họng xì ra, bọn họ chỉ kịp bưng cổ họng từ từ quỵ xuống đất, cái chết rất nhanh và êm ái.

Người kia vừa xông pha chiến đấu tàn sát quan binh vừa hét lớn: "Vương Gia, mạt tướng đến đây"

Phương Đàn nghe tiếng nhìn lại, cảm thấy tiểu tướng trước mặt mình có chút quen mắt, nhưng cũng không nhớ ra được đã gặp ở đâu nên hỏi: "Ngươi là?"

https://thuviensach.vn

Bốn phía quá mức hỗn loạn âm thanh ầm ĩ nên người kia cũng không nghe thấy câu hỏi của Vương Gia nên cũng không trả lời. Chờ đến khi đội quân của vị tiểu tướng nọ từ xa kéo ùn ùn đến, tình thế bắt đầu bắt đầu mới có lợi cho Phương Đàn.

Gã võ tướng không còn năng lực chỉ huy, quan binh triều đình như rắn mất đầu bắt đầu rối loạn trận mạc. Lại bị người kia mang đội quân từ đâu đến tấn công bất ngờ, cùng hộ vệ vương phủ hình thành thế trong ngoài giáp công, binh sĩ triều đình nhất thời mất sức chiến đấu, ai chạy được cứ chạy, còn chạy không kịp thì buông vũ khí đầu hàng, quân lính tan rã. Mà gã võ tướng bị thương thấy tình thế nguy cấp, sớm đã bỏ lại thuộc hạ chạy mất dép.

Người kia xuống ngựa đến quỳ trước mặt Phương Đàn, thả trường thương dính đầy máu xuống chắp tay: “Mạt tướng Hình Chu cứu giá chậm trễ, xin Vương Gia giáng tội.”

Phương Đàn nghe nói hắn tính hình, hỏi: “Ngươi là con trai Hình tướng quân?”

“Chính là tại hạ”

Phương Đàn âm thầm đánh giá hắn một phen, tuy rằng so với trong trí nhớ người trẻ tuổi kia có chút khác biệt, thế nhưng hắn so với trước đây cao lớn uy dũng hơn rất nhiều, càng có khí khái nam tử, ngũ quan như trước vẫn như khuôn đúc từ Hình tướng quân.

Phương Đàn đỡ cánh tay của hắn: “Thì ra là như vậy, Hình thiếu tướng mau đứng lên“. Không nghĩ thiếu niên năm đó bây giờ đã trưởng thành như vậy, có thể thay thế phụ thân của hắn gánh vác một phương. Mà nàng lại có thêm một cánh tay đắc lực, nàng cảm thấy vô cùng cao hứng.

Hình Chu cùng thuận thế đứng lên: “Đa tạ vương gia”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn gật đầu, lúc này Hoán Sơn xuống ngựa chạy vào vương phủ đến bên người Phương Đàn, còn chưa kịp thở liền cuống quít: “Vương Gia ngài không có sao không?”

Phương Đàn lắc đầu: “Ta không có chuyện gì”

“Vậy thì tốt” Hoán Sơn vỗ ngực mình thở phào nhẹ nhõm, cũng may là đến đúng lúc. Bỗng nhiên ý thức được chính mình đánh mất lễ nghi, vội vã quỳ xuống hướng Phương Đàn thỉnh tội: “Thuộc hạ tới chậm, xin Vương Gia giáng tội”

Phương Đàn đem hắn đỡ lên: “Hoán Sơn ngươi có công, bản vương há có thể trách tội ngươi? Mau dậy đi“. Nguyên lai lúc Phương Đàn bị giam ở thiên lao, Hoán Sơn liền lựa thời cơ trốn thoát chạy ra ngoài thành báo tin cho Hình Văn Liệt, có như vậy lúc này Hình Chu và đại quân mới đến ứng cứu kịp thời.

Phương Đàn giải bày cho Hoán Sơn, lại hỏi Hình Chu: “Hình thiếu tướng, phụ thân ngươi đâu?”

Hình Chu đáp: “Thưa vương gia, phụ thân dẫn binh hướng vào hoàng cung. Phụ thân phái mạt tướng đến đây bảo vệ Thái phi cùng Vương phi, không nghĩ Vương Gia cũng ở nơi đây, còn bị quan binh vây bắt”

“Việc này cũng là bất ngờ” Phương Đàn thở dài một hơi, suýt chút nữa đã để quỷ kế của Phương Hàng thực hiện được. Lần này nếu nàng không trở về đây, Tống Ứng Diêu và Thái Phi chỉ sợ lành ít dữ nhiều. Nàng vỗ bờ vai rộng của Hình Chu thở dài: “May mà đến đúng lúc, không phải vậy ta e mình cũng khó thoát”

Hình Chu phản bác: “Vương Gia cát nhân thiên tướng, cho dù mạt tướng không đến kịp, Vương Gia cũng sẽ an toàn rời khỏi vương phủ”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn không nói gì, một tay nắm chặt quyền đạo: “Nếu Hình tướng quân đã đến, vậy chúng ta cũng nhanh cùng ông ấy hiệp trợ đi“.

Động tác này của nàng làm cho Trầm Hàn đứng cạnh hơi nhướng mày, hắn nhìn Vương Gia dò hỏi: “Vương Gia tay của ngài làm sao bị thương?” Lời của hắn lập tức làm tất cả mọi người tập trung chú ý.

“Sao?” Phương Đàn không rõ theo ánh mắt của hắn nhìn xuống bàn tay nắm lại của mình, có máu bên trong vết cắt từ từ chảy ra. Nàng mở lòng bàn tay, chỉ thấy trong lòng tay không biết lúc nào lại có thêm một vết thương, do áp lực do dãn tạo cơ hội cho máu không ngừng tuôn chảy.

“Có lẽ vừa rồi đối phó với binh lính không cẩn thận bị thương.” Trầm Hàn không nói, nàng cũng không cảm giác được đau đớn. May mà vết thương không sâu, chắc cũng mau khép miệng.

Trầm Hàn nghe Vương Gia nói vì phải giáp lá cà chống đỡ tứ phương mới bị thương, chân mày của hắn càng nhíu chặt, cảm thấy hổ thẹn quỳ xuống: “Thuộc hạ vô năng, để Vương Gia bị thương”

Phương Đàn khoát tay, không để ý lắm: “Không có chuyện gì, vết thương nhỏ mà thôi“. Sau đó cho Trầm Hàn đứng lên.

Bất quá Hình Chu vẫn nhắc: “Vương Gia băng bó trước đi, cũng không gấp gì. Vạn nhất làm bẩn vết thương sẽ không tốt, sẽ lưu lại sẹo”

Phương Đàn tính toán thời gian, Hình Chu vừa mới đến đây, vậy có lẽ Hình tướng quân vẫn chưa đến hoàng cung, nàng thuận theo bọn họ: “Được, mọi người thuận tiện nghỉ ngơi chút đi”

“Đa tạ vương gia quan tâm đến mọi người“. Hoán Sơn, Trầm Hàn cùng Hình Chu đồng thanh đáp. Sau đó Hoán Sơn gọi quân y xử lý vết thương cho Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 73

Võ tướng Phương Hàng phái đi vác lấy trọng thương trốn về hoàng cung, hắn không dám trực tiếp tới gặp Phương Hàng, nên trước hết thông qua tin tức cho Thạch Tu.

“Hoàng thượng, không tốt” Thạch Tu lảo đảo từ ngoài cung chạy vào.

“Chuyện gì.” Phương Hàng đột nhiên bị người khác quấy rối suy nghĩ, rất bực bội, ngữ khí tức giận hỏi.

“Hoàng thượng, Vương Gia tạo phản rồi” Thạch Tu quỳ trên mặt đất, đầu không dám ngẩng lên, hồi hộp lo sợ.

“Cái gì” Phương Hàng vỗ bàn đứng dậy, giọng nói không kiềm nén được phẫn nộ.

Thạch Tu căng thẳng nuốt nước miếng lập lại: “Bẩm, Vương Gia tạo phản”

Phương Hàng lạnh mắt, đập xuống chồng tấu chương trên bàn, nổi trận lôi đình: “Lập tức phái binh đi trấn áp. Giết sạch Thành vương phủ, giết sạch hết cho trẫm“. Trong lòng hắn đã sớm muốn bầm văm Phương Đàn ra ngàn đao vạn quả, thật đúng như hắn sở liệu, Phương Đàn quả nhiên mơ ước ngôi vị hoàng đế của mình, hiện tại bị hắn bức bách cuống lên mới lòi mặt chuột.

“Vâng, tuân lệnh” Thạch Tu run rẩy đáp.

https://thuviensach.vn

Phương Hàng nắm chặt nắm đấm, giận không nhịn nổi: “Trẫm phái người đi Thành vương phủ sao rồi”

Thạch Tu yếu ớt trả lời: “Thưa hoàng thượng, tướng quân đã trở về...”

Phương Hàng quay ngoắc mặt, tràn ngập lệ khí: “Hắn về đây làm gì?” Nếu ánh mắt có thể giết người có lẽ Thạch Tu đã chết từ bảy kiếp trước. Vừa nghĩ nếu như mình nói sai một chử chắc chắn kết cục sẽ rất thảm. Hai hàm răng của hắn đánh vào nhau cầm cập, trong lòng sám hối không nên ôm chuyện này vào người nên vội vàng đem tình hình ở Thành vương phủ thuật lại tỉ mỉ cho Phương Hàng, cũng không dám có bất kỳ sai sót nào.

Mới vừa nói xong lời còn chưa dứt, Phương Hàng liền hỏi Thạch Tu: “Chờ đã, ngươi nói Phương Đàn có cứu binh đến giúp đỡ hắn?”

Thạch Tu cẩn thận nhớ lại những lời mình vừa kể, gật gật đầu: “Đúng vậy”

“Trong tay Phương Đàn khi nào thì có nhiều binh lính như vậy?” Phương Hàng cảm giác có gì đó không ổn, hỏi tiếp.

Thạch Tu nhắc nhở: “Hoàng thượng đã quên tiên hoàng trước khi lâm chung giao cho thành vương đội quân kia sao?”

“Không đúng, nếu như đúng thật là quân đội của phụ hoàng giao cho, trong thời gian ngắn cũng không thể đến kinh thành” Phương Hàng lắc đầu phủ định. Nhưng nếu như không phải, vậy có cách nào giải thích đội quân đã giải cứu Phương Đàn.

“Hoàng thượng có nghĩ là Thành vương sớm đã có âm mưu hay không?” Thạch Tu suy đoán. Nếu cứ nói Phương Đàn đã sớm giăng cái bẫy này chờ Phương Hàng đi vào, vậy chuyện thất bại này cùng chuyện Võ tướng thất thủ ở Thành vương cùng Thạch Tu hắn không dính dáng gì, hắn liền có thể thoát tội. Vì thế hắn âm thầm đem toàn bộ sự tình đẩy lên đầu Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

Phương Hàng bị hắn nhẹ nhàng chỉ điểm tức tỉnh ngộ lại. Tức giận nói "Vậy bọn họ làm sao vào được kinh thành rồi. Tại sao không có ai tin tức". Hắn tức giận bọn thuộc hạ không cấp báo tình hình, không phải vậy hắn đã sớm biết âm mưu của Phương Đàn.

Thạch Tu đổ mồ hôi lạnh, không nghĩ mọi chuyện xui rủi lại đổ lên đầu mình: "Nô tài không biết..."

Phương Hàng tức giận mặt đỏ gân trướng, chỉ vào Thạch Tu mắng mỏ: "Thứ hỗn trướng, cái gì cũng không biết, lưu ngươi lại đây để làm gì"

Thạch Tu tàn nhẫn cấu vào bắp đùi của mình, nước mắt nhất thời chảy ra không dám kêu rên: "Hoàng thượng tha mạng! Nô tài thật sự không biết a"

Phương Hàng hít sâu một hơi, hắn tuy rằng lửa giận thấu gan nhưng lý trí vẫn còn, hắn biết hiện tại nổi giận với Thạch Tu cũng không có tác dụng gì, việc cấp bách bây giờ là phải bắt được Phương Đàn hoặc là giết chết, như vậy mới có thể dẹp loạn đại cục hôm nay.

Hắn sắc mặt ẩn nhẫn phân phó: "Lần này trẫm tha cho ngươi, ngươi lui xuống đi làm việc trẫm đã giao ngay đi, nếu như vẫn không hoàn thành, trẫm sẽ hỏi tội ngươi"

Thạch Tu vừa nghe liền dập đầu vài cái: "Nô tài liền đi". Hắn chỉ tay lo sợ nhìn Phương Hàng: "Hoàng thượng, tướng quân kia làm sao bây giờ?"

Phương Hàng tâm hoả chưa nguôi, phất tay áo vang vọng nói: "Không làm tròn nhiệm vụ, còn có mặt mũi trở về gặp trẫm sao, nói hắn đi càng xa càng tốt. Trẫm không muốn nhìn thấy hắn"

Phương Hàng vừa nói như thế, Thạch Tu liền rõ ràng lui xuống.

Lúc này Phương Hàng còn chưa biết cửa thành đã bị Phương Đàn chiếm giữ, hắn bây giờ mới sắp xếp đều đã quá muộn. Kế hoạch công thành của

https://thuviensach.vn

Hình Văn Liệt vô cùng kín đáo, tuy rằng sau khi nghe tin Phương Đàn bị giam, vì sợ Vương Gia có chuyện mới bất đắc dĩ xuất binh sớm, thế nhưng kế hoạch vẫn tiến hành theo hoạch định, cho dù có chút vội vàng nhưng không hỗn loạn.

Thời gian rất chuẩn xác, hành động đều nhờ màn đêm thuận lợi công kích. Khi đó trời tối người yên, bách tính đang trong trạng thái ngủ say, đường phố vắng người qua lại, thủ vệ tường thành dưới sự tấn công của Hình Văn Liệt cơ hồ bị tiêu diệt toàn bộ, nếu có người thoát được cũng sẽ bị binh sĩ Hình Văn Liệt vòng ngoài tóm gọn. Không một ai phát hiện cửa thành đã thay đổi chủ nhân, cũng không ai đi thông báo cho Phương Hàng biết.

Lúc thánh chỉ đến, Thống lĩnh ngự lâm quân còn chìm đắm trong mộng đẹp, quản gia của hắn cuống quít chạy phòng hắn đập cửa gọi lớn: “Tướng quân, tướng quân, thức dậy mau“. Gọi hồi lâu sau, tổng Thống lĩnh mới chậm rãi tỉnh lại.

Thống lĩnh nằm trên giường khó chịu hướng ra ngoài hỏi: “Có chuyện gì?”

“Công công trong cung mang khẩu dụ tìm ngài”

Thống lĩnh mơ mơ màng màng còn không biết hắn đang nói cái gì, ở trong lòng cố gắng lắng nghe, bỗng nhiên mở mắt ra, từ trên giường nhảy xuống: “Cái gì”

Trong bóng đêm lật đật tìm giầy, chỉ tìm thấy một chiếc, một chiếc khác không tìm được nên đành bỏ, quáng quàng mặc trung ý chạy ra cửa, mở cửa gấp gáp hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Ai tới?”

“Là Thạch công công mang theo khẩu dụ đến“. Quản gia vẻ mặt bi thương, nửa đêm bị người ta đánh thức, hắn cũng vô cùng không thích, nhưng mà người đến lại là công công đây, nếu như làm lỡ đại sự hắn không

https://thuviensach.vn

chịu nổi trách nhiệm đâu, nên Thạch công công vừa đến, hắn vội vã đến đánh thức chủ nhân nhà mình.

“Có hỏi hắn nửa đêm đến là chuyện gì không?” Thống lĩnh hỏi.

Quản gia lắc đầu: “Không có. Chỉ là Thạch công công sắc mặc có chút nôn nóng”

“Nôn nóng?” Thống lĩnh dợm bước ra ngoài bất thình lình bị gió lạnh thổi tới cả người run lên, mới nhớ mình không có mặc áo khoác, hắn trở vào bên trong: “Ngươi trước tiên đi nói cho hắn, ta sẽ tới sau, bảo hắn chờ một chút. Nhớ diếp đãi, chớ thất lễ”

“Vâng”

Sau khi Thống lĩnh mặc quần áo tử tế đi nhanh đến đại sảnh nhìn thấy Thạch Tu đứng ngồi không yên. Thạch Tu không nhịn được nữa nắm tay áo của hắn: “Ai u, tướng quân ngươi cuối cùng cũng xuất hiện”

Thống lĩnh khó hiểu hỏi: “Thạch công công có chuyện gì gấp thế a?”

Thạch Tu thả tay áo Thống lĩnh ra, liếc mắt nhìn quản gia đứng cạnh bên đang ngáp dài ngáp vắng, ý nghĩa thế nào không cần nói cũng biết.

Thống lĩnh theo ánh mắt của hắn liền hiểu ý phân phó: “Quản gia ngươi lui ra trước đi”

“Hừ hừ?” Quản gia vừa ngáp được một nửa nghe được chủ nhân nói chuyện với hắn, nhất thời ngẩn người ở đó, miệng như trước há to, lập tức bước lên phía trước: “Lão gia không cần người hầu hạ sao?”

Thống lĩnh gật đầu: “Ngươi lui xuống ngủ đi“. Quản gia đang cầu mà không được đây, vội hành lễ: “Vậy nô tài đi trước, đa tạ lão gia“. Hắn cũng váy chào Thạch Tu: “Đa tạ Thạch công công.”

https://thuviensach.vn

Sau khi quản gia đi rồi, Thống lĩnh nghiêng đầu sang chỗ khác, cánh tay chỉ vào cái ghế trên đại sảnh: “Mời công công ngồi, có việc từ từ nói”

“Không ngồi, không ngồi” Thạch Tu khoát tay từ chối: “Có việc trọng yếu tìm đến tướng quân, không thể trì hoãn. Nô tài còn phải đi về phục mệnh đây”

Thống lĩnh thấy cái dáng dấp của Thạch Tu nhướng mày nói: “Thạch công công đến cùng là có chuyện gì vội vã trắng đêm sang đây?”

“Ngươi kề sát tai lại đây, ta nói nhỏ cho ngươi” Thạch Tu bí mật thỏ thẻ.

Thống lĩnh thuận theo nghiêng tai, Thạch Tu liền thì thầm cùng hắn.

Thống lĩnh nghe xong nét mặt không tin nhìn Thạch Tu, kinh hãi đến biến sắc: “Thành vương làm sao đột nhiên tạo phản? Y không phải là bị nhốt trong thiên lao sao”

Thạch Tu ra hiệu cho hắn nhỏ tiếng: “Nhỏ giọng một chút, chuyện này không thể để quá nhiều người biết, để tránh nhân tâm bất ổn”

Thống lĩnh gật đầu nhỏ tiếng: “Vì sao thoát ra ngoài được?” Hiển nhiên hắn vẫn chưa tin sự thực này.

“Ta cũng không biết làm sao trốn ra được” Thạch Tu lắc đầu nói.

Thống lĩnh lạnh rên, xem thường vị đại thần coi giữ thiên lao: “Bọn họ quản thế nào mà một người cũng quản không xong”

Thạch Tu không muốn cùng hắn nói thêm nữa: “Ngài liền xuất binh trấn áp, đừng trì hoãn nữa, vạn nhất nếu như chọc giận hoàng thượng, chúng ta mạng nhỏ cũng khó toàn...”

“Được, ta ngay lập tức sẽ đi phát binh” Thống lĩnh sốt ruột xoay người liền muốn đi lấy binh phù.

https://thuviensach.vn

Thạch Tu lời còn chưa nói hết, vội vàng kéo hắn: “Đừng đi”

“Lại sao nữa?” Thống lĩnh xoay người lại hỏi.

Thạch Tu dặn dò: “Tận lực không được kinh động bách tính. Để tránh bách tính hiểu lầm...“. Lời kế tiếp Thạch Tu không hề nói tiếp, nhưng Thống lĩnh trong lòng biết hoàng thượng đây là không muốn trong lòng bách tính lưu lại tội danh thiên cổ, dù sao Thành vương ở trong lòng đông đảo dân chúng chính là hiền vương, nếu để cho bọn họ biết hoàng thượng muốn giết Thành vương, miệng đời lưu truyền, cho dù hoàng thượng có làm gì cũng khó tránh khỏi lưu lại danh tiếng không tốt. Đến thời điểm nếu có người mưu đồ gây rối xách động bách tính, ngày đó sẽ rối loạn. Việc này tuy rằng khó nhưng quân mệnh khó trái, hắn chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Tiễn Thạch Tu đi rồi, Thống lĩnh sai thuộc hạ cầm binh phù đi điều binh, bản thân hắn thay đổi khôi giáp đi đến quân doanh.

Trước khi đi hắn suy nghĩ lần này họa phúc khó liệu, phỏng chừng bên ngoài sẽ náo loạn một phen nên căn dặn quản gia đóng cửa phủ kỹ càng, không cho người ngoài ra vào, đợi sáng sớm mai hãy tính tiếp.

Quản gia vâng lệnh, sau đó hắn mới rời đi.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 74

Thống lĩnh ngự lâm quân đến quân doanh, thuộc hạ của hắn đã cầm binh phù điều động binh lực, đồng thời xếp thành hàng ngũ ngoài giáo trường chờ sẵn. Hắn leo lên đài cao nhìn xuống phía dưới đội ngự lâm quân vẻ mặt vẫn còn ngơ ngác buồn ngủ nhưng áp mũ chỉnh tề, không nhịn được thở dài trong lòng hối hận không ngớt.

Ngự lâm quân hoàng gia an nhàn quá lâu, cũng không biết nguy hiểm là cái gì, bình thường hết ăn lại nằm, không tập trung huấn luyện, bây giờ bất ngờ xảy ra chuyện lớn muốn bọn họ ra trận giết địch, e rằng khó mà có cơ hội thắng.

Thống lĩnh cắn răng, nhưng mà không có cách nào. Ngự lâm quân dưới tay hắn thật sự thất bại, dù vậy hắn cũng phải kiên trì, an toàn hoàng cung nằm trong tay hắn, nếu như hắn không đối phó, phản quân giết tới hoàng cung, vậy tội của hắn thật đáng muôn chết. Nếu có thể chống phản quân, chết bao nhiêu người cũng không tiếc.

Hắn ho nhẹ cho mọi người chú ý, sau đó truyền lời cho tất cả ngự lâm quân biết tình huống bây giờ, lúc này phía dưới bốn bên nghị luận sôi nổi.

Binh sĩ vốn còn đang mơ ngủ nghe được bốn chử “Thành vương tạo phản” nhất thời tỉnh táo mở to hai mắt dáo dát nhìn nhau, chỉ trong chốc lát tiếng hoài nghi nổi lên khắp nơi.

“Làm sao có khả năng! Thành vương là người tốt a”

“Đúng vậy”

https://thuviensach.vn

“Ngài ấy không thể tạo phản a”

“Có chứng cớ gì không?”

“Ta đã sớm nhìn ra hắn không giống người tốt, đúng là dối trá” Có tên lính thóa mạ nói.

Người đứng bên cạnh hắn nghe vậy hướng về hắn trợn mắt: “Ngươi đang nói cái gì?”

“Làm sao? Ta mắng hắn thì làm sao?” Mắt thấy hai người đã muốn đánh nhau, những người bên cạnh vội đứng ra khuyên can.

Thống lĩnh đưa tay ra hiệu cho bọn họ yên tĩnh, nhưng Ngự lâm quân phía dưới vẫn như trước nhao nhao ồn ào, không có ý dừng lại. Thống lĩnh không nhịn được nữa liếc nhìn phó tướng bên cạnh hắn. Phó tướng đứng dậy hét lớn: “Yên lặng”

Ngự lâm quân bất thình lình nghe âm thanh chấn động ong ong, mọi người nín lặng, giáo trường trở nên tĩnh như nước. Thống lĩnh rất hài lòng ra lệnh cho phó tướng lui trở về.

“Ta cũng chỉ biết như vậy, có tin hay không tùy các ngươi“. Hắn dừng một chút, tăng cao giọng nói: “Nhưng tối nay chúng ta nhất định phải bình loạn phản tặc, bằng không hoàng thượng trách tội xuống, ai cũng đảm đương không nổi”

“Đây chính là cơ hội lập công lớn, nếu người nào tỏ ra xuất sắc, hoàng thượng chắc chắn ban thưởng. Vinh hoa phú quý, nhà cao phong hầu” Hắn sai thủ hạ bưng đến một chén rượu: “Mọi người vì trận chiến này mà cố gắng, ta đã chuẩn bị rượu thịt chờ mọi người thắng lợi khải hoàn trở về có thể ăn mừng” Nói xong đem chén rượu uống sạch, ngón tay kẹp chén bích úp ngược, không có một giọt rượu nào từ trong chén rơi ra.

https://thuviensach.vn

Đúng như dự đoán, động tác này này của hắn khiến phía dưới không ít quân sĩ nuốt nước miếng, hắn đắc ý nhếch miệng cười.

Đối với ngự lâm quân mà nói có rượu có thịt chính là mỹ sự, nơi nào còn quản Thành vương hiền lương hay không hiền lương, chỉ cần có rượu có thịt ăn, kêu bọn họ nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng chẳng sao.

Phó tướng đi đầu giơ cao vũ khí trong tay hô: "Tuân lệnh"

Thống lĩnh vuốt râu dương dương tự đắc nhìn dáng vẻ mọi người sục sôi ý chí chiến đấu, đột nhiên sinh ra hào khí, vung tay lên ra lệnh cho phó tướng: "Lên đường"

******

Tống Ứng Diêu cùng Thái phi ngồi trên xe ngựa do mười hộ vệ theo bảo vệ chạy khỏi Thành vương phủ, Thái phi ngồi trên xe ngựa đầu tiên, xe ngựa của Tống Ứng Diêu theo sát phía sau.

Phu xe một tay cầm roi dùng sức đánh vào mông ngựa cho nó chạy nhanh hơn chút nữa. Một tay khác ghì chặt dây cương khống chế con ngựa không cho nó lệch phương hướng, đồng thời giữ vững xe ngựa một mạch chạy đi.

Hai chiếc xe ngựa bụi tỏa mịt mù trên đường phố chạy băng băng nhanh như chớp, mười tên hộ vệ cưỡi tuấn mã vây quanh bốn phía xe ngựa do Trầm Sơ Tình và một hộ vệ khác dẫn đường phía trước đi về địa phương Phương Đàn đã sắp xếp sẵn.

Chạy qua ba ngã ba, quẹo thêm một khúc quanh, bởi vì hai chiếc xe ngựa cách nhau quá gần, phu xe vì lý do an toàn đột nhiên xả nhích dây cương một chút, ô giảm tốc độ xe ngựa chầm chậm. Bốn hộ vệ vây quanh xe cũng thuận theo di chuyển chậm lại.

https://thuviensach.vn

Chờ qua được đoạn cua thì xe bọn họ đã cách xe của Thái phi khá xa, phu xe đang định cho ngựa một roi để nó đuổi kịp xe. Không nghĩ giữa đường xuất hiện Trình Giảo Kim, giao lộ đột nhiên xuất hiện đội quân cũng đang đi trên đường này, vừa vặn xe ngựa chặn ngang đường đi của đội quân nọ. Phu xe vội kéo lấy dây cương, ngừng lại.

Đội quân này cũng không nghĩ đến đêm hôm khuya khoắt ở chỗ này còn gặp phải người. Bọn họ là thủ hạ của võ tướng do Phương Hàng phái đến truy quét vương phủ, trong đó có một người phó tướng, hắn đã sớm bất mãn gã võ tướng kia, cho nên nhìn thấy võ tướng của mình bị Hình Chu hạ thủ liền tùy cơ ứng biến mang theo thủ hạ của mình cùng binh lính tránh đi, không muốn đụng độ với Hình Chu.

Phó tướng lớn tiếng quát: “Người từ đâu đến dám ngăn trở đường đi của chúng ta, còn không mau mau tránh ra”

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, hộ vệ hai bên phóng ngựa đi trước kiểm tra tình huống, còn hai hộ vệ phía sau cũng xoay đầu ngựa cảnh giác quan sát xung quanh.

Hai hộ vệ đối với sự cố ý khiêu khích của phó tướng làm như không thấy, họ nhìn nhau, cuối cùng vì đại cục suy nghĩ, không thể cùng bọn người này phát sinh xung đột, quyết định nhường đường cho đội quân.

Một hộ vệ liếc mắt ra hiệu cho phu xe để hắn cho ngựa xe lui về phía sau, mở đường cho đội quân nọ đi qua. Phu xe ngựa lúc này điều khiển xe ngựa lùi lại mấy bước hướng về bên cạnh, lại tiến vào vài bước, một khoảng trống liền mở ra. Một hộ vệ khác đến bên che chở cho xe ngựa.

Phó tướng thấy lời của mình có hiệu quả, vênh vào tự đắc cười ra lệnh cho binh lính đến gần xe ngựa.

Ngay khi binh sĩ đang tiến rất gần, phó tướng hiếu kỳ nhìn xe ngựa bỗng nhiên hỏi: “Người ngồi trong xe ngựa là ai?” Sau đó thấp mi suy đoán:

https://thuviensach.vn

“Các ngươi không phải là người của Thành vương phủ chứ?”

Hai hộ vệ tay chưa hề rời chuôi kiếm nghe vậy liền rút kiếm ra, ánh mắt sắc bén nhìn phó tướng.

Phó tướng không nghĩ hắn chỉ thuận miệng nói mà thôi, đâu ngờ mèo mù vơ phải chuột chết. Hắn ban đầu kinh ngạc, ý thức được cơ hội tới gần không khỏi cười ha hả.

Hắn đang lo làm cách nào báo cáo với cấp trên khi trở về, nếu như có thể bắt lấy vài người Thành vương phủ, vậy cũng không cần lo âu làm gì. Không chỉ được miễn trách phạt mà còn có thể nhận được hồng ân. Hắn quyết định thật nhanh tóm gọn người ngồi trong xe ngựa. Hắn tuy không ngăn được Hình Chu và đội quân kia, nhưng bây giờ trong tay hắn có rất nhiều binh sĩ, chẳng lẽ đối phó với bốn hộ vệ còn không nổi hay sao.

Hắn tự đắc: “Quả nhiên chính là bọn Thành vương phủ“. Ánh mắt tàn nhẫn, cắn răng: “Vậy cũng chớ quản ta không khách khí”

Hắn vung vũ khí trong tay nhắm thẳng vào xe ngựa ra lệnh cho binh lính: “Quân đâu, bắt người trong xe ngựa”

Binh sĩ lập tức cầm vũ khí gào thét xông lên. Hai hộ vệ kia cũng rút kiếm ra nói với phu xe: “Mang Vương phi thoát ra từ phía sau ngay lập tức, nơi này chúng ta sẽ xử lý“. Say đó cũng tiến lên nghênh tiếp.

“Vâng“. Phu xe gật đầu luống cuống tay chân quay đầu ngựa hướng về giao lộ khác chạy đi, hai hộ vệ còn lại cũng theo sát phía sau.

Chỉ còn hai hộ vệ căn bản không ngăn được nhiều người, một số tên lựa thời cơ hai hộ vệ không chú ý đuổi theo xe ngựa. Mà hai hộ vệ theo sát xe ngựa đành phải quay lại ứng phó, ngăn cản đám binh sĩ không cho tiếp cận xe ngựa.

https://thuviensach.vn

Đoạn đường này nhỏ hẹp, phu xe nhân cơ hội điều khiển xe ngựa thoát đi.

Mà lúc này xe ngựa của Thái phi xe ngựa do Trầm Sơ Tình dẫn đường còn chưa phát hiện phía sau đã không còn xe ngựa của Tống Ứng Diêu, đợi khi nàng ngẫu nhiên nhìn về phía sau mới giật nảy mình vội hãm cương ngựa.

Nàng ngừng lại, tuỳ tùng theo xe ngựa cũng tự nhiên ngừng lại. Trầm Sơ Tình cau mày cưỡi ngựa đi đến phía sau xe nhìn trong đám bụi mờ vẫn không thấy bóng dáng xe ngựa của Vương phi. Cũng không biết xe ngựa Vương phi bị rớt lại khi nào mà nàng một chút cảm giác đều không có. Lúc này nàng biết mình đã phạm vào sai lầm lớn không kịp sữa chữa, nàng quay đầu hỏi hộ vệ bên cạnh: “Các ngươi có chú ý tới xe ngựa Vương phi đã không thấy đâu?” Hộ vệ trợn to hai mắt lắc đầu, bọn họ cũng chỉ phía trước.

Thái phi cảm giác xe ngựa đột nhiên ngừng lại, vén rèm xe lên từ trong xe ngựa nhô đầu ra hỏi: “Có chuyện gì?”

Trầm Sơ Tình cưỡi ngựa đến bên người Thái phi bẩm báo: “Thưa Thái phi, xe ngựa Vương phi không thấy đâu”

Thái phi lo lắng: “Chuyện gì xảy ra, làm thế nào mà không gặp? Vừa nãy không phải còn ở phía sau sao?”

“Thuộc hạ không biết” Trầm Sơ Tình cúi mặt lắc đầu không dám nói ra ý nghĩ trong lòng.

“Hay là chạy chậm, vẫn còn phía sau?”

Trầm Sơ Tình biết sự tình không thể cứ ở đây tiếp tục trì hoãn, nhất định phải xử lý, việc này không nhỏ, nếu như nàng thất lạc Vương phi vậy thì

https://thuviensach.vn

không cách nào nhìn mặt mũi Vương gia. Nàng nói với Thái Phi: “Thuộc hạ phải đi xem thế nào, để tránh xảy ra bất trắc”

Thái phi vội vã gật đầu: “Được được được, ngươi nhanh đi tìm đi, đừng để xãy ra chuyện”

Trầm Sơ Tình vì an lòng Thái phi mới nói: “Thái phi yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ đem Vương phi trở về.”

Tuy nói như vậy, Thái phi vẫn lo lắng dặn dò Trầm Sơ Tình: “Nhất định phải chú ý an toàn”

“Thuộc hạ biết, cảm tạ Thái phi nhắc nhở“. Trầm Sơ Tình ở trên khom người cúi chào Thái phi, sau đó dặn dò phu xe: “Các ngươi mang theo Thái phi đi mau, ta đi xem xe ngựa của Vương phi đi nơi nào”

Hộ vệ tuân mệnh: “Vâng“. Giao phó xong tất cả, Trầm Sơ Tình liền cưỡi ngựa men theo con đường trở lại.

May mắn trên đường chỉ cần qua một giao lộ, ngoài ra đều là đường thẳng, nếu như có chiếc xe ngựa nào dừng trên đường đều có thể dễ dàng nhìn thấy. Nhưng dọc theo con đường Trầm Sơ Tình vẫn không phát hiện tung tích xe ngựa, nàng tăng nhanh tốc độ, rất nhanh đã chạy đến ngã ba.

Đập vào mắt cảnh tượng thật bi thảm bao trùm cả giao lộ.

Thi thể nằm ngổn ngang, máu chảy tung tóe khắp nơi, không ít binh sĩ trên người còn chảy máu tươi, không biết còn sống hay đã chết. Bốn người hộ vệ đã chết nằm thê thảm trên mặt đất, trên người chi chít vết đao, nhìn đã biết nơi này xảy ra một trận quyết đấu ác liệt thế nào.

Trầm Sơ Tình ánh mắt thâm trầm cố gắng nhìn rõ, nàng đến muộn một bước rồi, hiện tại vẫn không rõ chuyện gì đã xãy ra. Bốn hộ vệ đều hy sinh nằm đây mà bóng dáng xe ngựa cùng Vương Phi lại không thấy đâu.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 75

Trầm Sơ Tình xuống ngựa đến ngồi xuống bên cạnh thi thể 4 hộ vệ vuốt mặt cho họ, sau đó cắn răng lên ngựa cũng không quay đầu lại, cứ thế lần theo dấu vết xe ngựa tức tốc đuổi theo.

Khi nàng đi không bao xa lại gặp một ngã ba khác, nàng dừng ngựa cúi người cẩn thận quan sát mặt đường phát hiện trên đường đầy rẫy dấu chân người, mà vết bánh xe ngựa lại hướng vào một con đường khác, xem ra Vương phi không có chuyện gì, trong lòng nàng thở phào đá một cước vào bụng ngựa đuổi theo dấu xe ngựa để lại.

Cùng lúc đó ở kinh thành các nơi cũng bắt đầu chiến đấu, trên các mặt trận máu chảy thành sông, chân tay đứt lìa văng bủa khắp nơi. Tiếng chém giết, tiếng binh khí va chạm, tiếng kêu rên hỗn tạp hòa lẫn vào nhau tấu thành một khúc khải hoàn ca lừng lẫy vang vọng khắp bầu trời.

Tin thắng trận lan nhanh, Phương Đàn một mạch thắng đến hoàng cung cùng Hình Văn Liệt đánh trận cuối cùng. Lúc này đã qua giờ tý, cửa cung đã khóa lại từ lâu. Nhưng chuyện nhỏ này không ngăn cản được bước chân Phương Đàn, Hình Văn Liệt hạ cho quân đội bên ngoài thành điều động xe công thành, các binh sĩ sử dụng xe công thành dễ dàng mở hoàng cung tiến vào trong.

Cuộc chiến ở cửa cung thắng như dễ dàng như sói và cừu, một đám ngự lâm quân ô hợp không thể chống đỡ nổi sự công kích mãnh liệt của quân tinh nhuệ liền gục ngã tầng tầng lớp lớp.

Đây chính là thời khắc sơn hà rung chuyển, phong vân biến sắc.

https://thuviensach.vn

Phương Hàng thời điểm biết Phương Đàn công phá hoàng cung, sắc mặt trắng bệch, tứ chi vô lực ngã ngồi trên long ỷ, cũng không còn tinh thần đâu mà bộc phát tính tình. Thạch Tu hoảng loạn ra vào bên người Phương Hàng khuyên nhủ: “Hoàng thượng, chúng ta nhanh thoát khỏi đây, nếu không sẽ không kịp”

Ánh mắt Phương Hàng trống rỗng nhìn về phía trước, uể oải nói rằng: “Trẫm tại sao phải đi? Đây là thiên hạ của trẫm, hoàng cung của trẫm“. Câu cuối cùng nói ra khuôn mặt hung hăng quát: “Trẫm tại sao phải đi. Phương Đàn có tư cách chiếm lấy thứ thuộc về trẫm”

Thạch Tu trong lòng thổn thức không ngớt, sắp chết đến nơi rồi hoàng thượng sao còn có suy nghĩ thơ ngây như thế, mình cũng không thể sai theo hắn được. Thấy Phương Hàng cố chấp không chịu đi, vậy mình không cần thiết ở đây chịu tội cùng hắn. Thạch Tu lặng lẽ hướng về phía sau di chuyển, muốn nhân cơ hội này đào tẩu.

Một binh sĩ trọng thương đột nhiên từ bên ngoài xông vào: “Hoàng thượng cấp báo”

“Cái gì?” Phương Hàng ngẩng đầu lên lớn tiếng hỏi. Thạch Tu thân thể nhất thời cứng lại không dám động đậy. Phương Hàng và Thạch Tu thần kinh căng như dây cung, ánh mắt nhìn chòng chọc vào người binh sĩ kia.

Binh sĩ kia hòa hoãn sau khi khí tức, quỳ trên mặt đất nói: “Bẩm hoàng thượng, phản quân đã vây kín hoàng cung”

Thạch Tu cùng Phương Hàng kinh hãi đến thở không nổi, bây giờ có muốn chạy trốn cũng không kịp nữa rồi. Vẫn còn chưa kịp định thần, cửa cung điện bị người từ bên ngoài đạp ngã, ba người nhìn sang chỉ thấy binh lính mặc áo giáp cầm binh khí chỉnh tề từ bên ngoài chạy vào. Thạch Tu thừa dịp mọi người không chú ý, lắc người một cái trốn ra sau.

https://thuviensach.vn

Binh sĩ chạy quanh cung điện bủa vây tầng tầng lớp lớp, bước chạy trầm ổn, trên người áo giáp chạm vào nhau phát ra âm thanh rốp rẻng từng tiếng đánh vào tim Phương Hàng.

Sau khi quân đội đứng xếp thành hang ngũ đúng vị trí của mình thì dừng lại giương vũ khí nhắm thẳng vào Phương Hàng, thế trận như sắp tấn công quân địch. Chỉ cần Phương Hàng có động tĩnh gì, bọn họ sẽ xông lên phía trước một đao đâm chết.

Phương Hàng tuy bề ngoài trấn định nhưng trong lòng đã sớm hỗn loạn từ long ỷ đứng lên cứng rắn chống đỡ, hất hàm cao giọng quát lớn: “Các ngươi đây là phải làm gì. Tạo phản sao? Các ngươi không sợ trẫm chu di cửu tộc sao”

Ngoài điện truyền đến tiếng cười sang sảng của Phương Đàn, nàng cùng quân đội từ ngoài tiến vào điện, nhếch miệng nói: “Hoàng huynh đã lâu không gặp a”

Phương Hàng tay vịn long ỷ: “Nghịch tặc Phương Đàn, ngươi tới đây làm gì”

Phương Đàn vẩy mi, chắp tay chậm rãi đi dạo giữa cung điện: “Hoàng huynh cảm thấy thế nào?”

“Ngươi có biết soán vị cướp ngôi là tội đại nghịch bất đạo. Ngươi xứng đáng với vong linh tiên hoàng sao?” Phương Hàng nói năng hùng hồn: “Nếu ngươi hiện tại lui binh trẫm còn có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không...”

“Haha, nguyên lai hoàng huynh còn nhớ tiên hoàng a, thần đệ còn tưởng rằng ngài đã sớm quên tiên hoàng giao cho ngài cái gì rồi” Phương Đàn cười lạnh.

https://thuviensach.vn

Phương Hàng bị nàng phản bác á khẩu không trả lời được. Phương Đàn tiếp tục: “Là hoàng huynh khinh người quá đáng, thần đệ bị bức ép bất đắc dĩ mới khởi binh tạo phản, chẳng lẽ bây giờ lại trách thần đệ bất nhân?”

“Hoàng đệ, ngươi đến cùng muốn cái gì, trẫm cho ngươi không được sao?” Phương Hàng liếc nhìn binh lính, tuyện đối không thể thua Phương Đàn, hắn xuống giọng giả vờ ôn nhu.

“Có thật không? Thần đệ là muốn mạng của ngài?” Phương Đàn bước lên bậc thang, binh lính đứng trước mặt nàng tự động tách ra cho nàng đi lên.

“Làm càn. Ngươi cho rằng ngươi là ai a! Trẫm dựa vào cái gì giao mạng cho ngươi” Phương Hàng giận dữ, một cái chớp mắt liền mang dáng vẻ muốn thỏa hiệp thu lại, tức miệng mắng to.

Phương Đàn cười cợt nhàn nhã tự tại từng bước một bước lên cầu thang. Phương Đàn cúi đầu nhìn kỹ mũi chân mình đang đặt lên từng bậc thang chậm rãi hỏi: “Hoàng huynh ngài cho rằng ngài bây giờ còn có tư cách cùng ta bàn điều kiện sao?” Dưới chân hơi dùng sức, nàng cứ từng nấc từng nấc, hai ba bước liền có thể đi tới trước mặt Phương Hàng. Phương Hàng thấy nàng đi đến gần mình thất kinh hướng lùi về sau mấy bước.

Phương Hàng vẫn cố chấp: “Trẫm là hoàng đế! Trẫm là chân mạng thiên tử! Ngươi không thể giết trẫm”

Phương Đàn đứng trước long ỷ hơi nghiêng người đưa tay ra, lập tức có binh sĩ dâng lên một thanh trường kiếm, nàng rút kiếm ra khỏi vỏ xiết mạnh: “Huynh là hoàng đế thì đã sao? Đệ vẫn có thể giết huynh đấy”

Phương Hàng thấy thế muốn lui về sau một bước, không nghĩ va vào ghế sau lưng lảo đảo một cái ngã trên mặt đất. Hắn chật vật bò dậy, ánh mắt tàn nhẫn hung hãn: “Trẫm liều mạng với ngươi” Nói xong liền muốn hướng về Phương Đàn vồ tới.

https://thuviensach.vn

Hình Chu cầm cung tên đứng bên đại điện đã sớm nhắm vào hắn. Phương Hàng chưa kịp bước chân, Hình Chu đã buông dây cung. Tiễn bay xé gió xuyên không khí nhanh chóng xẹt qua đầu mọi người chuẩn xác bắn trúng đầu gối Phương Hàng.

Phương Hàng cảm thấy đầu gối tê rần, la to một tiếng cả người khuynh đảo ngã xuống. Hắn nằm trên đất bưng đầu gối, máu không ngừng từ miệng mũi tên phúng ra theo kẽ tay Phương Đàn chảy xuống. Hai mắt hắn nhắm nghiền cắn răng rên thống khổ, trên đầu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Phương Đàn cầm kiếm chống thân thể, ngồi xuống đối mặt với Phương Hàng: “Hoàng huynh, kiếp sau không nên đầu thai vào nhà đế vương, ngài thực sự không thích hợp vị trí này. Coi như ngài có ngồi vị trí này lần nữa, kết quả cũng như thế thôi”

Phương Hàng mở mắt ra căm ghét trừng mắt Phương Đàn, định mở miệng nhưng quá đau đớn chỉ có thể quay về phía Phương Đàn không ngừng nhe răng nhếch miệng, hận không thể nhào tới cắn nàng một cái.

Phương Đàn đứng lên thở dài: “Chẳng bằng cứ sinh ra trong gia đình bình thường, an an ổn ổn sống hết một đời có khỏe hay không?” Nếu như có kiếp sau, nàng không muốn sinh ra trong hoàng thất. Nếu như có kiếp sau, nàng nguyện có thể gặp lại Tống Ứng Diêu.

Phương Hàng từ trong kẽ răng rít lên: “Sẽ có một ngày nhất định nợ máu trả bằng máu”

“Ta tin tưởng hoàng huynh sẽ làm như vậy, vì thế ta sẽ không cho huynh cơ hội“. Phương Đàn nhợt nhạt nở nụ cười, cầm kiếm lên chỉa vào mũi Phương Hàng.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Phương Hàng đôi mắt nhìn chằm chằm mũi kiếm, sợ hãi nói.

https://thuviensach.vn

“Yên tâm, ta sẽ để lại cho huynh một mạng... Dù sao ta đã đồng ý với tiên hoàng“. Lời còn chưa dứt bên trong cung điện liền truyền tiếng Phương Hàng kêu thảm thiết.

Phương Đàn giơ tay chém xuống, đem gân tay gân chân Phương Hàng đều phế, nàng tuy rằng đáp ứng tiên hoàng lưu lại tình thân, lưu lại cho Phương Hàng một cái mạng. Thế nhưng nàng cũng không thể để cho Phương Hàng an lành sống tốt, bằng không hậu hoạn khó lường.

“Lưu cho huynh một mạng đã là sự khoan dung lớn nhất. Nếu như không phải di mệnh của phụ hoàng trước lúc lâm chung, ta nhất định sẽ bắt huynh trả giá“. Phương Đàn trong mắt ánh lên sự sắc nhọn.

“Ngươi tên súc sinh này” Phương Hàng co quắp trên mặt đất mắng to.

“Người đâu, hoàng thượng thân thể không khỏe, mau đưa hoàng thượng đến biệt điện an dưỡng”, Cái gọi là biệt điện chính là nhà lao bí mật của hoàng cung, Phương Hàng nửa đời sau chắc chắn phải chịu khổ ở đó.

Binh sĩ tuân lệnh động tác nhanh nhẹn mang Phương Hàng nhấc đi. Phương Hàng bị người khiêng đi đưa bốn chân chó lên trời, ăn nói ngông cuồng không ngừng mắng Phương Đàn.

“Phương Đàn ngươi mưu hại trẫm, ngươi sẽ không chết tử tế được đâu”

“Đừng quên cho hoàng thượng uống thuốc, để hắn yên tĩnh một điểm, người bệnh không thể tức giận a“. Phương Đàn nói thêm: “Đúng rồi, còn có thái hậu đã già không thích hợp ở trong cung, đưa vào biệt điện cùng hoàng thượng đi”

“Vâng” Quân sĩ phía dưới đồng thanh đáp.

Phương Hàng nghe vậy đột nhiên cảm giác cổ họng phun ra một ngụm máu làm hắn liên tục ho khan, binh sĩ khiêng hắn đi thật xa rồi trong cung

https://thuviensach.vn

vẫn còn nghe tiếng ho của hắn.

“Ngày mai mặt trời mọc, thiên hạ này chính là của ta“. Phương Đàn nhìn một lượt mọi người nói rằng.

Quân đội sắc mặt vui mừng, tâm tình vô cùng kích động, giơ vũ khí hoan hô nhảy múa.

Một người đi đầu quỳ xuống: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế“. Những người còn lại cũng răm rắp làm theo, mấy ngàn người cùng nhau quỳ xuống: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế” Khí thế hừng hực, tiếng vọng tận mây xanh.

Người bình thường nếu thấy cảnh này nhất định nhiệt huyết sôi trào, nhưng Phương Đàn tuy bị không khí nơi này tâng bốc, nàng vẫn như cũ không kiêu căng tự mãn: “Tất cả đứng lên đi”

“Tạ ơn hoàng thượng” Toàn bộ binh lính đứng dậy.

Rốt cục đã giải quyết xong chuyện đại sự, Phương Đàn thế nhưng không có cảm giác ung dung, ánh mắt như trước nhàn nhạt vẻ u sầu, nàng thở dài.

Hoán Sơn đến bên cạnh nàng: “Vương Gia làm sao?” Bởi vẫn chưa đăng cơ, người bên cạnh nàng vẫn phải tiếp tục gọi nàng là Vương Gia.

Phương Đàn hỏi hắn: “Vương phi bên kia thế nào rồi?”

Hoán Sơn lắc đầu: “Tạm thời không có tin tức“. Vừa dứt lời, Phương Đàn định phái người tiếp ứng các nàng thì một người lính từ bên ngoài đi vào thông báo: “Vương Gia, ở phía sau cung phát hiện một nữ hài mới sinh, người mẹ do sinh khó đã qua đời”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 76

Phương Đàn kinh ngạc: “Hài tử ở đâu?”

“Hình tướng quân đã phái người ôm tới đây”

“Được“. Phương Đàn đảo mắt thấy binh sĩ còn đứng trong điện rất đông đều đang đứng lóng ngóng không biết nên ở hay đi, đôi mắt họ tha thiết mong chờ mình. Phương Đàn ra lệnh cho Hình Chu: “Hình thiếu tướng hãy cho binh sĩ nghỉ ngơi đi”

Hình Chu đã sớm đứng dưới đại điện đáp: “Vâng.” Sau đó xoay người đối mặt binh lính phất tay ra hiệu cho phó tướng dẫn đội quân rời khỏi cung điện về quân doanh của mình.

Trong cung chốc lát đã yên tĩnh, Hình Chu xin chỉ thị từ Phương Đàn: “Cái kia mạt tướng?”

Phương Đàn phân phó: “Ngươi trước tiên ở lại chỗ này chờ ta cùng đi”

“Vâng” Hình Chu thi lễ sau đó cùng thủ hạ của hắn đứng tại chổ đợi lệnh, tay hắn như trước chăm chú nắm chuôi kiếm, tính cảnh giác không hề bởi vì chiến thắng mà giảm đi.

Chừng thời gian một nén hương, mấy người lính vây quanh bà đỡ đang ôm một nữ hài đi vào, vạt áo của bà còn lưu lại vết máu có vẻ rất mới. Bà đỡ sợ hãi đến hồn phi phách tán mặt tái mét, bị binh sĩ giục giã mới lập cập bước đi khiến người không khỏi lo lắng bà có thể đem hài tử trong tay đánh rơi xuống hay không.

https://thuviensach.vn

Vị binh sĩ đi trước bước nhanh đến hành lễ với Phương Đàn: “Vương Gia, hài tử đến rồi”

“Các ngươi phát hiện con bé ở đâu?” Phương Đàn từ long ỷ đi xuống hỏi.

“Minh nguyệt cung” Binh sĩ bẩm báo thành thật. “Cung nữ bên trong điện giao cho mọi người, chủ nhân của các nàng đến ngày sinh hạ sinh một nữ hài, trong lúc sinh khó, chủ nhân các nàng mong cầu hoàng thượng đến gặp một lần cuối nhưng không được. Sau khi chủ nhân qua đời, cung nữ định ra ngoài thông báo cho hoàng thượng, không nghĩ các quân đội đã xông vào”

“Ừ” Phương Đàn nhớ một chút về vị phi tử ngụ trong Minh nguyệt cung, hình như họ Lưu? hay họ Liễu? nàng cũng không nhớ nổi. Nhưng nàng thương xót đứa bé mới sinh ra đã mất đi mẫu thân. Nàng phân phó quan binh kia: “Đem đến đây cho ta nhìn”

“Vâng” Hắn xoay người muốn đến ôm lấy hài tử, bà đỡ thấy hắn bộ mặt đằng đằng sát khí cho rằng hắn muốn làm hại mình, không tự chủ ôm chặt đứa trẻ trong lòng, sợ sệt kêu lên: “Đừng có tới đây”

Binh sĩ đang định đoạt đứa trẻ, Phương Đàn kịp thời ngăn cản động tác của hắn lại: “Để cho bà ấy mang đến đây“. Phương Đàn sợ binh sĩ thô lỗ sẽ thương tổn hài tử còn quá nhỏ.

Binh sĩ nghe được mệnh lệnh liền lui ra để cho bà đỡ ôm đứa trẻ đến trước mặt Vương Gia.

Hình Chu đột nhiên chặn ở trước mặt Phương Đàn: “Vương Gia, vạn nhất bà ấy là thích khách của hoàng thượng làm sao bây giờ?”

“Để cho mạt tướng đến trước đi” Hình Chu nói.

https://thuviensach.vn

“Ngươi có nhẹ tay được không đó?” Phương Đàn kinh ngạc hỏi.

Hình Chu gương mặt nhiễm đỏ: “Trước đây mạt tướng trấn thủ biên quan, phu nhân của ta cũng hạ sinh cho ta một đứa con gái. Bây giờ hắn là bốn tuổi đi“. Hắn đem kiếm trong tay đưa cho thủ hạ, muốn tay tiếp nhận đứa trẻ từ tay bà đỡ.

Bà đỡ nơm nớp lo sợ đi lên phía trước, thỉnh thoảng liếc trộm Vương Gia, lại quay đầu nhìn Hình Chu, phát hiện không có gì nguy hiểm mới dám đem hài tử giao cho Hình Chu.

Phương Đàn bỗng nhiên xúc động, nhìn mà xem Hình Chu là một hán tử ngũ đại tam thô vì ôm lấy hài tử mà dáng vẻ cận trọng vô cùng, chỉ lo thương tổn trẻ con, trong lòng không khỏi cảm động: “Chuyện lần này xong người nhớ phải về nhà thăm một chút, chờ qua mấy tháng an ổn lại đi”

Hình Chu chợt nghe Vương Gia nói câu nói này vui mừng khôn nguôi, ôm hài tử quỳ xuống: “Tạ ơn vương gia”

“Đứng lên đi, đem lại đây cho ta nhìn“. Phương Đàn nhấc tay cười nói. Nàng cùng Tống Ứng Diêu đời này không thể có hài tử, chuyện này cũng là chuyện nàng tiếc nuối nhất, nàng lén thở dài một hơi.

Hình Chu cười khúc khích đứng lên liếc mắt nhìn hài tử: “Nàng ngủ rồi” đồng thời cánh tay nâng lên nâng niu mang hài tử đưa cho Phương Đàn nhìn.

“Thật sao?” Phương Đàn mặt mỉm cười, ngón tay men theo áo quần hài tử kéo kéo khăn quấn ra nhìn.

Bên trong tã lót là một nữ hài được quấn chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hỏn, da dẻ nhăn nheo so với khỉ con lúc mới sinh có phần tương tự. Cánh

https://thuviensach.vn

tay lộ ra ngoài tả lót, bàn tay nắm thành quả đấm, thỉnh thoảng ngón tay quơ quơ trong không trung sau đó tự đưa vào trong miệng.

“Để ta ôm nàng một cái đi” Phương Đàn nói với Hình Chu.

“Vâng” Hình Chu đưa hài tử cho Phương Đàn.

Phương Đàn nhẹ nhàng ôm lấy, nhìn hài tử trong lồng ngực mình đang ngủ say, trong lòng đột nhiên xao động, nếu như có thể có đứa bé này bên gối, chẳng phải là không cần nuối tiếc hay không, Vương phi không phải luôn luôn muốn trẻ con sao? Nàng không thể cho Ứng Diêu một hài tử thân sinh, thế nhưng nhận một đứa con nuôi lại dễ như trở bàn tay.

Trong đầu vừa lóe lên ý nghĩ này nàng liền quyết định thật nhanh, bí mật ra lệnh cho Hình Chu: “Đem những người cùng phát hiện đứa trẻ này cấm khẩu lại cho ta, đứa bé này coi như bản vương đã xử lý xong. Trong hậu cung của hoàng thượng tối nay không có sinh ra đứa bé nào hết“. Một câu trước là nàng thông báo cho kẻ thù biết, một câu sau chính là cho thủ hạ bên ngoài một đáp án.

Hình Chu tuy không biết Vương Gia ý muốn như thế nào, thế nhưng hắn vẫn vâng theo mệnh lệnh xoay người đi chấp hành.

Đang lúc này Thạch Tu vẫn trốn ở góc phòng nhìn trộm động tĩnh bên ngoài, thấy có cơ hội để lợi dụng được, hắn chậm rãi giơ cánh tay lên nhắm ngay lưng Phương Đàn đang quay về phía hắn. Bên trong tay áo của hắn từ lâu cất giấu một cung nỏ phòng thân vẫn không có sử dụng tới, không nghĩ hôm nay lại mang ra giết người.

Trong mắt hắn lóe lên hàn quang kích động lại hung tàn độc ác, nắm chặt thời cơ, dùng sức ấn chốt nỏ. Tiễn trong nháy mắt liền bắn ra ngoài đâm thủng tay áo của hắn bay thẳng đến Phương Đàn. Nếu như Phương Đàn chết đi, hắn là có thể thừa cơ trốn thoát.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn, ngươi chết đi.

Hình Chu nghe được tiếng xé gió, nhanh nhẹn phản ứng đưa tay ra hô lớn: “Vương Gia cẩn thận”

Phương Đàn cảm giác sau lưng nguy hiểm đến gần cấp tốc xoay người tránh né, nhưng trong tay nàng đang ôm hài tử, vì bảo vệ hài ử động tác chậm hơn nửa nhịp, một tiễn mạnh mẽ cấm phập vào bờ vai của nàng.

Vai bị dồn về một phía, Phương Đàn kêu lên, cánh tay bên vai bị trúng tiễn nhất thời không cảm giác được cũng không còn khí lực, hài tử suýt chút nữa từ trong ngực của nàng rơi xuống. Nàng vội vã dùng cánh tay kia ôm chặt hài tử, chậm rãi hạ thấp thân thể.

“Có thích khách“. Binh sĩ nghe tin lập tức hành động, một đội cấp tốc tiến đến nơi ám tiễn phóng ra bắt được Thạch Tu. Một đội khác vây quanh bảo vệ Vương Gia cảnh giác nhìn xung quanh từng góc ngách cung điện phòng ngừa thích khách khác xuất hiện.

Tình huống quá bất ngờ khiến Hình Chu trở tay không kịp, hắn lo lắng chạy đến trước mặt Phương Đàn đỡ nàng: “Vương Gia ngài không sao chứ”

Phương Đàn cắn môi lắc đầu, không cẩn thận động đến vết thương đau đến thấu xương.

“Ngự y ngự y, nhanh đi gọi ngự y đến” Hình Chu luống cuống gọi thuộc hạ.

“Đừng” Phương Đàn nhíu mày ôm vai ngăn cản: “Ngươi gọi đại phu được rồi“. Nàng sợ ngự y sẽ nhìn thấu thân phận của nàng, nhiều năm nỗ lực như vậy có thể sẽ thành dã tràng xe cát.

https://thuviensach.vn

Từ nhỏ bên người nàng có một nữ đại phu tín nhiệm phụ trách sức khỏe cho nàng, trên đời này ngoại trừ Thái phi, cũng chỉ có nữ đại phu kia là biết thân phận của nàng. Nàng bất luận đi nơi nào đều sẽ mang theo nữ đại phu phòng ngừa tình huống bất ngờ.

“Vương Gia chuyện xảy ra quá đột ngột, Vương Gia lại bị thương nặng như vậy, đợi đại phu đến e không kịp”

Phương Đàn khoát tay ngăn hắn khuyên bảo: “Không sao, bản vương có thể đợi được“. Nói xong mang hài tử trong lòng giao cho Hình Chu: “Ngươi ôm hài tử“. Hài tử kia vẫn như cũ ngủ say, không hề biết bên ngoài nguy hiểm vừa rình rập.

Phương Đàn gian nan quay đầu nhìn vết thương, một cây tiễn cắm vào vai nàng, máu đang chảy ra. Hiện tại không thể trực tiếp nhổ tiễn ra, bằng không có thể máu sẽ chảy ra nhiều hơn, nhưng cũng không thể mặc nó, trước hết phải cầm máu.

“Kim sang dược đâu?”

Hình Chu lập tức lấy ra bình thuốc, lấy nắp bình rút ra, đưa cho Phương Đàn: “Thuốc đây Vương Gia”

Phương Đàn đem dược rắc trên vết thương, cảm giác đau rác kích thích làm cho nàng không nhịn được rên một tiếng, cơn đau liên tục khiến đầu tiễn run rẩy.

Nữ đại phu được mang đến, Phương Đàn vào hậu điện cho bà rút mũi tên ra và băng bó cẩn thận.

“Cũng may tiễn không có thuốc độc, cũng không thương xương, nếu không cái tay của Vương gia có thể bị phế“. Nữ đại phu thu dọn dược phẩm vừa dặn dò Phương Đàn: “Vương Gia đừng cử động mạnh, nếu không sẽ động vết thương chảy máu”

https://thuviensach.vn

“Khi vết thương chưa khép lại tuyệt đối không được chạm nước, bằng không vết thương có thể sẽ lưu lại sẹo”

Phương Đàn cẩn thận né qua vết thương, mặc quần áo tử tế hỏi: “Khi nào có thể lành”

“Nếu như không có sự cố gì chẳng mấy chốc sẽ lành”

“Có lưu lại sẹo không?”

Nữ đại phu suy nghĩ một chút đáp: “Có khả năng.”

“Có thể xóa không?” Phương Đàn ngẩng đầu nhìn nữ đại phu, nàng không muốn để cho Tống Ứng Diêu biết nàng bị thương.

“Có thể, nhưng đợi vết thương hoàn toàn lành mới có thể xử lý”

Phương Đàn nói với nữ đại phu: “Ngươi thu dọn dược phẩm trong vương phủ đi, chuẩn bị chuyển vào hoàng cung”

Nữ đại phu đột nhiên dừng động tác trong tay: “Vương Gia thật sự muốn làm hoàng đế sao?”

“Ta đã đi tới bước này, không cách nào quay đầu lại” Phương Đàn cười khổ.

Nữ đại phu cũng chỉ là thuận miệng hỏi, bất luận Phương Đàn là Vương Gia hay là hoàng đế, bà chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được rồi, vì thế khi dọn dẹp đồ đạc xong bà liền rời đi.

Phương Đàn cho Hình Chu cùng thủ hạ bên ngoài đi vào, binh sĩ ép Thạch Tu đến trước mặt Phương Đàn: “Vương Gia thích khách đã bắt được, nên xử trí như thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Vương Gia đừng chấp tiểu nhân, tha cho nô tài” Thạch Tu thấy chết đến nơi lòng sinh sợ hãi, không ngừng hướng Phương Đàn cầu khẩn.

“Vương Gia, thích khách thì phải chết” Hình Chu đứng một bên hung tợn trừng mắt với Thạch Tu.

Quan binh nghe vậy, liếc nhìn Hình Chu lại liếc nhìn Phương Đàn, mãi đến khi Phương Đàn gật đầu, bọn họ mới kéo Thạch Tu xuống chấp hành mệnh lệnh.

“Vương Gia, kinh thành đã bình định xong, có rước Vương phi về không?” Hình Chu hỏi Phương Đàn.

Phương Đàn lắc đầu: “Trước tiên khoan hãy đón Vương phi hồi cung, tay chân hoàng thượng còn chưa trừ sạch, kinh thành hiện vẫn chưa an toàn. Chờ sau khi vết thương lành ta tự mình đi đón nàng“. Lần này nàng bị thương chính là một bài học to lớn.

“Vâng”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 77

Hình Chu nhân lúc có cơ hội quỳ gối thỉnh tội với Phương Đàn: “Thuộc hạ hộ giá bất lực, xin Vương Gia trách phạt”

“Hình thiếu tướng làm cái gì vậy, nhanh đứng lên” Phương Đàn khó chịu: “Là bản vương quá bất cẩn, không phải tại Hình thiếu tướng“. Nàng đưa tay muốn đi đỡ Hình Chu nhưng lại quên vai mình bị thương, hành động vừa rồi động đến vết thương đau đến cắn răng, cả thân người đều khom xuống.

“Vương Gia, làm sao?” Hình Chu nhanh chóng đưa tay đến đỡ nàng.

Phương Đàn ngăn hắn lại nói: “Không có chuyện gì“. Nàng dùng tay không bị thương đỡ vai của mình phân phó Hình Chu: “Đừng để nhiều người biết ta bị thương”

“Thuộc hạ đã rõ“. Hình Chu cúi đầu đáp.

Phương Đàn đưa mắt nhìn hài tử trên giường: “Ngươi vào cung cung tìm một người vú em...” Bỗng nhiên nhớ lại Hình Chu là nam tử không thích hợp làm chuyện này nên nói: “Ngươi cho a hoàn đi tìm vú em lấy chút sữa mẹ, trẻ con lát nữa sẽ đói bụng”

Hình Chu gật gù: “Vâng”

Chờ Hình Chu đi rồi, Phương Đàn dùng một tay kéo em bé gian nan ôm vào ngực ôn nhu: “Kể từ hôm nay, con chính con của ta. Ta sẽ đặt tên cho con...”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn vừa suy nghĩ vừa giúp con trẻ dịch dịch tấm chăn, lòng bàn tay lơ đãng lướt qua da dẻ trẻ con, xúc cảm làm cho nàng nhớ tới thứ gì đó cũng mềm mại như vậy, Phương Đàn không nhịn được lại nhẹ nhàng dùng lòng bàn tay cọ cọ.

Nàng nghĩ nghĩ: "Hay là chờ mẫu phi Ứng Diêu của con về rồi cùng đặt?" Phương Đàn do dự.

*****

Một tiếng gà gáy, bầu trời bừng tỉnh giấc. Điều này như điềm báo đêm dài đã qua, thiên hạ nghênh đón trời đất xoay vần, thời thế thay đổi.

Buổi sáng hôm đó, Tống Ứng Diêu mông lung mở mắt theo thói quen từ trên giường ngồi dậy, bất quá ánh mặt trời quá mức chói mắt khiến nàng nhắm chặt mắt cả người vừa buông lỏng, mệt mỏi nằm trên giường.

Lại ngủ thêm một hồi, Tống Ứng Diêu cảm giác được đầu óc mờ mịt khó chịu, nàng lắc lắc cái cổ, đầu đau như búa bổ. Từ trong chăn giơ tay lên ngón tay vò ấn hai bên huyệt thái dương mới thấy đỡ đau chút ít.

Nàng nghiêng thân mình đưa tay sang bên cạnh sờ sờ, chăn bông lạnh lẽo. Ừ nhỉ, giờ này Vương Gia đã sớm đi rồi, nghĩ tới đây nàng liền ngừng tay không sờ nữa. Muốn ngủ thêm một hồi bỗng nhiên cảm giác hoàn cảnh này so với mỗi ngày thức dậy hoàn toàn khác nhau, cảm giác xa lạ lúc này mới bắt đầu xâm chiếm.

Tống Ứng Diêu mở to mắt từ trên giường bật dậy, ánh mắt quét qua trong phòng kinh ngạc phát hiện nơi này cũng không phải là phòng ngủ của mình. Dưới người của nàng là một tấm đệm giường ván gỗ, trước giường có vài cái tủ gỗ, một góc gian phòng còn bày một ít nông cụ, căn phòng nhỏ hẹp, có lẽ đây là thuộc về gia đình nông dân bình thường.

https://thuviensach.vn

Không biết nàng nghĩ tới điều gì cuống quít cúi đầu cẩn thận kiểm tra y phục của mình, vẫn là xiêm y ngày hôm qua, vẫn ngay ngắn bình thường, bên người đeo hai khối ngọc bội, túi tiền cũng ở người, không thiếu thứ gì. Nàng xoắn xuýt thu dọn vạt áo chỉnh tề, trong đầu tràn ngập nghi hoặc.

Nàng xuống giường xỏ giầy, nhìn ra phía ngoài dò xét: “Có ai không?”

Thật lâu không có người trả lời, nàng liền từ bên giường đi tới mở cửa ra. Ngoài phòng ánh nắng tươi sáng làm nàng mở mắt ra không được, vội vã dùng tay che kín đôi mắt của mình. Chờ thích nghi với ánh sáng mới chậm rãi buông tay xuống, nhìn thấy khung cảnh trước mắt nàng giật nảy mình.

Mình đang ở trong khu nhà nhỏ của một nông gia, bên góc tường có một vài cây đào tơ mọc dưới thân cây đào to, cây đào cành lá xum xuê, chim nhỏ hót vang ríu rít. Trước nhà là một khoảng sân rộng, khói bếp lượn lờ từ mái hiên bay ra, sát vách trên tường cửa sổ còn không ngừng truyền đến tiếng xẻng khuấy nồi cùng âm thanh va chạm và tiếng líu lo của trẻ nít.

Tống Ứng Diêu không biết phản ứng thế nào, lùi lại mấy bước, nơi này đến cùng là nơi nào?

Trầm Sơ Tình từ phòng bên cạnh bưng chén canh đi ra, tiện tay đóng lại cửa phía sau, đưa mắt nhìn thấy Tống Ứng Diêu đứng ở trước cửa, kinh hỉ nói rằng: “Vương phi thức dậy rồi a”

Tống Ứng Diêu nghe tiếng quay đầu đi, sững sờ hỏi: “Trầm hộ vệ ngươi làm sao cũng ở này?”

Trầm Sơ Tình đến gần Tống Ứng Diêu: “Là thuộc hạ mang Vương phi tới đây”

Tống Ứng Diêu nhớ lại sự tình ngày hôm qua, cầm lấy tay Trầm Sơ Tình lo lắng: “Vương Gia đâu, nơi này là ở đâu? Bản phi vì sao ở đây?”

https://thuviensach.vn

Trầm Sơ Tình bị nàng lay động hơi bất ngờ, thiếu chút nữa đã mang chén canh hất đi: “Vương phi đừng có giật tay ta nữa, nghe thuộc hạ giải thích đi”

Tống Ứng Diêu buông lỏng tay ra, hồi tưởng chuyện lúc trước càng ngày càng tâm hoảng ý loạn. Trầm Sơ Tình đem canh bưng đến trong phòng, để lên bàn: “Vương phi ngồi đi đã“. Tống Ứng Diêu theo sau tiến vào phòng ngồi xuống bên cạnh, nàng không thể chờ đợi được nữa hỏi: “Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?”

Trầm Sơ Tình tránh không đáp, đem canh bưng đến cho Tống Ứng Diêu: “Vương phi sắp một ngày không ăn cơm, uống canh cá trước đi”

Mình gấp gáp như vậy mà Trầm Sơ Tình một điểm phản ứng cũng không có. Tống Ứng Diêu một trận phát cáu, lạnh lùng nói: “Nếu như ngươi không nói, bản phi không ăn”

“Chuyện này...” Trầm Sơ Tình lộ vẻ khó xử, định tìm một cái lý do ứng đối.

Tống Ứng Diêu nhìn ra ý đồ của nàng, lúc này không thể không lấy khí tức Vương phi ra sử dụng: “Ta lệnh ngươi nói thật”

Trầm Sơ Tình bị bức ép nên đành thật thành nhanh chóng trả lời Tống Ứng Diêu: “Vương Gia không ở nơi này. Nơi này thôn trang nhỏ ngoài kinh thành rất an toàn” Do dự một chút nói tiếp: “Là Vương Gia để thuộc hạ đem Vương phi thu xếp ở đây“.

Tối hôm qua nàng đuổi theo xe ngựa, xác nhận Vương phi an toàn, vốn nàng muốn mang Vương phi trở lại gặp Vương Gia. Nhưng khi đó kinh thành hỗn loạn tưng bừng, nàng chỉ có một người sợ khó bảo vệ an nguy cho Vương phi, nên mang Vương phi ra khỏi thành, trước tiên tìm một chỗ an toàn dừng chân, sau đó để phu xe điều khiển xe ngựa trở lại bẩm báo với

https://thuviensach.vn

Vương Gia, sau đó nữa thì có ám vệ truyền lệnh của Vương gia đồng thời cũng mang đến đây rất nhiều đồ dùng.

Vương Gia nói với nàng rằng nàng và Vương phi trước tiên ở ngoài thành thu xếp ở một thời gian, chờ khi nào ngài ấy ra lệnh mới tính toán tiếp theo. Không được trở về kinh thành lúc này vì kinh thành hiện tại không an toàn. Vương Gia muốn nàng tận lực bảo đảm cho Vương phi vô sự bình an, nàng cũng chỉ đành nghe theo mệnh lệnh.

Tống Ứng Diêu nghe Trầm Sơ Tình nói sẽ không liên lạc với Vương Gia, trong lòng rối bời, Vương Gia để nàng ra đi, đi càng xa càng tốt, ngài ấy muốn gì, mình đi rồi còn ngài ấy thì sao? Ngài ấy vì sao không đi cùng mình? chuyện gì đang xảy ra?

Tống Ứng Diêu không hiểu một chút nào vì sao Vương gia lại ra lệnh cho mọi người làm như vậy, lẽ nào là vương phủ xảy ra vấn đề? Cẩn thận suy nghĩ cũng chỉ có chuyện này là có khả năng nhất. Nàng hỏi: “Vương phủ xảy ra chuyện gì sao?” Bằng không nàng tại sao không thể không đi.

Trầm Sơ Tình biến sắc, nàng không nghĩ Vương phi nhạy bén đến như vậy.

Phản ứng của Trầm Sơ Tình quả đúng suy nghĩ Tống Ứng Diêu, lòng nàng như lửa đốt, đứng dậy nói: “Bản phi phải đi về”

Trầm Sơ Tình lập tức ngăn cản nàng: “Vương phi hiện tại vẫn chưa thể về được”

“Tại sao ta không thể trở về” Tống Ứng Diêu trừng mắt hỏi Trầm Sơ Tình, mạnh mẽ đẩy bàn tay của Sơ Tình ra: “Ngươi đừng cản ta“. Xong liền muốn chạy đi

Trầm Sơ Tình mau mắn chạy trước một bước chặn trước mặt của nàng: “Xin Vương phi đừng làm khó dễ thuộc hạ”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu lại đẩy một cái: “Tránh ra”

Mắt thấy Vương phi kiên quyết trở về, Vương phi là chủ, mình chỉ là bầy tôi, Trầm Sơ Tình không dám động thủ với Tống Ứng Diêu, trong lòng sốt ruột không cẩn thận liền nói lỡ miệng: “Vương phi, hiện ở kinh thành nguy cơ tứ phía, Vương phi nếu như trở lại sẽ gặp nguy hiểm”

Tống Ứng Diêu quả nhiên bước chân dừng lại: “Nguy cơ tứ phía? Trong kinh thành xảy ra chuyện gì”

Trầm Sơ Tình ý thức được mình lỡ lời, hối hận không ngớt, nhưng lời đã nói ra khó có thể thu hồi, nàng cuối cùng đành kể đại sự cho Tống Ứng Diêu nghe, lại nói thêm một câu “... Dù gì Vương phi xin yên tâm, Vương Gia không có chuyện gì, rất an toàn. Ngài ấy thu xếp cho Vương phi ở chỗ này chờ ngài ấy đến, xin Vương phi lấy đại cục làm trọng! Kiên trì chờ đợi Vương Gia”

Tống Ứng Diêu nhíu mày, ánh mắt khẩn trương nhìn Trầm Sơ Tình: “Vương Gia có bị thương không?”

Trầm Sơ Tình cũng không biết tình huống cụ thể của Vương Gia, vì giữ cho Vương phi không rời khỏi nơi này, nàng kiên định nói rằng: “Không có”

Tống Ứng Diêu vẫn là thái độ trì nửa tin nửa ngờ.

“Không có thật mà” Trầm Sơ Tình khẳng định lần nữa, quỳ xuống nói: “Xin Vương phi lấy đại cục làm trọng”

Tống Ứng Diêu tuy rằng muốn cùng với Phương Đàn đồng cam cộng khổ, nhưng đại cục trước mặt, chuyện gì ra chuyện đó, nàng vẫn phân biệt rõ ràng. Nghe Trầm Sơ Tình nói như thế nàng cũng sợ bản thân mình trở gây trở ngại cho Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

Nàng cắn răng: “Đã như vậy, ta sẽ ở lại”

Mà các đại thần trong kinh thành mơ hồ phát giác được tối hôm qua thiên hạ này đã phát sinh thay đổi to lớn, bọn họ tuy biết nhưng lại giả vờ như chẳng hay. Binh lính ăn mặc áo giáp hiên ngang từng đội đi ngang phủ đệ bọn họ, bọn họ sợ chỉ lo nép mình trong cửa lớn nhà mình, sau đó trốn trong chăn kinh hãi không ngừng cầu xin trời cao buông tha cho mình và người nhà của mình, cầu xin đội quân kia không xông vào phủ đệ của mình, trong lòng thầm trách đúng là trời đất xoay vần quá nhanh.

Sáng hôm sau bọn họ vào triều bình thường nhưng được tin hoàng thượng hoãn triều, nghe đâu rằng là do hoàng thượng bị bệnh, mỗi ngày đều lên triều khiến bọn họ đã sớm mệt mỏi, hiếm thấy có thể nghỉ ngơi một ngày, cớ gì mà không tận hưởng?

Bọn họ ung dung dưới thoải mái túm năm tụm ba vi vu cùng nhau thảo luận xem đi nơi nào hưởng lạc một phen, là Đỗ Khang tửu lâu? Hay đi thuyền hoa xem hát? Mỗi một người đều không nhắc đến việc tối hôm qua một đêm không ngủ vì những bước chân rầm rập.

Ngày thứ hai các đại thần vào triều vẫn nhận được câu trả lời giống nhau, một số người bắt đầu lo ngại, dần dần cảm thấy không đúng.

Các đại thần lúc này mới phát hiện Thái giám Thạch Tu thông thường hay tuyên chỉ mấy hôm nay không thấy, đổi lại thành một tiểu thái giám trẻ tuổi hơn, mà vị tiểu thái giám này bọn họ không quen biết, cũng chưa từng gặp trong cung.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 78

Nửa tháng sau lại là một lần thượng triều, các đại thần xù xì với nhau thấp giọng oán trách lẫn nhau vì sao không ai hỏi thăm tin tức bệnh tình hoàng thượng? Hay là Thái y viện thật sự chữa không được?

Trước đại điện bất chợt vang lên tiếng ho gây nên sự chú ý của bọn họ. Bọn họ ngẩng đầu lên thấy tiểu thái giám mấy ngày nay truyền tin trong tay cầm một quyển thánh chỉ từ đại điện thiên môn đi ra, mọi người vội vã trở lại vị trí của mình khoanh tay chờ đợi. Tiểu thái giám đi tới trước mặt các vị đại thần liếc nhìn chung quanh. Sau đó khom lưng hướng về Khang Thần Nhân cung kính hỏi: “Thừa tướng đại nhân, các vị đại nhân đến đầy đủ rồi sao?”

Khang Thần Nhân quay người nhìn về phía sau: “Đều đến đầy đủ rồi, công công có việc cứ nói”

Tiểu thái giám gật đầu: “Đa tạ thừa tướng” Sau đó xoay người bước lên bậc tam cấp thanh thanh cổ họng cao giọng đọc: “Thành vương tiếp chỉ”

Các đại thần ngây ngốc mấy giây, tiếp theo tiếng xôn xao nghị luận đồng thời vang lên chỉ trỏ vào tiểu thái giám vẻ mặt bất mãn nghiêm trọng. Tại triều ca há có thể kêu tên tội phạm lung tung.

Đại thần đứng ở hàng đầu hảo ý nhỏ giọng nhắc nhở: “Công công, Thành vương còn ở trong thiên lao”

Tiểu thái giám mặc kệ hắn vẫn như trước gọi: “Thành vương tiếp chỉ”

https://thuviensach.vn

Các đại thần thấy hắn không thức thời, rục rịch chuẩn bị đứng lên chỉ trích hắn. Đột nhiên đại điện truyền ra một âm thanh vang dội.

“Thần Phương Đàn tiếp chỉ”

Phương Đàn từ cửa đại điện ngẩng cao đầu bước vào, cao giọng đáp: “Thần Phương Đàn tiếp chỉ” Sau đó đi tới dưới tay tiểu thái gíam đứng hành lễ với thánh chỉ nhưng không có quỳ xuống.

Các đại thần thấy vì sao người vốn ở trong thiên lao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, bọn họ hít vào một ngụm khí lạnh nhìn nhau một chút, sau đó sáng suốt nhắm mắt ngậm miệng lại. Tiếng xôn xao nghị luận bỗng chốc im bặt.

Tiểu thái giám nhút nhát nhìn Phương Đàn, sau đó mở thánh chỉ trong tay ra tuyên đọc: “Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết: Trẫm nay lâm trọng bệnh, khí lực không còn nhiều, khó có thể xử lý công vụ, nay trẫm quyết định tạm dừng lâm triều, trong lúc này thành vương tạm thời nhiếp chính chờ trẫm sau khi thân thể khôi phục sẽ lâm triều. Khâm thử“. Tiểu thái giám đọc xong gọn gàng đem thánh chỉ cuốn lại, hai tay đưa cho Phương Đàn: “Vương Gia tiếp chỉ đi”

Phương Đàn tiếp nhận, cất cao giọng nói: “Thần lĩnh chỉ tạ ân. Tạ ơn công công”

Các đại thần ở phía sau phụ họa: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”

Tiểu thái giám vì để cho các đại thần tâm phục khẩu phục, cố ý nói với Phương Đàn: “Hoàng thượng đã điều tra rõ chuyện ở Giang Nam là Thành vương bị mưu hại nên đã đem quan chức Giang Nam toàn bộ trách phạt một lần, xin Thành vương khoan hồng độ lượng tạm tha thứ cho bọn họ”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn cúi đầu: “Cảm tạ hoàng thượng rửa sạch oan khuất cho vi thần”

“Khoảng thời gian này oan ức thành vương“. Tiểu thái giám khách khí trả lời.

“Thần không dám”

Các đại thần nghe hai người này ở trước mặt bọn họ một xướng một họa, rõ ràng những câu nói này chính là nói cho bọn họ nghe nên cũng không dám có bất kỳ dị ý gì. Nguyên lai ánh mắt coi thường vị tiểu thái giám này cũng thay đổi, xem ra tiểu thái giám cũng không phải người bình thường a.

Tiểu thái giám cùng Phương Đàn diễn kịch xong liền nói với các đại thần: “Nếu như không có những chuyện khác, các vị các đại thần trước hết mời lui xuống”

Các đại thần thi lễ, cùng hô lớn: “Chúng thần xin cáo lui”

Tiếp theo Phương Đàn cũng rời đại điện, chờ nàng đi xa các đại thần cũng lục đục rời đi. Khi tiểu thái giám thấy mọi người đã đi hết mới dợm bước đi lại bị Khang Thần Nhân gọi: “Công công xin dừng bước”

Tiểu thái giám xoay người: “Thừa tướng có chuyện gì không?”

Khang Thần Nhân đến gần hỏi: “Chính là có mấy vấn đề muốn hỏi công công”

Tiểu thái giám bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Thừa tướng xin mời nói”

Khang Thần Nhân: “Xin hỏi công công họ tên là gì? Ở trong cung là chức vị ra sao?”

“Nô tài tự Vĩnh Ân, thừa tướng không cần khách khí như thế” Vĩnh Ân cười thành thạo điêu luyện đáp: “Nô tài chức vị hạ thấp, không đáng nhắc

https://thuviensach.vn

tới”

“Ừ, thì ra là như vậy, chẳng trách lão thần chưa từng gặp công công“. Khang Thần Nhân thấy hắn không muốn nói ra chức vị của mình, bàn tay đưa lên ngạo nghễ gật đầu.

“Vâng“. Vĩnh Ân vẫn như cũ ngậm nụ cười đáp.

Khang Thần Nhân khẩn trương hỏi tiếp: “Công công biết hoàng thượng là sinh bệnh gì, nghiêm trọng không?”

“Xin thừa tướng yên tâm, hoàng thượng chỉ là bệnh nhỏ mà thôi, rất nhanh sẽ có thể khôi phục lâm triều”

“Cái kia...” Khang Thần Nhân không hỏi ra cái nguyên cớ nhất định không buông tha, nói bóng gió hỏi: “Cái kia thái y có nói hoàng thượng bao lâu có thể khôi phục không? Dù sao thiên hạ không thể một ngày không có vua”

“Nô tài chỉ biết đến đây...” Vĩnh Ân lắc đầu: “Nô tài không dám xàm ngôn, xin thừa tướng kiên trì chờ đợi hoàng thượng trở về”

Khang Thần Nhân chuyển đề tài theo sát không ngừng nghỉ: “Vậy xin hỏi công công vì sao gần đây cũng không thấy Thạch công công? Hắn luôn thay thế hoàng thượng tuyên chỉ, hoàng thượng bị bệnh, vì sao là ngài đến mà không phải là hắn đến?” Khang Thần Nhân tuy rằng không thích Thạch Tu, nhưng hơn nửa tháng nay không thấy hắn, trong lòng cảm thấy kỳ quái.

Vĩnh Ân đã sớm biết thừa tướng thể nào cũng hỏi Thạch Tu nên nhanh nhạy ứng đối: “Thạch công công là tri kỷ bên cạnh hoàng thượng, hoàng thượng bị bệnh đương nhiên Thạch công công phải toàn tâm toàn ý hầu hạ bên người hoàng thượng, làm sao có thể vì những chuyện khác mà phân tâm đây, mấy việc bận rộn tạm thời nô tài làm thay ngài ấy”

https://thuviensach.vn

Khang Thần Nhân híp mặt nửa tin nửa ngờ, cái tiểu thái giám này tuy bị mình không ngừng truy hỏi thế nhưng chưa từng xuất hiện một điểm hoảng loạn cùng kinh sợ, còn có thể trả lời đâu vào đấy tình lý rõ ràng, đối với những chuyện không thể nào hoặc không biết liền trả lại một cách dứt khoát, đúng là nhân tài.

Nghĩ kỹ lại cho dù có cố hỏi cũng không hỏi ra được cái gì, liền thả hắn đi, chính mình cũng rời hoàng cung.

Phương Đàn sau khi hạ triều trực tiếp xuất cung trở lại vương phủ của mình. Trong khoảng thời gian này nàng âm thầm bẻ gẫy tất cả nanh vuốt của Phương Hàng ở kinh thành cũng không quên xử lý toàn bộ hậu cung. Hiện tại ngoại trừ những đại thần trên triều, trong kinh thành đã không còn người của Phương Hàng nữa. Mà những đại thần kia, hiện tại nàng muốn ra tay nhưng chưa có cơ hội. Chỉ cần sau khi nàng lên ngôi, nàng từ từ dọn dẹp tàn cuộc.

Bất quá những chuyện này có thể tạm thời để sang một bên, hiện tại quan trọng nhất chính là đón Tống Ứng Diêu trở về. Nàng đã để nàng ấy một mình ở ngoài thành khá lâu, tuy rằng mỗi ngày đều thông qua ám vệ biết được tình huống của Ứng Diêu nhưng nàng vẫn không yên lòng. Sẽ nhớ thương; sẽ lo lắng; sẽ có lúc ngẩn ngơ khi xử lý chính vụ, trong lòng tràn đầy nỗi nhớ về nàng ấy; sẽ nhớ đến những chuyện nhỏ hai người từng làm cùng nhau, sau đó đột nhiên bật cười, thật trong giống kẻ ngu si, đây là chuyện này chưa bao giờ nghĩ nó sẽ xảy ra trên người của mình.

Vết thương trên vai đã bình phục, ngay cả sẹo cũng đã dùng thuốc xóa đi. Trước đó vài ngày nàng đón Thái phi về vương phủ, vạn sự đã chuẩn bị, chỉ còn mỗi việc ra thành đón Ứng Diêu về nữa mà thôi. Bất quá trước đó, nàng muốn cùng Thái phi nói chuyện.

Nàng trở lại vương phủ đi vào viện Thái phi cho hạ nhân lui xuống, sau đó nói thẳng vấn đề với Thái phi: “Mẫu phi con muốn đi đón Ứng Diêu trở

https://thuviensach.vn

về”

Thái phi còn đang niệm kinh, nghe vậy bà thả hạ phật châu mở mắt ra: “Con quyết định muốn đi?”

Phương Đàn ở sau lưng bà đứng thẳng lưng khẳng định: “Vâng”

Thái phi tự vấn lòng: “Hai cô gái có thể ở một chỗ sao?”

Phương Đàn ánh mắt kiên định: “Chỉ cần nghĩ, có cái gì không thể”

Thái phi giơ tay lên: “Nếu con hạ quyết tâm như thế, con hãy đi đi”

Phương Đàn quỳ gối bên người bà, nhìn Thái phi: “Mẫu phi không trách con chứ?”

Thái phi đưa tay, Phương Đàn nắm lấy dìu bà đứng dậy, mà chính mình cũng thuận theo đứng lên. Thái phi vừa đi vừa nói: “Con sắp trở thành vua của một nước, thiên hạ này là của con, cuộc đời của con cũng là của chính mình, con có chủ kiến cho dù ai gia là mẫu phi cũng không có quyền can thiệp quyết định của con”

Phương Đàn kinh ngạc: “Mẫu phi đều biết?”

Thái phi khẽ mỉm cười, nếp nhăn trên khóe mắt ưu tư: “Ai gia nếu không phát hiện, con còn muốn giấu ai gia bao lâu?”

Phương Đàn giải thích “Hài nhi chỉ là...”

Thái phi vỗ vỗ lòng bàn tay của nàng: “Được rồi, không cần giải thích, ai gia đều biết, ai gia hiểu”

“Trước đây con bận bịu, mỗi ngày đều trở về bái kiến ai gia, mà đoạn thời gian đó lại rất ít gặp con. Ai gia là mẹ của con, mẹ con đồng lòng, tự nhiên ý thức được con đang chuẩn bị đại sự gì. Thêm chuyện sau này đầy

https://thuviensach.vn

đủ giải thích suy nghĩ của ai gia“. Phương Đàn nâng đỡ Thái Phi đến trước bàn ngồi xuống, bà nói tiếp: “Ai gia cũng lo lắng lắm, cũng bất an vô cùng nhưng ai gia tin con, con là đứa trẻ thận trọng, từ nhỏ làm chuyện gì đều có đạo lý riêng của mình, vì thế ta cũng yên lòng”

Phương Đàn nghiêng người tựa vào Thái phi, cổ họng nghẹn ngào tâm tình phức tạp nói: “Để mẫu thân lo lắng, hài nhi bất hiếu”

Thái phi khoát tay: “Nói cái gì đó, cha mẹ lo lắng cho con cái đó là thiên tính, cùng chuyện con bất hiếu có quan hệ gì. Ai gia đã già, không thể làm gì giúp con, vì thế chỉ có thể ký thác với Phật tổ. Đêm đó con xông vào cung, ai gia một đêm không ngủ quỳ gối trước mặt Bồ Tát niệm kinh cầu xin, chính là hi vọng bồ tát có thể phù hộ con bình an”

Bà chắp hai tay, vóc người tiều tụy cúi đầu nói: “Con bình an trở về, xem ra Bồ Tát đã linh nghiệm”

“Mẫu phi...” Phương Đàn thấp giọng gọi bà.

Thái phi lắc đầu: “Đừng nói những chuyện này” Bà chuyển sang hỏi: “Ứng Diêu biết thân phận của con sao?”

“Nàng còn chưa biết“. Phương Đàn dằn lòng: “Hài nhi chuẩn bị lần này cùng nàng nói thật”

“Nếu nó không chấp nhận con thì sao?”

Phương Đàn do dự hồi lâu, mới từng chữ từng chữ thật lòng đáp: “Hài nhi đồng ý để nàng ra đi”

“Chỉ sợ đến lúc đó con sẽ không như vậy” Thái phi nhìn thấu tất cả khẽ lắc đầu thở dài một hơi.

“Con có thể...” Phương Đàn không đủ sức để trả lời câu hỏi này của bà.

https://thuviensach.vn

“Có cơ hội hãy đến viếng phụ hoàng của con” Thái phi lại thay đổi đề tài: “Dáng vẻ này của con... hãy xin lỗi ông ấy...”

Phương Đàn gật đầu: “Hài tử biết“. Cho dù Thái phi không nói nàng cũng sẽ đi.

Chờ Phương Đàn ra ngoài, Thái phi nhắm mắt lại thì thầm: “Tội lỗi tội lỗi” Vì để cho mẹ con bà được sống tiếp mà Phương Đàn từ nhỏ phải nữ giả nam trang, oan ức một đời. Vì để cho mẹ con bà được sống an ổn mà Phương Đàn rất sớm phải hiểu chuyện quan trường, biết được phải cố tranh thủ vì chính mình.

Cuối cùng vì bảo vệ bà, Phương Đàn phải cùng Phương Hàng cắt đứt quan hệ, cướp lấy quyền hành trong tay hắn, mà chuyện này xảy ra cũng không ai muốn.

Vì bà, Phương Đàn đã trả giá quá nhiều, chung quy chính bà có lỗi với con cái, bà còn có lý do gì ngăn cản con bà theo đuổi điều duy nhất nó yêu thương. Nó cũng nên có được thứ gì đó nó thật sự yêu thích.

Bà đi đến bàn phật trong phòng, quỳ xuống sâu sắc dập đầu. Sau đó đứng thẳng dậy, cầu khẩn: “Phật tử một lòng hướng phật, không cầu kiếp sau an ổn, chỉ cầu quan âm bồ tát phù hộ con gái của con bình an. Những tội lỗi mà con gái của con phạm phải, con nguyện thay con gái của mình gánh chịu. Có chết rơi xuống mười tám tầng địa ngục, con cũng tuyệt không hối hận”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 79

Ròng rã hai mươi ngày, từ ngày rời kinh thành đến nay đã hai mươi ngày, Vương Gia vẫn không đến đón nàng, Tống Ứng Diêu từng ngày từng ngày nhẩm tính thời gian, mỗi ngày nhìn về phía kinh thành mòn mỏi trông mong. Nàng hận không thể ngay lập tức trở về kinh gặp Vương Gia, nhưng mỗi khi nàng muốn đi, Trầm Sơ Tình bình thường không thấy đâu cứ đúng lúc xuất hiện khuyên can nàng.

Tuy rằng mỗi lần nói chuyện với mình rất lễ phép, nhưng chỉ cần mình nhắc đến việc trở lại kinh thành, nàng sẽ tìm đủ loại lý do đến qua loa lấy lệ ngăn cản. Mình có dùng thân phận Vương phi ép nàng, nàng cũng thà chết chứ không đồng ý cho mình rời đi.

Tống Ứng Diêu có cảm giác mình bị Vương Gia giam cầm ở đây, mà không phải vì chỉ lý do an toàn. Đương nhiên đây là không thể, nàng tin chắc Vương Gia sẽ không làm như vậy. Hơn nữa chỉ cần mình không đưa ra yêu cầu về kinh, Trầm Sơ Tình cũng không can thiệp vào cuộc sống của mình ở đây, mình còn có thể tùy ý đi lại trong thôn trang nhỏ này.

Vì không để bại lộ thân phận gây phiền phức không đáng có. Nàng dùng tên giả là “Phương Diêu“. Nàng là thê tử củaVương Gia, từ ngày gả cho Vương gia thì đã là người thuộc dòng họ Phương, bây giờ mang tự của mình xóa đi chỉ dùng họ của Vương Gia cũng là hợp tình hợp lý. Thêm nữa nàng nói với mọi người ở đây rằng nàng từ kinh thành đến đây tìm người, người vẫn chưa tìm được, liền ở lại nơi này.

https://thuviensach.vn

Trong thôn trang này nàng mỗi người đều có tính tình khác nhau nhưng lại giống nhau ở chổ rất nhiệt tình, nàng chưa từng thấy không khí ở đâu mới mẻ như nơi này, chẳng hạn như: Guồng nước, cối xay, lừa, nàng đều chưa từng gặp.

Người trong trang đều đối với nàng rất tốt. Đặc biệt là Hứa đại nương ở nhà đối diện, thấy nàng một mình ở nơi này thi thoảng mang đến một mẻ rau dưa, nàng từ chối không được chỉ có thể nhận lấy phần tâm ý của đại nương.

Đối với ân tình của mọi người thôn trang, Tống Ứng Diêu hiện chưa thể báo đáp, chỉ có thể nhớ kỹ ở trong lòng, chờ khi Vương gia đến nàng sẽ nói cho ngài ấy biết, để ngài ấy giúp nàng chiếu cố bọn họ.

Cũng giống như khi ở trong vương phủ áo cơm không lo. Trầm Sơ Tình đúng hạn sẽ mang tới cây trái rau quả, củi gạo dầu diêm cho nàng sử dụng. Nếu như không phải mỗi ngày ít đi một người nằm bên cạnh nàng mỗi buổi tối, ít đi một người cho nàng dựa vào, kỳ thực ở sinh hoạt ở nơi này so với khi còn trong vương phủ chờ đợi Vương Gia trở về không khác biệt gì lắm. Nhưng nàng vẫn muốn trở về kinh thành, kinh thành có người nàng nhớ nhớ thương thương, không thể quên a!

Nếu đã không thể đi, như vậy nàng có lẽ phải cố gắng chờ đợi.

Mỗi khi Tống Ứng Diêu nghe thấy âm thanh vó ngựa bên ngoài, nàng chẳng thèm để ý đến dáng vẻ mà bước ra nhìn một chút hi vọng đó là Vương Gia, nhưng mỗi lần hi vọng đều trở thành thất vọng. Tiếng vó ngựa xa xa có lẽ nàng nghe lầm, ở thôn trang này đến trâu còn hiếm thấy chứ làm gì có đến ngựa.

Nàng thường xuyên tự mình an ủi mình, cũng có thể là do Vương Gia có việc trì hoãn, không chừng qua ít ngày nữa ngài ấy sẽ đến. Nghĩ như thế trong lòng lại dấy lên hi vọng.

https://thuviensach.vn

Nàng cứ nghĩ đủ loại khả năng, hết khả năng này đến khả năng khác, có lúc nghĩ đến những chuyện mà từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ nghĩ đến. Thời gian lâu dài, nàng dần dần cảm thấy mệt mỏi, không khỏi suy nghĩ lung tung rằng Vương Gia có phải không cần nàng nữa hay không? Có phải là nàng làm sai chuyện gì. Nàng vài lần nhớ lại những chuyện đã qua, cẩn thận tra tìm nhưng không phát hiện được gì. Nàng bắt đầu cân nhắc việc nên làm gì tránh được ánh mắt của Trầm Sơ Tình, sau đó chạy trở lại kinh thành hỏi Vương Gia cho rõ ràng.

Nàng không có võ công làm sao đánh lại người có võ công cao cường như Trầm Sơ Tình. Nếu muốn trốn nàng nhất định phải vạch sẵn kế hoạch hoàn mỹ, còn bây giờ nàng chỉ có thể tiếp tục ngốc nghếch bên trong thôn trang bé nhỏ này.

Sáng sớm hôm nay nàng nằm trên ghế xích đu dưới mái hiên nhà, trên tay là cuốn sách đã ố vàng, đọc mỗi một trang là bàn tay thon dài lật sang trang mới, ánh mắt thoi đưa theo trang sách. Mỗi một lần đọc dường như rất chăm chú suy nghĩ, đọc kỹ từng câu chữ, đôi môi mím lại, khóe môi nổi lên độ cong run động, dung nhan tú lệ dưới ánh mặt trời chiếu rọi hiện ra đặc biệt long lanh.

Ngón tay tinh tế nắm từng góc sách lật qua lại gọn gàng. Thân thể di chuyển nhè nhẹ, xích đu liền theo nàng lay động đong đưa, phát sinh âm thanh chi ca chi ca.

Trạng thái như vậy không biết duy trì bao lâu, dường như nếu không có người ngoài quấy rối, nàng thì sẽ nằm ở đây mãi mãi... Thế nhưng tự nhiên sẽ có người đến quấy rầy nàng.

Bất thình lình hai tiếng oành oành đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh. Cửa viện bất ngờ bị người mở ra. Nàng đặt quyển sách trên tay xuống nhìn cửa viện giương giọng hỏi: “Là ai?”

https://thuviensach.vn

Người bên ngoài lớn tiếng trả lời: “A diêu, là ta”

Tống Ứng Diêu nghe thanh âm quen thuộc, không cần nghiền ngẫm liền biết là ai đến. Tâm tình đọc sách bỗng chốc bay đi mất, mệt mỏi thả sách xuống đi tới cửa viện mở cửa: “Mời vào”

Một người chừng mười bảy mười tám tuổi, cao như đại hán tử, đang vô cùng phấn khởi bước vào: “A Diêu, ta lại đến giúp cô bổ củi”

Tống Ứng Diêu cố từ chối: “Đại Nguyên, ngươi thật sự không cần như vậy, mỗi ngày cứ đến nhà của ta giúp ta...”

Đại Nguyên cười ha hả vung tay: “Ta cũng không có chuyện gì làm, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, còn không bằng đến giúp cô làm chút chuyện” Nói xong liền tự mình tự vào trong sân, hắn cầm cây búa đặt trong góc, Tống Ứng Diêu cản cũng không cản được.

Trong thôn trang không giống như kinh thành bị chú ý này nọ, không có cái gì là nam nữ phải ở phòng lớn, nên hắn cứ thế mà vào. Nhưng Tống Ứng Diêu rất kiêng kỵ chuyện này, từ nhỏ đến lớn giáo dưỡng làm cho nàng mỗi khi thấy nam nhân xa lạ theo thói quen xoay người để tránh hiềm nghi. Lần này nhìn thấy Đại Nguyên cũng như thế, bất quá vì không nghi hoặc Đại Nguyên nên nàng chỉ tránh nhẹ thân mình.

Chờ Đại Nguyên đi vào, nàng tiện tay mở cửa rộng ra để tránh khỏi người ngoài nhìn thấy Đại Nguyên đi vào sân nhà nàng mà cửa viện nếu đóng chặt lòng của họ sẽ sinh mơ màng suy đoán lung tung.

Tống Ứng Diêu hỏi Đại Nguyên: “Nhà ngươi lẽ nào không có chuyện gì sao?”

Đại Nguyên đầu cũng không chuyển trả lời: “Chuyện nhà ta làm xong ta mới đến đây“. Hắn một mạch lấy búa ra muốn đi bổ củi, Tống Ứng Diêu

https://thuviensach.vn

đối với những hành động này đã quen, ngoại trừ lần thứ nhất có phần kinh ngạc, mấy lần sau thì thôi kệ.

Đại Nguyên là con trai thôn trưởng, không biết là từ khi nào Đại Nguyên đặc biệt yêu thích đến sân nhà nàng. Mặc kệ là bổ củi hay là múc nước cũng được, mỗi ngày chung quy phải ở trong sân nhà nàng một quãng thời gian, cứ chỉ làm người ta khó hiểu. Nàng cũng không tiện đuổi hắn ra ngoài, chỉ cần hắn không đi vào phòng của nàng, còn ở ngoài sân thì tùy ý làm gì làm.

Tống Ứng Diêu đi tới trước mặt hắn ngăn cản lần nữa: "Thật sự không cần ngươi bận bịu"

Đại Nguyên giơ đầu búa lên sợ không cẩn thận thương tổn nàng, sau đó cố ý thả lưỡi búa xuống không hiểu hỏi: "Tại sao?". Đôi mắt quét quanh một vòng nhìn thấy cuốn sách trên xích đu đang mở ra, hắn một tay nắm quần sốt sắng hỏi: "Có phải là ta quấy rối ngươi?"

Tống Ứng Diêu lắc đầu, thẳng thắn nói một cái lý do: "Bởi vì lần trước ngươi bổ củi còn chưa dùng hết". Trong lòng nàng xoắn xuýt, có phải là nên cùng hắn gọn gàng dứt khoát nói rõ rằng nàng không cần hắn giúp đỡ. Tất cả mấy chuyện vặt đều là do Trầm Sơ Tình sắp xếp rất tốt, thật sự không cần đến hắn nhọc lòng.

Đại Nguyên nghe được hắn không quấy rầy đến nàng, cao hứng sờ sờ đầu cười: "Không có chuyện gì, dùng mãi không hết cũng có thể bổ tiếp, cái ta có chính là sức khỏe". Đôi mắt của hắn nhìn vào gương mặt của Tống Ứng Diêu không chớp mắt.

Tống Ứng Diêu bị hắn nhìn đến nỗi khó chịu, ngoảnh mặt sang: "Cái này ta có thể tự mình làm"

Đại Nguyên ngẩn người, do dự chốc lát mới lắc đầu: "Không được, cô chân yếu tay mềm, làm sao nâng búa. Vẫn để cho ta làm đi"

https://thuviensach.vn

“Ta nếu không bổ nhiều củi cho cô, qua mấy ngày cô lại không có mà dùng”

Hắn đã như vậy rồi, Tống Ứng Diêu cũng không thể tiếp tục chối từ, dù sao hắn cũng là tốt bụng. Nàng đành gật đầu: “Vậy ngươi bổ đi, bổ xong cứ chồng vào phòng chứa củi“. Bên trong phòng chứa củi còn rất nhiều củi hắn bổ nàng còn chưa xài tới, nàng cũng chưa từng dùng qua.

Nàng quay người trở lại xích đu đoan chính ngồi đọc tiếp đoạn văn chương khi nãy bị Đại Nguyên làm mất nhã hứng, nhưng không ung dung như trước được nữa.

A Diêu để hắn tiếp tục giúp nàng, Đại Nguyên mặt mày hớn hở nhất thời cảm thấy cả người khí lực mười phần, giơ lưỡi búa mang đống gỗ chất trong góc bổ ra từng thanh từng thanh.

Bên cạnh truyền đến tiếng vang đùng đùng, Tống Ứng Diêu chớp mắt rồi lại nhíu mày, cố nén sự khó chịu, tâm như thủy tiếp tục đọc sách.

Sau khi Đại Nguyên bổ củi xong mới đặt búa xuống ôm đống củi vừa bổ chuyển tới phòng chứa củi. Hắn đứng trong phòng chứa củi thốt lên kinh ngạc: “Mấy ngày nay ta giúp cô bổ củi, cô không có dùng đến sao? Lẽ nào những ngày qua cô không nấu cơm?”

Tống Ứng Diêu nghe được câu hỏi, suy nghĩ rồi thuận miệng đáp: “Mấy ngày nay đều ăn bên nhà Hứa đại nương nên không có dùng”

“Thì ra là như vậy“. Đại Nguyên từ phòng trong phòng chứa củi nhô đầu ra: “Nhưng cũng không thể mỗi ngày ăn bên nhà Hứa đại nương được a“. Hắn thẹn thùng sờ đầu: “Nếu như cô không chê có thể đến nhà ta đi ăn cơm”

Chưa được nửa khắc lại nói thêm: “Hoặc là ta đến nhà cô, làm cơm cho cô ăn”

https://thuviensach.vn

Lời này vừa nói ra đã thể hiện rõ ràng ý tứ của Đại Nguyên, Tống Ứng Diêu thông minh làm sao nghe không hiểu, nàng lúng túng không thôi vội vã nói sang chuyện khác: “Ngươi biết nấu cơm”

Đại Nguyên từ phòng chứa củi đi ra, tràn đầy tự tin: “Biết chứ“. Hắn cười ngây ngô: “Là Nương dạy cho ta a”

Nấu ăn có cái gì khó, từ lúc để ý Tống Ứng Diêu tới nay, hắn nghĩ Tống Ứng Diêu là đại tiểu thư trong kinh thành nhất định sẽ biết nấu nướng. Vì thế hắn cố ý về nói Nương học làm cơm. Tuy không ít lần hắn bị Nương mắng cho là không tiền đồ, tại sao có thể vì một người phụ nữ mà xuống bếp đây. Thế nhưng hắn vẫn đeo bám theo Nương của mình, muốn bà chỉ dạy, Nương của hắn không thể làm gì khác hơn là đành dạy cho hắn, đồng thời trong lòng mang Tống Ứng Diêu mắng mỏ trăm ngàn lần, cũng không biết Tống Ứng Diêu có mị lực gì lại mê hoặc con trai của bà đến thần hồn điên đảo. Mỗi lần bà nhìn thấy Tống Ứng Diêu đều sẽ trưng ra sắc mặt ghét bỏ, quả thực xem nàng là hồ ly tinh câu dẫn hòa thượng, bà có đắc tội gì với nàng đâu?

Tống Ứng Diêu bây giờ mới biết vì sao bà ghét bỏ mình, đó là vì có nữ nhân khác sắp cướp đoạt con trai của bà.

“Ừ, cũng tốt“. Tống Ứng Diêu giả bộ cái gì cũng không hiểu gật gù.

“A Diêu...” Đại Nguyên tới gần Tống Ứng Diêu, muốn nói gì đó.

Tống Ứng Diêu xem sách cũng không ngẩng đầu lên liền đánh gãy lời của hắn: “Nếu không có chuyện gì, ngươi hãy đi về trước đi, ta cũng không có việc gì cần giúp đỡ”

Đại Nguyên thở dài, vẫn không có dũng khí tiếp tục nói: “Được rồi, vậy ta đi trước, ngày mai trở lại”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu nghe được tiếng bước chân dần dần đi xa, nàng ngẩng đầu lên, trong sân cũng chỉ còn sót lại một mình nàng, nàng nhẹ nhàng thở phào buông ngón tay đang nắm chặt cuốn sách đứng dậy muốn đến đóng cửa viện lại.

Từ cửa viện lại đến thêm một người.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 80

Hứa đại nương ở đối diện nhấc theo một giỏ rau dưa đi vào sân nhà nàng nhìn thấy bóng Đại Nguyên từ trong sân rời đi, bà quay đầu đi vào sân.

Bà đã sớm nhìn ra Đại Nguyên có tình ý với Ứng Diêu, bằng không vì sao mỗi ngày cứ vào nhà người ta giúp này nọ, bà vừa đi vào trong vừa cân nhắc làm cách nào tác hợp cho hai người họ. Nếu như có thể thành đôi, bà có thêm chén rượu mừng, cớ gì mà không làm?

Bà đi vào sân nói với Tống Ứng Diêu: “A Diêu, đại nương mang cho con mẻ rau cải vừa mới hái xong đây”

“Hứa đại nương“. Tống Ứng Diêu thấy trên tay bà giỏ rau xanh ngượng ngùng nói: “Đại nương mỗi sang đây đều mang nhiều thứ như thế, con đây ăn không hết”

Hứa đại nương đem giỏ rau xanh từ cánh tay đưa cho Tống Ứng Diêu: “Có gì đâu mà ngại, không có gì đáng giá. Nếu không đưa cho con, để ở nhà nó cũng hư hết”

Tống Ứng Diêu cảm thấy thịnh tình không thể từ chối đành lễ phép nhận giỏ rau xanh, sau đó mang tới phòng bếp.

Hứa đại nương uốn éo tay chân: “Vừa nãy Đại Nguyên có phải lại đến giúp con bổ củi?”

“Đúng rồi” Tống Ứng Diêu gật gù, từ trong nhà mang ra cái ghế: “Đại nương mời ngồi”

https://thuviensach.vn

“Được rồi” Hứa đại nương ngồi vào trên ghế. Tống Ứng Diêu lại rót một chén nước cho bà.

Hứa đại nương cầm chén nước uống một hớp thăm dò: “A Diêu, cô thấy tiểu tử kia thế nào?” Ánh mắt của bà liên tục nhìn vào Tống Ứng Diêu hi vọng nàng lộ ra một vài điểm động lòng.

Tống Ứng Diêu vẫn cứ làm bộ không nghe rõ: “Đại nương nói ai?”

“Là Đại Nguyên đó“. Hứa đại nương thẳng thắn.

“Hắn...” Tống Ứng Diêu cười “Rất tốt”

“Lẽ nào chỉ là rất tốt thôi sao?“. Hứa đại nương ngón tay nắm chặt chén nước, ngạc nhiên nghe Tống Ứng Diêu trả lời: “Hắn đối với cô tốt như vậy, cô không động lòng hay sao?”

Tống Ứng Diêu nét mặt vẫn như cũ, nụ cười nhàn nhạt, lắc đầu không đáp lời.

Hứa đại nương đối với Tống Ứng Diêu có lòng tốt nói rằng: “Đại nương cảm thấy cô nếu như gả cho hắn cũng rất tốt, người tuy rằng có chút khờ khạo, thế nhưng lại thành thật, là người có thể tin. Nữ nhân đời này không phải cầu an ổn hay sao? Gả ai mà không gả, nếu như gả cho một người yêu thương mình chẳng phải tốt hơn sao?...”

Hứa đại nương càng nói càng kích động, Tống Ứng Diêu đánh đánh gãy lời của bà giải thích: “Đại nương, ta đã là người có gia đình, hắn đối với ta cho dù tốt đến mấy cũng không thể, lẽ nào ta lại làm chuyện có lỗi được sao?” Không phải Đại Nguyên không tốt, chỉ là Đại Nguyên không phải người làm cho trái tim nàng xao xuyến.

Hứa đại nương không tin: “Con cũng đừng giấu ta, con tới đây hơn nửa tháng, đại nương ta chưa từng gặp phu quân của con, con có chổ nào khúc

https://thuviensach.vn

chiết cứ nói với đại nương, đại nương có thể giúp con”

Trong mắt đại nương, Tống Ứng Diêu tuổi tác không lớn, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác mọi người ở đây, tuyệt đối không phải con gái nhà dân thường, nhất định là tiểu thư khuê các trong kinh thành trốn ra đây, hoặc vì bất mãn hôn nhân cho gia đình sắp đặt mà bỏ đi, hoặc vì bị mẹ kế ức hiếp không chịu được.

Tuy rằng kinh thành chỉ cách nơi này mười mấy dặm, nhưng khoảng cách mười mấy dặm đường lại tạo ra sự khác biệt rất lớn giữa phồn hoa kinh thành và thôn trang dân dã. Bà chưa bao giờ vào kinh thành, cũng chưa từng thấy người trong đó. Bất quá nghe nói bên trong tuy rằng phồn hoa, nhưng cũng có nhiều chuyện dơ bẩn, cho nên bà cứ như vậy phỏng đoán hoàn cảnh Tống Ứng Diêu.

“Đại nương không phải như vậy...” Tống Ứng Diêu đang muốn giải thích lại bị Hứa đại nương chặn miệng: “Con nếu như không nói cũng không cần nói, trong lòng con chắc đã có dự định của mình. Đại nương ta lo lắng cho con mà thôi“. Bà cũng không muốn tìm hiểu quá nhiều, con người sống trên cõi đời đã không dễ dàng, ai chẳng có lúc buồn bã khó khăn?

Tống Ứng Diêu biết bà nghĩ sai về mình, cũng không thể giải thích được đành gật đầu rồi chuyển câu chuyện: “Đại nương có cơ hội giúp con khuyên nhủ Đại Nguyên để hắn đừng tốt với con nữa, con thật sự không thể đáp lại. Con không tiện nói thẳng ra với hắn.”

“Đã như vậy đại nương sẽ giúp cô“. Hứa đại nương tiếc hận thở dài, xem ra chén rượu mừng là không uống được, Phương Diêu không muốn, bà cũng không thể ép.

Tống Ứng Diêu: “Giữa người và người không xem ai đối tốt với ai, còn phải xem duyên phận. Con và hắn tuyệt đối không thể”

https://thuviensach.vn

Sáng sớm, mặt trời nhô lên từ đỉnh núi, những tia nắng đầu tiên phá tan đám sương mù bao phủ kinh thành, chiếu rọi ánh sáng khắp nơi nơi. Cửa thành mở ra, một con tuấn mã từ trong phi đến thật nhanh lướt qua cửa thành, móng ngựa đập trên đường làm bụi mù cuồn cuộn.

Bảo vệ cửa thành ngửi bụi bay lo ho sù sụ, còn không kịp nhận ra là người nào thì thân ảnh kia đã đi xa.

Phương Đàn sắp xếp mọi việc trong triều vững chắc liền từ kinh thành chạy đến thôn trang Tống Ứng Diêu đang ở. Bởi vì mới vừa rung chuyển triều ca, vì thế cần tiêu tốn thời gian dài mới có thể dọn dẹp tất cả vào trật tự mới.

Khi nàng đến nơi, Trầm Sơ Tình từ lâu đã chờ đợi. Vừa thấy ngựa của Phương Đàn từ xa phi tới lập tức quỳ xuống nghênh tiếp: “Thuộc hạ nhận được lệnh ám vệ truyền đến nên chờ Vương Gia ở đây”

Phương Đàn kéo dây cương dùng chân hãm ngựa lại, ngựa chưa kịp dừng đã vội nhảy xuống ra lệnh: “Đứng lên đi”

Trầm Sơ Tình đứng lên nàng đem dây cương đưa đến cho Trầm Sơ Tình nói: “Mang bản vương đi gặp Vương phi”

“Vâng“. Trầm Sơ Tình dắt ngựa cách xa Phương Đàn một bước: “Vương Gia xin theo thuộc hạ”

Trên đường đi Trầm Sơ Tình lén lút liếc nhìn gương mặt không hề cảm xúc của Phương Đàn, ánh mắt chuyển qua cổ áo mồ hôi ướt đẫm, giả vờ vô ý nói: “Vương phi đã chờ Vương Gia rất lâu”

Thấy Vương Gia vẫn là không phản ứng, nàng cúi đầu tiếp tục: “Có lúc nửa đêm thức tỉnh, chợt phát hiện bên người không có Vương Gia, sau đó trốn trong chăn ôm gối thấp giọng thút thít”

https://thuviensach.vn

“Mỗi ngày chỉ đọc sách của ám vệ mang đến giết thời gian“. Khoảng thời gian này nàng tuy không xuất hiện trước mặt Tống Ứng Diêu thường xuyên nhưng vẫn ẩn náo trông chừng Tống Ứng Diêu, nàng vẫn phụng mệnh Vương Gia bảo vệ Tống Ứng Diêu. Vì thế Tống Ứng Diêu như thế nào nàng đều hiểu được.

“Tuy rằng cũng có qua lại với người trong thôn, nhưng vẫn khó giấu cô đơn trong đáy mắt”

Phương Đàn nghe Trầm Sơ Tình tâm sự, khuôn mặt vẫn bình tĩnh nhưng kỳ thực đáy lòng đã sớm nổi sóng chập chùng. Bởi vì ám vệ đều là nam tử, không thể như Trầm Sơ Tình kề cận Tống Ứng Diêu, nên những chuyện này ám vệ không có nói với nàng, nàng cũng không hề biết.

Một đường đi Phương Đàn không nói gì, đi đến cuối cùng mới mở miệng nói ra một câu: “Bản vương biết rồi“. Tống Ứng Diêu đang chờ mình, từ xưa đến giờ cũng chưa hề oán giận mình câu nào, cũng chưa từng nhắn nhủ với mình rằng nàng chờ mình rất dày vò, rất chua xót. Ở trước mặt mình nàng tỏ ra thật vui vẻ, nụ cười lúc nào cũng nở trên môi như thể không có chuyện gì, như thể người con gái chờ chồng kia không phải là nàng.

Lần này nàng sẽ không để Ứng Diêu chờ đợi nữa, nàng muốn cùng nàng ấy thẳng thắn tất cả và chờ mong một câu trả lời từ nàng ấy...

Hai người đi đến cổng thôn, Phương Đàn đột nhiên dừng bước lại nói với Trầm Sơ Tình: “Vương phi ở nhà nào nói với ta được rồi”

Trầm Sơ Tình nghi hoặc dò hỏi: “Vương Gia làm sao?”

Phương Đàn giơ tay ra lệnh: “Ngươi không cần theo bản vương, mang ám vệ bảo vệ Vương cũng rời đi đi“. Sau đó từ trong tay áo móc ra một tấm lệnh bài giao cho Trầm Sơ Tình.

Trầm Sơ Tình tiếp nhận lệnh bài: “Vâng”

https://thuviensach.vn

“Còn sự an toàn của hai người?”

“Có bản vương ở đây”

Trầm Sơ Tình yên tâm rời đi, Phương Đàn một thân một mình đi vào thôn trang.

Giờ này là giờ thôn dân ăn cơm nghỉ trưa nên trên đường vắng người. Nhưng lại có tiếng hoạt bát của mấy đứa trẻ không chịu ngủ trưa, mọi người vì không cho bọn trẻ ảnh hưởng đến giờ nghỉ ngơi của mình liền để cho bọn trẻ rong chơi tự do.

Phương Đàn vừa vặn gặp gỡ một đám nhóc nô đùa chạy tới, bọn nó dừng bước lại quay đầu nhìn Phương Đàn mới phát hiện đây là một người xa lạ. Liền chạy đến trước mặt Phương Đàn chỉ chỉ cánh tay nhỏ nhắn: “Dừng lại”

Phương Đàn bị bọn trẻ cản đường, nàng dừng bước không khỏi treo lên nụ cười: “Nhóc con có chuyện gì không?”

Đám trẻ con nhìn nhau, cuối cùng có một hài tử lớn nhất trong đám, gương mặt phấn nộn hỏi: “Ca ca đến đây có chuyện gì không?” Trong giọng nói tràn ngập sự đề phòng, sợ người trước mặt là bọn bắt cóc trẻ con.

Bộ dạng của hắn rất đáng yêu, Phương Đàn khom người xuống sờ sờ đầu của nó: “Ca ca tới đây tìm người”

Đám trẻ con nguyên lai vẫn đề phòng nay đã quên bén tự bao giờ, tranh nhau chen lấn hỏi: “Ca ca, ngươi muốn tìm ai a?” “Ca ca ngươi từ đâu tới đây a?” Còn có một cô bé nhìn y phục hoa văn của Phương Đàn nói: “Ca ca y phục của ca thật đẹp”

Chưa chờ Phương Đàn trả lời câu hỏi, bọn trẻ linh hoạt hỏi tiếp: “Ca ca là tìm đến Phương Diêu tỷ tỷ sao?”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn nhíu mày: “Phương Diêu?” Lấy họ của mình sao? Sau khi nghĩ thông suốt, trong lòng nàng nhu tình như nước, trên mặt nụ cười càng sâu sắc.

Đứa nhỏ mím môi gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, ta chính là ở trước nhà Phương Diêu tỷ tỷ”

Phương Đàn ngồi thẳng: “Ngươi biết nàng ở nơi nào sao?”

Đứa nhỏ tự tin đáp: “Đương nhiên biết rồi” Gương mặt tròn tròn mũm mĩm tính trẻ con.

“Ngươi có thể mang ca ca đi tìm Phương Diêu tỷ tỷ được không?” Phương Đàn hỏi: “Ca ca chính là đến tìm nàng”

Đứa nhỏ suy nghĩ một phen: “Được rồi, ta dẫn ca đi“. Sau đó lại nói với đám bạn: “Các đi chơi trước đi, lát nữa ta tìm các ngươi”

Đám bạn đồng thanh đáp: “Được” rồi lại vui vẻ chạy đi chơi.

Chờ đám bạn đi rồi, đứa nhỏ mới nâng đầu hỏi Phương Đàn: “Ca ca tìm Phương Diêu tỷ tỷ làm cái gì?” Hắn suy nghĩ một chút cảnh giác nhìn chằm chằm nàng: “Ca ca sẽ không phải muốn đi bắt nạt nàng đi”

Phương Đàn hơi nhướng mày: “Có người bắt nạt nàng sao?”

Đứa nhỏ lắc đầu: “Này thật không có, nhưng mẹ ta kể nàng lẻ loi hiu quạnh một người rất đáng thương”

“Ừ...” Phương Đàn căng thẳng gật đầu “Ngươi yên tâm, ca ca sẽ không bắt nạt nàng, ca ca là phu quân của nàng, ta đến là đón nàng về nhà”

Đứa nhỏ thở phào: “Vậy thì tốt. Vậy ta dẫn ca ca đi” dứt lời liền đi trước dẫn đường cho Phương Đàn dẫn đường.

https://thuviensach.vn

Hắn mang theo Phương Đàn đi tới nhà Tống Ứng Diêu, chỉ vào nơi đó: “Ca ca, đây là nhà Phương Diêu tỷ tỷ”

Phương Đàn nói cám ơn với đứa nhỏ sau đó để hắn rời đi.

Nàng cũng không có lập tức đi gõ cửa, mà là ở cửa viện thong thả chốc lát mới hít sâu một hơi đi lên phía trước, giơ cánh tay lên cầm lấy kẻ đập cửa gõ nhẹ hai lần.

Sau đó thả kẻ đập cửa ra nín thở ngưng thần chờ đợi trong sân đáp lại.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 81

Người trong nhà cũng không đợi Phương Đàn chờ quá lâu, chốc lát sau bên trong liền truyền đến câu hỏi.

“Là Đại Nguyên sao?” Tống Ứng Diêu mở cửa bực bội: “Ta không phải nói với ngươi sau này đừng đến giúp ta nữa hay sao? Ngươi tại sao lại tới đây?”

Khi nàng chú ý y phục trên người trước mặt có chút đặc biệt, không giống Đại Nguyên thường ngày. Nàng ngẩng đầu lên, chân mày đang chau lại bỗng nhiên dãn ra.

Người ngày nhớ đêm mong đột nhiên xuất hiện trước mắt của nàng, Tống Ứng Diêu trong đầu có phần bất ngờ, sau khi hồi thần mới đưa tay vịn mép cửa, nhếch môi sững sờ không biết nên phản ứng ra sao.

“Đại Nguyên là ai?” Phương Đàn ngoẹo cổ nhìn vào mắt của nàng mỉm cười hỏi.

Tống Ứng Diêu chớp mắt kinh hỉ hô lớn: “Vương Gia“. Động tác bất ngờ làm Phương Đàn giật mình lui về sau vài bước.

Tống Ứng Diêu vẫn còn có chút khó tin, ngây ngốc hỏi: “Thiếp đây là đang nằm mơ sao?”

Phương Đàn cười nhíu mày: “Thật sao?” Nàng đưa ngón tay miết nhẹ gò má Tống Ứng Diêu nhẹ nhàng bấm bấm, sau đó buông ra.

https://thuviensach.vn

“Đau đau, không phải là mộng” Tống Ứng Diêu mừng rỡ nói, nàng vuốt gò má vừa bị Vương Gia nắn qua. Trong nháy mắt liền đem mấy lời dạy dỗ của Tống phu nhân nào là đoan trang rụt rè toàn bộ quên hết. Nàng nhón chân vòng tay ôm cổ Phương Đàn, cả người như đu trên mình Phương Đàn, cằm đặt ở vai ngài ấy, lệ nóng lưng tròng: “Vương Gia rốt cục đến rồi”

Phương Đàn cánh tay tự giác cũng ôm hông của nàng, cúi đầu ngửi mùi thơm ngát trên người Tống Ứng Diêu, ôn nhu nói: “Phải, ta đến rồi” Trong lòng thoáng chua xót, thật sự... đã làm cho nàng ấy chờ quá lâu...

Sau khi ôm ấp, Tống Ứng Diêu buông Phương Đàn ra, nắm tay của ngài ấy ngượng ngùng: “Vương Gia đi vào trong đi, bên ngoài nhiều người“. Nàng vừa nãy quá kích động, có chút thất thố, hiện tại lý trí trở về nàng không muốn bị người khác nhìn thấy dáng vẻ của nàng khi nãy.

“Ôm cũng ôm rồi, nàng xấu hổ cái gì?” Phương Đàn cười trêu, ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, thế nhưng thân thể thuận theo Tống Ứng Diêu đi vào sân.

Tống Ứng Diêu không đáp lời, lỗ tai lặng lẽ nhiễm hồng. Phương Đàn nhìn thấy khóe miệng nhếch càng cao.

Chờ hai người đi vào, Tống Ứng Diêu tạm thời buông tay Phương Đàn ra xoay người đóng cửa viện, chốt cửa lại.

Tống Ứng Diêu lại kéo tay Phương Đàn đi vào phòng của mình: “Vương Gia có khát không?”

Phương Đàn nhìn gương mặt của nàng không chớp mắt, gật gật đầu. Ánh mắt kia quá mức nóng rực khiến Tống Ứng Diêu không dám ngẩng đầu chứ đừng chi đến chuyện nhìn thẳng vào mắt Phương Đàn.

“Thiếp rót cho Vương Gia cốc nước“. Nói xong muốn xoay người đi ra khỏi phòng rót nước cho Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn kéo nàng trở về, lấy tốc độ nhanh như chớp ôm mặt hôn lên môi nàng. Tống Ứng Diêu chỉ là a một tiếng, sau đó không phát ra âm thanh nào được nữa.

Đôi môi ấm áp nghiền ép lẫn nhau, mút thật nhớ nhung. Đầu lưỡi cạy hàm răng của nàng ra, sau đó đi vào như cá gặp nước, đem không khí cùng nước bọt bên trong khoang miệng tước đoạt đi, cùng đối phương triền miên không dứt.

Tống Ứng Diêu từng có kinh nghiệm nhiều lần cùng Vương Gia thân thiết, đã không giống như trước kia ngây ngô, trước thế tấn công mãnh liệt của Phương Đàn nàng có thể thành thạo điêu luyện ứng đối. Né tránh, đi vòng, dẫn dắt Phương Đàn đến lòng ngứa ngáy khó nhịn, bàn tay ấn lại bờ vai của nàng, làm cho nàng càng thêm kề sát mình.

Chỉ có Tống Ứng Diêu tự mình biết chính mình có bao nhiêu căng thẳng, trái tim trong lồng ngực oành oành nhảy lên như nai con như thỏ chạy. Tiếng đập ầm vang như tiếng sấm, nàng còn sợ bị Vương Gia phát hiện.

Mãi đến tận khi hai người không thở nổi Phương Đàn mới buông nàng ra, liếm môi một cái, trên đó còn lưu lại hương vị của Tống Ứng Diêu, đã vậy chưa hết thòm thèm nói rằng: “Ta không khát”

Tống Ứng Diêu bị nàng nói làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn hồng thấu. Ngón tay chỉ chỉ vào vai Phương Đàn đàng hoàng trịnh trọng nói rằng: “Vương Gia xấu xa”

Phương Đàn mặt mày hớn hở đem nàng ôm sát thêm, khiêu khích hỏi: “Ta còn có thể xấu hơn, nàng có muốn thử một chút hay không?” Bàn tay ở bên hông của nàng nhẹ nhàng xoa nắn, còn có xu hướng từ từ đi xuống.

Tống Ứng Diêu không chờ nàng dứt tiếng liền nhón chân lên dùng môi lưỡi lần thứ hai ngăn miệng của nàng. Phương Đàn rất yêu thích loại cách ngăn cản này của Tống Ứng Diêu, tiểu Vương phi hiếm thấy mấy khi chủ

https://thuviensach.vn

động dâng mình ra, vậy thì nàng cũng không khách khí. Đầu lưỡi linh hoạt bơi lội, rất nhanh đoạt quyền chủ động từ môi Tống Ứng Diêu.

Hai người bên trong phòng ôm ấm hôn hít hồi lâu. Phương Đàn ngồi ở trên ghế, để Tống Ứng Diêu ngồi trên đùi của nàng, cánh tay ôm eo, cằm đặt trên bả vai hỏi: "Nàng vẫn chưa nói cho ta nghe A Nguyên là người nào?" Tuy rằng nàng nói với Tống Ứng Diêu nàng thật sự muốn làm chuyện xấu, cũng rất muốn ăn nàng ấy, thế nhưng nàng vẫn chưa nói thẳng với Tống Ứng Diêu chuyện thân phận, đến cùng vẫn không thể làm gì được.

Tống Ứng Diêu cảm giác cằm của Phương Đàn nhúc nhích, nàng dùng bàn tay xoa lên mu bàn tan của Vương gia, hai gò má ửng đỏ cười: "Một người hàng xóm mà thôi, Vương Gia đang suy nghĩ gì?"

"Hắn bắt nạt nàng à?" Phương Đàn nghiêng đầu nhìn Tống Ứng Diêu hồ nghi hỏi. Nàng nhớ đến lời của đứa trẻ kia nói về Tống Ứng Diêu không thể không làm cho nàng suy nghĩ nhiều. Nếu thật có người dám bắt nạt Tống Ứng Diêu, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha người kia.

"Không có a". Tống Ứng Diêu vội vã khoát tay, nàng không hy vọng Phương Đàn hiểu lầm: "Chính là hắn thường đến giúp đỡ, thiếp thấy thật không tiện"

"Hắn sẽ không đối với nàng có ý đồ đi". Phương Đàn tươi cười rạng rỡ, trêu ghẹo Tống Ứng Diêu. Kỳ thực đáy lòng nàng biết không ai dám hiếp đáp Tống Ứng Diêu, vì bên cạnh Tống Ứng Diêu không chỉ có Trầm Sơ Tình mà còn có rất nhiều ám vệ, bọn họ đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng yêu thường càng nhiều tâm sẽ càng loạn, nàng vì thế nên vẫn muốn nghe Tống Ứng Diêu chính miệng phân trần. Ai kêu nàng vừa thấy Vương phi bé nhỏ, đầu óc bỗng trở nên trì độn.

https://thuviensach.vn

“Hắn dám“. Tống Ứng Diêu cố ý trề môi, muốn tỏ ra hung ác một chút, bộ dáng này rơi vào trong mắt Phương Đàn lại cực kỳ đáng yêu.

Thấy Phương Đàn nhìn mình cười đến không khép miệng lại được, biết mình như thế nào đi nữa cũng không ra vẻ hung dữ được, nàng đơn giản thu lại vẻ mặt, lẩm bẩm:“Thiếp là người của Vương Gia”

Phương Đàn nghe xong, mặt mày không kìm lòng được muốn nở hoa.

Tống Ứng Diêu nghiêng mặt: “Vương Gia, lần này đến là mang thiếp về kinh sao”

Phương Đàn gật đầu: “Đúng thế”

“Vậy chúng ta bây giờ trở về kinh phải không?” Tống Ứng Diêu vội vã hỏi, bỗng nhiên nghĩ đến mình chưa chuẩn bị gì, nàng buông ta Phương Đàn ra, từ trên đùi của người ta nhanh chóng đứng lên: “Thiếp còn chưa thu xếp đồ đạc, Vương Gia chờ một chút” Nói xong luống cuống tay chân muốn đi thu dọn đồ đạc.

Phương Đàn chợt nhớ tới chuyện vẫn nặng nề trong lòng, đau dài không bằng đau ngắn, khi cần quyết đoán thì sẽ quyết đoán. Nàng kéo tay Tống Ứng Diêu, thu hồi nụ cười nghiêm mặt nói: “Đừng nóng vội“. Nàng muốn nói rồi lại thôi.

Tống Ứng Diêu quay đầu trở về: “Làm sao?“. Thấy Vương gia nghiêm túc, rõ ràng muốn nói chính sự, Tống Ứng Diêu cũng thu hồi nụ cười, xoay người lại đối mặt với ngài ấy.

Phương Đàn từ trên ghế đứng lên chăm chú nhìnTống Ứng Diêu, từng chữ từng chữ nói rằng: “Ta còn có một việc muốn nói cùng nàng”

Tống Ứng Diêu nghi ngờ hỏi: “Chuyện gì?“. Chuyện gì có thể quan trọng hơn chuyện về kinh?

https://thuviensach.vn

“Ta muốn cùng nàng thành thật...” Phương Đàn gian nan: “Ta đã lừa nàng rất lâu”

“Cái gì? Vương Gia lừa gạt thiếp cái gì” Tống Ứng Diêu lắc lắc đầu không hiểu.

“Ta có một bí mật, nàng không biết” Phương Đàn cân nhắc từ ngữ, uyển chuyển từng lời: “Bí mật này là ta từ nhỏ đến lớn đền giữ riêng mình, người trên đời biết bí mật này chỉ có ba người, hiện tại nàng nữa là bốn”

“Vương Gia muốn nói bí mật này cho thiếp biết sao?” Tống Ứng Diêu hiếu kỳ nháy mắt hỏi, nàng chuẩn bị tư thế lắng nghe.

“Ừ” Phương Đàn nhắm mắt lại chuẩn bị đón lấy mưa to gió lớn. Nàng nhẹ nhàng từng chữ từng chữ nói rằng: “Bản vương kỳ thực là nữ tử“. Sau khi nói ra câu nói này trong lòng dường như cởi xuống gánh nặng, cũng có chút ung dung. Giờ chỉ còn chờ đợi xem Tống Ứng Diêu có tiếp nhận mình hay không mà thôi.

“Cái gì?” Tống Ứng Diêu cả người run lên, khiếp sợ nghĩ rằng mình nghe lầm.

Phương Đàn hít sâu một hơi, lập lại một lần nữa: “Ta nói, ta kỳ thực là nữ tử”

Tống Ứng Diêu lần đầu tiên cảm thấy Vương Gia cũng có lúc đùa cợt, lấy lời nói dối kém như thế để lừa nàng, nàng buồn cười lắc đầu: “Làm sao có khả năng? Vương Gia làm sao có khả năng là nữ tử“. Vương Gia không thể nào là một cô gái? Hai cô gái làm sao có khả năng kết hôn? Hơn nữa vừa nãy các nàng còn làm chuyện thân mật.

Phương Đàn thấy nàng không tin nắm tay của nàng đặt trên ngực mình, ý nghĩa như thế nào không cần nói cũng biết. Hôm nay đến đây, nàng cố ý

https://thuviensach.vn

không mặc nhuyễn giáp, chỉ dùng khăn dài quấn lấy ngực, nếu thật lòng chạm vào có thể phát hiện ra.

Tống Ứng Diêu ngón tay cứng đờ, nét mặt như trước bình tĩnh không lay động, Phương Đàn cho rằng nàng còn không hiểu, giữ lại tay của nàng muốn cưỡi đai lưng.

Tống Ứng Diêu làm sao không hiểu ý của Vương gia, nàng thoát khỏi tay Phương Đàn, chậm rãi nhìn thẳng Phương Đàn: “Vì thế Vương Gia lừa thần thiếp?” Niềm vui chợt tắt, nàng nói câu đầu tiên còn có thể gắng giữ tỉnh táo, đến câu thứ hai cả người liền tan vỡ, nước mắt rớt như mưa: “Vì thế Vương Gia vẫn lừa gạt thiếp sao?”

Phương Đàn một tay vịn vào ghế, khớp xương nắm chặt đến trắng, nhắm mắt lại thở dài một hơi gật đầu.

“Làm sao lại như vậy...” Tống Ứng Diêu lui về sau một bước, đôi môi biến sắc nói năng lộn xộn: “Tại sao lại như vậy...” Chuyện nãy giờ xãy ra không phải sự thật, đột nhiên chớp mắt một cái hết thảy tất cả đều biến mất.

Việc đã như thế này Phương Đàn chỉ có thể nhẹ nhàng bày tỏ: “Bất đắc dĩ, tạo hóa trêu người“. Dưới chân bước một bước đến gần Tống Ứng Diêu.

Đây là một giấc mộng phải không, Vương Gia làm sao có khả năng là nữ tử. Làm sao có khả năng lừa dối nàng.

Tống Ứng Diêu đầu đau như búa bổ, thống khổ lắc đầu: “Ta không tin“. Nàng đẩy Phương Đàn ra: “Ngươi không phải Vương Gia. Vương Gia nhất định sẽ không gạt ta”, nhưng nàng cũng hiểu người trước mặt mình chính là Vương gia, bởi vì nàng biết Vương Gia nếu là giả chắc chắn ngay từ lúc mở cửa nàng đã phát hiện.

Nàng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, cố ngăn nước mắt nhìn Phương Đàn: “Cái kia hai đêm đó thì sao?” Hỏi xong liền khẩn trương nhìn ngài ấy.

https://thuviensach.vn

Nàng nhớ tới đêm động phòng đêm, các nàng phát sinh quan hệ, đã có phát sinh quan hệ, Vương Gia làm sao có khả năng là nữ tử.

Thế nhưng Phương Đàn rất nhanh liền đánh nát lời của nàng, lắc đầu: “Hai đêm đó không hề xảy ra chuyện gì”

Lý trí Tống Ứng Diêu trong nháy mắt sụp đổ, đau đến không muốn sống nữa, nghẹn ngào đến một câu hoàn chỉnh cũng không nói ra được: “Vì lẽ đó... Vì lẽ đó...”

“Vì lẽ đó... ta vẫn ở lừa nàng“. Phương Đàn tiếp nối lời của nàng, gương mặt trắng bệch vô lực mỉm cười: “Là bản vương có lỗi với nàng... Muốn đánh muốn giết, tùy nàng định đoạt” Nói xong cũng cam chịu nhắm mắt lại mặc cho Tống Ứng Diêu trách cứ.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 82

“Vậy ngài còn đến đây làm gì. Thà để cho ta ở đây tự sinh tự diệt không phải rất tốt sao“. Tống Ứng Diêu cuồng loạn chất vấn, mỗi câu hỏi là mỗi lần tim nàng đau như cắt. Bây giờ lời nói của Phương Đàn dù nhẹ dù nặng đều có thể gây vết thương lòng cho Tống Ứng Diêu, mà vết thương này khó lòng khép lại.

“Ta là đến đón nàng trở về“. Phương Đàn trong lòng đau đớn không ít so với Tống Ứng Diêu, gắt gao cắn môi: “Nàng là vương phi của ta, ta không để nàng ở đây chờ đợi”

“Ngài đang lợi dụng ta?” Tống Ứng Diêu lập tức đã nghĩ đến điểm then chốt khiến nàng mất đi hết tấ cả niềm tin. “Ngài lợi dụng ta để che giấu thân phận của ngài với thế nhân phải không?” Hô hấp dồn dập, Tống Ứng Diêu đưa tay run run xoa trán, sau đó dừng lại để tay xuống lui lại mấy bước, chân đứng không vững suýt nữa ngã xuống đất.

“Không, không phải như vậy“. Phương Đàn muốn đỡ thân thể chao đảo của Tống Ứng Diêu, muốn giải thích với nàng.

Tống Ứng Diêu rụt về đằng sau vài bước nói với Phương Đàn: “Đừng chạm vào ta”

Nghe Tống Ứng Diêu nói đừng chạm vào nàng ấy, Phương Đàn cứng người tại chổ, miệng cảm giác được mùi vị ngòn ngọt, mùi tanh của máu, nàng bất giác đã cắn nát môi của mình. Nàng thất vọng mất mác thu tay về: “Ta muốn nàng làm hoàng hậu của ta”

https://thuviensach.vn

“Ta không ham“. Tống Ứng Diêu giơ tay muốn tát Phương Đàn một cái cho hả dạ. Phương Đàn cũng đã nhắm mắt lại chuẩn bị đỡ lấy cái tát này. Nhưng tay Tống Ứng Diêu nhấc lên giữa không trung, nhìn gương mặt đó nàng lại không đành nhẫn tâm xuống tay, chỉ hận chính mình không có tiền đồ, nặng nề thu tay về.

Phương Đàn đứng đợi thật lâu cũng không thấy gì, mở mắt ra thấy Tống Ứng Diêu đã buông ta xuống, nghĩ rằng vẫn còn hy vọng, vội vã giải thích: “Ta gạt nàng là muốn tốt cho nàng, tình huống lúc đó...”

“Ngài gạt ta chính là lừa ta, còn luôn miệng nói muốn tốt cho ta sao, ngài có nghĩ đến cảm nhận của ta không? Có nghĩ tới cảm nhận của người bị người mình yêu nhất lừa dối?“. Tống Ứng Diêu chỉ vào trái tim của mình truy hỏi.

“Ngài bất đắc dĩ, vậy lẽ nào ta đáng chịu như vậy hay sao?” Tống Ứng Diêu hỏi. Trái tim của nàng giờ khắc này bị sự phẫn nộ lan tràn cũng không kịp nhớ mình đang nói cái gì, mang tất cả suy nghĩ của mình một mạch nói ra. Giọng nói căm phẫn run run mà khàn cả giọng.

“Điều này không phải điều ta mong muốn...“. Phương Đàn lắc đầu biểu hiện ảm đạm hỏi: “Lẽ nào nữ tử không thể cùng nữ tử hay sao?”

“Nữ tử cùng nữ tử làm sao có thể cùng nhau” Chuyện này vượt quá giới hạn của Tống Ứng Diêu, nàng khó mà tin nổi trả lời.

“Chúng ta không phải đã ở cùng nhau sao“. Phương Đàn ánh mắt thâm tình nhìn Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu dùng sức lắc đầu, nước mắt chảy ròng: “Cái kia không tính, cái kia không tính”

“Vì sao lại không tính?“. Phương Đàn phản bác: “Nàng thích ta, ta cũng thích nàng, hoặc đó là yêu?” Nàng có chút không xác định, nhưng nàng lại

https://thuviensach.vn

rất kiên định rằng các nàng có thể sống cùng nhau: “Vì sao lại bảo rằng không tính”

Các nàng đều là người có tư tưởng riêng, có chủ kiến riêng, lý do gì lại không thể lựa chọn người mình yêu sống hết kiếp này? Dựa vào cái gì mà ái tình lại bị giới hạn giữa nam và nữ?

Tống Ứng Diêu không có gì để nói, bởi vì lời Phương Đàn nói chính là thật sự. Nhưng nàng hiện tại chỉ muốn chạy trốn Phương Đàn, căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Phương Đàn tùy ý để nàng chạy ngang mình cũng không ngăn cản, đợi Tống Ứng Diêu chạy ra đến cửa mới run tay xoay người lại cao giọng: “Hiện tại thiên hạ của ta, bất luận ngàngi trốn đi nơi nào, ta đều có biện pháp mang nàng về, thiên hạ này là của ta, ta không tin không giữ được nàng”

Tống Ứng Diêu nghe vậy thân thể ngưng trệ, dừng lại động tác mở cửa, xoay người dựa lưng ván ván cửa thống khổ nhắm mắt lại, ngừng khóc sau đó dùng tay áo lau lung tung trên mặt. Nàng vẫn nghĩ mình đã hiểu rất rõ Vương Gia, nguyên lai mình chỉ tự cho rằng mình đúng mà thôi. Nàng nghe như tiếng sét giữa trời quang, đánh vỡ tất cả những gì nàng đã tưởng tượng, hóa ra nàng vẫn nghĩ mình đã hiểu lắm rồi.

Tống Ứng Diêu mở mắt lần nữa dường như biến thành người khác, lệ trên mặt vẫn còn nhưng trong mắt đã không còn sự bi thiết, lạnh lùng cắn răng: “Ngài yên tâm ta sẽ không đi, đây là nhà của ta, dựa vào cái gì mà ta rời đi. Vậy xin ngài hãy rời khỏi nhà của ta”

Phương Đàn chau mày: “Nàng đuổi ta sao?” Đối với việc Tống Ứng Diêu đột nhiên thay đổi, lòng nàng như đao cắt.

“Đúng“. Tống Ứng Diêu cắn môi dứt khoát kiên quyết mở cửa không chút lưu tình xua đuổi Phương Đàn: “Xin ngài đi ra ngoài”

https://thuviensach.vn

Nàng biết câu này nói ra sẽ không cách nào thu lời lại. Ngoại trừ thân phận bí mật mà nàng không biết thì nàng rất hiểu con người Vương Gia, lời của nàng đã nói đến như vậy, Vương Gia chắc chắn sẽ không làm khó dễ nàng, ngài ấy nhất định sẽ ra khỏi đây.

Quả nhiên Phương Đàn từ từ ngẩng mặt nhìn nàng, mặt không hề cảm xúc nói: "Được"

"Trong lòng ta xưa nay không có chuyện gì là tuyệt đối, chỉ cần người kia nói đúng, vậy thì là đúng! Nàng nếu nói là sai, vậy thì sai. Ta vì nàng ngỗ nghịch cả thiên hạ thì có là gì". Phương Đàn biểu lộ cõi lòng.

Tống Ứng Diêu trầm mặc, đến ánh mắt cũng không nhìn Phương Đàn, coi nàng không hề tồn tại. Cũng không biết có nghe được lời nói của nàng hay không.

Đoạn này có chút quen thuộc, mấy tháng trước mùa mưa kéo dài ở Giang Nam, Tống Ứng Diêu cũng nói với Phương Đàn lời này, bây giờ các nàng lại tao ngộ trong hoàn cảnh khốn đốn thế này, Phương Đàn lập lại lời nói của Tống Ứng Diêu, hi vọng nàng có thể thấy rõ quyết tâm của mình.

"Bản vương chỉ cần một câu trả lời của nàng". Nàng nhìn Tống Ứng Diêu mặt lạnh như băng, sau đó tự nhủ mình cũng mệt mỏi quá rồi.

"Nàng cần yên tĩnh. Chúng ta đều cần yên tĩnh, ta đi rồi có việc hãy gọi Trầm Sơ Tình, nàng ấy vẫn ở bên cạnh bảo vệ cho nàng". Phương Đàn trước khi đi đã nói như thế, nói xong nàng cũng không quay đầu lại mà ra đi. Chỉ để lại một mình Tống Ứng Diêu trong phòng.

Chờ Phương Đàn đi ra ngoài, Tống Ứng Diêu nhanh chóng đem cửa đóng trên, nàng dựa lưng lên ván cửa, thân thể vô lực từ từ tuột xuống, cuối cùng ngồi bệt trên sàn nhà, cố nén nước mắt đang muốn tuôn rơi thêm lần nữa.

https://thuviensach.vn

“Tại sao lại lừa dối ta lâu như vậy, tại sao“. Nàng tan nát cõi lòng hỏi gió hỏi mây, che mặt khóc nức nở. Nhưng không có ai trả lời nàng, còn Phương Đàn cũng đã rời đi từ lâu. Cuối cùng nàng cũng phát hiện mình thật vô dụng, dùng cánh tay tự ôm lấy mình, chôn đầu bên trong khuỷu tay đem hết tiếng nấc và oan ức chặn lại trong ngực để cho người ngoài không phát hiện.

Phương Đàn sắc mặt tối tăm, chắp tay sau lưng bước ra sân. Một tay nắm thành quả đấm xiết thật mạnh khiến bàn tay trắng nhợt nhạt dường như sắp hỏng đến nơi rồi. Nàng không thể dễ dàng để Tống Ứng Diêu rời xa nàng, nàng phải giữ được Tống Ứng Diêu.

Lúc nàng đã trả lời với Thái phi rằng nếu như Tống Ứng Diêu không chấp nhận nàng sẽ để Ứng Diêu ra đi. Nhưng khi vừa gặp Tống Ứng Diêu, những câu nói này liền bị nàng phủ định tất cả. Nàng yêu Tống Ứng Diêu, nàng muốn Tống Ứng Diêu ở lại bên cạnh nàng. Ý niệm này chưa bao giờ mãnh liệt như hiện tại.

Dù như thế nào đi chăng nữa nàng cũng muốn có Tống Ứng Diêu trong cuộc đời nàng, không chỉ vậy nàng còn muốn nàng ấy toàn tâm toàn ý chấp nhận nàng. Dù biết không dễ dàng nhưng nàng không sợ, nàng có nhiều thời gian. Có chắp tay dâng cả giang sơn cho người để thể hiện tấm lòng nàng cũng sẽ không tiếc.

Phương Đàn nhoẻn miệng cười, giang sơn vạn dặm không ngăn nổi chân tình.

Nàng vỗ tay một cái, Trầm Sơ Tình lập tức xuất hiệntrước mặt.

Trầm Sơ Tình hành lễ: “Vương Gia có gì phân phó?”

“Ngươi tìm một căn nhà trong trang cho ta, không cần quá lớn, đủ một người ở là được“. Phương Đàn ra lệnh: “Phái người thu thập sạch sẽ”

https://thuviensach.vn

Trầm Sơ Tình đầu óc mơ hồ: “Vương Gia không lập tức trở về kinh sao?” Mục đích của Vương Gia đến đây không phải mang Vương phi trở lại kinh thành sao? Này là thế nào ngược lại còn muốn ờ lại, hơn nữa là ở nhà khác.

“Tạm thời không đi trở về“. Phương Đàn lắc đầu: “Chờ chuyện nơi đây xử lý tốt hãy nói đi”

Trầm Sơ Tình quỳ xuống: “Thuộc hạ nguyện ra sức vì hoàng thượng”

Phương Đàn cười khổ lắc đầu: “Chuyện này ngươi không giúp được bản vương, chỉ có thể tự ta giải quyết”

Trầm Sơ Tình ngược lại hỏi: “Cần thời gian bao lâu?”

“Ta không biết, khả năng cần một khoảng thời gian“. Trong khoảng thời gian này, nàng muốn cứu vãn trái tim Tống Ứng Diêu. Nếu nàng trở về kinh thành, chỉ sợ không còn cơ hội. Đến lúc đó cho dù có giữ được người cũng không thể giữ được con tim.

“Chính sự trong triều thì làm sao?” Trầm Sơ Tình dò hỏi: “Bây giờ kinh thành vừa định, Vương Gia cần ổn định tâm tư các đại thần”

“Không cần quản đại thần bọn họ, đại cục đã định, bọn họ có dằn vặt cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều. Huống chi bản vương hiểu quá rõ bọn họ“. Phương Đàn khoát tay chặn lại. Nàng đối với những đại thần kia rõ như lòng bàn tay, chỉ cần nàng vẫn còn, bọn họ tuyệt đối không có ngày lật đổ nàng.

Suy nghĩ chốc lát tiếp theo sắp xếp: “Nơi này cách kinh thành cũng không xa. Ngươi trước tiên phái người trở lại thông báo với Hoán Sơn một tiếng để hắn mang tấu chương các đại thần trình lên mỗi ngày phái hộ vệ phi ngựa đến đây, không được chậm trễ”

https://thuviensach.vn

“Vâng” Trầm Sơ Tình cúi đầu tuân mệnh.

“Bảo vệ tốt Vương phi“. Phương Đàn thở dài hiện ra nét mặt buồn bã. Trầm Sơ Tình chưa bao giờ nhìn thấy Vương Gia dáng vẻ không có sức sống như vậy, không biết làm sao đành dò hỏi: “Vương Gia, có chuyện gì xảy ra không?”

Phương Đàn xoa trán, lắc đầu: “Cũng không có gì, ngươi lui xuống đi, thực hiện tốt mấy việc ta đã dặn dò”

Trầm Sơ Tình gật đầu liền lui xuống.

Hứa đại nương vài ngày không nhìn thấy Tống Ứng Diêu, mỗi ngày bước ra cửa chỉ nhìn thấy cửa viện nhà nàng đóng kín, nghĩ rằng nàng sinh bệnh nên có chút bận tâm.

Chờ đến sau khi nhà bà rảnh rỗi liền sang nhà tìm Tống Ứng Diêu. Đứng ở cửa gõ hồi lâu cũng không thấy có người đáp lại, trong lòng bà cảm thấy kỳ lạ, đứa nhỏ này hay là đi đâu rồi? Hoặc là bị bệnh? Nếu như bệnh, vậy nguy rồi! Không biết có còn tỉnh táo không nữa.

Hứa đại nương thương tiếc Tống Ứng Diêu ở một mình, bà cũng là nữ tử bình thường như Tống Ứng Diêu, xuất giá lâu rồi hiếm khi trở về nhà mẹ đẻ. Bà xem Tống Ứng Diêu như con gái mình, vì thế đặc biệt quan tâm nàng.

Để chứng minh suy nghĩ của mình, bà đứng trước cửa dùng giọng hô lớn: “A diêu a, con có ở nhà không? Ta là ngươi Hứa đại nương, mau tới mở cửa“. Bà vừa gọi, vừa kịch liệt gõ cửa.

Một lát sau cửa trước mặt bà mở ra, người từ bên trong đi ra với dáng vẻ làm bà lo sợ.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 83

Tống Ứng Diêu tiều tụy, trên đầu búi tóc tùy tiện gộp vào nhau, cũng không có gài trâm, tóc may ngổn ngang, có thể thấy được chủ nhân của không hề quan tâm đến nó. Hai mắt vô thần như giống như xác chết, cả người cũng gầy gò đi rất nhiều, chiếc cằm lúc trước còn có chút thịt thà nay bỗng nhọn hoắc, khuôn mặt tuy rằng vẫn nhu hòa nhưng khó có thể nhìn ra được cảm xúc. Vai gầy yếu, gió thổi lạnh dưới chân lảo đảo mấy phần. Này so với ngày thường chỉnh tề, ánh mắt lấp lánh thật khác nhau một trời một vực, giống như vừa chịu đả kích mạnh mẽ chuyện gì đó.

Bộ dáng này nếu như rơi vào trong mắt người trong thôn, bọn họ chắc sẽ làm ra một bài thơ về oán phụ, nhưng Hứa đại nương cũng không hiểu văn chương cái gì gọi là liễu rũ trong gió.

Bà bị dáng vẻ của Tống Ứng Diêu dọa đến giật mình: “A Diêu a, con là làm sao?” Mới mấy ngày không gặp đã biến thành bộ dáng này, bà không còn nhận ra nàng nữa.

“Con không có chuyện gì” Tống Ứng Diêu vịn cửa trả lời câu hỏi của Hứa Đại Nương, vất vả lắc đầu: “Hứa đại nương tìm đến con có chuyện gì không?”

Hứa đại nương thân thiết: “Ta mấy ngày nay không có nhìn thấy con, nghĩ con xảy ra chuyện rồi”

“Mấy ngày rồi sao?” Tống Ứng Diêu dại ra nhìn về phía trước, suy nghĩ một chút lại nhìn Hứa đại nương hỏi: “Là mấy ngày rồi?”

https://thuviensach.vn

Hứa đại nương suy nghĩ: “Hình như cũng qua hai, ba ngày rồi”

Tống Ứng Diêu nhốt mình trong phòng, không ăn không uống nghĩ đến chuyện ngày đó. Mệt thì nhắm mắt lại ngủ, nghĩ đến cơn đau sẽ khóc, tất cả dĩ vãng ngọt ngào biến thành lưỡi dao sắc cắn xé trái tim của nàng, mỗi khi nhớ đến nước mắt sẽ không ngừng chảy xuống, mãi đến khi nước mắt cạn kiệt mới thôi.

Không nghĩ mới đó mà thời gian qua mau vậy. Nàng ở trong phòng không biết ngày đêm, không biết trắng đen, bất luận bên ngoài phát sinh cái gì cũng không biết, cũng giống như Vương Gia lừa dối nàng lâu như vậy mà nàng không hề hay biết.

Tống Ứng Diêu âm thầm thở dài: “Con mấy ngày nay thân thể mệt mỏi, đi ra ngoài cũng ngại, cảm tạ Hứa đại nương quan tâm”

Hứa đại nương lo lắng: “Có phải là sinh bệnh? Có muốn mời đại phu trong thôn đến xem mạch cho con hay không?”

“Không cần, con không có bệnh” Tống Ứng Diêu từ chối.

Hứa đại nương cho rằng nàng được nuông chiều từ bé, nhất định là do không yên lòng y thuật của đại phu vùng quê nghèo: “Con nếu là không tin y thuật đại phu ở đây, ta nói với Hứa bá bá mời đại phu kinh thành đến?”

Tống Ứng Diêu khuyên giải: “Đại nương, con thật sự không có chuyện gì, người yên tâm.”

“Vậy con bị làm sao thế này?” Hứa đại nương trong lòng nóng như lửa đốt.

“Chỉ là...” Tống Ứng Diêu không nói tiếp lại lắc đầu. Đột nhiên nàng cảm giác đầu có chút xoay vòng vòng, thân thể lay động mấy lần. Nàng mấy ngày đều chưa ăn gì, khí lực bên trong thân thể cũng cạn kiệt.

https://thuviensach.vn

Hứa đại nương nhanh đến bên cạnh nàng đỡ lấy nàng: “Còn nói không có chuyện gì, nhìn xem suýt chút nữa đã xỉu rồi. Có bệnh cũng không thể giấu, hại thân thể”

Tống Ứng Diêu cố chấp khoát tay.

“Vậy thì ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi“. Hứa đại nương không ép được nàng, đành đỡ nàng ngồi vào cái ghế trong sân: “Con nhanh ngồi xuống“. Tống Ứng Diêu được bà đỡ thuận theo ngồi xuống.

Hứa đại nương thu xếp cẩn thận cho nàng ngồi, bà đứng bên người nàng khom lưng: “Con ăn cơm chưa?”

Tống Ứng Diêu lắc đầu.

Hứa đại nương suy nghĩ một chút lại hỏi: “Muốn ăn cái gì nói cho đại nương biết, ta nấu cho con ăn“. Tống Ứng Diêu như thế này cũng không thể nào tự mình nấu nướng.

Tống Ứng Diêu như trước lắc đầu xám mặt: “Con không đói bụng”

Hứa đại nương phản bác: “Đứa nhỏ ngốc, không đói bụng cũng phải ăn! Không nhịn đói được, thân thể làm sao chịu nổi”

Bỗng nhiên bà nghĩ đến cái gì, kinh ngạc hỏ:i “Con mấy ngày nay không có ăn cơm sao?”

Tống Ứng Diêu đúng là gật đầu, chẳng trách nàng thành ra cái dáng vẻ còm cõi này.

“Đứa nhỏ này đến cùng làm sao” Hứa đại nương thở dài, cũng không biết Phương Diêu bị cái gì kích thích, ngược lại nói: “Ta đi nấu ít đồ ăn cho con, đừng đi lại lung tung”

https://thuviensach.vn

Không đợi nàng từ chối bà liền vào bếp nấu ít đồ ăn cho Tống Ứng Diêu. Vào bếp vo gạo bỏ vào nồi, sau đó đun ít nước rót ra bát bưng ra sân cho Tống Ứng Diêu, nhét vào trong tay nàng: “Cháo còn phải chờ một lát, con trước tiên uống nước đi, đừng để bụng trống”

Lòng Tống Ứng Diêu được bát nước trong tay sưởi ấm, nàng gật đầu: “Đa tạ đại nương” Tuy rằng không muốn uống nước, nhưng nhìn cái bát khói bay hừng hực, Tống Ứng Diêu đột nhiên cảm giác cổ họng mình khô sáp, yết hầu giật giật, giơ cánh tay muốn hớp một miếng.

Hứa đại nương thấy bát nước còn nóng vội vã ngăn cản nàng, Tống Ứng Diêu không rõ vì sao liếc mắt nhìn bà.

Hứa đại nương bận bịu giải thích: “Đây là nước vừa mới đun, con uống từ từ, nếu không sẽ bị bỏng”

Tống Ứng Diêu trì độn gật gù đặt cái bát xuống.

Hứa đại nương ở một bên sầu lo hỏi: “Có muốn đại nương lấy cho con một cái bánh nướng ăn lót dạ?”

Tống Ứng Diêu từ chối: “Không cần làm phiền đại nương, con uống nước là được rồi”

“Vậy ta đi vào xem nồi cháo”

“Vâng”

Chờ đến khi nước còn âm ấm Tống Ứng Diêu mới bưng lên nhấp một miếng, nước trôi đến cổ họng khô khốc lại đột nhiên không thích ứng kịp ho khan vài cái.

“Làm sao? Sao vậy?” Hứa đại nương bưng chén cháo vừa nấu từ phòng bếp đi ra nghe được Tống Ứng Diêu ho khan lo lắng hỏi.

https://thuviensach.vn

“Khó chịu chút thôi“. Tống Ứng Diêu giải thích, nói xong lại ho hai ba tiếng.

“Làm sao không cẩn thận như vậy” Hứa đại nương oán trách nói rằng, bà đặt chén cháo xuống đi tới đến vỗ vỗ lưng cho Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu thấy thật không tiện, lại không đành lòng từ chối hảo ý Hứa đại nương, đợi cổ họng thông thoáng mới nói: “Đại nương, con không sao rồi, không cần vỗ nữa”

Hứa đại nương lúc này mới yên tâm dừng động tác lại, đem chén cháo và cái muỗng đưa cho Tống Ứng Diêu: “Vậy nhanh lên một chút ăn đi”

Tống Ứng Diêu nhìn chén cháo hoa mới cảm giác trong bụng trống trơn, nàng chừng mấy ngày nay không hề có miếng cơm nào vào bụng.

Nàng bưng cháo lên múc từng muỗng bắt đầu ăn, nhiệt độ ấm áp từ bên trong lan tràn đến nội tâm, Tống Ứng Diêu phảng phất như được sống lại. Tuy rằng khi nghĩ đến Phương Đàn tâm tình sẽ xuống dốc nhưng ít ra bây giờ khôi phục chút tinh khí thần, ánh mắt cũng thanh minh hơn nhiều.

“Ăn uống đầy đủ người mới tỉnh táo, mới có sức khỏe mà suy nghĩ những chuyện khác“. Hứa đại nương thấy nàng tỉnh táo mới yên lòng khuyên bảo: “Nhân sinh không có gì không qua được. Nhân sinh dài như vậy, phiền phức to nhỏ không ngừng, thế nhưng tất cả sự tình sẽ giải quyết được, không phải vậy hay sao?”

Những câu nói của bà đánh thức Tống Ứng Diêu khiến nàng triệt để minh mẫn: “Hứa đại nương nói rất đúng, con đã rõ”

“Như vậy là tốt rồi“. Hứa đại nương thấy Tống Ứng Diêu nhanh như vậy đã hiểu rõ ý tứ nhân sinh, cao hứng nói.

https://thuviensach.vn

Nhưng một lát sau, bà lại thấy khó chịu, tuy rằng Tống Ứng Diêu không chịu nói ra nỗi lòng nhưng bà vẫn mơ hồ đoán được một chút. Nhất định người nhà Tống Ứng Diêu tìm đến đây cưỡng ép nàng trở về.

Bà quanh co lòng vòng: "Con nếu không muốn trở về, ta có nói với Hứa bá bá thay con suy nghĩ biện pháp, nếu không nữa thì con trốn đi, không cho bọn họ tìm thấy là được rồi? Tội gì phải làm khổ mình?"

Tống Ứng Diêu biết bà lại nghĩ sai nhưng không muốn nói ra, nàng thôi kệ đáp: "Bọn họ sẽ không làm khó con"

"Vậy thì tốt" Hứa đại nương khuyên bảo.

Tống Ứng Diêu bỗng nhiên nhớ đến một việc: "Đại nương ở chỗ này chờ con một chút"

"Được" Hứa đại nương không chuyện gì nên đáp.

Tống Ứng Diêu đứng dậy nhanh chóng chạy trở về phòng, nhìn người trong gương, ngay cả mình cũng sắp không nhận ra người trong gương kia là chính mình. Nàng rửa mặt thu dọn lại dung trang, sơ lại mái tóc chỉnh tề. Tuy rằng khuôn mặt tiều tụy nhưng tinh thần đã có phần phấn chấn.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi nàng nghĩ thông suốt một chuyện. Bất luận xảy ra chuyện gì, nàng không nên dằn vặt chính mình, coi như đem mình dằn vặt đến chết, sự tình cũng không thay đổi được, nàng hẳn là phải kiên cường lấy dũng khí đối mặt những việc này. Mà đầu tiên chuyện cần làm chính là chỉnh trang bản thân.

Đợi đến nàng đi ra ngoài, Hứa đại nương một màn kinh ngạc. Nhìn nàng đi ra bà rất vui mừng: "Gần đây Đại Nguyên không có đến tìm con sao? "

"Thưa không". Tống Ứng Diêu ngồi trước mặt bà trả lời. Kỳ thực cho dù Đại Nguyên có đến nàng cũng không biết.

https://thuviensach.vn

“Nghe nói trưởng thôn cấm hắn, không cho hắn đi ra”

“Chuyện gì xảy ra?” Tống Ứng Diêu nghi ngờ hỏi.

“Còn không vì hắn mỗi ngày tới quấy rầy con hay sao, trưởng thôn cảm thấy Đại Nguyên quá mất mặt nên đã quản hắn..”

“Vâng“. Tống Ứng Diêu mặt không hề cảm xúc, những việc này không có quan hệ gì với nàng.

Hứa đại nương thấy nàng đối với đề tài này không được hứng thú mấy liền chuyển câu chuyện: “Ta mấy ngày trước đây nghe thấy có người gõ cửa viện nhà con, vốn định ra nhìn một chút, rồi vội vàng nên quên mất. Là ai đến tìm con?”

Tống Ứng Diêu biết người bà nói chính là Phương Đàn, nàng lại không muốn nhắc đến nên thuận miệng giải thích: “Một người qua đường vào nhà con xin chén nước rồi đi”

“Thì ra là như vậy” Hứa đại nương nói: “Con lâu như vậy không có ra ngoài, thôn chúng ta có một người trẻ tuổi đến ở, chắc là con không biết”

“Vâng” Tống Ứng Diêu đáp.

Hứa đại nương thấy nàng vẫn không có thích thú với chuyện này, bà định nhọc lòng tìm chuyện khác để nói, đột nhiên nghe Tống Ứng Diêu hỏi: “Đại nương, con muốn hỏi người một chuyện”

“Chuyện gì? con hỏi đi” Hứa đại nương sửng sốt: “Đại nương nếu như biết nhất định sẽ nói cho con”

“Nếu như Hứa bá bá lừa người một chuyện rất lâu, người nên làm gì bây giờ?” Tống Ứng Diêu nói.

https://thuviensach.vn

“Hắn dám gạt ta” Hứa đại nương nhất thời nóng giận vén tay áo lên: “Hắn dám thật sao”

“Con hỏi nếu như, nếu như vậy thì làm sao?” Tống Ứng Diêu mười phần mong đợi nhìn bà, nàng hiện giờ cần một người chỉ ra phương hướng lối đi, mà hứa đại nương vừa vặn là người có thể làm chuyện này.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 84

"A Diêu, con nói thật đi có phải con thấy Hứa bá bá lén lút ra ngoài uống rượu hay không, nên con cố ý thăm dò ta?" Hứa đại nương nổi giận đùng đùng không chờ Tống Ứng Diêu đáp lời tiếp theo liền mắng: "Lão kia mỗi ngày chỉ biết uống rượu, uống rượu không làm gì, ta không cho hắn uống, hắn còn dám lén lút đi uống..."

Tống Ứng Diêu ý thức được việc này sẽ gây ra hiểu lầm lớn hôn, rõ ràng nàng chỉ ám chỉ thôi mà, không cẩn thận lại lôi Hứa bá bá xuống nước, vội vã giải thích: "Không phải như vậy..."

Hứa đại nương thấy nàng ấp úng, trừng mắt với Tống Ứng Diêu làm Tống Ứng Diêu sợ hết hồn. Bà biết mình giận cá chém thớ nên ánh mắt ôn hòa nói: "A Diêu, con đừng sợ, cứ nói ra xem ta xử lão này thế nào"

Tống Ứng Diêu: "Đại nương đừng hiểu lầm! Hứa bá bá thật không có lén người uống rượu, con chỉ là ví dụ mà thôi"

Hứa đại nương nắm chặt nắm đấm hung dữ nói: "Nếu như hắn thật dám làm như thế, ta cầm chổi chà đuổi hắn ra ngoài, không cho hắn ăn cơm tối"

Tống Ứng Diêu hoảng vía, nàng không nghĩ Hứa đại nương có thể nhẫn tam với Hứa bá bá như thế" "Người không phải sẽ đuổi hứa bá bá đi luôn chứ?"

Hứa đại nương giãy bày với Tống Ứng Diêu: "Đứa nhỏ này ngốc, đây là một chuyện nhỏ mà thôi, sao lại rời bỏ ông ấy được? Đều là phu thê nhiều năm rồi, ngoại trừ trêu hoa ghẹo nguyệt ở ngoài, ông ấy cũng không có

https://thuviensach.vn

phạm sai lầm gì quá đáng, nếu như vì mấy chuyện nhỏ nhặt mà rời bỏ nhau, vậy chúng ta đã sớm chia tay mấy trăm lần"

"Người không phải rất tức giận sao?"

"Đang tức giận cũng không thể rời bỏ hắn". Hứa đại nương lắc đầu: "Người mà mình một đời có thể gặp đâu có nhiều, mà có thể làm bạn được đến già lại càng hiếm hoi. Ta tuy rằng tức giận, nhưng cũng không thể bỏ hắn"

Tống Ứng Diêu: "Nói như vậy Hứa bá bá đối đãi với người thật tâm sao?"

Hứa đại nương liếc nhìn nàng một chút: "Đúng vậy. Hứa bá bá năm đó vì đến cưới ta cũng là nhọc lòng không ít, trãi qua gian nan cuộc sống hai chúng ta mới kéo dài đến giờ, con muốn nghe sao?"

"Sau này có cơ hội con sẽ nghe sau". Tống Ứng Diêu lựa lời nói với đại nương, lúc này nàng làm gì có tâm tình đi nghe cố sự của người khác, chuyện trước kia của nàng - nàng còn không nhớ hết: "Hứa đại nương làm sao biết Hứa bá bá là thật lòng với mình?"

"Hỏi trái tim của chính mình đó, trái tim nó mách bảo con à, tâm nói phải thì là phải". Hứa đại nương lời này thật là thâm thúy.

Tống Ứng Diêu dường như ngộ ra một ít.

"A Diêu, con tự nhiên hỏi cái này làm gì? Có phải là động lòng với người nào rồi". Hứa đại nương buồn bực hỏi

"Chợt nghĩ đến mà thôi" Tống Ứng Diêu cười khổ: "Con làm sao lại động tâm với người nào được" Tâm hồn đã sớm đi theo một người, nàng đâu còn quả tim thứ hai nào để động lòng người khác.

https://thuviensach.vn

Hứa đại nương không tin bĩu môi, nghe Phương Diêu hỏi bà như vậy bà biết nàng bởi vì chuyện tình cảm mới hồn bay phách lạc. Nhưng con gái người ta da mặt mỏng, bà không dám đâm thủng.

“Nếu đúng là người kia đã che giấu lừa dối mình một chuyện rất quan trọng, thì làm sao để dễ dàng tha thứ?” Tống Ứng Diêu lần thứ hai thỉnh giáo hỏi.

Hứa đại nương suy nghĩ một phen: “Vậy phải xem là việc gì”

“Nói thế nào bây giờ?” Tống Ứng Diêu vẻ mặt đăm chiêu chờ nghe ý kiến đại nương.

Hứa đại nương ho ho vài cái, trưng ra dáng vẻ phu tử chuẩn bị dạy dỗ học trò: “Còn phải xem coi người đó che giấu chuyện nhỏ to thế nào? Nếu như lớn như kiểu hắn chạy ra bên ngoài tầm hoan mua vui, trêu hoa ghẹo nguyệt, trong nhà chuyện gì đều mặc kệ, con nhọc nhằn khổ sở vì hắn lo liệu việc nhà còn bị hắn trách móc. Loại nam nhân này tuyệt đối không thể lưu luyến, nhất định phải rời đi! nếu đã có con cũng phải mang con cái rời đi”

Bà dừng lại một chút, do dự: “Ngoài mấy chuyện đó ra thì chuyện gì cũng cho qua được hết, bất kể là người đó không rõ phong tình, hay hết ăn lại nằm... Vẫn nên vì hắn mà chăm con dưỡng cái...” Nói xong lời cuối cùng giọng Hứa đại nương nhỏ dần, chỉ để lại một tiếng thở dài.

“Ai yêu mà chẳng thua thiệt, chỉ cần đối phương không chạm đến giới hạn của mình, cái gì cũng có thể nhẫn. Mà vì đối phương, chính mình cũng tự mang giới hạn của mình hạ thấp xuống...” Tống Ứng Diêu nghe xong lời Hứa đại nương dạy dỗ như mẹ hiền, lòng cảm động khôn tả.

Hứa đại nương thấy Tống Ứng Diêu nghe xong lời của mình mà có vẻ không vui, bà chuyển đề tài bỡn cợt trêu ghẹo: “A Diêu sau này cũng sẽ như vậy.”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu mặt đỏ lên, nhất thời nghẹn lời, lời bà nói vừa đúng lúc giống như hoàn cảnh của nàng.

Hứa đại nương thấy thế haha cười: “Nhưng chúng ta cũng không thể dễ dàng nhượng bộ, như vậy sẽ làm bọn họ xem thường chúng ta”

“Vậy phải làm thế nào?”

“Lạnh nhạt hắn, không để ý tới hắn, để hắn hướng khuất phục con, ngoan ngoãn thẳng thắn, phải trừng phạt hắn một chút, để hắn nhớ kỹ bài học hôm nay”

“Ở bên ngoài thì phải cho hắn mặt mũi, ở trong nhà con làm chủ” Hứa đại nương thô bạo nói ra cách làm, bà ở nhà chính là đối với Hứa bá bá như vậy.

Tống Ứng Diêu sống lưng phát lạnh, trong lòng cảm thấy thông cảm cho Hứa bá bá.

Phương Đàn lúc này còn chưa biết Vương phi của nàng đang cùng người có kinh nghiệm thảo luận tuần phu chi đạo (đạo lý vợ chồng), nàng cũng vừa tịnh tâm suy nghĩ phải làm thế nào để mang Vương phi trở về.

Sau khi Tống Ứng Diêu nghĩ thông suốt một ít chuyện, nàng không muốn đem mình nhốt mãi trong nhà, liền bắt đầu đi lại xung quanh thôn trang.

Chạng vạng hôm nay nàng ra ngoài thôn giải sầu, đi mệt liền tìm một bãi cỏ bằng phẳng ngồi xuống, trước mặt là dòng sông uốn khúc, nơi này chính là sông nhỏ chảy qua giữa thôn, dòng nước không nhanh không chậm, đem đá cuội mài mòn thành từng viên tròn trịa.

Mùa hạ đến đã lâu, bờ sông ếch kêu ồm ộp, sóng nước xanh biếc gợn trắng giữa dòng, chỉ những khe đá vững chắc mới chịu nổi từng đợt sóng

https://thuviensach.vn

qua thời gian không bị cuốn trôi. Tà dương lặn dần sau chân núi cuối dòng sông, cuối cùng mặt trời sẽ xuống ở chân tháp trụ xa xa kinh thành. Ánh chiều tà đem bầu trời đầy mây nhuộm thành màu cam, yêu dã mê người.

Tống Ứng Diêu hai tay ôm gối yên tĩnh nhìn cảnh vật trước mắt, nội tâm chưa bao giờ như hôm nay thật ung dung tự tại. Nơi mặt trời lặn kia cũng chính là hướng kinh thành, nhà của nàng, không biết mẫu thân và phụ thân thế nào rồi, Thái phi thì thế nào.

Lúc này Phương Đàn từ từ bước chậm đi tới nhìn thấy bóng lưng ở bờ sông là Tống Ứng Diêu, nàng cũng đang định đi tìm nàng ấy.

Cố nén tâm tình kích động, nét mặt vẫn như cũ tâm lặng yên đến bên người Tống Ứng Diêu gọi: “Ứng Diêu”

“Hử?” Tống Ứng Diêu nghe thấy có người gọi mình quay đầu sang xem là ai thấy hóa ra là Phương Đàn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trần xuống. Thở hồng hộc quay đầu đi làm bộ không như không nhìn thấy gì, đứng dậy muốn đi chổ khác.

Phương Đàn vội đến từ phía sau lưng ôm chặt lấy nàng, dùng cánh tay vững vàng giữ nàng lại không cho nàng đi, cúi đầu bên tai nàng dịu dàng: “Còn không chịu tha thứ cho ta sao?”

Tống Ứng Diêu nại tay của nàng ra: “Thả ra ta”

“Ta lừa nàng là ta không đúng, nhưng ta sợ làm tổn thương nàng mới lựa chọn ẩn giấu. Sợ nói sớm cho nàng biết, nàng nếu không chấp nhận lại gây huyên náo, Phương Hàng nếu biết được, nàng sẽ gặp nguy hiểm“. Phương Đàn giải thích.

Cánh tay Phương Đàn chắc chắn, Tống Ứng Diêu thoát không được chỉ có thể lắc lắc thân thể dùng sức giãy dụa, cuối cùng khí lực cạn kiệt vẫn không thể thoát khỏi cái ôm của Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu không giãy dụa nữa, nàng biết giãy giụa thế nào đi nữa đều uổng công, Phương Đàn khí lực so với nàng lớn hơn nhiều. Nàng dùng lời lẽ vô tình nói: “Nguyên lai ta ở trong mắt Vương Gia chỉ là kẻ gây sự huyên náo thôi sao?”

Phương Đàn càng nói càng loạn, đơn giản bá đạo: “Mặc kệ như thế nào, ta đều muốn đem nàng giữ bên người, người hay tâm đều muốn”

“Vương Gia không sợ ta đem thân phận của nàng nói ra sao?” Tống Ứng Diêu quái gở nói rằng.

Phương Đàn cười lắc đầu: “Không sợ, bởi vì ta tin nàng”

Nói là tin tưởng nàng vậy mà lừa nàng lâu như vậy, Tống Ứng Diêu càng nghĩ càng giận, lần thứ hai cầm lấy tay áo của Phương Đàn: “Thả ta ra”

Phương Đàn càng ôm càng cảm thấy ấm áp không nỡ buông ra, mặt dày lắc đầu: “Không”

Xa xa truyền đến trâu cày đang đi trên đường. Trâu cày từng bước chậm chạp nương theo tiếng lão nhân quát lớn, trên cổ mang theo lục lạc lay động trái phải.

“Có người đến“. Tống Ứng Diêu thấy có người đi tới sợ bị người khác hiểu lầm nàng ở đây gây chuyện thị phi, thân thể lại bắt đầu kịch liệt giãy dụa.

“Sợ cái gì, nàng là người của ta, để cho người khác nhìn thì thế nào?” Phương Đàn không thèm để ý.

“Ta lúc nào thành người của nàng?” Tống Ứng Diêu phun một câu.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Cái kia mười dặm hồng trang há có giả?” Phương Đàn nhíu mày, hỏi ngược lại.

https://thuviensach.vn

“Không biết xấu hổ” Tống Ứng Diêu không nhịn được nói với nàng.

Phương Đàn ngạc nhiên nhìn Vương phi của mình, mấy ngày không gặp tính khí càng ngày càng hung dữ nha, bất quá nàng thích, mặc kệ nàng ấy có ra sao nàng cũng thích.

“Ta thả nàng ra nhưng nàng không được chạy”

Tống Ứng Diêu đành đồng ý.

Phương Đàn biết nàng da mặt mỏng, cũng không muốn làm khó nàng, nàng đã hứa hẹn thì sẽ không chạy, nhanh chóng hôn một cái lên gò má Tống Ứng Diêu, sau đó mới buông lỏng tay ra. Buông tay ra rồi hơi ấm rất nhanh liền biến mất, Phương Đàn trong lòng có chút mất mát, nhanh chóng thu hồi cánh tay của mình.

“Nàng...” Tống Ứng Diêu dùng tay bưng hai má, xoay người lại đối mặt Phương Đàn, tức giận dậm chân. Phương Đàn nở nụ cười đắc ý.

Tống Ứng Diêu hừ một tiếng, cảnh giác nhìn nàng: “Nàng đến cùng muốn thế nào?”

Phương Đàn cười khổ: “Ta có thể như thế nào“. Nàng thật không thể so đo với Tống Ứng Diêu, mà nàng cũng không thích hợp làm cái chuyện này.

Sau khi buông Tống Ứng Diêu ra, Phương Đàn trở về dáng vẻ chính trực của mình. Trêu ghẹo nàng ấy cũng mệt nên bình thường một chút. Nàng nhấc áo lên không bẩn ngồi lên bãi cỏ, vỗ vỗ bãi cỏ ra hiệu cho Tống Ứng Diêu: “Ngồi xuống cùng ta...” Do dự một chút: “Cùng ta trò chuyện”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 85

Tống Ứng Diêu do dự liếc nhìn Phương Đàn một chút, cuối cùng mím môi ngồi vào chỗ nàng vừa chỉ, sau khi ngồi xuống mới phát hiện hai người ngồi gần quá, sau đó lại nhích nhích ra cách Phương Đàn một khoảng.

Phương Đàn không nói gì nhìn Tống Ứng Diêu, thấy nàng e sợ mình như thế trong lòng cay đắng nhưng không thể hiện ra. Chờ Tống Ứng Diêu ngồi vào chỗ của mình, Phương Đàn nhưng là không có nhìn nàng ấy, ánh mắt đắm đuối nhìn tà dương đang dần khuất dạng.

Cho dù là tà dương, ánh sáng của nó cũng rất chói mắt khiến cho Phương Đàn thỉnh thoảng nheo mắt cho giảm bớt tia sáng. Ngoài ra nàng không cũng không thể hiện ra vẻ mặt gì. Ánh chiều tà chiếu rọi khiến gương mặt càng thêm anh tuấn, ngũ quan xinh đẹp phi thường.

Tống Ứng Diêu không hiểu Phương Đàn đây là làm cái gì, rõ ràng nói muốn ngồi xuống trò chuyện, nàng ngồi xuống rồi sao không thấy nói một lời. Mới vừa rồi còn nhiệt tình... đột nhiên lại lạnh lùng, Tống Ứng Diêu thật không biết làm thế nào.

Tống Ứng Diêu thấy Phương Đàn ngồi bên cạnh im lặng, nàng nghiêng tầm mắt nhìn sang người bên cạnh nhưng không thấy ra tâm tình gì, cảm thấy buồn bực trong lòng chu chu cái miệng.

Chờ Lão Ngưu cùng các nông phu khác đi xa, Phương Đàn vẫn không kiên trì im lặng. Nàng không thể làm gì khác hơn là trưng ra cái vẻ như chẳng có gì liên hệ với nàng ấy, vu vơ hỏi: “Nàng tại sao lại ở chỗ này?”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn nhìn nàng đáp: “Ngày đó đi ra rời nhà của nàng, ta cũng không có rời đi”

“Vậy Hứa đại nương nói có người trẻ tuổi đến chính là nàng sao” Tống Ứng Diêu nhìn Phương Đàn.

“Chắc vậy“. Phương Đàn không khẳng định cũng không có phủ nhận, ngược lại giả vờ hỏi: “Hứa đại nương là ai?” Trước khi quyết định để Tống Ứng Diêu ở đây, nàng cũng đã dò xét kỹ lưỡng tình hình trong trang từ bé đến lớn, bằng không nàng cũng không thể yên tâm mang Tống Ứng Diêu ở chỗ này.

Tống Ứng Diêu: “Là đại nương ở ngang cửa nhà ta, đối với ta rất tốt”

“Ừ.” Phương Đàn trong lòng nảy ra một ý kiến.

Hai người lại lâm vào không khí trầm mặc quỷ dị.

Tống Ứng Diêu ho khan một cái, học Phương Đàn cũng nhìn về phía tà dương: “Nàng vì sao không về?” Trong lòng oán thầm, tại sao cứ phải là nàng mở miệng trước.

Phương Đàn quay đầu nhìn Tống Ứng Diêu, khẽ mỉm cười: “Nàng vẫn còn ở nơi này, ta làm sao dám đi”

Tống Ứng Diêu bị nàng nhìn không dễ chịu mấy, thấp mi không biểu hiện ra tâm tình: “Vậy ngài...à không.....nàng hiện tại ở nơi nào?”

Phương Đàn giương cằm về hướng nhà mình: “Ta hiện ở phía trước không xa, nàng có muốn đến xem không?”

Tống Ứng Diêu không suy nghĩ liền lắc đầu: “Hay là thôi đi“. Lỡ đi tới đó vạn nhất nàng bị Vương gia ăn tươi nuốt sống thì sao, sợ quá.

https://thuviensach.vn

Đối với sự từ chối của Tống Ứng Diêu, Phương Đàn chỉ nở nụ cười cho qua, cũng không hỏi tại sao.

Cứ như vậy hai người rõ ràng là phu thê, rõ ràng thân phận rất cao quý. Một người là Vương Gia; tương lai là vua thiên hạ, một người Vương phi, tương lai là hậu cung chi chủ, nhưng đến một chút thân mật cũng không có, không hề đề cập đến việc yêu đương, không đề cập đến phồn hoa, không giữ lễ tiết ngồi ở bờ sông trò chuyện việc nhà, mãi đến tận trời chiều ngã về tây.

Phương Đàn ngồi trên cỏ tiện tay ngắt lấy một đóa nở hoa dại cầm trên tay thưởng thức. Tống Ứng Diêu nhìn nụ hoa kiều diễm kia bất chợt nhớ lại hồi ức ở Giang Nam khi các nàng ở trong vườn hoa vui đùa.

“Thần thiếp không thích hoa”

Vương Gia nhìn nàng mỉm cười.

“Quá xinh đẹp, không thích” Nàng cho rằng Vương Gia không hiểu nên giải thích.

Khi đó nàng hoàn toàn bộc lộ nội tâm của mình cho Vương gia thấy. Bất kể là tâm tình hay là ý nghĩ trong lòng, chỉ cần ở bên cạnh Vương Gia nàng đều sẽ chân thực nói cho ngài ấy biết, ngài ấy sẽ hiểu. Có người yêu chính là tùy hứng như thế, tất cả bi hài vui mừng cũng có thể chia sẻ với người yêu.

Không chờ nàng nói xong, Vương Gia như trước vẫn nở nụ cười không thay đổi, đưa tay lên cài đó hoa kia vào tóc của nàng, mượn cơ hội đưa môi gần kề lỗi tai của nàng: “Hoa này là để tôn lên vẻ đạp của nàng, nhưng nàng không thích nó... Cũng được, nàng chỉ cần thích ta là đủ”

Khi đó nàng nghe xong Vương Gia nói câu nói này sững sờ ngẩng đầu lên thấy Vương Gia đang dịu dàng nhìn nàng, ánh mắt lấp lánh đối diện

https://thuviensach.vn

không hề che giấu yêu thương toát ra từ đó.

Chính tình yêu làm hai má của nàng nhất thời đỏ mặt, thẹn thùng không kềm chế được. Tiếp đó Vương Gia ôm nàng vào lòng, che giấu cho nàng hết thảy ngượng ngùng.

Kỳ thực Phương Đàn đã sớm nhận ra có người ngoài đến. Phương Đàn không muốn để cho người khác nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ Vương phi nhà mình. Nàng chỉ muốn hết thảy vẻ đoan trang cùng cử chỉ ngôn từ của Tống Ứng Diêu thuộc về một mình nàng. Coi như là thuộc hạ của mình cũng không được thấy.

Khi Vương gia chưa thừa nhận thân phận, mỗi khi nhớ tới thời gian này Tống Ứng Diêu trong lòng dâng lên một cỗ ấm nồng. Hiện tại lại nhớ đến nhưng trong lòng không biết là vui hay là cay đắng, muôn vàn tư vị không thể nói cùng ai...

Phương Đàn cầm hoa dại trong tay sau đó đặt nó xuống đất, phủi tay sạch sẽ, mắt nhìn mặt trời đã khuất, nàng hắng giọng nói với Tống Ứng Diêu: “Ta đưa nàng về, trời tối không an toàn“. Đẩy tay từ dưới đất đứng lên, cảm giác đôi chân tê rần, âm thầm xoa bóp huyệt đạo rồi mới đứng thẳng dậy.

Tống Ứng Diêu đang thả hồ vào mây trời, thấy Phương Đàn đứng lên nàng ngu ngơ ậm ừ cũng theo Phương Đàn nhanh chóng đứng dậy. Không nghĩ nàng vì ngồi dưới đất quá lâu, máu huyết ứ động, hai chân tê tái. Lại vì đứng lên quá nhanh, người không khống chế ngã bẹp xuống đất, muốn kêu một tiếng cũng không có cơ hội.

Phương Đàn đã sớm ở một bên, vừa thấy Tống Ứng Diêu có dấu hiệu sắp ngã, nàng cấp tốc tiến lên một bước đem đỡ lấy nàng ấy.

Tống Ứng Diêu cảm giác cảnh vật trước mắt đang biến hóa đột nhiên ngừng lại. Nàng vừa thoát nạn nha, lòng vẫn còn sợ hãi thở hổn hển.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên cảm giác được phía sau thắt lưng có người ôm nàng, mở to hai mắt cúi đầu nhìn xuống phát hiện là là đôi cánh tay, lại tiếp tục ngẩng đầu lên nhìn thấy mặt Vương Gia phóng to trước mặt mình, mà tay của mình cũng đang nắm y phục của nàng, cả người bất giác đơ lại.

Phương Đàn đem Tống Ứng Diêu nâng dậy, vừa tỉ mỉ căn dặn: “Cẩn trọng một chút”

Tống Ứng Diêu đứng lên cúi đầu trầm mặc không nói từ trong lòng Phương Đàn thoát ra. Phương Đàn muốn ngăn nhưng không được.

Tống Ứng Diêu thử đi hai bước nhưng hai chân căn bản không cảm giác, không cách nào bình thường bước tới, tập tễnh suýt chút nữa lại ngã, may mà Phương Đàn đề phòng một bước không rời che chở cho nàng, lần thứ hai lại đỡ lấy nàng.

Tống Ứng Diêu biết mình hiện tại rất chật vật, túng quẫn đến đỏ mặt cũng dám nhìn Phương Đàn.

Phương Đàn nhìn thở dài: “Để ta bế nàng về”

“Hả?” Tống Ứng Diêu không hiểu ý của nàng, hồ đồ ngẩng đầu lên.

Phương Đàn khom người xuống, một tay đặt trên lưng của nàng, một tay đặt vòng qua chân của nàng, cánh tay hơi dùng sức liền bế Tống Ứng Diêu ôm lên.

Tống Ứng Diêu cảm giác dưới chân trống trãi, nàng đành bám ôm lấy vật trước mặt thứ duy nhất khiến nàng am tâm, lại nhìn xung quanh, lúc này mới phát giác được mình đã bị Phương Đàn ôm lên, cái nàng vừa ôm là cổ Phương Đàn, mà hiện tại Phương Đàn đang chuẩn bị cất bước đi về cửa thôn.

Nàng buông tay ra, cuống quít giãy giụa: “Thả ta xuống”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn khống chế tay chân của nàng, ngữ khí bất chấp: “Giãy giụa nữa ta liền ném nàng xuống sông“. Dáng vẻ hung ác đó khiến Tống Ứng Diêu không thể không tin tưởng nếu như mình quậy quọ nàng ấy sẽ ném mình xuống sông thật.

Tống Ứng Diêu bất ngờ vì lời nói của Phương Đàn, nhớ tới cảm giác lúc trước rơi xuống hồ trong ngự hoa viên, cả người run lên vội vã ôm sát Phương Đàn. Dùng sức nặng kẹp cổ Phương Đàn suýt chút nữa không thở nổi. Tống Ứng Diêu cũng ý thức được điểm ấy nới lỏng tay ra, mặt đỏ như quả gấc.

Nét mặt Phương Đàn đang lạnh lẽo mặt bất ngờ cũng nhếch môi cười. Đối với Vương Phi không ngoan ngoãn này phải hung hăng một chút mới sợ.

Phương Đàn ôm Tống Ứng Diêu đi tới cửa thôn, nàng cũng không lập tức đi vào mà là đứng trước cửa thôn nhìn một cái, nhắc nhở người trong ngực: “Đi vào thôn trên đường sẽ gặp nhiều người đó”

“A?” Tống Ứng Diêu nhếch miệng theo ánh mắt Phương Đàn nhìn sang, quả nhiên có rất nhiều người. Nàng quên mặt trời đã lặn, người trong thôn giờ này ăn cơm tối, hoặc bưng cơm đứng ở cửa nhà cùng hàng xóm tán gẫu, có lẽ từ cửa thôn đến nhà nàng khẳng định có rất nhiều người.

“Nàng mau buông ta xuống“. Tống Ứng Diêu nhăn nhó nói với Phương Đàn.

“Được“. Phương Đàn nghĩ dù sao người trong thôn hiện không biết quan hệ giữa nàng và Tống Ứng Diêu là gì, nàng nếu như hiên ngang ôm Tống Ứng Diêu giữa đường, đối với ánh mắt thế gian cũng không được tốt, cho nên nàng quyết định tha cho Tống Ứng Diêu.

Nhưng cũng không thể dễ dàng như vậy buông tha, nàng thấy Tống Ứng Diêu ngốc nghếch dáng vẻ sợ sệt người khác nhìn thấy e lệ thật là đáng

https://thuviensach.vn

yêu, quan sát trái phải không có người, nàng khẽ hôn Tống Ứng Diêu kiếm lời một chút, lúc này mới chịu thả nàng ấy xuống.

Tống Ứng Diêu nghĩ Vương Gia rốt cục chịu thả nàng xuống rồi, vui mừng không xiết, còn chưa ý thức được Phương Đàn chiếm tiện nghi của nàng. Mũi chân động đậy phát hiện chân đã không còn tê, nàng nhanh chóng từ trên người Phương Đàn bước xuống.

“Ta đưa nàng về thôi” Phương Đàn nói.

Tống Ứng Diêu sợ Phương Đàn lại giở trò gì, lắc đầu nói: “Ta một mình trở về cũng được”

“Một mình nàng đi về ta không an lòng“. Phương Đàn nhìn vào mắt của nàng nói.

“Tùy nàng đi“. Tống Ứng Diêu thuận miệng nói, sau đó xoay người rời đi.

Phương Đàn đi theo phía sau nàng tiến vào trang. Khi nàng đi vào lập tức hấp dẫn rất nhiều ánh mắt nhưng nàng cũng không thèm để ý chút nào. Trái lại Tống Ứng Diêu bị những ánh mắt kia dán vào khiến nàng không dễ chịu, bị bọn họ nhìn như thế làm cho nàng cảm giác các nàng thật giống như phạm nhân dạo phố.

Chờ hai người đi đến trước viện nhà Tống Ứng Diêu, nơi này ít người nên cũng không có ai dòm ngó. Tống Ứng Diêu dừng bước lại nói với Phương Đàn: “Đưa đến đây được rồi, nàng cũng về đi”

Tống Ứng Diêu cho rằng Vương Gia đưa mình về đến nơi chắc chắn sẽ tìm lý do để lưu lại, khi đó nàng nhất định sẽ kiên quyết từ chối. Nhưng mọi chuyện không đúng như dự liệu, Phương Đàn cũng không đưa ra yêu cầu gì, nàng ấy chỉ sảng khoái đáp: “Được”

https://thuviensach.vn

Này thật khiến Tống Ứng Diêu ứng phó không kịp, không biết nên trả lời như thế nào, cuối cùng chỉ có thể ừ một tiếng.

Phương Đàn trước khi đi thân thiết dặn nàng: “Trước khi ngủ nhớ khóa kỹ cửa sổ, tắt nến, đắp kín chăn miễn cho bị cảm lạnh... Cái khác cũng không có gì, nàng nghỉ sớm một chút đi, ta trở về”

Những câu nói này làm Tống Ứng Diêu cảm nhận được sự quan tâm đã lâu vắng bóng, nàng nắm nhẹ tay thật lòng lắng nghe, chờ Phương Đàn nói xong ngẩng đầu lên cũng muốn căn dặn Phương Đàn vài câu mới phát hiện người trước mặt đã đi rồi, không biết lúc nào thì đi, cớ gì lại đi nhanh như vậy.

Tống Ứng Diêu oán hận giậm chân, chuyện gì có thể làm cho nàng ấy đi gấp chứ. Cuối cùng không thể làm gì, người đi xa, nàng cũng không thể đuổi tới, đành mang theo tiếc nuối trở vào nhà mình.

Sau khi cửa viện đóng lại, Phương Đàn từ chổ ẩn nấp đi ra, trên mặt mang theo nụ cười như ý.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 86

Lại là một ngày mới, Tống Ứng Diêu nghĩ đã lâu không sang thăm Hứa đại nương, sáng nay nàng dậy sớm liền sang nhà bà ấy.

Đến tới cửa, Tống Ứng Diêu phát hiện cửa viện nhà Hứa đại nương gia hé mở, trong lòng mặc dù hiếu kỳ, thế nhưng vẫn có lễ phép gõ cửa, hướng vào bên trong gọi: "Hứa đại nương có ở nhà không?"

Hứa đại nương đang cùng Phương Đàn trò chuyện, nghe tiếng gọi bà ngước mắt lên nhận ra người đến là Tống Ứng Diêu, bà quay đầu sang Phương Đàn cười cợt: "A Diêu đến rồi"

Phương Đàn nho nhã lễ độ mỉm cười, Hứa đại nương đứng dậy đi ra đón Tống Ứng Diêu, bà mở cửa nói: "A Diêu con đến rồi a"

"Đại nương" Tống Ứng Diêu hướng Hứa đại nương chào hỏi.

Hứa đại nương cao hứng dắt nàng vào nhà: "Nhanh, mau vào"

Tống Ứng Diêu từ ngoài sân đi vào, vừa đi vừa nói: "Đại nương ở nhà làm cái gì đấy?"

Hứa đại nương cười thân thiện: "Ta là cái lão thái bà có thể ở nhà làm cái gì, đơn giản chính lựa đậu nấu nướng"

"Vậy con đến giúp đại nương đi..." Tống Ứng Diêu xong liền đi vào nhà.

Hứa đại nương đóng kỹ cửa viện, xoay người lại vội vã khoát tay: "Không cần! Trong nhà còn có khách...". Lời còn chưa dứt, Tống Ứng Diêu

https://thuviensach.vn

đã nhìn thấy Phương Đàn ngồi ở trong sân dưới bóng cây nhàn nhã uống trà. Thân hình nàng hơi ngưng lại, khuôn mặt tươi cười cứng ngắc trên mặt, không khỏi thốt lên: “Ngài tại sao lại ở chỗ này”

Chưa chờ Phương Đàn trả lời, Hứa đại nương từ phía sau đi tới giải thích dùm Phương Đàn: “Phu quân của con cố ý đến thăm hỏi đại nương ta đây“. Phương Đàn gật đầu thừa nhận.

Tống Ứng Diêu bị Hứa đại nương biết Phương Đàn là chồng của mình, vẻ mặt có chút bối rối nhìn Hứa đại nương lấp loé hỏi: “Đại nương biết rồi sao?”

Hứa đại nương cười gật gật: “Phu quân của con đã nói cả rồi“. Bà chỉ tiếc mài sắt không nên kim: “Các con trẻ tuổi, tính khí có đôi khi nóng nảy, hòa thuận sống chung không tốt sao?...”

Tống Ứng Diêu nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, xem ra Phương Đàn vì nàng tìm cái cớ thật hay, nhìn qua Phương Đàn thấy nàng ấy đang cười trên sự đau khổ của người khác. Nàng thật giận, lợi dụng lúc Hứa đại nương đang mải mê lải nhải không chú ý trợn mắt trừng Phương Đàn một cái, đều là nàng ấy gây ra họa! Không thông báo nàng một tiếng đã mang bí mật nói ra ngoài.

Phương Đàn đem tất cả phản ứng của Tống Ứng Diêu từ lúc vào cửa đến nay thu vào trong mắt, đặc biệt là khi Tống Ứng Diêu nhìn thấy nàng trong nhà Hứa Đại nương, nàng vẫn bất động không gợn sóng, một đôi mắt dâm tà híp lại, khóe mắt hơi nhếch lên, khuôn mặt nhu hòa làm người khác không khỏi động lòng, làm gì có nửa điểm lạnh lùng. Đối với chuyện Tống Ứng Diêu căm giận nàng không để ý lắm, cứ để cho Hứa đại nương xử lý đi, sau đó cố ý giả vờ giả vịt bưng chén trà chậm rãi thổi một hơi, lại nhấp một miếng, trong quá trình này ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi Tống Ứng Diêu.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu bị Phương Đàn khiêu khích nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức qua đạp nàng ta một cước. Lại bị vướng phải đại nương ở đây, nàng không dám có thất thố cố nén tâm tình hòa hoãn vẻ mặt, gật đầu thành khẩn: “Đại nương, những việc này chúng ta đều biết, chỉ là tình cờ không nhịn được sẽ phát sinh cãi vã, sau đó chúng ta sẽ ở chung hòa thuận...”

Thấy Tống Ứng Diêu nghe lời của mình, Hứa đại nương thoả mãn gật gù khoát tay: “Ngồi xuống đi”

“Vâng” Tống Ứng Diêu đáp lời nói, nàng chú ý trong sân chỉ có một cái ghế nên cố ý đi chậm nửa nhịp để Hứa đại nương ngồi xuống trước.

Sau khi Hứa đại nương ngồi xuống mới phát hiện cái ghế đối diện duy nhất đã có Phương Đàn ngồi.

“Không có ghế a, con ngồi đi” Vừa nói bà vừa đứng dậy.

Tống Ứng Diêu đè lại bờ vai của bà không cho bà đứng dậy: “Đại nương cứ ngồi”

Phương Đàn thấy thế mới buông chén trà trong tay, đứng dậy nhường ghế của mình cho Tống Ứng Diêu: “A Diêu nàng ngồi đi, ta đi tới lui cũng được“. Tống Ứng Diêu chỉ nhìn nàng không nói lời nào.

“Làm sao có thể để khách đứng như vậy được“. Hứa đại nương ngượng ngùng nói.

Tống Ứng Diêu: “Không có chuyện gì, để ngài ấy đứng đi”

Phương Đàn ở góc tường tìm được một cái ghế con, Tống Ứng Diêu chờ nàng đi lại đây mới ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Hứa đại nương lợi dụng Phương Đàn đang đi tìm ghế, không nhịn được tán dương nói với Tống Ứng Diêu: “Phu quân của con nhân phẩm thật tốt”

“Đại nương quá khen.” Tống Ứng Diêu cười khiêm tốn.

Phương Đàn cầm ghế chuyển đến ngồi cạnh bên người Tống Ứng Diêu. Hứa đại nương ngồi ở đối diện nhìn các nàng như một đôi Kim đồng Ngọc nữ, thật là xứng. Trong lòng bà cảm thấy vui mừng, trong mắt bà A Diêu hẳn đã tìm được người chồng vừa ý, Đại Nguyên mặc dù tốt nhưng vẫn là kém một chút.

Bà hỏi: “Các con kết hôn bao lâu?”

Tống Ứng Diêu không chút nghĩ ngợi đáp: “Đã sắp một năm”

Hứa đại nương là người từng trải, tự nhiên có dự kiến trước: “Khi đó còn trẻ, rèn luyện còn chưa đủ, chờ khi sinh hài tử tình cảm sẽ vững chắc hơn“. Phương Đàn nghe được hai chữ hài tử nàng nhìn Hứa đại nương, ánh mắt trống rỗng, tâm tư không biết phiêu đi nơi nào.

Hứa đại nương lại quan tâm hỏi “Các con có hài tử hay chưa?”

Tống Ứng Diêu lắc lắc đầu, cười khổ nói: “Vẫn không có“. Hiện đang không có, sau đó khả năng cũng sẽ không có.

Hứa đại nương kinh ngạc: “Làm sao vẫn không có hài tử a? Ta cùng Hứa bá bá mới vừa kết hôn một năm thì có hài tử, hay là đang mang trong bụng?” Nói xong mắt của bà liền nhìn vào bụng Tống Ứng Diêu, nhưng có vẻ không giống có mang lắm.

Tống Ứng Diêu bị bà nhìn mặt đỏ tới mang tai, lại thật không tiện phản bác, chỉ có thể chờ đợi Phương Đàn thay nàng trả lời. Quay đầu phát hiện Phương Đàn đang thất thần, nàng đưa tay nắm ống tay áo của nàng ấy cho nàng ấy hoàn hồn trở về. Tuy rằng nàng rất cẩn thận nhưng động tác này

https://thuviensach.vn

vẫn bị Hứa đại nương nhìn thấy, bà cười cợt, coi bộ tiểu phu thê vẫn rất có cảm tình nha.

Phương Đàn cảm giác có người kéo nàng, nàng nhìn Tống Ứng Diêu hỏi: “Sao vậy?”

Tống Ứng Diêu quẫn bách: “Hứa đại nương hỏi ngài chuyện gì kìa?” Cái vấn đề này nàng thực sự không thể tự mình trả lời.

Phương Đàn bừng tỉnh tỉnh ngộ, hướng về Hứa đại nương: “Thưa Đại nương hỏi gì?”

Hứa đại nương thuật lại lần nữa: “Đại nương là hỏi các con tại sao vẫn không có hài tử?” Thấy Tống Ứng Diêu một mặt lúng túng nên bà hỏi thêm: “Lẽ nào các con có gì khó nói?”

Phương Đàn không nghĩ vấn đề thế này, cũng cảm thấy có chút lúng túng: “Vẫn chưa có... Khả năng là ta còn chưa đủ nỗ lực...” Tống Ứng Diêu nghe vậy mặt càng đỏ, đẩy nhẹ cánh tay Phương Đàn ra hiệu rằng đừng nên nói bậy bạ, nhưng Phương Đàn một điểm nhận biết cũng không có lại nói tiếp: “Sau này... Ta sẽ cố gắng...” Phương Đàn muốn tìm từ ngữ thích hợp, nàng vắt hết óc vẫn không tìm ra, chỉ như trước dùng từ nỗ lực để diễn tả: “Ta sẽ không ngừng nỗ lực...”

Tống Ứng Diêu xấu hổ cúi đầu, giờ khắc này hận không thể tìm kẽ nứt chui đầu vào đó, nàng cảm giác không còn cách nhìn thẳng Hứa đại nương.

“Như vậy cũng tốt, sớm có đứa bé mới tốt“. Hứa đại nương thấu hiểu gật gù, Hứa đại nương là người từng trải, có cái gì mà không hiểu đây. Bà cũng cảm thấy việc này nhân chi thường tình, lại hỏi: “Vậy hai đứa chuẩn bị khi nào sanh con?”

“Thuận theo tự nhiên đi” Phương Đàn giả bộ e lệ, sờ gáy nói.

https://thuviensach.vn

“Dự định mấy đứa?”

“Này tự nhiên càng nhiều càng tốt...” Phương Đàn không chút do dự, nghiêm trang nói.

Đề tài này làm sao càng ngày càng xấu hổ, Tống Ứng Diêu vội vã lên tiếng đánh gãy lời Phương Đàn: “Đại nương, sắc trời cũng không còn sớm, đã sắp trưa, đại nương cũng phải nấu cơm cho Hứa bá bá”

Hứa đại nương ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, vỗ cái trán: “Các con xem, ta già cả quá trồi, trò chuyện liền đã quên canh giờ”

Phương Đàn thấy Tống Ứng Diêu đánh gãy lời của nàng, nghiêng đầu bực bội nhìn thấy Tống Ứng Diêu bất mãn hừ một tiếng, quay đầu đi không muốn liếc nhìn mình một cái.

Phương Đàn bĩu môi, rõ ràng là nàng ấy muốn nàng giúp giải vây, giờ lại sinh khí với mình, đây là đạo lý gì?

Hứa đại nương nhiệt tình: “Buổi trưa chỉ có một mình ta ở nhà, hai con ở lại ăn cơm đi”

“Hứa bá bá hôm nay không trở về sao?” Tống Ứng Diêu không hiểu hỏi.

Hứa đại nương giải thích: “Lão ấy xuống chợ, không về nhanh thế đâu”

“Ngại phiền phức đại nương” Tống Ứng Diêu xua tay từ chối: “Chúng con vẫn là trở về nhà mình ăn” Nói xong liền kéo tay Phương Đàn đứng lên.

Hứa đại nương cũng đứng lên ngăn cản các nàng: “Đừng, cứ ở đây ăn với ta” Thấy Tống Ứng Diêu còn muốn chối từ, bà cố ý sừng sộ: “Lẽ nào chê đại nương ta làm cơm ăn không ngon sao?”

Tống Ứng Diêu vội vã phủ nhận: “Không phải như vậy.”

https://thuviensach.vn

Hứa đại nương tươi cười rạng rỡ nói “Vậy thì lưu lại, Đại nương nấu cơm cho các con ăn”

Thịnh tình khó từ chối, Tống Ứng Diêu cùng Phương Đàn nhìn nhau, gật gật đầu: “Vậy thì phiền Hứa đại nương”

“Không phiền, không phiền” Hứa đại nương vui mừng khôn nguôi: “Các con có thể lưu lại ăn cơm, đại nương ta cao hứng còn không kịp đây”

“Hai người các con tiếp tục trò chuyện đi, đại nương ta trước tiên đi làm cơm” Hứa đại nương thấy hai người lúc đầu vào đến giờ vẫn chưa nói với nhau câu nào, bà ra sức cầu hòa.

“Đại nương để con giúp đỡ“. Tống Ứng Diêu nào có lĩnh hội hảo ý của bà, tiến lên một bước nói rằng.

Hứa đại nương liếc nhìn Phương Đàn thấy nàng không có biểu thị gì nên gật đầu: “Vậy con đến giúp ta rửa rau đi”

“Được” Tống Ứng Diêu đáp.

Phương Đàn cũng mở lời hỏi nó:i “Đại nương vậy ta có thể giúp làm cái gì?”

Hứa đại nương vội vã khoát tay: “Con cũng đừng làm, nào có nam nhân nào xuống bếp, cứ ngồi ở đây, chúng ta làm một lát xong ngay”

Tống Ứng Diêu theo Hứa đại nương đi tới nhà bếp. Mà Phương Đàn lại tiếp tục ngồi ngay ngắn xuống uống trà.

Ở trong phòng bếp, Hứa đại nương thái thịt trên kệ bếp, Tống Ứng Diêu ở dưới hỗ trợ tẩy rửa thức ăn. Hứa đại nương thái thái đột nhiên dừng lại một chút, lên tiếng: “A Diêu, chuyện các con ta đều biết”

“A?” Tống Ứng Diêu bị bà nói như thế bất ngờ, đầu óc dại ra.

https://thuviensach.vn

“Phu thê đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, đều là người một nhà. Đừng có tính toán nhiều như vậy?” Hứa đại nương nói tiếp.

Tống Ứng Diêu rõ ràng muốn nói gì, nhưng lại mím môi không nói.

(Lời Editor: Nghe đâu chương 91,92 hai người ấy ấy...)

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 87

Hứa đại nương tận tình khuyên nhủ: “Đại nương ta là người từng trải, so với con tóc bạc nhiều hơn. Hắn nếu như nhận đã sai, xin lỗi con, con cũng nên bỏ qua, đừng để quan hệ hai người trở nên xa cách. Sau này còn phải cùng nhau mà sống”

“Vạn sự dĩ hòa vi quý, con nhường một bước, hắn nhường một bước, chuyện này không phải giải quyết rồi sao? Cần gì phải tranh thắng thua đây? Coi như con thắng, con có ích lợi gì?” Hứa đại nương ngoài miệng thì nói, tay thái thịt vẫn tốc độ không có chậm lại.

Tống Ứng Diêu thùy mi đáp: “Con biết rồi.” Cũng không biết Vương Gia cho Hứa đại nương ăn cái mê hồn dược gì để Hứa đại nương nói giúp cho nàng ấy. Nàng dừng lại một chút: “Chỉ tại ngài ấy thực sự là quá phận, con mới tức giận như vậy”

Hứa đại nương nghiêng đầu nhìn Tống Ứng Diêu tò mò hỏi: “Hắn làm sai chuyện gì sao?”

Tống Ứng Diêu căm giận bất bình: “Ngài ấy lừa dối con“. Còn lừa dối lâu như vậy! Nàng vừa nói tay vừa vặn vẹo thật mạnh làm nước trong chậu bắn tung tóe ra ngoài.

Hứa đại nương thử nói: “Hắn lừa con ra bên ngoài tìm nữ nhân?”

Tống Ứng Diêu tỉnh táo lắc đầu: “Này thật không có, ngài ấy không dám”

https://thuviensach.vn

“Không phải cái đó thì mấy cái khác đều có thể nhẫn“. Hứa đại nương đem thịt cắt gọn phóng tới trong bát.

“Đại nương, người không hiểu” Tống Ứng Diêu lắc đầu.

Hứa đại nương thở dài một hơi: “Được rồi, các con trẻ tuổi, tự mình giải quyết đi”

Bà suy tư: “A Diêu, con thật sự họ Phương sao?” Mặc kệ là ở kinh thành hay ngoài kinh thành, hai người cùng họ không thể thông hôn. Phu quân của Tống Ứng Diêu họ Phương, nếu như Phương Diêu cũng họ Phương, cha mẹ bọn họ làm sao có khả năng để bọn họ kết hôn.

Tống Ứng Diêu không giấu giếm nữa: “Con họ Tống, lập gia đình tự nhiên là theo gia tính bên chồng”

“Thì ra là như vậy“. Hứa đại nương cũng không hy vọng chuyện này, thầm mắng mình ngu dốt: “Đại nương không nghĩ con thật sự lập gia đình, còn muốn vì con và Đại Nguyên mà tác hợp, suýt chút nữa phá hỏng chuyện tốt thành chuyện xấu”

Tống Ứng Diêu cười: “Đại nương cũng là tốt bụng”

“Con cũng đừng nhắc với phu quân con chuyện này, nếu không mặt mũi đại nương còn biết để đâu“. Hứa đại nương thật cảm thấy xấu hổ.

Tống Ứng Diêu gật đầu đáp ứng bà.

“Con ở nhà gọi phu quân thân mật là gì...” Hứa đại nương tò mò hỏi

Tống Ứng Diêu xoắn xuýt: “Cái này...”

Hứa đại nương liền biết nàng không tiện nói “Cũng được, đại nương biết rồi”

https://thuviensach.vn

“Đại nương a... Chính là nghĩ...” Hứa đại nương do dự chuẩn bị lại bắt đầu lải nhải.

Tống Ứng Diêu đem món ăn rửa sạch, bưng lên đánh gãy lời của bà: “Đại nương thức ăn rửa sạch rồi phải làm sao?”

Hứa đại nương mới vừa cầm lấy đao định đập củ tỏi, thấy thế mới để đao xuống đỡ đĩa rau dưa từ tay Tống Ứng Diêu: “Con trước hết không vội, đi ra ngoài đi để đại nương một mình làm được rồi”

Tống Ứng Diêu lau tay khô ráo tay từ chối: “Đại nương một mình làm sao hết, con ở lại giúp đỡ đại nương“. Nhưng nàng cũng không biết phải làm những gì, lại không nghĩ sẽ ra ngoài kia ngồi đối mặt với Phương Đàn, lại không thể đứng mãi, nàng thấy Hứa đại nương một hồi muốn thái rau, một hồi lại đốt lò, liền đề nghị: “Không bằng con đến giúp đại nương nhóm lửa”

Hứa đại nương suy nghĩ một chút gật đầu: “Vậy con làm đi“. Tống Ứng Diêu được sự cho phép sau đó ngồi xuống cạnh bên bếp lò nhóm lửa. Hứa đại nương rãnh tay đẩy nhanh tốc độ nấu nướng, lời muốn nói quay đầu liền quên hết, hai người đều đâu vào đấy bắt đầu phối hợp làm cơm.

Sau khi làm xong tất cả, các nàng bưng mâm cơm đi ra.

Phương Đàn thấy các nàng đi ra, muốn bước đến hỗ trợ lại bị Tống Ứng Diêu đẩy ra, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đứng nhìn các nàng.

Hứa đại nương vừa đi vào hỏi Phương Đàn: “Con là quý nhân sống ở kinh thành, nhất định ăn không quen đồ ăn ở đây phải không?”

Phương Đàn suy nghĩ một chút: “Có chút ăn không quen” Trong vương phủ món ăn đều nấu thật tinh tế, nguyên liệu nấu ăn cũng được tuyển chọn tỉ mỉ. Còn ở đây tùy tiện xào xào một cái là có thể ăn.

https://thuviensach.vn

Hứa đại nương cùng Tống Ứng Diêu dọn xong bát đũa, sau đó ngồi vào chỗ của mình: “Con hiện ở trong thôn ày luôn phải không?”

“Vâng, đúng vậy” Phương Đàn tiếp nhận chém cơm trong tay Hứa đại nương đưa cho nàng.

“Làm sao bên người không mang theo hạ nhân“. Hứa đại nương mặc dù là phụ nhân nông thôn, nhưng ánh mắt vẫn tinh ranh đã sớm nhìn ra Phương Đàn không phải người bình thường, nhất định là quý nhân trong kinh thành hoặc là quan to, mà quan to hay quý nhân bên mình sẽ có hạ nhân theo cùng, nhưng bà không nhìn thấy ai lạ khác trong thôn ngoại trừ Phương Đàn.

Vấn đề này Tống Ứng Diêu cũng đang muốn biết, nơi này dù sao không phải vương phủ, không có nhiều hạ nhân hầu hạ, Vương Gia ở trong vương phủ mỗi ngày đều người hầu hạ, ở đây nhiều ngày như vậy có thể nào quen thuộc sao?

“Ra ngoài ở bên ngoài, không cần như vậy chú ý”

“Vậy mấy ngày nay ở đây con ăn cái gì đây?” Hứa đại nương hỏi tiếp.

Phương Đàn khẽ mỉm cười: “Tại hạ nấu ăn thấp kém cho nên mỗi ngày ứng phó ăn qua loa cho xong”

“Này tại sao có thể” Hứa đại nương nhìn lướt qua Tống Ứng Diêu, nàng đã bưng chén cơm lên từng miếng từng miếng nhã nhặn ngồi ăn, nét mặt mặc dù đối với câu chuyện của hai người giả vờ như mắt điếc tai ngơ, nhưng lỗ tai của tai đã sớm dựng đứng lén lút lắng nghe, không bỏ sót một chử trong lời nói của Phương Đàn.

Hứa đại nương cười nhìn Tống Ứng Diêu, đây chính là con vịt chết còn mạnh miệng, rõ ràng trong lòng đã tha thứ cho phu quân, vậy mà thái độ vẫn như cũ không chịu thừa nhận.

https://thuviensach.vn

“Hôm nay ở ăn bữa cơm này của đại nương là bữa ăn con được ăn ngon nhất mấy bữa nay“. Phương Đàn nhìn chén cơm tẻ tự than thở.

Tống Ứng Diêu nghe Phương Đàn nói xong trong lòng nổi sóng chập trùng nhưng không dễ dàng biểu hiện ra, nàng vẫn ngoảnh mặt làm ngơ. Mãi đến tận khi Hứa đại nương hỏi: “A Diêu, con không nói gì sao”

“Đáng đời” Tống Ứng Diêu dừng lại động tác ăn cơm, nhíu mày giận hờn nói. Xem ra Hứa đại nương định đứng ra hòa giải đây mà.

Hứa đại nương sững sờ, bất đắc dĩ cười nói: “Đứa nhỏ này... Này dù sao cũng là phu quân của con a.”

Phương Đàn lên tiếng khuyên nhủ: “Đại nương không có chuyện gì, A Diêu còn giận hờn, là con không nên...” Lời kế tiếp nàng không có nói ra, thế nhưng Hứa đại nương cũng đủ hiểu.

“Khổ cho con, A Diêu nếu như không chứa chấp con, con mỗi ngày ăn cơm liền đến nhà đại nương ăn đi” Hứa đại nương thương tiếc.

Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu đồng thời lên tiếng: “Này quá phiền phức cho đại nương“. Cả hai phát hiện hai người cùng nói chuyện, liếc nhìn nhau xong lại trầm mặc xuống.

Hứa đại nương chỉ chỉ Tống Ứng Diêu: “Con không cho phu quân con đến nhà ta ăn, vậy cũng không thể để chồng của con mỗi ngày đều ăn những thứ dở tệ“. Hứa đại nương không cần nghĩ cũng biết một đại nam nhân không có nữ nhân ở nhà làm sao mà sống.

Tống Ứng Diêu không có gì để nói. Hứa đại nương thừa dịp truy kích: “Không bằng con cho phu quân vào nhà con ăn cơm đi”

Phương Đàn ở một bên liên tục phụ họa: “Hứa đại nương nói rất đúng”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu trừng mắt với Phương Đàn, thề thốt phủ quyết:“Không được“. Nàng còn chưa tha thứ cho nàng ta, tại sao có thể dễ dàng để nàng ấy vào nhà của mình được.

“A Diêu, này thì con sai rồi. Con vừa sợ phiền phức đại nương, lại không cho phu quân vào nhà, chẳng lẽ con muốn chồng mình chết đói?” Hứa đại nương cố ý đem sự tình hướng khuếch đại lên, vô cùng dẻo miệng: “A Diêu con thật có thể độc ác như vậy?”

Tống Ứng Diêu bị bà nói á khẩu không trả lời được, được rồi, vì cái gì mà nàng trở thành người sai chứ. Nàng nhìn Phương Đàn bên kia, Phương Đàn chính là vô cùng đáng thương nhìn lại nàng, cảm giác nếu như mình không nhường một bước, ngài ấy lập tức liền có thể tiêu hồn mất xác, tâm nhất thời mềm nhũn ra.

Phương Đàn đa mưu túc trí liên thủ cùng Hứa đại nương gừng càng già càng cay, há chỉ có một Tống Ứng Diêu làm sao địch lại. Hai người một xướng một họa, phối hợp mười phân vẹn mười, Tống Ứng Diêu rất nhanh thua trận nhượng bộ nói: “Con có thể mỗi ngày nấu cơm, ngài ấy phải tự đến mà ăn“. Muốn vào nhà nàng sao, tuyệt đối không thể nha.

Phương Đàn chỉ cần có tiến triển một bước liền thỏa mãn, gật đầu liên tục: “Được, được”

Hứa đại nương tuy rằng cảm thấy còn có thể tiến thêm một bước nữa, nhưng gấp gáp sẽ ăn không được đậu hũ nóng nên cứ từ từ: “Vậy là tốt rồi“. Này dù sao cũng là chuyện hai đứa nhỏ, bà cũng can thiệp không được bao nhiêu, chuyện tiếp theo vẫn là để A Diêu dạy dỗ phu quân của nàng đi.

“Đại nương ăn cơm đi, không ăn sẽ nguội” Tống Ứng Diêu không muốn đàm luận chuyện này nữa nên nói sang chuyện khác.

“Được được được” Hứa đại nương gật đầu cầm lấy bát đũa bắt đầu ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Thừa dịp Tống Ứng Diêu cúi đầu ăn cơm không chú ý, Phương Đàn tặng cho Hứa đại nương ánh mắt cảm kích, Hứa đại nương nét mặt hiểu rõ gật gù.

Ba người ăn cơm xong, sau khi Tống Ứng Diêu giúp Hứa đại nương thu dọn xong bát đũa nàng nói với Hứa đại nương: “Trời không còn sớm, chúng con xin cáo từ”

Hứa đại nương giữ lại: “Như thế nào phải đi? Có muốn hay không lưu lại một hồi?”

Tống Ứng Diêu lắc đầu từ chối: “Ở nhà còn có chuyện chưa làm xong, con cũng không tiện ở lâu”

Hứa đại nương thở dài: “Vậy cũng tốt” Ngược lại bà hỏi Phương Đàn: “Con khi nào thì đưa A Diêu về? Đại nương sẽ đưa tiễn các con”

“Thời gian vẫn chưa định, khi nào đi chắc chắn sớm sẽ nói cho đại nương biết“. Phương Đàn liếc mắt nhìn Tống Ứng Diêu trả lời.

“Được được được” Hứa đại nương hài lòng gật đầu. Bà bỗng nhiên nghĩ đến lễ vật khi Phương Đàn mang đến đây thăm viếng mới nói: “Hai đứa chờ một chút”

Tống Ứng Diêu: “Hứa đại nương có việc gì?”

Hứa đại nương đưa ra lễ vật mà Phương Đàn mang đến: “A Diêu, con đem những thứ đồ này mang về đi”

“Món đồ gì?” Tống Ứng Diêu không biết ất giáp gì cả.

Phương Đàn đứng ở bên cạnh nàng nhìn thấy lễ vật trong tay Hứa đại nương nên mới giải thích: “Là lễ vật ta mang đến”

https://thuviensach.vn

Không chờ Tống Ứng Diêu phản ứng, lại nói với Hứa đại nương: “Đại nương, đây là tâm ý, xin đại nương liền nhận lấy đi”

“Không thể nhận, tuyệt đối không thể nhận, con lấy về đi” Hứa đại nương cự tuyệt nói, vừa nói vừa muốn đem lễ vật nhét vào tay Phương Đàn.

Phương Đàn đẩy trở lại: “Coi như cảm tạ đại nương khoảng thời gian này chăm sóc A Diêu”

“Việc này là phải làm, có gì đâu mà cảm tạ” Hứa đại nương lần thứ hai cự tuyệt.

Lúc này Tống Ứng Diêu cũng khuyên hứa đại nương: “Đại nương, lễ vật này người nhận lấy đi”

Hứa đại nương lắc đầu: “Này sao được, những lễ vật này nhất định phải tốn không ít bạc đi”

“Không có bao nhiêu.” Phương Đàn phủ nhận nói.

Hứa đại nương từ chối không được đành nhận lấy, sau khi đưa hai người ra cửa mới nói: “Có cơ hội hai đứa đến thăm ta đó”

Tống Ứng Diêu: “Nhất định sẽ“. Hai người sau đó liền rời khỏi.

Hai người đi khỏi nhà Hứa đại nương một lát Tống Ứng Diêu đột ngột nói với Phương Đàn: “Mang ta đến chổ Vương gia ở xem một chút đi“. Nàng đúng là muốn nhìn xem Vương Gia thật sự có thảm như lời ngài ấy nói không?

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 88

Trầm Sơ Tình sắp xếp cho Phương Đàn một căn nhà cách đó không xa, từ cửa thôn đến nhà nàng khoảng một nén hương. Tống Ứng Diêu và Phương Đàn cùng nhau đến nơi này.

Tống Ứng Diêu đứng ở ngoài sân có chút khó tin Vương Gia sẽ ở nơi như thế này.

Bởi vì chuyện xảy ra bất ngờ, Trầm Sơ Tình không kịp chuẩn bị chỗ đàng hoàng cho Phương Đàn, hơn nữa Phương Đàn cũng không nghĩ sẽ trụ ở đây lâu, vì thế ngôi nhà này có phần tơi tả, nguyên lai chủ nhân của nó dời vào trong kinh thành giao ngôi nhà lại cho trưởng thôn, mà Trầm Sơ Tình chính là tìm đến trưởng thôn rồi mua lại ngôi nhà này.

Mặt trời và gió thiêu đốt ván cửa đen ngời, do không chịu nổi thời gian tàn phá cứng ngắc nứt toác ra, chỉ cần dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào có lẽ ván cửa sẽ rơi xuống lộ ra những thanh gỗ ghép bên trong.

Những tấm ván gỗ củ lỹ chen chúc nhau giữa khe hở chật hẹp cũng không che được hết khung cảnh ngôi nhà, liếc mắt một cái là có thể nhìn rõ mồn một cảnh tượng bên trong. Hai bên cửa viện dán đôi câu đối không biết đã từ năm nào, góc viền trường liên tróc ra, mặt trên tranh chữ vẫn còn, mà màu giấy đỏ từ lâu đã phai tàn trắng bệch. Nguyên bản kẻ đập cửa phải là màu vàng óng ánh nay mặt trên mọc đầy gỉ sắc làm cho nó mất đi vẻ uy nghiêm.

Không chỉ những thứ này, còn có tường ngói mọc đầy rêu xanh, ngoài sân mỗi một nơi không chổ nào không hiện sự cũ nát, khỏi cần nói cảnh

https://thuviensach.vn

tượng khi vào nhà.

Tống Ứng Diêu không thể tưởng tượng nổi đưa tay chỉ cửa viện: “Vương Gia ở nơi này?”

Phương Đàn gật đầu. Sau khi Trầm Sơ Tình mua lại cái nhà này, vốn định cho Hoán Sơn phái người lại đây dọn dẹp một phen và cũng phái mấy cái hạ nhân đến hầu hạ Phương Đàn, tuyệt không thể để cho Phương Đàn ở trong ngôi nhà cũ rách thế này được. Thế nhưng Phương Đàn từ chối thỉnh cầu của Trầm Sơ Tình, nàng đâu có yếu ớt như vậy, có chỗ nào mà không thể ở, đừng vì ở có mấy ngày mà hao tốn tiền bạc.

“Vào xem một chút đi“. Phương Đàn đi phía trước đẩy cửa ra. Trục cửa lâu ngày thiếu tu sửa, bị ngoại lực đưa đẩy chuyển động phát sinh âm thanh nặng nề.

Trong sân cũng không có rách nát như Tống Ứng Diêu tưởng tượng, bên trong phòng ốc tuy rằng cổ xưa nhưng mỗi một góc đều được người quét tước sạch sẽ, trên đất một mảnh lá rụng cũng không có.

Tống Ứng Diêu đi vào trong sân, đưa tay chạm cây cột chống đỡ mái hiên, mặt trên không hề có một chút tro bụi. Ánh mắt đảo qua tường cửa sổ, nhìn thấy trong nhà một bàn đầy tấu chương, có cái còn đang mở ra để trên bàn. Tới gần thấy cạnh chiếc bàn là một cái ghế cũng đầy ấp tấu chương, bên cạnh bày ra xa một chồng tấu chương chỉnh tề, đại thể hẳn là đã thẩm duyệt qua. Trong nghiên mực hồng vẫn còn chưa khô cạn, bên cạnh bàn ngọn nến đã cháy chỉ còn một đoạn.

Tâm Vương Gia mặc dù thuộc về nàng nhưng con người nàng ấy là vì thiên hạ.

Tống Ứng Diêu trên mặt bất mãn chớp mắt, nàng chỉ vào khoảng sân sạch sẽ hỏi: “Vương Gia chính mình quét dọn sao?”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn đi theo phía sau nàng, gật gật đầu: “Đúng thế”

Tống Ứng Diêu buông xuống lo lắng, xem ra nàng coi thường Vương Gia rồi, Vương Gia cho dù không có hạ nhân cũng có thể làm rất tốt, làm hại nàng lo nghĩ một hồi. Nàng không nói một lời, chuyển hướng nhà bếp muốn đi vào xem sao.

Phương Đàn hốt hoảng chặn trước mặt nàng: “Nàng muốn đi đâu?”

Tống Ứng Diêu thâm tường đáp: “Nhà bếp“. Nếu như nàng đi vào phát hiện Vương Gia ăn sung ăn sướng, vậy thì nàng ấy lại lừa nàng nữa rồi.

Phương Đàn nghe thấy nàng nói muốn ra nhà bếp, vội vã đem nàng kéo trở lại: “Nhà bếp đừng đến xem, bên trong lung ta lung tung, không có gì đẹp đẽ”

“Thiếp không tin“. Tống Ứng Diêu cho rằng Vương Gia nhất định ở trong phòng bếp giấu diếm nàng cái gì, không để ý Phương Đàn khuyên can nàng đẩy Phương Đàn ra đi thẳng vào. Bởi vì Phương Đàn chưa có viết hưu thư, nên khi không có người nàng tự xưng là thần thiếp.

Đẩy cửa phòng bếp Tống Ứng Diêu đi vào, vừa đi vào một bước mũi liền ngửi được mùi cháy khét dày đặc, nàng không nhịn được ho khan mấy lần.

Phương Đàn không đành lòng thấy nàng như vậy mới khuyên nhủ: “Không có gì đẹp đẽ, chúng ta vẫn là đi ra ngoài đi” Nói xong muốn lôi Tống Ứng Diêu ra ngoài.

Tống Ứng Diêu lắc đầu không chịu. Nàng vừa ho khan vừa dùng tay bưng miệng mũi, mở to hai mắt thấy rõ cảnh tượng trong nhà bếp.

Vách tường cạnh kệ bếp đen thùi giống bị hỏa thiêu, khói đen lan tràn hướng ám lên trên, thiếu một chút nữa đã đến nóc nhà. Nguyên bản chổ đặt

https://thuviensach.vn

củi lữa cũng là hỏng bét, củi lửa đã bị đốt thành than cũng không nhìn ra được cái gì, còn có một nửa đã thành than một nửa còn nguyên xi nhưng cái lò thì ướt nhẹp.

“Chuyện gì thế này?” Tống Ứng Diêu sắc mặt nghiêm nghị hỏi.

Phương Đàn quẫn bách: “Bản vương thật sự không nấu cơm được, như nàng thấy...” Giải thích như vậy cũng coi như là trả lời cái vấn đề của Tống Ứng Diêu.

Mấy ngày trước đây nàng muốn thử nhóm lửa nấu cơm, sau khi châm lửa kết quả không khống chế được hỏa suýt chút nữa đem nhà bếp đốt thành tro. May là nàng mang nước giếng từ bên ngoài vào kịp, không phải vậy toàn bộ nhà này không chừng đã bị thiêu đốt. Kết quả là Tống Ứng Diêu nhìn thấy như hôm nay.

Tống Ứng Diêu buông tay bịt miệng ra nhìn Phương Đàn: “Vậy ngươi mấy ngày nay ăn cái gì?”

“Không phải đã nói rồi sao? có gì ăn nấy...” Phương Đàn do dự trả lời.

Tống Ứng Diêu cau mày đánh gãy lời của nàng: “Làm mà có gì ăn nấy?”

Phương Đàn suy nghĩ mấy ngày qua nàng cũng chỉ ăn đại vài thứ vào bụng, đơn giản nói rằng: “Cơm chưa chín hết, đậu hũ nữa sống nửa chín, nước muối cải thìa... Nhà bếp bị cháy, bản vương ở bên ngoài làm bếp nấu cơm...” Làm bếp nấu cơm, nói thật dễ nghe, kỳ thực chính là dùng mấy tảng đá tạo thành có thể đặt một cái nồi. Mỗi lần nấu cơm mặt mày Phương Đàn xám xịt, nàng không cho ám vệ của Trầm Sơn Tình đến giúp đỡ, cũng không cho bọn họ đi nói cho Tống Ứng Diêu.

Khởi đầu còn cảm thấy hứng thú nấy mấy bữa, sau đó hứng thú biến mất, nàng tình nguyện một ngày chỉ ăn một bữa, cũng không muốn ra tay nấu

https://thuviensach.vn

nướng. Nàng trước mặt Hứa đại nương nói những lời kia quả thật không ngoa.

Phương Đàn bây giờ nghĩ lại thấy may mắn, ăn những thức ăn như thế mà cái bụng của nàng vẫn chưa có hư.

Lòng Tống Ứng Diêu từ khi nhìn thấy nhà bếp vẫn căng thẳng, nghe Phương Đàn nói thế nào càng cảm thấy trong lòng không rõ tư vị gì.

“Sau này Vương Gia đến nhà thiếp ăn cơm đi, đừng làm hỏng thân thể, không đáng” Tống Ứng Diêu xem Phương Đàn nhà bếp thì nói một câu như thế.

Kinh hỉ đến bất ngờ, Phương Đàn không hề có chút choáng váng, vội vã gật đầu. Đây chính là Vương phi cam tâm tình nguyện nấu cơm cho nàng ăn đó nha, mà không phải vì nàng cùng Hứa đại nương liên thủ tạo áp lực hay tỏ vẻ đáng thương, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

“Thế nhưng... ta có một điều kiện, không biết Vương Gia có đáp ứng hay không?”

“Điều kiện gì?” Phương Đàn mừng rỡ như điên hỏi. Lúc này Tống Ứng Diêu bất luận đưa ra điều kiện gì nàng đều sẽ đáp ứng.

“Ngoài ra, Vương Gia không được bước vào phòng ta, ta cũng sẽ không cho Vương Gia lưu lại” Tống Ứng Diêu cùng nàng ước pháp tam chương.

“Được” Phương Đàn không chút do dự đồng ý, giơ bàn tay lên cùng Tống Ứng Diêu chưởng ba cái, cứ như vậy đi.

Nhưng Tống Ứng Diêu không nghĩ ngày đó không còn xa, bản thân nàng tự mình nuốt lời.

Sau khi đàm luận, Tống Ứng Diêu liền muốn rời khỏi nhà Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn: “Ta đưa nàng về nhà”

“Không cần”.Tống Ứng Diêu từ chối Phương Đàn quay đầu đi cũng không ngoáy lại.

Tuy rằng Tống Ứng Diêu không cho Phương Đàn đưa nhưng Phương Đàn vẫn âm thầm đi theo phía sau nàng, đưa nàng trở lại nhà, sau đó chính mình một người trở về.

Tống Ứng Diêu trở về thì bắt đầu chuẩn bị cơm tối. Buổi chiều thăm qua nơi ở của Phương Đàn, những cảnh nhìn thấy khiến trong lòng Tống Ứng Diêu phát sinh biến đổi lớn. Nguyên lai nàng cố chấp không muốn cho Phương Đàn bước vào nhà nay cũng đã buông lỏng. Tuy rằng nàng trước sau không chịu thừa nhận mình đã tha thứ Vương Gia, nhưng nàng đau lòng Vương Gia, đây là ý nghĩ chân thực.

Nàng chuẩn bị cơm tối sớm chính là muốn làm cho Phương Đàn một niềm vui bất ngờ. Lúc ở nhà Hứa đại nương nàng chú ý thấy Vương Gia khoảng thời gian này gầy gò rất nhiều, nguyên nhân có thể làm cho Vương Gia gầy guộc cũng có nhiều nguyên nhân, mà có lẽ một trong những nguyên nhân lớn chính là mình. Nàng muốn bồi thường cho Vương Gia, nhưng vì không bỏ xuống được mặt mũi nên thật không tiện mở miệng. Trước mắt có cơ hội tốt như vậy tại sao không cố gắng lợi dụng cơ hội này kia chứ?

Khi nàng làm xong một bàn cơm lớn, ra khỏi nhà bếp vừa nhìn mới phát hiện đã đến hoàng hôn, Vương Gia một hồi sẽ qua sang ăn cơm. Nàng đem thức ăn bưng ra, lại dọn xong bát đũa, sau đó ngay ngắn ngồi giữa sân nhà chờ Vương gia.

Mãi đến tận khi mặt trời khuất dạng sau ngọn núi Tống Ứng Diêu còn chưa thấy Phương Đàn sang, nàng đậy mâm cơm lại bước ra ngoài nhìn.

https://thuviensach.vn

Bỗng nghe thấy cửa lớn có người gõ, vang vọng âm thanh có thể nghe được người nọ cấp thiết muốn vào nhà.

Tống Ứng Diêu cẩn thận cao giọng hỏi: “Là ai vậy?”

Ngoài sân truyền đến giọng nói Tống Ứng Diêu quen thuộc: “Ứng Diêu, là ta, mở cửa nhanh“. Sau đó lại liên tiếp vài tiếng gõ cửa như bên ngoài có dã thú đang truy đuổi nàng.

Tiếng nói của Vương Gia đối với Tống Ứng Diêu là độc nhất vô nhị, nàng vội vàng mở cửa: “Làm sao vậy?”

Phương Đàn thấy cửa mở, vội vàng vọt vào: “Chờ một chút hãy nói.” Không chờ Tống Ứng Diêu hỏi lại, nàng kéo Tống Ứng Diêu vào trong, xoay người liền đóng cửa lại thả chốt xuống. Sau đó mới thả lỏng ra dựa lưng vào cửa lớn thở hổn hển, đầu đầy mồ hôi.

“Vương Gia làm sao vậy? Có chuyện gì gấp?” Tống Ứng Diêu từ trong tay áo lấy khăn ra đưa tay lau mồ hôi trên trán Phương Đàn.

Phương Đàn còn chưa kịp trả lời, khăn trên tay Ứng Diêu lau sát đến miệng, nàng lúc này mới phát hiện khóe miệng Vương Gia ứ đọng một khối máu. Nàng dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, Phương Đàn đau đến nín thở.

Phương Đàn bị đau kéo tay Tống Ứng Diêu ra: “Đừng chạm vào, đau.”

“Chuyện gì thế này?” Tống Ứng Diêu nhìn vào mắt Phương Đàn, nhíu mày hỏi.

Phương Đàn khổ sở: “Bản vương bị người ta đánh, Vương phi có muốn thay bản vương báo thù không?”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 89

“Ai dám đánh Vương Gia” Tống Ứng Diêu vừa nghe liền nổi giận, có người lại dám đánh Vương Gia, không phải là không muốn sống nữa sao.

“Là Đại Nguyên“. Phương Đàn nắm chặt nắm tay, căm giận bất bình.

“Cái gì” Tống Ứng Diêu giật mình.

“Chính là Đại Nguyên đánh ta“. Phương Đàn thả xuống nắm đấm, cắn răng nói.

“Thật sao?” Tống Ứng Diêu hoài nghi nhìn nàng, Đại Nguyên ở trước mặt nàng vẫn biểu hiện đàng hoàng, không giống như người khác tùy tiện động thủ, hơn nữa Vương Gia và Đại Nguyên lại là người xa lạ, hắn làm sao đánh Vương Gia.

Phương Đàn bị nàng nhìn chột dạ, nhưng vẫn như cũ khí tráng gật gù: “Thật” Nàng chỉ vào máu ứ nơi khóe miệng nói rằng: “Nàng nhìn đi, đây là chứng cứ, ta là bị hắn đánh đổ máu”

“Hắn tại sao đánh ngài?” Tống Ứng Diêu hỏi.

Phương Đàn mím môi cân nhắc một hồi, nghiêm trang nói: “Có lẽ là vì bản vương cưới ý trung nhân của hắn“. Lời này vừa nói ra náo loạn cái mặt đỏ của Tống Ứng Diêu, nàng trách mắng: “Ngài nói gì không đâu”

Phương Đàn còn chưa kịp nói thêm, ngoài sân đã truyền tiếng người chạy xồng xộc, người đó đến cửa thì ngừng lại bước chân. Phương Đàn vội

https://thuviensach.vn

vã che miệng Tống Ứng Diêu xoay người đem nàng ấn lên ván cửa, ra hiệu nàng đừng nói chuyện, mà chính mình thì nín thở tĩnh tức khẩn trương nhìn chằm chằm cửa như có thể nhìn xuyên qua đó biết ai ở bên ngoài.

Ngay trong nháy mắt này Phương Đàn ép đụng cái "chổ" mà không nên ép, Tống Ứng Diêu nhất thời mặt đỏ tới mang tai. Tuy rằng Phương Đàn ép không nhẹ cũng không nặng, nhưng nàng vẫn có chút không thở nổi.

Người nọ đứng ở cửa thở như trâu, hắn nghỉ ngơi một hồi sau đó liền hướng về phía bên trong hô lớn: "Cái thằng ở kinh thành kia, ngươi đi ra đây cho ta"

"Chớ trốn ở bên trong không lên tiếng! Ta biết ngươi ở bên trong! Trốn sau lưng nữ nhân có gì thú vị".

Tống Ứng Diêu vừa nghe liền biết đó là tiếng của Đại Nguyên.

Từ khi Tống Ứng Diêu chuyển tới thôn trang này đến nay, trong thôn truyền tai nhau nói Tống Ứng Diêu tiểu thiếp của quý nhân nào đó trong kinh thành được bao dưỡng bên ngoài, quý nhân đó đã có vợ, Tống Ứng Diêu bị chính thê phát hiện bức bách phải rời khỏi kinh thành đến nơi này. Câu nói đầu tiên là Tống Ứng Diêu không phải nữ nhân tốt, suốt ngày đi quyến rũ nam nhân.

Tống Ứng Diêu cũng không thèm để ý người khác huyên thuyên, mà Hứa đại nương cũng không kể cho nàng nghe mấy chuyện này nên nàng không hề biết mình bị người ta nói ra nói vào.

Người trong thôn đối tin đồn này cũng là nửa tin nửa ngờ, tuy rằng thấy Tống Ứng Diêu cùng bọn họ khác nhau nhưng vẫn không có nghĩ rằng nàng xấu như vậy. Mà Phương Đàn vừa xuất hiện lại phù hợp với lời đồn rằng có quý nhân kinh thành, vì thế mấy ngày nay lời đồn càng lan truyền lợi hại hơn, nói quý nhân không nỡ xa tiểu thiếp, hắn lại tìm đến nàng. Thôn dân không tin bây giờ cũng bắt đầu hoài nghi.

https://thuviensach.vn

Mẫu thân của Đại Nguyên cùng thôn phụ trong thôn tình cờ thảo luận chuyện Tống Ứng Diêu, vừa lúc bị Đại Nguyên nghe được, hắn tin là thật, xông ra khỏi nhà nghĩ muốn tìm Tống Ứng Diêu nghe giải thích, không nghĩ đến trên đường gặp phải Phương Đàn. Trang phục của Phương Đàn khác hắn người trong thôn, lại cùng Phương Diêu có chút tương tự, hắn lập tức nhận định người này chính là thằng chồng bắt nạt A Diêu.

Phương Đàn tuy rằng không quen biết hắn, nhưng thấy dáng vẻ của hắn hung hăng tự nhiên vẫn nên đề phòng. Hai người một lời không hợp, hắn liền hướng về Phương Đàn vung tới nắm đấm...

“A Diêu, cô để hắn đi ra cho ta, ta muốn cùng hắn quyết đấu. Nam nhân cùng nam nhân giải quyết, nhất định phải dùng nắm đấm mới có thể giải quyết“. Đại nguyên ở bên ngoài giơ cao nắm đấm tiếp tục kêu.

Trong sân Phương Đàn phục hồi tinh thần lại mới phát giác được bầu không khí có chút không đúng, rõ ràng nàng cùng Tống Ứng Diêu mới là phu thê danh chính ngôn thuận, vậy tại sao nàng phải trốn như kẻ thứ ba, mà hắn chỉ là một người theo đuổi Vương phi. Hắn còn làm như các nàng là kẻ gây rối. Nàng bỗng nhiên cảm giác được trước ngực áp phải cái gì mà mềm mại, không tự chủ cọ cọ, còn cảm thấy rất thoải mái, mà Tống Ứng Diêu vì sao mặt càng thêm ửng đỏ....

Cọ cho đã xong rồi Phương Đàn cúi đầu nhìn cái nơi nàng vừa cọ, bất ngờ chạm phải ánh mắt của Tống Ứng Diêu, bốn mắt nhìn nhau, Phương Đàn chớp mắt một cái chăm chăm nhìn vào đôi môi đỏ hồng của Tống Ứng Diêu, trong đầu đột nhiên có suy nghĩ muốn ngậm lấy nó, dường như các nàng đã lâu không có thân thiết. Nàng chậm rãi cúi đầu muốn hôn lên môi Tống Ứng Diêu.

Nàng và Tống Ứng Diêu hoàn toàn không đếm xỉa đến động tĩnh bên ngoài. Mà Tống Ứng Diêu vẫn đang tập trung đề phòng ngực của mình

https://thuviensach.vn

không có nhận ý đồ của nàng, cũng không tránh né tùy ý Phương Đàn đến gần.

Ngay khi hai người sắp chạm vào nhau, cửa bên ngoài lại tiếp tục vang lên. Phương Đàn bị người ta phá hoại chuyện tốt, không thích chút nào, nàng buông Tống Ứng Diêu ra, trên mặt mang theo vẻ tức giận: “Bản vương đi giải quyết hắn“. Sớm biết vậy khi nãy đã ra tay mạnh một chút với hắn, lần này nhất định phải đem hắn đánh ngã xuống đất bò cũng không bò dậy nổi.

Một Đại Nguyên thì tính là gì, coi như mười cái Đại Nguyên nàng cũng xem thường. Chỉ là hắn quá mức khó chơi, truy đuổi không buông, nàng mới phải chạy nhanh như vậy.

Tống Ứng Diêu cúi đầu từ trong lòng Phương Đàn thoát ra, mặt hồng hồng sửa lại tóc tai và vạt áo. Nghe Phương Đàn nói, sợ hai người bọn họ lại đánh nhau, nàng kéo tay Phương Đàn: “Để ta đi ra”

Phương Đàn quay đầu lại hỏi: “Nàng có thể?”

Tống Ứng Diêu mím môi gật đầu.

“A Diêu, nàng đừng tiếp tục che giấu hắn ta nữa, nhanh để hắn đi ra đây cho ta“. Đại Nguyên lửa giận ngút trời gõ cửa, tay đập càng ngày càng mạnh, mỗi một cú vỗ vào cửa như muốn đem cánh cửa đập tan thành ngàn mảnh. Hắn không cẩn thận đập đến bị thương ở tay, không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Chờ hoãn lại vài phút, hắn lại tiếp tục gõ cửa. Bên trong cửa vang ra tiếng động, hắn lập tức ngừng tay. Chỉ thấy Tống Ứng Diêu mở cửa từ bên trong đi ra, hắn thấp giọng gọi: “A Diêu...”

Tống Ứng Diêu ngẩng đầu lên thấy dáng vẻ người trước mặt, trong lòng sợ hãi thật sự. Người trước mặt đúng là Đại Nguyên sao? Thương tích khắp

https://thuviensach.vn

người, sưng mặt sưng mũi, khóe miệng đang chảy máu cũng không có lau sạch. Tóc tai lung tung, trên y phục bám đầy bụi bặm còn rách mấy lổ, hoàn toàn không giống dáng vẻ thường ngày. So với thương tích của Phương Đàn, thương tích của hắn nhận được vô cùng thê thảm.

Nếu nói là Vương Gia bị hắn đánh, nhìn thấy Đại Nguyên bộ dạng này, Tống Ứng Diêu tuyệt đối không tin, này rõ ràng là Vương Gia đánh Đại Nguyên thì có.

Nàng thăm dò hỏi: “Đại Nguyên?”

Đại Nguyên nghe được nàng gọi hắn, mặt mày hớn hở: “Là ta”

Tống Ứng Diêu không tin hỏi: “Ngươi làm sao bị đánh thành như vậy?”

Đại Nguyên sờ soạng mặt, dùng tay áo lau đi vết máu nơi khóe miệng đáp: “Trước tiên không nói chuyện này, A Diêu cái gã kinh thành có phải đang trốn trong sân hay không?”

Tống Ứng Diêu hờ hững gật gù.

Đại Nguyên vừa nghe liền kích động, nguyên lai hắn ban đầu chỉ hoài nghi, nhưng khi hắn truy đến đây thì người kia biến mất, hắn mới không thể không hoài nghi người kia trốn vào nhà A Diêu. Đại Nguyên vung vẩy nắm đấm nói rằng: “Cô để hắn đi ra đây, ta muốn cùng hắn so tài”

“Ngươi tìm ngài ấy làm cái gì?”

“Ta muốn cùng hắn lại đánh một trận, ta muốn đánh thắng hắn, để hắn cúi đầu chịu thua” Đại Nguyên ý chí chiến đấu sục sôi, vừa nói vừa đạp chân.

“Đại NNguyên đừng đánh nhau nữa! Ngươi bị ngài ấy đánh thành như vậy...” Tống Ứng Diêu khuyên can: “Ngươi đánh không lại ngài ấy đâu”

https://thuviensach.vn

Đại Nguyên trợn mắt bất mãn: “Làm sao mà không lại. Hắn dáng vẻ trói gà không chặt, làm sao có khả năng đánh thắng được ta”

Tống Ứng Diêu nghe vậy ánh mắt trên người Đại Nguyên đảo một vòng, cuối cùng nhìn thấy mắt của hắn bầm tím, ý nghĩa thế nào không cần nói cũng biết.

“Đây chỉ tại bất ngờ” Đại Nguyên sợ nàng hiểu lầm mình yếu kém nên giải thích.

“Đại Nguyên, ngươi nhanh về xử lý vết thương đi” Tống Ứng Diêu chỉ vào vết thương trên mặt Đại Nguyên nói rằng.

“Trời tối rồi, ngươi không quay về mẹ ngươi sẽ lo”

Đại Nguyên quật cường lắc đầu: “Không, ta phải ở chỗ này chờ hắn đi ra“. Lại nhớ tới lời đồn đãi, hắn do dự hỏi: “A Diêu cô lẽ nào... cô lẽ nào thật sự như nương ta nói?”

“Nói thế nào?” Tống Ứng Diêu không hiểu gì hỏi ngược lại.

Đại Nguyên: “A Diêu, người kia đúng là phu quân của cô?”

“Đúng thế”

Được đáp án khẳng định, mặt Đại Nguyên tái mét, không nhịn được nộ khí tức miệng mắng to: “Lẽ nào là thật. Loại cặn bã này cũng xứng sao...”

Nét mặt Tống Ứng Diêu lập tức thâm trầm, nàng tuyệt đối không cho phép có người sỉ nhục Vương Gia: “Đại Nguyên không nên ở chỗ này sỉ nhục phu quân của ta, ngài ấy tốt hay xấu ta rõ ràng nhất, không cho phép ngươi xen vào”

“A Diêu, không phải như cô nghĩ, hắn thật sự...” Đại Nguyên không nghĩ tới Tống Ứng Diêu lại đột nhiên tức giận, tay chân luống cuống muốn giải

https://thuviensach.vn

thích.

“Không cần nhiều lời” Tống Ứng Diêu lộ vẻ bực dọc đánh gãy lời của hắn: “Đại Nguyên ngươi trở về đi, ta không muốn cùng ngươi nói thêm điều gì”

“Cô nhìn hắn đánh thành như vậy, hắn tốt ở chỗ nào hả...” Đại Nguyên chỉ vào mình mặt, dùng sức bôi đen danh dự Phương Đàn.

Tống Ứng Diêu có lý có chứng vì Phương Đàn giải thích: “Phẩm hạnh phu quân ta thế nào biết, nếu như ngươi không phải chủ động trêu chọc ngài ấy, ngài ấy sẽ không tùy tiện động thủ. Ngươi bị đánh thành như vậy, tuy rằng phu quân ta có lỗi, nhưng ngươi có phải cũng nên kiểm điểm chính mình hay không”

Đại Nguyên bị Tống Ứng Diêu nói á khẩu không trả lời được. Hắn ngốc như gà gỗ đứng tại chỗ. Hắn đã quên mình và Phương Diêu không có quan hệ gì, mà Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu nhưng thân mật yêu nhau. Một thê tử cho dù người bên ngoài chửi bới phu quân của mình, cho dù đang cùng phu quân của mình chiến tranh lạnh kịch liệt đến đâu, nàng cũng sẽ đứng ra phản bác người kia.

Tống Ứng Diêu cũng không muốn cùng Đại Nguyên dây dưa, sau đó cho Đại Nguyên một cái công đạo: “Ta thay ta phu quân xin lỗi ngươi, ngươi hãy bỏ qua cho ngài ấy”

Đại Nguyên vẫn đứng trước mặt của nàng không muốn đi, Tống Ứng Diêu bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là cùng hắn giằng co.

Cha của Đại Nguyên là trưởng thôn nghe được người khác nói con trai của hắn chạy đi đánh người, ông bèn bỏ cái cuốc suống, vội vàng từ trong ruộng chạy đến đây, Nương của Đại Nguyên thì chạy theo sau lưng của ông.

https://thuviensach.vn

Cách nhà Tống Ứng Diêu một khoảng xa ông đã nhìn thấy Đại Nguyên cùng Tống Ứng Diêu mặt đối mặt đứng chung một chỗ, nổi giận gầm lên: “Đại Nguyên, ngươi đang làm gì. Ta không phải không cho ngươi đi ra ngoài sao”

Đại Nguyên nghe được tiếng gào cả người chấn động, chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, sợ hãi muôn dạng kêu: “Cha...”

Lời Editor: Chương này chưa beta, có sai lỗi chính tả, dư thừa chổ nào mọi người comment bên dưới dùm nhé.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 90

Trưởng thôn vọt tới trước mặt hai người, thấy Đại Nguyên cả người đều thương tích, kinh ngạc hỏi "Ai đánh? "

Đại Nguyên lắc lắc đầu không chịu nói, đánh nhau với người ta mà còn đánh thua, đây là chuyện tuyệt đối mất mặt.

Đại Nguyên tuy rằng không chịu nói nhưng trưởng thôn vẫn suy đoán ra mấy phần. Ông chỉ vào mũi của hắn mắng to: "Thứ hỗn trướng, bị người ta đánh thành cái dạng này rồi còn có mặt mũi đuổi tới nhà người ta sao"

"Cha, con thật sự thích A Diêu". Đại Nguyên cau mày, mặt dày mày dạn nói lớn.

"Ngươi" Trưởng thôn nổi trận lôi đình, giơ tay lên muốn tát cho Đại Nguyên một phát.

Nương của Đại Nguyên chạy tới ngăn cản: "Cha Đại Nguyên đừng như vậy, ông đừng đánh Đại Nguyên a"

Trưởng thôn mắng mẹ của Đại Nguyên: "Im miệng, bà nuông chiều nó đến hư thân rồi". Sau đó vẫn thu tay về quát Đại Nguyên: "Mày nói bậy bạ cái gì. Người ta có vợ có chồng, mày không biết xấu hổ nhưng mà tao biết"

Chuyện về Phương Diêu cùng với người ở kinh thành kia thông qua Hứa đại nương ông đã hiểu. Chỉ hận đứa con trai này quá không hiểu chuyện, rõ ràng nó đã không lọt vào mắt người ta, vậy mà còn mặt dày bám lấy. Ngày

https://thuviensach.vn

hôm nay còn đánh phu quân của người ta, nó đem cái mặt già của ông ném xuống đất hết rồi.

Trưởng thôn lôi kéo Đại Nguyên: “Về nhà! Đừng ở chỗ này làm mất mặt của tao” Tống Ứng Diêu đứng ở một bên muốn giải thích với ông một chút nhưng lại không chen lời vào được, nàng lúng túng không thôi.

Đại Nguyên không dám ngỗ nghịch trưởng thôn, lại không muốn đi, hắn trầm mặc không nói đứng im tại chỗ.

Trưởng thôn nhìn thấy hắn dáng vẻ lì lợm lại bắt đầu phát cáu, tới gần hắn một bước trợn to hai mắt mắng: “Còn không đi! Chẳng lẽ muốn tao đưa mày về”

Đại Nguyên hùng hổ muốn phản bác, mẹ của hắn thấy hai cha con cãi cọ vội vã đẩy Đại Nguyên ra: “Đại Nguyên chúng ta đi nhanh lên, chớ chọc cha con tức giận“. Đại Nguyên nghe mẹ hắn nói thế hắn liền ngoan ngoãi bước ra.

Trước khi đi còn nói lớn với Tống Ứng Diêu: “A Diêu, cô yên tâm, nếu như hắn không cần cô nữa cô tìm đến ta, ta thích cô, ta sẽ cho cô hạnh phúc“. Trưởng thôn tức giận dùng tay chân kéo tên phá hoại này, suýt nữa đã muốn đánh chết nó. May là mẹ Đại Nguyên kịp lúc lôi hắn đi.

Trưởng thôn để cho mẹ Đại Nguyên mang hắn đi rồi mới xoay người hổ thẹn nói với Tống Ứng Diêu: “Phương cô nương, thực sự xin lỗi, ta không biết dạy con để gây phiền toái cho cô”

“Cái này cũng là phu quân của con sai, con cũng thay ngài ấy xin lỗi Đại Nguyện, ngài ấy cũng...” Tống Ứng Diêu không nói ra được 3 từ “bất đắc dĩ”, mấy chữ này dù sao đầu đuôi sự tình Tống Ứng Diêu cũng chưa rõ ràng lắm: “Xin trưởng thôn yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm”

https://thuviensach.vn

“Không có chuyện gì, việc này cứ để qua đi, Đại Nguyên tính khí nóng nảy cũng nên cho hắn một chút giáo huấn“. Trưởng thôn phất phất tay, hào phóng nói rằng.

“Không thể nói như vậy, phí chữa trị cho Đại Nguyên con và phu quân sẽ chịu“. Tống Ứng Diêu móc ra một tấm ngân phiếu khách khí đưa cho trưởng thôn.

Trưởng thôn liếc mắt thấy ngân phiếu giá trị quá cao, ông làm ruộng mười mấy năm còn chưa đến con số đó, không nhịn được tâm chuyển động, nghĩ Đại Nguyên đúng là bị phu quân nàng đả thương cần thỉnh đại phu, nếu không cầm tiền vậy ông chính là kẻ ngu si.

Ông cũng nhìn ra thành ý của Phương Diêu nên cũng không tiện chối từ, cuối cùng vẫn là nhận lấy tiền của nàng: “Nếu như không có chuyện gì ta trước hết xin cáo từ, đã quấy rối Phương cô nương”

“Trưởng thôn đi thong thả.” Tống Ứng Diêu nói với theo.

Phương Đàn ở trong sân nhà hiển nhiên là nghe thấy tất cả lời của Tống Ứng Diêu ở bên ngoài, trong lòng có bao nhiêu là xúc động. Khi Tống Ứng Diêu trở vào nhìn thấy nàng toét miệng cười, một mình đứng đó cười khúc khích.

Tống Ứng Diêu đi tới trước mặt nàng, hồ nghi hỏi: “Nàng đang cười cái gì?”

Phương Đàn bị nàng gọi làm tỉnh hắn cơn vui, cấp tốc thu hồi nụ cười: “Không có“. Thấy Tống Ứng Diêu vẻ mặt nghi ngờ, nàng hỏi: “Bọn họ đều đi rồi?”

Tống Ứng Diêu đáp: “Ừ”

https://thuviensach.vn

“Vậy Vương phi, chúng ta ăn cơm đi“. Phương Đàn kéo tay Tống Ứng Diêu hướng về bàn ăn nói rằng.

Tống Ứng Diêu kéo tay của nàng: “Món ăn đã nguội, đừng ăn. Ta trước tiên thoa dược cho nàng”

Phương Đàn suy nghĩ: “Nếu không trước tiên hâm nóng thức ăn lại rồi ăn, một hồi thoa dược cũng được, nếu thoa bây giờ lát ăn cơm không phải làm tan dược rồi sao”

Tống Ứng Diêu cho rằng nàng nói rất có lý, liền thuận theo đáp ứng.

Lúc hâm cơm lại, Phương Đàn muốn vào nhà bếp hỗ trợ lại bị Tống Ứng Diêu đẩy đi ra nên nàng đành tìm một cái ghế con ngồi trước nhà bếp nhìn Tống Ứng Diêu bận bịu. Cũng không biết nghĩ đến cái gì mà ngồi cười mỉm chi một mình. Tống Ứng Diêu nhìn thấy trong mắt nàng có điểm vi diệu, Vương Gia không phải bị đánh đến ngốc rồi hả trời.

Trời đã tối, người trong thôn lần lượt lên đèn, bên ngoài chó cũng bắt đầu trách nhiệm giữ cửa của mình, chúng nhìn thấy chủ nhân mang cơm cho chúng ăn cũng không nhịn được nhếch cái đuôi lên ăn như hùm như sói, lại hưng phấn tru lên ầm ĩ vài tiếng.

Phương Đàn nhẫn nhịn vết đau từ khóe miệng cùng Tống Ứng Diêu ăn cơm, sau đó theo nàng đi vào phòng ngủ thoa thuốc.

Tống Ứng Diêu để Phương Đàn ngồi ở bên giường, từ trong ngăn kéo lấy ra một bình thuốc lưu thông máu ứ để một bên, lại từ trên bàn bưng tới giá cắm nến đặt lên bàn nhỏ, dùng tay nâng cằm nàng lên, dựa vào ánh nến cẩn thận tỉ mỉ xem vết thương nơi miệng của Phương Đàn.

Da thịt trắng nõn xen vào vết bầm tím nổi bật rõ ràng, nàng lơ đãng nhíu mày. Phương Đàn tùy ý để Tống Ứng Diêu muốn làm gì làm, ánh mắt vẫn

https://thuviensach.vn

theo động tác của nàng chuyển động, thấy nàng cau mày, chớp mắt khẽ mỉm cười, xem ra mình bị thương thật là đáng giá.

Tống Ứng Diêu đưa ngón tay thấm chút nước thuốc, một tay nâng cằm Phương Đàn, một tay nhẹ nhàng thoa thuốc lên vết thương của nàng. Phương Đàn bất thình lình bị nước thuốc chạm vào lạnh lẽo dọa nàng giật mình co rụt cổ lại, né tránh tay Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu lông mày vẫn như cũ nhăn lại: “Đừng nhúc nhích”

Phương Đàn nghe vậy lập tức trở lại vị trí ban đầu.

Sau khi Tống Ứng Diêu thoa dược xong còn giúp Phương Đàn chậm rãi xoa vết thương: “Có phải là do Đại Nguyên đánh không?”

Phương Đàn đau muốn chết, sau một lát mới khá hơn một chút. Nàng nhìn thẳng Tống Ứng Diêu: “Nàng không tin bản vương?” Lúc nói chuyện, đáy mắt một điểm sóng lớn cũng không có.

Tống Ứng Diêu ho khan, nàng quả thật có chút không tin, nàng biết Vương Gia là người có võ công, làm sao có khả năng bị Đại Nguyên đánh, nàng không nghĩ Đại Nguyên có bản lĩnh đó. Hơn nữa nhìn mặt mũi Đại Nguyên mà xem, nàng dám khẳng định nhất định là do Vương Gia hạ thủ.

“Vương Gia không phải biết võ công sao? Làm sao bị Đại Nguyên đánh?”

“Khi đó không phải là bất ngờ nên chưa kịp chuẩn bị sao? nên bị hắn đánh“. Phương Đàn khuếch đại chỉ tay ra hiệu nói rằng “Còn có hắn to lớn như vậy, bản vương làm sao đề phòng”

“Đáng đời” Tống Ứng Diêu trong lòng vẫn còn có chút không tin, lúc trước tình huống nguy cấp Vương Gia còn có thể mang nàng né tránh quả

https://thuviensach.vn

cầu lửa, bây giờ sao có thể trì độn. Nàng nghĩ như vậy nên tay đột nhiên nặng một chút, Phương Đàn đau muốn cắn môi.

Tống Ứng Diêu ý thức được mình làm đau Vương Gia, động tác lại nhẹ nhàng: "Trầm hộ vệ đâu? lúc Vương Gia bị đánh nàng không ra bảo vệ Vương Gia sao?" Nàng đem nghi hoặc trong đáy lòng từng điều nói ra.

"Nàng được ta phái đi làm việc vẫn chưa về". Phương Đàn rành mạch đáp, cũng không thể nói lúc nàng bị Đại Nguyên đánh chính là nàng không cho Trầm Sơ Tình xuất đầu lộ diện.

"Ừ."

Phương Đàn cắn răng: "Bản vương cũng không muốn đánh lại, nhưng cũng không thể để hắn đánh mình như vậy"

Tống Ứng Diêu liếc nàng: "Nàng là Vương Gia, còn có thể cùng bách tính tính toán?"

"Vương Gia thì làm sao, Vương Gia cũng là người". Phương Đàn tức giận nhỏ nhí nói: "Huống hồ hắn còn muốn bò vào nhà Vương phi của ta". Giọng nói nhỏ đến độ đến Tống Ứng Diêu cũng không nghe thấy.

"Một cái nữ..." Tống Ứng Diêu dừng một chút, trong lòng xoắn xuýt: "Nàng tại sao có thể cùng nam tử đánh nhau đây"

Phương Đàn xem thường: "Là hắn chủ động khiêu khích". Trong lòng nàng còn ghi nhớ sự tình mới vừa rồi bị Đại Nguyên quấy rối còn chưa có làm xong nha, lại thật không tiện nói thẳng ra.

Cánh tay nắm eo Tống Ứng Diêu. Tống Ứng Diêu eo rất nhỏ, Phương Đàn một tay liền có thể ôm trọn lấy. Cằm tựa ở bụng của nàng, nhếch đầu lên nhìn Tống Ứng Diêu: "Nàng không đau lòng ta sao?"

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu bĩu môi, nhìn lên cố ý không ngó tới Phương Đàn, khẩu thị tâm phi nói: “Đau lòng thì có ích lợi gì, đánh thì đánh, nàng cũng đánh người ta thành như vậy rồi, chẳng lẽ còn muốn gọi Đại Nguyên xin lỗi nàng hay sao?...”

“Ta không phải ý này...”

Tống Ứng Diêu đối với ý tứ của Phương Đàn giả bộ làm ngơ, nàng lấy cái tay của Phương Đàn ra, vừa thu thập dược phẩm: “Nàng ở đây lâu như vậy trong triều đình có chuyện thì làm sao bây giờ?”

Phương Đàn: “Ta đã an bài xong, có những vị quan lão thành kia nên không có việc gì. Vương phi so với triều đình sự vẫn quan trọng hơn“. Lại tiếp tục ôm eo Tống Ứng Diêu kề sát tới trên người nàng cọ cọ, làm nũng gọi: “Vương phi ~ “

Tống Ứng Diêu thân thể cứng đờ, đối với Phương Đàn biểu hiện như vậy không hề sức đề kháng, chỉ cần nàng gọi mình là Vương phi, trái tim của mình liền nhuyễn ra, cảm giác mình sắp luân hãm theo đó rồi, nàng miễn cưỡng nói: “Vết thương cũng thoa thuốc, cơm cũng ăn qua, nàng có thể đi rồi”

Phương Đàn: “Ta buổi tối có thể ở lại hay không?”

Tống Ứng Diêu kiên quyết từ chối: “Không thể”

“Một mình trở lại... Ta sợ... Trời tối...” Phương Đàn châm chước.

Tống Ứng Diêu kinh ngạc: “Vương Gia còn sợ trời tối?”

“Ta không sợ trời tối, chính là sợ Đại Nguyên đột nhiên xuất hiện đánh ta nữa thì sao“. Ý đồ của Phương Đàn là thu phục Tống Ứng Diêu: “Hơn nữa trở về không ai bôi thuốc cho ta”

https://thuviensach.vn

“Trầm hộ vệ bây giờ có lẽ đã trả lại” Tống Ứng Diêu suy nghĩ một chút nói rằng.

“Nàng tại sao có thể để nữ nhân khác chạm vào ta?” Phương Đàn không thích chút nào.

“Vương Gia, Trầm hộ vệ là thuộc hạ của ngươi.” Tống Ứng Diêu hảo ý nhắc nhở.

“Vạn nhất ta không cẩn thận liền động lòng cơ chứ?” Phương Đàn đem Tống Ứng Diêu xoay chuyển thân, ngẩng đầu lên nhìn thẳng mặt Tống Ứng Diêu chăm chú nói rằng.

Tống Ứng Diêu chưa bao giờ từng nghĩ qua cái này giả thiết, hai người đối diện nhau hồi lâu sau Tống Ứng Diêu giơ tay lên khẽ vuốt vầng trán Phương Đàn, ánh nến phản xạ thâm thúy đôi mắt Phương Đàn, Tống Ứng Diêu từ nàng trong con ngươi nhìn thấy tâm tình của nàng ấy. Nơi đó có một người, là nàng, chỉ có nàng.

Ma xui quỷ khiến Tống Ứng Diêu dùng môi dán lên môi của Phương Đàn.

Nàng chỉ có thể cho nàng ấy một câu trả lời chắc chắn.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 91

Phương Đàn ôm sát Tống Ứng Diêu eo, chậm rãi thu ngắn khoảng cách giữa hai người, Tống Ứng Diêu chân mềm nhũn liền ngồi lên đùi của nàng. Độ cao của hai người hiện tại vừa vặn cho môi Phương Đàn chạm đến môi Tống Ứng Diêu.

Phương Đàn còn tiếc chưa đủ gần, nàng muốn chính là cứ sát lại một chút, sát lại một chút... Mãi đến tận khi cho dù bên ngoài phát sinh chuyện gì các nàng cũng không thể tách rời nhau. Nàng ngẩng cao đầu, bàn tay hướng lên trên kéo nhẹ Tống Ứng Diêu xuống thấp một chút, đến khi hai người đầy đủ gần gũi, nàng duỗi đầu lưỡi đến cạy hàm răng Tống Ứng Diêu ra nhưng không cẩn thận chạm đến vết thương nơi khóe miệng, không nhịn được tê một tiếng, nhất thời bầu không khí ám muội hoàn toàn biến mất.

Tống Ứng Diêu cả người chấn động, lý trí đột nhiên trở về, nàng mở mắt ra rời môi Phương Đàn, đứng lên. Thấy Phương Đàn dường như đang rất bất mãn.

Phương Đàn thất vọng mất mác buông tay ra, âm thầm hối hận, sớm biết vậy đã không đánh nhau với Đại Nguyên làm gì. Nàng đứng lên cúi đầu thu dọn quần áo: “Tất nhiên Vương phi không chịu cho ta ở lại, ta sẽ rời đi“. Trong giọng nói có phần buồn bã.

Nếu tối nay không được, vậy thì ngày mai trở lại, nàng không tin Tống Ứng Diêu tuyệt tình như vậy. Nhưng nàng cũng không thể mặt dày mày dạn ở chỗ này, sẽ chọc giận Ứng Diêu phiền lòng.

https://thuviensach.vn

Bên tai truyền đến giọng nói Tống Ứng Diêu: “Chờ đã...” Phương Đàn nghe tiếng ngẩng đầu lên mê man nhìn nàng.

Tống Ứng Diêu nhượng bộ: “Vương Gia buổi tối ở lại đây đi“. Nàng đưa tay sờ sờ gò má của mình, mặt trên nóng bỏng a thật nóng bỏng.

Phương Đàn thụ sủng nhược kinh hỏi: “Thật sao?”

Tống Ứng Diêu xệ mặt: “Nếu không tin, Vương Gia có thể đi“. Phương Đàn lập tức im re không dám nói nữa lời.

Hai người rửa mặt xong xuôi, Phương Đàn tiến vào phòng ngủ ngồi ở bên giường, không là nên nằm trong hay nằm ngoài, trước đây Tống Ứng Diêu chờ mình là nhiều, nàng chờ Tống Ứng Diêu rất ít, mà hầu như không có. Mỗi đêm khi Tống Ứng Diêu đã đi ngủ nàng mới trở về, khi đó Tống Ứng Diêu đã sớm nằm ở trên giường, không cần đến nàng suy nghĩ. Hiện tại đến phiên nàng lên giường trước, nàng cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Trong lúc xoắn xuýt, Tống Ứng Diêu mặc trung y màu trắng từ gian phòng cách vách đi vào, ánh mắt Phương Đàn nhất thời bị nàng thu hút.

Ban ngày vấn tóc, giờ khắc này tóc được xõa ra tùy ý rối tung trên bờ vai, dài như thác nước, không hề có một chút uốn lượn, tóc đen mượt mà nhung tơ. Trên người trung y thuần trắng, từ bộ ngực trở xuống thoải mái giữa áo quần, vai gầy cho đến eo nhỏ, càng lộ ra vẻ đẹp động lòng của Tống Ứng Diêu.

Phương Đàn cúi đầu hít thở ổn định tinh thần, ngẩng đầu lên thì Tống Ứng Diêu đã đến trước mặt nàng, ánh mắt quét qua người Phương Đàn thấy nàng vẫn y quan chỉnh tề, không có thể hiểu được hỏi: “Nàng không chuẩn bị ngủ sao?”

“Ngủ...” Phương Đàn gật gù, nàng thật vất vả mới có cơ hội đây.

https://thuviensach.vn

“Vậy nhanh thay quần áo đi...” Tống Ứng Diêu nhẹ như mây gió nói.

“Vương phi là muốn làm gì?” Phương Đàn hô hấp hơi ngưng lại, trong đầu nảy ra một số hình ảnh làm người ta mắc ngượng, ấp a ấp úng.

Tống Ứng Diêu nhăn đôi lông mày thanh tú rất thiếu kiên nhẫn: “Nói nàng cởi thì nàng cởi đi, nói nhiều phí lời”

Phương Đàn không hiểu Tống Ứng Diêu đây là làm gì, nàng còn chưa bao giờ bị người ta đối xử như thế nha, cảm thấy có chút buồn cười, không nghĩ mình cũng sẽ có một ngày như thế. Nhưng cũng không thể làm gì, ai bảo nàng hiện tại là tội nhân đây. Chỉ có thể gật gật đầu: “Ta cởi, ta cởi“. Phương Đàn cúi đầu, ngón tay chậm rãi mở nút thắt sam y. Lúc cởi còn thoáng ngẩng đầu lên thấy Tống Ứng Diêu quay đầu đi chỗ khác, không khỏi lộ ra tia mỉm cười, nhưng lập tức bị Tống Ứng Diêu phát hiện, nghiêm mặt quát lớn: “Cởi nhanh một chút”

Phương Đàn thu hồi nụ cười, tăng nhanh tốc độ tay đem ngoại sam cởi xuống: “Cởi rồi đó, sau đó thì sao? Còn muốn cởi nữa không?” Bởi vì nàng lần này đã nói thật cho Tống Ứng Diêu nghe, nên nàng không có mặc nhuyễn giáp, lại là mùa hè, khí trời nóng bức trên người chỉ mặc quần áo mỏng manh. Sau khi cởi ngoại sam ra bên trong cũng chỉ còn sót lại một trung y. Nếu như lại cởi nữa thì nàng chẳng còn gì trên người.

Tống Ứng Diêu chưa từng làm mấy chuyện này, suy nghĩ một chút gò má đã nóng lên nhưng không biểu hiện ra: “Nàng nằm xuống nhắm mắt lại ngủ. Không cho loạn tưởng, không được lộn xộn”

“A? “ Phương Đàn kinh ngạc nhìn Tống Ứng Diêu, gọi nàng cởi quần áo xong thì bảo ngủ, này là sao trời?

“A cái gì mà a? Không ngủ thì nàng ra ngoài...” Tống Ứng Diêu cứng rắn chống đỡ, khí thế nói rằng.

https://thuviensach.vn

“Được rồi, ngủ“. Phương Đàn vươn mình lên giường, không chút nghĩ ngợi nằm ở rìa ngoài. Đợi nàng nằm yên ổn xong rồi Tống Ứng Diêu mới liếc mắt nhìn cuối giường. Thân thể Phương Đàn thon dài, nguyên lai trước đây nàng ngủ một mình vừa một giường nhưng hôm nay Phương Đàn vừa nằm xuống liền có chút nhỏ hẹp, cái giường giống như bị Phương Đàn chiếm.

Nàng muốn vào bên trong nhất định phải nhấc chân bước qua Phương Đàn, đây thật là động tác xấu hổ, Tống Ứng Diêu hiện còn không dám lớn mật như thế. Nàng đứng ở bên giường đẩy Phương Đàn một cái: “Nàng vào bên trong đi”

“Không được” Phương Đàn lắc lắc đầu từ chối yêu cầu của Tống Ứng Diêu, nàng muốn kiên quyết bảo vệ địa vị đương gia trong nhà của mình nha, nếu không sau này nàng làm sao lấn át được Vương phi đây.

Tống Ứng Diêu đỡ trán thở dài, nàng thực sự là dẫn sói vào nhà.

Bây giờ đã nửa đêm canh ba, đâu thể đuổi Vương Gia ra ngoài, đó là còn không nói bên ngoài đen như mực, còn có chó dữ, nếu không chú ý sẽ bị cắn một phát. Mà nếu như bị những bà nhiều chuyện biết lại mang ra bêu rếu khắp thôn trang, nàng không muốn tên tuổi của mình ô danh thiên cổ.

Phương Đàn chính là nắm đúng điểm này mới dám cùng nàng tung kế sách hôm nay.

Tống Ứng Diêu nhìn thấy Phương Đàn nằm tuy là nằm ngoài nhưng vẫn còn nhiều chỗ, mình vóc người nhỏ bé chắc có thể nằm vừa bên ngoài, trong lòng liền có dự định. Nàng đi thổi tắt ngọn nến, sau đó trở lại bên giường đẩy Phương Đàn thật mạnh cho nàng ấy nhích vào trong, chính mình lại nằm nghiêng chổ nhỏ hẹp bên ngoài.

Lúc nàng làm một loạt động tác này Phương Đàn như chết tùy ý nàng chen chen đẩy đẩy. Chờ khi nàng nằm xuống thở phào thì Phương Đàn mới

https://thuviensach.vn

trực tiếp vươn tay mạnh mẽ đem nàng ôm vào trong lồng ngực, thấp giọng rù rì: “Thật an ổn”

Tống Ứng Diêu cho rằng Vương Gia lại muốn làm chuyện khác với mình, cả người đều cứng ngắc căng thẳng, tinh thần cảnh giác chuẩn bị phản kháng. Không nghĩ rằng Vương Gia chỉ là đem nàng ôm vào trong ngực mà thôi, sau đó cũng không có làm gì khác. Xem ra nàng suy nghĩ quá nhiều, giờ nàng yên tâm rồi.

Nàng muốn thoát ly cái ôm của Phương Đàn, lại không dám trực tiếp nhích ra bên cạnh, ai biết nàng hiện tại cách mép giường bao xa, không chừng mình vươn một cái liền có thể rớt xuống giường đi. Cho nên nàng đưa tay hướng về bên cạnh sờ sờ, mới vừa đưa tay ra đã sờ vào không khí, xem ra mép giường ngay bên cạnh nàng, nàng thật hoảng sợ thu tay về.

Giường nằm có bao nhiêu đó mà Vương Gia còn chen lại đây, Tống Ứng Diêu buồn bực xoay người muốn đẩy Phương Đàn ra, không nghĩ Phương Đàn đoán được nàng muốn làm gì, ở trong bóng tối chuẩn xác nắm lấy tay của nàng lôi kéo, hai người trực tiếp kề sát vào nhau hơn. Phương Đàn dùng khẩu khí lười nhác nói rằng: “Đừng nhích ra ngoài nữa, nhích nữa sẽ ngã xuống đất”

Tống Ứng Diêu tức giận hừ một tiếng. Phương Đàn mặc kệ nàng đưa tay kéo chăn mỏng đắp cho hai người, dịch góc chăn phủ lại cho Tống Ứng Diêu sau đó hôn lên tóc nàng, vỗ về lưng của nàng, giọng nói mang theo ngàn vạn nhu tình: “Ngủ đi, ta cũng có chút mệt mỏi, một tháng qua bên người không có nàng, ngủ không có ngon giấc”

Tống Ứng Diêu không đáp, làm bộ như mình đã ngủ rồi nhưng tay chăm chú nắm vạt áo Phương Đàn. Sau khi rời vương phủ, nàng cũng như Phương Đàn, chưa bao giờ ngủ an giấc.

https://thuviensach.vn

Không biết lúc nào hai người đều ngủ say, trong phòng triệt để yên tĩnh, hai người trên giường ôm chặt lấy nhau, rõ ràng phía sau còn khoảng trống nhưng vẫn cứ chen ở mép giường bên cạnh.

Sắp tới nửa đêm, trăng lên giữa trời, thôn trang trên dưới yên tĩnh không hề có một tiếng động, ngay cả con chó giữ cửa chăm chỉ nhất cũng nằm nhoài bên trong ổ mà ngủ, lỗ mũi phát ra từng trận tiếng ngáy.

Mênh mông trên bầu trời đêm tô điểm vài ánh sao yếu ớt vây quanh mặt trăng. Nếu lúc này có người ngắm nhìn bầu trời, không cần tìm kiếm vẫn có thể rõ ràng nhận ra kia là sao Bắc cực, kia là sao tử vi tinh.

Thôn trang an tĩnh đột ngột vang lên tiếng chim đỗ quyên như giọt mưa rơi vào mặt nước tĩnh lặng, nổi lên từng vòng gợn sóng.

Thanh âm này rất nhanh sẽ truyền trong sân nhà Tống Ứng Diêu, Phương Đàn trong lúc ngủ say chợt trong mở mắt ra, ánh mắt sáng sủa mà có thần, không mang theo dấu hiệu mê man hay vừa tỉnh ngủ. Một tiếng chi ca nhỏ đến mức không nghe thấy được, cửa phòng ngủ mở ra một cái khe cửa, Phương Đàn ăn mặc chỉnh tề từ bên trong đi ra ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm một chút thì có một người áo đen quỳ gối trước mặt nàng: “Tham kiến Vương Gia”

“Xuỵt” Phương Đàn ra hiệu nhỏ giọng, nàng liếc nhìn phòng ngủ một chút sau đó cũng đè thấp âm thanh của mình: “Chuyện gì?”

Người mặc áo đen hồi đáp: “Chuyện triều đình Vĩnh Ân công công không thể sắp xếp được, xin Vương Gia mau trở về”

“Đám đại thần muốn đảo lộn sóng gió hay sao?” Phương Đàn nhíu mày hỏi.

“Hoàng thượng bệnh quá lâu, các đại thần bắt đầu khả nghi. Khang thừa tướng dẫn đầu liên tiếp bẩm tấu đòi gặp hoàng thượng, bị Vĩnh Ân công

https://thuviensach.vn

công bác bỏ. Sau đó Khang thừa tướng và các đại thần cùng nhau quỳ gối ở ngoài cung, hiện tại vẫn chưa đứng lên"

Phương Đàn gầm gừ, xem ra nàng thật sự phải thu dọn đại thần trong triều một lần, nàng suy nghĩ một phen: "Bản vương biết rồi, ít ngày nữa sẽ về, ngươi nói Vĩnh Ân cố gắng thêm mấy ngày đi"

"Xin Vương Gia lấy đại sự làm trọng" Người mặc áo đen thỉnh cầu.

Phương Đàn gật đầu: "Bản vương biết, ngươi đi về trước đi"

"Vâng"

Người mặc áo đen đi rồi, Phương Đàn ở trong sân đứng một hồi mới trở lại phòng ngủ, cởi quần áo nằm bên người Tống Ứng Diêu nhìn nàng.

Nàng đi ra ngoài một chuyến trở về mà Tống Ứng Diêu một điểm thức tỉnh cũng không có, có thể thấy được nàng ngủ có bao nhiêu say. Phương Đàn đưa tay sờ mặt Tống Ứng Diêu mặt, thở dài một hơi, hiếm thấy thời gian có thời gian nhàn hạ, nàng hy vọng có thể cùng Ứng Diêu ở thôn trang này bình tĩnh sống hết đời, coi như không có quyền không có thế cũng tốt.

Nhưng quyền thế này nàng đã không thể nói bỏ là bỏ. Nàng muốn bảo đảm một đời chu toàn cho Tống Ứng Diêu.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 92

Trời còn chưa sáng, gà trống hí mắt từ trên người gà mái bò dậy ra ngoài rũ lông uy phong lẫm liệt, mào gà trên đầu đỏ thắm dưới sắc trời mờ ảo càng thêm nổi bật.

Nó nhảy lên cây cột chống, lồng ngực cao cao, cổ trụ khí tức cất tiếng gáy vang.

Ò ó o oooooo...

Còn chưa kịp gáy xong tiếng thứ nhất, cửa phòng ngủ bỗng nhiên mở ra, một chiếc guốc gỗ từ bên trong phóng tới bắn trúng đầu con gà. Phịch một tiếng, gà trống trực tiếp ngất xỉu từ trên cột xuống đất, một giọng nam trầm thấp vang lên: “Con gà chết bầm, để ta yên tĩnh”

Gà trống đầu óc choáng váng từ trên mặt đất đứng lên lên, miệng yếu ớt kêu ọt ẹt lảo đảo trở lại bên trong ổ gà.

Tống Ứng Diêu chính là bởi vì một trận gà bay trứng vỡ mà bị đánh thức, sau khi mở mắt thấy ra thấy sắc trời còn tối tăm lại mê man ngủ thêm một giấc. Lúc tỉnh lại lần nữa ngoài sân đã ồn ào, thôn dân trên đường tới lui lo việc đồng áng, buổi sáng ở đây chính là lúc nhộn nhịp nhất.

Phương Đàn so với Tống Ứng Diêu còn dậy sớm, Tống Ứng Diêu mở mắt ra đã thấy nàng nằm ở bên cạnh mình, còn đang nhìn mình đắm đuối, trong lòng tự giác có linh cảm không lành, cảm giác như con mồi bị một loài dã thú săn thịt. Nàng vươn mình liền muốn chạy trốn nhưng vẫn là

https://thuviensach.vn

Phương Đàn nhanh hơn nàng một bước, tay mắt lanh lẹ giữ bờ vai của nàng, đè nàng lại trên giường.

Phương Đàn ép trên người Tống Ứng Diêu cúi đầu dùng thanh âm khàn khàn chậm rãi nói: “Vương phi, chào buổi sáng”

Tống Ứng Diêu không nhìn đến Phương Đàn, trong lòng kìm nén dùng sức đẩy bờ vai của nàng ra: “Tránh ra. Ta muốn dậy”

Phương Đàn cũng không phát cáu nắm lấy cổ tay của tay ấn lên đầu giường, môi gần kề gò má của nàng, nhẹ giọng hỏi: “Sáng sớm làm sao kích động vậy? Ta có làm gì nàng đâu“. Bờ môi nhẹ nhàng ma sát gò má non mềm của Tống Ứng Diêu, dần dần đi xuống, mỗi lần hít thở nàng cũng có thể cảm giác được gò má lẫn bắp thịt đều căng lên.

Mắt thấy Phương Đàn muốn hôn mình. Tống Ứng Diêu đem đầu tránh đi, không nghĩ rằng Phương Đàn rất kiên nhẫn đeo bám. Tống Ứng Diêu cất tiếng ngăn cản: “Thương thế của nàng sao rồi?”

“Sáng sớm còn có chút đau” Chiêu này quả nhiên hữu hiệu, Phương Đàn thoáng rời má Tống Ứng Diêu, tách thân thể hai người đang kề sát nhau ra dùng cái tay nhàn rỗi kia sờ sờ gò má của mình mỉm cười: “Vương phi phải bôi thuốc cho ta?”

Tống Ứng Diêu quay đầu lại hí mắt tựa như cười mà không phải cười: “Nàng muốn ta bôi thuốc gì?”

“Để ta ngẫm lại” Phương Đàn tràn đầy phấn khởi nói rằng

“Đừng có đắc ý“. Tống Ứng Diêu tiếp tục mỉm cười lợi dụng lúc Phương Đàn ngây người một cước đem nàng đạp xuống giường.

Phương Đàn tránh không kịp ngồi sập xuống đất, nét mặt mờ mịt. Nàng xoa xoa cái bụng bị Tống Ứng Diêu đạp trúng, một cước này không tính là

https://thuviensach.vn

mạnh, còn không đến mức gây thương tích cho mình, chỉ có điều nàng ấy vẫn chống cự mình tiếp xúc, mà mình lại phải trở lại kinh thành, không có thời gian làm hòa với Ứng Diêu, này nên làm thế nào cho phải.

Phương Đàn thật lòng suy nghĩ, không hề chú ý mình còn ngồi dưới đất. Tống Ứng Diêu nắm chặt thời cơ nhanh chóng đứng dậy, lấy y phục ở đầu giường mặc vào chỉnh tề.

Sau khi chỉnh trang quần áo, Tống Ứng Diêu phát hiện Phương Đàn còn ngồi dưới đất ngu ngơ, trong lòng nàng băn khoăn bước đến bên cạnh nàng thử hỏi: “Ta làm đau nàng sao?”

Phương Đàn bị nàng gọi định thần lắc đầu: “Không có chuyện gì” Sau đó trực tiếp đứng lên phủi bụi bám trên y phục. Tống Ứng Diêu giúp nàng chuẩn bị quần áo, nàng nhận lấy vào nghiêm nghị nói với Tống Ứng Diêu: “Ta về nhà“. Nói xong liền muốn đi.

Tống Ứng Diêu: “Vương Gia không ở lại ăn bữa sáng sao?”

Phương Đàn mặt không hề cảm xúc lắc đầu: “Không ăn, còn có việc phải xử lý”

Tống Ứng Diêu: “Vậy cũng không cần vội vã, ăn xong lại đi.”

“Không kịp” Phương Đàn ý vị không rõ, dứt lời liền đi ra ngoài.

Tống Ứng Diêu trong lúc nhất thời không đoán ra được tâm tư Phương Đàn, rõ ràng mới vừa rồi còn bình thường, nàng đạp một cước đã nổi giận? Vương Gia cũng không phải người nhỏ nhặt như vậy. Nàng xoay người lại hỏi: “Vương Gia lúc nào trở về?”

Phương Đàn bước chân dừng lại đáp: “Buổi tối“. Nói xong cũng cũng không quay đầu lại ra khỏi phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

“Ừ.” Tống Ứng Diêu cô đơn cúi thấp đầu đáp, nhà này lại chỉ còn mỗi mình nàng.

Một ngày rất nhanh sẽ qua, tà dương ngã về phía tây, trong thôn xế chiều lại náo nhiệt lần nữa, không biết từ đâu truyền đến tiếng sáo du dương âm điệu trầm thấp lọt vào tai khiến thôn dân đang mỏi mệt cũng trở nên phấn khởi.

Tống Ứng Diêu ở nhà an tĩnh một ngày, nàng nghĩ sáng sớm là mình không đúng, làm Vương Gia phát giận, có hay không nên xin lỗi Vương gia một tiếng?

Nhưng nàng không muốn chịu thua Vương Gia. Lần sau Vương Gia lại lừa gạt mình thì làm sao bây giờ?

Ngay khi nàng để tâm vào chuyện vụn vặt chợt nhớ tới lời nói mà Hứa đại nương đã nói với nàng. Hai vợ chồng không thể cứ cứng rắn như vậy được, cuộc đời cùng nhau rất dài, nếu như vì một chuyện tí tẹo như thế mà mang quan hệ hai người trở nên khó khăn, vậy sau này làm sao buông xuống. Cái gì cho qua thì thôi, đối phương nếu đã xin lỗi chính mình cũng nên tha thứ.

Vương Gia đã thể hiện thành ý rồi, nàng ấy đã biết sai, hiện tại chỉ cần mình tha thứ thì coi như mọi chuyện êm xuôi. Tống Ứng Diêu thật lòng suy tư cảm thấy Hứa đại nương nói có đạo lý, nàng cũng không thể cùng Vương Gia nháo cả đời, coi như Vương Gia nếu có kiên trì bồi mình huyên náo, nhưng chính sự cũng không cho phép nàng ấy phân tâm. Giữ khoảng cách với Vương Gia lâu như vậy rồi, bây giờ cũng nên tha thứ.

Nghĩ như vậy nên sau khi chuẩn bị kỹ càng cơm tối, Tống Ứng Diêu chờ Phương Đàn trở về, nghĩ rằng nàng ấy có việc nên về trễ, nàng liền muốn sang nhà tìm Vương gia.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn vùi đầu bên trong xem tấu chương, đọc hết chổ này lên sửa chổ kia, bất giác ngẩng đầu lên phát hiện trong phòng càng ngày càng mờ, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời đã tối mới đặt bút xuống ngã lưng ra ghế thở dài một hơi.

Bởi tối hôm qua nàng không có phê tấu chương nên hôm nay thành một đống lớn, chuyện ngày hôm qua đủ cho nàng bận bịu cả ngày. Nàng hôm nay tuy không có ra ngoài nhưng cũng có ăn một ít, thế vì thế không cảm thấy đói bụng nên cũng không muốn ăn cơm.

Nàng đưa tay tìm kiếm hộp quẹt dưới đống tấu chương, sờ soạng nửa ngày vẫn không có tìm được, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là mở mắt to ra xốc lên từng quyển từng quyển mới thấy cái hộp quẹt dưới đáy. Phương Đàn lấy diêm trong hộp quẹt muốn bật lên chút lửa đốt nến, vừa thấy ngọn lửa bỗng nhiên ngừng lại đem cánh tay thu hồi, nàng cầm diêm trong tay thưởng thức một trận. Nhìn lời ngọn lửa yếu ớt đôi mắt thâm thúy híp lại.

Khi Tống Ứng Diêu đi tới cách đó không xa nhìn thấy ngọn lửa hừng hực vây quanh ngôi nhà. Nàng liên tưởng đến vụ cháy nhà bếp, Tống Ứng Diêu cảm thấy không tốt trong lòng cuống quít chạy vào trong la lớn: “Vương Gia”

Ngọn lửa cháy mỗi một góc trong sân, đem tất cả bên trong đốt thành tro tàn, Tống Ứng Diêu mắt thấy trước mặt xảy ra chuyện nhưng lại không biết nên làm gì.

“Vương Gia ngươi có ở bên trong không“. Nàng hô lớn, nàng biết Vương Gia ở đây sống không quen, cũng không thể chạy đến nơi khác, khả năng nhất chính là Vương Gia còn ở bên trong không thoát ra được.

Tống Ứng Diêu nghĩ đến những thứ này nhất thời hỗn loại, nàng đưa tay lau mồ hôi trên trán nóng rực, khói thừa cơ chui vào mũi của nàng kích

https://thuviensach.vn

thích nàng ho khan không ngừng, nước mắt chảy ra. Nàng giơ tay đi lau chúng, lại không nghĩ rằng càng lau nước mắt chảy càng nhiều, không rõ nguyên nhân là do khói hay do thứ gì đau nhói trong lòng.

Lửa càng cháy càng mạnh, Tống Ứng Diêu gọi đến khàn giọng bên trong vẫn không người đáp lại. Ánh lửa đem khuôn mặt của nàng nung đỏ rực, tay chân luống cuống nhìn chung quanh không phát hiện có nguồn nước, mà nơi có nước duy nhất là cái giếng giữa sân.

Nơi này cách làng lại quá xa, không nói đến chuyện không có người, coi như bây giờ đi về gọi người đến cứu hoả cũng không kịp, nói không chừng chân trước nàng vừa bước đi gọi người, chân sau lửa đã cháy rụi, càng khỏi nói khả năng còn Vương Gia còn bên trong.

Tống Ứng Diêu hoảng sợ cắn răng một cái chuẩn bị liều mình chạy vào, nếu có chết cũng phải cùng Vương Gia chết cùng một chỗ.

Còn chưa chạy được vài bước, liền cảm giác eo mình có người ôm lấy, nàng quay đầu nhìn xem nhìn thấy khuôn mặt Phương Đàn, nàng sững sờ dừng lại xông về phía trước.

Phương Đàn ôm chặt nàng: “Đừng làm chuyện điên rồ, ta ở ngay đây, nàng muốn tiến vào làm cái gì?”

Tống Ứng Diêu khó có thể tin trợn to hai mắt nhìn nàng: “Vương Gia tại sao lại ở chỗ này” Ánh mắt ở trên người Phương Đàn nhanh chóng quét qua một lần. Trông không giống như là từ trong nhà bị cháy trốn ra, mà như là đứng bên ngoài hồi lâu rồi. Vậy nãy giờ nàng ở bên ngoài gọi nàng ấy lâu như vậy nàng ấy tại sao không trả lời, làm hại nàng cho rằng nàng ấy còn kẹt trong đám cháy.

Phương Đàn: “Thừa nhận đi, dù ta là nữ tử, nàng vẫn yêu ta”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu lập tức rõ ràng đây là một cái bẫy, tức giận nói: “Thả ta ra”

Phương Đàn kệ nàng giãy dụa, vững vàng ôm nàng mang tới rừng cây rời xa căn nhà bốc cháy. Chỉ trong chốc lát người trong thôn sẽ phát hiện nhà cháy, nhất định sẽ có rất nhiều người tới cứu hỏa, không thích hợp cho hai người bọn họ hàn huyên. Mà nơi này là rừng cây vừa vặn có thể che đậy thân hình hai người, để cho người bên ngoài không nhìn thấy hai người.

Phương Đàn đặt Tống Ứng Diêu xuống, đem nàng ấn lên trên cây to, không để ý sự chống cự trực tiếp hôn lên môi nàng.

Lúc mới bắt đầu Tống Ứng Diêu còn không ngừng giẫy giụa cắn chặt hàm răng không cho Phương Đàn đi vào. Đến cuối cùng liền không tự chủ bắt đầu đáp lại, tay chân cũng không còn lộn xộn nữa.

Mãi đến tận khi Tống Ứng Diêu không giãy dụa, Phương Đàn mới thả nàng ra.

Tống Ứng Diêu được thả ra liền đưa tay cho Phương Đàn một cái tát, lệ rơi đầy mặt nói rằng: “Dọa ta nàng rất vui sao? “

Phương Đàn không đáp, mặt không hề cảm xúc dùng tay lau khô nước mắt của nàng. Bao nhiêu nước mắt chảy ra nàng dùng tay lau tất cả, thấy mặt mũi Tống Ứng Diêu tèm nhem nàng xì một tiếng rốt cục nhịn không được cười lên, Tống Ứng Diêu thẹn quá thành giận nghẹn ngào: “Có cái gì mà cười”

“Đừng giận nữa“. Phương Đàn cười ôn nhu, ánh mắt vẫn không hề rời đôi mắt Tống Ứng Diêu. Nàng đưa cái mặt bên kia nói: “Có muốn đánh thêm bên này nữa không?”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu cũng nhịn không được cười lên, Phương Đàn biết nàng đã tha thứ cho mình liền như thế hôn lên môi nàng lần nữa.

P/s: Ngày mai 2 chương nhé

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 93

Chờ lúc thôn dân tới cứu hỏa, Tống Ứng Diêu đã mang Phương Đàn trở lại. Sắc trời đen kịt, dưới hiên nhà đèn lồng đã thắp tản mát ra ánh sáng mờ nhạt rọi sáng bốn phía.

Trong phòng ngọn nến đang kịch liệt thiêu đốt chính mình, tình cờ một số con thiêu thân bay vào làm lửa cháy dữ dội hơn. Sáp theo thân chảy dài xuống tích thành giọt dưới bệ nến.

Ánh nến dịu dàng bao trùm phòng ngủ. Phương Đàn ngồi trên giường đối diện Tống Ứng Diêu có chút hoảng hốt, rõ ràng một khắc trước bọn họ còn ở ngoài thôn, làm sao một khắc sau bọn họ đã trở về ngồi trong phòng ngủ của nàng đây.

Phương Đàn không cho nàng có cơ hội suy nghĩ lung tung, đưa tay nắm chặt tay của nàng, sau đó nhìn thẳng vào mắt.

Tống Ứng Diêu liếc thấy dấu vết cái tát lưu lại trên mặt Phương Đàn, nàng vuốt gò má sưng đỏ: “Đau không?“. Ngay cả bản thân nàng cũng không nghĩ tới chính mình sẽ ra tay nặng vậy.

Phương Đàn không hề che giấu chút nào trả lời: “Đau”

“Là ta nhất thời...” Tống Ứng Diêu giải thích chính mình lúc nãy có chút kích động. Nàng còn chưa nói hết liền bị Phương Đàn dùng bàn tay che miệng lại: “Không sao cả, nàng phải bồi thường cho ta đó nha”

“Làm sao bồi thường?” Tống Ứng Diêu đẩy tay Phương Đàn ra.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn giảo hoạt: “Lấy thân báo đáp có được không?”

Tống Ứng Diêu không chịu nổi khiêu khích, khuôn mặt nhỏ nhắn liền hồng hồng, ánh mắt nhìn chung quanh ấp úng: “Ta không phải đã là người của Vương Gia rồi sao?”

“Cũng đúng“. Phương Đàn nở nụ cười rực rỡ, sau đó di chuyển môi từ trán Tống Ứng Diêu rơi xuống mũi, lướt qua gò má, miệng phun nhiệt khí nỉ non: “Vậy nên làm sao đây, Ứng Diêu?”

“Ta muốn nàng...” Phương Đàn mê đắm hôn nàng vừa thủ thỉ bên tai.

Tống Ứng Diêu nhắm mắt lại, nàng bị Phương Đàn hôn đến đầu óc lâng lâng, hoãn một hồi mới phát ra một tiếng kêu khẽ, sợ Phương Đàn không hiểu lại gật đầu đồng ý, Phương Đàn biết nàng đã cho phép, ôm lấy eo Tống Ứng Diêu trắng trợn áp sát nàng.

Tống Ứng Diêu trên người mang theo hương thơm làm Phương Đàn cảm thấy mê muội đến phát điên, nàng dọc theo cổ Tống Ứng Diêu hôn lên đường cong tuyệt mỹ, mỗi dấu hôn lưu lại một chuỗi điểm xuyến.

Tống Ứng Diêu ưỡng cổ tùy ý Phương Đàn ở trên người của nàng đòi lấy. Cánh tay chăm chú ôm lấy vai Phương Đàn không ngừng hấp thụ cảm giác an toàn. Chỉ khi Phương Đàn chạm vào nơi mẫn cảm nàng mới phát ra tiếng ưm, tiếng rên này vừa vặn nhắc nhở Phương Đàn lưu luyến vị trí ấy thêm mấy lần.

Một lát sau, Phương Đàn và Tống Ứng Diêu bốn mắt nhìn nhau.

Tống Ứng Diêu đỏ mặt: “Vương Gia, chúng ta có thể sao?” Nàng chỉ biết giữa nam nữ có thể làm những việc này, mà nữ nữ tuy rằng cái xuân cung đồ mama đưa cho cũng có thấy qua nhưng lại không biết phải thực hành thế nào.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn dắt tay trái Tống Ứng Diêu đặt ở bên môi, cúi đầu hôn lên bàn tay của nàng. Sau đó đem tay của nàng kéo đến trái tim của mình thâm tình nhìn vào đôi mắt: “Cứ giao cho ta đi“. Nói xong đưa tay cởi nút kết trên y phục Tống Ứng Diêu, ngón tay linh hoạt chuyển động dễ dàng liền mở hết cái nút, sau đó cứ lần lượt mở đến cái cuối cùng.

Phương Đàn ngẩng đầu lên thấy Tống Ứng Diêu đang cúi đầu nhìn bàn tay của mình cởi áo cho nàng, vì không để nàng sợ sệt nên Phương Đàn hôn nàng. Đầu tiên là ở trên môi của nàng vuốt ve mấy lần, chưa hết thòm thèm liếm môi một cái, lại dùng ngón tay nhàn rỗi nâng cằm Tống Ứng Diêu lên. Lại cúi đầu cùng nàng gắn bó dây dưa cùng nhau, so với trước đúng là kịch liệt hơn.

Tay thuận thế nới cổ áo Tống Ứng Diêu ra, nàng cũng tự tay nới quần áo của mình, sau đó thừa cơ hội luồn tay vào phía sau lưng xoa vòng quanh từ từ đi xuống, lại cởi váy của nàng ấy ném xuống giường.

Khi Tống Ứng Diêu phục hồi tinh thần thì trên người nàng chỉ còn lại trung y mỏng manh, nhìn vào có thể thấy được cái yếm. Nàng sợ hãi ôm chặt cổ Phương Đàn không chịu thả lỏng.

Phương Đàn xoa xoa bờ vai của nàng động viên: “Đừng sợ“. Tống Ứng Diêu gật gật đầu, thế nhưng vẫn như trước ôm chặt Phương Đàn, hai người dính chặt vào nhau. Cứ như vậy khiến Phương Đàn không cách nào làm những chuyện khác. Để phân tán sự chú ý của nàng, Phương Đàn nghiêng đầu hôn lên tai Tống Ứng Diêu, đầu lưỡi liếm mút thịt non. Tống Ứng Diêu mẫn cảm co rụt lại, Phương Đàn trực tiếp đem nàng áp trên giường.

Tống Ứng Diêu nhẹ buông tay, điều này tạo thời cơ cho Phương Đàn một phát bắt được hai tay của nàng đặt lên đầu giường, miệng ngậm vàng tai, còn đầu lưỡi ra sức thưởng thức một phen. Phương Đàn hôn từ bên tai chuyển qua cằm, bàn tay lén lút tiến vào trong áo ngược dòng tìm tòi đến nơi nàng vẫn mong ngóng.

https://thuviensach.vn

Thời điển tay lần vào yếm cảm giác dưới tay thật mềm mại, một bàn tay đều không cầm nắm được hết bộ ngực no tròn kia, tâm nhất thời mềm nhũng, bên trong căng tràn từng chút từng chút. Phương Đàn muốn thở không nổi, cả người bắt đầu cháy rừng rực, trong lòng nóng bỏng.

Tống Ứng Diêu nhận ra nơi mẫn cảm của mình bị người nào đó sờ đến, vội vã đè lại quần áo dưới bàn tay tác quái của ai kia, nửa giận dữ nửa xấu hổ trừng mắt với Phương Đàn. Phương Đàn bị nàng trợn càng thêm hưng phấn, thấy tay nàng ấn lại quần áo không giống như là muốn che giấu, ngược lại có mấy phần dáng vẻ nghênh tiếp, này thật sự chọc cho Phương Đàn ngứa ngáy khó nhịn. Ngay lúc đó dưới lớp áo Tống Ứng Diêu bàn tay bắt đầu nhẹ nhàng nhào nặn hai khỏa tròn trịa, bản chất người ta đang tròn trịa mà dưới tay của nàng biến hóa thành đủ loại hình dạng.

Tống Ứng Diêu khẩn trương cắn môi chịu đựng sự kích thích do Phương Đàn mang đến, đợi đến khi Phương Đàn không khắc chế được nữa dùng đầu lưỡi mút mát, nàng rốt cục không nhịn được rên rỉ thành tiếng.

Đỉnh nhũ hoa bị Phương Đàn vò nặn đã cương cứng lên, nàng vén áo Tống Ứng Diêu để cho toàn bộ hai khỏa lộ ra trong mắt. Phương Đàn dùng ngón tay khảy nhẹ lên chúng, Tống Ứng Diêu cả người ngay lập rung động như có dòng diện chạy qua. Phương Đàn thấy thế dời nụ hôn xuống phía dưới dùng tay rút hết quần áo bên ngoài của Tống Ứng Diêu, lúc này trên người Tống Ứng Diêu chỉ còn lại cái yếm và tiết khố, nàng cúi đầu ôn nhu cắn vào đóa hoa đang nhô ra làm Tống Ứng Diêu rên khẽ một tiếng.

Phương Đàn nghĩ rằng cắn đau nàng nên nhả hàm răng thay bằng đầu lưỡi ở phía trên liếm duyện phác hoạ, Tống Ứng Diêu lồng ngực chập trùng càng lúc càng nhanh, trong miệng không ngừng mà tràn ra âm thanh ngâm nga. Bỗng nhiên nàng cảm giác được bụng nóng lên, còn có chất lỏng ấm áp tự giữa hai chân chảy ra, trên gương mặt lại thêm một tầng hồng nhạt.

https://thuviensach.vn

Vừa nghĩ đến người chạm vào mình là người mình thương nhất, thân thể nàng mềm mại, mãi đến tận khi nhu hòa thành nước nằm dưới thân Phương Đàn.

Chờ khi Phương Đàn thỏa mãn mới bò lên trên, lúc này Tống Ứng Diêu tóc dài tán loạn trên gối, cảm giác được Phương Đàn đã rời đi thân thể của mình, nàng ngẩng đầu lên mị nhãn như tơ nhìn Phương Đàn. Hai người đối diện nhau, Tống Ứng Diêu giơ tay lên đến giúp nàng xoa mồ hôi nóng trên trán, sau đó đưa tay kéo cổ của nàng xuống sát thân mình ôn nhu gọi một tiếng: “Vương Gia ~ “

Phương Đàn được Tống Ứng Diêu gọi một tiếng gọi này thần hồn điên đảo, đang muốn cùng nàng quấn quýt lấy nhau thêm lần nữa. Trong lúc không chú ý Tống Ứng Diêu bất ngờ phản công trên giường. Nàng ngồi trên eo Phương Đàn nhìn xuống, môi nở nụ cười nổi lên sự quyến rũ hồn xiêu phách lạc. Nàng đưa tay giương cằm Phương Đàn ra vẻ như nàng mới thật sự là người chiến thắng.

Phương Đàn cười khẽ, không nghĩ Vương phi của mình là người giả heo ăn thịt hổ nha, hơn nữa cô gái nhỏ này lại còn có sức lực đè lại nàng, xem ra nàng còn chưa tận lực với Vương phi bé bỏng.

Lần này đúng là Phương Đàn hiểu lầm Tống Ứng Diêu, nàng cũng không phải muốn đè lại người ta, mà là muốn cởi hết đồ cho Vương gia ra mà thôi. Tống Ứng Diêu khí lực đã sớm bị lúc triền miên vắt kiệt hoàn toàn, có thể đem Phương Đàn áp đảo cũng là dựa vào thời cơ Phương Đàn lơ đãng mới chống đỡ được một hơi.

Thấy ánh mắt Phương Đàn đỏ bừng chằm chằm ngực của mình. Tống Ứng Diêu theo ánh mắt của nàng nhìn lại phát hiện mấy nút kết đã mở tan hoác, trước ngực loã lồ cảnh “xuân”, cái yếm màu phấn bạch thêu uyên ương dưới ánh nến rạng ngời rực rỡ.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu quẫn bách vội vã kéo cổ áo muốn mặc lại trung y, Phương Đàn đẩy tay của nàng cấp tốc ngồi dậy nắm lấy hai bên cổ áo vạch ra, để bả vai và phía sau lưng Tống Ứng Diêu bả vai toàn bộ lộ ra bên ngoài.

“Ta thật vất vả mới cởi ra được, nàng mặc làm cái gì?” Phương Đàn bờ môi hé mở, nhẹ giọng nói. Tống Ứng Diêu ôm ngực ngượng ngùng không dám nhìn thẳng.

Phương Đàn cọ sát gò má của nàng, đầu ngón tay như có như không đụng vào làn da mỏng manh eo nhỏ mấy lấn, cuối cùng bàn tay áp vào theo eo thon chậm rãi vuốt ve lên xuống. Đến nơi lõm vào của sống lưng lại xoa lên bờ vai mỹ lệ, không có một chỗ nào không căng mịn.

Phương Đàn chỉ bằng xúc cảm dưới bàn tay tâm tình đã có thể được thỏa mãn cực lớn nhưng chỉ từng này đối với nàng còn thiếu rất nhiều, nàng vuốt ve cái cổ Tống Ứng Diêu kéo cả người nàng ấy thấp xuống và hôn lên bờ môi khiến nàng mê muội.

Bỗng nhiên Tống Ứng đẩy ra: “Chờ một chút”

Phương Đàn bất mãn mím mím môi, khát vọng nhìn Tống Ứng Diêu không biết phải làm gì.

Tống Ứng Diêu cúi đầu ngón tay linh hoạt cởi đai lưng của Phương Đàn ra. Dựa vào cái gì mà mình bị nàng thấy hết, còn nàng vẫn ăn mặc chỉnh tề, không công bằng.

Phương Đàn không nghĩ tới Vương phi đây là muốn làm việc này, bất đắc dĩ cười cợt, mặc Tống Ứng Diêu đang chuyên tâm cởi đồ của mình mà chính mình vùi đầu vào cổ của nàng liếm láp hôn môi, lưu lại ấn lý đỏ tươi. Vào ngày mai sau khi mặt trời mọc những dấu này sẽ biến thành màu đỏ tím, chứng minh với tất cả mọi người rằng Tống Ứng Diêu là người của nàng, mà điều này chính là điều nàng muốn.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc đó dưới tay cũng không nghỉ ngơi, liên tục trên người Tống Ứng Diêu nồng nàn châm lửa. Tình cờ còn chủ động giúp Tống Ứng Diêu đem y phục trên người của mình cởi ra ném xuống giường.

Đến khi Tống Ứng Diêu đem quần áo Phương Đàn thoát hết chỉ còn lại áo lót bên trong, cánh tay đột nhiên cứng ngắc không biết nên tiếp tục cởi hay là như vậy đã được rồi.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 94

Phương Đàn cảm giác được tay nàng ngừng lại mới hỏi: “Sao vậy?” Tống Ứng Diêu không hề trả lời, Phương Đàn cúi đầu thấy nàng ngập ngừng nơi nút kết áo của mình, chau mày nắm chặt tay của nàng không chút do dự gỡ bỏ sợi dây kia.

Sau khi kéo vạt áo lộ ra vải quấn ngực bên trong, đập vào mắt Tống Ứng Diêu là bờ vai bóng loáng trắng nõn giống như mình, có chỗ khác nhau chính là rộng hơi mình một chút.

Tống Ứng Diêu tuy đã đoán được dưới lớp băng quấn ngực là gì nhưng nàng lần đầu tiên làm chuyện này khó tránh khỏi xoắn xuýt.

Phương Đàn chỉ vào băng quấn ngực, âm thanh khàn khàn ma mị như có cái gì thúc giục: “Nàng cởi nó ra đi”

Tống Ứng Diêu đỏ mặt nghe rõ ràng chuyện Phương Đàn muốn nàng làm, trên mặt lại thiêm lên một tầng ửng đỏ, nhiệt độ nóng bỏng không hề hạ thấp. Nàng xấu hổ liếc nhìn Phương Đàn một chút, thuận theo vươn ngón tay, mới vừa chạm vào không biết nghĩ tới điều gì lại cấp tốc thu tay về, Phương Đàn nắm lấy tay của nàng ấn tới nút kết một lần nữa nói: “Nàng cứ cởi”

Nàng biết Tống Ứng Diêu trong lòng vẫn để tâm việc nàng là nữ, nếu như lần này không bức bách nàng đối diện với mình mình, như vậy không biết mình phải đợi thêm bao lâu.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn kéo tay Tống Ứng Diêu phóng tới dây buộc băng quấn ngực, nắm bàn tay của nàng đồng thời đem kéo dây buộc ra, băng quấn ngực lập tức rớt xuống lộ ra thân thể bên trong.

Tống Ứng Diêu chưa kịp nhìn thân thể Phương Đàn rõ ràng, Phương Đàn lại một lần nữa đem nàng áp dưới thân bá đạo nói rằng: “Nàng là của ta, mãi mãi cũng như vậy“. Đừng ai vọng tưởng đem Tống Ứng Diêu cướp đi từ bên người của mình.

Tống Ứng Diêu học theo cách Phương Đàn bình thường vẫn hay nhướng mày ra hiệu rằng nàng cũng không phản đối câu nói vừa rồi của Phương Đàn. Cái nhíu mày này của Tống Ứng Diêu giống Phương Đàn đến mấy phần, bị Phương Đàn nhìn ở trong mắt không biết do mẫn cảm quá hay sao mà từ cái nhíu mày đơn giản lại nhìn thật có mùi vị.

Phương Đàn bị nàng làm cho xúc động, bàn tay cùng nàng mười ngón liên kết, sau đó trực tiếp hôn lên môi nàng dùng sức nghiền ép bờ môi, đầu lưỡi linh động chui vào miệng Tống Ứng Diêu, ở trong đó dời sông lấp biển, gào thét cướp đoạt tất cả mọi thứ. Tống Ứng Diêu không chịu đựng nổi thế tiến công mãnh liệt liên tục lùi bước, mãi đến tận không thể lui được nữa bị đầu lưỡi Phương Đàn cuốn lấy đu đưa ra phía trước cùng nhau dây dưa.

Hơi thở Phương Đàn gấp gáp phun trên làn da Tống Ứng Diêu, liền ngay cả cổ của nàng cũng nhiễm hồng nhàn nhạt.

Hai người dây dưa không rời đến khó phân, Tống Ứng Diêu đột nhiên cắn môi Phương Đàn một cái. Phương Đàn nhả môi Tống Ứng Diêu ra, trên mặt cũng không có vẻ giận hờn, trái lại nghi hoặc nhìn nàng.

“Vương Gia để ta đợi lâu như vậy” Tống Ứng Diêu ôm lấy cổ Phương Đàn mềm mại rên rỉ. Nàng tự biết mình cắn nhẹ vô cùng, vì thế môi

https://thuviensach.vn

Phương Đàn cũng sẽ không bị thương, nàng chỉ là muốn cho nàng ấy một giáo huấn nho nhỏ mà thôi.

Phương Đàn rất có hứng thú: “Là ai đợi lâu?” Một tay buông bàn tay Tống Ứng Diêu ra chuyển qua trước ngực Tống Ứng Diêu nặn nặn khối mềm mại không đứng đắn hỏi: “Là cái này sao?”

Đột nhiên xuất hiện kích thích khiến Tống Ứng Diêu khẽ rên, đỏ mặt thẹn thùng mắng: “Lưu manh”

Phương Đàn không để ý lắm cười cúi người tiếp tục công việc vừa rồi chưa có hoàn thành. Đôi tay thoăn thoát chui vào bên trong yếm của Tống Ứng Diêu, nhẹ nhàng xoa nắn nghiền nát đôi gò bồng đảo khiến cho đỉnh chóp lại một lần nữa cương lên. Nàng nhân cơ hội kẹp lấy nó, sau đó tay chuyển đổi một thoáng lấy ngón tay cái từ trên đỉnh đè xuống, đỉnh chóp trong nháy mắt thụt vào trong. Chờ Phương Đàn thả ra ngón tay cái ra nó lại lần nữa dựng đứng.

Tống Ứng Diêu trong lòng run lên một trận tê dại bao phủ toàn thân suýt nữa đánh mất lý trí. Nàng thở gấp muốn hít không khí đổi lấy một chút bình tĩnh nhưng đây chỉ là việc phí công. Nương theo hô hấp, nàng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Phương Đàn mút vào bờ môi của Tống Ứng Diêu mãi đến tận khi nó sưng đó mới hài lòng thả ra, lại lưu luyến trên chiếc cằm tinh xảo một hồi mới tuột thân thể của mình xuống dưới.

Bàn tay chê nàng mặc cái yếm quá vướng bận, Phương Đàn nâng eo Tống Ứng Diêu cao lên, bàn tay luồn vào khoảng trống bên trong giữa giường và lưng nàng tìm cái kết yếm, một tay mở nút kết đem cái yếm trên người Tống Ứng Diêu cởi ra. Nàng tuy rằng nóng ruột nhưng động tác cũng không thô bạo, trái lại càng ôn nhu.

https://thuviensach.vn

Nàng cầm lấy cái yếm đưa lên mũi ngửi một chút, mặt trên còn lưu lại mùi thơm cơ thể của Tống Ứng Diêu, khóe môi bất giác cong lên. Sau đó lén lút giơ trước mặt Tống Ứng Diêu, Tống Ứng Diêu đã sớm thấy nàng đang làm gì, ngượng ngùng không kềm chế được nhưng mắt nhắm mắt mở giả vờ như cái gì cũng không thấy.

Phương Đàn cười càng ngày càng thâm thúy đem cái yếm đặt ở một bên, ánh mắt trên người Tống Ứng Diêu quét qua một lần. Nhìn thân thể Tống Ứng Diêu nhu mỹ hoàn toàn lộ ra trước mắt của mình, nàng cũng không nhịn được dục vọng mãnh liệt muốn ân ái với Vương phi bé nhỏ.

Phương Đàn nhanh như thú săn mồi đặt Tống Ứng Diêu dưới thân thật lòng hôn lên vai của nàng như tín đồ tôn thờ cực phẩm, không bỏ qua bất kỳ nơi nào.

Nụ hôn dọc theo xương quai xanh, duỗi ra đầu lưỡi khẽ liếm nơi lõm xuống, xoay tròn đánh một vòng nhiệt tình vui đùa trên làn da mềm mại, cho dù là động tác nhỏ cũng khiến Tống Ứng Diêu không khống chế nổi mình run rẩy, những nơi được Phương Đàn sờ qua kích thích đến từng lỗ chân lông.

Phương Đàn càng hôn càng không nỡ buông nàng ra, muốn ngừng mà không được, há mồm ngậm vào một bên đầu ngực, đầu lưỡi trên đỉnh không ngừng đảo quanh, nghiền ép. Đồng thời cũng không chịu lạnh nhạt một bên kia, bàn tay ở phía trên chậm rãi nhào nặn, chỉ lo quá mức dùng sức sẽ làm Tống Ứng Điêu đau.

Toàn thân tinh lực Tống Ứng Diêu đều tập trung ở nơi bị Phương Đàn ngậm trong miệng, lúc Phương Đàn mút vào linh hồn của nàng cũng như bị hút đi, trong cơ thể dần dần trống vắng, hai chân không tự chủ vòng qua eo Phương Đàn, hai tay ôm lấy bờ vai của nàng, hy vọng có thể được một chút an ủi. Giáo dưỡng lại làm cho Tống Ứng Diêu không thể nói ra đòi hỏi của mình với Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn rốt cục nhớ đến chuyện quan trọng, nàng chừa lại một tay tiếp tục vân vê đầu ngực Tống Ứng Diêu, còn mình lại có hứng thú với đường cong phía dưới, tay trực tiếp tìm thấy nơi tiêng tư của Tống Ứng Diêu, nơi đó tiết khố đã sớm ướt đẫm một khối. Như đang chờ nàng âu yếm nó, Tống Ứng Diêu hai chân bỗng nhiên từ trên eo Phương Đàn đưa tới kẹp chặt tay Phương Đàn, cái tay đang muốn lẻn vào nàng tư mật của nàng. Nàng cắn môi lắc lắc đầu: “Không muốn ~” âm thanh trầm thấp nhu nhu kéo dài khác nào mưa bụi Giang Nam mông lung mà tới.

Phương Đàn nhẹ giọng động viên: “Đừng sợ...”

Tống Ứng Diêu như trước không chịu thả lỏng, Phương Đàn không thể làm gì khác hơn là tạm thời từ bỏ. Nàng đối mặt với Tống Ứng Diêu hôn lên đôi mắt gắn bó giao hòa một phen. Đợi khi Tống Ứng Diêu hoàn toàn thả lỏng mới dùng tay lén lút đặt ở nơi riêng tư đè ép xuống.

Khi Tống Ứng Diêu phát hiện động tác của nàng thì đã không kịp, bàn tay và ngón tay Phương Đàn hoàn toàn bao trùm nơi đó, nàng chỉ có thể khuất phục dưới bàn tay thần kì của ai kia.

Bàn tay Phương Đàn bàn tay đè lên nụ hoa, Tống Ứng Diêu cảm thấy da đầu từng trận tê dại, đôi mắt nhắm chặt, bàn tay gắt gao nắm đệm trải giường, từ môi ngân ra tiếng rên rỉ uyển chuyển êm tai.

Phương Đàn hôn lên vùng bụng bằng phẳng, vừa đem tiết khố còn sót lại dưới thân Tống Ứng Diêu cởi ra, để cho hai người thẳng thắn đối diện nhau, sau đó là từng trận mưa hôn rơi xuống khuôn mặt Tống Ứng Diêu hút khô từng giọt mồ hôi trên trán. Nụ hôn dần chuyển sang đôi môi ngọt ngào.

Thừa cơ Tống Ứng Diêu đang chuyên chú cùng mình dây dưa, ngón tay lặng lẽ luồn vào hành lang bên trong đã đầy đủ ướt át, có thể làm cho ngón tay tự do dao động. Ngón tay của nàng trước tiên thăm dò ra vào mấy lần,

https://thuviensach.vn

thấy người dưới thân người không phản ứng kịch liệt quá, chỉ là thở gấp lợi hại hơn, liền dũng mãnh đâm về phía trước phá tan tầng ngăn cách kia.

Tống Ứng Diêu bị đau hơi nhướng mày rên lên cắn chặt hàm răng suýt nữa cắn vào đầu lưỡi Phương Đàn, khuôn mặt nhỏ nhắn trở yếu ớt, ngón tay bấu chặt lưng Phương Đàn mạnh đến nỗi rướm máu.

Trong đôi mắt Phương Đàn chỉ có Tống Ứng Diêu, không để ý đến vết thương trên lưng mình. Thấy Tống Ứng Diêu thống khổ như vậy nàng tuy rằng đau lòng nhưng cũng không có biện pháp gì, đây là cửa ãi mỗi nữ tử đều phải trãi qua. Nàng không thể làm gì khác hơn là tăng tốc độ tay hy vọng có thể làm cho người thương bé nhỏ mau chóng vui vẻ.

May mà đau đớn rất nhanh liền qua, tiếp theo là từng trận khoái cảm chưa bao giờ có từ nơi tư mật truyền đến khắp cả người, xông lên đỉnh đầu, Tống Ứng Diêu như đêm lạnh được ngâm mình trong nước nóng, toàn thân khoan khoái thở đến hụt hơi.

Tiếp theo lại cảm thấy dường như có cái gì không đủ, nàng hi vọng Vương Gia có thể nhanh một chút nhanh hơn chút nữa, eo không tự chủ phối hợp với Phương Đàn, cả người hầu như đều bị dục hỏa nuốt hết.

Cho đến khi thân thể vô lực mồ hôi đầm đìa co quắp ở trên giường như tấm gỗ trôi giữa đại dương mênh mang, theo sóng biển đung đưa, trong đầu một mảnh trống không, không biết nơi đâu là bờ, nơi đâu là bầu trời. Đôi mắt mê ly nhìn nóc giường, trong tâm trí là những tiếng rên rỉ phát ra từ chính miệng của mình

Một đêm này, Tống Ứng Diêu nằm đệm trải giường rồi buông ra không biết bao nhiêu lần. Mãi đến khi vô lực không nắm nổi nữa nó mới được giải thoát. Nhưng trận này cũng chưa có kết thúc như vậy, Phương Đàn lâu nay mơ ước bây giờ mới có được, làm sao có thể dễ dàng thả nàng nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Cái cổ trắng nõn của Tống Ứng Diêu trãi dài vết hồng ngân, mà Phương Đàn vẫn như cũ vùi đầu trước ngực của nàng nghiêm túc cẩn thận gieo thêm dấu yêu, một lòng tận sức mang cơ thể Tống Ứng Diêu ghi thêm vết tích.

“Vương Gia không muốn...” Tống Ứng Diêu uể oải đẩy bờ vai của nàng, trong thanh âm còn mang theo khàn khàn.

Phương Đàn đối với lời này mắt điếc tai ngơ, hôn xuống một cái mới ngẩng đầu lên hỏi: “Mệt sao?”

“Ừm.” Tống Ứng Diêu mệt không thể tả, đến cả mí mắt cũng mở ra không được, gian nan gật đầu. Nàng buồn ngủ! Nàng muốn nghỉ ngơi! Vương Gia làm sao vẫn còn có tinh lực như thế!

Phương Đàn thoả mãn liếc mắt nhìn tác phẩm của mình, trở mình từ trên người Tống Ứng Diêu leo xuống ôm nàng vào lòng, hôn lên tóc mềm: “Vậy thì ngủ đi”

Nàng còn chưa kịp nói xong,Tống Ứng Diêu đã ngủ mất, Phương Đàn cũng thuận theo hài lòng nhắm mắt.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 95

Mặt trời lên cao, ánh mặt trời chan hòa khắp căn phòng, hai người trên giường âu yếm ôm nhau ngủ, mà một người trong đó lông mi giật giật, cổ họng hừ một tiếng tiện đà lười biếng mở mắt ra tỉnh lại. Người đó nghiêng đầu híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài mặt trời gay gắt chứng tỏ đã không còn sớm.

Phương Đàn chớp chớp mí mắt dày nặng, bàn tay xoa xoa mái tóc người con gái bên cạnh, đôi mắt cũng dần sáng lên, nhìn người trong ngực đang ngủ say, nàng nở nụ cười sủng nịnh. Tối hôm qua mình đã làm nàng mệt đến chết, Phương Đàn cúi đầu hôn lên trán, cực khổ cho Vương phi bé nhỏ của ta rồi.

Phương Đàn đưa tay kéo chăn phủ thêm cho Tống Ứng Diêu. Tối hôm qua ngủ không bao lâu, nàng chập chờn chợt nhớ mình quên kéo chăn đắp cho cả hai, sợ Tống Ứng Diêu cảm lạnh nên cố ý ngồi dậy từ góc giường lôi ra cái chăn giúp hai người đắp kín rồi mới ngủ tiếp.

Phương Đàn cẩn thận nâng đầu Tống Ứng Diêu lên, lấy tay của mình ra, sau đó mau mắn đặt nàng ấy nằm xuống. Ở một bên quơ quơ cánh tay mỏi nhừ, chờ cơn tê dại qua đi nàng chống khuỷu tay nâng mình dậy, một tay khác giúp Tống Ứng Diêu gạt tóc đang che trước mặt sang một bên, nghiêng mình lẳng lặng nhìn Ứng Diêu điềm tĩnh ngủ say, khóe miệng không tự chủ trưng ra ý cười. Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu rọi vào phòng, bên trong lặng lẽ đến cả cây kim rơi xuống cũng còn nghe thấy âm thanh. Người yêu ở bên cạnh, thời gian cứ thế bình bình đạm đạm trôi qua, nàng rất mong được như vậy cả đời.

https://thuviensach.vn

Nhìn một lúc sau, Phương Đàn rốt cục không nhịn được đưa tay ấn ấn cãi mũi tinh xảo của nàng. Tống Ứng Diêu bị người ta nhiễu loạn giấc mộng cau mày mơ mơ màng màng giơ tay vỗ vỗ cái tay nào đó đang quấy rầy mình, sau đó tiếp tục ngủ.

Phương Đàn bị đánh cũng không quấy rối nàng nữa, cũng không có dự định đánh thức nàng sớm, nàng muốn ngủ thì cứ ngủ, thời gian này cũng không vội về kinh, kệ mấy lão già đó nháo mấy hôm đi.

Phương Đàn sờ sờ trên người cảm thấy mồ hôi dính dính, mà trên người Tống Ứng Diêu cũng y như nhau, Tống Ứng Diêu hiện tại vẫn chưa thức, nàng muốn trước đi tắm rửa một chút.

Đứng dậy khỏi giường là cảnh quần áo ném loạn bày ra trước mắt, Phương Đàn tìm y phục của mình mặc vào, thu dọn quần áo cho Tống Ứng Diêu, thấy nàng vẫn ngủ nên mở cửa đi ra ngoài.

Đi tới nhà bếp lạnh băng, Phương Đàn bất đắc dĩ thở dài, nàng nếu như lại đốt cháy nhà bếp, Tống Ứng Diêu nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng. Phương Đàn đành gọi ám vệ để họ hỗ trợ nấu chậu nước nóng, chậu nước nóng này vừa vặn đủ hai người bọn họ tắm rửa.

Ám vệ tuân mệnh vì Phương Đàn an bài tất cả, sau đí liền rời đi. Phương Đàn múc nước nóng đổ vào thùng gỗ, một thùng rồi một thùng mang vào gian phòng bên cạnh phòng ngủ, điều chỉnh nhiệt độ sau đó mới trở về phòng ngủ.

Nàng bận bịu bận bịu chuẩn bị những thứ này, ra ra vào vào trong phòng tuy rằng bước chân hết sức nhẹ nhàng nhưng gây ra động tĩnh cũng không nhỏ, vậy mà Tống Ứng Diêu không hề có một điểm thức tỉnh. Phương Đàn vốn còn muốn cùng Tống Ứng Diêu tắm uyên ương mà Ứng Diêu vẫn không tỉnh lại, này cũng không tiện, cho nên quyết định chính mình trước

https://thuviensach.vn

tiên tắm đi đã, sau đó sẽ giúp Tống Ứng Diêu tắm, để Vương phi ngủ thêm một lát.

Khi tắm nàng mới phát hiện sau lưng có thêm mấy đạo vết thương do móng tay gây ra, dùng nước ấm dội vào đau rát. Nàng đành né qua những kia vết thương không đi đụng vào, nhanh chóng tắm rửa mặc quần áo, liền không thể chờ đợi được nữa đi tới bên giường đem chăn mềm nhẹ mở ra. Thân thể uyển chuyển của Tống Ứng Diêu dần dần xuất hiện trước mắt Phương Đàn, bên tai phảng phất vang tiếng nàng thở gấp đêm qua, Phương Đàn hô hấp hơi ngưng lại, vội vã dời ánh mắt nuốt ngụm nước miếng, suýt nữa lại dục vọng lại phát tát. Trong lòng đọc thầm thần chú tĩnh tâm, sau đó đơn giản giúp Tống Ứng Diêu khoác áo vào, ôm nàng lên bước sang phòng cách vách.

Còn chưa bước đi, trong giấc mộng Tống Ứng Diêu phát hiện vị trí ngủ của mình thay đổi, nàng mông lung mở mắt, âm thanh khàn khàn hỏi: “Vương Gia?”

Phương Đàn thấy nàng tỉnh rồi, vừa đi vừa đáp: “Hừm, tỉnh rồi sao?”

Tống Ứng Diêu đầu óc trì độn không có trả lời, híp một con mắt, con mắt còn lại nửa khép nửa mở nhìn lướt qua xung quanh mới phát hiện cảnh vật bốn phía đều đang chuyển động, nhưng dường như vẫn còn trong phòng ngủ, nghi hoặc hỏi: “Đi đâu đó?”

Phương Đàn bước qua cửa: “Tắm cho nàng tỉnh táo”

Tống Ứng Diêu chỉ nghe được Vương Gia nói muốn dẫn nàng đi nơi nào đó, cũng không thèm suy nghĩ làm gì, cứ mệt mỏi gật đầu, ngược lại an tâm nghĩ Vương Gia không mang nàng đi bán đâu mà sợ, nàng cứ việc ngủ tiếp. Tống Ứng Diêu cọ má vào áp Phương Đàn, ở trong ngực của Vương gia tìm tư thế thoải mái lại nhắm mắt ngủ.

https://thuviensach.vn

Lúc Phương Đàn đem nàng đặt trên ghế nằm cạnh mộc dũng mới phát hiện nàng còn ngủ, ngón tay nặn nặn gò má của nàng, lại gọi hai tiếng vẫn không làm nàng tỉnh lại. Phương Đàn buồn cười lắc đầu, xem ra mình phải giúp nàng tắm rửa, ai kêu tối hôm mình dằn vặt nàng đến mệt như vậy.

Cởi quần áo trên người nàng, toàn thân Tống Ứng Diêu dấu hôn ngân loang lổ, Phương Đàn ngẫm lại mặt đỏ không ít, tối hôm qua có chút kích động a... Nàng hoàn toàn bị dục vọng làm choáng váng đầu óc, không có chút gì gọi là thương hương tiếc ngọc.

Phương Đàn vừa muốn vừa ôm lấy nàng bỏ vào trong thùng nước tắm, bắt đầu giúp nàng tắm.

Tống Ứng Diêu cảm giác quanh thân đều bị ngâm trong nước ấm áp, không biết từ nơi nào mà có đôi tay giúp nàng xoa nắn thân thể, lực đạo tay không nhẹ không nặng vừa đúng ôn nhu, mà chính mình động cũng không muốn động liền cứ như vậy hưởng thụ người hầu hạ, còn cảm thấy thoải mái hừ hừ hai tiếng. Theo cái tay kia thuận thế nàng còn giơ cánh tay lên để nó có thể chạm được dưới nách nàng mà cọ rữa.

Phương Đàn nhìn nàng biết điều như vậy cho rằng nàng tỉnh rồi, ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt của nàng vẫn nhắm chặt, thất vọng thở dài, xem ra hôm nay không thể tắm uyên ương a. Phương Đàn tiếp tục hoạt bàn tay, lúc lau đến đùi Tống Ứng Diêu trong lòng cố quét sạch tạp niệm quyết định giúp Tống Ứng Diêu xoa bóp, miễn cho Vương phi lúc tỉnh lại đau nhức tay chân.

Sau khi gian nan hoàn thành nhiệm vụ tắm rửa, lại ăn thừa cơ ăn vô số đậu hũ của người ta, Phương Đàn rốt cục cũng giúp Tống Ứng Diêu tắm xong, đem nàng từ trong nước ra, lau khô mặc quần áo vào, lại ôm trở về giường cho nàng ngủ tiếp. Mà chính mình lại sai ám vệ đưa đến tấu chương đến, ở trong phòng kê tạm cái bàn, tinh thần sảng khoái ngồi phê duyệt.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu một ngủ này ngủ đến trưa, cả người mệt nhọc toàn bộ biến mất, đôi mắt mở ra tinh thần sung mãn. Phương Đàn nằm bên người nàng ngủ trưa bị nàng động tĩnh đánh thức: “Vương phi rốt cục tỉnh rồi?”

Tống Ứng Diêu nhớ chuyện tối hôm qua mặt lập tức liền hồng thấu luống cuống tay chân mò tìm y phục trên người, cảm giác được vải vóc thô ráp mới thở phào nhẹ nhõm, cũng còn tốt trên người có mặc quần áo, không phải vậy làm sao nàng đối mặt Vương Gia. Chờ chút, tối hôm qua nàng rõ ràng để mình trần đi ngủ...

Phương Đàn thấy dáng vẻ lúng túng của nàng nhịn không được cười nói: “Ta giúp nàng tắm rồi đổi quần áo, đệm trải giường... cái gì cũng đổi“. Nói xong lời cuối cùng Phương Đàn cũng thấy không tiện, trên giường tất cả đều là dấu vết của nàng cùng Tống Ứng Diêu lưu lại....

Tống Ứng Diêu mặt càng đỏ không nói một lời dường như ai bắt nạt nàng vậy.

Phương Đàn thấy thật đáng yêu đem nàng ôm vào lòng thân thiết hỏi: “Ngủ hơn nửa ngày rồi, nàng đói bụng không?”

Phương Đàn không nói Tống Ứng Diêu còn chưa phát hiện được nàng đúng là đói bụng, ngày hôm qua một vận động dữ dội một buổi tối, hơn nữa lại ngủ nửa ngày, không đói bụng mới là lạ. Tống Ứng Diêu mím môi gật đầu.

Phương Đàn đã sớm chuẩn bị kỹ càng, trước khi ngủ trưa liền bưng vào phòng một tiểu lò đặt cạnh bên giường, trên lòng đặt một cái nồi nấu chút cháo, chỉ cần Tống Ứng Diêu thức dậy là có thể ăn.

Thấy Tống Ứng Diêu gật đầu, Phương Đàn liền mở nắp nồi cầm bát đến, lấy ra cái muôi chính mình nếm thử trước một miếng, thấy vừa miệng mới múc vào bát đút cho Tống Ứng Diêu: “Nàng ăn đi”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu hiếm khi tùy hứng, cũng lười tranh giành cùng Phương Đàn, há miệng nhỏ cứ thế mà ăn. Cứ như vậy một người đút một người ăn, bát chúc rất nhanh thì hết, Phương Đàn đút xong muỗng cuối cùng hỏi: “No rồi sao? Còn muốn ăn nữa không?”

Tống Ứng Diêu lắc đầu: “No rồi” Trên mặt đỏ ửng.

Phương Đàn vỗ về lưng của nàng, tâm tư chuyển động đề nghị: “Vậy chúng ta trò chuyện có được không?”

Tống Ứng Diêu cũng đang muốn hỏi một ít việc liên quan đến Vương Gia, hai người quả thật ăn ý. Chờ Phương Đàn dựa lưng trụ trên giường, Tống Ứng Diêu co vào trong ngực của nàng, Phương Đàn hỏi:

“Nàng muốn biết gì cứ hỏi, ta sẽ trả lời thành thật“. Phương Đàn biết Tống Ứng Diêu muốn tìm hiểu mình, nàng cũng đã chuẩn bị hướng về nàng ấy mở rộng nội tâm của mình, cho nàng ấy biết hết thảy bí mật.

“Thật?” Tống Ứng Diêu kinh ngạc hỏi ngược lại.

Phương Đàn gật đầu khẳng định, các nàng thẳng thắn nhìn nhau, nàng tin các nàng một đời cũng sẽ như vậy cầm tay tiếp tục đi, nên cũng không cần che giấu.

Đối với Tống Ứng Diêu mà nói trên người Phương Đàn có thật nhiều vấn đề nàng không hiểu, cho nên trong đầu mang rất nhiều nghi vấn, không biết nên hỏi cái nào trước, cuối cùng vẫn là quyết định hỏi ngay điểm mấu chốt.

“Vương Gia vì sao lại phẫn thành nam trang?”

Phương Đàn biết nàng ấy sẽ hỏi cái vấn đề này đầu tiên, trong lòng đã sớm chuẩn bị lời giải thích: “Vì để cho mẫu phi sống tiếp“. Tống Ứng Diêu

https://thuviensach.vn

vẻ mặt không hiểu, Phương Đàn mang quy tắc hậu cung nói cho nàng nghe một lần.

Tống Ứng Diêu không nghĩ hậu cung đẹp đẽ như vậy lại có quy tắc tuyệt diệt nhân gian, nàng sợ hãi đến run lên, Phương Đàn ôm chặt nàng nói: "Mẫu phi cũng là bất đắc dĩ, nếu như mẫu phi lúc đó không để ta trở thành nam hài, nếu như phụ hoàng thật sự qua đời, mẫu phi sẽ bị ép tuẫn táng theo phụ hoàng. Ta sẽ bị thái hậu mang về nuôi nấng. Dựa theo tính cách ghen tị của thái hậu, bà ta sẽ không thay nữ nhân khác nuôi con, ta tuyệt đối mất mạng, bà ta tùy tiện dùng một cái thủ đoạn liền có thể làm cho ta vĩnh viễn biến mất trong hoàng cung"

Nói xong lời cuối cùng Phương Đàn càng cười khẽ.

Tống Ứng Diêu tâm tình chính phức tạp, nghe được tiếng cười của Phương Đàn từ trong ngực của nàng thoát ra hỏi: "Vương Gia cười cái gì?"

Phương Đàn lấy ngón tay khều nhẹ mũi của nàng: "Ta nếu như không có hóa thành nam trang, ta sẽ không gặp nàng nha"

P/s: Cả nhà giáng sinh vui vẻ. Vote của hai chương H vậy mà khôg bằng mấy chương trước là sao há há há...

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 96

Tống Ứng Diêu suy nghĩ một chút gật đầu: “Cũng đúng ha“. Nếu như Vương Gia không có nữ giả nam trang thì Vương Gia sẽ không sống đến hiện tại, cũng sẽ không có chuyện sau này. Nhưng tất cả nếu như đều chỉ là nếu như, Vương Gia sống sót, hai người bọn họ kết hôn, điều này đã trở thành hiện thực, bất luận người nào cũng không thay đổi được.

Nàng đem ngón tay nhỏ bé của nàng đan vào bàn tay Phương Đàn nắm chặt để bàn tay hai người hòa quyện vào nhau, suy nghĩ hỏi: “Vương Gia ẩn giấu lâu như vậy, sẽ không bị người phát hiện sao?”

“Ngoại trừ một người” Phương Đàn đáp.

Tống Ứng Diêu sốt sắng: “Ai! Có thể hay không uy hiếp Vương Gia?”

Phương Đàn lắc đầu nhàn nhạt phun ra hai chữ: “Tiên hoàng”

Tống Ứng Diêu kinh hãi đến biến sắc: “Tiên hoàng biết?”

“Ta đến nay đoán không ra tâm tư phụ hoàng...” Phương Đàn thở dài suy tư.

Tống Ứng Diêu lông mày nhíu chặt: “Tiên hoàng không trách cứ Vương Gia ẩn giấu thân phận sao?”

Phương Đàn cười khổ: “Ông đại khái là muốn đem đẩy ta tới ngôi vị hoàng đế” Tiếng nói càng ngày càng nhỏ, mãi đến khi không nghe được gì,

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu chỉ nghe thấy nàng nói câu cuối cùng: “Ông đã làm được rồi”

Tiên hoàng thiên toán vạn toán vẫn không tính được Phương Đàn sẽ gặp Tống Ứng Diêu, bằng không ông coi như thiết lập bao nhiêu bố cục cũng sẽ không kích Phương Đàn nảy sinh tranh chấp cùng Phương Hàng.

Nếu quá mức, Phương Đàn không làm Vương gia nữa, quy ẩn núi rừng, vậy thì Phương Hàng làm được Phương Đàn cái gì.

Tống Ứng Diêu nhận ra vừa nhắc tới tiên hoàng, Vương Gia tâm tình liền rơi xuống. Nàng hiểu ý thay đổi câu chuyện: “Có mấy người biết thân phận Vương Gia?”

Phương Đàn nghe vậy ngẩng đầu lên nghĩ ngợi: “Chỉ có nàng, mẫu phi, còn có một nữ đại phu trong vương phủ“. Sợ Tống Ứng Diêu hiểu lầm cố ý giải thích: “Ta là người, cũng sẽ sinh bệnh, vì thế cần một đại phu ở bên người, bà ta là người phù hợp nhất.”

Tống Ứng Diêu nhìn vào đôi mắt đang cười của Phương Đàn hỏi: “Vương Gia vừa đến đây đã thẳng thắn thân phận của mình với ta, Vương gia không sợ ta không chấp nhận phần tình cảm này mà bỏ đi sao?”

Phương Đàn không chút nghĩ ngợi: “Ta tin tưởng nàng sẽ không làm như vậy”

Đáp án này cũng không làm Tống Ứng Diêu thoả mãn, nàng khịt mũi coi thường: “Vương Gia lấy đâu ra tự tin?”

“Trên đường tới đây ta nghĩ rất nhiều, nếu không thể vậy thì từ bỏ, trả tự do cho nàng...” Tống Ứng Diêu nghe thấy Phương Đàn ý nghĩ buông tay, bàn tay không tự chủ liền xiết chặt bàn tay Phương Đàn, Phương Đàn chậm chạp không chịu tiếp tục nói, Tống Ứng Diêu hồi hộp bật thốt lên hỏi: “Sau đó thì sao”

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Phương Đàn chuyển động giả vờ do dự: “Sau đó thì...”

Thấy Tống Ứng Diêu dáng vẻ vội vàng, nàng ho khan nói “Ta trước đây nghĩ sẽ nói cho nàng biết, thẳng thắn với nhau chỉ cần mấy câu thôi nhưng đó là một quá trình gian nan, không đơn giản như nàng tưởng tượng. Ta kiêng kỵ quá nhiều, nhất định phải lấy đại cục làm trọng nên vẫn cân nhắc cho nên mới chậm chưa nói cho nàng biết”

Tống Ứng Diêu hiểu được điều đó, trước những tâm tình chân thật này nàng vuốt má Phương Đàn: “Vương Gia cực khổ rồi”

Phương Đàn cầm tay nàng áp lên mặt mình cười: “Khi Phương Hàng theo dõi chúng ta, những đại thần và thủ hạ của ta cũng đôn đốc ta tạo phản, bọn họ không nghĩ đã trực tiếp đặt ta vào nơi nguy hiểm. Nếu nói ra bí mật cho nàng nghe, e rằng nàng cũng sẽ nguy hiểm, nên ta lựa chọn tiếp tục che giấu, đợi được hết thảy giải quyết xong rồi nói với nàng cũng chưa muộn.”

“Sau này lúc đang cùng Phương Hàng đối nghịch, ta liền tự nói với mình lần này nếu có thể sống sót trở về sẽ nói cho nàng nghe chân tướng, sau đó bất luận nhận được đáp án ra sao ta đều thản nhiên chấp nhận, đâu ai nghĩ trong đó sinh ra nhiều khúc chiết như vậy. Cho nên đến hiện tại mới nói cho nàng, nàng trách mắng ta, ta cũng hiểu. Bây giờ chúng ta có thể ngồi ở đây yên tĩnh trò chuyện, đã là vui rồi”

Tống Ứng Diêu trầm mặc, đối với nỗi hờn giận Phương Đàn bỏ nàng ở đây lâu như vậy bỗng chốc đều tan biến, nàng nằm trên ngực Phương Đàn nghe trái tim của nàng ấy đập một nhịp lại một nhịp. Tống Ứng Diêu ôm chặt hông Phương Đàn thở phào nhắm mắt lại, chưa bao giờ an lòng như bây giờ: “May là Vương Gia bình an trở về”

Phương Đàn gật đầu, may là nàng đã trở về.

https://thuviensach.vn

“Ta chỉ cần chu toàn cho nàng, có trả giá cái mạng này cũng sẽ không tiếc.”

Tống Ứng Diêu hốc mắt nóng lên, cắn răng nhịn xuống xúc động muốn khóc: “Vương Gia không nên nói lung tung! Vương Gia nhất định vẫn bình an.”

“Nhất định “ Phương Đàn cười: “Nàng còn muốn biết gì nữa không”

Tống Ứng Diêu lại hỏi: “Vương Gia tại sao không cho thiếp sớm trở lại kinh thành? Nói không chừng thiếp có thể giúp nàng chút gì”

“Tạo phản không phải trò đùa, có khi còn trả giá cái giá bằng cả mạng sống, ta không thể để cho nàng mạo hiểm“. Phương Đàn đưa bàn tay chạm vào cái cổ bóng bẩy của Tống Ứng, nàng hi vọng Ứng Diêu hiểu được nỗi khổ tâm của nàng.

“Vậy tại sao Vương Gia lâu như vậy mới đến đón thiếp?” Tống Ứng Diêu nghĩ đến vấn đề này lại cảm thấy rầu rĩ không vui, nàng ấy lâu như vậy không tới tìm nàng, hại nàng lo lắng cho người ta. Phương Đàn thở dài: “Quân quân, thần thần, phụ phụ. Ở vị trí ngôi cao có rất nhiều trách nhiệm cần gánh vác. Cái ngôi vị hoàng đế này muốn ngồi xuống cần làm rất nhiều chuyện”

Phương Đàn không muốn vào lúc này nói nhiều chuyện triều đình, nàng muốn chuyển đề tài, nàng đến bây giờ cũng không tin mình lấy đâu ra dũng khí đi thừa nhận với Tống Ứng Diêu: “Kỳ thực ta không nghĩ mình tự tin như vậy, ta rất sợ mất nàng, sợ một ngày nàng chán. Sóng to gió lớn ta chưa từng sợ hãi, chỉ có nàng là có thể tá động đến tâm tư của ta nhất“.

Tống Ứng Diêu nước mắt cuối cùng cũng tràn ra, nàng chờ lâu như vậy rốt cục đã đợi được Phương Đàn nói ra nội tâm thật của chính mình.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn không nhận ra Tống Ứng Diêu đang khóc: “Mãi đến sau khi nàng thừa nhận thân phận của ta, ta mới dám chân chính yêu nàng, bằng không ta cũng không dám tập trung quá nhiều tình cảm ở trên người nàng, sợ sẽ mất đi, sợ sẽ thất vọng, sợ sẽ tổn thương, sợ nàng sẽ trở thành nỗi uy hiếp...” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng trong lòng Phương Đàn rõ ràng lúc nửa tháng trước hay mười tháng trước, nàng đã không thể kiềm nén tình cảm của mình, nàng không thể không yêu Tống Ứng Diêu. Điều này chứng tỏ dù có thiêu thân lao đầu vào lửa nàng cũng không uý kỵ. Từ nhỏ nàng đã biết có vài thứ nếu như mình không đi tranh, vĩnh viễn cũng không chiếm được, thí dụ như ái tình, thí dụ như ngôi vị hoàng đế.

Phương Đàn nói xong mới phát hiện Tống Ứng Diêu khóc nức nở, nàng kéo Tống Ứng Diêu từ trong lòng ra, ngón tay lau nước mắt: “Làm sao vậy?”

Tống Ứng Diêu xoa xoa nước mắt nghẹn ngào: “Không có gì” Lời còn chưa dứt lại chui vào lồng ngực Phương Đàn.

Phương Đàn suy nghĩ một chút đoán được là tại sao, cười cợt Tống Ứng Diêu, cúi đầu cùng nàng hôn môi sau đó mới tiếp tục nói: “Tình yêu này quá kinh thế hãi tục, ta sợ nàng không chấp nhận, ánh mắt của người khác ta xưa nay không để ý, nhưng đó là nàng, ta không thể không lưu tâm”

“Hơn nữa nàng không phải đã chấp nhận ta rồi sao?” Bàn tay vỗ về Tống Ứng Diêu lưng thủ thỉ. Thấy nàng tâm tình vẫn trầm thấp, Phương Đàn từ trong lòng móc ra một khối ngọc bội đưa cho Tống Ứng Diêu: “Nàng xem đây là cái gì.”

Tống Ứng Diêu nước mắt mơ hồ không rõ, thấy Vương Gia đưa vật gì đó cho mình xem, nàng dùng sức nháy mắt để nhìn rõ sau đó nhận lấy ngọc bội từ tay Phương Đàn, chỉ cần nhìn một cái liền nhận ra đây là ngọc bội Vương gia đưa cho nàng, nghi ngờ hỏi: “Ngọc bội kia sao ở chổ Vương Gia?” Rõ ràng khối ngọc bội kia nàng giữ mà. Như muốn chứng minh mình

https://thuviensach.vn

cất giữ rất kỹ, nàng từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp gấm bên trong đựng hai khối ngọc bội Vương Gia đưa cho nàng, nàng mê man liếc mắt nhìn Phương Đàn, rồi lại nhìn trong hộp, hai khối vẫn còn y nguyên vị trí cũ.

Phương Đàn nở nụ cười, dời qua ôm lấy nàng, cọ cằm vào mái tóc êm mượt nói: “Hai khối giống nhau, chỉ là nàng không biết mà thôi”

Tống Ứng Diêu đoán được ý nghĩa đôi ngọc bội: “Nguyên lai Vương Gia đã sớm có dự định rồi sao?”

Phương Đàn gật đầu, Tống Ứng Diêu thả xuống hộp một lần nữa chui vào lòng Phương Đàn, tay đặt trên ngực Phương Đàn. Nàng yên tĩnh một hồi trong đầu đột nhiên bốc lên một câu hỏi, từ trước đến nay các nàng cũng ôm ấp thân mật, tối ngày hôm qua nàng cũng nhìn thấy, tuy rằng nhỏ một chút nhưng vẫn có ngực nha, cho dù quấn ngực bao bọc vẫn có thể sờ thấy mà, vậy tại sao nàng lâu như vậy mà không phát hiện Vương Gia alà con gái đây, nàng đem nghi vấn nói ra.

Phương Đàn không nghĩ nàng sẽ hỏi cái vấn đề thế này, chê cười nói: “Cái này nàng không nên tra cứu, ta tự có biện pháp của mình”

Nghĩ đến chuyện đêm qua, ánh mắt Tống Ứng Diêu liền mờ ảo, có chút khó xử: “Vương Gia trước đây từng làm chuyện như vậy sao?”

Phương Đàn sững sờ: “Làm sao đột nhiên nghĩ đến vấn đề này”

“Chính là...” Tống Ứng Diêu đỏ mặt ấp a ấp úng: “Chính là có chút ngạc nhiên... hiếu kỳ Vương Gia vì sao lại...”

Phương Đàn cười haha, nàng cười xong mới đáp: “Vạn sự đều có thể học. Vương phi là muốn biết ta trước đó có chạm qua nữ nhân khác hay không?”

https://thuviensach.vn

Bị Phương Đàn nhìn rõ ý đồ, Tống Ứng Diêu xấu hổ không chịu nổi, nghiêng người lộn một cái lăn vào chăn, đem chăn che mặt: “Không có, ta không có hỏi câu đó“. Phương Đàn đuổi theo nằm bên cạnh nàng, nhẹ giọng thì thầm: “Một đời chỉ yêu một người, một lần yêu chính là một đời”

Tống Ứng Diêu tuy rằng lỗ tai dựng thẳng lên nhưng vẫn không nghe rõ, mê man từ trong chăn ló ra hỏi: “Sao?”

Phương Đàn nắm chặt cơ hội, lăn tới đặt nàng trên giường: “Không cái gì, Vương phi chúng ta ấy ấy lần nữa có được hay không?”

Tống Ứng Diêu có kinh nghiệm lần đầu rồi nào có không hiểu ý Phương Đàn, nàng cong đầu kiên định cự tuyệt: “Không được“. Tối hôm qua nàng chính là lừa mình như thế một lần rồi một lần, nhiều lần rõ ràng đã nói là cuối cùng, kết quả một lần xong nàng ấy lại tràn đầy phấn khởi muốn thêm một lần nữa, lần này nàng sẽ không sa bẫy.

Phương Đàn dán vào người Tống Ứng Diêu, ở bên tai của nàng thở nhiệt khí: “Vương phi ~” Tống Ứng Diêu gò má lập tức liền nóng lên, nhưng bình tĩnh nói đáp: “Làm sao trước đây không có phát hiện Vương Gia ham muốn như thế chứ?”

Bàn tay Phương Đàn xoa eo của nàng, chậm rãi hướng lên trên: “Bởi vì bỏ qua thời gian quá nhiều, hiện tại muốn bao nhiều đều thấy không đủ”

Chỉ chốc lát tiếng thở dốc ám muội cùng tiếng rên rỉ lần nữa bên trong phòng ngủ cất lên.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 97

Trên giường hai người "đánh nhau" hừng hực, ngoài sân đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, động tác của hai người liền im bặt. Phương Đàn cấp tốc từ trong chăn ló đầu ra, dùng tay nhàn rỗi che miệng Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu nghe tiếng gõ cửa bên ngoài, một tiếng rên còn nghẹn ở cổ, thân thể lập tức cứng đờ. Lúc Phương Đàn che miệng nàng, nàng cũng giơ tay lên che miệng của Phương Đàn. Hai người hai mặt nhìn nhau, hai trái tim vốn đang nhiệt tình đập nay lại càng đập nhanh hơn. Trong phòng yên tĩnh đến nỗi chỉ có thể nghe thấy tim đập của hai người.

Hứa đại nương ở bên ngoài gõ vài cái thấy bên trong không có động tĩnh, liền hướng về trong cửa hô lớn: "A Diêu có ở nhà không?" Hai người trong nhà nghe tiếng Hứa đại nương không biết là nên trả lời hay là không nên, hai người bọn họ lâm vào tình huống khó xử thế này... Hai người nhìn nhau một hồi, tiếp theo cả hai đồng thời nhìn xuống thân thể của mình, xem ra cơ thể hai người dính chặt vào nhau mà còn...không có mặc cái gì trên người, cả hai mặt đỏ cùng nhau lựa chọn im lặng.

Phương Đàn giật giật ngón tay, bị Tống Ứng Diêu trừng một chút nhất thời yên tĩnh lại.

Hứa đại nương lại gọi vài tiếng, lại gõ cửa thêm mấy lần vẫn không có ai đáp lại, nghĩ chắc A Diêu không có ở nhà. Bà vốn muốn tới hỏi a Diêu xem nhà của phu quân nàng vì sao bị cháy, phu quân nàng có bị làm sao hay

https://thuviensach.vn

không, không nghĩ nhà nàng không có ai, cũng không biết đã đi nơi nào, bà đành bực bội đi về nhà.

Hai người trong nhà vẻ mặt trầm tịch hồi lâu mới dám thả tay che miệng đối phương ra, nhìn nhau rốt cục không nhịn được cười, thổi phù một tiếng cả hai đều bật cười.

Phương Đàn dùng cái trán dán lên trán Tống Ứng Diêu nhẹ nhàng hỏi: "Mệt không?"

Tống Ứng Diêu gối đầu trên gối hoa, tóc mai ướt đẫm mồi hôi, nghe Phương Đàn hỏi nàng nhoẻn miệng cười quyến rũ cực kỳ, mị nhãn như tơ đến khóe mắt đều mang theo xuân sắc câu người. Trong mắt thủy quang liễm diễm, phảng phất chớp mắt một cái liền có thể nổi lên gợn sóng.

Phương Đàn tim đập thình thịch: "Vậy chúng ta tiếp tục đi". Nói xong cúi đầu ngậm vào miệng môi anh đào đỏ tươi ướt át.

****

Hôm sau các nàng liền rất sớm đến nhà Hứa đại nương. Hứa đại nương thấy hai người dính như keo, cười trêu ghẹo: "Hai người các con hòa hảo rồi sao?"

"Vâng". Tống Ứng Diêu cười nói: "Đa tạ đại nương lúc trước cho con lời khuyên."

Hứa đại nương hài lòng gật đầu: "Như vậy cũng tốt, đại nương hi vọng các con tốt đẹp"

Tống Ứng Diêu nói tiếp: "Nếu như không có lời nói của đại nương trước kia, không chừng hiện tại con vẫn còn giận dỗi". Phương Đàn ở bên cạnh phụ họa: "Cảm tạ đại nương."

https://thuviensach.vn

Hứa đại nương vung vung tay từ chối: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, không cần cám ơn, những câu nói kia chỉ là kinh nghiệm của ta mấy năm qua, chẳng có gì ghê gớm”

“Có thể những câu nói kia đánh thức con, dẫn dắt cho con tìm thấy lối đi”

“Con nghĩ thông suốt rồi là tốt rồi. Các con đã làm hòa, vậy hôm nay đến gặp ta có việc gì không?”

Tống Ứng Diêu: “Con cùng phu quân chuẩn bị ngày mai sẽ trở về, vì thế hôm nay cố ý sang đây cùng Hứa đại nương cáo biệt”

“Chuẩn bị về rồi sao?” Hứa đại nương kinh ngạc: “Nhanh như vậy?” Bà không muốn Tống Ứng Diêu rời đi, muốn giữ lại nên nói: “Không ở thêm mấy ngày sao?”

Tống Ứng Diêu đang muốn trả lời, Phương Đàn nhanh miệng: “A Diêu vốn là muốn lưu thêm mấy ngày, nhưng trong nhà còn có việc cần xử lý, cần con mau chóng trở về”

“Thì ra là như vậy, vậy thì về sớm một chút đi” Hứa đại nương đã hiểu.

“Thu xếp đồ đạc xong chưa, có muốn đại nương ta đi giúp con không?”

Tống Ứng Diêu lắc đầu: “Đã thu thập gần đủ rồi, đa tạ hảo ý đại nương”

“Vậy nếu không thì mang một vài đặc sản ở đây về đi? Đại nương còn có mấy vại dưa muối, nếu như các con không chê thì mang về dùng” Hứa đại nương nói xong xoay người muốn đi tìm vại dưa muối.

Tống Ứng Diêu ngăn cản bà, từ chối nói: “Trong nhà con cũng không thiếu gì, mang nhiều đồ trở về lại nặng nhọc“. Hứa đại nương quá nhiệt tình, đây là thói quen của bà.

https://thuviensach.vn

Hứa đại nương cũng không miễn cưỡng nàng: “Nếu nặng nhọc thì thôi” Chợt nhớ tới chuyện ngày hôm qua, vuốt cái trán nói rằng: “Đúng rồi, buổi trưa hôm qua ta có đi tìm con, con lại không có ở nhà”

Tống Ứng Diêu ứng đối: “Ngày hôm qua con có việc cùng phu quân ra ngoài“. Phương Đàn theo lời của nàng cũng gật gù, trong lòng Hứa đại nương càng không nghi vấn.

“Hóa ra là không ở nhà a, chẳng trách ta gọi lâu như vậy không có ai đáp lại” Hứa đại nương bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Tống Ứng Diêu cùng Phương Đàn nụ cười cứng ngắc: “Không sai không sai...”

“Đại nương ngày đó tìm con có việc gì?” Tống Ứng Diêu hỏi.

Hứa đại nương đáp: “Chính là muốn hỏi một chút ngày hôm trước nhà phu quân của con vì sao bị cháy?”

“Đây chỉ là một bất ngờ mà thôi.”

“Ừ, người kia có sao không?” Hứa đại nương nhìn về phía Phương Đàn.

“Đại nương yên tâm, con không có bị thương.” Phương Đàn đáp.

“Vậy thì tốt.” Hứa đại nương thở phào nhẹ nhõm.

Ba người lại hàn huyên một hồi, Tống Ứng Diêu thấy thời gian không còn sớm nên cùng Hứa đại nương nói lời cáo biệt: “Nếu như không có những chuyện khác, con cùng phu quân liền từ...” Một câu còn chưa nói hết, có người bên ngoài nhà Hứa đại nương lớn tiếng gọi đánh gãy lời nói của Tống Ứng Diêu.

“Hứa đại nương, nương của con sai con sang xin một ít muối ăn“. Người chưa thấy mặt đã nghe tiếng.

https://thuviensach.vn

Hứa đại nương nghe tiếng đứng lên hướng về Tống Ứng Diêu các nàng xin lỗi: “Ta đi ra xem xem”

Tống Ứng Diêu và Phương Đàn gật đầu, bà liền đi về phía cửa viện chuẩn bị mở cửa cho người bên ngoài vào, vẫn chưa kịp đi đến người bên ngoài đã trực tiếp đẩy cửa vào còn lớn tiếng nói: “Đại nương cho con xin ít muối ăn! Nhà con hết muối dùng, cha con mấy ngày nay bận bịu ruộng vườn còn chưa kịp đi mua”

Lớn giọng như vậy, Tống Ứng Diêu không quay đầu cũng biết người đến là ai. Mà Phương Đàn không biết, xoay đầu lại xem, hóa ra là Đại Nguyên, sắc mặt nàng chìm xuống.

Hứa đại nương đối với Đại Nguyên hòa ái: “Được rồi, ta lấy cho con“. Bà xoay người đi tới nhà bếp lấy cho hắn muối.

Đại Nguyên: “Vâng“. Trong lúc chờ đợi Đại Nguyên nhìn chung quanh, lúc này mới phát hiện nguyên lai trong sân còn có người khác, định thần nhìn lại mới nhận ra là Tống Ứng Diêu.

Đại Nguyên không nghĩ nàng cũng ở nơi đây, hưng phấn nói rằng: “A Diêu cô tại sao lại ở chỗ này” Vừa nói vừa đi tới, đột nhiên phát hiện nàng đứng bên cạnh Phương Đàn, mặt lập tức liền xụ xuống, xa lạ mà nói với Phương Đàn: “Ngươi làm sao cũng ở đây” So với cách nói chuyện với Tống Ứng Diêu ngữ khí hoàn toàn khác nhau.

Phương Đàn không thèm để ý đến hắn, chuyển hướng nắm tay Tống Ứng Diêu: “A Diêu chúng ta trở về đi thôi”

Tống Ứng Diêu gật đầu, nàng nói vói cho Hứa Đại Nương trong phòng bếp: “Đại nương chúng con đi trước”

Hứa đại nương cũng không giữ lại các nàng: “Vậy các con đi đi”

https://thuviensach.vn

Đại Nguyên muốn ngăn cản các nàng, hắn muốn cùng Tống Ứng Diêu trò chuyện, coi như một câu hai câu cũng được, nhưng lại bị vướng Phương Đàn ở đây, đối với lần trước bị đánh vết thương trên thân thể còn chưa lành, lòng vẫn còn sợ hãi, không dám nói mạnh miệng.

Hắn nhìn thoáng qua Tống Ứng Diêu thấy cổ nàng lộ ra dấu hôn, Đại Nguyên vội ngăn cản các nàng: “Chờ đã”

Phương Đàn lạnh lùng: “Ngươi muốn gì” Tống Ứng Diêu sợ bọn họ lại đánh nhau, tay lặng lẽ lôi ống tay áo Phương Đàn, Phương Đàn cho nàng một ánh mắt an tâm, nàng mới xem thường cùng hắn dây dưa.

Đại Nguyên trợn mắt giận dữ nhìn Phương Đàn: “Ngươi có phải là đánh A Diêu?” Mặc dù là hỏi nhưng ngữ khí vô cùng khẳng định.

Phương Đàn không hiểu lời hắn nói, hơi nhướng mày: “Ngươi đang nói cái gì?”

“Ta cho ngươi biết ngươi không được phép bắt nạt A Diêu. Không phải vậy ta sẽ để yên cho ngươi” Đại Nguyên chỉ vào mũi Phương Đàn mắng.

Phương Đàn giơ tay gạt tay của hắn: “Chuyện tại hạ cùng phu nhân không cần ngươi can thiệp”

“Ngươi nói cái gì!” Đại Nguyên nổi giận đùng đùng.

Hứa đại nương nghe bên ngoài phát sinh tranh chấp, vội vã đi ra che trước mặt Đại Nguyên ngăn cản hỏi hắn: “Ngươi làm cái gì vậy? người ta là khách của ta, ngươi có phải là muốn cùng người ta đánh nhau”

“Đại nương, hắn bắt nạt A Diêu. Chúng ta nên vì A Diêu làm chủ” Đại Nguyên hướng về Hứa đại nương kể tội Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

Hắn chỉ ngón tay vào vết xanh tím trên cổ Tống Ứng Diêu: “Đại nương xem là hắn đánh A Diêu đó“.

Phương Đàn không thích hắn chỉ trỏ vào Tống Ứng Diêu, nàng đem Tống Ứng Diêu kéo ra phía sau lưng để cho mình đứng chắn trước: “Ngươi muốn thế nào” Vương phi của mình, mình yêu như thế nào còn đợi người khác quản à!

Tống Ứng Diêu mặt đỏ lên, ngày hôm nay nàng đã mặc áo cổ cao, không nghĩ vẫn lọt ra ngoài. Nàng hướng lên trên kéo cổ áo che khuất địa phương kia, sau đó trợn mắt giận dữ nhìn Phương Đàn, đều là nàng ấy mà ra.

Phương Đàn oan ức, trong lòng cố nhịn không ngừng cười trộm, trong lòng ghét bỏ Đại Nguyên bỗng chốc tiêu tan.

Đại Nguyên không nói Hứa đại nương còn chưa phát hiện khối xanh tím này. Hứa đại nương là người từng trải, liếc mắt nhìn đã biết đó là gì, bà hận Đại nguyên không hiểu chuyện, kéo lấy tay của hắn khuyên nhủ: “Cái kia không phải máu ứ đọng đó là...”

“Là cái gì” Đại Nguyên lớn tiếng hỏi.

Hứa đại nương ngại ở trước mặt mọi người giải thích cho hắn: “Đây là chuyện của người ta, không tới lượt ngươi bận tâm” Bà đem tụi đựng muối dúi vào tay hắn đẩy hắn về hướng cửa viện: “Nhanh cầm muối về nhà đi, đừng làm cho mẹ ngươi sốt ruột chờ”

Đại Nguyên không chịu đi ra ngoài, lại không thể động thủ với với Hứa đại nương, không thể làm gì khác hơn là gắt gao lôi nắm cánh cửa không cho bà đẩy mình ra ngoài quát: “Không được, con muốn cùng hắn nói rõ ràng”

Hứa đại nương khuyên bảo: “Nói cái gì! Ngươi có tư cách gì nói vợ của người ta. Ngươi muốn thì chính mình đi tìm một cô đi”

https://thuviensach.vn

“Con không muốn người khác!” Đại Nguyên lời này vừa nói ra liền chọc Phương Đàn nổi giận, nàng tuyệt đối không cho phép có người nào dám mơ ước Vương phi của nàng, đang muốn đi xông tới ra tay với hắn lại bị Tống Ứng Diêu kéo mạnh nên mới không hành động.

Mấy người giằng co, nương Đại Nguyên ở nhà đợi đã lâu vẫn không thấy Đại Nguyên trở về, sợ hắn lại không nghe lời đi tìm Phương Diêu, bà liền thả cái xẻng ra ngoài tìm hắn.

Thật xa đã nghe tiếng kêu gào của con trai bà, bà vội vã tăng nhanh bước chân đi theo tiếng nói, hét lớn: “Đại Nguyên mày đang làm gì”

Hứa đại nương vừa nhìn thấy mẹ Đại Nguyên đến liền thu tay lại. Đại Nguyên nghĩ mẹ hắn đến là giúp đỡ, Hứa đại nương cũng không đẩy hắn ra, kích động kêu: “Nương mau tới giúp con”

Nương Đại Nguyên bước nhanh tới thấy trong sân còn có Tống Ứng Diêu cùng Phương Đàn, mặt tối sầm trực tiếp vỗ vào đầu của hắn: “Ta không phải nói mày đi xin muối sao?”

Đại Nguyên đem túi trong tay giao nương của hắn: “Ở đây”

“Có muối rồi sao còn chưa về nhà”

“Bởi vì...” Đại Nguyên giải thích với nương của hắn nhưng bà ấy trực tiếp đánh gãy lời của hắn: “Ngươi theo ta về nhà” Nói xong liền kéo lỗ tai của hắn, Đại Nguyên một đại hán cao thước tám cứ như thế khuất phục dưới ngón tay của mẹ hắn cầu khẩn: “Nương...”

Nương của hắn mặc kệ hắn muốn nói cái gì, hùng hùng hổ hổ liền lôi hắn mang về nhà.

Tống Ứng Diêu cùng Phương Đàn lần thứ hai cáo biệt Hứa đại nương về nhà chuẩn bị ngày mai về kinh, còn có một trường phong ba đang chờ các

https://thuviensach.vn

nàng giải quyết.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 98

Tống Ứng Diêu thu thập xong hành lí thì cùng Phương Đàn trở lại kinh thành.

Qua một quãng thời gian khá dài ngồi trong xe ngựa, Tống Ứng Diêu cảm giác được tốc độ xe ngựa giảm bớt, nàng đoán có lẽ đà vào kinh thành. Bỗng nảy sinh ý nghĩ muốn nhìn xem từ khi nàng rời đi trong khoảng thời gian này kinh thành có biến hóa gì đó không hay không. Tống Ứng Diêu từ trong ngực Phương Đàn thoát ra, nhấc rèm cửa sổ xe ngựa, lén lút dòm ngó bên ngoài.

Chỉ thấy bên ngoài náo nhiệt như trước, con đường rộng rãi người người chen chúc nhau mà đi, hai bên ven đường đầy quán xá cửa hàng nhỏ, xe ngựa cho dù là đi chính giữa nhưng phía trước có rất binh lính mở đường, thỉnh thoảng quá đông cũng sẽ tắc nghẽn.

Phương Đàn lại không cho phép binh sĩ thô bạo với dân chúng, binh sĩ không thể làm gì khác hơn là chậm rãi mở đường, phu xe vì không để đụng vào dân chúng cũng đem giảm tốc độ, bởi vậy xe ngựa trong đám chậm chạp bò như ốc sên.

“Sao vậy? Nàng muốn đi dạo?” Phương Đàn thấy nàng nhìn bên ngoài, cho rằng nàng muốn đi dạo, hướng gần tầm mắt Tống Ứng Diêu hỏi.

Tống Ứng Diêu nghe Phương Đàn hỏi nữu mặt lắc đầu “Không có”

“Hay là muốn về nhà Tống phu nhân?”

https://thuviensach.vn

“Cũng chợt nghĩ đến” Tống Ứng Diêu thẳng thắn trả lời.

“Khi về vương phủ nàng sai người sang mời Tống phu nhân qua Vương phủ đi“. Phương Đàn hôn trán nàng: “Nàng cũng rất lâu không thấy Thái phi. Khi trở lại vương phủ, nàng cũng nên đi gặp bà”

Tống Ứng Diêu nghe ra ý tứ trong lời nói của Phương Đàn: “Vậy Vương Gia đi đâu?”

“Ta đưa nàng về sau đó còn đi có việc“. Phương Đàn đáp.

“Vương Gia không ở vương phủ nghỉ ngơi một hồi sao?”

“Không được, ta muốn vào cung xem thế nào“. Phương Đàn lắc đầu, nàng đem quẳng mấy lão già kia một thời gian, nếu trở về nhất định phải đi xem xem, miễn cho bọn họ gây ra chuyện gì.

Nàng ôm lấy eo Tống Ứng Diêu: “Nàng đi về trước, bản vương đi một lát sẽ trở lại”

Tống Ứng Diêu gật đầu.

Xe ngựa ngừng lại trước cửa Thành vương phủ, Tống Ứng Diêu một người từ trong xe ngựa đi ra. Phương Đại, Trương ma ma còn có Khởi Tú đã sớm ở trước cửa vương phủ chờ đợi nàng, vừa nhìn thấy nàng đi ra liền vui mừng nhảy lên, nhanh nhẹn quỳ xuống đất: “Tham kiến Vương phi”

Tống Ứng Diêu đã sớm quen cảnh tượng này, nàng đứng trên xe ngựa không có chút rung động nhấc lên tay: “Mọi người đứng lên đi.”

Phu xe sắp xếp cẩn thận hạ bậc thang cho nàng đi xuống.

Trương ma ma lại đỡ lấy tay của nàng, mang theo nàng hướng vào trong vương phủ đi tới, vừa đi vừa nói: “Vương phi rốt cục trở về, lão nô mong nhớ thật là khổ a.”...

https://thuviensach.vn

Sau khi Tống Ứng Diêu vào vương phủ, phu xe nói với người vào trong xe ngựa: “Vương Gia, Vương phi đã vào.”

Phương Đàn ở trong xe ngựa đáp: “Ừ, cái kia đi thôi” Nói xong cũng nhắm mắt lại dưỡng thần.

“Vâng.” Phu xe vung roi lên mạnh mẽ quất lên mông ngựa, con ngựa lập tức chuyển động mang theo xe ngựa hướng vào hoàng cung.

Phương Đại còn tưởng Vương Gia cũng bước xuống xe ngựa nên vẫn đứng bên xe ngựa chờ. Không nghĩ chỉ có mỗi Vương phi, lão trơ mắt nhìn xe ngựa đi rồi, vừa định lên tiếng kêu to, liền bị bụi mù xe ngựa làm cho ho khan liên tục.

Mới vừa ho xong Phương Đại nghe thấy phía sau vang lên một trận vó ngựa, hắn chưa kịp quay đầu nhìn lại đã nghe “Ô”, sau khi tiếng vó ngựa liền ngừng lại, lão xoay người hóa ra là Trầm Sơ Tình cưỡi ngựa mang theo một chiếc xe ngựa từ phía sau chạy tới.

Trầm Sơ Tình xuống ngựa đến đi đến trước mặt lão chỉ vào xe ngựa mà mình vừa mang đến: “Trong xe này là hành lí của Vương Gia cùng Vương phi, Phương quản gia thu xếp một chút sai người mang vào vương phủ.”

Phương Đại đã biết, Trầm Sơ Tình lại nói: “Khổ cực Phương quản gia”

Phương Đại khoát tay: “Này vốn là bổn phận của lão nô, không gì khổ cực“. Lão vừa ra hiệu vừa chỉ vào bóng xe ngựa đã rời đi hỏi: “Vương Gia ngồi trên xe ngựa kia về sao?”

“Đúng vậy“. Trầm Sơ Tình gật đầu.

Phương Đại càng thêm khó hiểu, Vương Gia nếu trở về, tại sao không vào vương phủ?

https://thuviensach.vn

Phương Đại hướng về Trầm Sơ Tình dò hỏi: “Sao Vương Gia không xuống xe, ngài ấy đi đâu?”

Trầm Sơ Tình đáp: “Vương Gia còn có việc”

Phương Đại bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Thì ra là như vậy” Ánh mắt tỉ mỉ nhìn Trầm Sơ Tình chốc lát, thấy nàng một thân phong trần mệt mỏi nên lão vội mời nàng vào vương phủ: “Trầm hộ vệ mau mau vào trong vương phủ nghỉ ngơi một chút đi”

Trầm Sơ Tình gật đầu, sau đó liền theo Phương Đại vào vương phủ nghỉ ngơi.

Sau khi Phương Đàn đem Tống Ứng Diêu thu xếp ổn thỏa, nàng đi vào hoàng cung. Lúc xe ngựa dừng lại trước đại điện, nàng vén rèm cửa sổ nhìn những bậc thang dẫn vào đại điện.

Trước bậc thang có một người tóc trắng bệch dưới ánh mặt trời chang chang vẫn quỳ ở đó, đầu hạ thấp không nhúc nhích, mồ hôi trên mặt chảy xuôi xuống cổ, trên người quan phục đều bị mồ hôi ướt đẫm.

Lúc này mặc dù đã sau giờ ngọ nhưng mặt trời vẫn nóng bức, trong không khí một độ ẩm cũng không có. Ánh nắng mặt trời khiến người chỉ cần ngồi dưới mái hiên cũng có thể chảy mồ hôi, càng khỏi nói cái người vẫn quỳ ở đó, không chỉ đầu bị nắng đến say, liền ngay cả mặt cũng trở nên nóng bức.

Không biết ông đã quỳ ở đây bao lâu, sắc mặt tái nhợt, thân thể lảo đà lảo đảo.

Phương Đàn giương mắt liếc bầu trời xa xăm không áng mây, còn có mặt trời hiện giờ như quả cầu lửa, nàng híp mắt thu hồi ánh mắt, tay buông rèm cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Xe ngựa chạy qua bên người lão đại thần, lão đại thần không chút nào chú ý, đến con mắt cũng không muốn chuyển động.

Khoảng chừng thời gian một chén trà, Phương Đàn đã ở trong cung cùng Đại tổng quản Vĩnh Ân, còn có mấy tiểu thái giám từ trong đại điện đi ra nhìn lão đại thần một chút.

Vĩnh Ân là nghĩa tử của Đại thái giám ngày xưa bên người Phụ hoàng, là chính tay Đại thái giám tự thân dạy dỗ, vốn bồi dưỡng để sau này hầu hạ hoàng đế tiếp theo. Nhưng khi Phương Hàng đăng cơ lại trực tiếp đề bạt Thạch Tu làm đại thái giám, Vĩnh Ân cứ như vậy lưu lạc trong cung trở thành tiểu thái giám sai vặt.

Phương Đàn cùng Đại thái giám bên cạnh phụ hoàng có giao tình rất tốt, nàng cũng biết Vĩnh Ân. Đợi khi Phương Hàng không cần Vĩnh Ân nữa nàng mang hắn từ trong cung ra ngoài.

Phương Đàn nhìn lão nhân quỳ gối nhíu mày:“Ngươi không phải nói có nhiều đại thần quỳ ở đây sao?”

Vĩnh Ân khom người giải thích với Phương Đàn: “Ban đầu cả triều đại thần đều quỳ ở đây, nô tài khuyên như thế nào bọn họ đều không nghe, vẫn cứ muốn gặp hoàng thượng. Mấy ngày nay khí trời đột nhiên khô nóng, các đại thần từng người bị ngất đi, sau lần đó không thấy trở lại. Chỉ có Khang thừa tướng chấp nhất, vẫn quỳ, ngất xỉu về nhà nghỉ hai ngày, thân thể khôi phục lại đến quỳ ở chỗ này chờ đợi”

Vĩnh Ân vừa nói vừa đoán ý Phương Đàn, thấy không có gì mới dám nói tiếp: “Nô tài đến che dù cho thừa tướng nhưng bị từ chối. Nô tài bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là vẫn phái người ở đây bảo vệ, vừa thấy ông hôn mê bất tỉnh lập tức khiêng ông đến nơi râm mát nghỉ ngơi, đưa nước uống.”

https://thuviensach.vn

“May là hơn nửa tháng nay không có mưa, bằng không dầm mưa dãi nắng Khang thừa tướng chắc chắn sẽ chết” Vĩnh Ân vui mừng nói.

Phương Đàn mặt không hề cảm xúc: “Thừa tướng quỳ mấy ngày rồi?”

“Đã có hơn nửa tháng.”

“Ngất đi mấy lần?”

Vĩnh Ân tính toán một chút: “Đại khái hai, ba ngày sẽ ngất một lần.”

Phương Đàn phân phó: “Mang dù đến đây”

“Vâng” Vĩnh Ân tuân lệnh lập tức hướng về tiểu thái giám phía sau gọi bọn họ mang dù đến, tiểu thái giám động tác nhanh nhẹn đem dù đưa cho Vĩnh Ân. Vĩnh Ân tiếp nhận lại dùng hai tay nâng lên cho Phương Đàn: “Vương Gia muốn nô tài bung dù ra không?”

“Không cần” Phương Đàn từ trên tay Vĩnh Ân lấy dù sau đó bung ra che trên đầu mình cất bước xuống bậc thang.

Khang Thần Nhân quỳ trên mặt đất, tay chân run cầm cập, lão biết mình có lẽ không kiên trì được khẽ cắn răng cho tỉnh táo thần trí một chút. Đột nhiên cảm giác có khối bóng mát cho chở cho mình, cùng lúc đó trước mặt xuất hiện thêm đôi giày màu xanh đen, mặt trên thêu vàng óng ánh đại mãng và hoa văn.

Lão đưa tay lau mồ hôi trên trán, chậm rãi ngẩng đầu lên. Phương Đàn trong tay cầm dù, mặt không hề cảm xúc đứng trước mặt nhìn lão.

Lão dập đầu trước mặt Phương Đàn thỉnh cầu: “Cầu Vương Gia để lão thần gặp hoàng thượng” Khang Thần Nhân biết hoàng thượng lúc này lành ít dữ nhiều nhưng trong lòng lão vẫn còn lưu lại một tia may mắn, hi vọng

https://thuviensach.vn

hoàng thượng thật sự chỉ sinh bệnh mà thôi, chứ không phải như các đại thần truyền tay nhau rằng hoàng thượng bị Thành Vương bức tử.

Phương Đàn trầm mặc chốc lát mới mở miệng: “Khanh trung với hắn như vậy có đáng giá không?”

Khang Thần Nhân bị ánh nắng mặt trời làm miệng khô lưỡi rát, khàn giọng nói: “Hoàng thượng tuy rằng không phải minh quân, nhưng tiên hoàng trướcc khi qua đời giao cho lão thần phải cố gắng phụ tá hoàng thượng, lão thần chỉ cố gắng xứng đáng với sự tín nhiệm của tiên hoàng“. Khang Thần Nhân đối với tiên hoàng trung thành tuyệt đối, không dám phụ lòng việc mà tiên hoàng giao lão.

“Hắn không xứng làm hoàng đế“. Phương Đàn nói thêm: “Hắn quản không được thiên hạ, bằng không dân chúng cũng sẽ không kêu thán khắp đất trời“. Lúc ở Giang Nam dọc theo đường đi, dân chúng sinh sống thế nào nàng đều tận mắt nhìn thấy, không có chỗ nào mà không bị quan tham hà khắc chinh thuế áp bức, cuộc sống cực khổ. Có thể nói là kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra, nàng muốn giải cứu bách tính khỏi bần cùng nhưng chỉ có thân phận Vương Gia e rằng làm không được bao nhiêu.

Khang Thần Nhân nghe Phương Đàn nói không khỏi đau xót trong lòng, dập đầu trên đất khóc không thành tiếng: “Hoàng thượng không trở thành minh quân, trong đó cũng có lỗi của thần, là lão thần vô năng, lão thần thẹn với tiên hoàng”

“Nếu thừa tướng cũng biết hoàng thượng không thể làm hoàng đế, vậy tại sao cứ miễn cưỡng muốn hắn ngồi ở vị trí này? Thay thành người khác có lẽ sẽ tốt hơn?” Phương Đàn từng bước ép sát.

Nàng tuy rằng cũng không hy vọng đối xử với lão như thế nhưng nếu như không nói cho lão quy phục sẽ là sự cản trở cho nàng ngồi lên ngôi hoàng đế.

https://thuviensach.vn

“Thành vương đây là ý gì?” Khang Thần Nhân không hiểu ý tứ trong lời nói của nàng.

Phương Đàn nhàn nhạt cười: “Bản vương tin tưởng Khang thừa tướng là một người thông minh, làm sao sẽ không hiểu ý của ta đây?”

Khang Thần Nhân nhất thời nghẹn lời.

“Ông phụng di mệnh tiên hoàng nên mới cam tâm tình nguyện phụ tá Phương Hàng“. Phương Đàn ở trước mặt của lão xoay người mấy bước, lại đi đảo trở về từng chữ từng chữ nói: “Vậy ông cũng biết ta làm như thế là phụng theo ý muốn tiên hoàng?”

Khang Thần Nhân đối với lời của nàng giật nảy mình, tâm tình trào sóng, một hơi hai mắt trợn lên liền hôn mê bất tỉnh.

Phương Đàn nhìn lão nằm trên đất bất tỉnh nhân sự, trong mắt không hề gợn sóng phân phó Vĩnh Ân “Người đâu, đem Khang thừa tướng vào nghỉ ngơi”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 99

Phương Đàn từ hoàng cung trở lại vương phủ tùy tiện dùng ít cơm, lại tiến vào trong thư phòng, Tống Ứng Diêu nghe hạ nhân báo lại thì cũng tới thư phòng tìm nàng.

Sắc trời về chiều tối thời tiết cũng bớt oi nồng, nhiệt độ bắt đầu giảm. Trong sân Vương phủ đủ loại hoa cỏ cây cối, dưới mỗi tán cây tỏa bóng mát dịu êm, những con chim nhỏ đầu cành cây líu ra líu ríu hót như gọi mừng.

Trên dưới Vương phủ bắt đầu đốt đèn lồng khắc lên song cửa những bóng mờ khiến vương phủ càng thêm kì bí. Ngoài hành lang gió thổi mát lạnh đem quần áo đơn bạc của Tống Ứng Diêu tung bay, kể cả tóc mai cũng bị thổi đến không chỉnh tề rơi vào hai bên gò má.

Đôi môi ngọc diện, mắt ngọc mày ngài, khiến cho ai thấy khó mà quên.

Trong tay nàng cầm một thanh tiểu quạt giấy trắng như ngà voi, tay xoay chuyển quạt giấy xoay vòng, ống tay áo và vạt áo quấn quít lấy nhau. Góc váy tung bay phiêu dật như tiên nữ giáng trần.

Chờ đến trước cửa thư phòng nàng khép quạt giấy trong tay, giơ cánh tay sửa sang lại tóc tai sau đó tay chỉ gõ nhẹ cửa mấy lần.

Đến khi được người bên trong cho phép nàng mới đẩy cửa đi vào. Nhìn thấy người ngồi trên bàn tuy rằng mồ hôi đầm đìa vẫn hết sức chuyên chú, nàng quan tâm hỏi: “Vương Gia đã muộn còn ở trong thư phòng không đi

https://thuviensach.vn

ra ngoài một chút cho mát mẻ?" Tiện tay khép cửa phòng lại, nhìn chậu băng bên trong băng đã sớm tan lâu rồi.

"Nàng đến rồi sao? Ta một lát sẽ về phòng" Phương Đàn nghe tiếng Tống Ứng Diêu ngước nhìn lên đặt quyển sách xuống.

"Thiếp không muốn đợi nên đến tìm Vương gia" Tống Ứng Diêu vừa nói vào đi tới bên cửa sổ mở cửa sổ ra, bên ngoài gió mát tức khắc xông vào tràn ngập thư phòng đem hơn nóng bên trong cuốn đi.

Phương Đàn mát mẽ cảm thấy tâm tình khoan khoái rất nhiều, nàng đặt bút lông xuống đứng dậy đi tới phía sau Tống Ứng Diêu ôm nàng: "Thật không? nhớ ta à?" Nàng đặt cằm trên vai Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu xoa mu bàn tay Phương Đàn nghiêng đầu hôn vào môi nàng một cái: "Nhớ thì thế nào". Như một loại âm mưu đã được thực hiện được, khóe mắt đều cười lên.

Phương Đàn bị nàng hôn đến mở cờ trong bụng, không tự chủ nhếch lên khóe miệng giả bộ nói: "Bao nhiêu đó còn chưa đủ"

Tống Ứng Diêu nhấc mi nghiêng đầu muốn nàng một chút, Phương Đàn cúi đầu đang muốn hôn nàng thì cửa thư phòng đột nhiên vang lên.

Phương Đàn không vui ngẩng đầu lên hướng phía ngoài hỏi: "Ai?"

Người bên ngoài trả lời: "Vương Gia nô tỳ đưa chậu băng mới đến"

Tống Ứng Diêu buông tay Phương Đàn ra, từ trong ngực của nàng cũng thoát ra ngoài: "Vào đi"

"Vâng." A hoàn nghe thấy bên trong thư phòng có âm thanh nữ tử liền biết Vương phi ở bên trong, A hoàn đẩy cửa ra cúi đầu trong tay bưng một cái chậu băng đi tới.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn chỉ vào nơi đặt chậu băng: “Cứ để đó, ngươi đi ra ngoài đi”

A hoàn tuân lệnh đổi chậu băng xong thì ra ngoài.

Tống Ứng Diêu nhìn chậu băng toả ra hàn khí hỏi: “Trong sân đang có gió mát, Vương Gia thật sự không đi ra ngoài một chút sao?”

Phương Đàn lắc đầu: “Ta còn chưa hết việc“. Trên bàn sách tấu chương gấp thành chồng, nàng tay chắp sau lưng thở dài: “Kinh thành có thể so với bên ngoài nóng hơn nhiều. Lúc ở bên ngoài cũng không cảm thấy nóng như thế”

“Bởi vì nàng ở kinh thành nhiều” Tống Ứng Diêu giải thích.

“Chắc vậy“. Bàn tay Phương Đàn vỗ về má Tống Ứng Diêu: “Nàng về phòng trước đi, ta một hồi xong sẽ về. Buổi tối còn có chuyện muốn nói với nàng”

Tống Ứng Diêu gật đầu: “Ta chờ nàng.”

Buổi tối gần đến lúc đi ngủ, Phương Đàn về phòng ngủ, Tống Ứng Diêu đứng đón nàng: “Vương Gia về rồi”

Phương Đàn thấy nàng thả xuống búi tóc, thay đổi quần áo: “Chờ lâu rồi sao”

Tống Ứng Diêu cười yếu ớt, không đáp lời giúp nàng cởi quần áo bên ngoài ra, nhớ đến chuyện ở thư phòng mới hỏi: “Vương Gia có chuyện gì muốn ta?”

Phương Đàn nắm chặt tay của nàng, nhìn mê đắm vào mắt: “Sau này đừng gọi ta là Vương Gia”

Tống Ứng Diêu: “Vậy gọi Vương Gia là gì?”

https://thuviensach.vn

“Đàn” Phương Đàn ánh mắt đưa tình nói, nếu các nàng cũng đã rõ ràng tâm ý của đối phương, vậy thì hẳn là nên vứt bỏ đi thân phận của mình.

Tống Ứng Diêu nhẹ giọng thì thầm “Đàn?”

“Ừ” Phương Đàn nghe nàng gọi mình cảm xúc dâng trào.

“Đàn“. Tống Ứng Diêu trong lòng yên lặng tâm tâm niệm niệm cái tên gọi này, mãi đến tận khắc khổ minh tâm, trong đôi mắt thủy quang lưu động mới phát ra thành tiếng.

Lần nàng bệnh lúc vừa kết hôn, nàng gọi Vương Gia là “Đàn”, Vương Gia do dự rất lâu mới đáp lại, chuyện này trong lòng nàng lưu lại ấn tượng thật sâu. Vì thế từ đó về sau nàng không gọi như vậy nữa, coi như có gần gũi nàng cũng không dám, sợ phải đối diện với sự do dự của Vương gia.

Lần này là Vương Gia chủ động nói ra, điều này đại biểu cho giữa hai người không có bí mật. Tống Ứng Diêu vùi đầu vào ngực Phương Đàn, ôm hông của nàng thật lâu không chịu buông ra.

Phương Đàn cũng ôm nàng, ở bên tai nàng nói rằng: “Sau đó cũng đừng ở tự xưng nô tì này nọ, chúng ta là phu thê, không có địa vị ngăn cách”

Tống Ứng Diêu trong ngực Phương Đàn gật gù, chờ tâm tình bình phục nàng nghiêng mặt sang một bên gọi: “... Đàn” Nàng còn có chút không quen danh xưng này.

“Sao vậy?” Phương Đàn nghe tiếng hỏi.

Tống Ứng Diêu ôn nhu: “Đàn muốn cùng thiếp nói chính là chuyện này sao?”

Phương Đàn phủ định: “Không chỉ chuyện này, còn có chuyện khác.”

Tống Ứng Diêu ngẩng đầu lên nhìn cằm của nàng hỏi: “Chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn vừa định mở miệng lại có người đến quấy rầy bọn họ.

“Vương Gia, đã ôm tiểu thư đến” Giọng nói của một cái phụ nữ trung niên từ bên ngoài truyền đến

Tống Ứng Diêu từ trong lòng Phương Đàn thoát ra, ánh mắt mang theo ý dò xét nhìn nàng. Phương Đàn ra hiệu cho nàng chờ một chút, sau đó liền buông nàng ra một mình đến cửa, mở cửa rồi từ tay người bên ngoài tiếp nhận cái gì đó, sau đó đối với người bên ngoài hỏi: “Đã no chưa?”

“Thưa, no rồi”

“Còn thức sao?”

“Đã ngủ từ sáng đến giờ nên đang thức”

“Được, một hồi ta gọi ngươi sau“. Người bên ngoài tuân lệnh.

Chờ Phương Đàn xoay người trở về, Tống Ứng Diêu mới nhìn rõ trên tay nàng ôm một hài tử.

Tống Ứng Diêu đi tới bên cạnh nghi hoặc hỏi: “Đây là con của ai mà nàng ôm đến đây?”

Phương Đàn nhìn hài tử cười: “Không ai muốn nên ta lấy về“. Nàng định đóng cửa lại, bởi trên tay ôm hài tử có chút không tiện, Tống Ứng Diêu liền tới giúp nàng.

Tống Ứng Diêu không thể tin được lắc đầu một cái, đóng kín cửa nói rằng: “Thiên hạ này tại sao có cha mẹ nào lại không nhận con mình chứ” Nàng đi bên cạnh Phương Đàn cùng nhìn hài tử.

Không nghĩ đứa trẻ này nhìn thấy hai người các nàng không một chút nào sợ hãi, toét miệng lộ ra nụ cười thuần khiết vung vẩy tay chân y a y a kêu to. Trẻ con được cho ăn uống no đủ, tinh lực dồi dào.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu nhìn hài tử đáng yêu, không nhịn được đưa tay nặn nặn gò má nô đùa cùng hài tử vừa nói: “Đàn, đây rốt cuộc là con nhà ai?”

Phương Đàn không đùa nữa, nàng giải thích cội nguồn đứa trẻ cho Ứng Diêu nghe: “Ngày đó ta tiến vào cung, binh sĩ ở phía sau cung tìm được“. Phương Đàn kể lại chuyện đêm đó, chỉ là cố ý lược bỏ đoạn nàng bị thương.

Tống Ứng Diêu thấy hài tử bị mình chọc cười khanh khách, nàng cũng nở nụ cười ngẩng đầu lên: “Là phi tử của hoàng thượng sinh?”

“Ừ“. Phương Đàn nói tiếp: “Mẫu thân của hài tử vì khó sinh mà chết, ta thấy nó thật đáng thương, lúc đó cũng không có chỗ thu xếp nên mang về vương phủ, sắp xếp cho vú em chăm sóc”

Tống Ứng Diêu muốn ôm lấy hài tử, liền giang hai cánh tay nói với Phương Đàn: “Đàn, cho ta bế chút đi”

“Được thôi“. Phương Đàn cẩn thận đem hài tử truyền sang tay Tống Ứng Diêu, sau đó rút tay của mình ra.

Tống Ứng Diêu tiếp nhận hài tử ôm vào trong ngực. Phương Đàn sợ nàng ôm mệt nên đề nghị “Chúng ta ngồi lên giường đi”

“Vâng”

Hai người đồng thời ngồi vào bên giường, Phương Đàn để Tống Ứng Diêu tựa vào người nàng.Tống Ứng Diêu hỏi Phương Đàn: “Là trai hay là gái?” Nàng xốc tã lót lên nhưng bên trong che kín vẫn không xác định được là trai hay gái nên đành đắp tả lót lại.

Phương Đàn đang cúi đầu mân mê bàn tay nhỏ bé của hài tử, hài tử lập tức xiết chặt bàn tay của nàng, Phương Đàn nghe Ứng Diêu hỏi như vậy nên đáp: “Là Tiểu công chúa”

https://thuviensach.vn

“Hóa ra là Tiểu công chúa a.” Tống Ứng Diêu quan sát tỉ mỉ bé gái, cảm thấy nó giống ai ấy nhỉ. Nàng ngẩng đầu lên lại nhìn thấy hài tử chơi vui vẻ cùng Vương gia tươi cười, ở trong lòng đem hai người so sánh càng phát hiện đứa trẻ này có chút giống Vương Gia: “Đứa trẻ này ngũ quan có chút giống Vương Gia, lớn lên nhất định rất đẹp”

“Thật sao?” Phương Đàn ngẩng đầu xoa xoa mặt của mình: “Giống chổ nào?”

Tống Ứng Diêu thật lòng so sánh: “Đôi mắt, mũi là giống nhau”

Phương Đàn cao hứng: “Dù sao đây cũng là con gái của huynh trưởng ta, khó tránh khỏi cùng ta có chút tương tự”

Tống Ứng Diêu gật gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì trong lòng chát chúa, trên mặt không hiện ra: “Cũng thật đáng thương, hài từ vừa sinh đã không có mẹ”

Phương Đàn thở dài:“Đúng là đáng thương”

Tống Ứng Diêu suy nghĩ một phen, hướng về Phương Đàn đề nghị: “Vương Gia, chúng ta nhận hài tử về nuôi dưỡng đi”

“Nàng muốn sao?” Phương Đàn mừng tít mắt. Nàng để vú em tối nay ôm đứa trẻ này đến chính là muốn cùng Tống Ứng Diêu thương lượng một chút, không nghĩ tới nàng ấy và mình có cùng suy nghĩ.

“Ta nghĩ...” Tống Ứng Diêu dừng lại đem câu kia: “Nếu ta không thể cùng Vương Gia sinh hài tử, vậy thu dưỡng một đứa có làm sao...” Nhưng nàng nuốt trở lại vào bụng.

“Vậy nhận nuôi đi“. Phương Đàn sảng khoái đáp ứng: “Ta cũng có ý đó”

“Được” Tống Ứng Diêu cúi đầu nhìn hài tử thơ ngây gò mà lộ hồng.

https://thuviensach.vn

Sùng sục một tiếng hài tử phun ra một ngụm nước miếng rất nhanh phá nát bầu không khí. Phương Đàn lấy khăn tay ra lau miệng cho tiểu công chúa, sợ Tống Ứng Diêu ôm lâu tay mỏi, Phương Đàn săn sóc nói: “Ta ôm một lát cho nàng, nàng ôm lâu sẽ mệt”

Cánh tay Tống Ứng Diêu quả thật có chút mỏi, liền đáp ứng yêu cầu của Phương Đàn, giang hai cánh tay giao hài tử lại.

Phương Đàn tiếp nhận hài tử muốn ôm đi, không nghĩ tới hài tử ở trên tay Tống Ứng Diêu như mọc rễ, bất luận nàng làm cũng không nhấc ra được.

Tống Ứng Diêu nghẹn lời: “Vương Gia, nàng ôm chính là tay của ta”

“Ủa?” Phương Đàn thú vị nhìn Tống Ứng Diêu. Tay lại hướng phía trong thăm dò, ngón tay đụng tới vật tròn mềm mại, đầu ngón tay ở đó chỉ trỏ một cái, Tống Ứng Diêu lập tức đỏ mặt.

Hai người xoắn xuýt thời gian thật dài, mới đem hài tử từ trong lòng Tống Ứng Diêu ta, hài tử nằm mở to tròn vo đôi mắt nhìn các nàng, không biết các nàng đang làm gì.

Sau khi Phương Đàn ôm lấy hài tử mới thở phào nhẹ nhõm, tràn đầy phấn khởi: “Ứng Diêu, chúng ta đặt tên cho con đi”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 100

Tống Ứng Diêu nhìn nàng cao hứng như vậy, cũng theo nàng tươi cười rạng rỡ: “Đàn đặt tên cho tiểu công chúa đi”

Phương Đàn ngẩng đầu sờ môi lắc lắc đầu: “Không, nàng đặt đi. Ta lâu như vậy không đặt tên là vì chờ nàng về”

“Chờ ta đặt sao?” Tống Ứng Diêu nghe nàng nói như vậy liền bắt đầu thật lòng suy nghĩ một cái tên, bỗng nhiên trong lòng bốc lên một chữ, nàng kích động hướng về Phương Đàn: “HI có được không?”

“Phương Hi?” Phương Đàn thì thầm.

“Hi, ánh sách tươi mới“. Tống Ứng Diêu gật gù, ngón tay xoa xoa tóc nâu trên cái trán non mềm của Phương Hi ôn nhu nói: “Đứa bé này tuy rằng sinh ra bất hạnh, thế nhưng hi vọng nàng sau này lớn lên có thể mang đến cho chúng ta ánh sáng và hạnh phúc”

“Nhất định sẽ như thế“. Phương Đàn tính kỹ càng rồi, nàng nhất định sẽ bảo vệ hai mẹ con các nàng không để ai thương tổn.

“Đàn cảm thấy thế nào?” Tống Ứng Diêu trưng cầu ý kiến Phương Đàn.

Phương Đàn sửa tư thế của con gái trong lòng ôm thẳng lên, một lớn một nhỏ mặt đối mặt với nhau, mũi chạm mũi: “Vậy thì gọi Phương Hi”

Cũng mặc kệ trẻ con có nghe hiểu được hay không hiểu lời của nàng, Phương Đàn vẫn nói với con: “Hi nhi, sau này gọi con là Phương Hi có

https://thuviensach.vn

được không?”

Phương Hi dường như nghe hiểu nàng nói, có thể là bị nàng chọc cười nên a a y y kêu to, bàn tay nhỏ bé hợp lại cùng nhau vỗ vỗ.

Phương Đàn nhìn thấy tiểu công chúa vỗ tay, nghiêng mặt sang mừng rỡ nói với Tống Ứng Diêu: “Nàng xem công chúa nghe hiểu lời ta nói, còn vỗ tay nữa kìa”

Tống Ứng Diêu biết đây chỉ là hành động vô ý của Phương Hi nhưng lại không đành lòng phá vỡ tâm tình vui vẻ của Phương Đàn, nàng cười phụ họa: “Xem ra Đàn và tiểu công chúa thật sự có duyên”

Phương Đàn nghe xong càng vui hơn, lại cùng Phương Hi vui đùa một trận, Tống Ứng Diêu ở bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng hài hòa, trong lòng cũng cảm thấy được thỏa mãn.

Bất tri bất giác trời đã khuya, Phương Đàn dần cảm thấy mệt mỏi ngáp một cái, Tống Ứng Diêu thấy vậy khuyên bảo: “Nếu mệt thì nghỉ ngơi”

Phương Đàn liếc mắt nhìn ngọn nến cảm thấy canh giờ vẫn còn sớm, muốn cùng Phương Hi chơi thêm một lúc: “Không có chuyện gì, còn sớm”

Tống Ứng Diêu sợ nàng cứng rắn chống đỡ, cố ý nghiêm mặt: “Xem ra Đàn có mới nới cũ người. Có con gái liền không muốn thê tử”

Phương Đàn mặt không biến sắc tiếp tục ghẹo Phương Hi, vừa đùa vừa hững hờ nói rằng: “Hi nhi, mẫu phi tức giận rồi làm sao bây giờ a?”

Mình là vì nàng nha, mà nàng còn đối xử với mình như vậy. Tống Ứng Diêu khiêu khích Phương Đàn, ôm cánh tay nhấc đôi lông mày, quanh thân toả ra hàn khí: “Nếu nàng không ngủ, vậy tối nay nàng ngủ với con gái, ta đi thư phòng“. Nói xong xoay người liền muốn đi.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn ngẩng đầu lên mỉm cười, dùng cái tay nhàn rỗi kéo Tống Ứng Diêu trở lại ôm vào trong lòng trêu ghẹo: “Nàng lại cùng con gái tranh giành tình nhân”

Tống Ứng Diêu đưa lưng không muốn đối mặt với nàng, hừ một tiếng: “Đàn có mới nới cũ”

Phương Đàn không thể làm gì đành nhẹ giọng dỗ dành: “Được rồi được rồi đi ngủ“. Nàng nghiêng đầu làm mặt quỷ với Phương Hi, Phương Hi duỗi tay muốn đi quào vào mặt của nàng.

Phương Đàn thả eo Tống Ứng Diêu ra, vươn ngón tay cho Phương Hi bắt được. Sau đó nàng đứng dậy nói với Tống Ứng Diêu: “Ta đem con gái cho vú em rồi trở lại”

Tống Ứng Diêu không thèm để ý nàng, đầu chuyển hướng sang một bên khác.

Phương Hi cầm tay Phương Đàn nhưng đây không phải là thứ nó muốn nên ghét bỏ thả ra, lại hướng về mặt Phương Đàn chụp đến, Phương Đàn nắm chặt quả đấm nhỏ thấp giọng nói rằng: “Không nên nháo, bé ngoan ngủ đi, ngày mai gặp” Nói xong liền mở cửa gọi vú em đem Phương Hi đi.

Phương Hi không có được vật mình muốn nhếch miệng liền muốn khóc, nhưng ngay lúc đó lại rơi vào trong ngực quen thuộc của vú em, ngửi mùi sữa thơm lập tức không khóc, há mồm kêu to.

Vú em vỗ vào tả lót hòa ái nói rằng: “Tiểu nãi nãi của ta, làm sao vẫn còn quậy như thế”

Phương Đàn giúp Phương Hi yểm tã lót thật kín miễn cho gió thổi vào, đối với vú em tỉ mỉ dặn dò: “Chăm sóc quận chúa”

https://thuviensach.vn

Vú em phát hiện Vương Gia thay đổi xưng hô với hài tử, trong lòng rõ ràng gật đầu liên tục: “Vâng thưa Vương Gia.”

“Vậy thì đi xuống đi.”

“Vâng.” Nói xong, vú em liền ôm Phương Hi rời đi.

Chờ Phương Đàn lúc trở lại đã thấy Tống Ứng Diêu nằm trên giường quay lưng ra bên ngoài. Nàng tắt nến trong phòng sau đó nhanh chóng lên giường kề sát sau lưng Tống Ứng Diêu: “Thật sự tức giận?”

Thật lâu không nghe Tống Ứng Diêu đáp lại, nàng liền hỏi lần nữa: “Nàng ngủ rồi sao?” Trong lòng biết Tống Ứng Diêu là đang giả bộ ngủ, tự mình giải thích: “Ta chỉ là lâu rồi không gặp Hi nhi, thật tưởng niệm hài tử, hôm nay vừa thấy nên chơi đùa liền quên thời gian...” Một câu giải thích xong liền không nói thêm lời nào.

Thấy Tống Ứng Diêu thực sự không để ý tới nàng, nàng cúi người hôn Tống Ứng Diêu: “Ngủ đi, Vương phi ngày mai gặp.” Nói xong cũng mạnh mẽ kéo Tống Ứng Diêu vào trong lòng, ôm lấy hông của nàng nhắm mắt lại.

Tống Ứng Diêu không tự chủ uốn éo người, mở mắt ra xoay người lại, nằm trên cánh tay Phương Đàn, sau đó đẩy nhích ra một chút nói: “Đừng ngủ, còn có việc muốn cùng nàng trò chuyện”

Phương Đàn mở mắt ra, khóe miệng mang theo ý cười hỏi: “Có chuyện gì?”

“Đàn có nghĩ tới không?” Tống Ứng Diêu hỏi: “Nếu như chúng ta chỉ có mỗi mình Hi nhi, Hi nhi lại là con gái, sau này ngôi vị hoàng đế kế muốn thừa kế cũng phải gặp rất nhiều sóng dữ”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn trầm mặc một hồi mang hai tay ôm đầu Tống Ứng Diêu nhìn nóc giường thở dài: “Ta biết”

Tống Ứng Diêu xoay thân nằm thẳng nhìn Phương Đàn: “Cái kia Đàn muốn làm sao?”

Phương Đàn không muốn Tống Ứng Diêu vì những này không quan hệ khiến nàng buồn rầu, thuận miệng đáp: “Giờ đã không còn sớm, sau này mình nói tiếp”

“Những người khác biết Hi nhi tồn tại thì sao?” Tống Ứng Diêu ở trong bóng tối ánh mắt sáng ngời.

“Nàng muốn cho con gái giống như ta hay sao?” Phương Đàn đoán đúng ý đồ của nàng, lắc đầu thở dài một hơi: “Con đường này quá khổ, ta không hy vọng Hi nhi đi theo ta”

“Ai kêu nàng đầu thai trong nhà đế vương đây?...” Tống Ứng Diêu giọng nói mang vẻ nhàn nhạt đau thương.

“Nàng nói cũng phải” Phương Đàn cười khổ “Ai kêu con gái đầu thai trong nhà đế vương đây?”

“Bất quá ta vẫn nên tính tương lai cho con gái trước mười mấy năm“. Từ trong lời nói Phương Đàn, Tống Ứng Diêu nghe ra như giọng người cha bình thường lo cho hài tử con gái.

Trong bóng tối, hai người cùng nhau trầm mặc.

Sau nửa ngày Tống Ứng Diêu mang theo ước ao hỏi Phương Đàn: “Đàn, nếu như chúng ta có hài tử, nàng có đối tốt với con như vậy không?”

Phương Đàn thật lòng suy nghĩ: “Sẽ như thế, mà có lẽ sẽ càng tốt hơn”

https://thuviensach.vn

“Ừm.” Tống Ứng Diêu an tâm nhắm mắt lại, có câu nói này của Phương Đàn nàng cảm thấy được rồi.

Kỳ thực trước khi Phương Đàn chuẩn bị thu dưỡng Phương Hi đã nghĩ qua rồi, nếu như số mệnh các nàng thật sự chỉ có đứa bé này, nàng cũng hy vọng đứa bé này có năng lực chưởng quản thiên hạ mặc kệ là nam hay nữ, mặc kệ lực cản lớn bao nhiêu, Phương Đàn cũng sẽ trao ngôi vị lại cho nó. Không chừa bất cứ thủ đoạn nào, hi sinh bao nhiêu quân cờ, chỉ cần có thể đạt đến mục đích, bất luận làm cái gì nàng cũng đồng ý. Nàng sẽ như phụ hoàng của mình, cho dù người thừa kế kia không muốn cũng không được! Vì bách tính, nhất định phải hi sinh mấy người, nếu đứa con gái này là người của Phương gia, là chưởng quản thiên hạ, vậy thì chạy không thoát được vận mệnh.

Nàng có thể làm, trước khi nàng già đi phải tính kế hoạch vì đời kế tiếp nhiều tranh thủ một vài thứ. Nhân khẩu, thổ địa, của cải, dân sinh, binh lực không phải càng nhiều càng tốt, mà là càng cân bằng càng tốt, những thứ này cân bằng quốc gia mới có thể cường đại, nàng muốn duy trì chính là cái cân bằng này.

Cái nàng cầu không phải thiên hạ muôn đời, nàng biết cái gọi là muôn đời chỉ là tưởng tượng mà thôi, chưa từng có người nào ngàn năm bất tử, cũng không đời nào tồn tại mãi mãi mà không suy vong, cho nên nàng không cầu. Thế nhưng cho dù cái thiên hạ này sẽ diệt vong ở đời kế tiếp, nàng cũng muốn cho nó diễn ra chậm một chút.

Phương Đàn ở trong lòng tính toán, nghiêng đầu phát hiện Tống Ứng Diêu đã sớm ngủ, nàng nghiêng người nhẹ nhàng ôm lấy nàng ôn nhu nói: “Ngày mai gặp, Vương phi”

Ngày ấy sau khi Khan Thần Nhân bất tỉnh được Phương Đàn dặn dò đưa đi nghỉ ngơi. Vĩnh Ân liền để tiểu thái giám mang lão đưa đến Thái y viện,

https://thuviensach.vn

thái y nhìn thấy lão hôn mê cũng không kỳ quái, mấy tháng nay Khang Thần Nhân đã trở thành khách quen của thái y viện.

Thái y kiên trì bắt mạch chẩn đoán bệnh cho lão, xác nhận lão cũng không có gì lo ngại, kê vài toa thanh nhiệt giải độc liền sai người bưng lão trả về cho Vĩnh Ân.

Vĩnh Ân cũng không dám để lão lại trong cung, lập tức phái người đưa lão về nhà.

Mấy ngày qua đi, Khang Thần Nhân từ từ khôi phục, lại nhớ đến những câu nói của Phương Đàn khiến lão trằn trọc trăn trở, ăn ngủ không yên. Lão trước sau cũng không nghĩ tiên hoàng nếu như muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho thành vương, vì sao phải đi một vòng lớn như thế. Lẽ nào cố ý trên đùa lão hay sao? Hoặc là Thành vương đang nói dối.

Nghĩ đến mới vài ngày mà cả người lão đều già đi rất nhiều, lão thu dọn y quan muốn đi tìm thành vương để hỏi rõ ràng, không nghĩ lúc này trong phủ lại phát sinh một việc lớn.

Con trai của lão trong phủ bắt được một tên gian tế, nghiêm hình tra tấn tên gian tế kia khai rằng hắn là người do Đại Thái Giám Thạch Tu bên cạnh hoàng thượng phái đến đây giám sát Khang Thần Nhân, Thạch Tu còn lệnh cho hắn tìm cơ hội thủ tiêu Khang Thần Nhân.

Lão trung thành tuyệt đối với hoàng thượng, không nghĩ sẽ được báo đáp như hôm nay. Biết được chân tướng, Khang Thần Nhân thổ huyết, sau đó trực tiếp hôn mê bất tỉnh nằm trên giường ngồi dậy không nổi.

Chờ thân thể khôi phục một chút tâm lực, lão nản lòng thoái chí hướng Phương Đàn cáo lão từ quan. Phương Đàn tìm mọi cách giữ lão lại nhưng lão nhất định không chịu. Phương Đàn không thể làm gì khác hơn là chuẩn tấu. Lão vừa được sự cho phép liền lập tức rời kinh thành, hồi hương dưỡng bệnh.

https://thuviensach.vn

Khang Thần Nhân đi rồi các đại thần như rắn mất đầu, quân lính tan rã, lại không ai dám dị nghị Phương Đàn. Từ đó con đường đăng cơ của Phương Đàn được thông suốt.

Khánh nguyên năm thứ tư, khánh nguyên đế Phương Hàng bệnh nặng, thái y bó tay, trước khi lâm chung hoàng tử vẫn còn quá nhỏ không đủ đảm đương quốc gia, liền đem ngôi vị hoàng đế truyền lại cho em trai là Thành vương Phương Đàn.

Thành vương không đồng ý, tại triều đình đối với cái trọng thần hai lần từ chối ngôi vị hoàng đế. Lần cuối cùng nể tình huynh trưởng vì dân mà suy nghĩ, đồng thời cũng vì làm tròn nguyện vọng trước khi lâm chung của hoàng huynh, cố hết sức tiếp nhận ngọc tỷ.

Thành vương ngồi trên ngôi cao, sắc phong thành Vương phi vì là hoàng hậu. Truy phong Thái phó Văn Dương là Thanh chính thái sư, thụy hào văn trung.

Năm sau đổi tên triều thành Vĩnh Bình.

Một thiên hạ thịnh thế sắp mở ra.

Tác giả có lời muốn nói: này không phải kết cục!!! Này không phải kết cục!!!! Này không phải kết cục!!!

Chuyện quan trọng nói ba lần!!!

Bất quá cũng nhanh kết cục thôi...

*

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 101

Trước khi đăng cơ mấy ngày, Phương Đàn đứng trong sân vương phủ ngước nhìn mây đen dày đặc trên bầu trời, trong lòng nghĩ mấy ngày trước còn gióng trống khua chiêng chôn xuống đất một quan tài rỗng, lúc này phong thạch trên lăng mộ hẳn đã chôn kín.

Chuyện này nàng giao cho Hoán Sơn thực hiện nên cũng cảm thấy an tâm.

Không biết là do sắc trời cảm hóa, tâm tình của nàng làm thế nào cũng cảm thấy không vui. Sáng sớm lúc lâm triều nàng vừa nhận lấy ngọc tỷ. Buổi chiều trở lại vương phủ, trên trời mây đen liền kéo đến, nhìn sắc trời có lẽ tránh không được một cơn mưa lớn.

Đây là cơn mưa đầu mùa hè năm nay, ruộng vườn điền trang khô cạn đã lâu, nay một cơn mưa lớn đến vừa vặn có thể giải quyết tình trạng khẩn cấp của nông phu.

Không biết đây có phải là dấu hiệu. Phương Đàn trầm ngâm một hồi bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, nhíu chặt lông mày, tiện tay gọi a hoàn đến phân phó: “Ngươi đi nói với Vương phi một tiếng, ta vào cung buổi tối có thể sẽ không về, bảo Vương phi nghỉ ngơi sớm”

“Vâng.” A hoàn đáp lời, sau đó lại hỏi: “Vạn nhất Vương phi hỏi Vương Gia vào hoàng cung cần gì đến một đêm, nô tỳ nên trả lời như thế nào?” Nàng là a hoàn mới, có vài thứ còn không hiểu rõ, vì thế khi được Vương gia giao việc cũng cẩn thận hơn.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn chắc chắn nói rằng: “Vương phi sẽ không hỏi, ngươi đi đi” Nói xong liền đi xuống bậc thang sải bước hướng ra ngoài sân.

“A“. A hoàn còn chưa kịp hỏi thêm một vấn đề, Phương Đàn đã biến mất rồi. A hoàn không thể làm gì, nếu Vương Gia đã nói như vậy, nàng cũng không thể nói gì được, chỉ dựa theo lời ngài ấy dặn dò mà làm.

A hoàn đi tới viện Vương phi và Vương gia ở, nhìn thấy Tống Ứng Diêu ở trong phòng đang cắm hoa, nàng không đành lòng lên tiếng quấy rối Vương phi nên đứng bên cạnh chờ đợi một hồi mãi đến tận khi Tống Ứng Diêu phát hiện ra nàng, nàng mới đi tới trước mặt Tống Ứng Diêu cung kính thi lễ: “Tham kiến Vương phi.”

“Đứng lên đi. Có chuyện gì?” Tống Ứng Diêu cũng không ngẩng đầu lên hỏi. Đưa tay đem một cành hoa cắm vào bình sau đó nhìn nhánh hoa bên cạnh cảm thấy không hài lòng lại rút ra.

“Tạ ơn vương phi“. A hoàn đứng lên đem lời Phương Đàn dặn dò nói với Tống Ứng Diêu: “Vương Gia sai nô tỳ đến nói với Vương phi rằng hôm nay ngài ấy vào cung, buổi tối có thể sẽ không về, Vương phi sớm chút nghỉ ngơi”

Tống Ứng Diêu thả nhánh hoa trong tay xuống, nàng đang định chọn một cành hoa khác trong khay đặt cạnh bình hoa trên bàn, nghe a hoàn nói mới trả lời: “Bản phi biết rồi” Ngay khi tay dừng lại cầm lấy cành hoa cắm vào trong bình hoa, không nghĩ vừa vặn lại rất hợp a.

“Vâng“. A hoàn cho rằng nàng còn sai bảo điều gì, cứ tiếp tục đứng một bên chờ đợi.

Thời gian một chén trà, thấy Vương phi vẫn hết sức chuyên chú ghim ghim cắm cắm bình hoa, a hoàn tưởng không có chuyện gì định lặng lẽ rời đi. Không nghĩ Tống Ứng Diêu đột ngột ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn bầu trời, lông mày nhíu lại: “Vương Gia ra ngoài có mang dù không?”

https://thuviensach.vn

Trong đầu a hoàn cố nhớ lại cảnh lúc gặp Vương gia, sau đó lắc đầu: “Nô tỳ không biết, lúc Vương Gia dặn dò nô tỳ lúc đó mới chuẩn bị bước ra sân, trên tay cũng không có cầm dù”

Tống Ứng Diêu buông bình hoa: “Ngài ấy nói với ngươi khi nào?”

A hoàn tính toán một chút: “Khoảng chừng nửa nén hương.”

“Vậy có lẽ còn kịp“. Tống Ứng Diêu nhanh chóng đứng lên, từ trong nhà lấy một cái ô giấy dầu đưa cho a hoàn: “Ngươi đi ra xem hỏi bọn họ Vương Gia có mang dù hay không, nếu như không có mang thì đưa dù này cho Vương gia, nếu như có thì thôi. Nhớ đi nhanh một chút, đừng để Vương gia ra ngoài mà không có dù”

“Vâng.” A hoàn biết sự tình gấp gáp không còn dám trì hoãn, chạy một mạch ra ngoài.

Tống Ứng Diêu nhìn nàng chạy đi thở phào lại tiếp tục điều chỉnh vị trí nhánh hoa.

May là Phương Đại còn đang an bài cỗ kiệu, Phương Đàn còn đứng ở cửa vương phủ chờ đợi. A hoàn vội vã chạy đến trước mặt Phương Đàn cung kính khom người thở hổn hển: “Nô tỳ đã theo lời dặn của Vương gia nói với Vương phi”

Phương Đàn chắp tay sau lưng: “Vương phi có nói cái gì không?”

A hoàn cười: “Quả nhiên như Vương Gia sở liệu, Vương phi không có hỏi gì, chỉ nói với nô tỳ rằng Vương phi biết rồi”, Này cũng thật kì lạ, không nghĩ Vương phi tin tưởng Vương Gia như vậy, xem ra tin đồn Vương Gia cùng Vương phi ân ái là thật sự, không khỏi lòng sinh ước ao.

Phương Đàn cười cợt không đáp lời.

https://thuviensach.vn

A hoàn lại nói: “Bất quá Vương phi có căn dặn nô tỳ nói với Vương gia nhớ mang theo dù”

Phương Đàn sững sờ, nàng đúng là đã quên, này nếu như đột nhiên trời mưa xối xả, tất nhiên sẽ bị ướt sũng.

A hoàn lộ ra vẻ mặt như ý từ phía sau lấy ra một cái ô giấy dầu, chắp tay đưa cho Phương Đàn: “Đây là Vương phi để nô tỳ mang đến cho Vương Gia, Vương phi đã sớm đoán được Vương Gia sẽ quên mang dù. Nhìn khí trời một hồi sẽ mưa, Vương phi để nô tỳ mau tìm Vương Gia, đưa cho Vương Gia. Miễn cho Vương Gia gặp mưa sinh bệnh”

Phương Đàn mỉm cười, tiếp nhận dù trên tay a hoàn, ngón tay nghiền ngẫm tán chuôi bóng loáng, vì đây chính là sự quan tâm của Tống Ứng Diêu, trong lòng ấm áp: “Vẫn là nàng nghĩ chu toàn”

Chiếc dù này là tiệc Trung thu dạ yến năm đó nàng mượn của một cung nữ, trên chuôi cầm có một dấu khắc gỗ đặc biệt nàng còn nhớ kỹ, không nghĩ Tống Ứng Diêu đến giờ vẫn còn giữ nó.

Sau khi Phương Đàn rời vương phủ, mưa liền bắt đầu đổ, mưa như trút ầm ầm đánh vào nóc nhà, theo mái ngói rơi xuống tạo thành dòng giật liên tục đến nỗi gió cũng không thổi lọt.

Trận này trời mưa sảng khoái tràn trề xua tan nóng bức nhiều ngày nay bao phủ kinh thành. Trên đường phố hài tử xắn quần xắn áo để chân trần chạy trong mưa nô đùa hất nước vào nhau không thèm để ý đến y phục bị mưa làm ướt. Còn có hài tử hiếu kỳ ngưỡng cao đầu há mồm ra đưa lưỡi ra hứng nước mưa từ trên cao rớt xuống, thật cực khổ mới nếm được mùi vị của dòng nước ngọt.

Những cây non nảy mầm từ mùa xuân giờ đã trưởng thành cao to, chúng tham lam vươn dài cành lá muốn tiếp nhận càng nhiều nước mưa, cung kính hút vào sự sống. Nông phu nhìn mưa rơi xuống đám hoa màu cười vui

https://thuviensach.vn

từng trận. Trận mưa này qua đi không bao lâu nữa hoa mầu sẽ ra hoa kết trái, mang đến một mùa bội thu cho bọn họ.

Cỗ kiệu của Phương Đàn trong cơn mưa to vẫn tốc hành đi vào hoàng cung.

Lúc kiệu dừng lại, nàng che dù trực tiếp hướng hoàng cung đi tới, Vĩnh Ân nhận được tin lập tức mang theo hai tên tiểu thái giám chạy đến hướng về Phương Đàn thi lễ, tiếp nhận cây dù trong tay của nàng sau đó theo phía sau hỏi: "Vương Gia vừa tới sao, làm sao không sớm thông báo cho nô tài một câu?"

Phương Đàn mắt nhìn thẳng đi về phía trước: "Ngày hôm nay không cần ngươi hầu hạ, ngươi lui xuống đi."

Vĩnh Ân không dám cứ như thế rời đi, vẫn theo sát sau lưng của nàng để nàng bất cứ lúc nào cũng có thể sai khiến hắn. Phương Đàn nhìn thấy thế cũng không nói thêm gì nữa, tùy ý hắn theo.

Vĩnh Ân nhìn Phương Đàn hướng về phía tây nam hoàng cung mà đi, hắn suy nghĩ một chút bên kia không phải cung điện, duy nhất trọng yếu chính là tiên linh điện. Trong đại điện thờ bài vị và chân dung cái hoàng đế qua từng triều đại. Ngoại trừ thái giám và a hoàn trong coi còn có tân hoàng đế chuẩn bị đăng cơ sẽ đến đây cầu phúc, nếu như không có đại sự gì, hầu như không có ai đến nơi này.

Hắn suy đoán Phương Đàn là muốn đi tiên linh điện nhưng không dám khẳng định liền cẩn thận dò hỏi: "Vương Gia muốn đi đâu?"

Phương Đàn mặt không hề cảm xúc đáp: "Tiên linh điện."

Quả nhiên mình đoán đúng, Vĩnh Ân lại hỏi: "Vương Gia muốn đi tế bái tổ tiên sao? Cần nô tài chuẩn bị một ít tế phẩm không?"

https://thuviensach.vn

Phương Đàn nhìn hắn lắc đầu: “Không cần, ta chỉ là muốn đi xem”

Vĩnh Ân gật gù, quay đầu nháy mắt với tiểu thái giám sau lưng, sau đó quay đầu trở lại, tiểu thái giám thức ý lặng lẽ dừng bước, chờ Phương Đàn đi xa lập tức đi lối tắt cố gắng đến Tiên linh điện sớm hơn hai người Phương Đàn một chút an bài người, sau đó mở cửa điện chờ Phương Đàn đến.

Đi tới đại điện, Phương Đàn phát hiện người theo phía sau mình giờ đã đến trước, cũng không lấy làm kinh ngạc. Vĩnh Ân vừa mới cử động bị nàng nhìn ở trong mắt, này cũng là đại sự, Vĩnh Ân chỉ làm tròn chức trách mà thôi.

Phương Đàn không cho Vĩnh Ân theo nữa, một mình đi vào đại điện, sau đó để bọn họ ở bên ngoài đóng cửa lại, nàng chỉ muốn lẳng lặng một người.

Tiên linh điện chia làm tiền điện và hậu điện, trong đại điện đèn đuốc sáng choang, bên trong mỗi một góc được quét tước sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, xem ra cho dù bình thường không có ai đến, những thái giám cung nữ kia cũng không dám lười biếng, Phương Đàn yên tâm đi tới tiền điện.

Trên tường tiền điện trên chân dung tổ tiên. Phương Đàn nhìn từng bức từng bức, tâm bình như nước.

Mãi đến khi nhìn thấy tấm chân dung cuối cùng, nàng cổ họng chát chúa suýt nữa vỡ òa. Là bao lâu rồi nàng không nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia, Phương Đàn không dám hồi tưởng, thế nhưng cảnh tượng lúc này ở cùng tiên hoàng cứ xuất hiện trong đầu, muốn kiềm nén cũng không cách nào kiềm nén được.

Bức họa này là họa trước lúc tiên hoàng còn chưa sinh bệnh, ánh mắt sáng như đuốc, bất luận ai nhìn nhìn vào ánh mắt đó mặc kệ có hay không làm gì sai điều gì cũng sẽ sinh lòng khiếp đảm.

https://thuviensach.vn

Bất quá ông rất ít khi dùng ánh mắt này nhìn người khác, tiên hoàng ở trong lòng của nàng vẫn luôn hòa ái dễ gần. Phương Đàn nhịn xuống lệ ý, không xem chân dung phụ hoàng nữa, nàng xoay người đến bên trong hậu điện. Ở đây mỗi bài vị đều một như ý hương, sau đó nàng quỳ gối trước bài vị của tiên hoàng.

“Phụ hoàng, nhi thần qua mấy sau sẽ đăng cơ, nhi thần nhất định sẽ chăm lo cho thiên hạ, tuyệt không phụ lòng ngài cùng Thái phó dạy dỗ”

“Nhi thần ngồi lên ngôi vị hoàng đế, nhưng không quên nguyện vọng của phụ hoàng tha cho hoàng huynh, xin phụ hoàng yên tâm”

“Phụ hoàng, nhi thần cuối cùng đã rõ khổ tâm của ngài. Ngồi ở vị trí này sẽ trở thành thân bất do kỷ, nhi thần có thể cũng sẽ bước lên con đường mà phụ hoàng đã từng đi qua, hi vọng ngài trên trời có linh thiêng nhất định phải phù hộ Hi nhi bình an”

...

Phương Đàn quỳ gối suốt cả buổi tối trước bài vị Phương Dục, đợi đến sáng hôm sau mới rời khỏi.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 102

Trận mưa này từ sau ngày Phương Đàn tiếp nhận ngọc tỷ bắt đầu mưa liên tục, mãi đến trước một ngày tốt mà thiên tế sư đã chọn cho Phương Đàn đăng cơ mưa vẫn không có dấu hiệu nhỏ lại.

Thiên tế sư nhìn mưa to gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, mặt ủ mày chau, nếu như từ nay đến tối mưa vẫn không dừng sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến buổi đăng cơ đại điển vào ngày mai, khi đó hoàng thượng trách tội thì tất cả đều là lỗi của hắn. Thiên tế sư xem hoàng lịch (sách nói về thời tiết), lại bấm một quẻ, vẫn là kết quả giống nhau, ngày mai là ngày trăm năm khó gặp, ngày thật tốt, thiên đại tình, mà mưa sao còn chưa dừng đây. Hắn tức giận đến suýt nữa cầm hoàng lịch tổ truyền trong tay quăng vào trong đầm nước, suy nghĩ một chút vẫn là nên thu lại, đây chính là tổ tông truyền xuống, nếu như ném đi sẽ bị thiên lôi đánh a.

Không nghĩ tới nửa đêm mưa bắt đầu nhỏ dần và ngừng lại, không đến nửa canh giờ mây đen bắt đầu tản đi, mặt trăng dần ló dạng, thiên tế sư một đêm không ngủ ở trên giường nghe được đồ đệ nói mưa tạnh liền xỏ giầy chạy hớt hải ra khỏi phòng. Hắn nhìn mặt trăng treo trên bầu trời đêm thở ra một hơi dài, thấp thỏm bất an mấy ngày liên tiếp tự nhiên được xóa bỏ.

Hắn quỳ trên mặt đất hướng lên bầu trời dáng vóc tiều tụy cúi đầu, trong lòng nghĩ ra chủ ý thuận miệng biên ra một đoạn văn để hạ nhân truyền ra ngoài.

Sáng hôm sau trời quang mây tạnh, bầu trời sáng sủa, dân chúng đều nói Phương Đàn là tử vi tinh giáng thế, là minh quân hạ phàm chửng cứu bọn

https://thuviensach.vn

họ, càng thêm ủng hộ Phương Đàn đăng cơ.

Hôm nay Lâm Tư Thanh ngẫu nhiên hạ sơn ở quán trà dừng lại nghỉ chân, nghe được sát vách nhóm người đang bàn luận sôi nổi buổi đăng cơ đại điển chiều nay cùng một ít sự tình của tân hoàng đế giáng thế, khi hắn nghe thấy tục danh của tân hoàng đế là Phương Đàn thì chén trà trên môi đình trệ, sau đó một tay đem chén trà uống vào miệng.

Thả xuống chén trà, hắn gọi tiểu nhị thanh toán tiền, sau đó liền cầm lấy chiếc mũ rộng vành cùng áo tơi rời quán trà.

Mưa to qua đi, mùi đất mới toả ra thơm ngát ngấm cả vào lòng người, trên sơn đạo lầy lội không thể tả, mặt đường lưu lại một chuỗi vết chân vết chân xiêu vẹp méo mó, mỗi cái vết chân đều nửa tấc sâu. Rừng trúc hai bên đường núi, trúc nỗ lực vươn cao muốn cùng bầu trời so sánh độ cao. Đầu lá trúc lưu lại hạt mưa đêm qua lung linh như hạt châu bị người đi đường nhẹ nhàng xẹt qua cuối cùng rơi xuống đất lạc trên đám lá trúc khô héo.

Lâm Tư Thanh đi tới trước một ngôi mộ, trên mộ bia viết: “Sư phụ Văn Dạng Huỳnh Dương chi mộ, đồ đệ Lâm Tư Thanh lập” chữ viết mới tinh, có thể thấy được ngôi mộ này vừa xây cất không bao lâu.

Hắn buông cái rương trên người xuống, không để ý bãi cỏ ướt đẫm trước, đầu gối khụy xuống, từ trong rương lấy ra hương hỏa, ngọn nến, tiền giấy, nhen lửa thắp nến lên, lại đốt hương quay về bia mộ lạy bái rồi cắm vào trong bát.

Lâm Tư Thanh ánh mắt nhìn cái tên trên mộ bia, miễn cưỡng mỉm cười: “Sư phụ, Tư Thanh đến thăm ngài.”

Nói xong hắn nổi hỏa trầm mặc mang giấy tiền đốt lên, tiền giấy chốc lát liền biến thành khói trắng.

https://thuviensach.vn

Sau khi mang tiền giấy đốt hết, hắn đánh vỡ trầm mặc nói rằng: “Ngài ở phía dưới quá có khỏe không?”

“Tư Thanh ở đây rất nhớ ngài” Lâm Tư Thanh lau nước mắt tràn ra nói tiếp: “Tư Thanh lần này lại đây chính là muốn nói cho ngài biết chuyện ngài hi vọng Vương Gia làm, ngài ấy cũng đã làm được, ngài có thể an tâm dưới suối vàng”

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đến, hắn nín khóc mỉm cười: “Dân chúng đều nói Vương gia nhất định sẽ là một minh quân, đó không phải là công của ngài dạy dỗ hay sao”

“Ngài thật sự có thể an tâm, Vương Gia hắn nhất định sẽ làm hoàng đế tốt“. Lâm Tư Thanh sợ Văn Huỳnh Dương ở chín suối không nghe được, lớn tiếng lặp lại một lần nữa. Sau khi nói xong lại nói tiếp: “Còn có một việc muốn nói với ngài”

“Tư Thanh muốn hoàn thành nguyện vọng khi còn sống của ngài, hành y tế thế, bốn biển là nhà, vì dân chúng giải trừ thống khổ.” Lâm Tư Thanh phủ trên đất dập đầu: “Sau này không thể thường đến thăm ngài, hi vọng ngài không đừng trách Tư Thanh.”

Nói xong dập đầu trước mộ Văn Huỳnh Dương mấy cái, đứng dậy cầm lấy hòm thuốc thứ duy nhất Văn Huỳnh Dương để lại cho hắn, bóng lưng cô đơn rời đi.

Phương Đàn thuận lợi cử hành lễ đăng cơ đại điển, cùng hoàng hậu Tống Ứng Diêu mặc lễ phục đứng trên đài cao, văn võ bá quan dưới chân các nàng cùng nhau quỳ xuống, dập đầu hô to: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”

Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu nhìn nhau một chút. Phương Đàn mỉm cười dắt nàng tay, lại quay đầu nói với bá quan văn võ phía dưới: “Chúng ái khanh bình thân”

https://thuviensach.vn

Lệnh của nàng được thái giám truyền xuống dưới, cuối cùng đến tai văn võ bá quan, bọn họ đáp tạ: “Tạ ơn hoàng thượng” Sau đó tất cả đứng lên.

Theo động tác thái giám chưởng quản lễ nhạc vung tay lên, trống trận đồng thời vang lên, thiên hạ này chính thức đổi chủ.

Đôi mắt Phương Đàn quan sát toàn bộ thiên hạ, cảm thụ nhiệt độ trong bàn tay đối phương, tâm bỗng nhiên bình tĩnh lại. Trải qua nhiều gian nan, các nàng vẫn có nhau, cái này chẳng lẽ không phải số mệnh an bài hay sao?

Thừa dịp bách quan không chú ý, nàng kề sát bên tai Tống Ứng Diêu thấp giọng nói rằng: “Nàng xem, thiên hạ này đều là của hai người chúng ta“. Tiện tay ờ trước mặt Tống Ứng Diêu vung tay ra hiệu thiên hạ.

Tống Ứng Diêu khóe miệng mỉm cười, đáp lại Phương Đàn: “Ta chỉ có một mình Đàn mà thôi”

Phương Đàn nhìn nét mặt dịu dàng của Tống Ứng Diêu, che đi đáy mắt xúc động, cười càng ngày càng sâu sắc. Nếu như có kiếp sau, ta hi vọng sớm gặp được nàng, như vậy nàng sẽ không cần cô quạnh hơn 20 năm.

******

Bên trong bức màn hai người đang quần vũ mây mưa, Phương Đàn ngón tay thon dài sửa sang tóc rối ướt đẫm mồ hôi của Tống Ứng Diêu. Một ngón tay khác đang bị hút chặt, muốn động đậy cũng không được. Người dưới thân ôm lấy vai của nàng, tay bấu chặt sau lưng nàng không tha, ưm một tiếng cả người run lên, chất dịch từ thân thể tiết ra làm bàn tay của nàng tràn đầy chất lỏng.

Tống Ứng Diêu nằm trên gối thở hổn hển, cả người mồ hôi. Phương Đàn nửa người đè trên người nàng hôn lên môi mắt, động tác ôn nhu như chạm vào lông chim. Tống Ứng Diêu bị nàng hôn đến buồn ngủ, mí mắt đã muốn mở hết lên.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên xuất hiện tiếng gõ cửa càng làm Tống Ứng Diêu từ trạng thái nửa tỉnh nửa mê bị kéo trở lại, cố gắng mở đôi mắt hướng ra ngoài.

Phương Đàn cũng nghe được tiếng gõ cửa này, làm sao nhiều lần đều có người tới quấy rầy chuyện tốt của nàng, nàng đang muốn phát hỏa.

Tống Ứng Diêu ôm cổ nàng, hôn miệng nàng một cái, động viên: “Đừng nóng vội, hỏi trước một chút là ai“. Phương Đàn hừ hai tiếng, vẫn như cũ tức giận nhưng cũng không nói gì thêm nữa.

Tống Ứng Diêu hắng giọng, không muốn để người ta biết nàng và Phương Đàn ở bên trong mới vừa hoan ái, hướng phía ngoài hỏi: “Là ai?”

Người bên ngoài ngữ khí lo lắng: “Hoàng hậu, công chúa khóc lóc muốn người, dỗ mãi không chịu nín, nô tài không thể làm gì khác hơn là tìm đến ngài”

“Ngươi đem nàng ôm vào đây“. Tống Ứng Diêu không nhìn ánh mắt u oán của Phương Đàn, không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Vâng” Người bên ngoài vui vẻ rời đi.

Tống Ứng Diêu nữu đầu đối diện với Phương Đàn: “Leo xuống”

Phương Đàn cong đầu giận dỗi: “Không“. Ngón tay còn trong thân thể Tống Ứng Diêu lại di động.

Tống Ứng Diêu lúc này mới phát hiện nàng ấy còn chưa rút tay ra, cắn môi nói rằng: “Lấy ra” Phương Đàn làm bộ không nghe thấy, thảnh thơi thảnh thơi nhìn hoa văn trên giường.

Tống Ứng Diêu thấy nàng không để ý đến lời mình nói, đẩy bờ vai của nàng: “Mau ra, ta sang xem Hi nhi bị làm sao”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn không thể làm gì, từ trong cơ thể Tống Ứng Diêu rút ngón tay ra, nghiêng người từ trên người nàng tuột xuống, nằm trên giường hai mắt nhìn nóc giường sâu sắc thở dài, vẻ mặt thật bất mãn.

Tống Ứng Diêu nhanh chóng mặc quần áo tử tế, nhìn Phương Đàn xiêm y xộc xệch co quắp nằm đó, nàng đẩy đẩy vai: “Nàng định để vậy gặp Hi nhi phải không, mau mặc y phục đàng hoàng vào”

Phương Đàn hiển nhiên còn không muốn, nghiêng đầu nhìn Tống Ứng Diêu: “Vú em làm sao dám không để ý quy củ, cứ như vậy chạy lại đây gọi nàng?” Quy củ trong cung từ trước đến giờ là khi đêm xuống, bất luận xảy ra chuyện gì người ngoài đều không được quấy rối hậu cung của hoàng hậu hoặc phi tử, miễn cho quấy nhiễu đến sự qua đêm của hoàng thượng.

Tống Ứng Diêu vội vàng thu dọn đồ đạc, cũng không ngẩng đầu lên trả lời: “Là thiếp nói vú em làm như vậy. Hi nhi mấy ngày nay thích quấn quít lấy thiếp, thiếp sợ con gái buổi tối ngủ không an giấc”

Phương Đàn lại thở dài, nàng còn muốn một lần nữa, mà cứ như thế bị quấy rầy. Phương Đàn chậm rãi kéo vạt áo che bộ ngực trần trụi của mình cùng vạt áo bên kia rồi thắt lại nút kéo. Kéo chăn mỏng che lại mình.

Nghĩ Hi nhi là người quấy rối, trong lòng cũng không giận nổi, thôi thôi, ai kêu đây là tại nàng muốn nhận con gái.

Không lâu lắm, xa xa đã nghe đến trẻ con khóc vọng đến, theo tiếng bước chân từ từ tới gần, tiếng khóc càng lúc càng lớn, Tống Ứng Diêu vội vàng đi ra ngoài đón. Phương Đàn nhìn thấy trong lòng đủ tư vị. Ngoại trừ nàng, Tống Ứng Diêu tại sao lại có thể tử tế với người khác như vậy chứ, cho dù đó là con gái của nàng cũng không được.

Cửa cung từ bên trong mở ra, Phương Hi vừa nhìn thấy Tống Ứng Diêu liền không khóc, đôi mắt ngấn nước long lanh, miệng mếu máo như vừa oan ức.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu thấy con gái dáng vẻ đáng thương, mềm lòng không được, tình mẹ tràn lan, vội vã từ tay vú em tiếp nhận Phương Hi, giúp con gái lau nước mắt: “Đây là làm sao, làm sao khóc thành bộ dáng này”

Vú em giải thích: “Tiểu công chúa bắt đầu quen hơi người nên đòi hoàng hậu.”

“Thì ra là như vậy.” Tống Ứng Diêu đối với Phương Hi ôn nhu: “Hóa ra là muốn mẫu hậu a, buổi tối có muốn hay không ở lại đây với mẫu hậu?”

Vú em ở một bên khuyên can: “Hoàng hậu như vậy e sợ không ổn đâu, Tiểu công chúa nếu như ở đây quấy rối đến hoàng thượng cùng hoàng hậu thì làm sao? Lão nô vẫn là nên đem Tiểu công chúa về”

Tống Ứng Diêu: “Thế nhưng không có bổn cung ở bên người, buổi tối Tiểu công chúa khóc thì làm sao bây giờ?”

Vú em bị nàng hỏi đến nghẹn lời, Tống Ứng Diêu nói tiếp: “Buổi tối cứ để Tiểu công chúa ở lại với bổn cung, ngươi đi về trước đi.” Vú em không thể làm gì khác hơn là lui xuống.

Tống Ứng Diêu để bọn thái giám đóng kín cửa, liền ôm Phương Hi trở vào trong cung điện, Phương Đàn mở mắt ra nhìn nàng ôm Phương Hi. Hy vọng nhỏ bé trong lòng bị hủy hoại, tuyệt vọng nhìn nóc giường, xem ra tối nay chỉ có thể ngoan ngoãn mà ngủ.

Nàng than thở: “Báo ứng a! Báo ứng!” Lần trước bởi vì Hi nhi mà lạnh nhạt Tống Ứng Diêu, lúc này đến phiên Tống Ứng Diêu vì Hi nhi mà lạnh nhạt mình.

Tư vị này, chà chà.

Lời editor: Chúc cả nhà Tết tây nghỉ lễ thả ga luôn.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 103

Tống Ứng Diêu đem Phương Hi đặt lên giường, bởi trời nóng nực nên Phương Hi không cần quấn chăn, hạ thân vẫn như trước bao bọc tã. Cái mông nhỏ vừa rơi xuống giường tứ chi lập tức không an phận loạn trảo lộn xộn xung quanh.

Phương Đàn nghiêng đầu: “Nàng làm sao ôm con đến đây?”

“Thiếp sợ buổi tối con gái lại khóc“. Sau đó Tống Ứng Diêu cũng ngồi vào bên giường, hai tay đỡ dưới nách Phương Hi che chở, sợ con gái ngã sấp xuống.

“Nếu con ở đây mà vẫn khóc thì sao?” Phương Đàn bĩu môi, chống thân thân thể muốn ôm Phương Hi, phát hiện bàn tay mình còn dinh dính bèn rời giường đi rửa tay.

Tống Ứng Diêu nhìn thấy chất lỏng trên tay nàng, da mặt mỏng không nhịn được lại hồng thấu. Ép buộc mình không thèm nhìn tới tay Phương Đàn tràn đầy tự tin nói rằng: “Sẽ không, con gái do thiếp dỗ, làm sao sẽ khóc.”

Phương Đàn lau khô ráo tay, lại trở về trên giường nằm nghiêng đối mặt với Phương Hi, bàn tay khều khều cái bụng nhỏ của con, vừa khều vừa giả bộ hung ác: “Dám cùng phụ hoàng cướp mẫu hậu, lá gan của con cũng lớn ha.” Phương Hi bị nàng chọt cười không ngậm mồm vào được, không ngừng hướng về Tống Ứng Diêu bên kia quơ tay. Tống Ứng Diêu vội vàng bao con lại, miễn cho con không cẩn thận bị rơi xuống giường đi.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn nằm nghiêng quá mệt mỏi, ngồi dậy tựa vào giường hỏi: “Buổi tối nếu như đói bụng, nàng làm sao có sữa cho con...” Ánh mắt đồng thời mang theo ám chỉ nhín trước ngực Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu trên mặt hiện đỏ ửng, tâm tư không biết oai chạy đi đâu, thúc Phương Đàn một cái: “Nghĩ gì thế”

Phương Đàn vô tội khoát tay chặn lại: “Ta không nói gì, chính nàng hiểu lầm rồi.”

“...” Tống Ứng Diêu xẹp miệng tùy hứng nói rằng: “Thiếp mặc kệ, đến lúc đó nàng ôm con tìm vú em đi”

“Ai nha ai nha, đây là có tình yêu mới thì vứt tình cũ nha” Phương Đàn ngước đầu nhìn nóc giường thở dài:“Ai, may là chỉ có một đứa, không phải vậy địa vị của ta còn không biết lưu lạc ở nơi nào”

Phương Hi ở bên cạnh nghe tiếng cũng ha há theo như muốn nói chuyện với các nàng, miệng nói y y a a, nước bọt từ khóe miệng không ngừng tràn ra ngoài.

Tống Ứng Diêu oán trách trừng Phương Đàn một chút, vừa từ trong tay áo lấy khăn sạch ra lau cho Phương Hi, vừa hỏi Phương Hi: “Hi nhi có phải là cũng muốn nói chuyện cùng phụ hoàng và mẫu hậu không a”

Phương Hi há to mồm mặc cho lại Tống Ứng Diêu lau chùi, ánh mắt lấp lánh có thần nhìn tay của nàng, cái khăn trên tay Tống Ứng Diêu thật sự làm Phương Hi khoái trá.

Sau khi lâu sạch cho Phương Hi, Tống Ứng Diêu thấy con muốn cái khăn nàng liền đưa cho con gái. Phương Hi cầm khăn cắn mấy cái, thấy ăn không được lại ném sang một bên. Con gái cùng Phương Đàn láo nháo, Tống Ứng Diêu tình cờ cũng sẽ tham gia vào cuộc vui nhưng thời gian

https://thuviensach.vn

nhiều chính là ở một bên lẳng lặng hai nàng chơi đùa, một nhà ba người hòa thuận vui vẻ.

Hài tử tinh lực dù sao cũng không sánh được với đại nhân, Phương Hi náo loạn một hồi liền mệt mỏi, Tống Ứng Diêu ôm nàng ở trong đại điện đi tới đi lui, dỗ nàng ngủ. Còn quay về phía Phương Đàn làm động tác xuỵt xuỵt ra hiệu cho Phương Đàn nằm lên giường, còn nàng ôm Phương Hi vào bên trong giường.

Tống Ứng Diêu đắp kín mền cho Phương Hi rồi cũng nằm xuống, sau đó nhỏ giọng đối Phương Đàn: “Chúng ta cũng ngủ đi, ngày mai nàng còn phải vào triều.”

Phương Đàn thuận theo gật gù, tắt ngọn nến nằm bên cạnh Tống Ứng Diêu, đắp chăn cho ba người. Tống Ứng Diêu muốn che chở cho Phương Hi, Phương Đàn từ sau lưng ôm lấy nàng, sau đó thăm thẳm thở dài một hơi.

Tống Ứng Diêu vốn muốn nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, nghe được tiếng thở dài của Phương Đàn mở mắt ra hỏi: “Đàn có gì phiền lòng sao?”

Phương Đàn kề sát phía sau lưng nàng, nhắm mắt lại gò má sượt sượt mái tóc mềm mại: “Nếu như chúng ta cũng có thể có hài tử thân sinh thì tốt biết mấy”

Tống Ứng Diêu sững sờ, không biết nên nói cái gì. Phương Đàn thấy nàng không trả lời liền tiếp tục: “Ta rất muốn biết con sẽ giống ta hay giống nàng, có thể hay không như Hi nhi đáng yêu.”

“Hi nhi không phải giống Đàn sao ?” Tống Ứng Diêu mỉm cười, ở trong bóng tối Phương Đàn cũng không nhìn thấy nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được Ứng Diêu đang cười.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn vùi đầu ở cổ Tống Ứng Diêu, dùng cái trán cọ cọ làn da của nàng, trầm giọng: “Đáng tiếc Hi nhi không giống nàng”

Tống Ứng Diêu cố ý chuyển hướng cái đề tài bi thường này: “Vậy cũng không có chuyện gì a, nếu như giống ta lớn lên xấu xí thì sao bây giờ”

Phương Đàn bị nàng nói tới nhịn không được cười lên, Tống Ứng Diêu cảm giác được khóe môi Phương Đàn nhếch lên.

“Làm sao biết, nàng đẹp xinh như vậy mà“. Phương Đàn trả lời.

“Đó chỉ là trong mắt của nàng, vạn nhất người khác không cảm như vậy” Tống Ứng Diêu bĩu môi.

Phương Đàn giơ bàn tay sủng nịch xoa xoa đầu của nàng: “Mù mới nghĩ gì thế, mau nhanh ngủ đi.” Nàng hơi di chuyển thân thể, để cho hai người càng thêm gần kề.

Tống Ứng Diêu cảm thấy an lòng xuống. Chờ đến người phía sau hô hấp đều đặn, nàng nhẹ nghiêng đầu thấy người kia đã ngủ say mới nhẹ nhàng cầm tay của nàng, vậy mà không có tỉnh. Tống Ứng Diêu thanh tĩnh chậm rãi xoay chuyển , đem mặt đối mặt với Phương Đàn, tay kề sát gương mặt của nàng thấp giọng: “Cho dù biết chúng ta không thể có hài tử, cho dù đã có Hi nhi, nhưng thiếp cũng muốn sinh cho nàng một đứa trẻ”

“Đàn, nàng nói ta có phải tham lam quá hay không ?” Tống Ứng Diêu nói xong liền cảm giác viền mắt toả nhiệt, nháy mắt một cái nàng đem lệ ý nuốt vào trong.

“Không nghĩ Đàn cũng có suy nghĩ giống như ta“. Tống Ứng Diêu mỉm cười đến, khuỷu tay đẩy nhẹ thân thể hôn lên khóe miệng Phương Đàn: “Thật tốt”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn kỳ thực cũng không có ngủ, nghe Tống Ứng Diêu nói những lời này, trong lòng đột nhiên trào ra cảm giác bất lực.

Vĩnh Bình năm đầu, xã tắc được Phương Đàn chưởng quản bên cạnh có một tiểu quốc, bọn họ nghe nói triều đình nước láng giềng thay đổi hoàng đế, cho rằng có thể có lợi cho mình nên cùng thủ hạ quan chức thảo luận một phen, quyết định đặc phái sứ thần tới thăm dò tân hoàng đế, nhìn xem có gì lợi ích cho mình hay không.

Lúc Phương Hàng mới vừa đăng cơ, tất cả sứ thần được phái lại đây bái kiến Phương Hàng, Phương Hàng lần đầu tiếp sứ thần ngoại lai bái kiến, cao hứng vung tay lên liền tặng một đống quà cho bọn họ. Không một chút nào quan tâm đến việc quà tặng của hắn đắt giá trăm ngàn lần so với quà mà sứ thần mang đến đây.

Lần này khác, trước khi đi bọn sứ thần hỏi thăm tình hình tính cách của vị tân hoàng đế này, nghe nói Phương Đàn chỉ có một đứa con gái, là nhận nuôi, bọn họ liền vì hoàng đế chuẩn bị một món lễ lớn, hi vọng món quà này sẽ đổi được món khác giá trị liên thành.

Sứ thần mang theo phần đại lễ, không quản xa ngàn dặm đi tới kinh thành. Trước tiên không vội gặp quan chức đón tiếp, hắn để thuộc hạ lại dựa theo lời hoàng đế của hắn căn dặn một thân một mình ở kinh thành đi dạo một vòng, muốn thăm dò nội tình quốc gia này.

Nhìn kinh thành phồn hoa, bên tai nghe bách tính đối với tân hoàng đế ca công tụng đức. Sứ thần giật nảy cả mình, không nghĩ tới thời gian qua đi nhiều năm, trong kinh thành càng phát sinh biến hóa lớn như vậy, hắn nhớ tới hắn lần đến kinh thành tuy rằng phồn hoa nhưng vẫn âm u không thể tả. Đứng ở nơi nhỏ bé có thể bao quát khắp kinh thành, hắn thấy được quốc gia này đang dần dần trở nên mạnh mẽ. Sứ thần trong lòng nổi lên cảm giác nguy hiểm, cảm giác quốc gia của mình có thể sẽ bị đe dọa, nhưng trong đáy lòng của hắn bội phục vị tân hoàng đế này, có thể trong thời gian một

https://thuviensach.vn

năm đem nước nhà thống trị đến tốt như vậy, năng lực nhất định không hề tầm thường.

Mười ngày sau lâm triều, sứ thần và tuỳ tùng được thái giám dẫn vào Kim Loan điện. Buổi thượng triều còn chưa tan, văn võ bá quan đều còn ở Kim Loan điện, hắn cúi đầu đi vào bên trong, dư quang thấy biểu hiện nghiêm túc của bách quan ở hai bên, trong lòng bất giác lạnh lẽo.

Thái giám mang sứ thần đến hàng thứ nhất ngang với các vị đại thần, cùng hắn nói một tiếng sau đó liền lui xuống. Sau đó sứ thần cũng quỳ xuống: "Tham kiến hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuổi". Lúc quỳ xuống hắn lén lút mở mắt nhìn người tọa ở phía trên một chút.

Hắn rốt cục đã nhìn thấy tân hoàng trong truyền thuyết, hắn cảm thấy khí tức của người ngồi đó so với Phương Hàng trước đây là rất khác nhau, hắn phủ thấp thân thể quỳ trên mặt đất ngưỡng mộ sự uy nghiêm.

Trên đầu truyền tới âm thanh uy vũ: "Quân chủ của ngươi lần này phái ngươi đến đây là có chuyện gì ?"

Sứ thần trả lời: "Quân chủ của thần phái thần đến chủ yếu là bái kiến tân hoàng, vì bang giao của hai nước"

"Ừm." Phương Đàn ngồi trên long ỷ nhìn xuống phía dưới.

Sứ thần lại nói một chút chuyện quốc gia đại sự của mình, trong lời nói đều có ý hi vọng Phương Đàn ban cho lễ vật.

Phương Đàn rõ biết mục đích trong lòng hắn, thuận miệng qua loa lấy lệ nói: "Trẫm đã rõ, nhưng là trẫm vừa đăng cơ..."

Hai người giằng co một trận, sứ thần tùy cơ ứng biến hỏi Phương Đàn: "Thần nghe nói hoàng thượng chỉ có một nữ nhi ?"

https://thuviensach.vn

Các đại thần đều kinh ngạc nhìn về phía hắn, không hiểu hắn làm sao đột nhiên hỏi vấn đề thế này.

Phương Đàn cũng không biết hắn có ý định quái quỷ gì, cẩn thận hồi đáp: “Đúng vậy.”

“Hoàng thượng có cân nhắc qua tại sao hoàng thượng không có con hay không ?”

Phương Đàn ngẩn người, ứng đối như thường: “Việc này do trời, từ trước đến giờ cưỡng cầu không được.”

Các đại thần hít vào khí lạnh, không nghĩ sứ thần dám hỏi ra vấn đề này, nhất thời tức giận khó bình, nghiến răng nghiến lợi, rục rịch nghĩ muốn quát lớn sứ thần một phen, hắn coi Kim Loan điện là nơi nào, trên kia là người nào mà dám càn rỡ như thế. Nhưng nhìn đến Phương Đàn không có dấu hiệu nổi giận cũng không dám manh động.

“Hoàng thượng không sợ quốc gia không có người nối nghiệp?” Sứ thần lại bức khẩn một bước.

Phương Đàn nhíu mày, nhẹ như mây gió: “Trẫm còn trẻ.”

Sứ thần á khẩu không trả lời được, biết Phương Đàn sẽ không làm gì mình, phóng to lá gan hỏi tiếp: “Hoàng thượng có cân nhắc qua vấn đề của mình chưa?” Quân chủ của hắn cùng các đại thần nước hắn cũng từng nghiêm túc cân nhắc qua vấn đề này, nói hoàng đế không phong lưu bọn họ tuyệt đối không tin. Tuy rằng Phương Đàn bề ngoài chỉ có một hoàng hậu nhưng ai biết hắn ngầm có hay không Kim ốc tàng kiều. Nói không chắc chính là thiếu niên miệt mài quá độ thiệt thòi thân thể, dẫn đến hiện tại không có con.

Mà món lễ vật hôm nay hắn mang đến vừa vặn có thể hóa giải cảnh khốn khó. Hắn hiện tại đề cập đến bất quá cũng vì đại lễ này mà thôi.

https://thuviensach.vn

Các đại thần trong lòng không nhịn được mắng hắn quản việc không đâu, này rõ ràng là chuyện của bọn họ, không cần một người ngoài đến quản. Rốt cục có người không nhịn được đứng dậy quát: “Làm càn! Ngươi sao dám nói với hoàng thượng như thế“. Trực tiếp hướng ra ngoài Ngự lâm quân ra lệnh: “Người đâu! Đưa sứ thần bất kính ra ngoài chém”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 104

Ngự lâm quân nghe lệnh chốc lát liền xông vào muốn mang sứ thần bắt đi.

Sứ thần thừa dịp Ngự lâm quân vẫn chưa giữ chặt tay của hắn mới uốn thân tránh được sự khống chế của Ngự lâm, đối với Phương Đàn hô lớn: "Không được giết sứ giả"

Hắn ỷ vào chỗ dựa là quân chủ sau lưng, Phương Đàn nếu như bắt hắn, như vậy nghĩa là sẽ cùng hoàng đế của hắn gây hấn, vì thế hắn không hề lo lắng Phương Đàn giết hắn, nhiều lắm là sẽ bị chê cười.

Phương Đàn cười đối với Ngự lâm quân phất phất tay, ra hiệu bọn họ lui xuống.

Sứ thần thấy sinh mệnh mình không gặp nguy hiểm nữa liền mạnh miệng đứng lên, mà Phương Đàn tọa trên cao thì lại thờ ơ lạnh nhạt với hắn.

Sứ thần và vị đại thần thổi râu trừng mắt với nhau, ý đồ dùng khí thế của mình áp đảo đối phương. Sứ thần là ngoại lai, là người không chịu uất ức. Mà cái người quát hắn chính là thừa tướng mới lên, sau khi Khang Thần Nhân từ quan được Phương Đàn cất nhắc, tất nhiên là có năng lực.

Không nghĩ tới hai người khí thế không phân, tình hình trận chiến giằng co không xong, mắt ngó miệng trượng như muốn bùng nổ, Phương Đàn lúc này mới đứng ra phân giải cho hai bên: "Được rồi, được rồi, Nguyên thừa tướng, có bằng hữu từ phương xa tới, đừng cứ nói chết? Chúng ta không thể đối xử như thế với khách"

https://thuviensach.vn

Câu nói đầu tiên nàng dẹp loạn hai người đang đối địch. Hai người trừng mắt nhau rồi mới lui về vị trí của mỗi người.

Phương Đàn đối với sứ thần hiền lành hỏi: “Ngươi hỏi chuyện này để làm gì?”

Sứ thần khom người đáp lời: “Quân chủ của thần có lễ vật muốn tặng cho hoàng thượng.”

Phương Đàn nhíu mày: “Là lễ vật gì mà sứ thần phải hỏi trẫm đề vấn đề như vậy?”

Sứ thần từ tay áo móc ra một cái hộp gấm nhỏ nâng lên trên: “Xin hoàng thượng xem qua”

Phương Đàn nhìn Vĩnh Ân bên cạnh, Vĩnh Ân lập tức hiểu ý từ long ỷ đi xuống đến bên sứ thần cầm hộp gấm nhỏ, sau đó trở lại bên cạnh Phương Đàn hướng vào nơi không người mở hộp ra, đợi một hồi thấy không việc gì, mới dám đưa hộp đến trước mặt Phương Đàn.

Phương Đàn đi đến nhìn vào, bên trong lót dưới đáy là tơ lụa đỏ, giữa hộp bày ba viên đan dược màu đỏ sẫm hình tam giác, Phương Đàn nghi hoặc chỉ vào bên trong đan dược: “Đây là gì?”

Sứ thần nói rằng: “Thuốc này có thể giải nỗi ưu tư chuyện con cái cho hoàng thượng”

“Vậy sao?” Phương Đàn lòng sinh hiếu kỳ, tiếp nhận hộp gấm trên tay Vĩnh Ân, tinh tế quan sát một lần hình thù đan dược, phát hiện so với đan dược bình thường không hề khác gì nhau, nàng mới hỏi: “Nguồn gốc?”

“Thuốc này là do nhân sâm Thiên Sơn tuyết liên trăm nghìn loại dược liệu quý báu chế thành, chỉ riêng Thiên Sơn tuyết liên đã trăm năm khó gặp trên đỉnh núi tuyết... Có thể tư âm bù dương.” Sứ thần cái miệng hùng hồn,

https://thuviensach.vn

thao thao bất tuyệt hướng về Phương Đàn giới thiệu đan dược mà hắn mang đến, giống như một nửa lang trung.

Phương Đàn không muốn nghe hắn dông dài, đánh gãy lời của hắn: "Ngươi nói nó có tác dụng gì?"

Sứ thần sờ sờ hàm râu dài: "Thuốc này không chỉ có thể khiến nam tử thể nhược khôi phục hùng phong như xưa" Ngừng một chút lại nói: "Nếu như nữ tử uống thuốc cũng có thể làm nữ tử khác mang thai" Lời này vừa nói ra, cả triều đình khiếp sợ.

Phương Đàn cùng đại thần nghe lời của hắn nói đều giật mình, đặc biệt là Phương Đàn, khi nghe được nữ tử có thể khiến nử tữ mang thai, tâm càng là nhộn nhạo, không nghĩ trên đời lại còn có thứ thuốc như vậy.

"Quả thực có hiệu quả?" Phương Đàn đột nhiên đứng hỏi, nàng phát hiện mình thất thố vội vã ngồi xuống, giả vờ ho khan một cái.

Sứ thần đem tất cả biểu hiện của Phương Đàn thu vào trong mắt, lòng tràn ngập tự tin dương dương tự đắc nói rằng: "Đương nhiên." Sau đó thở dài một hơi: "Chỉ là thuốc này thật là quý giá, các đời quân chủ trăm ngàn năm qua chỉ có bốn viên, mà hiện tại trên đời này chỉ còn lại ba viên, đều ở trên tay hoàng thượng"

Phương Đàn bình tĩnh lại, cười khẽ: "Thật quý giá như thế, vì sao quân chủ của ngươi không giữ lại?"

"Quân chủ ta thân thể rất tốt, dưới gối có mười mấy hài tử, không cần đan dược này. Ngài ấy vì hậu thế suy nghĩ, vốn cũng không muốn hiến cho hoàng thượng. Nhưng vì biểu hiện trung thành với hoàng thượng, ngài ấy đã sai thần mang đến đây"

Những lời này ám chỉ cơ thể Phương Đàn không khỏe. Nguyên thừa tướng giận dữ lần thứ hai đứng dậy, chỉ vào mũi của hắn, cắn răng:

https://thuviensach.vn

“Ngươi!”

Thấy sứ thần ngông cuồng tự đại, hắn chắp tay hướng về Phương Đàn: “Hoàng thượng, người này ăn nói linh tinh, hoàng thượng ngàn vạn đừng dễ tin lời của hắn! Thế gian có âm dương, nam là dương, nữ là âm, từ xưa âm dương không quan hệ. Âm tiếp xúc dương mới có thể thai nghén ra sinh mệnh! Nữ tử làm sao có khiến nữ tử mang thai! Quả thực là... là...”

Nguyên thừa tướng tìm không ra từ thích hợp, tức giận đến run ngón tay.

Sứ thần dùng dư quang phiêu dật nói tiếp: “Là gì?” Đối với lời phản bác của thừa tướng không để ý chút nào.

Nguyên thừa tướng phất mạnh tay áo: “Thần chưa từng nghe qua việc hoang đường như thế! Xin hoàng thượng cân nhắc!” Nói xong liền xốc áo quỳ xuống.

Các đại thần đồng loạt quỳ xuống thỉnh cầu: “Xin hoàng thượng cân nhắc”

Phương Đàn động viên bọn họ: “Chúng ái khanh yên tâm, trẫm chỉ là hiếu kỳ mà thôi, muốn nghe hắn giải thích xem thần bí chỗ nào, cũng không có dự định tự mình đi thử thuốc này, đều đứng lên đi“. Bình thường nam tử nghe được người khác nói mình vô sinh chắc chắn sẽ giận tím mặt, huống chi là quân lâm thiên hạ, mà Phương Đàn lại không phải vậy, nàng lại không phải nam tử a, nói thế nào cứ kệ đi.

Sứ thần thấy hắn nói như thế nhưng Phương Đàn không giận, nếu như không phải tâm tư rộng lượng chính là tâm tư khó đoán, làm hoàng đế có mấy ai rộng lượng, điều này khiến sứ thần càng thêm cẩn thận.

Phương Đàn nói như vậy các đại thần cũng cảm thấy an tâm, liền một lần nữa đứng lên. Thật vất vả trời ban cho một minh quân, nếu như vạn nhất

https://thuviensach.vn

ngài ấy thật đi thử dược xảy ra vấn đề rồi không nói hoài bão của bọn họ không thành, mà thiên hạ bách tính sợ là phải gặp tai ương.

Lời này sứ thần nghe được vào tai khiến lòng hắn có phần lo lắng, nếu như Phương Đàn không chấp nhận thuốc này, hoặc là cho rằng thuốc này không có giá trị, vậy quân chủ của hắn lại bỏ lỡ dịp tốt để hòa ái với tân hoàng đế. Hắn cố gắng chuẩn bị triển khai lời lẽ thuyết phục Phương Đàn, giả vờ thần bí nói rằng: “Hoàng thượng có biết vì sao thuốc kia bị thiếu một viên hay không?”

“Đúng, vì sao nơi này chỉ có ba viên dược?” Phương Đàn nhíu mày, ánh mắt khẩn trương nhìn sứ thần: “Chẳng lẽ...”

Sứ thần bị ánh mắt áp bức của Phương Đàn làm mồ hôi lạnh chảy ròng. Lời kế tiếp Phương Đàn không có nói ra, nhưng hắn đã rõ ý của nàng, không còn dám cùng vòng vo.

“Quân chủ khi còn trẻ không tin tác dụng của thuốc này nên lấy một viên dược cho một cung nữ ăn vào, sau đó để nàng cùng một cung nữ khác giao hợp, không nghĩ sau ba tháng người cung nữ không uống thuốc lại mang thai.

Quân chủ thấy kỳ lạ, không khỏi hoài nghi cung nữ kia sau khi giao hợp với cung nữ được uống uống lại cùng với nam tử khác thâu hoan nên mới mang thai. Nhưng khi quân chủ phái người điều tra, cung nữ kia sau khi giao hợp liền không có tiếp xúc với người khác, quân chủ chỉ có thể miễn cưỡng tin tưởng. Cung nữ kia hoài thai mười tháng sinh ra một con trai, bé trai này có dung nhan tương tự như vị cung nữ được cho uống thuốc, lúc này quân chủ mới tin tưởng vào sự kỳ hiệu của thuốc”

Hắn kể xong cảm giác được ánh mắt trên người mình đã được dời đi, thở phào một hơi, xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu.

https://thuviensach.vn

Hắn dừng lại một chút mới nói tiếp: “Nếu như hoàng thượng không tin, hoàng thượng có thể phái người đi điều tra, chuyện này ở nước ta trên dưới đều biết, hơn nữa ba người này đến nay vẫn còn sống, đứa con trai kia sau khi lớn lên dung mạo càng thập phần giống cung nữ nọ”

Các đại thần đối với cố sự này xuýt xoa lấy làm kỳ la, không nhịn được châu đầu ghé tai nghị luận sôi nổi.

Phương Đàn nghe hắn như thế càng ngày càng hiếu kỳ, cầm hộp gấm nhỏ trên tay thưởng thức một trận, thực sự không thấy được đan dược này có chỗ đặc biệt gì, nàng đem nắp hộp gấm khép lại hỏi: “Thuốc này đến cùng là đạo lý gì, có thể khiến nữ tử cùng nữ tử sinh con?”

Sứ thần giải thích: “Tổ tiên lưu lại trong cổ thư nói, thuốc này có thể làm cho cơ thể khí hòa âm dương mà thôi“. Hắn hướng về Nguyên thừa tướng bên kia nói rằng: “Tựa như Nguyên thừa tướng từng nói, âm dương giao hợp, sinh thiên địa vạn vật.”

Nguyên thừa tướng xem thường hừ hừ, muốn nói cái gì lại ngậm miệng. Chỉ cần Phương Đàn không ăn, vậy hắn cũng không cần phản bác. Phương Đàn đem hộp gấm đưa cho Vĩnh Ân, ra hiệu cho hắn thu nhận cẩn thận: “Phần lễ vật này trẫm tạm thời nhận lấy, còn nó có hữu hiệu hay không, trẫm không dám kết luận, thế nhưng trẫm vẫn xem nó là kỳ dược nên liền miễn cưỡng thu nhận. Ngươi yên tâm, quân chủ của ngươi muốn gì cứ nói trẫm sẽ đáp ứng, đợi khi ngươi trở về trẫm sẽ an bài tất cả để ngươi viên mãn hoàn thành nhiệm vụ”

Sứ thần tuy rằng không biết Phương Đàn vì sao lại biết quân chủ hắn muốn vật gì, thế nhưng hắn chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành là tốt rồi, đại hỉ quỳ trên mặt đất nói cám ơn: “Đa tạ hoàng thượng ban ân, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế“. Như vậy việc cần làm hắn đã làm rồi, hắn là không lâu sau đó có thể về nước.

https://thuviensach.vn

Sau khi bãi triều, Phương Đàn cùng Vĩnh Ân đi trên hành lang hoàng cung, Phương Đàn bước chân đột nhiên ngừng lại.

Vĩnh Ân vội vã đi tới bên cạnh nàng hỏi: “Hoàng thượng làm sao?”

“Dược sứ thần mang đến đâu rồi?” Phương Đàn hỏi.

“Thưa hoàng thượng, ở chổ nô tài” Vĩnh Ân vội vã từ trong tay áo đem hộp gấm móc ra.

Phương Đàn mở bàn tay: “Đưa trẫm.” Vĩnh Ân nghe được liền đưa cho nàng.

Phương Đàn mở ra hộp gấm nhìn một chút, vẫn là chưa tin sự thần kỳ của thuốc này. Vĩnh Ân cho rằng nàng muốn uống, vội hỏi: “Hoàng thượng muốn uống sao?” Thuốc này làm sao dám uống bậy, vạn nhất hoàng thượng nếu như xảy ra vấn đề, tội lỗi của hắn lớn cỡ nào.

Phương Đàn lắc lắc đầu một lần nữa. Mặc kệ có hiệu quả hay không, nàng đều muốn thử một lần, đây là tất cả hi vọng, hi vọng trời cao xót thương nàng, cho các nàng có một đứa con thân sinh. Nhưng nàng cũng không có ngốc, trước khi biết dược có độc hay không, nàng sẽ không dùng loạn.

Phương Đàn đem dược đưa cho Vĩnh Ân: “Ngươi phái người cố gắng càng nhanh càng tốt chạy tới tiểu quốc kia tìm hiểu một chút sự việc mà sứ thần vừa kể, còn có tìm tới ba người kia, nếu như có thể liền cứ mang các nàng về, không được thì vẽ chân dung mang về“. Nếu sứ thần nói trên trời dưới đất, Phương Đàn cũng rất thông minh, không thể nào tin tưởng hắn.

Vĩnh Ân gật đầu, Phương Đàn phân phó: “Ngươi trước tiên chớ vội đi, ngươi gọi sứ thần đến ngự thư phòng, trẫm muốn hỏi lại hắn một vài vấn đề.”

https://thuviensach.vn

Vĩnh Ân tuân mệnh.

Sứ thần ra khỏi hoàng cung sau liền cảm thấy nhẹ nhàng thân xác. Hắn không nghĩ mình nhất thời bất bình, tại triều đình làm càn như vậy, hiện tại nghĩ lại thấy mà sợ. Nếu như vừa nãy sơ ý một chút sẽ chọc giận Phương Đàn, tuyệt đối sẽ lãnh hậu quả chết tại chổ như chơi, đến lúc đó quân chủ muốn cứu hắn cũng cứu không kịp.

Phương Hàng ngoài hung ác, kì thực miệng cọp gan thỏ, lúc hắn đối mặt với Phương Hàng không hề có cảm giác sợ hãi. Nhưng cái này là tân hoàng đế, trước mặt lạnh như băng, ngẫu nhiên mới nở nụ cười, tâm tư không dò xét được, hắn thực sự không biết tân hoàng đế là người thế nào. Hắn lại không hiểu vì sao hai vị hoàng đế rõ ràng là huynh đệ nhưng lại khác nhau một trời một vực.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 105

Hắn đang muốn ngồi trên cỗ kiệu rời đi, Vĩnh Ân từ trong hoàng cung đuổi tới giương giọng kêu: “Sứ thần đại nhân xin mời dừng lại”

Sứ thần xoay người nhận ra Vĩnh Ân, đại thái giám bên người Phương Đàn, nghi hoặc hỏi: “Công công tìm ta có chuyện gì?”

Vĩnh Ân thở hồng hộc đứng trước mặt sứ thần cung kính thi lễ: “Sứ thần đại nhân, hoàng thượng cho mời”

Sứ thần mơ màng đi theo hắn đến ngự thư phòng, Phương Đàn sớm đã chờ đợi ở đó.

Sứ thần đi tới trước bàn đọc quỳ xuống: “Tham kiến hoàng thượng”

Phương Đàn thấy người đã đến liền nói với Vĩnh Ân: “Vĩnh Ân ngươi lui xuống trước đi.”

“Vâng.”

Sau khi Vĩnh Ân rời đi, sứ thần mới hỏi: “Không biết hoàng thượng gọi thần đến có chuyện gì?”

Phương Đàn nâng tay sứ thần dậy, mặt không nhìn ra biểu tình: “Trẫm đối với dược ngươi mang đến thật là hiếu kỳ, muốn biết càng nhiều thông tin, vừa nãy trên triều không tiện hỏi nhiều nên cố ý mời ngươi đến đây”

“Thì ra là như vậy” sứ thần vừa nghe trong bụng liền vui vẻ: “Hoàng thượng muốn biết cái gì, thần sẽ giải đáp”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn nhấc tay: “Ngươi trước tiên hãy bình thân”

“Tạ ơn hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuổi” Sứ thần cúi đầu nói cám ơn, sau đó đứng lên.

“Trẫm muốn hỏi ngươi xem quân chủ của ngươi làm sao có được thuốc này?”

Sứ thần trầm ngâm một hồi: “Thuốc này là tiền bối đời trước lưu truyền phương thuốc chế ra”

Phương Đàn nhíu mày: “Phương thuốc kia là từ đâu mà đến?”

“Dựa vào sử sách của nước ta có ghi chép...” Sứ thần đáp.

Phương Đàn biết hắn lại muốn bắt đầu thao thao bất tuyệt, mặt lạnh đánh gãy lời của hắn: “Vào thẳng vấn đề đi, trẫm không muốn nghe lòng vòng tổ tiên của các ngươi”

Sứ thần không nghĩ Phương Đàn chê hắn dông dài, lại không dám lần thứ hai làm càn, cụt hứng nói: “Tục truyền nói là do một vị tiên nhân cho ta tổ tiên quẩn chủ của ta”

“Tiên nhân vì sao phải cho tổ tiên nhà người phương thuốc này?” Phương Đàn thấy hắn càng nói càng thái quá, nhưng vẫn kiên trì hỏi tới.

“Vì tổ tiên ta cứu hắn một mạng, hắn cảm ơn liền đem phương thuốc này cho tổ tiên, để tổ tiên lưu lại con cháu muôn đời. Những chuyện khác, thần có chỗ không biết”

“Thuốc này uống vào có tác dụng phụ gì không?” Phương Đàn cau mày hỏi ra chính mình vẫn lo lắng vấn đề.

Sứ thần mặt lộ vẻ khổ sở: “Chuyện này...”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn sắc mặt căng thẳng, ánh mắt mang theo hàn ý đảo qua sứ thần lớn tiếng hỏi: “Tác dụng gì?”

Sứ thần khiếp sợ, tay chân hoảng loạn quỳ xuống: “Hoàng thượng thứ tội”

Phương Đàn hít một hơi, thu hồi hàn ý: “Nói đi, có cái gì ẩn giấu,...” Liếc nhìn hắn một chút, xoay người hướng về bên cạnh đi mấy bước, nắm chưởng thành quyền đạo: “Ngươi tự mình nên nói ra đi”

Sứ thần dập đầu như giã tỏi: “Thần biết, thần biết, thần không dám giấu hoàng thượng.” Hắn ngẩng đầu lên lén lút liếc nhìn sau lưng Phương Đàn, lại cúi đầu: “Thế gian này mặc dù có thể duy trì trật tự bình thường không phải là do dựa vào cân bằng âm dương hay sao? Thuốc này nam tử uống vào thì vô sự, mà lại khôi phục dương khí, nếu như là nữ tử....”

Phương Đàn hỏi tới: “Nữ tử thì làm sao?”

Sứ thần trầm ngâm nửa ngày: “... Nữ tử uống vào, đúng là khiến người khác có thai, nhưng điều này trái với thiên đạo, âm dương tương ngã, có thể sẽ hao tổn thân thể chi tinh, chậm thì thể nhược nhiều bệnh, nhiều thì giảm thọ đoản mệnh”

Phương Đàn sắc mặt trắng nhợt, không tin lời của hắn: “Ngươi không phải nói người uống thuốc kia còn sống trên đời sao?”

Sứ thần suy nghĩ một chút, đến giờ hắn cũng không biết phương thuốc kia thật sự có tác dụng phụ hay không, đặc biệt khi ngự y đến xem vị cung nữ kia được cho uống đan dược kia, vốn tưởng rằng nàng sẽ bị bách bệnh đeo mang trên người, không nghĩ rằng vị cung nữ kia sắc mặt hồng hào, thân thể khỏe mạnh, một điểm suy yếu cũng không có, ngự y xem mạch cho nàng cũng nói trên người nàng không có vấn đề gì.

https://thuviensach.vn

Có thể là tuy rằng trong cổ thư viết như lời hắn nói sẽ hao tổn thân thể chi tinh. Hắn khó có thể biết vì sao lại như thế, chỉ dựa vào suy đoán của mình nói rằng: “Bởi vì mỗi người thể chất không giống nhau, vì thế tác dụng phụ cũng khác nhau”

Nghe đến đó, lông mày nhíu chặt của Phương Đàn mới chậm rãi buông ra.

Sứ thần thấy hoàng thượng không nổi giận, tiếp tục nói: “Huống hồ hoàng thượng là nam tử, không cần sợ âm dương đảo lộn hại thân thể”

Phương Đàn tạm thời không truy vấn, sờ sờ ngọc bội bên hông: “Là trẫm lo xa rồi“. Nàng lại giả bộ hiếu kỳ: “Nếu như muốn cho hai cô gái sinh hài tử, nên làm gì?”

Sứ thần cho rằng Phương Đàn thuận tiện muốn biết chuyện này, cười nói: “Nguyên lai hoàng thượng muốn biết việc này a.”

Phương Đàn trịnh trọng gật gù, may là sứ thần đã sớm chuẩn bị, từ trong tay áo lôi ra một quyển sổ nhỏ: “Hoàng thượng xin mời xem qua.”

Phương Đàn chỉ vào quyển sổ: “Đây là gì?”

Sứ thần: “Đây là do thần chép một phần nội dung trong cổ thư ra, bên trong có nữ nữ sinh chi đạo”

Phương Đàn từ trên tay của hắn cầm lấy mở quyển sổ ra xem một lần, sau khi thấy bên trong rõ ràng, lông mày nhếch nhếch khép lại nói: “Sổ này trẫm nhận lấy, không còn chuyện khác, tạm thời ngươi lui ra đi”

Sứ thần do dự cuối cùng quyết định hỏi: “Không biết lời của hoàng thượng lúc trên triều có thật hay không?”

Phương Đàn khẽ mỉm cười: “Quân vô hí ngôn.”

https://thuviensach.vn

Sau khi Phương Đàn để Vĩnh Ân đưa sứ thần đi liền một mình đến ngự trong vườn hoa, bởi vì Vĩnh Ân có báo lại là Tống Ứng Diêu mang Phương Hi ra đó tắm nắng chơi đùa.

Phương Hi hiện tại đã tập nói bi bô, tuy rằng đứng cũng không vững nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể bước đi không cần nâng đỡ, lung lay lúc lắc tự động đứng lên. Vì thế hai ngày nay Tống Ứng Diêu bắt đầu dạy con tập đi.

Tống Ứng Diêu trãi thảm lông vàng óng ánh trên bãi cỏ ở ngự hoa viên, nàng thả Phương Hi ngồi trên đó, lúc này mặt trời vẫn chưa nắng gắt, ánh nắng chiếu lên người ấm áp, rất thoải mái.

Nàng quỳ ngoài rìa thảm lông, tay cầm trống bỏi màu vàng nhạt đặt trước mặt Phương Hi cười hỏi: “Hi nhi có muốn hay không a?” Tay nhẹ nhàng lay động, tiểu mộc cầu gắn trên dâu trống bỏi trống bỏi va chạm vào mặt trống phát sinh muôn tiếng trầm vang.

Thanh âm này hấp dẫn đến sự chú ý của Phương Hi sự, con ngươi đen kịt theo trống bỏi lay động đồng thời cũng chuyển động, nét mặt lộ vẻ hiếu kỳ bò đến bên người Tống Ứng Diêu đưa tay ra muốn lấy trống bỏi. Tống Ứng Diêu liền đem trống bỏi chậm rãi giơ cao, chờ Phương Hi vịn đầu gối của nàng đứng dậy bắt trống bỏi, nàng liền đúng lúc đem trống bỏi đưa lên đỉnh đầu Phương Hi cho con gái với đến lấy.

Mắt thấy Phương Hi đã muốn bắt được trống bỏi nhưng cái chân lại sắp mất thăng bằng loạng choạng. Tống Ứng Diêu vội vã đỡ lấy hông con gái, sợ con té ngã, Phương Hi thừa dịp nàng phân tâm một phát bắt được trống bỏi ôm vào trong lồng ngực, dường như chỉ lo Tống Ứng Diêu sẽ cướp mất trống bỏi từ tay của mình.

Tống Ứng Diêu thấy Phương Hi sau khi lấy được trống bỏi vui vẻ nhếch miệng cười to, cũng thuận theo nở nụ cười. Nàng xoa đầu con gái: “Hi nhi

https://thuviensach.vn

thật giống phụ hoàng của con“. Phương Đàn cũng thường xuyên giống như vậy, lợi dụng nàng không chú ý liền tìm cách kiếm chát trên người nàng một chút lợi lộc. Nhưng câu nói này cũng không có ý nghĩa xấu.

Phương Đàn chắp tay đứng dưới hiên lẳng lặng nhìn mẹ con các nàng dưới ánh nắng chơi đùa, nàng nhoẻn miệng cười. Những câu nói của Sứ thần cứ quanh quẩn trong lòng nàng, nhưng khi đến ngự hoa viên nàng không muốn chúng quấy nhiễu nàng.

Vĩnh Ân từ đầu hành lang đi tới khom người: “Hoàng thượng, nô tài đã tiễn sứ thần đến trạm dịch”

“Ừ“. Phương Đàn ánh mắt không di chuyển đối với hắn phân phó: “Ngươi cầm đan dược hắn dâng lên đưa cho ngự y kiểm tra xem có độc hay không, còn có chính là có đúng như lời sứ thần nói thần kỳ như vậy hay không, có thể khiến nữ tử cùng nữ tử sinh con”

“Vâng” Vĩnh Ân mang theo dược đi tới Thái y viện, mà Phương Đàn thì lại cất bước đi ra hành lang.

Phương Hi đem mộc châu gắn trên trống bỏi nhét vào trong miệng, Tống Ứng Diêu còn chưa ngăn kịp thì con gái đã phun ra ngoài, chắc là cắn cắn cảm thấy không có mùi vị gì nên ghét bỏ đem trống bỏi ném qua một bên, Tống Ứng Diêu định đến ôm con gái nhưng bị Phương Hi ê a tránh thoát bò đến ngoài mép thảm lông nằm nhoài ở đó, bàn tay nắm vài cây cỏ dồn vào trong miệng như muốn nếm thử mùi vị của cỏ.

“Hi nhi, cỏ dơ không thể ăn a.” Tống Ứng Diêu vòng qua thảm lông liền đem Phương Hi định ôm lấy. Nhưng có người nhanh hơn nàng một bước, dễ dàng đẩy tay Phương Hi, lấy cỏ trong tay tiểu công chúa ra, sau đó ôm lấy tiểu công chúa.

Phương Hi cùng Tống Ứng Diêu đồng thời ngước mắt nhìn xem người vừa đến, hóa ra là Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

Phương Hi vừa nhìn thấy Phương Đàn nháo nhào vỗ tay, mồm miệng không rõ kêu lên "phụ...phụ" tiểu công chúa kêu nửa ngày cũng chưa gọi được một cái xưng hô hoàn chỉnh.

Phương Đàn sủng nịch sờ sờ cái mũi nhỏ: "Là phụ hoàng"

Phương Hi như trước kêu "phụ...phụ", Phương Đàn cũng không vội, sớm muộn gì cũng có một ngày Phương Hi có thể gọi nàng. Phương Đàn chỉ vào Tống Ứng Diêu: "Vậy đây là ai?"

Phương Hi theo nàng chỉ sang Tống Ứng Diêu kêu: "Mẫu ~ mẫu ~" Tống Ứng Diêu chỉ cần nàng có thể gọi ra một chữ "mẫu" nàng đã cảm thấy thật cao hứng.

Phương Đàn trên mặt Phương Hi hôn một cái: "Thật ngoan" Nàng ôm con đi tới bên cạnh Tống Ứng Diêu nói: "Đây là mẫu hậu của con" sau đó nàng cúi đầu trên mặt Tống Ứng Diêu cũng hôn một cái, nghiêm trang nói: "Con cũng phải như phụ hoàng yêu thương mẫu hậu biết không?!"

Phương Hi hoàn toàn nghe không hiểu nàng nói cái gì, bất quá vẫn rất cổ động vỗ tay như cổ vũ"

Tống Ứng Diêu bị trộm hương, đỏ mặt hướng bốn phía quan sát thấy không có ai chú ý chuyện vừa phát sinh mới chọt Phương Đàn một cái oán trách: "Dạy hư Hi nhi"

Phương Đàn cười đắc ý: "Con đâu biết cái gì"

Phương Hi ở một bên vỗ tay nói cái gì đó liên tục, cũng không biết nó đang nói cái gì nữa.

Buổi tối khi đi ngủ Tống Ứng Diêu để vú em trông Phương Hi, tuy rằng Phương Hi đã cai sữa, thế nhưng nàng thấy vú em chăm sóc Phương Hi rất

https://thuviensach.vn

tốt mà người khác không làm được như vậy nên sau đó liền Phương Hi giao cho vú em tiếp tục chăm sóc Phương Hi.

Phương Đàn cùng Tống Ứng Diêu sau khi rửa mặt xong cũng leo lên giường. Phương Đàn cảm thấy cả người có chút đau nhức, Tống Ứng Diêu chủ động qua xoa bóp cho nàng.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 106

Phương Đàn liền nằm ở trên giường cho Tống Ứng Diêu xoa bóp. Tống Ứng Diêu dùng tay ấn huyệt lại xoa nhẹ, Phương Đàn cảm giác được cơ thể mình biến hóa, nàng mở mắt ra thấy Tống Ứng Diêu xấu hổ nhìn mình chăm chú, muốn mở miệng nói chuyện chốc lát nhưng rồi lại nuốt xuống.

Cả hai gần gũi lâu như vậy tự nhiên sẽ hiểu ý nhau, Phương Đàn tự nhiên cũng rõ ràng. Nàng nằm thẳng, hai tay từ xoe từ eo Tống Ứng Diêu đến phần lưng, cánh tay dùng thêm chút khí lực chậm rãi đem nàng ép xuống gần mình. Hai người càng hôn càng mê say, Phương Đàn vươn mình liền đem Tống Ứng Diêu đặt ở dưới thân.

...

Cao trào đến, Tống Ứng Diêu nằm dưới thân Phương Đàn tình triều tràn lan đã sớm nuốt chửng lý trí của nàng, nhưng những lời nàng muốn nói ra nàng vẫn nhớ tới.

Tống Ứng Diêu thở dồn dập vuốt lên khí tức hỗn loạn, trắng nõn cánh tay kéo đầu Phương Đàn vào sát cơ thể mình, cắn lỗ tai của nàng, hơi thở như hoa lan nói rằng: “Thiếp rất thích ngồi trong lòng chọc ghẹo Đàn nha“. Dưới tình thế cấp bách nàng lại tự xưng lung tung.

Ngón tay Phương Đàn đang định từ nơi kia rút ra, nghe vậy lại giật giật mấy lần. Tống Ứng Diêu đột nhiên không kịp chuẩn bị liền bị nàng kích thích, một tiếng rên rỉ ngâm nga thoát ra, hai chân chân căng thẳng, đầu ngón chân trắng tinh như điêu khắc bỗng co lại, mu bàn chân vô lực cọ đệm giường phảng phất như chủ nhân của nó gần kề cảnh giới sinh tử.

https://thuviensach.vn

Thời điểm Tống Ứng Diêu còn chơi vơi trên đỉnh núi, Phương Đàn tinh tế liếm láp môi đỏ của nàng, đáp lại lời nói kia: “Vừa vặn, ta cũng thích dáng vẻ lúc hoàng hậu động tình”

Sau khi tình triều rút đi, Tống Ứng Diêu nằm trong lồng ngực Phương Đàn, một tay thuận lợi hoạt lại mái tóc rối tung ở phía sau, trên gương mặt phấn hồng đỏ ửng vẫn còn đó, đôi mắt híp lại lười biếng như mèo. Mà bàn tay còn lại tùy ý khẽ vuốt lưng Phương Đàn, người mà trên mặt một điểm mệt mỏi cũng không thấy.

Hai người da thịt gần gũi, hai chân còn quấn quýt cùng nhau, chậm rãi bình phục nhịp tim.

Phương Đàn ánh mắt lưu luyến nhìn Tống Ứng Diêu tha thiết nói rằng: “Ta hỏi nàng một vấn đề có được hay không”

Tống Ứng Diêu mê man ngẩng đầu: “Vấn đề gì? “ Dáng vẻ trì độn lại mang theo âm thanh vô hạn nhu mị khiến lòng Phương Đàn ngứa ngáy.

Bất quá hai người mới vận động xong, cũng không nên ép chết Ứng Diêu. Phương Đàn chỉ khẽ hôn nàng, sau đó lại hỏi một lần nữa: “Ta muốn hỏi nàng một vấn đề, nàng phải chân thật trả lời cho ta, được không?”

Tống Ứng Diêu cuối cùng cũng nghe rõ ràng, rút vào trong lòng Phương Đàn híp mắt gật gật đầu: “Nàng hỏi đi” Nói xong dùng bốn ngón tay che miệng ngáp một cái.

Phương Đàn ánh mắt nhìn trần nhà, làm bộ lơ đãng hỏi: “Nếu để cho nàng dùng mười năm tuổi thọ đổi lại sẽ có một đứa con cùng với ta, nàng có đồng ý không?”

Tống Ứng Diêu nghe vấn đề này cảm thấy có chút buồn cười, đôi mắt cũng lười mở ra: “Làm gì có chuyện như vậy”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn cúi đầu sờ gò má nóng bỏng của nàng: “Chính là hỏi nàng như thế, bất luận thật hay giả.”

Tống Ứng Diêu mím mím môi: “Là con của ta và Đàn sao?”

Phương Đàn khẳng định: “Đúng thế.”

Tống Ứng Diêu như trước nhắm mắt nhưng trong lòng tập trung suy nghĩ: “Nếu như là thật, tất nhiên là đồng ý“. Nếu cùng Phương Đàn có thể có một đứa bé là chuyện nàng nằm mơ cũng nghĩ tới. Nếu như có thể, dùng mười năm tuổi thọ để đổi lại có gì mà ngại.

Phương Đàn tâm tình phức tạp: “Nàng không tiếc mười năm tuổi thọ sao?”

“Mười năm chỉ trong nháy mắt, ta chỉ muốn giữ lại thứ cần giữ, như vậy mới không uổng công sống trên đời này.” Gò má nàng cọ cọ xương quai xanh của Phương Đàn: “Hơn nữa còn là con của chúng ta”

Phương Đàn thâm thúy cười cười: “Tốt lắm, trẫm cũng đồng ý.” Nghĩ đến việc ông trời rất công bằng, có được tất có mất, chưa bao giờ cho không ai điều gì, cũng chưa từng có thứ gì mất đi mà không có nguyên nhân.

Nàng sợ đau, nghe nói lúc sinh con sẽ rất đai, lần này có lẽ phải oan ức Ứng Diêu thay nàng rồi. Để Tống Ứng Diêu làm chuyện đau đớn, như vậy mấy chuyện không đau cứ để mình làm đi a.

Tống Ứng Diêu không nghe rõ ý của nàng: “Đàn đang nói cái gì?”

Phương Đàn nhẹ nhàng né qua câu hỏi, trêu đùa: “Nếu như thật giảm nhiều tuổi thọ như vậy, sau đó nàng định để ta một mình sống trên đời này sao”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu nghiêm mặt: “Còn có hài tử bồi tiếp Đàn a”

Phương Đàn ngước đầu tự cảm thán: “Hài tử cho dù tốt cũng không bằng nàng”

Tống Ứng Diêu: “Hoàng thượng hỏi cái này làm chi?”

“Không có, chính là đột nhiên nhớ tới một vấn đề muốn biết đáp án của nàng“. Phương Đàn nhàn nhạt khẩu khí.

Tống Ứng Diêu lắc đầu không hiểu vì sao Phương Đàn lại đột nhiên nhớ tới vấn đề này, thế nhưng nàng có nguyên tắc là không hỏi nhiều nên nàng vẫn yên lặng lựa chọn không truy hỏi nữa.

Sau mười ngày, ngự y đem một viên đan dược đã được phân giải, họ cũng không có tìm thấy độc tính trong đó hơn nữa còn có tác dụng bổ dưỡng. Bọn họ tập trung nghiên cứu một phen nhưng tìm không ra bí mật vì sao có thể làm nữ tử cùng nữ tử có con, các ngự y đều nói thuốc này là giả làm sứ thần sợ đến hồn phi phách tán.

Vĩnh Ân đem kết quả này báo Phương Đàn, Phương Đàn cũng không có truy cứu, đồng thời người phái đi điều tra đã trở về và tra được xác thực đúng như lời sứ thần đã nói. Người phái đi điều tra tuy rằng không mang được các nàng về nhưng có mang chân dung về cho Phương Đàn. Phương Đàn sau khi xem đem chân dung cuốn lên ném vào trong đống lửa. Quyển sách họa chân dung liền bị ngọn lửa nuốt chửng.

Phương Đàn xoay người trở về trước bàn đọc sách, nhìn hộp gấm trước mặt ôm thử suy nghĩ một lần, nếu như không hiệu quả, vậy cũng sẽ không có chuyện gì. Nàng việc khó chẳng từ nan cầm lấy hộp gấm mở ra lấy nước ấm uống vào một viên đan dược.

Viên đan dược còn lại mang đi cất giấu ở chổ bí mật trong ngự thư phòng, sau đó nhìn vào quyển sổ nhỏ mà sứ thần dâng lên chăm chú xem

https://thuviensach.vn

lướt qua ghi nhớ trong lòng. Sau đó mang sổ nhỏ bỏ qua một bên, lại cầm lấy tấu chương tấu chương đại thần dâng lên hôm nay nhìn xem một chút.

Sứ thần nhiệm vụ đã hoàn thành, bẩm tấu lên nói phải đi về. Trước khen tặng Phương Đàn một phen, tiếp theo là những hàng chữ đều ám chỉ nàng nhớ đến lời hứa hẹn với sứ thần.

Phương Đàn cười cợt, muốn từ tay nàng tìm được món hời sao, hắn thật còn non.

Nàng đã đáp ứng sứ thần lúc trở về sẽ cho hắn món đồ mà quân chủ của hắn muốn. Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, nàng sẽ không đổi ý, nhưng ai biết quân chủ của hắn muốn cái gì, hoàng kim vạn lạng có tính hay không? Cái kia tiền đồng một hai có tính hay không?

Thế nhưng là một đại quốc, phải có khí độ của đại quốc, nên cho hay là cho như thế nào, đồng thời cũng không thể phùng má ra vẻ như đất nước ta giàu có.

Phương Đàn cầm lấy bút lông chấm mực nước, trên tờ giấy múa bút vẩy mực viết xuống chỉ thị cho Lễ bộ. Sau khi viết xong liền để Vĩnh Ân truyền cho Thượng thư bộ Lễ.

Thượng thư bộ Lễ nhìn tờ giấy Vĩnh Ân mang đến suýt nữa bạo cười ra tiếng. Râu mép trên môi co giật nói với Vĩnh Ân: “Thần biết rồi, xin hoàng thượng yên tâm, thần nhất định sắp xếp thích đáng lễ vật cho sứ thần”

Tờ giấy kia chỉ viết mấy lớn: Đại, Ngu, Kỳ, Liêm. Hắn xoắn xuýt không biết phải sắp xếp thế nào đây, không nghĩ hoàng thượng lại muốn trêu chọc sứ thần.

Vĩnh Ân cười hi hi: “Thượng thư xem qua phải nhớ ở trong lòng. Tờ giấy kia liền phá huỷ đi, chớ để người thứ ba biết”

https://thuviensach.vn

Thượng thư bộ Lễ gật đầu liên tục: “Thần rõ ràng.” Hắn đem tờ giấy cầm trong tay dùng ngọn nến thiêu hủy.

Khi sứ thần nhìn thấy trước mặt hắn bày một đống lớn núi đá hình thù kỳ quái, hắn kinh ngạc không ngậm mồm vào được.

Thượng thư bộ Lễ đứng bên cạnh hắn dương dương tự đắc: “Sứ thần đại nhân, ngài còn chưa thoả mãn?”

Sứ thần kinh ngạc: “Này không phải là một đống đá sao? Hoàng thượng chuẩn bị cho ta những tảng đá này mang về?”

Thượng thư bộ Lễ vuốt râu dài trước ngực bẹp bẹp miệng đối với sứ thần lộ ra vẻ ghét bỏ: “Sứ thần đại nhân, ngài thật không tinh mắt“. Sau đó chỉ vào những tảng đá kia nói rằng: “Ngài lẽ nào không nhìn ra chổ quý giá của nó sao?”

Sứ thần hồ đồ lắc đầu, hắn chỉ nhìn ra đây là một đống đá vô dụng a.

Thượng thư bộ Lễ càng thêm ghét bỏ hắn, hai tay múa may vào những tảng đá: “Nơi này mỗi tảng đá đều là đến từ trong núi sâu, hình dạng tự nhiên mà thành, phóng khoáng ngông ngênh. Khối này sứ thần không cảm thấy giống như là góc áo nam tử phiêu dật hay sao? Khối này...”

“... Những tảng đá này là mỗi tấc đất của quốc gia ta, nước khác sẽ không có. Hơn nữa ở nước ta những tảng đá này luôn luôn vô giá, hoàng thượng vì sứ thần đại nhân mới cố ý phái người từ trong núi thẳm khai thác về, nếu như bị người ngoài biết tất nhiên họ trả ngàn vạn hiện kim cũng đồng ý mua lại. Sứ thần đại nhân cũng không thể phụ lòng ý tốt của hoàng thượng a”

Thượng thư bộ Lễ dùng ba tấc miệng lưỡi hết sức chảnh chọe mà khoa trương, cuối cùng cũng lừa được sứ thần rằng đống đá này có bao nhiêu

https://thuviensach.vn

quý giá. Sứ thần vui cười hớn hở liền đem đống đá ngàn dặm xa xôi mang về, tự cho là đã được món hời lớn.

Về phần phản ứng của quân chủ hắn khi thấy được đống đá này, Thượng thư bộ Lễ cũng không biết. Nhưng hắn chắc chắn quân chủ bọn họ ngày sau biết rõ những tảng đá này tuy rằng kỳ lạ mà lại không có giá trị chắc cũng giận nhưng sẽ không dám nói gì. Trời sập, tất cả là do hoàng thượng a.

Phương Đàn lúc mới vừa lên ngôi liền bắt đầu kiểm tra quốc khố cùng phủ khố các quận huyện. Quốc khố không cần phải nói, tiên hoàng lưu lại tràn đầy một quốc khố, mà Phương Hàng chỉ ngồi ngôi vị hoàng đế bốn năn đã phung phí hơn một nửa. Tra xét các khoản thu chi, có cái có nguồn gốc, có cái không có nguồn gốc, toàn loạn thành hỗn loạn.

Phương Đàn tức giận đem tất cả các quan chức trông coi quốc khố lột mũ ô sa xuống, điều tra gia sản phát hiện gia sản đều vượt xa bổng lộc mấy năm qua cả chục lần.

Biết được tin tức này Phương Đàn giận dữ trực tiếp thu hồi tất cả, xét nhà quan chức mới phát hiện ở tại phủ đệ có rất nhiều đồ vật ngự dụng, từ đó có thể phán tội ăn trộm quốc bảo hoàng cung, nhốt vào thiên lao chờ xữ trảm răn đe.

Sau đó ở các địa phương khác cũng lục đục tra ra thiếu hụt rất nhiều, quan chức tham ô công khoản giả, quan chức đút lót giả hối lộ rất rất nhiều. Phương Đàn đem đống tấu chương trước mặt quét hết xuống đất, tức giận phát tiết ngồi trên ghế.

Phương Hàng chỉ trị vì bốn năm đã có thể đem một quốc xa hùng mạnh do tiên hoàng để lại phá hỏng không còn dạng gì. Quan chức không nghĩ tới tình cảnh bách tính, cả ngày mê muội tửu sắc tài vận, chỉ muốn cố gắng thu góp cho nhà kho của mình.

https://thuviensach.vn

Bản thân Phương Hàng cái gì cũng không biết, chỉ biết tham hoan hưởng thụ, đến quốc khố đều sắp bị người ta đục khoét hết rồi cũng không phát hiện. Nếu như hắn còn ở ngôi vị hoàng đế, coi như không có Phương Đàn đoạt lấy thì cũng không tới mấy năm nữa ngôi vị của hắn cũng không cách nào ngồi được.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 107

Phương Đàn ở trong dục trì vừa ngâm bọt xà phòng vừa chăm chú suy nghĩ phương pháp. Lần này va chạm quá nhiều quan chức, rút dây động rừng, không cẩn thận sẽ khiến triều đình rung chuyển, náo động đến bách tính, dân chúng lầm than. Cho nên nàng không biết bắt đầu rút tay ra từ chổ nào.

Nàng ngửa đầu dựa lên thành đá nhắm mắt thở dài, giội nước ấm lên mặt cho thần trí tỉnh táo lại. Giọt nước theo khuôn mặt thanh tú chậm rãi chảy xuống, một ít vướng trên thái dương thấm ướt chân tóc, một ít trải qua vành tai lăn xuống cằm, cuối cùng dừng lại nơi yết hầu bất động. Sau đó không lâu chúng từ yết hầu Phương Đàn thuận lợi chảy xuống trở về trong nước.

Trong phòng tắm nóng hổi và yên lặng, hơi nước mờ mịt như bể sương mù tràn ngập. Xuyên thấu qua lớp sương mù lúc ẩn lúc hiện là bóng dáng một người đang ngâm mình trong nước.

Từ bên ngoài phòng tắm có một người đi vào, tiện tay đóng cửa lại, chân trần lạnh lẽo bước trên mặt đất, cổ chân trắng trẻo dịu êm, ngón chân khéo léo không có chỗ nào không làm người ta thán phục độ tinh xảo của nó. Người kia vừa đi vừa cởi xuống y phục trên người, tiện tay ném xuống đất dần dần lộ thân thể mềm mại lung linh, đợi nàng đi đến trước màn che trên người chỉ còn lại một cái lụa mỏng che giấu cảnh “xuân“.

Ngón tay ngà ngọc đẩy ra màn che trước mặt ra, đôi chân dài cân xứng bước về phía trước đưa ra cả bên ngoài lụa mỏng, bàn chân bước đi để lộ

https://thuviensach.vn

khe hở riêng tư sâu bên trong lụa mỏng toả ra làm người ta mê hoặc phát chết, lúc ẩn lúc hiện như vạn trảo dẫn vặt lòng người.

Tống Ứng Diêu đi tới dục trì nhìn thấy đôi mắt Phương Đàn đóng chặt ngồi ở trong nước, nghĩ rằng nàng đã ngủ nên dò mũi chân trước tiên chạm hai lần vào mặt nước thử một chút độ ấm, cảm thấy thích hợp mới bước một chân xuống, sau đó từ bậc thang đi vào dục trì, mà một cái chân khác cũng theo sát phía sau bước xuống nước.

Càng đi xuống phía dưới càng sâu, mãi đến tận khi nước đến phần eo của nàng mới đến được cuối bậc thang. Chống đỡ lực cản của nước, Tống Ứng Diêu cẩn thận đi đến bên người Phương Đàn.

Phương Đàn nhắm mắt nghe được âm thanh dòng nước róc rách, hơi nhếch lên khóe miệng, lại lập tức thu về, khuôn mặt vẫn cứ điềm tĩnh, muốn nhìn xem hoàng hậu đây là định làm gì.

Tống Ứng Diêu ngồi trước mặt Phương Đàn đưa tay ra muốn lay nàng tỉnh lại, sợ nàng ở trong nước lâu sẽ cảm lạnh, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì lại thu tay về. Tống Ứng Diêu nhìn kỹ mặt của nàng một hồi, sau đó nở nụ cười, bàn tay cong lên vóc một vóc nước tưới vào xương quai xanh Phương Đàn.

Phương Đàn thức thời nắm lấy tay của nàng, cười mở mắt ra nói: “Đến giúp ta tắm sao?”

Tống Ứng Diêu mỉm cười: “Ta liền biết Đàn không có ngủ.”

Phương Đàn vẩy mi một cái làm cho Tống Ứng Diêu xoay người ngồi lên chân của mình, sau đó đem cằm đặt trên bả vai của nàng, dán vào gò má của nàng hỏi: “Nàng làm sao biết?”

Tống Ứng Diêu vui vẻ: “Lông mi của Đàn còn động đậy.”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn không nghĩ mình sẽ lộ ra kẽ hở, cũng nhịn không được cười lên: “Này đều bị nàng phát hiện.”

Tống Ứng Diêu sát gò má, giơ tay giúp nàng lau những giọt nước lưu lại trên mặt: “Đàn có gì phiền lòng sao?” Nàng nghe nói Phương Đàn ở ngự thư phòng nổi giận nên cố ý lại đây muốn vì nàng giải trừ buồn phiền.

Phương Đàn ôm eo Tống Ứng Diêu để cho hai người càng gần kề một chút, hấp thụ hơi thở trên người Tống Ứng Diêu, lắc đầu nói: “Cũng đã có phương pháp giải quyết”

Tống Ứng Diêu yên tâm: “Vậy thì tốt”

Phương Đàn: “Hi nhi đâu?”

“Đã ngủ”

“Nếu không có chuyện gì, chúng ta liền...” Phương Đàn ám muội, đồng thời tay di chuyển xuống dưới.

Tống Ứng Diêu mạnh mẽ từ trong nước đứng lên đỏ mặt, đôi mắt chuyển loạn: “Ta đột nhiên nhớ đến một chuyện còn chưa có làm...”

Lúc Tống Ứng Diêu cũng chưa cởi lụa mỏng ra, lúc này lụa mỏng đã toàn ướt đẫm, áp sát vào trên người nàng làm lộ ra đường cong si mê. Thế nhưng bởi vì lụa mỏng bao bọc, tầm mắt Phương Đàn không thể trực tiếp nhìn cảnh “xuân” bên trong, cứ vậy mà lại mông lung vạn phần.

Phương Đàn trên mặt nóng ran, nàng làm sao dễ dàng để Vương phi rời đi. Phương Đàn như mãnh hổ nhào đến phía trước bắt được Tống Ứng Diêu: “Không có chuyện gì, những chuyện kia cứ từ từ”

...

https://thuviensach.vn

Khi Tống Ứng Diêu tứ chi mềm mại được Phương Đàn ôm ra từ trong nước mới ý thức được mình lần này quả thực chính là đưa dê vào miệng cọp. Nhưng sự tình vẫn chưa có xong, sau khi Phương Đàn giúp nàng lau khô thân thể, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ ửng đỏ đáy mắt long lanh một bộ dáng vẻ đáng thương, lại không nhịn được áp nàng lần nữa.

Đầu tháng năm, các đại thần bẩm tấu lên để Phương Đàn nhập hậu cung tuyển phi, Phương Đàn không để ý tới bắt đầu bắt tay chuẩn bị thanh tẩy quan trường.

Một lần Phương Đàn sau khi lâm triều về hậu cung cùng Tống Ứng Diêu ăn cơm. Tống Ứng Diêu nhìn thấy trên bàn bày ra cá kho, đột nhiên cảm giác một trận buồn nôn, che miệng nôn khan.

Phương Đàn vội vã đỡ lấy nàng để cung nữ bưng ống nhổ đưa tới trước cho Tống Ứng Diêu, vỗ về lưng của nàng lo lắng hỏi: “Nàng có sao không? “ Đồng thời phân phó cung nữ: “Gọi thái y đến”

Tống Ứng Diêu lấy lại sức, dừng lại không nôn ra nửa, vỗ vỗ tay Phương Đàn: “Đàn, thiếp không có chuyện gì”

Cho dù nàng nói như vậy nhưng Phương Đàn vẫn không yên lòng, cố ý đem thái y gọi lại đây.

Thái y sau khi bắt mạch cho Tống Ứng Diêu mới hỏi: “Hoàng hậu gần nhất có phải là cảm thấy không muốn ăn, choáng váng đầu, không còn chút sức lực nào, thích ngủ, uể oải?”

Tống Ứng Diêu liếc nhìn Phương Đàn một chút, gật đầu: “Đúng vậy”

Phương Đàn trong lòng xấu hổ không ngớt, nàng gần đây bận rộn chính sự không có phát hiện Tống Ứng Diêu thay đổi, áy náy hỏi: “Thân thể nàng không thoải mái vì sao không gọi ngự y lại đây xem mạch?”

https://thuviensach.vn

“Thiếp cho rằng không có vấn đề lớn lao gì.” Tống Ứng Diêu trả lời. Kỳ thực là nàng cố ý không cho Phương Đàn phát hiện mình khó ở, nàng cũng không muốn để Phương Đàn vì mình phân tâm lo lắng.

Phương Đàn thở dài hỏi dò ngự y: “Hoàng hậu đây là sinh bệnh gì?”

Ngự y nở nụ cười tươi như hoa: “Xin hoàng thượng yên tâm, hoàng hậu này không phải sinh bệnh.” Ngự y xốc áo quỳ xuống: “Chúc mừng hoàng thượng chúc mừng hoàng hậu. Hoàng hậu có thai, hoàng thượng dưới gối đã có tiểu hoàng rồi”

Phương Đàn nghe rõ ràng lời của hắn nói, kích động truy hỏi ngự y: “Đây là thật sự?!”

Ngự y đáp: “Thưa, chính xác”

Phương Đàn mừng rỡ như điên, không nghĩ dược kia thật sự có hiệu quả, có thể khiến hai nàng có con.

Tống Ứng Diêu một giây thấy ngự y đột nhiên quỳ xuống đã sợ rồi, một giây sau liền nghe hắn nói mình có thai. Trong đầu như một đạo sấm sét giữa trời quang đánh xuống, nàng dại ra thấp mâu nhìn cái bụng, tại sao có thể có hỉ cơ chứ?!

Liền ngay cả Phương Đàn sau khi tiễn ngự y đi cũng không có phát hiện.

Phương Đàn đem cung nữ cùng thái giám cho lui cả ra ngoài. Nàng lên giường ngồi bên cạnh Tống Ứng Diêu ôm chặt nàng kích động không thể tự kiềm chế: “Ứng Diêu, chúng ta có hài tử rồi”

“Đàn, thiếp không có...” Tống Ứng Diêu phục hồi tinh thần muốn giải thích, mới vừa mở miệng liền phát hiện mình trăm miệng cũng không thể bào chữa.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn đã quên mình vẫn chưa có nói cho nàng nghe chuyện đan dược, thấy nàng dáng vẻ thất thần mới dở khóc dở cười: “Nàng không có cái gì?”

Tống Ứng Diêu hiển nhiên bị kinh hãi, hoa dung thất sắc: “Thiếp không có phản bội Đàn”

Phương Đàn ôm chặt nàng động viên: “Ta biết.”

Tống Ứng Diêu nghe ngữ khí của nàng như là biết rõ chuyện vừa phát sinh, hơi nhướng mày hỏi: “Đàn làm sao biết.”

Phương Đàn kể cho nàng nghe chuyện đan dược, lại cố ý lược bỏ đoạn tác dụng phụ.

“Thì ra là như vậy“. Nghe xong Tống Ứng Diêu mừng rỡ, hóa ra là như vậy, không phải nàng sai, đều là tại Phương Đàn tác quái. Bàn tay vuốt bụng dưới, không thể tưởng tượng nổi hỏi: “Như vậy nơi này thật sự có con của chúng ta”

Phương Đàn khẳng định: “Đúng rồi”

Tống Ứng Diêu đột nhiên giận dỗi rời đi cái ôm ấp củaPhương Đàn ôm ấp, vươn ngón tay nhẹ nhàng đâm cái trán của nàng: “Vì sao không sớm nói cùng thiếp”

Phương Đàn nắm chặt ngón tay của nàng đưa lên môi khẽ hôn, vô tội nói: “Dược hiệu quả hay không còn chưa biết, ta sợ nói cho nàng đến thời điểm nếu như không có hài tử lại làm nàng thất vọng? Vì lẽ đó ta liền giấu đi, không để nàng biết.”

Tống Ứng Diêu oán trách trừng Phương Đàn: “Nàng âm thầm như vậy liền để ta mang thai mới thật sự doạ chết ta rồi!” Trong lòng nàng biết đây

https://thuviensach.vn

là Phương Đàn dụng tâm lương khổ nên không trách cứ nữa, vỗ vỗ ngực mình nói rằng: “Hại ta chấn kinh một hồi”

Phương Đàn không đáp lời, chỉ là mỉm cười lại ôm nàng vào lòng ôn nhu vỗ về lưng nàng, xoa cho nàng bớt tức giận.

Sau khi Tống Ứng Diêu hạ hỏa mới hỏi: “Đàn tại sao không hỏi ý kiến của thiếp mà?”

“Ta biết nàng muốn có hài tử” Phương Đàn ngắn gọn đáp.

Tống Ứng Diêu trong lòng dâng lên tâm tình phức tạp, nuốt một ngụm mới đem nó áp chế xuống. Dược cũng đã uống, hài tử cũng đã mang, nàng còn trách cứ cái gì đây, Phương Đàn cũng là vì mình mới uống thuốc. Nhưng đồng thời lại không nhịn được lo lắng: “Đàn uống thuốc kia có vấn đề gì hay không?”

“Cũng không biết, ta uống lâu như vậy rồi, một chút việc đều không có.” Phương Đàn vẫn luôn rất chú ý thân thể của mình, tuy rằng nàng muốn cùng Tống Ứng Diêu có đứa bé nhưng nàng càng muốn bồi tiếp Tống Ứng Diêu đến già. Vì để cho Tống Ứng Diêu yên tâm, nàng lại cố ý nói rằng: “Hơn nữa ta còn thường xuyên mời thái y đến bắt mạch, cũng không có phát hiện vấn đề gì a.”

“Nhưng thiên hạ làm sao có chuyện như vậy.” Tống Ứng Diêu đã sớm quên lần đó nói chuyện, đầu dựa vào vai Phương Đàn thở dài nói.

“Nàng đừng suy nghĩ lung tung.” Phương Đàn hôn trán của nàng: “Chúng ta có thể có con của mình không phải rất tốt sao?”

Tống Ứng Diêu nhoẻn miệng cười, một tay ôm lấy hông của nàng một tay vỗ vỗ bụng mình: “Chúng ta thật sự có hài tử.” Cả thân người nàng đều toả ra mẫu tính.

https://thuviensach.vn

Đối mặt với Tống Ứng Diêu như vậy, Phương Đàn bất giác kiềm lòng không đặng, muốn đối với nàng làm những gì chuyện kia nhưng lại bận tâm hài tử trong bụng, không thể làm gì khác hơn là cố nén dục vọng cười gật đầu.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 108

Thời điểm vừa bắt đầu mang thai, Tống Ứng Diêu nôn nghén kịch liệt. Vừa mới bắt đầu chỉ là ngửi không được mùi tanh, sau này vừa nhìn thấy cơm canh liền cảm thấy buồn nôn, cái gì cũng ăn không trôi, dáng vẻ như người sắp chết, gầy gò không ít.

Phương Đàn thấy Tống Ứng Diêu ban đầu còn chưa sao nhưng bây giờ gầy đến cằm nhọn hoắc khiến lòng nàng như lửa đốt, lo lắng không biết vì sao Tống Ứng Diêu vẫn còn nôn, thân thể sẽ xảy ra vấn đề gì hay không. Tuy rằng sau khi Tống Ứng Diêu mang thai nàng cho ngự y thời khắc đều chờ đợi ở ngoài cung của Tống Ứng Diêu, mỗi ngày đều xem mạch, thế nhưng nàng vẫn không yên lòng.

Sau khi Tống Ứng Diêu lại nôn khan một hồi, nàng trực tiếp gọi ngự y vào, không thể chờ đợi được nữa hỏi: “Ngự y có biện pháp gì có thể làm cho hoàng hậu ngưng nôn hay không?”

Ngự y quỳ trên mặt đất mặt lộ vẻ khó xử: “Hoàng thượng, thần thật không có cách nào, đây là chuyện nhất định phải trải qua, quá một quãng thời gian là tốt rồi.”

Phương Đàn nắm chặt tay cau mày hỏi: “Vậy tại sao lâu như thế hoàng hậu còn nôn nhiều như vậy”

Ngự y xoắn xuýt trả lời: “Cái này... Là bởi vì mỗi người thể chất không giống nhau...”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn bị lo lắng làm choáng váng đầu óc, phẫn nộ phẩy tay áo mắng "Rác rưởi"

Ngự y biết nàng đang nổi nóng, không dám phản bác: "Vâng vâng vâng, thần là rác rưởi."

Phương Đàn đột nhiên vượt đến phía trước một bước cưỡng bức ngự y: "Ngươi nếu như không thể làm hoàng hậu dừng nôn lại, trẫm lập tức mang ngươi ra chém, ngươi liệu hồn đi"

Ngự y biết nàng là người nói được làm được nhưng mình xác thực không có cách nào dừng lại việc hoàng hậu nôn oẹ, sợ hãi đến run, không dám nói ra một lời.

"Hoàng thượng đừng làm khó ngự y, này là phản ứng bình thường khi mang thai, ngự y cũng không có cách nào". Tống Ứng Diêu mặt mày trắng xám được cung nữ đỡ từ trong điện đi ra.

Phương Đàn theo giọng nói nhìn thấy nàng đi ra vội vã đến bên cạnh nàng, thay thế vị trí cung nữ dìu Tống Ứng Diêu: "Bộ dáng này của nàng hỏi trẫm làm sao không lo lắng."

Ngự y không cũng thay đổi sắc mặt, hoàng hậu đến rồi, tính mạng của hắn cũng được bảo vệ.

Tống Ứng Diêu được Phương Đàn dìu đến ghế ngồi xuống: "Hoàng thượng bức bách ngự y có thể được cái gì?"

Phương Đàn nhất thời nghẹn lời, cãi chày cãi cối: "Không chừng hắn giấu phương thuốc chống nôn không chịu lấy ra đây?"

Ngự y cúi người xuống dập đầu: "Thần không dám"

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu vừa muốn nói gì thì trong dạ dày lại dâng lên cơn buồn nôn, hướng về trên đất khuynh thân. Phương Đàn bị nàng làm đến trở tay không kịp, vội vã đỡ lấy nàng để cung nữ bưng tới ống nhổ đặt trước mặt của nàng, nhìn nàng muốn nôn nhưng lại đau khổ không nôn ra cái gì, hết sức đau lòng và lo lắng. Mà chính mình lại không giúp được gì, chỉ có thể vô ích sốt ruột: “Nếu như trẫm có thể thay thế nàng cái khổ này thì tốt rồi“. Phương Đàn không hề chú ý còn có người ngoài ở đây.

Tống Ứng Diêu nôn đến trong miệng toàn mùi chua, từ tay cung nữ tiếp nhận khăn lau miệng, lại dùng nước súc miệng, sau đó trừng nàng một cái: “Hoàng thượng không thể nói hưu nói vượn! Sinh con dưỡng cái, này vốn là bổn phận của thiếp”

Phương Đàn thở dài một hơi, quay mặt lại nhìn ngự y hận không thể giết ngự y cho hả giận, thế nhưng nàng biết dừng lại đúng lúc, ngăn cơn kích động, không thể hành xử như một bạo quân. Phương Đàn ôm Tống Ứng Diêu đang suy yếu nói với ngự y và cung nữ: “Các ngươi đều lui xuống trước đi.” Đột nhiên xuất hiện âm thanh doạ ngự y giật cả mình.

Ngự y luống cuống cùng cung nữ đồng thời lui xuống.

Mọi người đi rồi trong cung điện cũng chỉ còn lại Tống Ứng Diêu cùng Phương Đàn, Phương Đàn cầm lấy một cái khăn sạch đến giúp Tống Ứng Diêu lau mồ hôi trên trán, lo lắng hỏi: “Khá hơn chút nào chưa?”

Tống Ứng Diêu được nàng cho uống hai muỗng nước cảm thấy dạ dày thoải mái hơn nhiều, nhắm mắt lại gật gù.

Phương Đàn thở dài: “Sớm biết nàng sẽ khó chịu như vậy, ta liền không muốn chuyện này...” Vẫn chưa nói hết Tống Ứng Diêu đã đưa ngón tay ngăn chặn miệng của nàng: “Sinh con cho Đàn là chuyện ta mơ ước, coi như khổ nhiều hơn nữa ta cũng đồng ý.”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn cảm thấy bất lực cầm ngón tay trên môi lấy xuống nắm trong tay của mình: “Khi nào thì mới hết nôn?”

Tống Ứng Diêu nhắm mắt hít khí: “Ngự y không phải nói đại khái là qua một thời gian sẽ tốt”

“Vậy nàng ráng ăn chút đi, bằng không tiếp tục như vậy sao được“. Phương Đàn nhân cơ hội khuyên nhủ.

Tống Ứng Diêu nghĩ đến cơm canh lại lắc lắc đầu, những kia món ăn tuy rằng sắc hương vị đầy đủ, nhưng nàng chính là ăn không vô.

Đại khái lại qua mấy ngày Tống Ứng Diêu không nôn nữa, cái bụng bắt đầu nhô ra, bắt đầu thích ăn chua, đây mới là khảo nghiệm chân chính vừa mới bắt đầu của Phương Đàn.

Ban đêm, Phương Đàn ngủ mơ mơ màng màng cảm giác bị người trong ngực đẩy một cái, nàng đem người trong ngực ôm chặt, đôi mắt vẫn như cũ nhắm lại cau mày hỏi: “Làm sao?” Vẫn không chờ người trong ngực trả lời, nàng đột nhiên mở mắt chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người cho rằng Tống Ứng Diêu xảy ra vấn đề rồi.

Phương cấp tốc đứng dậy lo lắng: “Làm sao, làm sao? Lại muốn ói?”

Tống Ứng Diêu bị phản ứng của nàng làm sợ rồi, trốn trong chăn rụt rè: “Đàn ta không có chuyện gì...”

“Không có chuyện gì là tốt rồi.” Phương Đàn thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán: “Vậy làm sao đột nhiên gọi ta dậy?”

Tống Ứng Diêu khó có thể mở miệng: “Ta nghĩ ta muốn ăn ô mai...” Nửa đêm muốn ăn ô mai, quả thật có chút quá đáng, nhưng nàng thật sự muốn ăn a, ăn không được liền ngủ không yên.

https://thuviensach.vn

Mà Phương Đàn không ngại, vui vẻ đứng dậy đốt nến thay Tống Ứng Diêu đi ra ngoài mang ô mai và nước vào.

Như thế nháo trò, hai người đều ngủ không được. Phương Đàn bồi tiếp Tống Ứng Diêu ngồi ở trên giường làm điểm tựa cho nàng dựa lên vai mình. Nhìn nàng say sưa đem một viên lại một viên ô mai ngon lành nhét vào trong miệng, trên mặt hiện ra nét hưởng thụ.

Phương Đàn thấy ô mai nhai trong miệng cảm giác ô mai ăn thật ngon, nàng mới hỏi Tống Ứng Diêu: “Ăn ngon không?”

Tống Ứng Diêu trong miệng ngậm lấy một viên ô mai, không kịp ứng thoại chỉ có thể híp mắt gật gù.

Dáng vẻ dụ hoặc đó khiến Phương Đàn cũng muốn đi thưởng thức một viên, mắt ô mai trong ly cũng sắp hết, lại thật không tiện tranh đoạt cùng Tống Ứng Diêu nên chỉ có thể ngồi nhìn ly ô mai mà thôi.

Tống Ứng Diêu thấy nàng muốn ăn, liền từ trong ly lấy ra một viên phóng tới trong miệng Phương Đàn nói rằng: “A.”

Phương Đàn thuận theo há mồm ra, nàng liền đem ô mai đút vào. Phương Đàn mới vừa nhai ô mai liền cau mày lại, chua không cách nào nhịn được, vội vã muốn từ trong miệng phun ô mai ra.

Thân thể nghiêng về bên giường phát hiện bên giường không có ống nhổ, lại không thể phun trên đất nên đành ngậm lấy ô mai không biết nên làm thế nào cho phải.

Tống Ứng Diêu một bên che miệng cười đối diện đầu Phương Đàn dùng môi hôn lên, lại dùng đầu lưỡi đem ô mai trong miệng Phương Đàn chuyển sang miệng mình, sau đó mới buông nàng ra cười trên sự đau khổ của Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

Cho dù trong miệng đã không còn ô mai, Phương Đàn như trước cảm thấy chua cực kỳ. Tống Ứng Diêu bưng đến cho nàng chút nước, Phương Đàn lúc này mới cảm thấy tốt hơn.

Nghĩ đến Tống Ứng Diêu như vậy mà hãm hại nàng, làm cho nàng tưởng ô mai ăn thật ngon, không nghĩ tới là chua thấy mà ghê. Liền đối với Tống Ứng Diêu nhe răng cười: "Nếu không bận tâm đến hài tử, trẫm nhất định sẽ không bỏ qua nàng". Nhất định phải làm cho nàng ngày hôm sau xuống giường không được a.

"Tại Đàn muốn ăn, chẳng lẽ còn trách ta". Tống Ứng Diêu ưỡn bộ ngực đầy đặn xem thường hừ một tiếng, nàng mới không sợ hoàng thượng.

Cái kia bị quần áo dày đặc che đậy, hình dạng tròn trịa càng rõ ràng bên dưới trung y mỏng manh thực hấp dẫn con mắt người khác.

Phương Đàn ánh mắt lập tức bị thu hút, khen không dứt: "Gần đây nó lớn hơn rất nhiều nha"

"Thật sao?" Tống Ứng Diêu cúi đầu nhìn nhìn nói.

Phương Đàn giảo hoạt nở nụ cười gần kề tai Tống Ứng Diêu: "Hay là ta sờ xem có phải là lớn lên hay không?"

"Không được" Tống Ứng Diêu đẩy Phương Đàn ra cự tuyệt nói. Vạn nhất nàng lại hứng tình thì làm sao bây giờ.

Phương Đàn cũng không ép buộc, nàng nhìn cái bụng Tống Ứng Diêu càng ngày càng lớn lên giật mình: "Để ta nghe hài tử một chút có được hay không?"

Tống Ứng Diêu suy nghĩ: "Này cũng có thể."

https://thuviensach.vn

Phương Đàn vô cùng phấn khởi đem gối để Tống Ứng Diêu thoải mái dựa vào, sau đó bản thân đi tới trước người của nàng, cúi người xuống kề sát tai vào bụng Tống Ứng Diêu cẩn thận nghe.

Bên trong tẩm cung nhất thời yên tĩnh lại.

Tống Ứng Diêu chờ nàng nghe xong một lúc, chú ý đến vẻ mặt của nàng, không nhịn được hỏi: “Đàn thế nào rồi?”

Phương Đàn ngẩng đầu lên giơ ngón tay đặt ở bên môi ra hiệu cho Tống Ứng Diêu im lặng, Tống Ứng Diêu không thể làm gì khác hơn là yên tĩnh lại.

Nghe xong hồi lâu sau, Phương Đàn lông mày đều xoắn xuýt ngồi thẳng lên nghi hoặc hỏi: “Làm sao cái gì cũng không nghe được.”

Tống Ứng Diêu suy nghĩ, một tay vỗ về bụng mình: “Có lẽ là quá nhỏ”

Phương Đàn thất vọng thở dài đứng dậy đến bên người Tống Ứng Diêu đem nàng ôm vào lòng: “Vậy thì lần sau lại nghe tiếp”

Tống Ứng Diêu mím môi: “Chờ lớn hơn có lẽ sẽ nghe được.”

“Ừm.” Phương Đàn đáp.

Tống Ứng Diêu con mắt chuyển động, thừa dịp hiện tại còn chưa ngủ nàng hỏi Phương Đàn: “Đàn thích con trai hay là con gái?”

Phương Đàn không nghĩ Tống Ứng Diêu lại đột nhiên hỏi cái này, vui vẻ cười một tiếng: “Nếu như cả hai thì thật tốt biết mấy”

Tống Ứng Diêu vỗ vai của nàng: “Làm sao có khả năng cả hai, có một đứa đã khó rồi”

Phương Đàn trêu ghẹo nhìn nàng: “Vạn nhất được thì sao”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu le lưỡi không thèm hi vọng vào cái vạn nhất, nếu như hi vọng mà không có chẳng phải lại thất vọng hay sao, nàng nói ra ý nghĩ của mình: “Vì ngôi vị hoàng đế không phải phân tranh, ta cảm thấy nam hài tốt hơn “

Phương Đàn phiết miệng lắc lắc đầu: “Nhưng ta thích con gái, như Hi nhi hương hương mềm mại thật tốt.”

“Nhưng chúng ta đã có Hi nhi a, vậy có thêm con trai nữa là song toàn, tập hợp thành một chữ “hảo”?”

“Bây giờ nói cái này còn sớm lắm nha“. Phương Đàn sờ sờ đầu của nàng cười nói: “Chờ đến lúc đó nói sau đi”

Tống Ứng Diêu nghĩ cũng đúng, hài tử trong bụng mới có mấy thắng, bây giờ nói sinh nam hay nữ còn hơi sớm, hơn nữa điều này cũng không do các nàng quyết định. Tống Ứng Diêu mang ô mai trong ly ăn hết, sau đó hài lòng nằm xuống ngủ.

Phương Đàn thay nàng đắp kín chăn, sau đó cũng nằm xuống ôm chặt nàng nhắm mắt lại.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 109

Phương Đàn đem chuyện Tống Ứng Diêu mang thai báo cho thái hậu biết, cũng giải thích với bà một phen. Sau đó hướng ra ngoài tuyên cáo hoàng hậu mang thai, thiên hạ đại hỉ, Tống phu nhân biết được tin tức này vội vã tiến cung gặp Tống Ứng Diêu.

Hai lần đầu bà muốn cùng Tống Ứng Diêu nói chuyện riêng về bầu bí nhưng bị vướng bởi Phương Đàn, khó mà nói, chỉ có thể nhịn xuống, sau đó cùng nàng nói chút chuyện cần chú ý khi mang thai, rồi rời đi.

Lần này Tống phu nhân ở nhà do dự mãi vẫn cảm thấy phải nhắc nhở Tống Ứng Diêu một chuyện, rất nhanh bà quyết định lại vào cung.

Lúc vào cung, cung nữ dẫn đường mang bà đến tẩm cung của Tống Ứng Diêu, bảo bà đứng bên ngoài chờ, chính mình đi vào thông báo.

Rất nhanh Tống Ứng Diêu hết sức vui mừng ra đón: “Mẫu thân đã tới a”

Tống phu nhân đáp một tiếng, quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Tống Ứng Diêu chạy lên phía trước đỡ lấy bà, oán trách: “Mẫu thân không cần hành lễ với con”

Tống phu nhân cười: “Thấy hoàng hậu đương nhiên phải hành lễ. Hơn nữa thân thể con đã nặng nhọc rất nhiều, con ra đón ta làm chi?”

“Mẫu thân...” Tống Ứng Diêu bĩu môi muốn làm nũng.

https://thuviensach.vn

Tống phu nhân không chịu được nàng làm nũng vỗ vỗ tay của nàng: “Được rồi được rồi, nơi này không tiện nói chuyện, chúng ta vẫn là đi vào trước đi”

Tống Ứng Diêu đồng ý, hai người đi vào bên trong tẩm cung, Tống phu nhân đem mấy cái gói thuốc đưa tới trước mặt nàng: “Đây là đồ bổ mẫu thân mang từ trong phủ đến, con phải thường xuyên nấu uống bồi bổ thân thể, mang thai không phải chuyện đùa giỡn, đó là đi qua quỷ môn quan một lần”

Tống Ứng Diêu ra hiệu cung nữ nhận lấy: “Cảm tạ mẫu thân.” Tuy rằng trong hoàng cung đồ bổ gì chẳng có, thế nhưng mẫu thân có ý tốt không thể phụ lòng. Nàng mới hỏi: “Mẫu thân hôm nay đến có việc gì hay không?”

“Mẫu thân chính là tới thăm con”

Tống Ứng Diêu cho cung nữ dâng trà, Tống phu nhân ngồi xuống phát hiện bên trong tẩm cung chỉ có Tống Ứng Diêu cùng một vài cung nữ, bà cho rằng đây là cơ hội tuyệt hảo liền thăm dò: “Hoàng thượng hôm nay không ở đây sao?”

Tống Ứng Diêu ngồi xuống bên cạnh Tống phu nhân liếc mắt nhìn ra ngoài: “Hoàng thượng hôm nay vẫn chưa hạ triều, sau khi hạ triều cùng các đại thần ở ngự thư phòng bàn luận chút chuyện, phỏng chừng chắc lâu sau mới đến đây”

“Cái kia Hi nhi đâu?”

“Con gái được vú em mang đi ngự hoa viên chơi.”

Tống phu nhân gật gù ánh mắt liếc nhìn nhìn bốn phía, Tống Ứng Diêu đoán ra bà là có chuyện tư mật muốn nói với mình, đối với cung nữ bên trong điện phân phó: “Các ngươi đều lui xuống trước đi, bổn cung cùng Tống phu nhân trò chuyện”

https://thuviensach.vn

Cung nữ khom lưng: “Vâng”

Tống phu nhân nhẩm tính thời gian bà cùng Tống Ứng Diêu nói chuyện riêng không nhiều, nên đi thẳng vấn đề: “Con cùng hoàng thượng kết hôn lâu như vậy mà ta cũng không thấy bụng con có động tĩnh, còn tưởng rằng thân thể các con gặp sự cố đây. Hiện tại rốt cục mang thai, thực sự là đáng mừng a, mẫu thân cuối cùng cũng coi như có thể yên tâm”

“Mẫu thân đang suy nghĩ gì đấy, con cùng hoàng thượng thân thể có gì mà không được, làm sao có khả năng gặp sự cố.” Tống Ứng Diêu một tay vỗ vỗ bụng cười nói.

“Nói cũng đúng” Tống phu nhân cười cợt: “Con có nghĩ tới sau khi con có con sẽ đối với Hi nhi thế nào?”

Phương Đàn tuyên cáo ra thân phận của Phương Hi chính là giọt máu của Phương Hàng lưu lại, mồ côi từ trong bụng mẹ, mới vừa sinh mẫu thân liền khó sinh qua đời, nàng thương nên đem về nuôi nấng.

Tống Ứng Diêu không có nghĩ sâu xa: “Hiện tại đối xử thế nào sau này vẫn thương yêu như vậy a.”

Tống phu nhân lắc đầu thở dài: “Hi nhi cũng là đứa trẻ đáng thương. May là con gái, không phải vậy...”

Tống Ứng Diêu nghe liền hiểu ý tứ trong lời nói của bà, đánh gãy lời bà nói: “Mẫu thân suy nghĩ nhiều. Đối với ngôi vị hoàng đế, cái này do hoàng thượng cân nhắc, chúng ta cũng không được nói gì”

“Nhưng hài tử trong bụng con mới là thân sinh của hoàng thượng. Nếu như Hi nhi là nam hài, thật khó cho hoàng thượng rồi”

Tống Ứng Diêu không nói gì gạt bỏ đề tài này qua một bên: “Gần đây trong nhà vẫn tốt chứ? Từ sau khi vào cung con cũng ít khi ra ngoài nên

https://thuviensach.vn

cũng không thể về đi xem”

Tống phu nhân thấy nàng hoài niệm người trong nhà, vui mừng gật đầu: “Con yên tâm, trong nhà rất tốt, Bằng Trình sang năm có lẽ đã kết thúc khóa học, mà phụ thân con đột nhiên thăng lên làm quốc trượng, so với ai khác đều rất cao hứng.”

Tống Ứng Diêu nghe xong lời của bà cũng nhịn không được cười nói: “Vậy thì tốt.”

Tống phu nhân lại nhắc: “Nghe nói quần thần muốn hoàng thượng tuyển phi, hoàng thượng có nói với con hay không?”

Tống Ứng Diêu không rõ lắc đầu, Đàn cũng chưa có nói cho nàng nghe.

Tống phu nhân chỉ tiếc mài sắt không nên kim: “Con tại sao không biết đây. Đây chính là việc quan hệ đến vị trí của con”

Chuyện như vậy nếu như đặt trên người kẻ khác, Tống Ứng Diêu nhất định sẽ lo lắng. Thế nhưng đó là Phương Đàn, nàng liền hoàn toàn yên tâm, Đàn chắc chắn sẽ không nạp phi. Không đề cập tới thân phận của nàng, Tống Ứng Diêu cũng tin tưởng Phương Đàn sẽ không làm như vậy.

Tống phu nhân thấy Tống Ứng Diêu vẫn cứ trưng ra cái dáng “mặc kệ”, bà lo lắng quá: “Nghe phụ thân con nói hoàng thượng cũng không để ý đến đề nghị quần thần, nhưng chuyện như vậy con cũng không thể buông lỏng”

Tống Ứng Diêu mờ mịt: “Con gái nên như thế nào?”

“Hoàng thượng tuy rằng không có ý nhưng không có nghĩa là trong lòng hắn không muốn. Mẫu thân biết các con phu thê ân ái, hoàng thượng có thể cũng bởi vì e ngại con mới không tuyển phi, con nên chủ động nói ra để hoàng thượng tuyển phi, như vậy mới có thể hiện mình hiền lành”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu vì Phương Đàn giải thích: “Hoàng thượng cũng không muốn nạp phi”

Tống phu nhân không tin: “Đàn ông nào mà không thích tam thê tứ thiếp, ôm ấp đề huề? Liền ngay cả cha của con cũng có mấy cái tiểu thiếp đây. Huống hồ hắn đường đường là cửu ngũ chí tôn?”

Tống Ứng Diêu cười không nói.

“Con hiện tại tuy đã mang thai nhưng hoàng thượng dưới gối vẫn trống vắng ít hài tử, con cũng nên vì dòng dõi hoàng thất suy nghĩ, vì hậu cung tuyển vào mấy người, hơn nữa người này cũng đừng để cho người quá xa lạ, nhất định phải nắm giữ trong lòng bàn tay mới tốt. Mẫu thân khuyên con thừa cơ hội đang được ân sủng, thân thể không tiện hầu hạ hoàng thượng, phải nhanh lên gánh lấy hậu cung sắp xếp cho mình”

Tống Ứng Diêu lắc đầu: “Con cũng không muốn có kẻ khác xen vào, con muốn cùng hoàng thượng hai người một cuộc sống.” Coi như là nàng chủ động đưa ra ý kiến muốn Phương Đàn nạp phi, không nói Phương Đàn sẽ không tiếp nhận. Nếu Phương Đàn đồng ý, nàng cũng không muốn đem Phương Đàn đẩy lên giường nữ nhân khác.

Tống phu nhân đứng lên đem đầu Tống Ứng Diêu vào trong lồng ngực, vuốt gò má của nàng: “Mẫu thân biết, có người phụ nữ nào nguyện ý cùng nữ nhân khác chia sẻ trượng phu, chuyện này cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Con không vì mình suy nghĩ cũng nên vì hài tử trong bụng mà suy nghĩ một chút”

Tống Ứng Diêu khó hiểu: “Này liên quan gì đến hài tử”

Tống phu nhân giải thích: “Hài tử trong bụng con cũng không biết là trai hay gái, nếu như là trai thì quá tốt, hoàng thượng thương con nhất định sẽ đem đứa trẻ này đưa lên ngôi vị Thái tử, nếu như là gái, đến thời điểm

https://thuviensach.vn

hoàng thượng không thể không vì đời kế tiếp mà suy nghĩ, khi đó con muốn nhúng tay cũng không kịp.”

Tống Ứng Diêu bĩu môi.

Tống phu nhân cho rằng nàng không sợ liền nói thêm: “Nếu như phi tử mới vào sinh nam hài, vị trí của con liền khó giữ”

Tống Ứng Diêu không muốn tiếp tục cái đề tài này: “Con biết rồi, mẫu thân. Chuyện này con sẽ nghĩ, chúng ta nói chuyện khác đi”

Tống phu nhân thấy nàng nghe lời mình mới hài lòng buông nàng ra ngồi trở lại vị trí: “Con biết là tốt rồi.” Bà nhìn bụng Tống Ứng Diêu hỏi: “Lần trước đi gấp quên hỏi hài tử mấy tháng. Hiện tại là mấy tháng?”

Vừa nhắc tới hài tử, Tống Ứng Diêu liền không nhịn được vung lên nụ cười, ánh mắt mềm nhẹ vỗ về cái bụng: “Đã năm tháng.”

Tống phu nhân kinh ngạc nhìn bụng nàng: “Mới năm tháng bụng lớn như vậy, có phải là có chút quá to không? Mẫu thân lúc mang thai con cũng không lớn như vậy”

Tống Ứng Diêu nghe vậy chau mày: “Thật sao?”

“Có cơ hội hãy để ngự y đến xem đi”

Lần nói chuyện này Tống Ứng Diêu mặc dù đối với việc tuyển phi không để ý lắm nhưng vẫn như kim châm chích.

Khi Phương Đàn về tẩm cung Tống phu nhân đã trở về nhà.

Tống Ứng Diêu ra đón Phương Đàn, Phương Đàn ôm lấy Tống Ứng Diêu từ ngoài cung đi vào: “Nghe nói hôm nay Tống phu nhân đã tới?”

Tống Ứng Diêu: “Đúng thế”

https://thuviensach.vn

Phương Đàn cười hỏi: “Hai mẹ con đã nói gì?”

“Đàn muốn biết?” Tống Ứng Diêu cười: “Mẫu thân dặn thiếp phải chú ý ăn uống, không thể ăn lung tung”

Hai người đi vào trong tẩm cung ngồi xuống.

Phương Đàn: “Thì ra là như vậy, cái này cũng đúng”

Phương Đàn cho cung nữ lui xuống chỉ lưu lại hai người các nàng: “Làm sao nhanh như vậy đã về, không ở thêm cùng nàng trong cung một hồi?”

Tống Ứng Diêu: “Mẫu thân trong nhà còn có việc liền trở lại.”

“Ừ.”

Tống Ứng Diêu kéo tay Phương Đàn che trên bụng, lo lắng nói: “Mẫu thân hôm nay nói bụng thiếp có chút lớn, lúc bà sinh cũng không lớn như vậy”

“Thật sao?” Phương Đàn suy đoán: “Khả năng là con chúng ta cũng lớn“. Bàn tay nàng cảm thụ thai động nhất thời ruột mềm trăm mối, này cùng với lần đầu ôm Hi nhi thì cảm giác xa xa không giống nhau, nàng hôn lên trán Tống Ứng Diêu: “Nàng mang thai cực khổ rồi.”

Tống Ứng Diêu hai tay ôm cổ Phương Đàn cười: “Ta nguyện ý”

Tuy rằng Phương Đàn đoán như thế nhưng để cho an toàn nàng vẫn gọi ngự y bắt mạch cho Tống Ứng Diêu.

Ngự y sau khi xem mạch quỳ trên mặt đất: “Chúc mừng hoàng thượng, trong bụng hoàng hậu có thể là song thai“. Đồng thời cũng giải thích: “Trước đây hài tử còn nhỏ, thần khó có thể phát hiện song thai”

https://thuviensach.vn

Biết được tin tức này hai người kích động vạn phần, quả thực khó có thể tin sẽ mang thai hai đứa bé.

Sau khi cho ngự y lui ra, Phương Đàn dương dương tự đắc: “Nàng xem trẫm nói chuẩn không, trai gái đều có nha”

Tống Ứng Diêu gắt nàng: “Còn chưa sinh Đàn làm sao biết một nam một nữ, vạn nhất là hai đứa bé trai hoặc hai bé gái thì sao?”

Phương Đàn nhíu mày nắm chắc phần thắng: “Không tin, nàng chờ xem”

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 110

Đến thời điểm ban đêm đi ngủ Tống Ứng Diêu ngồi trước bàn trang điểm dỡ trâm gài tóc xuống mới chợt nhớ tới lời Tống phu nhân buổi sáng đã nói, nàng đưa mắt thông gương đồng trước mặt phản xạ nhìn thấy Phương Đàn trên người chỉ mặc y phục đơn giản tuyết bạch đang chuyên chú trên bàn nhỏ đặt cạnh giường hết sức chuyên chú xem tấu chương, tình cờ còn cầm bút đỏ ghi ghi chép chép.

Nàng đưa ánh mắt trở lại trong gương nhìn mình, đôi mắt sáng ngờ giả vờ lơ đãng hỏi: “Nghe nói tiền triều giục Đàn tuyển phi?”

Phương Đàn nghe tiếng ngẩng đầu lên liếc nhìn nàng một chút, tay vịn cái cổ lay lay lại tiếp tục cúi đầu: “Ừ, những lão già kia nhàn rỗi quá mà, xem ra ta phải tìm chuyện cho bọn họ làm”

Tống Ứng Diêu thả cây trâm trên đầu xuống cười trêu: “Nếu không Đàn nạp thêm mấy phi tử đi, cho hậu cung khỏi quạnh quẽ...”

Phương Đàn cười đánh gãy lời của nàng: “Ta nếu như dám nạp phi, người đầu tiên xù lông nhất định là nàng”

Tống Ứng Diêu muốn nhịn xuống nụ cười nhưng bất giác lại ko kiềm chế được, ngạo kiều hừ hừ hai tiếng: “Coi như hoàng thượng tự biết thân biết phận”

Phương Đàn đầu bút lông dừng lại, con mắt xách ngang: “Nàng nếu như lo lắng hậu cung quá quạnh quẽ, vậy chúng ta sinh thêm vài đứa nữa là được”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu nghiêng vai hướng về nơi Phương Đàn ngồi ngoa nguýt không đáp lời, tiếp tục sơ tóc, khóe mắt lơ đãng đảo qua gương mặt của mình trong gương đồng phát hiện trên mặt có thêm vài điểm màu trà lấm tấm rất là chướng mắt.

Nàng kề sát gương xem kỹ mấy chổ tàn nhang kia, ngón tay ở phía trên xoa xoa làm da dẻ sát đỏ, mà những đốm kia vẫn không phai mờ. Nàng xác định mấy đốm kia không phải là do bất cẩn vấy bẩn, vậy chính là từ khi mang thai mới xuất hiện. Tuy rằng chỉ có vài điểm nhưng Tống Ứng Diêu trên mặt từ xưa đến nay trắng nõn nà, đột nhiên có vài điểm như thế liền cảm thấy buồn phiền.

Tống Ứng Diêu càng xem càng chướng mắt, thừa lúc Phương Đàn không chú ý bên này, ngón tay chấm một điểm phấn trắng che lấp đến khi không nhìn thấy những vết lấm tấm kia nữa nàng mới thoả mãn ngưng tay.

Nhìn lại vào gương một lần nữa, thu dọn tóc tai, may là mang thai nhưng không có béo phì lợi hại, chỉ là đem quãng thời gian do nôn ọe ốm o lúc trước bù đắp lại mà thôi, không phải vậy nàng cũng không dám đối mặt với Phương Đàn.

Tống Ứng Diêu đứng dậy một tay chống nạnh, một tay che bụng bầu đi tới trước giường, Phương Đàn đưa tay đỡ nàng ngồi bên cạnh, tập mãi cũng thành quen liền làm chổ dựa cho nàng.

“Đàn...” Tống Ứng Diêu đầu dựa vào vai Phương Đàn ôn nhu gọi.

“Sao?” Phương Đàn nghiêng đầu đáp.

“Đàn, nghe nói mang thai sẽ trở nên xấu xí“. Tống Ứng Diêu rù rì: “Nếu như ta cũng xấu đi, nàng có ghét bỏ ta không?”

“Làm sao ghét cho được?” Phương Đàn không chút nghĩ ngợi đáp. Nàng biết người mang thai mẫn cảm, khi thì sẽ phát một chút tính khí kì lạ, cho

https://thuviensach.vn

nên ngoại trừ vào triều sớm, Tống Ứng Diêu nếu không thấy nàng liền nghĩ nàng lạnh nhạt với mình. Vì để chăm sóc tốt Ứng Diêu, Phương Đàn cố ý đem thư phòng dời vào bên trong tẩm cung, vừa bồi tiếp nàng vừa xử lý chính sự.

Tống Ứng Diêu thấy Phương Đàn trả lời nhanh nhẹn cho rằng nàng ấy trả lời qua loa, hừ một tiếng xoay chuyển thân mình trên lưng Phương Đàn: "Không tin"

Phương Đàn muốn vừa làm việc công, vừa muốn chăm sóc tâm tình của hoàng hậu nhưng nàng cũng không thể phân thân a. Cuối cùng lựa chọn tốt nhất là trước tiên dỗ dành hoàng hậu. Nàng thả bút xuống, nhắm một mắt mệt mỏi xoa xoa trán: "Không tin sao?"

"Ừm" Tống Ứng Diêu tức giận.

Phương Đàn nghiêng thân, tách cánh tay đang che bụng to của Tống Ứng Diêu quàng ra sau lưng mình, hơi hơi dùng lực một chút liền bám dính vào thân thể của nàng ấy, trán dán lên trán, ánh mắt nhìn thẳng nhỏ nhẹ nói: "Ta không phải đã nói bất luận nàng như thế nào ta đều yêu hay sao?" Đồng thời ngón tay xoa môi của nàng, lòng bàn tay di chuyển vân vê.

Tống Ứng Diêu ánh mắt né tránh: "Nhưng mà..."

Phương Đàn không chờ nàng nói thêm gì nữa, kéo đầu nàng ép về hướng mặt của mình ấm áp môi nghiền ép môi, đầu lưỡi không ngừng quấn quýt lấy nhau, dưới lưỡi cuồn cuộn không ngừng sinh ra nước bọt thoải mái khát khao của hai người.

Phương Đàn đầu lưỡi đảo qua mỗi góc trong miệng Tống Ứng Diêu sau đó mới buông nàng ra quay về tinh tế cười nói với Tống Ứng Diêu: "Hài lòng chưa?"

https://thuviensach.vn

Coi như Phương Đàn trực tiếp dùng hành động bày tỏ tâm ý, Tống Ứng Diêu vẫn không hài lòng, nàng đứng lên: “Đàn xin lỗi...”

Phương Đàn sững sờ: “Làm sao vậy? Không đủ sao?” Nói xong lại muốn hôn nữa.

Tống Ứng Diêu dùng bàn tay ngăn cản môi nàng: “Nghe ta nói đã”

Phương Đàn duỗi đầu lưỡi ở lòng bàn tay của nàng nhẹ nhàng liếm một thoáng, Tống Ứng Diêu giống như bị chạm điện lập tức thu tay về, hai gò má sinh hồng.

Phương Đàn mặt đầy nụ cười đáp: “Được.”

“Gần đây tính khí không biết làm sao trở nên cổ quái kỳ lạ, động một chút là đoán mò, nghĩ nàng sẽ đổi lòng. Sau đó sẽ loạn phát, đến chính ta còn không chịu được...” Tống Ứng Diêu thùy đôi mắt giải thích. Nàng cảm giác mình càng ngày càng tùy hứng, động một chút là muốn nổi nóng với Phương Đàn, trước đây đoan trang bao nhiêu thì bây giờ vứt đi nơi nào chả biết.

Phương Đàn không chờ nàng nói xong đã vội ôm nàng lâu đến trong ngực, gò má dán vào trán của nàng si ngốc cười: “Ngự y nói nữ nhân mang thai tâm tình bất ổn, ta ban đầu còn chưa tin, bây giờ nhìn nàng bộ dạng này, không thể không tin nha”

Tống Ứng Diêu đẩy tay Phương Đàn ra, ngữ khí bất mãn: “Đàn đây là ở ghét bỏ ta sao?”

Phương Đàn vội vã đem cánh tay quàng trở lại dỗ dành: “Ta nào dám a, ta bị nàng ăn hiếp đây này”

Tống Ứng Diêu lúc này mới hài lòng. Phương Đàn nhìn bụng của nàng, bàn tay chuyển đến đỉnh bụng bầu cách chiếc áo lại cảm giác dưới tay đội

https://thuviensach.vn

lên. Đây là hài tử của các nàng, trên người các con chảy huyết mạch của các nàng.

Phương Đàn cảm thán: “Thật tốt.” Có người yêu, còn có con cái, cuộc đời của nàng thật viên mãn.

Tống Ứng Diêu để bàn tay che trên mu bàn tay Phương Đàn: “Đàn đoán xem con của chúng ta là giống nàng nhiều hơn hay là giống ta nhiều hơn? “

Phương Đàn suy nghĩ: “Nếu như con gái thì nên giống nàng, nếu như con trai thì nên giống ta, thật tốt phải không?”

Tống Ứng Diêu mê man: “Tại sao con gái không nên giống Đàn?”

Phương Đàn mím môi lắc đầu: “Không được, con gái phải dịu dàng, nhất định phải như nàng”

Tống Ứng Diêu nín cười trêu ghẹo: “Đàn lý nói Đàn không đủ dịu dàng?”

Phương Đàn đỏ mặt cũng không tiện nguỵ biện, trực tiếp thừa nhận: “Ta cũng có chổ dịu dàng...”

Tống Ứng Diêu nghe nàng nói như vậy không nhịn được xì bật cười. Phương Đàn dỗi hờn bấm bấm mũi của nàng.

Tống Ứng Diêu cười xong lại lay bàn tay Phương Đàn: “Đàn nghĩ con của chúng ta tên gọi là gì?” Sau đó đưa ngón tay vẽ vẽ lên lòng bàn tay Phương Đàn.

“Nàng không nghĩ ra sao?” Phương Đàn lòng bàn tay bị nàng ghẹo đến ngứa, đột nhiên nắm tay tay lại muốn tóm lấy ngón tay của nàng, lại bị nàng linh hoạt né tránh.

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu đợi nàng ngửa bàn tay ra lại tiếp tục đưa ngón tay di di vào: “Hi nhi là tên ta đặt nên lần này cùng Đàn bàn luận“. Vừa nói nàng bắt đầu đùa vui với bàn tay Phương Đàn.

“Được, để ta suy nghĩ thật kỹ” Phương Đàn gật đầu.

Hi nhi lúc trước đặt tên có chút vội vàng, nhưng lần này nhất định suy nghĩ kỹ lưỡng. Lúc này lại còn phải chuẩn bị hai cái tên, đương nhiên là phải cố gắng làm tốt. Nàng bắt đầu xem qua (Kinh Thi) (Sở Từ) liệt kê ra mấy cái tên trên giấy sau đó để Tống Ứng Diêu lựa chọn.

“Trai gái đều muốn” Tống Ứng Diêu thêm vào.

“Được.” Phương Đàn thuận theo đáp ứng.

Nhắc tới Phương Hi, Tống Ứng Diêu do dự: “Con của chúng ta ra đời, hoàng thượng có bất công hay không?”

Phương Đàn thừa cơ hội nàng phân tâm, một phát bắt được ngón tay của nàng đặt ở bên môi hôn: “Nàng là nói Hi nhi?”

“Vâng“. Tống Ứng Diêu tùy ý để cho nàng hôn, gật gù.

Phương Đàn suy nghĩ một hồi, Tống Ứng Diêu mang thai hoàn toàn ngoài kế hoạch lúc đầu của nàng, nếu như cái bụng của Tống Ứng Diêu là song sinh miễn sao hai đứa sẽ có một đứa con trai, vậy Hi nhi liền không cần đến ngôi vị hoàng đế, có thể sống tự do. Nhưng nếu như hai đứa song sinh là con gái, vậy thì phải từ trong ba người con chọn ra một người... Nhưng ai sẽ thích hợp vị trí này...

Tống Ứng Diêu cho rằng nàng đang do dự hoặc là phỏng đoán tâm tư của mình, gọn gàng dứt khoát nói rằng: “Chúng ta ước pháp tam chương có được hay không?”

https://thuviensach.vn

“Ước pháp tam chương?” Phương Đàn bị lời của nàng kéo cho tỉnh táo.

“Ừm“. Tống Ứng Diêu từ từ nói ra ý nghĩ của mình: “Chúng ta cho dù có con của mình cũng nhất định không thể bất công, đối với Hi nhi và con của chúng ta đều phải đối xử công bằng. Đàn, có được hay không?”

Ý nghĩ của nàng cùng Phương Đàn không hẹn mà hợp, Phương Đàn nở nụ cười: “Liền theo lời nàng đi”

Tống Ứng Diêu cũng cười tươi như hoa, dựng thẳng lên bàn tay: “Nói miệng không bằng chứng, vỗ tay làm tin.”

“Được” Phương Đàn sảng khoái cùng nàng vỗ tay một cái.

Đến thời điểm mang thai tám tháng, Tống Ứng Diêu nửa đêm đột nhiên bị chuột rút đau nước mắt chảy ra ngoài. Người còn chưa tỉnh hẳn, nàng muốn xoay người vò chân nhưng bị vướng bởi cái bụng quá lớn, tay không với tới chân. Chuột rút càng ngày càng đau, nàng chịu không nổi kêu lên một tiếng.

Sau đó cảm giác được người bên cạnh tỉnh lại, bên trong tẩm cung bất ngờ sáng ngời kích thích Tống Ứng Diêu vô thức đưa bàn tay lên che trước mắt. Nàng cảm giác ngón chân của chân bị chuột rút được người nào đó nhẹ nhàng kéo ra, trên bắp chân có thêm một đôi tay ấm áp không nhanh không chậm xoa nắn bắp thịt. Cơ bắp bắt đầu chậm rãi dãn ra, Tống Ứng Diêu cũng thoải mái rất nhiều. Đang lúc nửa tỉnh nửa mê nghe được Phương Đàn bên tai của nàng nhẹ giọng dỗ dành: “Nàng ngủ đi, tốt hơn rồi”

Từ lúcTống Ứng Diêu mang thai tới nay kỵ thức ăn mặn, Phương Đàn cũng theo không ăn mặn. Ban đêm hầu như không có ngủ, thời khắc cảnh giác bên người Tống Ứng Diêu, chỉ cần Tống Ứng Diêu hơi động nàng liền tỉnh lại. Ban ngày lại phải lên triều, chỉ có thể thừa dịp nghỉ trưa mới an

https://thuviensach.vn

tâm ngủ một hồi. Vì lẽ đó Tống Ứng Diêu cái bụng càng lúc càng lớn mà Phương Đàn từ từ gầy gò đi không ít.

Nếu như không phải tình yêu chân thành, một người lạnh lùng đối với người ngoài lại có thể đối xử với mình như thế. Tống Ứng Diêu đóng chặt khóe mắt nước mắt đang tràn ra, không biết là vì quá đau hay vì nghĩ đến những chuyện khác.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An

dtv-ebook.com

Chương 111

Mười tháng hoài thai, bắt đầu sinh nở.

Sáng sớm, Tống Ứng Diêu thu dọn long bào cho Phương Đàn. Phương Đàn ngồi xuống nâng bụng của nàng thiếp lỗ tai vào sát bụng lắng lặng lắng nghe bên trong dường như có tiếng tim đập nho nhỏ. Nàng bỗng nhiên cảm giác mặt mình bị đạp nhẹ một phát, Phương Đàn càng cười vui hơn ngẩng đầu nói với Tống Ứng Diêu: “Hai con ở trong đá ta một cước”

Tống Ứng Diêu một tay vuốt đầu Phương Đàn, một tay đặt trên bụng, nét mặt tràn trề hạnh phúc: “Gần đây càng ngày càng hoạt bát”

Phương Đàn hôn bụng Tống Ứng Diêu, sau đó đứng lên nói rằng: “Mấy ngày nữa nàng có thể sẽ lâm bồn, lúc ta vào triều, một mình nàng ở trong tẩm cung phải chú ý. Có gì khác thường thì lập tức gọi ngự y, tuyệt đối không nên cố nén”

Phương Đàn cẩn thận căn dặn, còn không yên lòng nói thêm: “Ta tận lực nhanh chóng trở về.”

Tống Ứng Diêu gật đầu lưu luyến không rời nắm bàn tay Phương Đàn không chịu thả ra. Tuy rằng Phương Đàn lâm triều không bao lâu thì sẽ về, nhưng đối với nàng mà nói giữa hai người chỉ cần chênh lệch một bước đã coi như xa, huống hồ Phương Đàn rời đi lâu như vậy.

Phương Đàn để vú em bồng Phương Hi đến bên mình, chỉ trỏ chóp mũi của con gái: “Ở đây con phải ngoan biết không?”

https://thuviensach.vn

Phương Hi trên tay ôm một khối bánh ngọt gặm gặm, căn bản không hề không để ý đến nàng, nghe được nàng nói chuyện cũng gật gật cái đầu nhỏ.

Phương Đàn sủng nịnh sờ sờ đầu con gái, xoay người nói với Tống Ứng Diêu: “Không còn sớm nữa, ta vào triều đây”

“Thiếp tiễn hoàng thượng“. Bình thường Tống Ứng Diêu vẫn tiễn Phương Đàn vào triều nhưng mấy tháng này thân thể càng ngày càng mệt, đi đứng bất tiện, Phương Đàn thấy vậy nên không cho nàng đưa.

Phương Đàn lắc đầu như trước cự tuyệt: “Nàng ở trong tẩm cung đi, chờ sinh xong cũng không muộn”

Tống Ứng Diêu đành đáp ứng nhìn theo Phương Đàn rời đi. Sau khi bóng lưng Phương Đàn hoàn toàn biến mất, nàng thở một hơi chọt chọt Phương Hi, bảo vú em mang Phương Hi lui xuống. Bản thân nàng tự đỡ bụng bầu ngồi vào ghế dựa trong tẩm cung. Hiện tại nàng đứng lâu cũng không được, chỉ cần đứng hơi lâu sẽ bị đau lưng.

Tống Ứng Diêu ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi cảm thấy đỡ hơn mới vịn ghế muốn đứng lên đi về hậu điện nằm. Nàng mới vừa đứng lên cái bụng đột nhiên truyền đến một luồng đau nhói, cơn đau khiến nàng thở không nổi. Tống Ứng Diêu tê rần thiếu chút ngã sấp xuống đất vội vã vịn tay vịn ngồi lại trên ghế dựa.

Mấy ngày nay nàng cũng thường xuyên đau bụng, mỗi khi như vậy cứ ngỡ là sắp sinh, gọi ngự y nhưng ngự y nói là do thai động bình thường chưa phải triệu chứng sinh, dọa Phương Đàn hết lần này đến lần khác.

Lần này nàng cũng nghĩ là thai động bình thường. Nữa nằm trên ghế nghỉ ngơi một hồi, quả nhiên cơn đau chậm rãi giảm đi, Tống Ứng Diêu xoa xoa trán vì đau mà chảy mồ hôi, thở phào vuốt cái bụng miễn cưỡng mỉm cười: “Các con tại sao dằn vặt mẫu hậu đây?” Nàng không nghĩ rằng lời còn chưa dứt cái bụng lại đau lần nữa, lần này mới thật là đau dữ. Tống

https://thuviensach.vn

Ứng Diêu cắn răng, khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc trở nên trắng bệch. Ngón tay bám vào đệm ghế, bởi dùng sức quá mức khớp xương đều lộ ra ngoài.

Một luồng chất lỏng ấm nóng từ hạ thể chảy ra, nàng biết mình muốn sinh rồi, đầu chống đỡ tay vịn cố gắng gọi: "Người đâu". Nhưng nàng đau quá đến nỗi cổ họng phát ra âm thanh gì người bên ngoài không có nghe thấy.

Thường ngày khi Phương Đàn ở trong tẩm điện sẽ cho cung nữ lui xuống. Lúc nàng đi rồi cung nữ trong thời gian ngắn còn chưa kịp vào. Cửa có người canh giữ, cho nên nếu nàng không gọi bên ngoài sẽ không biết bên trong phát sinh cái gì.

Tống Ứng Diêu không thể làm gì khác hơn là gọi tiếp: "Người đâu" Lần này so với lần trước lớn hơn rất nhiều.

Cung nữ đứng hầu bên ngoài nghe được tiếng la của nàng đẩy cửa đi vào vừa định hỏi nàng làm sao liền nhìn thấy sắc mặt nàng trắng bệch ôm bụng nửa nằm trên ghế. Cung nữ hoang mang hoảng loạn chạy đến đỡ Tống Ứng Diêu: "Nương nương, người làm sao?"

Tống Ứng Diêu mồ hôi chảy ròng kiệt sức nói: "Bổn cung khả năng là muốn sinh". Nàng đầy cung ra: "Ngươi nhanh đi gọi ngự y cùng bà đỡ đến"

"Vâng vâng vâng!" Cung nữ luống cuống tay chân sắp xếp cẩn thận cho nàng sau đó đứng lên: "Nô tỳ đi tìm hoàng thượng trở về"

Tống Ứng Diêu không biết từ nơi nào sinh ra một nguồn sức mạnh, đem nàng kéo trở về, môi dưới đều sắp bị nàng cắn phá, lông mày vì đau cũng nhíu thành một đoàn: "Đừng, hoàng thượng hiện tại hắn là đã lâm triều, đừng đi nhiễu loạn"

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà... Nhưng nương nương sắp sinh!” Cung nữ tay chân quáng quàng.

Tống Ứng Diêu mạnh giọng: “Không có chuyện gì, ngươi nhanh đi gọi ngự y cùng bà đỡ “

Cung nữ căng thẳng, trong đầu một mảnh trống không, nghe hoàng hậu nói cái gì chính là cái đó, lập tức vô cùng lo lắng chạy đi tìm ngự y và bà đỡ. May là Phương Đàn từ lâu đã chuẩn bị sớm đem nữ đại phu và bà đỡ thu xếp ở bên trong Thiên điện. Vì thế cung nữ không bao lâu đã mang nữ đại phu cùng bà đỡ đến đây.

Hậu cung trong phút chốc sôi sục.

Bên trong tẩm điện không ngừng truyền đến tiếng gào đau đớn của Tống Ứng Diêu, các cung nữ bưng một chậu bồn nước nóng trong suốt đi vào, lại đổi ra một chậu bồn màu đỏ. Bà đỡ đầu đầy mồ hôi vừa kìm bụng Tống Ứng Diêu vừa chỉ dạy nàng làm sao dùng sức hô hấp. Nữ đại phu cũng không có nghỉ ngơi, thời khắc đều chú ý mạch tượng Tống Ứng Diêu, sợ nàng đột nhiên xảy ra vấn đề gì.

Cung nữ bưng một bát canh sâm đến trước mặt Tống Ứng Diêu cho nàng uống vào, Tống Ứng Diêu vẫn cứ nhếch môi không chịu há mồm ra cong đầu né tránh cái thìa cung nữa đưa tới, khiến cung nữ suýt chút nữa thuốc hất lên gối nằm, nàng vội vã thu hồi cái thìa khổ não hướng về nữ đại phu: “Ngự y, nương nương không chịu uống canh sâm”

“Trước tiên đặt ở đó đi.” Nữ đại phu cau mày: “Hoàng thượng sao vẫn chưa đến“. Nữ đại phu biết bây giờ Tống Ứng Diêu rất cần một người thân ở bên cạnh cổ vũ cho nàng, dù không thể giúp nàng chia sẻ thống khổ nhưng chí ít còn có thể cùng nàng trò chuyện, gây phân tâm cho nàng. Mà giờ khắc này người thích hợp nhất chính là Phương Đàn. Phương Đàn thế nhưng lại không có mặt ở đây, nữ đại phu không khỏi cảm thấy căm tức.

https://thuviensach.vn

Cung nữ này chính là người lúc nãy đỡ Tống Ứng Diêu, nàng đặt chén sâm trong tay xuống sợ hãi nói: “Nương nương không cho nô tỳ gọi hoàng thượng...”

Nữ đại phu tức giận: “Một buổi lâm triều trọng yếu hay là thân thể nương ngương trọng yếu! Nhanh đi gọi hoàng thượng trở về”

Cung nữ bị bà quát giật mình: “Vâng vâng vâng, nô tỳ lập tức đi tìm hoàng thượng“. Nói xong vội vã hướng ra ngoài chạy đi. Tống Ứng Diêu toàn thân chỉ tập trung cơn đau ngay cái bụng, đối với bên ngoài không còn biết điều gì.

Vừa vặn Phương Đàn mới vừa hạ triều, nghe Tống Ứng Diêu sắp sinh vội vàng gấp rút chạy đến hậu cung. Mới vừa vào bên trong tẩm cung nàng liền nghe thấy bên trong phát ra tiếng kêu thảm thiết, nàng liều mạng xông vào bên trong phòng sinh, một bà đỡ chặn ở trước mặt của nàng không cho nàng đi vào, khuyên can: “Phòng sinh chính là ô uế, hoàng thượng thân thể ngàn vàng không thể vào”

Phương Đàn lòng tràn đầy lo lắng cho Tống Ứng Diêu, bên trong cứ truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết cũng giống như từng nhát kiếm đâm vào trong tim nàng, lại nhìn thấy từ bên trong bưng ra một chậu máu, nàng biết Tống Ứng Diêu có bao nhiêu là đau đớn. Cái kia mặc kệ ô uế hay không ô uế, nàng cắn răng gạt bà đỡ ra, mặt hầm hầm: “Tránh ra”

Bà đỡ bị nàng đẩy tràn đầy lửa giận, cả người chấn động nhất thời nghẹn họng. Phương Đàn trực tiếp đi vào phòng sinh.

Sau khi vào nàng liền nhìn thấy người nằm trên giường sắc mặt trắng bệch, cả người đều bị mồ hôi thấm ướt, Tống Ứng Diêu như mới vừa được vớt trong nước ra. Hai mắt Phương Đàn đỏ ngầu, không để ý đến nữ đại phu ở bên tai trách cứ, nàng đi thẳng đến trước Tống Ứng Diêu ngồi xuống nắm chặt tay Ứng Diêu nghẹn ngào: “Ứng Diêu ta đến rồi!”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu mới vừa trải qua một vòng đau đớn, vừa có được một ít thời gian giảm đau, nghe được thanh âm quen thuộc gọi tinh thần nàng trở nên tỉnh táo. Nàng mở đôi mắt ngập nước, trước mắt mơ mơ hồ hồ một mảnh, chỉ thấy được có bóng người nhưng nàng biết người kia là Phương Đàn, tay bất giác níu chặt tay người kia, muốn mở miệng nhưng trong miệng đang cắn chặt khăn lông, chỉ có thể ô ô phát ra âm thanh.

Phương Đàn vội giúp nàng lấy khăn ra, Tống Ứng Diêu thấp giọng khóc không ra tiếng: “Đàn, đau quá...”

Phương Đàn tay run run vỗ về mặt Tống Ứng Diêu: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, một hồi là tốt rồi”

Tống Ứng Diêu nhăn mặt, thống khổ gật gù. Cánh tay Phương Đàn ôm đầu Tống Ứng Diêu vào lòng sốt ruột hướng bà đỡ hỏi: “Còn bao lâu nữa mới có thể sinh xong?”

Bà đỡ hướng dưới chăn liếc mắt nhìn: “Nhanh hơn nhanh hơn, nương nương dùng chút lực đi”

“Ứng Diêu, nàng có nghe hay không? Hài tử sắp ra rồi“. Phương Đàn vừa định quay đầu lại cùng Tống Ứng Diêu nói chuyện liền cảm giác tay người nào đó xiết chặt tay mình hơn.

Tống Ứng Diêu đau đớn lại đến, thống khổ ngưỡng dài cổ, hạ thể đau nhói như bị xé rách, hàm răng cắn chặt môi dưới, môi dưới cơ hồ bị nàng cắn phá đến nát bét cả rồi.

Bà đỡ thấy thế liền nói: “Hoàng thượng mau ngăn cản nương nương, vạn nhất cắn đầu lưỡi thì không tốt”

Phương Đàn đi tìm khăn lông khi nãy vừa để sang một bên, không nghĩ cái khăn lông kia không biết lúc nào thì rơi xuống đất vấy bẩn.

https://thuviensach.vn

Bà đỡ ở bên cạnh giục, nàng cũng không muốn rời xa Tống Ứng Diêu, lại không đành lòng nhìn nàng ấy dằn vặt bản thân. Không thèm nghĩ ngợi vén tay áo lộ cánh tay ra chờ Tống Ứng Diêu há mồm thả lỏng trực tiếp đem cánh tay phóng tới miệng nàng ấy.

Các nàng là một thể, nếu đã đau vậy chúng ta cùng nhau chịu đau đớn đi.

Tống Ứng Diêu tê rần lên liền bất tỉnh nhân sự, mặc kệ trong miệng là cái gì nàng chỉ vô thức cắn chặt. Phương Đàn không nói tiếng nào mặc cho nàng cắn, trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Lại quá thời gian một nén hương, bà đỡ mừng rỡ nói rằng: “Hoàng thượng hoàng thượng, nhìn thấy đầu của đứa bé rồi! Hoàng hậu dùng sức đi, hài tử đang ra”

Phương Đàn thả tay Tống Ứng Diêu ra thay nàng xoa mồ hôi trên trán: “Ứng Diêu, Ứng Diêu, nhìn thấy đầu của đứa bé rồi, nàng cố dùng thêm sức, hài tử sẽ ra ngay thôi“. Nàng kích động sắp nói không ra lời. Hài tử được sinh ra, Tống Ứng Diêu sẽ không cần khổ nữa.

https://thuviensach.vn

VƯƠNG GIA, ĐI THONG THẢ

Dịch Lâm An
dtv-ebook.com

Chương 112

Khoảng cách giữa cơn đau, nữ đại phu bưng bát canh sâm đưa cho Phương Đàn: “Hoàng thượng, người cho nương nương uống canh sâm vào, bồi bổ khí, nếu không nương nương không đủ sức cho đến lúc sinh xong”

Phương Đàn đem cánh tay từ trong miệng Tống Ứng Diêu lấy ra tiếp nhận bát canh trên tay đại phu, một tay bưng bát một tay cầm thìa khuấy khuấy, sau đó múc một chước đưa lên miệng thổi, lại từng miếng từng miếng đút cho Tống Ứng Diêu uống, ngoài miệng không ngừng dỗ dành: “Uống canh sâm mới có sức lực”

Tống Ứng Diêu nghe nàng ở bên tai vô ý thức gật gù, nàng hiện giờ đúng là không có chút sức lực nào, Phương Đàn đút nàng, nàng liền nuốt vào.

Sau khi Phương Đàn đem một bát canh sâm cho nàng uống hết, lau miệng cho nàng, lại đem cánh tay mình một lần nữa cho nàng cắn.

Tống Ứng Diêu uống canh xong cảm giác tứ chi dần dần khôi phục khí lực. Tay nắm lấy ống tay áo Phương Đàn bắt đầu dùng sức. Nương theo trong miệng một tia tinh ngọt là tiếng trẻ con khóc nỉ non vang lên trong tẩm cung. Không bao lâu lại thêm một tiếng trẻ con khóc so với tiếng trước kia tương đối yếu ớt hơn.

Phương Đàn nghe bà đỡ nói sinh xong rồi nàng thở phào nhẹ nhõm. Tống Ứng Diêu mệt đến người mềm nhũng, mí mắt không mở ra được. Hàm răng chậm rãi buông ra lộ cánh tay Phương Đàn bị cắn đến bê bết máu.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn đem cánh tay của mình rút ra, không để ý tới bản thân bị thương giúp Tống Ứng Diêu thu dọn đầu tóc rối ướt đẫm. Nàng không hề chú ý có người ngoài, cũng không để ý Tống Ứng Diêu đầu đầy mồ hôi, cúi đầu hôn lên trán của nàng mừng đến phát khóc: "Ứng Diêu, sinh xong rồi, sẽ không đau nữa"

Tống Ứng Diêu nghe thanh âm khàn khàn, miễn cưỡng mở mắt ra theo tiếng, sau đó lại mệt mỏi nhắm mắt lại.

Bà đỡ đem hai đứa bé thu thập xong, bao tã lót bên trong, tự mình ôm một đứa, còn một đứa do cung nữ ôm, đồng thời đưa trước mặt Phương Đàn: "Hoàng thượng, hoàng hậu vì hoàng thượng sinh một đôi long phụng. Tiểu Hoàng ra trước là ca ca, Tiểu công chúa ra sau là muội muội."

Phương Đàn đưa mắt nhìn hai đứa bé, sau đó phất phất tay: "Ôm xuống trước đi". Ánh mắt lại di chuyển trên mặt Tống Ứng Diêu.

"Ban thưởng"

Bà đỡ ôm hài tử vô cùng phấn khởi:"Tạ ơn hoàng thượng". Bà đỡ đem hai đứa trẻ ôm ra ngoài, vừa vặn nghe tin thái hậu đến rồi liền đem hài tử giao cho bà.

Nữ đại phu nhìn thấy trên cánh tay Phương Đàn vết thương còn đang chảy máu, đi tới bên cạnh nàng: "Hoàng thượng ra ngoài xử lý vết thương đi, thuộc hạ cùng bà đỡ còn phải giúp hoàng hậu thu thập một chút"

Phương Đàn nắm tay Tống Ứng Diêu nhìn nàng không chớp mắt: "Nhưng trẫm muốn ở đây với hoàng hậu."

Nữ đại phu khuyên nhủ: "Hoàng thượng ở đây chúng ta thu dọn không được"

https://thuviensach.vn

Phương Đàn do dự gật gật đầu đem tay Tống Ứng Diêu đưa vào trong chăn, giúp nàng đắp kỹ, dặn dò đại phu: “Trẫm đi ra ngoài trước, hoàng hậu nếu có tỉnh lại nhất định phải gọi trẫm.”

“Vâng.”

Khi Tống Ứng Diêu hồi phục sức lực thì tỉnh lại. Vừa mở ra mắt đã nhìn thấy Phương Đàn gương mặt tràn đầy hạnh phúc: “Nàng tỉnh rồi?”

Tống Ứng Diêu mê man gật đầu, chống cánh tay muốn ngồi dậy, không cẩn thận chạm đến vết thương ở hạ thân đau đớn không thôi.

“Nàng chớ lộn xộn.” Phương Đàn ngăn cản vòng qua say lưng nàng đem nàng nâng dậy dựa vào gối: “Như vậy có đỡ hơn chưa?”

Tống Ứng Diêu điều chỉnh tư thế, ngồi thoải mái cũng không đau nhức nữa.

Sau khi Phương Đàn giúp nàng xong cũng ngồi đối diện với nàng mang theo ý cười hỏi: “Đói bụng không?”

Tống Ứng Diêu lắc đầu, nàng mới vừa tỉnh lại cũng không thấy đói bụng, ánh mắt ở trong điện tìm kiếm: “Con đâu?” Trước khi nàng ngủ mơ hồ vẫn nghe được Phương Đàn cùng bà đỡ nói chuyện.

“Ở bên ngoài, ta ôm vào cho nàng nhìn”

Phương Đàn đem hai đứa bé ôm đến, một để Tống Ứng Diêu ôm, một tự mình ôm, ngồi xuống bên người Tống Ứng Diêu cùng nàng nhìn hai đứa bé. Hai đứa bé ngoại trừ lúc vừa ra đời khóc hai tiếng đến nay vẫn ngủ.

“Nàng ôm chính là muội muội, ta ôm là ca ca“. Phương Đàn chỉ cho Tống Ứng Diêu: “Nàng xem ta nói sẽ là một trai một gái”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu nhìn nữ hài mình đang ôm cười rạng rỡ, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đôi môi mỏng của con gái, nhìn nàng nhúc nhích miệng nhỏ. Lại nhìn sang con trai: “Giống Đàn, cũng giống ta”

“Nàng nhìn ra sao?” Phương Đàn cẩn thận nhìn kỹ gương mặt con trai, nhưng cái gì cũng nhìn không ra.

Tống Ứng Diêu khẳng định: “Đương nhiên, con của chúng ta phải giống chúng ta.”

Phương Đàn nở nụ cười, khuynh thân hôn lên trán Tống Ứng Diêu: “Khổ cực cho nàng”

Tống Ứng Diêu cười lắc đầu: “Đàn nghĩ tên cho con chưa?”

“Ta đã suy nghĩ cảm thấy trong sáng ấm áp hai chữ không sai“. Phương Đàn lại nói: “Gọi là Húc và Nhiên, Húc là ấm áp, Nhiên là thơ ngây trong sáng”

“Vốn nghĩ mấy cái tên định để nàng chọn, nhưng vì tên tương tự Phương Hi, ta cũng không tìm được tên nào có ý nghĩa mình thích, liền cứ hai tên này đi”

“Đàn nghĩ thật hay“. Tống Ứng Diêu nói, trong đầu chậm rãi thưởng thức:“Phương Húc, Phương Nhiên...”

Phương Đàn gật đầu: “Con trai gọi Phương Húc, con gái gọi Phương Nhiên.”

Tống Ứng Diêu nở nụ cười xinh đẹp: “Vậy cứ dùng hai tên này đi“. Phương Đàn được sự đồng ý của Tống Ứng Diêu liền đem hai cái tên chiêu cáo thiên hạ.

https://thuviensach.vn

Ngày Phương Húc cùng Phương Nhiên đầy tháng đã bắt đầu mùa đông, Phương Đàn ở trong cung tổ chức một tiệc rượu để các đại thần mang theo gia quyến vào cung chúc tụng. Ngụ ý là muốn cho bọn họ thưởng thưởng cảnh tuyết trong cung, không nghĩ rằng các đại thần tưởng Phương Đàn chuẩn bị tuyển phi nên từng người cứ thế cho con gái trang điểm y phục lộng lẫy vào cung.

Trên tiệc rượu, con gái những vị đại thần kia hoàn toàn không đem Tống Ứng Diêu ngồi cạnh Phương Đàn để vào trong mắt, bọn họ chỉ lo chú ý Phương Đàn. Ra sức biểu diễn tài nghệ và khuôn mặt đẹp của mình, tranh kỳ đấu diễm, còn thỉnh thoảng hướng về Phương Đàn chúc rượu, đưa ánh mắt câu dẫn, hận không thể đem Phương Đàn nuốt vào trong bụng.

Người tất cả các cô gái đều muốn gả cho quả nhiên cũng không phải hư danh. Tống Ứng Diêu căm giận, càng tức giận là vì Phương Đàn còn cười haha tiếp nhận rượu các nàng dâng lên, nàng ngồi ở bên cạnh mặt trầm đều sắp nhỏ giọt mà Phương Đàn còn không nhìn thấy. Tống Ứng Diêu nhìn Phương Đàn mặt mày hớn hở quả thực hận nghiến răng.

Nữu mặt quay về nhìn thấy trước mặt có một chén rượu, thừa dịp Phương Đàn không chú ý bưng lên uống cạn. Sau khi uống xong không chịu được hương rượu cay nồng, không nhịn được ho khan vài tiếng. Phương Đàn nghe thấy xoay người một tay ôm lấy hông của nàng: “Làm sao vậy?” nhưng không có chú ý đến chén rượu.

Tống Ứng Diêu cảm giác trên mặt nóng rần rần, bưng yết hầu lắc lắc đầu, thoát ra khỏi Phương Đàn thấp giọng nói: “Cổ họng có chút không thoải mái, ta ra ngoài một chút“. Nói xong liền muốn đứng dậy đi.

Phương Đàn nhìn thấy không có ai chú ý tới bên này, cũng muốn theo nàng đứng dậy: “Nếu không ta đi cùng nàng?”

https://thuviensach.vn

Tống Ứng Diêu ngăn cản: “Nàng không thể đi, ta một người đi là được rồi“. Nói xong liền một mình rời đi, Phương Đàn muốn đuổi theo lại bị đại thần cuốn lấy không thoát thân được.

Sau tiệc rượu, Phương Đàn ở trong tẩm cung ôm ba đứa con cùng các nàng chơi đùa một trận. Phương Hi chơi một hồi liền mệt mỏi ngã đầu nằm lỳ trên giường liền ngủ thiếp đi. Phương Đàn đem nàng đưa cho cung nữ ôm xuống.

Nhìn ngọn nến có lẽ thời gian cũng không còn sớm, Tống Ứng Diêu không biết đi nơi nào hiện tại còn chưa trở lại. Bên trong hoàng cung bây giờ rất an toàn, nàng cũng không lo lắng quá, chuẩn bị đổi tả cho hai huynh muội bọn nó xong thì đi ngủ.

Sau khi cởi quần ca ca, ca ca oa oa kêu to, muội muội cũng gọi theo, Phương Đàn không biết hai con biểu đạt ý tứ gì, cũng theo bọn chúng oa oa vài câu.

Lúc Phương Đàn lên tiếng gọi, hai đứng im lặng lắng nghe, chờ khi Phương Đàn dừng lại, bọn chúng bắt đầu oa oa, phảng phất như nghe hiểu Phương Đàn đang nói cái gì. Phương Đàn cảm thấy thật là thú vị, vừa thay đổi tã vừa phụ họa theo hai con. Mắt lớn trừng mắt nhỏ, ai cũng không hiểu ai đang nói, nhưng hình như cuộc tán gẫu vô cùng kích động.

Phương Đàn thay tả xong, cùng hai con tạm biệt, sau đó cho vú em mang theo hai đứa nhỏ lui xuống. Nàng một mình đi tắm, Tống Ứng Diêu còn chưa trở lại. Phương Đàn muốn chờ nàng về cùng nghỉ ngơi, trong lòng chợt nhớ đến rượu trên yến hội, dư vị vô cùng, trong bụng thòm thèm liền dặn dò cung nữ lấy một tiểu lò lửa đến để trên bàn hâm rượu.

Tống Ứng Diêu biết Phương Đàn không thích nàng uống rượu, vừa nãy ở tiệc rượu nhất thời giận hờn mới uống một chén kia, sợ bị Phương Đàn

https://thuviensach.vn

phát hiện cho nên mới kiếm cớ đi ra tắm rửa sạch sẽ cho mùi rượu hoàn toàn tản đi hết nàng mới về tẩm cung.

Tống Ứng Diêu đẩy cửa ra phát hiện Phương Đàn đang cầm đấu trúc bên trong múc rượu rót vào chén, toàn bộ tẩm cung tràn ngập hương tửu.

Phương Đàn nghe tiếng ngẩng đầu lên xuyên hơi nóng mênh mông nhìn thấy nàng: “Ứng Diêu nàng vừa về sao?”

Tống Ứng Diêu mặt không hề cảm xúc đáp: “Ừm.” Ánh mắt ở trong điện nhìn trái phải: “Các con đâu?”

Phương Đàn bưng chén rượu mới vừa nhấp vào miệng: “Ta để vú em mang đi rồi“. Sau khi nói xong, liền nhấp thêm một miếng. Rượu nóng rực từ yết hầu đốt tới làm cho nàng lâng lâng.

Tống Ứng Diêu thoát áo ngồi vào bên cạnh Phương Đàn. Phương Đàn trong lúc nhất thời đã quên việc Tống Ứng Diêu không thể uống rượi, cầm đấu trúc rót cho nàng một ly bưng đến trước mặt nàng: “Nếm thử đi”

Tống Ứng Diêu trong lòng phân vân, thấy Phương Đàn rót rượu cho mình cũng quả đoán tiếp nhận, mím môi đem rượu một chén uống xuống hết.

Phương Đàn không kịp ngăn cản: “Đừng uống gấp, đây là rượu ngoại phiên tiến cống, vào miệng ban đầu là ngọt ngào, sau là cay cay, phải uống thường mới uống được, hơn nữa tác dụng rất lớn.”

“Thật sao?” Tống Ứng Diêu bẹp bẹp miệng, nàng không cảm thấy gì, bèn đẩy chén rượu đến trước mặt Phương Đàn: “Rót cho ta một chén nữa”

Phương Đàn nhíu mày, liền rót cho nàng thêm một chén. Hai người cứ một chén một chén.

https://thuviensach.vn

Qua ba vòng rượu, gương mặt Tống Ứng Diêu bị rượu hun đến hồng, cả người mềm mại vô lực ngồi phịch dựa trên lưng Phương Đàn, ánh mắt nhìn chằm chằm chén rượu trên tay, miệng lẩm bẩm: “Đàn, nàng nếu như muốn nạp phi cứ nạp đi, ta sẽ không trách nàng”

Phương Đàn còn rất tỉnh táo, mới sẽ không cùng nàng nói chuyện ma quỷ, vai cười đến run rẩy, nửa ngày mới đem cánh tay quàng ra sau lưng ôm Tống Ứng Diêu: “Làm sao đột nhiên muốn ta nạp phi?”

Tống Ứng Diêu cầm trên tay chén rượu bên trong đã trống trơn, sau đó tùy ý ném cốc đi: “Ta thấy nàng ở yến hội gặp phải những cô nương trẻ tuổi, dáng vẻ trông rất vui”

Phương Đàn híp mắt, nghiêng đầu hỏi: “Tại sao lại ghen?”

Tống Ứng Diêu chống chế: “Không phải vậy tại sao nàng xử lý lâu như vậy vẫn chưa xử xong những lão thần kia?” Nàng không cẩn thận liền tiết lộ nội tâm chân thật của mình.

Ngón tay Phương Đàn cầm chén rượu, đôi mắt mê ly: “Thời cơ chưa tới mà thôi”

Tống Ứng Diêu đẩy Phương Đàn lê giường, cười lên bụng: “Không tin”

Tống Ứng Diêu sau khi sinh khôi phục rất tốt, trên người không có lưu lại một tia sẹo lồi, cho dù đem toàn thân đặt lên người Phương Đàn, Phương Đàn cũng không cảm thấy nặng, tùy ý nàng cưỡi. Phương Đàn híp mắt đánh giá, từ trong miệng phun ra hai chữ: “Không tin?”

Tống Ứng Diêu mím môi gật đầu.

Mặc kệ thời gian qua bao lâu, thân thể Tống Ứng Diêu vẫn có sức mê hoặc trí mạng đối với Phương Đàn.

https://thuviensach.vn

Phương Đàn vì lúc nàng hoài thai nên cố nén mười tháng dục vọng. Hiện tại động tác này của Tống Ứng Diêu lại như bật công tắc cho dục vọng mãnh liệt trong khoảnh khắc trào dâng. Nàng ngồi dậy dán vào tai Tống Ứng Diêu, miệng phun mùi rượu nóng rực: "Nàng có biết dáng vẻ nàng của nàng làm ta rất muốn đem nàng ăn đi, sau đó nuốt vào bụng". Sau đó Phương Đàn di chuyển gương mặt mình ra, ánh mắt không chút nào che lấp nhìn chăm chú Tống Ứng Diêu.

Tống Ứng Diêu đỏ mặt sợ hãi liếc nhìn Phương Đàn. Thấy trong đáy mắt là ánh mắt sáng quắc thật sự muốn ăn thịt nàng, sợ đến né tránh. Nhưng Phương Đàn sớm đã không nhịn nổi, một cái xoay người liền áp nàng trên giường.

Lúc Tống Ứng Diêu lý trí vẫn còn, nàng nghe Phương Đàn thủ thỉ: "Nhược thủy ba ngàn ta chỉ lấy một biều ẩm." (Nước Nhược ba ngàn ta chỉ lấy về một gáo, câu này ý chỉ sự chung thủy). Tiếp theo nàng rơi vào bên trong dục hải.

Lúc phiêu dạt giữa biển khơi, nàng chăm chăm ôm người phía trên, phảng phất như nàng là nhánh cỏ cứu mạng, nàng là người duy nhất giải cứu được nàng. Nàng một đời này buộc chặt với người đó.

Không biết từ lúc nào bên ngoài lại bắt đầu có gió tuyết, trong phòng vẫn như trước ấm áp như xuân. Bên trong tiểu lò lửa hâm rượu sôi lên, bốc từng bọt khí.

Mặc bên ngoài gió nổi mây vần, bên trong da thịt lại đổ mồ hôi như mưa. Hương tửu cùng khí tức ám muội hòa quyện lại cùng nhau, hun đúc con người không thoát khỏi say sưa.

Lục nghĩ tân phôi tửu

Hồng nê tiểu hoả lô

https://thuviensach.vn

Vãn lai thiên dục tuyết

Năng ẩm nhất bôi vô

(Vấn lưu thập cửu - Bạch Cư Dị)

Dịch thơ Nguyễn Hữu Vinh

Có rượu nếp vừa chưng

Bếp vừa mới đốt hừng

Tối rồi trời sắp tuyết

Bạn đến được hay không?

Một năm này Phương Đàn đặc biệt mở ân khoa, quy mô rất lớn chọn lựa anh tài. Chờ sau khi những anh tài kia trưởng thành Phương Đàn trực tiếp để bọn họ thay những vị đại thần thiếu năng lực, những người tư tưởng mục nát hẳn nên loại bỏ khỏi triều đình, triều đình cần dòng máu mới mẻ, nguồn năng lượng mới không ngừng tỏa ra sự sống.

Đến năm sau hầu như những vị đại thần kia cơ hồ bị thay đổi toàn bộ, chỉ còn dư lại những lão nhân có năng lực và trách nhiệm, những người khác không dám dẫm vào vết xe đổ, bọn họ không còn nhắc đến chuyện tuyển phi. Mà những đại thần tuổi trẻ chí khí đầy cõi lòng, thề muốn tạo ra một tân thịnh thế. Bọn họ không có quản mấy chuyện vô bổ của như tuyển phi này nọ, thế là Phương Đàn cứ thế bỏ qua chuyện tuyển phi.

Vĩnh Bình năm đầu, Vĩnh Bình đế đăng cơ.

Vĩnh Bình năm thứ ba, Vĩnh Bình đế hạ thấp thuế má, cải cách luật pháp, phát triển mạnh nông thương mại, vì lđời sau sáng lập muôn đời chi cơ nghiệp.

https://thuviensach.vn

...

Vĩnh Bình năm thứ mười, thiên hạ thái bình, dân giàu nước mạnh, vạn quốc đến hầu.

Vĩnh Bình năm thứ mười lăm, Vĩnh Bình đế thoái vị nhường ngôi cho Phương Húc, thăng làm thái thượng hoàng.

Chỉ trong vòng mười lăm năm, Phương Đàn sáng lập ra một nền thịnh thế chưa từng ai làm được.

Sau đó thì sao? Chuyện sau đó không người nào có thể biết.

Chỉ biết sách sử ghi chép rằng, Thái Thanh năm thứ bốn mươi, Thái Thanh đế Phương Húc cùng trưởng công chúa, nhị công chúa, mang theo một đoàn hoàng quyến lên núi Thái sơn hành hương.

Không ai biết vì sao bọn họ lại đột nhiên đi đến Thái sơn, có người nói là Thái sơn xuất hiện hai vị lão thần tiên, bọn họ vội vàng đi hành lễ, còn chân tướng làm sao không người nào có thể biết.

(Toàn Văn Hoàn)

Cảm ơn cả nhà thời gian qua đã ủng hộ bộ Vương gia, trong quá trình edit có điều chi sơ sót mọi người hãy comment bên dưới, khi có thời gian sẽ bắt tay chỉnh sửa. Chân thành cảm ơn

- Bộ này thời gian qua có một số comment không hay từ một số bạn đọc. Thứ nhất là do các bạn ấy không thích việc nữ cải nam trang, thứ hai là các bạn cứ vào đọc rồi khi phát hiện là truyện Bách Hợp lại tỏ vẻ phản cảm. Vì thế nên chỉ hy vọng trước khi các bạn đọc truyện hay bất cứ là đọc cái gì cũng phải quan sát một số điều sau:

https://thuviensach.vn

1* Mỗi truyện trên WP đều có ghi là Đam Mỹ, Bách hợp hay Ngôn tình, nếu không có các bạn chú ý xem mấy thẻ tag hoặc vào đọc Văn án để chọn đúng thể loại mình muốn đọc.

2* Nếu có nhỡ đọc thể loại truyện mình ko thích cũng không nên comment khiếm nhã, điều này là phủ nhận quá trình edit của editor cũng như đang xúc phạm đến các bạn đọc khác.

3* Hãy là một người đọc văn minh. Điều này chính là điều vô cùng quan trọng.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Gặp Thái Hậu
Chương 2: Nói Chuyện Cùng Mẫu Thân
Chương 3: Tứ Hôn
Chương 4: Tống Ứng Diêu
Chương 5: Tống Bằng Trình
Chương 6: Hôn Lễ
Chương 7: Lửa Trong Phòng Hoa Chúc
Chương 8: Ngày Thứ Hai
Chương 9: Ngự Hoa Viên
Chương 10: Rơi Xuống Nước
Chương 11: Về Vương Phủ
Chương 12: Quan Tâm
Chương 13: Gặp Các Quản Sự
Chương 14: Lại Mặt (Một)
Chương 15: Lại Mặt (Hai)
Chương 16: Dạ Du
Chương 17: Kinh Hãi
Chương 18: Ném Vòng
Chương 19: Cùng Giường Cùng Gối
Chương 20: Tạm Xa Vương Gia
Chương 21: Biểu Lộ
Chương 22: Vương Phi Mới Thật Sự Là Sài Lang Hổ Báo
Chương 23: Tiệc Trung Thu
Chương 24: Gặp Lại Cố Nhân
Chương 25: Vương Phi Lại Bị Bệnh
Chương 26: Bị Triệu Kiến
Chương 27: Toan Tính

https://thuviensach.vn

Chương 28: May Áo
Chương 29: Bạc Đầu
Chương 30: Xuất Phát
Chương 31: Bị Tập Kích
Chương 32: Ám Sát
Chương 33: Đến Dương Châu
Chương 34: Tiệc Rượu Với Các Quan Lại
Chương 35: Sau Tiệc Rượu
Chương 36: Hội Tụ Cùng Quan Viên
Chương 37: Bản Vương Không Thích Nam Sắc
Chương 38: CùNg Nhau Tâm Sự
Chương 39: Phanh Thây Lý Thanh Nhữ
Chương 40: Chiêu Xù Lý Thanh Nhữ
Chương 41: Rang Muối Quan Chức Giang Nam
Chương 42: Lúc Lạnh Lúc Nóng
Chương 43: Ngắm Mưa
Chương 44: Dạ Du Sông Tần Hoài
Chương 45: Ghen
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59

https://thuviensach.vn

Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91

https://thuviensach.vn

Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112

https://thuviensach.vn